

ЖИВОТЪТ НА

ЛЮБИМИЯ МИ ПЕЙГАМБЕР

МУХАММЕД

(салляллāху алейхи ве селлем)

Проф. д-р Рамазан Айвалль

ЖИВОТЪТ НА

ЛЮБИМИЯ МИ ПЕЙГАМБЕР

МУХАММЕД

(салляллāху алейхи ве селлем)

Проф. д-р Рамазан Айваллъ

Университет Мармара, Ислямски факултет

ПРЕДИСЛОВИЕ

Хвала (хамд) на Аллāху теāлā (Всевишния Аллах) и безкрайна благодарност за дадените от Него блага и добрини! Мир и благослов за Неговия Любим Пейгамбер Мухаммед (алеихисселām) - най-красивият, най-добрият и най-високопоставеният измежду хората във всяко едно отношение, за всички негови сподвижници (Есхāб), имали честта да видят красивото лице и чуят полезните думи на Мухаммед (алеихисселām), като по този начин са станали най-ценните сред хората, и за онези, които вървят по техния път...*

В историята има период наречен “Епоха на невежеството” (“Епохата Джāхилия”). По това време хората на Арабския полуостров се кланяли на идоли, постоянно употребявали алкохол и играели хазартни игри. Силният се считал за прав, жените се продавали и купували като търговски стоки, а малките момиченца се погребвали живи. Не само Арабският полуостров, но и целият свят бил потънал в мрак. Положението в Азия, Африка и Европа не било по-различно. Разбира се, имало и хора със здрав разум, макар и малко на брой, които били обезпокоени от това и се молили на Аллāху теāлā да доведе до край тази тъмнина.

През различните епохи и на различните географски ширини Аллāху теāлā, Който съжاليا хората, е изпращал много пратеници (пейгамбери, пророци). По същия начин Той е изпратил и последния небї и расул (т.е. пратеник) Хазрети Мухаммед (алеихисселām) със задачата да освети този мрак.*

Всевишният Аллах, проявявайки Своята милост, ни е удостоил с най-висшето благо, като ни е сторил от неговата общност. Известил ни по ясен начин, че трябва да следваме Мухаммед (саллялāху алейхи ве селлем). Колкото и да прославяме и благодарим на Аллāху теāлā за това велико благо, ще е малко.

Учените на Ехли суннет казват: “Всеки пейгамбер е повисокопоставен във всяко едно отношение от всеки от своята общност, живял по негово време и на едно и също място с него, а Мухаммед (алеихисселām) е най-съвършеният сред всички създания във всяко едно отношение, независимо кога и в коя страна са живели, т.е. от създаването на света до самия му край (Деня Къямет). Никой и в нито едно отношение не може да е по-добър от него.”

Аллāху теāлā най-напред, преди да сътвори всичко друго, създал благословената светлина на Мухаммед (алеихисселām). В Корāн-и керїм в обръщение към него се казва, меāл: “Изпратихме те като милост за световете.” А в един хадїс-и кудсї се казва: “Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам творението!”*

Основното условие на вярата е: “Хубби филлях ве бугди филлях” т. е. да се обичат приятелите на Аллāху теāлā и да се мразят Неговите враго-

ве. Докато не е налице това, нито един ибадет (служене) не се приема и се отхвърля. Затова е фарз (задължително) да обичаме Султана на световете, да поместим благословената му обич в сърцата ни и да придобием красивия му нрав.

За да продължи тази любов към него, ислямските учени през вековете са писали книги за благословения му живот. Пишат се и днес. За да прелива неговата любов в сърцата ни, дълги години, подбирайки информация след стриктни проучвания върху книгите на Ехли суннитските учени, се опитахме да напишем книга за благословения живот на Султана на световете - Расулюллах (салляллāху алейхи ве селлем).

Нека Аллāху теāля напълни сърцата ни с любов към Пратеника (алейхисселām) и да ни напъти по правия път, известен от учените на Ехли суннет! Амйн!

Проф. д-р Рамазан Айваллъ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ	3
СЪДЪРЖАНИЕ	5
БЛАГОСЛОВЕНАТА СВЕТИНА НА ПЕЙГАМБЕРА НИ (алейхисселѝм)	9
Създаването на благословената светлина	10
Предаването на светлината от чело на чело	10
Абдулмутталиб - дядото на Пратеника (алейхисселѝм)	13
Пожертвването	15
Хазрети Абдуллах - бащата на Мухаммед (алейхисселѝм)	17
Преминаването на благословената светлина на майката	18
Събитието със слона	19
Радостни вести	20
Епохата на невежеството	21
РАЖДАНЕТО НА МУХАММЕД (алейхисселѝм)	23
Събитията в нощта на раждането	26
Нощта Мевлид*	28
При дойката	28
Разтварянето на гърдата му	32
Смъртта на уважаемата майка	33
При любящия го дядо	34
Монахът от Неджрѝн	35
Смъртта на любимия дядо	36
Под закрилата на Ебѝ Талиб	37
Монахът Бахѝра	37
МЛАДОСТ И ЖЕНИТБА	39
Заниманието с търговия	41
Женитбата	44
Зейд бин Хѝрисе	46
Съдникът при Кяабе	48
ПРОРОЧЕСТВОТО И ПРИЗИВЪТ КЪМ ИСЛЯМА	49
Първото откровение	50
Получаване на повелята за възвестяване на религията	52
Първите мюсюлмани	53
Призив към близките роднини	58
Дори да сложат слънцето в дясната ми ръка	61
Мъчения, изтезания и насилие	63
Да се погубят ръцете на Ебѝ Лехеб!	65
Мъченията, на които бяха подложени сподвижниците (Есхѝб-и кирѝм)	70
Изтезания до припадък	73
Дѝр-ул Еркѝм (Домът на Еркѝм)	74
Първите мъченици (шехѝди)	75
Приемането на исляма от Ебѝ Зер ел-Гифѝрѝ	76
Четене на Свещения Корѝн в Кяабе	79
Приемането на исляма от Туфейл бин Амр (радияллѝху анх)	79
Призивът по панаирите	81
Слушането на Свещения Корѝн от езичниците	83
Вярата на Хѝлид бин Сайд	87
Приемането на исляма от Мусаб бин Умейр	89
ПРЕСЕЛЕНИЕТО В АБИСИНИЯ (ЕТИОПИЯ)	89

Приемането на исляма от Хазрети Хамза	90
Приемането на исляма от Хазрети Омер	92
Второто преселение в Абисиния	98
Печални години... Блокадата	103
Разцепването на луната на две части	107
Нека Аллāху теāля напѣти и вас в правия пѣт!	109
Година на скрѣб	110
Смъртта на майка ни Хазрети Хадїдже	111
Рѣката му се парализира	112
Призивѣт към исляма в Тāиф	113
Кажете „Ля иляхе илляллāх“ и се спасете	115
МИ'РĀДЖ	118
ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ В МЕДЀНА	133
Първото споразумение в Акабе и изгряващото слънце над Медїна	134
Вторият обет за вярност в Акабе	137
Преселението на мюсюлманите в Медїна	140
Сурāка бин Мāлик	146
Радвайте се! Радвайте се! Идва Пратеникѣт на Аллāху теāля (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>)!	148
ГОДИНИТЕ В ЛЪЧЕЗАРНАТА МЕДЀНА	150
Побратимяването на енсāрите с мухāджирите	152
Месджид-и Небї (Месджидѣт на Пейгамбера ни)	154
Стенанието на дѣнера	155
Бракѣт с Хазрети Āише	156
Езāн – призивѣт за молитвата намāз в исляма	157
Обучението на благородните сподвижници	158
Есхāб-и суффе	159
Хадїсѣт, свързан с Джебрāил	161
Приемането на исляма от Селмāн-и Фāрисї	163
Меляикетата идваха да слушат	167
Някои други събития, случили се през първата година от хиджра	170
Първият писмен договор	171
О, Любими Мой! Не се натѣжавай!	171
Първите военни походи	173
Месджид-и Кѣблятейн	176
БИТКАТА ПРИ БЕДР	176
Помощта на меляикетата	181
Убийството на Ебў Джехл	190
Победата на вярващите	192
Сватбата на Хазрети Али и Хазрети Фāтима	199
Убийството на Кааб бин Ешраф	204
Юдеите от рода Бенї Кайнуkā	206
БИТКАТА ПРИ УХУД	207
Героизмѣт на Хазрети Али	218
Героизмѣт на Талха бин Убейдуллах	222
Походѣт към Хамра-ул Есад	232
Събитието в Раджи	233
Събитието край кладенеца Маўне	238
Юдеите от племето Бенї Нāдир	239
Смъртта на Фāтима бинти Есад (<i>радияллāху анхā</i>)	239

Походът срещу Бенй Мусталик.....	241
БИТКАТА ПРИ РОВА.....	242
Юдеите от Бенй Курайзā.....	258
Хазрети Саад бин Муāз стана шехйд.....	262
МИРНИЯТ ДОГОВОР ХУДЕЙБИЙЕ.....	264
Бй'агу-р-ридвāн.....	268
Спаси ме, о, Расўляллах!.....	271
ПИСМА, С КОИТО РАСЎЛЮЛЛАХ ПРИЗОВА КЪМ ИСЛЯМА.....	275
Писма, изпратени до различните владетели.....	275
ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ХАЙБЕР.....	288
Героизмът на Хазрети Али.....	294
УМРАТУ-Л-КАЗĀ.....	298
БИТКАТА ПРИ МЎТЕ.....	302
ПРЕВЗЕМАНЕТО НА МЕККА.....	311
Който се подслони в Свещената джамия.....	313
Дойде истината и погина заблудата... ..	318
БИТКАТА ПРИ ХУНЕЙН.....	320
ПОХОДЪТ КЪМ ТĀИФ.....	322
ПОХОДЪТ КЪМ ТЕБЎК.....	324
Клопката.....	328
Месджид-и Дирār.....	329
ПРОЩАЛЕН ХАДЖ.....	330
ПРОЩАЛНА ПРОПОВЕД.....	332
СМЪРТТА.....	334
Вероотстъпничество.....	348
ГРОБЕН ЖИВОТ.....	350
Виждането на Пратеника на Аллāху теāлĳ (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>) насън и наяве.....	353
Тевессул.....	363
Достоинствата на салеvāтите и наградите, които се дават за тях.....	369
ХИЛЙЕ-И СЕĀДЕТ (Обликът на Расўлюллах (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>)).....	374
Благословените му имена.....	374
Хилйе-и Сеāдет.....	375
Красотата на Пратеника на Аллāху теāлĳ (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>).....	380
ДОСТОЙНСТВАТА МУ.....	384
Превъзходният характер на Пратеника на Аллах (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>).....	384
Достоинствата на Пратеника на Всевишния Аллах (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>)... ..	392
Покаянието му (истигфār).....	398
Застъпничеството му (шефāат).....	400
ЧУДЕСАТА НА ПРАТЕНИКА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛĳ (<i>САЛЛЯЛЛĀХУ АЛЕЙХИ ВЕ СЕЛЛЕМ</i>).....	405
ЕХЛ-И БЕЙТ.....	410
Благословените му съпруги.....	410
Останалите съпруги на Пратеника на Аллах.....	412
Децата му.....	415
Семейството му.....	417
Сподвижниците на Пратеника на Аллāху теāлĳ.....	420
СУННЕТ-И ЗЕВĀИДИТЕ НА ПРАТЕНИКА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛĳ.....	423
Брадата и косата на Пратеника на Аллāху теāлĳ (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>).....	423
Лягането и спането на Пратеника на Аллах (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>).....	426

Начинът му на сядане	428
Начинът му на хранене	429
Поведението на Пратеника на Аллāху теāлйā (<i>салляллāху алейхи ве селлем</i>) в дома и извън него.....	439
Облеклото му	443
Връхната дреха, дадена на Кааб ибн Зухейр	447
Златният пръстен, изпратен от негуса.....	449
Постелята му.....	451
Тоягата му	452
Седемте неща, които носеше със себе си.....	453
Отдаваше особено значение на порядъка	453
Мечовете и копията му	454
Лъковете и щитовете му	455
Ризниците му	456
Шлемовете му.....	456
Знамената му.....	456
Конете му	457
Камилите му.....	459
Домът му	459
Вакъфските имоти	460
РЕЛИГИЯТА ИСЛЯМ	461
Вяра (ймāн)	462
Религиозни задължения (ибāдети).....	473
Ахляк (наука за нравствеността и доброто възпитание)	474
Следването на Мухаммед (<i>алейхисселām</i>).....	475
ХРОНОЛОГИЯ	479
РЕЧНИК	480
БИБЛИОГРАФИЯ	490

БЛАГОСЛОВЕНАТА СВЕТЛИНА НА ПЕЙГАМБЕРА НИ (алеихисселѣм)

Мухаммед (*алеихисселѣм*)* е Любимият на Аллѣху теѣлѣ. Той е най-високопоставеният, най-красивият и най-честитият сред всички хора и създания във всяко едно отношение. Той е похваленият от Аллѣху теѣлѣ последен и най-високопоставен пейгамбер (пророк), избран като пратеник за всички хора и джинове*. Изпратен е като милост за световите и всичко е създадено в негово име. Благословеното му име **Мухаммед** (*алеихисселѣм*) означава “премного възхваляваният; отново и отново възхваляваният.” **Ахмед**, **Махмуд** и **Мустафа** са част от другите му благословени имена. Баща му се казваше Абдуллах. Мухаммед (*алеихисселѣм*) се роди 53 години преди Преселението, на 12-ти рабѣу’л-еввел, понеделник вечерта, когато приближаваше сутринта. Това се случи в град Мекка. Според историците тази дата съответства на 20 април 571 година (по Григорианския календар).

Няколко месеца преди неговото рождение почина баща му Абдуллах, а когато бе на 6 години почина и майка му Амине. Поради тази причина той бе наречен “**Дурру’л йетѣм**” (Единствената, голямата и най-ценна перла в седефа на Вселената). До 8-годишна възраст остана при дядо си Абдулмутталиб, а след неговата смърт при чичо си Ебу Таѣлиб. На 25 години се ожени за майка ни **Хадѣджету’л-Кубра**. Първородният му син от тази жена бе Касим. Сред арабите съществуваше традицията бащите да се назовават с имената на първите си синове и затова Пейгамберът ни (*алеихисселѣм*) бе наречен “**Ебу’л Касим**” т.е. бащата на Касим.

На 40 години Аллѣху теѣлѣ му извести, че е пратеник на всички хора и джинове. След три години започна да призовава всички към вярата. На 52-годишна възраст се случи събитието “Ми’радѣж” (Възнесение). Когато бе на 53 години, през 622 година, се пресели (Хиджра) от Мекка в Медѣна. Воюва двадесет и седем пъти. През 11 година по Хиджра (632 година), на 12-ти рабѣу’л-еввел, понеделник преди обяд, на 63-годишна възраст, той почина в Медѣна.

Аллѣху теѣлѣ се обръща към всичките Си пратеници по име, но към него се обръща с думите “О, Любими Мой!”. Аллѣху теѣлѣ в един айет (знание) казва, меѣл: “**Изпратихме те като милост за световите**” (сѣра Енбий: 107). А в един хадѣс-и кудсѣ* изтъква: “**Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам творението!**”¹

Всеки пратеник е бил най-съвършеният измежду хората за своето време и сред своята общност. Пейгамберът ни Мухаммед (*саллялѣху алейхи ве селлем*)* е най-достойният, най-високопоставеният сред всички създания във всяко едно отношение от създаването на света до Кѣямета (края на

¹ Суйѣтѣ, *ел-Леѣли’л-Маснѣа*, I, 272; Аджлѣнѣ, *Кешфу’л-Хафѣ*, II, 164

света). Никой и в нито едно отношение не може да бъде по-високопоставен от него, защото такъв го е създал Аллāху теāлā!

Създаването на благословената светлина

Аллāху теāлā най-напред, преди да сътвори всичко друго, създаде благословената светлина на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселлām*). Голяма част от учените по тефсър* и хадīs предават: “Аллāху теāлā от Своя нūr* създаде една красива и голяма същина, а после от нея поред създаде цялата вселена.” Тази същина се нарича “**Нūr-и Мухаммедī**” (светлината на Мухаммед (*алейхисселлām*)) – началото, първоизточникът на всички души и тела.

Един ден Джāбир бин Абдуллах от Есхāб-и кирām* попита: “О, Пратенико на Аллāху теāлā! Какво е първото нещо, което Аллāху теāлā е сътворил?” Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: “**Най-напред сътвори светлината на твоя Пейгамбер, т.е. моята светлина от Своята. Тогава не съществуваше скрижал, калем, Дженнет, Джехеннем, мелāйке*, небеса, земя, слънце, луна, хора и джинове.**”

Когато тялото и сърцето на Āдем (Адам) (*алейхисселлām*) бяха сътворени, светлината на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе поставена между веждите му. След като му бе вдъхната душа, той забеляза светлината, която сияеше като зорница на челото му.

След създаването му, Āдем (*алейхисселлām*) чрез вдъхновение разбра, че Аллāху теāлā го нарича **Ебū Мухаммед**, т.е. бащата на Мухаммед и затова попита: “О, Господарю! Защо ме нарече Ебū Мухаммед?” Аллāху теāлā отговори: “О, Āдем! Повдигни си главата!” Той си повдигна главата и видя на Арша* написаното със светлина име на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) - **Ахмед**. Тогава попита: “О, Господарю! Кой е този?” Аллāху теāлā му отговори: “Той е пратеник от твоето поколение. На небесата името му е **Ахмед**, а на земята **Мухаммед**. Ако не беше той, нямаше да създам теб и земите и небесата.”²

Предаването на светлината от чело на чело

След създаването на Āдем (*алейхисселлām*) на челото му бе поставена светлината на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселлām*), която започна да блести. Както е посочено в Корāн-и керīm, от Āдем (*алейхисселлām*) тази светлина, преминавайки през благородни и чисти бащи и чисти майки, достигна до Мухаммед (*алейхисселлām*). Аллāху теāлā съобщава това в един āйет по следния начин, меāl [учените по тефсър съобщават, че този

² Ибн Асāкир, *Тариху Тārīху*, VII, 437; Хейсемī, *Меджмау’з-Зеваид*, VII, 198

айет носи следния смисъл]: **“Ти, т.е. твоята светлина (нӯр), предавайки се все по покланящите се в суждӯд, достигна до теб.”** (сӯра Шуарā: 219).

В хадїс-и шерїф се казва: **“Аллāху теāля създаде хората. Мен ме създаде от най-добрата им част. После избра най-добрата от тези части (в Арабия) и ме създаде от тях. После избра най-доброто от къщите, семействата и ме създаде от тях. Затова моята душа и моето тяло са най-добрите сред създанията. Моите предци са най-добрите хора.”**

В друг хадїс-и шерїф се съобщава: **“Аллāху теāля сътвори всичко от нищото. Измежду всичко заобича хората. Избраните измежду хората ги посели в Арабия. От избраниците в Арабия избра мен. Помести ме винаги в най-добрите, избраните за своето време. Затова онези, които обичат имащите връзка с мен хора от Арабия, ги обичат заради мен. А онези, които оказват вражда към тях, ще са оказали вражда към мен.”**

Първият човек, създаден от Аллāху теāля - Āдем (*алейхисселāм*), носеше частицата на Мухаммед (*алейхисселāм*) и затова неговата светлина блестеше на челото му. От него частицата се предаде и на Хазрети Хаввā (Ева), от нея на Шїт (*алейхисселāм*) и така от чисти мъже на чисти жени и от чисти жени на чисти мъже. Заедно с тази частица, от чело на чело преминаваше и светлината на Мухаммед (*алейхисселāм*). Всеки път, когато мелāикетата гледаха Āдем (*алейхисселāм*), те виждаха тази светлина на челото му, и правеха истигфār* за него.

Āдем (*алейхисселāм*), в последните си земни мигове, каза на сина си Шїт (*алейхисселāм*): „Дете мое! Тази светлина, която блести на челото ти, е светлината на последния пратеник Мухаммед (*алейхисселāм*). Предай я на вярваща и чиста жена, и завещай това на сина си!” Всички бащи, докато се достигне до Мухаммед (*алейхисселāм*), предадоха на синовете си тези думи и те, изпълнявайки завещанието, се ожениха за най-благородните и учтиви жени. По този начин светлината, преминавайки през чисти чела, достигна до истинския си притежател. Ако някой от предците на Расӯлюллах* (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше двама синове или племето пък се разделеше на два рода, светлината на Мухаммед (*алейхисселāм*) се намираще винаги на страната на най-достойния, на най-благородния. Във всяко време праждото му се познаваше по сиянието на лицето му. Родът-носител на неговата светлина бе избран от Аллāху теāля и предците му от този род във всяка епоха имаха твърде красиви и сияйни лица. Притежателят на светлината се открояваше сред своите братя, а племето, към което принадлежеше, винаги превъзхождаше другите племена със своето благородство.

В един хадїс-и шерїф Пейгамберът ни (*алейхисселāм*) казва: **“Нито един от моите предци не извърши прелюбодеяние. Аллāху теāля ме създаде от чисти, добри бащи и чисти майки. Когато един от моите предци имаше двама синове, аз се намирах у най-достойния, най-добрия сред тях.”**

Благословената светлина, започвайки от Адем (*алейхисселѝм*), премина от бащи на синове и достигна до Търѝх, от него премина на сина му – пратеника Ибрѝхим (Авраам) (*алейхисселѝм*), от него – на сина му Исмаил (Исмаел, Измаил) (*алейхисселѝм*). Сиящата като слънцето светлина после се предаде на сина му Аднѝн, от него на Меѝд, от него на Низѝр. Когато се роди Низѝр, баща му Меѝд забеляза светлината на челото му и много се зарадва. За да отпразнува това събитие, той даде богато угощение и каза: „Това угощение е много малко за такъв син.“ Оттук името на сина му остана Низѝр, което означава „много малко“. От Низѝр предаването на светлината продължи, докато накрая достигна до истинския си притежател – любимият ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселѝм*).

Благословеният род на Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) бе следният:

МУХАММЕД (*алейхисселѝм*)



Абдуллах

Абдулмутталиб (Шейбе)

Хѝшим (Амр)

Абду Менѝф (Мугѝра)

Кусай (Зейд)

Килѝб

Мурра

Каб

Лувей

Гѝлиб

Фихр

Мѝлик

Надр

Кинѝне

Хузейме

Мудрике (Амир)

Илиѝс

Мудар

Низѝр

Меѝд

Аднѝн

Пейгамберът ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) в един от благословените си хадѝси казва следното: “Аз съм Мухаммед, синът на Абдуллах, Абдулмутталиб, Хѝшим (Амр), Абду Менѝф (Мугѝра), Кусай (Зейд), Килѝб, Мурра, Каб, Лувей, Гѝлиб, Фихр, Мѝлик, Надр, Кинѝне, Хузейме, Мудрике

(Амир), Илияс, Мудар, Низар, Меад, Аднан. Когато общността, към която принадлежа се разделяше на две, Аллаху теаля ме поместваше винаги в най-добрата част.”³

В друг хадис-и шериф се казва: **“Аллаху теаля избра Исмаил от синовете на Ибрахим. От синовете на Исмаил избра синовете на Кинане. От синовете на Кинане избра Курайш. От Курайш избра синовете на Хашим. От синовете на Хашим избра синовете на Абдулмутталиб, а от синовете на Абдулмутталиб избра мен.”**⁴

Абдулмутталиб - дядото на Пратеника (алеихисселам)

Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) бе от рода Хашим на племето Курайш. Баща му бе Абдуллах, а неговият баща - Шейбе. Дядото на Расуллох (*алеихиссалату весселам*) се роди в Медина. Бе още дете, когато баща му Хашим почина. Един ден той се упражняваше да стреля с лък със своите приятели пред къщата на вуйчовците си в Медина. Големците, които ги наблюдаваха, видяха сияеща светлина на челото на Шейбе и предположиха, че това дете е син на някой благороден човек. Възхитиха му се. Когато дойде ред на Шейбе да стреля, той опъна тетивото на лъка си и пусна стрелата към целта. Уцелвайки точно целта, той възторжено възкликна: „Аз съм син на Хашим! Естествено е моята стрела да попадне в целта.“ От тези негови думи хората разбраха, че той е син на Хашим от Мекка, който по това време не бе сред живите. Един човек от рода Абди Менаф, завръщайки се в Мекка, каза на брата на Хашим – Мутталиб: „Племенникът ви Шейбе, който се намира в Медина, е много умно дете, а на челото му сияе светлина, която изумява всички. Правилно ли постъпвате като оставяте такова скъпо дете далеч от вас?“ Като чу тези думи, Мутталиб веднага замина за Медина и доведе племенника си Шейбе в Мекка. На въпроса, задаван му от хората по улиците на Мекка: „Кое е това момче?“, Мутталиб отговаряше, че е негов роб. Затова Шейбе стана известен с името Абдулмутталиб, което означава „робът на Мутталиб“.⁵

Абдулмутталиб остана при вуйчо си Мутталиб до неговата смърт. Благословеното му тяло ухаеше на мускус, а на челото му сияеше светлината на Любимия на Аллаху теаля - Мухаммед (*алеихисселам*). Навсякъде, където се намираще, излъчваше доброта и берекет. Когато в Мекка настъпваше суша, жителите на града, хващайки го за ръката, се изкачваха на планината Себир и го молеха да се помоли на Аллаху теаля за дъжд. Той никога не им отказваше и винаги изпълняваше молбата им. И в чест на светлината на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*алеихисселам*) Всевишният Аллах при-

³ Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 55-56

⁴ Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 20

⁵ Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 82

емаше неговата молба (ду'а) и ги даряваше с много дъжд. Затова ценността и репутацията му нарастваха от ден на ден. Избраха го за техен водач. Никой не му се противопоставяше и подчиняващите му се намираха спокойствие и мир. Владетелите по негово време признаваха неговото достойнство и високопоставеност. Само хосроят (владетелят) на Персия му завиждаше и таеше скрита и явна вражда към него.

Абдулмутталиб принадлежеше към ханѳската религия, т.е. той бе мюсюлманин. Това бе религията на неговия предшественик Ибрāхим (*алеихисселѳм*). Затова той никога не се поклони на идолите и дори не се доближаваше до тях. Молеше се на Всевишния Аллах около Кяабе и правеше ибāдет.

Един ден в съня си някой му каза: „О, Абдулмутталиб! Стани и изкопай Таййибѳ!“ и изчезна. На другия ден същият глас каза: „Стани, изкопай Берра!“ На третия ден същият глас му заповяда: „Стани, изкопай Меднūне!“ Сънищата нямаха край. На четвъртия ден пак същият глас му каза: „О, Абдулмутталиб! Стани и изкопай кладенеца Земзем!“ Тогава Абдулмутталиб попита: „Къде се намира Земзем? Къде е кладенецът?“ Гласът отговори: „Земзем е кладенец, който не пресъхва и не можеш да се добереш до неговото дъно. Водата му е достатъчна за всички поклонници (хаджи), пристигащи от четирите краища на света. Това е водата, която била сътворена от Всевишния Аллах за пратеника Исмаїл (*алеихисселѳм*) и се е появила от удара по земята на мелѳикето Джебрāил (Гавраил) (*алеихисселѳм*) с крилото си. Тази вода утолява жаждата, засища гладните, служи като цяр за болните. Ще ти разкрия неговото място. Когато пренасят в жертва животни, остатъците от тях ги изхвърлят на едно място. Когато отидеш там ще дойде една врана с червен клон. Тази врана ще рови земята с клюна си. Точно там ще видиш един мравуняк. Ето там е мястото на източника Земзем.“⁶

Сутринта Абдулмутталиб, взимайки със себе си сина си Хāрис, отиде в Кяабе и зачака с нетърпение. По едно време прилетя враната, която бе описана в съня му. Кацна в една яма и започна да кълве с клюна си. Изрови мравуняка. Абдулмутталиб и синът му Хāрис веднага започнаха да копаят. След малко видяха и самия кладенец. Тогава Абдулмутталиб, зарадван произнесе думите, възвеличаващи Всевишния Аллах: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ („Аллах е велик! Аллах е велик!“).

Курайшите, които следяха внимателно още от самото начало копаенето на кладенеца, се намесиха, когато изворът се бе появил, и рекоха: „О, Абдулмутталиб! Това е изворът на баща ни Исмаїл (*алеихисселѳм*). Ние също имаме права над него! Трябва да ни сториш съучастници.“ Абдулмутталиб веднага възрази: „Не! Това е задача, дадена само на мен!“ Курайшите този път казаха: „Ти си сам. Нямаш никого освен сина си. По този начин не мо-

⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сўре*, 2-5; Ибн Хишāм, *ес-Сўре*, I, 143; Ибн Саад, *ет-Табакāт*, I, 83-84

жеш да ни се противопоставиш!” Това порицание много натъжи Абдулмутталиб, защото го бяха обвинили в самота и безпомощност. Тогава отпрати следната молитва: “Я, Раббӣ (О, Господарю)! Дари ме с десет деца. Ако приемеш ду’ята ми, в Кяабе ще пренеса в жертва едно от тях за Теб!”⁷

Абдулмутталиб разбра, че взаимоотношенията се обтегнаха заради изкопаването на извора и че това може да доведе до кървави сблъсъци. Накрая прекрати разкопаването и прибегна до споразумение. Поиска въпросът да се разреши от някой съдия. Всички стигнаха до извода, че един гадател от Шам ще разреши това. Накрая заедно с една група от видните курайшити потеглиха на път. По пътя керванът, измъчен от жажда и зной, спря. Копнееха за глътка вода, но в суровата знойна пустиня намирането на вода бе невъзможно.

Когато пътниците изгубиха всяка надежда, изведнъж чува радостния вик на Абдулмутталиб: „Елате, елате! Съберете се! Намерих вода, която ще стигне за вас и за вашите животни!“ Камилата на Абдулмутталиб – носителят на благословената светлина на Мухаммед (*алейхисселям*) – се спъна на един голям камък и под камъка бликна вода. Всички изтичаха на там и се напиха до насита.

Курайшите, засрамени пред величието на Абдулмутталиб, казаха: „О, Абдулмутталиб! Нямаме вече какво да ти кажем. Ти си най-достоеен за разчистването на кладенеца. Вече няма да спорим с теб по този въпрос и няма за какво да отидем при съдника. Връщаме се обратно.“ и поеха обратно към Мекка. Така Абдулмутталиб, в името на сияещата светлина на челото си, се сдоби с честта за разчистването на кладенеца.⁸

Пожертвването

След намирането на извора Земзем, известността и репутацията на Абдулмутталиб още повече нараснаха. Изминаха години. Аллāху теālй бе приел искрената му ду’а и освен с Хāрис го благослови с още десет синове и шест дъщери. Имената на синовете му бяха Кусем, Ебӯ Лехеб, Хаджл, Мукавим, Дирāр, Зубейр, Ебӯ Тāлиб, Абдуллах, Хамза и Аббāс. А дъщерите: Сафийе, Атике, Умму Хакīm Бейдā, Берра, Умейме и Ервā. От всички свои деца Абдулмутталиб най-много заобича Абдуллах, защото светлината от неговото чело, започна да блести на челото на Абдуллах.

Един ден в съня си на Абдулмутталиб бе казано: “О, Абдулмутталиб! Изпълни си обета!” На сутринта той пренесе в жертва един овен. През нощта в съня му бе заповядано: “Пожертвай нещо по-ценно!” На сутринта поднесе като курбан говедо, но в съня му пак същият глас каза: “Пожертвай нещо още по-ценно!” И тогава Абдулмутталиб попита: “А кое е още

⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 144-145; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 88

⁸ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 144-145; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 81-88

по-ценно от това?” Бе му отговорено: “Ти обеща да пожертваш един от синовете си. Изпълни обета си!”

На другия ден събра синовете си и им разказа за молитвата, направена от него преди години. После им съобщи, че трябва да пожертва един от тях. Нито един от тях не се възпротиви, всички бяха съгласни и рекоха: „О, татко наш! Изпълни обещанието си. Свободен си да правиш каквото пожелаеш.“ Тогава Абдулмутталиб, чрез теглене на жребий определи сина, когото трябваше да пожертва. Жребият се падна на Абдуллах – най-обичаният, най-любимият му син, който носеше на челото си светлината на Любимия на Аллāху теāлā – Мухаммед (*алейхисселāм*). Абдулмутталиб за миг изгуби равновесие, очите му се напълниха със сълзи. Мъката му бе голяма, но трябваше да изпълни обещанието, дадено на Всевишния Аллах. Взе в едната си ръка ножа, а с другата хвана своя любимец Абдуллах и заедно отидоха в Кяабе, за да изпълни обещанието към Господаря си.

Първенците на Курайш учудено следяха случващото се. Измежду тях вуйчото на Абдуллах рече: „Спри, о, Абдулмутталиб! Ние в никакъв случай не сме съгласни да пренесеш в жертва сина си. Ако го направиш, това ще се превърне в традиция сред курайшите. Всеки ще даде обет и ще пренесе в жертва сина си. Недей да бъдеш инициатор на такова дело! Намери някакъв друг начин, така че Господарят ти да бъде доволен от теб!..“ След това му предложи следното: “Допитай се до някой гадател, който да ти покаже някакъв изход!”

Приемайки предложението му, Абдулмутталиб отиде в Хайбер при гадателя Кутбе (или Седжак) и му разказа за проблема. Гадателят го попита: „Каква е цената на кръвнината при вас?“ Той отговори: „Десет камили.“ „Тогава – каза гадателят – теглете жребий между десетте камили и сина ти. Ако жребият се падне на сина ти, увеличете броя на камилите с още десет. Увеличавайте по десет, докато жребият не падне на камилите.“

Абдулмутталиб бързо се върна в Мекка и изпълни думите на гадателя. Започна да тегли жребий. Всеки път, когато жребият падаше на Абдуллах, той увеличаваше с десет броя на камилите. Когато камилите станаха сто, жребият се падна на тях. За по-сигурно той хвърли жребия още два пъти и той всеки път се падаше на камилите. Абдулмутталиб се зарадва много и изричайки текбйри „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“, пренесе в жертва камилите и цялото месо раздаде на бедните.⁹

Същата тази история с пожертвването, от времето на Āдем (*алейхисселāм*) до сега, се бе случила единствено с Исмайл (*алейхисселāм*). Знаейки, че родът му стига до Исмайл (*алейхисселāм*), Расūлюллах (*салляллāху алей-*

⁹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 10-17; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 151-154; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 88-94

хи ве селлем) каза: “Аз съм потомък (син) на двамина, нарочени да бъдат пренесени в жертва!”¹⁰

Хазрети Абдуллах - бащата на Мухаммед (*алейхисселѝм*)

Когато Абдуллах, носещ на челото си светлината на Султана на двата свята - Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхисселѝм*), се появи на бял свят, хората на Писанието* рекоха: “Бащата на пейгамбера на а̀хир заман (времето преди края на света) се е родил в Мекка.”

У израилтяните се намираше една вълнена връхна дреха (джуббе) на пророка Яхийя (Йоан) (*алейхисселѝм*), попита с кръвта му, която той носеше, когато стана шехїд* (мъченик). В свещените им писания пишеше: “Когато изсърналата кръв по палтото се опресни и започне да капе, тогава ще се роди бащата на последния пратеник.” Когато забелязаха този признак, те разбраха, че се е родил Абдуллах. Впоследствие, колкото и да се опитваха да го убият от завист, Всевишният Аллах винаги го закриляше в името на светлината на челото му.

След като стана пълнолетен, заради красивия си характер и външен вид, Абдуллах се превърна в изключителна личност. От близо и далеч прииждаха хора, които се надпреварваха да омъжат дъщерите си за него. Сред тях имаше и много владетели, които идвайки при Абдулмутталиб, предлагаша дъщерите си, а в замяна бяха съгласни на всякаква саможертва. Но той, мило и любезно, изказваше своето несъгласие.

Красотата на Абдуллах стана легендарна, щом той достигна 18-годишна възраст. Светлината на челото му сияеше като слънце и момичетата, виждайки го, се влюбваха в него. Мълвата за неговата красота и слава достигна чак до Египет. Приблизително двеста девойки оттам дойдоха в Мекка, за да му предложат брак. Но Абдулмутталиб търсеше за сина си най-учтивото, благородно и красиво момиче за времето си, което да принадлежи към ханїфската религия - религията на Ибрѝхим (*алейхисселѝм*).

Израилтяните, като разбраха от свещените си книги, че последният пратеник няма да е от тях, от завист се заклеха да убият Абдуллах. За целта изпратиха въоръжени седемдесет души в Мекка и започнаха да го чакат. Най-накрая, когато един ден Абдуллах излизаше на полето, тези хора, мислейки си, че никой не ги вижда, извадиха мечовете си и се нахвърлиха върху него. Точно по това време, заради мъдростта на Аллѝху теѝлѝ, един роднина на Абдуллах – Вехб бин Абди Менѝф бе на лов с приятелите си. Те видяха нападащите юдеи и решиха да му помогнат. Но отсрещната страна бе многобройна и нямаха никакъв шанс да ги победят. Накрая сметнаха за необходимо да изберат друг подход – да ги наставляват. Но

¹⁰ Ибн Исхѝк, *ес-Сїре*, 10-18; Хѝким, *ел-Мустедрек*, II, 604,609; Аджлунї, *Кешфу'л-Хафѝ*, I, 199, 230

когато се доближиха до тях, внезапно като светкавица, неизвестно откъде, се появиха конници с мечове в ръце, които произнасяйки текбър се нахвърлиха върху израилтяните, избиха ги до един и пак така внезапно изчезнаха. След тази случка Вехб разбра, че Абдуллах се намира под покровителството на Всевишния Аллах и колко ценен е той за Него. Връщайки се вкъщи, той разказа всичко на жена си и двамата стигнаха до извода, че този младеж е достоен за дъщеря им Āмине.

Абдулмутталиб бе чувал много за Āмине – дъщерята на Вехб от племето Бенй Зухра, за нейната красота, целомъдрие, скромност и привързаност към религията. А бяха и роднини. Родовете им се сливаха няколко поколения назад. Той отиде у тях да поиска Āмине за жена на сина си. Тогава Вехб му каза: „О, сине на чичо ми! Ние преди вас получихме това предложение.“ и му разказа случката, на която бе станал свидетел. После добави: „Майката на Āмине сънувала, че в къщата ни влиза една светлина, която огрява навсякъде. Аз пък тази нощ сънувах нашия предшественик Ибрāхим (*алейхисселѧм*). Той ми каза: „Аз извърших бракосъчетанието на твоята дъщеря със сина на Абдулмутталиб – Абдуллах. И ти го признай.“ От сутринта съм под влияние на съня и чакам с нетърпение вашето идване.“ Чувайки всички тези думи, Абдулмутталиб не се сдържа и възкликна: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ (Аллах е велик! Аллах е велик!) И така Абдулмутталиб взе за жена на сина си красивата и умна Āмине. Съществуват и други предания за тяхната женитба.¹¹

Преминаването на благословената светлина на майката

Когато благословената светлина на Пратеника на Аллāху теāлй (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) премина на неговата майка, вълците и птиците си предадоха един на друг благата вест: „Наближи появяването на бял свят на Султана на Вселената. Той е надеждният на света и слънцето на своето време.“ Същата нощ, всички идоли, намиращи се в Кяабе, паднаха по лица. По това време в Мекка властваше суша, от години нямаше дъжд, по дърветата нямаше нито едно зелено листо, а от реколтата нямаше и следа. Хората бяха изпаднали в немотия, намираха се в пълна безизходица. Но когато светлината на любимия ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) премина от Абдуллах на Āмине толкова много валя и реколтата бе толкова богата, че нарекоха тази година „**Година на изобилието**“.

Когато майка ни Āмине бе бременна, мъжът ѝ Абдуллах замина за Шам по търговия. На връщане оттам той се разболя и почина в Медйна, при вуйчовците си от рода Неджър. Тогава бе на 18 или на 25 години. Когато тъжната новина достигна до Мекка, целият град потъна в дълбока скръб.¹² Абдуллах ибни Аббās (*радиял-лāху анх*)* от Есхāб-и кирām, предава: „Кога-

¹¹ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 19-24; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 94-95

¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 99-100

то Абдуллах, бащата на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселъм*) починал, без да види детето си, меляикетата каза: „О, Господи! Пратеникът ти остана сирак.“ Всевишният Аллах им отговорил: “Неговият Закрилник и Помощник съм аз.”

Събитието със слона

Оставаха два месеца до раждането на последния пратеник Мухаммед (*салляллāху алейхи ве саллем*). Тогава се случи събитието със слона. По това време владетелят на Йемен – Ебрахе, с помощта на византийския император, построи в Санā една голяма църква с една единствена цел – да спре прииждащите тълпи от хора, които посещаваха Кяабе и да промени тяхната посока, т.е да ги насочи към новопостроената църква. Арабите обаче бяха свикнали да посещават Кяабе и не уважиха църквата на Ебрахе. Отнесоха се с пренебрежение. Даже се стигна дотам, че един от тях оскверни (омърси) църквата.

Това оскверняване ядоса много Ебрахе и той реши да разруши Кяабе. За целта събра голяма армия и потегли към Мекка. Когато наближиха Мекка, хората му почнаха да грабят от собствеността на племето Курайш. Сред плячката им бяха и двеста камили, собственост на Абдулмутталиб. Когато Абдулмутталиб отиде при Ебрахе и поиска да си върне камилите, той му каза: „Аз дойдох да разруша вашия свещен дом Кяабе, а ти вместо да го защитиш, искаш да си върнеш камилите?“ Абдулмутталиб му отговори: „Аз съм собственик на камилите. А Кяабе със сигурност си има свой Собственик, Който ще го опази.“ Ебрахе каза: „Никой не може да го опази от мен!“ и връщайки камилите на Абдулмутталиб, го отпрати. След това даде заповед на своята армия да се движи към Мекка. Начело на армията стоеше един слон на име Мамūd. Вярваха, че така ще постигнат победа. Когато армията на Ебрахе се насочи към Кяабе този слон легна на земята и спря да се движи. При смяна на посоката, т.е. когато го насочваха към Йемен, слонът започваше да тича.

В този момент Всевишният Аллах изпрати ято от птици, наречени ебāбйл (планински лястовички), над безсилната за нападение армия на Ебрахе. Всяка една от тях носеше по три малки камъчета – по едно в човките и по две в краката. Птиците пускаха камъчетата върху воините на Ебрахе и тези камъчета, падайки върху главите им, ги пронизваха и те моментално умираха. Както се съобщава и в Свещения Корāн, воините заприличаха на проядени листа. Ебрахе, който бе главната мишена на камъчетата, изпадна в паника и реши да избяга, но не успя. Камъчетата настигнаха и него. Бягайки, тялото му се разпадаше парче по парче и така умря.

Тази случка в Свещения Корāн е описана по следния начин, меъл:

“Не видя ли (О, Пратенико) как постъпи твоят Господар с владетелите на Слона(, които поискаха да разрушат Кяабе)? Не заличи ли Той

тяхната измама (целяща унищожаване на Кяабе)? И изпрати срещу тях ята от птици, като всяка от тях хвърляше камъни от печена глина върху тях (т.е. върху войниците). Накрая Аллāху теāля ги унищожиха като проядени от молци листа. (Стори ги като прогризани и накълцани от личинки листа.)”¹³

Радостни вести

Всички пратеници и техните общности, започвайки от първия пратеник Āдем (*алейхисселām*), бяха известени от Аллāху теāля с идването на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*). Бяха им разкрити голяма част от признаците, благовестяващи приближаването на неговото рождение.

В свещената книга Теврāt (Тората), дадена на пратеника Мūsā (Мойсей) (*алейхисселām*), а впоследствие изопачена, пишеше така:

“Той е такава благословена личност, че полага много усилия и помага. Любимец на бедните, лечител на богатите. Той е най-красивият сред красивите и най-чистият сред чистите. Когато говори е мил. Когато разпределя е справедлив. Правдив е във всяко свое дело. Към неверниците е твърд и суров. Към възрастните проявява уважение, а към децата съчувствие и милосърдие. И за малкото е благодарен. Съчувства робите. Винаги е усмихнат. Не се смее на висок глас, а само се усмихва. Неграмотен е, но без да е прочел и написал нещо, всичко му е било известно. Той е пратеник на Аллāху теāля. Не е с лош характер и не е коравосърдечен. По улиците и по тържищата не говори на висок глас. Неговата общност, неговите последователи, са хора с красива нравственост. От високи места споменават Аллāху теāля. Муеззините* им от минаретата призовават хората към намāз. Извършват обредно умиване (абдест) и изпълняват намāз. Когато го изпълняват се подреждат в редици (саф). През нощта шумът от техните броници прилича на жужене на пчели. Ще се роди в Мекка. Всичко от Медйна до Шам (Дамаск) ще бъде под негова власт. Името му е Мухаммед, но аз го нарекох **Мутевеккил***. Докато не отстрани видоизменилите се религии и не разпространи и установи истинската религия, няма да го прибера от този свят. Той ще призове хората към Аллāху теāля. Благодарение на него слепите очи ще прогледат, глухите уши ще прочуят. От сърцата ще се заличи гафлета (забравата на Аллāху теāля).”

В свещената книга Зебūr (Псалми), дадена на Дāvūd (Давид) (*алейхисселām*), а впоследствие видоизменена, пишеше:

„Той е човек с широка ръка, т.е. щедър. Никога не се ядосва. Има много благ характер. Лицето му е красиво, думите - ласкави, лицето - сияйно. Той

¹³ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 38-44; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 43-56; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 55-56, 92, 108; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, I, 269-279

е лечителят на човечеството. Много плаче, малко се смее. Малко спи, много мисли. По сътворение е хубав и красив. Думите му омайват сърцата и привличат душите... О, Любими Мой! Изкарвайки сабята на усилието, отмъсти с все сила на неверниците на бойното поле на героизма! С красиво слово разпространи Моето прославяне навсякъде по света! Всички неверници ще сведат глави пред твоите правещи керāмети (чудеса) ръце...”

В свещената книга Инджйл (Евангелие), дадена на пратеника Йсā (Исус) (*алейхисселя̄м*), а впоследствие променена, пишеше:

„Той не яде много, не е скъперник. Никого не мами, не клевети. Никога не бърза. Не отмъщава за себе си. Не е мързелив. Не говори за хората в тяхно отсъствие (не злослови)...“

Пак в същата книга пишеше:

“Ако беше дошъл Той - Мунхаменнā, Дух Светий, изпратен от Господа (Аллāху теāля̄), Той щеше да свидетелства за мен. И вие щяхте да свидетелствате, защото се намирате с мен от дълго време. Аз ви казах това, за да не се съмнявате и отклоните.” Мунхаменнā на древносирийски означава Мухаммед.¹⁴

Епохата на невежеството

Преди да се роди Гордостта на битието Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) в целия свят, от морална гледна точка, цареше ужасна несправедливост и пълен мрак. Хората бяха ожесточени, озлобени. Религиите*, изпратени от Всевишния Аллах бяха забравени, Неговите закони бяха заменени с личностни идеи, мисли.

Всички народи забравиха Всевишния Аллах, **единобожието** – извора на спокойствието, щастието, блаженството и радостта. Бурята на неверието бе изкоренила вярата от сърцата. В душите, на мястото на вярата в Аллāху теāля̄, се бе появила вярата в поклонение на идоли*.

Религията на Мūsā (*алейхисселя̄м*) бе забравена, а свещената книга Теврāт, низпослана нему бе изопачена. Религията на Йсā (*алейхисселя̄м*) – на зарянството, бе напълно изопачена [бе превърната в християнство]. Вече нямаше нищо общо с една религия. Възприета бе идеята за триединството – трите същности на бога, т. нар. троица. Съдържанието на свещената книга Инджйл също бе променено. Появиха се изменените му варианти, които бяха написани от свещеници. И двете свещени писания престанаха да бъдат думата на Аллāху теāля̄.

В Египет хората се придържаха към законите на видоизменилия се Теврāт, а във Византия господстваше изцяло променената религия на Йсā (*алейхисселя̄м*). В Иран (Персия) се кланяха на огъня и този огън не бе из-

¹⁴ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 119-124; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 232-233; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 360-363

гасен цели хиляда години. Религията на Китай бе конфуцианството, а на Индия – будизмът. Тези религии бяха измислени.

В Арабия положението бе още по-лошо. В най-скъпото за Всевишния Аллах място, в свещеното Кяабе, арабите бяха поставили триста и шестдесет идола. Кяабе бе образецът на Бейт-и Ма'мӯр, който се намира на Арша и бива посещаван от мелйикетата. Всеки, който се отнасяше с неуважение към Кяабе, в най-кратък срок получаваше заслуженото наказание от Аллāху теāлйā.

Сред племето Джурхум, което живееше в Мекка, бе разпространено прелюбодейството и проституцията. Господарите на това племе, виждайки гнусните и неприлични действия на хората от своето племе, правеха следното наставление за тях: "О, народе на Джурхум! Съвземете се! Оценете святостта на Кяабе и достойно се отнасяйте към това свещено място – дома на Аллāху теāлйā. Знаете за наказанията на Всевишния, които сполетяха хората от племената на пейгамберите Хӯд (Евер), Сāлих (Шела) и Шуайб (Йотор) (*алеихимусселйāм*). Наставлявайте се в доброто, забранявайте злото! Не се подмамвайте от временната сила, която притежавате! В Мекка странете от отвръщане от Аллāху теāлйā и от угнетяване. Угнетяването става причина за гибел. Кълна се в Аллāху теāлйā, че хората, живеещи на това свещено място преди вас и вършещи такива аморални деяния бяха наказвани от Него, като техният род биваше заличен, изкоренен, а на тяхно място се установяваха други племена. Тук няма постоянно пребиваване за народа на Мекка, който продължава да престъпва границите и да се отвръща от Аллāху теāлйā. Тук преди съществуваха други по-силни, помногобройни, по-богати и по-дълголетни от вас - като Тасм, Джедис и Амāликитите. Неуважителното отношение към святото място, забравата на Всевишния, разпространилото се насилие бяха причините за тяхното прогонване. Едни бяха прогонени чрез мравки, други чрез немотия, а някои чрез саби. Вече видяхте и чухте за тях!"

Но племето Джурхум не послуша тези увещания и бе жестоко наказано от Аллāху теāлйā.

Ето, в една такава епоха, в центъра на земното кълбо – в благословения град Мекка – неверието течеше като потоп. Бейтуллах (домът на Аллāху теāлйā, Кяабе) бе напълнен със стотици идоли като Лйāt, Уззā, Менāт... Насилието достигна крайния си предел, безнравствеността се считаше за достойнство, пороците се насърчаваха като добродетели. Арабия, по отношение на религията, политиката, духовните и обществено-социални ценности бе в пълна тъмнина, в пълно невежество, невъздържаност, разврат и насилие. В тази епоха, наречена **Епоха на невежеството** (безпросветна епоха) хората водеха предимно чергарски (номадски) начин на живот, бяха разделени на племена. Тези племена се намираха в постоянна вражда помежду си. Мародерството (грабителството) приемаха като средство за препитание. Широко разпространени бяха алкохолизмът, хазарта, проституцията,

кражбите, насилието, несправедливостта, лъжата и т.н. Силните използваха като средство насилието спрямо слабите. Жената бе подлагана на унижение – продаваше и се купуваше като обикновена вещ. А раждането на момиче, от една част от обществото, се приемаше като беда и позор за семейството. Това ужасно схващане доведе чак до това, че започнаха да заравят дъщерите си живи в предварително приготвени пясъчни ями, без да чуват техните ридания и молби, сладките и нежните им думи, като „тате“, „татенце“. Всичко това смятаха за героизъм и не изпитваха никакви угризения на съвестта. Добродетелите, като милосърдие, състрадание, човещина, справедливост, благодеение, като че ли бяха изчезнали.

Единствено литературата и реториката (ораторското изкуство) бяха на пиедестал. Поетите и поезията заемаха много важно място. Добрият поет, а заедно с него и племето, към което спадаше, се славеа с голямо уважение. В определени дни от годината арабските племена се събираха на определени тържища и се провеждаха състезания за най-хубави стихове и речи. А произведенията на първенците се окачваха на стените на Кяабе. Най-известните седем стиха на епохата на невежеството, окачени на стените на Кяабе бяха наричани „ел-Муаллакātус-Себ’а“, т.е. седемте окачени.

Отношението към религията в Арабия по това време бе различно: една част от хората бяха пълни атеисти и за тях не съществувахе нищо, освен земния живот, друга част от тях вярваха в Аллāху теāлā и задгробния живот, но не приемаха, че ще дойде последния пратеник. Трета част от хората вярваха в Аллāху теāлā, но не вярваха в задгробния живот. Друга голяма част от населението правеха ширк (съдружаваха) на Аллāху теāлā и се кланяха на идоли. Всеки от мушриците (съдружаващите, идолопоклонниците) имаше по един идол в дома си.

Освен тях имаше и такива, които принадлежаха към религията на Ибрāхим (*алейхисселāм*) и се наричаха ханīфи. Те вярваха единствено във Всевишния Аллах и стояха далеч от идоли. Дядото, бащата и майката на Пратеника (*салляллāху алейхи ве селлем*), и някои други хора принадлежаха към тази религия.

Всички групи освен ханīфите бяха в заблуда, голяма тъмнина и мрак.

РАЖДАНЕТО НА МУХАММЕД (*алейхисселāм*)

Светът до такава степен беше почернял, тъмнината така беше покрила всичко, че хората бяха оставили да вярват и правят ибāдет (служат) на Аллāху теāлā. Хората бяха объркани. Кланяха се на явленията, произтичащи във Вселената, на предметите, сътворени от Всевишния и най-вече на идолите, които самите те дялаха от камъни и дървета и ги наричаха богове.

Вселената беше натъжена, живите същества бяха натъжени, душите бяха натъжени, а лицата бяха забравили да се усмихват. Най-висшите същества, сътворени от Всевишния Аллах – хората, цялото човечество, се нуж-

даеше от герой, който да стане причина за тяхното спасение от Джехеннема (Ада). Неговото раждане приближаваше съвсем и всички се подготвяха да посрещнат притежателя, собственика на благородната светлина - предаваща се от чисти на чисти чела от Адем (*алеихисселѝм*) дотогава. Идваше **неповторимият човек**, който щеше да покаже на всички хора и джинове пътя към вечното щастие!.. Идваше източникът на съчувствие и милост, идваше високопоставеният човек, придобил нрава на Господаря си!...

Идваше притежателят на Макѝм Махмѝд*, водачът на застъпниците!.. Идваше учителят на Вселената, идваше същността на творенията, султанът на хората!... Идваше помощникът в Съдния ден, главатарят на пратениците!... Идваше Любимият на Аллѝху теѝлѝ, идваше любимият ни Пейгамбер, в чието име е създадено всичко и който е изпратен като милост за световите!... (*Салляллѝху алейхи ве селлем!*)

Седемде слоя небеса, седемте слоя земи и накратко цялото творение с голямо уважение и радост очакваха своя Султѝн, който е Сеййиду'л-Мурселѝн (най-високопоставен сред хората), Хѝтему'л-Енбийѝ (последен пратеник), Хабѝбу'л-Худѝ (Любим на Всевишния). Творенията бяха готови да извикат: „Добре дошъл, о, Расѝляллах (Пратенико на Аллах)!“

Петдесет и три години преди Хиджра (Преселението) и два месеца след събитие то със слона, вечерта на дванадесети от месец рабѝу'л-еввел, когато приближаваше сутринта, понеделник, на улицата на синовете на Хѝшим в Мекка, в къща до хълма Сафѝ, се роди очакваният с копнеж Мухаммед Мустафѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) - светлината на Аллѝху теѝлѝ. С неговото раждане светът се оживи отново. Тъмнината изведнѝж се озари от светлина.¹⁵

В книгата „**Медѝридж ун-нубувве**“ се казва:

„Удостоената с най-висока чест най-щастлива майка Хазрети ѝмине обяснява бременността си така: „По време на бременността си нямах никакви болки и притеснения. Изобщо не чувствах, че съм бременна. Но след шест месеца някой в полусън ме попита: „Знаеш ли кого носиш в утробата си?“, аз отговорих „Не знам.“. Тогава чух новината: „Да знаеш, че си бременна с последния пратеник!“ Когато приближи раждането, същият човек отново дойде и каза: „О, ѝмине, след като се роди бебето, назови го Мухаммед.“ А в друго предание се казва: „О, ѝмине! Когато се роди бебето, назови го Ахмед!“

Самото раждане майка ни Хазрети ѝмине обяснява така:

„Когато приближи раждането чух един величествен глас. Настрѝгнах. После видях една бяла птичка, която ме погали с крилото си. От страха и ужаса не остана и помен у мен. В този момент бях ожадняла и сякаш изгарях от жажда. До себе си видях паничка с шербет, бял като мляко. Дадох ми да го пия. Изпих го. Беше студен и по-сладък от мед. Вече си бях уто-

¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 100-103

лила жаждата. След това видях една голяма светлина. Къщата ми толкова се освети, че не виждах нищо, освен тази светлина.

Точно по това време видях много жени, които ме бяха наобиколили. Бяха високи, лицата им грееха като слънце. Приличаха на момичетата от племето Абди Менāф. Бях изненадана от внезапното им появяване. Едната от тях каза: „Аз съм съпругата на Фараона – Āсия.“, а другата: „Аз съм Мерйем бинти Имрāн. А тези тук са хўриите (девиците) от Дженнета (Рая).“

В същия момент видях един бял, дълъг копринен плат, който се разстилаше от небето до земята. И казаха: „Скрийте я от хорските погледи!“ Точно тогава се появиха много птици. Човките им бяха от изумруд, а крилата от рубин. Бях се изпотила от страх. От потта, която капеше, се разнасяше ухание на мускус. В това състояние свалиха пердето от очите ми. Видях цялото земно кълбо – от изток до запад. Бях обкръжена от мелйикета.

Още щом се роди, Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) сведе благословеното си чело в суджўд* (земен поклон) и си вдигна показалеца. После един бял облак се спусна от небето и го обви. Чух един глас да казва: „Разведете го навсякъде от изток до запад. Разведете го, за да го види целият свят. И да знаят, че той се казва Мāхй, т.е. Всевишният Аллах с него премахва ширка (съдружаването с Аллах).“ И този облак изчезна и видях Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) обвит в бял вълнен плат. В същото време дойдоха трима души със сияйни като слънцето лица. Единият държеше сребърен ибрик (стомна), другият – изумруден леген, а третият – коприна. От ибрика се носеше аромат на мускус. Сложиха благословената ми рожба в легена, измиха главата и краката му и го завиха в коприна. После намазаха благословената му глава с хубав парфюм, на очите му поставиха антимон (сурма) и изчезнаха.“

По време на раждането при майка ни Хазрети Āмине се намираха майката на Абдуррахмāн бин Авф – Шифā, майката на Осмāн бин Ебў'л-Āс – Фāтима и лелята на Пейгамбера (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Сафийе. Те станаха свидетели на светлината и на останалите събития около раждането и съобщиха видяното.

Шифā (*радияллāху анхā*)* разказва: „В тази нощ аз се намирах при Āмине като помощничка. Още щом се роди Мухаммед (*алейхисселām*) го чух да отправя ду'ā и да се моли. От неведомото се каза: „**Йерхамуке Раббуке**“. После се появи една светлина и дотолкова освети навсякъде, че се видя всичко от изток до запад...“

Свидетелката на още много други чудеса Шифā (*радияллāху анхā*) разказва: „Когато му беше съобщено, че е пратеник, без никакво колебание, аз бях една от първите, приели вярата.“

А лелята на Пратеника (*алейхисселām*) – Сафийе разказва следното:

„В момента, в който се роди Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), една светлина освети навсякъде. Още щом се роди направи суджўд и вдигай-

ки благословената си глава, с ясен глас каза: „**Ля иляхе илляллāх, иннй расулюллāх**“. Когато поисках да го изкъпя, ни се каза: „Ние го изпратихме изкъпан“. Видях го обрязан и с прерязана пъпна връв. По време на суждѹд с тих глас казваше нещо. Доближих ухото си до благословената му уста и чух да казва: „**Умметй, Умметй!** (Моя общност, моя общност!)“

По време на раждането на любимия ни Пейгамбер (*алеихиссалйту весселйм*), дядо му Абдулмутталиб бе в близост до Кяабе, където се молеше и отправяше ду'а на Аллāху теāлй. В деня на раждането на внука си той стана свидетел на много необикновени явления, и като му предадоха радостната вест, много се зарадва и каза: „Славата на внука ми ще бъде много велика.“¹⁶

За да отпразнува щастливото събитие, на седмия ден от раждането, Абдулмутталиб угости мекканците в продължение на три дни. Освен това заколи камили във всички улици на града и нахрани хората и животните. На въпросите на мекканци за името на внука си, Абдулмутталиб отговаряше: „Дадох му името **МУХАММЕД**“, а на въпросите защо не е избрал едно от имената на своите предшественици, отговаряше: „Защото искам Аллāху теāлй и хората да го възхваляват.“ Според едно друго предание името „Мухаммед“ бе дадено от майката Амине.

Събитията в нощта на раждането

Преди и след раждането на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) се случиха много събития, предсказващи неговото появяване на бял свят. Още преди да се роди, знатните личности на времето сънуваха разни сънища, които бяха тълкувани от гадателите и знаменитите учени. Те казваха, че тези сънища са знак за приближаващото появяване на Мухаммед (*алеихисселйм*).

Дядото на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказва следното:

„Веднѹж бях задремал. Събудих се целия настрѹхнал от съня, който сънувах. Набързо отидох при един гадател, за да разтълкува съня ми. Когато пристигнах при него, той ме погледна и попита: „О, вожде на Курайш! Какво ти е? Виждаш ми се притеснен. Нещо важно ли се е случило?“ Аз отговорих: „Да, сънувах ужасяващ сън, който все още не съм разказал на никого.“ Седнах при него и започнах да разказвам:

„Тази нощ сънувах едно голямо дърво. Единият му край стигаше до небето, а клоните му се бяха разпрострели на изток и на запад. Това дърво излъчваше толкова много светлина, че слънчевата светлина би била много по-слаба в сравнение с неговата. Ту се показваше, ту изчезваше. Хората се бяха насочили към него. Светлината му ставаше все по-ярка.

¹⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 100-103

Една част от племето Курайш се хващаха за клоните на това дърво, а друга част се мъчеше да го отреже. Един младеж се противопоставяше на тези, които искаха да го отрежат. Имаше много красиво лице. Аз досега не съм виждал такова прекрасно лице. От тялото му се разнасяше приятен аромат. Протегнах си ръката, за да хвана един клон, но не успях.“ Като свърших разказването на съня си, лицето на гадателя се промени, пребледня. После ми каза, че аз няма да имам щастието да се хвана за клоните на това дърво и продължи: „От твоето поколение ще дойде един пейгамбер, който ще господства навсякъде, хората ще приемат неговата религия!“ После, обръщайки се към сина ми Ебӯ Тāлиб, който беше до мен, му каза: „Този сигурно ще му бъде чичо.“ След години, когато Пейгамберът (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе известен с пророчеството, Ебӯ Тāлиб му разказа тази случка и рече: „Ето го това дърво. Това дърво е Ебӯ'л Кāсим (бащата на Кāсим), ел-Емйн (довереният) Мухаммед (*алейхисселām*).“

В нощта, в която се роди любимият ни пейгамбер Мухаммед (*алейхисселām*), на небето се появи една звезда. По нея юдейските учени разбраха, че се е появил на бял свят последният пратеник.

Хассāн бин Сāбит от Есхāб-и кирām предава:

„Бях на осем години. Една сутрин един от юдеите бягаше, крещейки: „О, юдеи! О, юдеи!“ Юдеите се струпяха около него и го попитаха: „Какво има? Защо крещиш?“ Той им отговори: „Да знаете, че тази нощ се роди звездата на Ахмед! Тази нощ се роди Ахмед!“

В тази нощ всички идоли, намиращи се в Кяабе, се стовариха по лица на земята. От Урве бин Зубейр се предава: „Една група от племето Курайш си имаше един идол. Един път в годината обикаляха около него, колежа камили и пиеха вино. В един такъв ден, отивайки при идола, го намериха проснат на земята. Изправиха го, но той пак се просна. Това нещо се повтори три пъти. Тогава го подпряха от всички страни и когато го изправиха се чу някакъв глас: „Роди се някой и цялата земна повърхност се раздвижи. Всички идоли бяха повалени. Кралските сърца се разтрепераха от страх.“ Това събитие се случи точно в нощта, в която се роди Мухаммед (*алейхисселām*).

В същата нощ се срутиха четиринадесетте кули на двореца на персийския хосрой (владетел) в град Медāин. Владетелят и жителите на града се събудиха с шум и ужас и от разтълкуваните страшни сънища на техните знатни мъже разбраха, че това е знак за нещо много важно.

Пак в тази нощ внезапно угасна огънят на огнепоклонниците (*меджӯсй*), който гореше от хиляда години. Тази дата, в която угасна огънят, бе отбелязана и тя съвпаднаше със срутването на кулите на владетеля.

Езерото Саве, което по това време се считаше за свещено, внезапно пресъхна.

Пресъхналата от хиляда години река Семāве, намираща се в Шам, в нощта на раждането на благословения Пратеник (*салляллāху алейхи ве селлем*), започна отново да тече и преля.

От тази нощ нататък гадателите на Курайш не можеха да получат нови от шейтāна (сатаната) и джиновете. Предсказването, предричането свърши...

В нощта на раждането на Пейгамбера (*салляллāху алейхи ве селлем*), а и след това се случиха още много чудни събития. Всички те бяха знак за появата на последния пейгамбер Мухаммед (*алейхисселām*).¹⁷

Нощта Мевлид*

Нощта на раждането на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нарича „Нощта Мевлид“. „Мевлид“ означава „раждане, време на раждане“. Тази нощ е най-важната, най-значимата нощ след „Нощта Кадр“. Хората, радващи се в тази нощ на раждането на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), ще бъдат опростени. Голям севāб* е в тази благословена нощ да се четат, слушат и научат чудесата, свързани с раждането на Пратеника (*салляллāху алейхи ве селлем*). И самият ни Пейгамбер (*алейхиссаллāту весселām*) разказваше за тях.

И Есхāб-и кирām [т.е. мюсюлманите, видели Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*)] в тази благословена нощ се събираха и четейки, и разказвайки помежду си, споменаваха това събитие. Мюсюлманите от всички краища на света всяка година празнуват тази нощ, известна като „Мевлид Кандили“. Навсякъде се четат касйдата и се възпоменава Султанът на вселената .

Общността на всеки един пратеник превърна в празник рождената дата на своя пейгамбер. Денят на раждането на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) е празник за мюсюлманите, ден на щастие и радост.

При дойката

Майка ни Āмине, когато взе в ръце сияйната си рожба, поне за малко забрави болката от загубата на мъжа си. Тя кърми детето си девет дни, след което няколко дни го кърми наложницата на чичо му Ебӯ Лехеб – Сувейбе. Преди това Сувейбе бе кърмила Хамза (чичото на Пратеника (*алейхисселām*)), след него и Ебӯ Селеме.

Хāфъз Ибни Джебрий предава: „Един човек сънува Ебӯ Лехеб и го попита как е. Той отговори: „Изтърпявам гробно наказание, но всяка година, в 12-ия ден на месец рабйу'л-еввел тези мъчения се облекчават. Смучейки

¹⁷ Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 211-212

студената вода, излизаща измежду двете ми пръсти, ми става леко. В тази нощ, след като се роди Расулюллах (Пратеникът на Аллāху теāлā), наложилицата ми Сувейбе ми съобщи радостната вест. Много се зарадвах и от радост я освободих и ѝ заповядах да му стане дойка. И затова, в тези нощи, моите страдания се облекчават.“

По това време, по традиция, жителите на Мекка даваха малките си рожби на кърмачки от близките планински местности, където въздухът бе чист и водата сладка. Причината за това бе жаркото време на Мекка. Всяка година в Мекка пристигаха много жени с такава цел и взимайки по едно кърмаче се връщаха по домовете си. Тези кърмачета оставаха там определено време, докато поотраснат и укрепнат физически, след което бяха предавани на своите семейства, а в замяна получаваха голямо възнаграждение и много подаръци.

И в годината на раждането на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) много жени от племето **Бенй Саад**, живеещи по планинските местности, пристигнаха в Мекка. Всяка от тях взе по едно кърмаче. Сред всичките околни на Мекка племена, племето Бенй Саад бе много известно със своето достойнство, благородство, великодушие, щедрост и смиреност и с правилното владеене на арабския език. Първенците на племето Курайш предпочитаха да дават рожбите си на жените-кърмачки от това племе. Тази година бе много тежка за племето Бенй Саад – по техните земи господстваше голяма суша, глад и немотия. Халйме – дойката на Мухаммед (*алейхисселām*) - обяснява това тежко положение на племето си по следния начин:

„Аз обикалях по полетата, събирах трева и благодарях на Аллāху теāлā за тази възможност. Понякога три дни не слагах нищо в устата си. В това състояние родих. От една страна бях гладна, а от друга – притеснена след раждането. Имаше такива моменти, в които от глад не можех да различавам земята и небето, деня и нощта. Една нощ бях заспала в пустинята. Сънувах, че един човек ме потопа в една вода, по-бяла от мляко и ми каза: „Пий от тази вода!“ Пих до насита. После ме принуди още да пия. Пих отново и отново, беше по-сладка от мед. Каза ми: „О, Халйме, нека кърмата ти бъде обилна!“ и ме попита дали съм го познала. Когато отговорих, че не съм го познала, ми каза: „Аз съм твоята благодарност, която произнасяше в трудни моменти. О, Халйме, иди в Мекка! Там една „Светлина“ ще стане твой приятел и ще се напълниш с щастие, изобилие, благоденствие. И не разказвай съня си на никого!“ След като се събудих видях, че гърдите ми се бяха напълнили с мляко, а гладът и трудностите вече ме бяха изоставили.“

Заради глада и недоимъка и за да преодолеят трудностите, през тази година в Мекка пристигнаха много повече кърмачки в сравнение с предходните години. Всички бързаха да вземат деца от заможни семейства. Първите пристигнали жени си бяха взели по едно дете, а към Пейгамбера

ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не проявяваха желание, защото бе сираче и мислеха, че няма да получат добро възнаграждение. Сред тези жени бе и Халїме, известна със своето целомъдрие, чистота, спокойствие, срамежливост и прекрасен характер. Тя и мъжът ѝ пристигнаха в Мекка късно, защото животното им, с което дойдоха, бе слабо. Но това закъснение стана причина да се сдобият с нещо по-скъпо от търсеното. Обикаляйки с мъжа си улиците на Мекка те видяха, че кърмачетата на заможните семейства вече са взети. Обаче не искаха да се връщат с празни ръце. Тяхното единствено желание бе да се върнат с едно кърмаче.

Накрая те срещнаха един миловиден и излъчващ уважение човек. Този човек бе вождът на Мекка – Абдулмутталиб. Той, като узна техните намерения, им предложи да вземат неговия внук и каза, че благодарение на него ще се сдобият с голямо благополучие и щастие. Останаха впечатлени от прекрасните думи и приятелското отношение на Абдулмутталиб и веднага приеха предложението му. Тогава той заведе Халїме в дома на Хазрети А̀мине. Ето как разказва Халїме срещата си с малкото кърмаче:

„Когато се приближих до кърмачето беше завит с пелени и спеше сладко-сладко върху зелено копринено покривало. Наоколо ухаеше на мускус. Бях изумена от неговата красота и веднага го обикнах. Не смеех да го събудя. Когато сложих ръката си върху гърдичките му, то се събуди, погледна ме и се усмихна. От тази усмивка едва не изгубих съзнание. После, подтикната от мисълта, че майката може да не даде това красиво и благословено дете, закрих личицето му и веднага го взех в обятията си. Сложих го на дясната си гърда – почна да суче. Сложих го на лявата – не пожела да суче. Дядото Абдулмутталиб, обръщайки се към мене, каза: „Ти си щастливка, защото никой сред жените, освен теб, нямаше щастието да се сдобие с такова благо.“¹⁸

А Хазрети А̀мине, след като ми даде любимото си дете, каза: „О, Халїме! Преди три дни чух глас, който ми каза: „Жената, която ще кърми твоята рожба ще е от рода Ебӯ Зуейб на племето Бенї Саад.“ Като чух това, ѝ казах: „Аз съм от племето Бенї Саад, а баща ми е от потомците на Ебӯ Зуейб.“

Халїме продължава:

„А̀мине ми разказа още много необикновени истории и ми даде наставления. А аз ѝ разказах съня си, който бях сънувала, преди да дойда в Мекка и как, идвайки насам, чувах отвсякъде гласове, казващи: „О, Халїме, имаме благи вести за теб! Ти ще имаш щастието да кърмиш Светлината, ослепяваща очите и озаряваща целия свят.“

Срещата на мъжа ѝ с детето предава по следния начин:

„Взех Мухаммед (*алейхисселам*) и излязох от дома на Хазрети А̀мине. Отидох при мъжа си. Виждайки лицето на детето, той едва не изгуби съз-

¹⁸ Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, II, 144-145; Касталанї, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 37

нание. Каза ми: „О, Халїме, до ден днешен не бях виждал толкова красиво лице!“ А впоследствие, когато видя изобилието, с което се сдобихме след като го взехме, ми каза: „О, Халїме! Да знаеш, че ти си взела едно много благословено и безценно дете!“ А аз му казах: „Кълна се в Аллāху теāлā, исках толкова дете и желанието ми се изпълни.“

В момента, в който Халїме и мъжът ѝ, вземайки Мухаммед (*алейхисселлām*), потеглиха от Мекка, върху тях започна да се сипе благодат. Немошната и слаба магарица вече се движеше като хала. Даже превари потеглилия преди тях керван, който бе на много голямо разстояние от тях. Пристигайки у дома си, в земите на Бенї Саад, бяха засипани от изобилие и благодат. Животните им, от които преди изцеждаха много малко мляко, сега бяха с натежали от мляко вимета. Изумените им съседи ясно разбраха, че причината за цялата тази благодат бе малкото кърмаче.

Веднъж, поради настъпилата голяма суша, всички изпаднаха в голямо затруднение и излязоха на открито, за да се молят на Всевишния Аллах за дъжд. Взеха и Мухаммед (*алейхисселлām*). В негово име Аллāху теāлā ги дари с много дъжд и плодородие.

Пейгамберът ни (*саллалāху алейхи ве саллем*) сучеше само от дясната гърда на своята кърмачка, а лявата оставяше за млечния си брат. Когато стана на два месеца започна да пълзи; на три месеца – стоеше изправен; на четири месеца – започна да ходи, подпирайки се на стената; на пет месеца – проходи; на шест месеца – се движеше бързо; на седем месеца – вече ходеше навсякъде; на осем месеца – проговори; на девет месеца – съвсем ясно разговаряше. На десет месеца започна да стреля с лък.

Халїме разказва следното: „Първите му думи бяха: „**Лā илāхе иллаллāху валлāху екбер, Велхамдулиллāхи раббил āлемйн.** (Няма друг Бог освен Аллах, Аллах е велик. Хвала на Аллах – Господа на световите).“ След този ден, без да споменава името на Аллāху теāлā, не се доближи до нищо. Никога не се хранеше с лявата си ръка. Когато проходи, стоеше далеч от играещите деца и им казваше: „**Ние не сме създадени за това.**“ Всеки ден го покриваше една светлина, подобна на слънчевата, а после изчезваше. Разговаряше с луната, а когато насочваше пръста си към нея, тя се движеше.“

Халїме разказва още:

„Когато Мухаммед (*алейхисселлām*) стана на две години, го отбих. После с мъжа ми отидохме в Мекка, за да го предадем на майка му. Но благодарение на него се бяхме сдобили с толкова много благодат, че ни беше трудно да се разделим и да не виждаме благословеното му лице. Разказах на Āмине необикновените неща, които се бяха случили с него. Тя каза: „Славата на моя син е голяма.“ А аз ѝ казах: „Кълна се в Аллāху теāлā, до сега не съм виждала по-благословено дете от него.“ После помолих Āмине, изтъквайки разни причини, детето ѝ да остане още малко при нас. Тя даде

своето съгласие и ние, заедно с него отново се върнахме при племето си. С неговото завръщане домът ни се напълни с безкрайна благодат.¹⁹

Разтварянето на гърдата му

Халїме разказва следното:

„Един ден Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) ме попита: „През деня не мога да видя брат си и сестра си. Каква е причината?“ Аз му отговорих, че отиват да пасат овцете и затова се връщат късно. Тогава ме помоли: „Нека и аз да отида с тях да паса овцете.“ С какви ли не думи се мъчех да го склоня да се откаже от това свое намерение, но не успях. Приех молбата му. На другия ден сресах благословената му коса, облякох го и го изпратих със своите млечни братя. Няколко дни отиде с тях. Един ден млечната му сестра Шеймā се бе върнала от полето. Когато я попитах: „Къде е светлината на моите очи – синът ми Мухаммед?“, тя отговори, че е на полето. Пак попитах: „Миличкото ми, как ли издържа на горещината?“, дъщеря ми Шеймā отговори: „Майчице моя, нищо няма да му се случи, защото един облак стои върху благословената му глава и се движи заедно с него. И по този начин той е предпазен от жаркото слънце.“ На въпроса ми, дали е вярно всичко това, тя ми се закле и аз се успокоих. Веднъж, пак по обед, млечният му брат Абдуллах, идвайки при мене, каза: „Майчице! Бързо помогни. С братчето ми от племето Курайш пасяхме овцете. Внезапно дойдоха двама души, облечени в зелено. Взеха брат ни и го отведоха на върха на хълма. Сложиха го по гръб и разтвориха с нож корема му. Когато идвах към теб, те бяха още там. Не знам дали е жив.“ Много се уплаших. Бързо отидохме при него. Когато го видях, веднага целунах благословеното му лице и главичка и го попитах: „Милото ми дете! Какво ти се случи? Кой те обезпокои?“ А той ми отговори: „Като излязох от къщи видях двама души в зелени дрехи. Единият държеше сребърен ибрик, а другият – леген от зелен изумруд. Легенът беше пълен с нещо по-бяло от сняг. Заведоха ме на върха на хълма. Единият ме сложи по гръб на земята. Когато го наблюдавах, ми разцепи гърдата до пъпа. Не изпитвах никаква болка. Пъхайки ръката си, извади всичко отвътре. Измиха изваденото с бялото съдържание от легена и го сложиха пак на мястото му. Единият каза на другия: „Стани, за да си свърша и аз работата!“, след което, пъхайки ръката си, извади сърцето ми, разряза го на две части, извади отвътре нещо черно и го изхвърли. И ми каза: „Това е дялът на шейтāна от теб. Извадихме го и го изхвърлихме. О, любимце на Всевишния Аллах! Предпазихме те от нашепванията и измамите на шейтāна.“ После напълниха сърцето ми с нещо нежно и меко, намиращо се при тях. Запечатаха го с печат от светлина.

¹⁹ Ибн Исхāк, *ес-Сїре*, 25-25; Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 158-167; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 108-115

Все още чувствам студенината на този печат. Единият от тях сложи ръката си върху раната ми и тя заздравя. После ме претеглиха с десет души от моята общност, аз натежах. Претеглиха ме с хиляда души, пак натежах. Тогава единият каза на другия: „Стига си го претеглял вече. Кълна се в Аллах, ако го претеглим с цялата му общност, пак ще натежи.“ След това и двамата целунаха ръката и лицето ми, оставиха ме тук и си отидоха.“ На благословените му гърди беше останал видим белег от раната.²⁰

Тази случка, свързана с любимия ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселям*) е съобщена в първи айет от сѳра Инширах и се нарича **“Шакк-ъ садр”** (разтварянето на гърдата).

След като на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*) бе съобщено, че е пейгамбер, част от сподвижниците го помолиха: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Бихте ли ни разказали за вас?“ Той им отговори: **„Аз съм молбата (ду’ā) на моя предшественик Ибрāхим (алейхисселя̀м), богатата вест на моя брат Йсā (алейхисселя̀м), и сънят на майка ми. По време на бременността си тя сънувала как една светлина, осветяваща дворците на Шам, излиза от нея... Аз бях кърмен и израснах сред потомците на Саад бин Бекр.“**

Когато Мухаммед (*алейхисселя̀м*) стана на четири години Халїме го заведе в Мекка и го предаде на майка му. Дядото Абдулмутталиб отрупа милата дойка с много подаръци. Мъката на Халїме бе много голяма. Тъжната си раздяла с любимото кърмаче тя изрази с тези думи: „Сякаш душата и сърцето ми останаха с него.“

Смъртта на уважаемата майка

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) до шестгодишна възраст расна под нежните грижи на майка си. Когато стана на шест години майка му, заедно с наложницата Умму Еймен, го отведе в Медїна, за да посетят роднините си и гроба на баща му Абдуллах. Там останаха един месец. В Медїна Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се научи да плува в басейна на техните роднини от рода Неджār. В това време един юдейски учен видя у него пророческите признаци и приближавайки се до него, го попита как се казва. Мухаммед (*алейхисселя̀м*) му отговори: „Ахмед“. Като чу името, ученият изкрещя: „Това дете ще е последният пейгамбер!“ Белегът на пророчеството бе забелязан и от други юдейски учени, и когато обсъждаха този въпрос помежду си, Умму Еймен чу техните разговори и съобщи състоянието на майка ни Āмине. Разтревожена за своето дете, благословената майка реши да се върнат в Мекка. На връщане, в местността Ебвā, майка ни Хазрети Āмине се разболя. Състоянието ѝ се вло-

²⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 121; Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 164-165; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, II, 167

шаваше и започна често да губи съзнание. Поглеждайки към любимия си син Мухаммед (*алейхисселѣм*), който бе до нея, му каза: „О, сине на човека, който благодарение на милостта и щедростта на Аллāху теāлѣ бе откупен срещу сто камили и спасен от страшния лък на смъртта. Нека Всевишният Аллах те благослови! Ако сънят ми се окаже достоверен, ти ще бъдеш изпратен от Превеликия и Щедър Аллах, за да известиш на хората позволеното и забраненото. Аллāху теāлѣ ще те защити от идолите и идолопоклонничеството.“ И продължи с тези двустийшия:

*„Новото овехтява, живеещият умира.
Изчерпва се многото. Вечно млади дали има?*

*И аз ща умра, но разлика има една:
аз те родих и чест за мен е това.*

*След себе си оставих полезно дете.
Затворих очи, душевно съм добре.*

*Моето име и моята слава ще е вечна.
Любовта към теб в сърцата ще е безконечна.“*

Изричайки тези думи, любимата майка на Пратеника (*салляллāху алейхи ве селлем*) почина в местността Ебвā, където бе и погребана. Тогава тя бе на двадесет години.

А Умму Еймен и Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*), след няколкодневно пътуване, се завърнаха в Мекка и тя го предаде на дядо му Абдулмутталиб.²¹

При любящия го дядо

Родителите на Пратеника на Аллāху теāлѣ (*салляллāху алейхи ве селлем*) принадлежаха към религията на Ибрāхим (*алейхисселѣм*), повеляваща служене единствено на Аллāху теāлѣ, т.е. бяха вярващи. Ислямските учени казват, че те принадлежат и към религията на Ибрāхим (*алейхисселѣм*), и към общността на последния пратеник Мухаммед (*алейхиссалѣту весселѣм*), защото след като на него му бе съобщено, че е пейгамбер, Всевишният Аллах ги съживи, те произнесоха Келиме-и шехāдет (засвидетелствуваха единството на Аллāху теāлѣ и пророчеството на Неговия пратеник Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*)) и се присъединиха към неговата общност.²²

²¹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 168; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 116

²² Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, I, 652

До осем годишна възраст Мухаммед (*алейхисселѝм*) остана при дядо си. Дядото Абдулмутталиб бе уважавана личност, ръководеща различни дела. Бе внушителен, търпелив, благовъзпитан, почтен, смел и щедър човек. Хранеше бедните, даже даваше храна и вода на гладните и жадни животни. Вярваше в Аллѝху теѝлѝ и в отвѝдния живот. Предпазваше се от лошите постѝпки, стоеше далеч от грозните обичаи на епохата на невежеството. Възпрепятстваше насилието, несправедливостта в Мекка и проявяваше гостоприемство. Бе му станало навик през месец рамазѝн да се усамотява в планината Хирѝ, далеч от обществения живот. Абдулмутталиб обичаше децата, бе милосърден към тях. Любимия си внук Мухаммед (*алейхисселѝм*) обсипваше с любов и нежност и никога не го отделяше от себе си. Настаняваше го до себе си на специалния си миндер, който се намираще в сянката на Кяабе. А на тези, които искаха да му попречат, казваше: „Оставете внука ми. Неговата слава е велика.“²³ Постоянно съветваше бавачката му Умму Еймен: „Наглеждай внука ми добре. Хората на Писанието казват, че моят внук ще стане пейгамбер на тази общност.“ Умму Еймен разказва следното: „В детството си никога не се е оплаквал от глад и жажда. Всяка сутрин пиеше една глѝтка Земзем. Когато искахме да го нахраним, казваше: „Не искам, сит съм.“

Когато Абдулмутталиб спеше или бе сам в стаята си, не позволяваше на никого, с изключение на внука си, да влиза при него. Прегръщаше го нежно, милваше го, много харесваше думите и постѝпките му. Не сядаше на софрата без него, настаняваше го на коляното си и го хранеше с най-хубавото, най-вкусното ястие. Сънуваше много сънища, свързани с него и ставаше свидетел на много необикновени случки.

Веднѝж в Мекка имаше суша и глад. Абдулмутталиб, опирайки се на един свой сѝн, хвана Мухаммед (*алейхисселѝм*) за ръката и се качи на планината Ебѝ Кубейс. Там се помоли на Аллѝху теѝлѝ с думите: "О, Аллах мой! В името на това момче ни зарадвай с обилен дѝжд!" Молбата му бе приета, заваля обилен дѝжд. Тогавашните поети описаха в стихове това събитие.

Монахѝт от Неджрѝн

Един ден, когато Абдулмутталиб седеше в близост до Кяабе, към него се приближи един монах от Неджрѝн и му каза: „Ние четохме от свещените писания за качества на последния пратеник, който ще бѝде от потомците на Исмаѝл (*алейхисселѝм*). Тук (т.е. Мекка) ще е родното му място. Ще притежава такива и такива качества.“ и едно по едно изброи неговите качества. През това време при тях дойде любимият ни Пейгамбер (*саллялѝлѝху алейхи ве селлем*). Монахѝт започна внимателно да го наблюдава, а

²³ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 70-74

после, приближавайки се до него, погледна очите, гърба и краката му, и развълнуван каза: „Ето, това е той! Това дете от твоя род ли е?“ Абдулмутталиб отговори: „Той е мой син.“ Тогава монахът каза: „Ние четохме от свещените писания, че неговият баща не трябва да е измежду живите.“ Абдулмутталиб призна: „Той е син на моя син. Баща му почина преди той да се роди, когато майка му беше бременна.“ „Сега каза истината.“ рече монахът. След всичко това Абдулмутталиб, обръщайки се към синовете си, им каза: „Чуйте какво се говори за вашия братов син, грижете се много добре за него и го закриляйте.“

Смъртта на любимия дядо

В последните си земни мигове Абдулмутталиб събра синовете си и им каза: „Вече е време да се преселя в отвъдния свят. Мисля единствено за това сираче. Де да беше животът ми по-дълъг и да продължавах да се грижа с любов за него. Но какво мога да направя? Животът ми свършва. Няма да ми стигне времето. Сега сърцето и езикът ми горят от мъката по раздялата с него. Искам да поверя на един от вас този бисер, но кой ли най-добре ще съблюдава неговите права и ще се грижи за него?“ Ебӯ Лехеб, коленичейки каза: „О, предводителю на арабите! Ако сте си наумили някого, на когото да го поверите, нямам нищо напротив, но ако няма, аз бих се погрижил за него.“ Абдулмутталиб отговори: „Ти си богат, но си коравосърдечен и малко състрадателен. А сърцето на едно сираче е нежно и лесно ранимо.“ Някои от другите му синове също предложиха своята опека, но Абдулмутталиб, разкривайки личните качества на всеки един от тях, не прие предложенията им. Когато дойде ред на Ебӯ Тāлиб, той каза: „Аз най-много от всички искам неговата опека, но не исках да предявя своето желание преди по-големите ми братя. Не съм богат, но съм по-предан от братята си.“ „Вярно е. Ти си достойният за тази служба.“ каза Абдулмутталиб, „Но аз винаги за всичко питам самия него и постъпвам така, както той иска. И винаги резултатът е сполучлив. Трябва да се посъветвам с него по този въпрос и ще се съглася с неговия избор.“ После, обръщайки се към любимия си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), попита: „О, светлина на моите очи! С копнеж по теб се отправям към отвъдния свят. Кого избираш от вуйчовците си?“ В този момент Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) стана от мястото си, отиде при Ебӯ Тāлиб и, прегръщайки го, седна на коляното му. Абдулмутталиб много се зарадва на неговия избор и каза. „Хамд на Аллāху теāля! Такова беше и моето желание.“ След това се обърна към Ебӯ Тāлиб и му каза: „О, Ебӯ Тāлиб! Този скъп бисер не е виждал родителска нежност и любов, затова се грижи много за него. Ти си по-достойния сред всички. Това голямо и безценно съкровище предавам на теб, защото ти и неговият баща сте от една и съща майка. Да го пазиш така, както пазиш самия себе си. Приемаш ли моето завещание?“ Ебӯ Тāлиб

прие завещанието на баща си. Абдулмутталиб прегърна любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), целуна благословената му глава и лице и каза: „Всички бъдете свидетели на това, че аз никога не съм усещал по-приятен аромат от неговия и никога не съм виждал по-хубаво лице от неговото.“²⁴

Под закрилата на Ебӯ Тāлиб

Когато Абдулмутталиб почина, Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на осем години. След неговата смърт той заживя при чичо си Ебӯ Тāлиб и расна под неговата опека. Ебӯ Тāлиб, също като баща си, бе от първенците на племето Курайш. Бе обичан и уважаван човек. И той, като баща си, се отнасяше с много нежност и любов към племенника си Мухаммед (*алейхисселām*). Обичаше го повече от собствените си деца. Без него не заспиваше и не ходеше никъде. Казваше му: „Ти си много благословен.“ Без него не сядаше да яде и изчакваше първо той да почне, а понякога заповядваше да му приготвят отделна софра. Сутрин, когато се събуждаше, всички виждаха как лицето му сияе като месечина и косата му винаги бе сресана. Ебӯ Тāлиб не бе много богат, а семейството му голямо, но след като взе под своя опека племенника си Мухаммед (*алейхисселām*), семейството му бе дарено с много изобилие и благодат. В Мекка от дългата суша хората изпаднаха в безизходица. Тогава Ебӯ Тāлиб заведе племенника си в близост до Кяабе и се помоли на Аллāху теāлй. В негова чест заваля много дъжд. Спасиха се от сушата и нищетата.²⁵

Монахът Бахйра

Един ден, когато любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на дванадесет години, забеляза чичо си Ебӯ Тāлиб да се приготвя за път. Като разбра, че чичо му не иска да го вземе със себе си, му каза: „**На кого ме оставяш в този град? Нямам нито баща, нито някой, който да ме съжали!..**“ Тези думи трогнаха Ебӯ Тāлиб и реши да го вземе със себе си. След дълго пътуване търговският керван отседна до един християнски манастир в Бусра. В този манастир живееше един монах на име **Бахйра**. При този начетен християнски монах, който преди това бе юдейски учен, се намираще една книга, съхранявана, предавайки се от ръка на ръка, и от нея монахът отговаряше на въпросите на хората. Керванът на курайшите минаваше оттам много пъти в предишните години и той никога не се бе интересувал от него. Бахйра всяка сутрин, качвайки се на покрива на манасти-

²⁴ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 45-48; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 169-178; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 117; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 188

²⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 179-180; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 119

ра, насочваше погледа си в посоката на пристигащите кервани, като че ли очакваше с нетърпение някого. Но този път, когато керванът на курайшите се зададе в далечината, той се стресна и с вълнение изскочи от мястото си, защото забеляза един облак, който се движеше заедно с тях. Този облак служеше като сянка на Пратеника (*алейхиссаляту весселям*). Когато керванът спря за почивка, Бахйра видя облака да се спуска над клоните на дървото, под което беше седнал Мухаммед (*алейхисселлям*), и още повече се развълнува. Нареди веднага да приготвят трапези и изпрати човек, който да покани всички хора от курайшкия керван. Всички, с изключение на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), който остана да пази кервана, отидоха при монаха. Бахйра по облака разбра, че някой е останал при кервана и внимателно, оглеждайки всички, попита: „О, курайши, има ли още някой, който да не е дошъл.“ А те отговориха: „Да, има още един.“ Монахът настоя и той да дойде. Още с пристигането му започна да го разглежда внимателно и попита Ебӯ Тāлиб: „Това момче от твоя род ли е?“ Когато Ебӯ Тāлиб отговори, че това момче е негов син, Бахйра каза: „Той не е твой син, защото в писанията пише, че бащата на това момче няма да е сред живите.“ Тогава Ебӯ Тāлиб отговори: „Той е син на брат ми.“ Бахйра продължи да пита: „А какво стана с баща му?“, „Баща му почина няколко месеца преди да се роди.“ отговори чичото. Монахът потвърди казаното и попита: „А какво стана с майка му?“, чичото пак отговори: „Тя също почина.“ След целия този разговор Бахйра каза: „Всичко, което каза е вярно.“ и обръщайки се към Пратеника ни (*алейхиссаляту весселям*), се закле в името на идолите. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Не се заклевай в името на идолите. На света аз нямам по-големи врагове от тях. Аз ги ненавиждам.“**

Този път Бахйра се закле в името на Аллāху теāлй и го попита: „Ти спиш ли изобщо?“. На този въпрос Пратеникът (*алейхисселлям*) отговори: **“Очите ми спят, но сърцето ми не спи.“** Монахът зададе още много въпроси и получените отговори дословно съвпадаха с прочетеното от техните писания. После, гледайки благословените очи на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), попита Ебӯ Тāлиб: „Тази червенина в благословените му очи постоянна ли е?“, а вуйчото отговори: „Да, тази червенина не изчезва.“ След като стана свидетел и на това съвпадение, за да се увери и за да няма повече съмнения, поиска да види печата на пророчеството. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) от благоприличие не пожела да покаже благословения си гръб, но Ебӯ Тāлиб го помоли: „О, светлина на моите очи! Изпълни и това негово желание“. Когато показва благословения си гръб, Бахйра не можа да откъсне очи от тази великолепно гледка. Той го целуна с вълнение и сълзи като ручей потекоха от очите му. Каза: „Аз свидетелствам, че ти си пратеник на Всевишния Аллах.“ и повишавайки глас, продължи: „Ето го Гордостта на световите!.. Ето го Пратеникът на Господа на световите!.. Ето го проведеният от Всевишния

Аллах като милост за световите най-велик пейгамбер!..“. Намиращите се там курайши, не скривайки своето удивление, казаха: „Какво важно място заемал Мухаммед при този монах.“

След всичко това монах Бахйра, обръщайки се към Ебӯ Тāлиб каза: „Той е последният и най-почитан пратеник. Неговата религия ще се разпространи из цялата земна шир и ще замени предишните религии.“ и го помоли: „Недей да водиш това момче в Шам, защото израилтяните (евреите) са негови врагове. Страх ме е да не му навредят на благословеното тяло. В негова полза са се сключвали много договори, давали се обещания.“ Ебӯ Тāлиб не разбра и попита за какво става въпрос. Монахът обясни: „Всевишният Аллах взе обещание от всички пейгамбери, най-накрая и от Йсā (*алейхисселѝм*), че ще уведомят своите общности за идването на последния пратеник.“

След разговора с Бахйра Ебӯ Тāлиб се отказа да отиде в Шам. Продаде стоката си в Бусра и се върна в Мекка.²⁶ Думите на Бахйра звучаха в ушите на Ебӯ Тāлиб през целия му живот и той заобича Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) още повече. Защишава го до последния миг на живота си и му помага във всичко.

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) – притежателят на добротата и красотата, изключителният човек на Вселената – бе на седемнадесет години, когато чичо му Зубейр, отиващ по търговски дела в Йемен, го взе със себе си за по-изобилна търговия. И при това пътуване хората станаха свидетели на много чудеса и сред племето Курайш започна да се говори, че неговата слава ще е велика.²⁷

МЛАДОСТ И ЖЕНИТБА

Най-възвишеният, най-неповторимият сред всички хора от всяка гледна точка Мухаммед (*алейхисселѝм*), още в младежките си години бе харесван повече от връстниците си. Хората се възхищаваха на прекрасния му характер, на любезното му отношение, на спокойствието и нежността му и на други негови изключителни качества. Заради неговата удивителна честност, правота и доверието на хората към него, жителите на Мекка му дадоха прозвището „ел-Емйн“ („Доверения“), т.е. човек, на когото можеш винаги да се довериш. В младежките си години бе известен с това име.

В младежките години на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) арабите се намираха в пълно невежество. Идолопоклонничеството, алкохолът, прелюбодеянието, лихварството и още много други аморални деяния бяха широко разпространени. Мухаммед (*алейхисселѝм*) крайно нена-

²⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 53-58; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 180-182; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 76, 154-156; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 216-220; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 283-286

²⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 53-59; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 120-123

виждаше неприличното, неетичното поведение на хората и стоеше далеч от техните злодеяния. Всички жители на Мекка знаеха това негово отношение и му се чудеа. Изпитваше силна омраза към идолите и затова никога не се доближаваше до тях. Никога в живота си не бе ял от месото на пренесените в жертва в името на идолите животни. В детството и юношеството си пасеше овце в планината Джияд и околностите му и по този начин изкарваше прехраната си. Това му позволяваше да бъде далеч от крайно поквареното общество. Веднъж каза на Есхāба си: **„Няма пейгамбер, който да не е пасял овце.“** А когато го запитаха: „О, Расūляллах! И вие ли пасяхте?“, отговори: **„Да, и аз пасях.“**

Когато любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на около двадесет години, общественият ред в Мекка бе напълно разрушен. Разпространилото се насилие бе заличило сигурността по отношение на имот, живот и чест. Местното население на Мекка проявяваше несправедливост и беззаконие към чужденците – търговците и хората, които идваха да посетят Кяабе. Угнетените хора нямаше къде да потърсят правата си. По това време стоката на един йеменски търговец бе насилно присвоена от един мекканец на име Āс бин Вāйл. След случилото се йеменският търговец се качи на планината Ебū Кубейс и ридаейки на силен глас призова за помощ всички племена. След тази случка, показваща пределната фаза на насилието и несправедливостта, първенците на родовете, в това число и на рода Хāшим и Зухра, се събраха в дома на Абдуллах бин Джудāн и сключиха споразумение никой в Мекка, независимо дали е местен жител или чужденец, да не става жертва на насилие и несправедливост, да спрат насилието и ако се наложи да помогнат на жертвите. С тази цел сформираха **общество за справедливост.**²⁸ Тази общност, в която любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) участва на млада възраст и в чието учредяване бе много активен, бе наречена **Хълфул Фудул**. Такова общество бе сформирано и преди в Мекка от трима души, двамата от които се казваха Фадл, а третият – Фудайл. Те също сключиха подобно споразумение и поради тази прилика и новото общество бе наречено по същия начин. То успя да предотврати несправедливостта и да възстанови разстроеният вътрешен ред. Неговото влияние продължи дълго време.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), след като му бе съобщено пророчеството, каза на Есхāба си: **„И аз присъствах на клетвата в дома на Абдуллах бин Джудāн. За мен тази клетва е по-любима от притежаването на камили с червена козина (на богатство). Ако ме поканят да участвам в такова събрание и сега, пак щях да се съглася.“**²⁹

²⁸ Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, I, 91

²⁹ Ибн Хишāм, *ес-Сїре*, I, 133; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 82; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, I, 91; Ибн Хабїб, *ел-Мухаббер*, 167; Ибн Кесїр, *ел-Бидāїе*, III, 290-293

Заниманието с търговия

Жителите на Мекка от далечни времена се занимаваха с търговия. Търговията бе тяхното средство за препитание. С търговия се занимаваше и чичото на Пратеника (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Ебӯ Тāлиб. Когато любимият ни Пейгамбер бе на около двадесет и пет години, мекканците се намираха в много тежки икономически условия. За да подобрят условията си на живот те приготвиха един голям търговски керван с цел търговия в Шам. В тези дни Ебӯ Тāлиб, отивайки при Расӯлюллах (Пратеника на Аллах) (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, скъпи мой племеннико! Бедността достигна своя краен предел. Гладът и сушата ни отнеха всичко. Керванът на Курайш е готов и скоро ще потегли. И почитаемата Хадїдже ще изпраща своя стока. Без съмнение за тази работа търси хора, на които да се довери. Несъмнено, тя се нуждае от верен, предан и порядъчен човек като теб. Би било добре да отидем и да поговорим с нея. Без съмнение, тя ще предпочете теб пред другите. Всъщност, аз не искам ти да отидеш в Шам, защото се опасявам тамошните юдеи да не ти навредят, но пък друг изход не виждам.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Постъпи, както желаеш.“**

Хазрети Хадїдже бе много известна в Арабия със своето обаяние, богатство, благоразумие, целомъдрие, скромност и вежливост. Затова имаше много претенденти отвсякъде, но тя не бе благосклонна към никого, защото веднъж сънува как луната, спускайки се от небето, влиза в нейната пазва и светлината на луната, излизайки от ръкава ѝ, осветява целия свят. На сутринта, когато разказа този сън на своя родственик Варака бин Неуфел, той ѝ каза: „Родил се е последният пратеник. Той ще се ожени за теб и по твое време ще получи вахий (откровение). Светлината на неговата религия ще покрие света. Ти ще си първият човек, който ще му повярва. Той ще е от Курайш и от Бенї Хāшим.“ Хазрети Хадїдже (*радияллāху анхā*) много се зарадва на тези думи и започна да чака идването на този пейгамбер.

Хазрети Хадїдже се занимаваше с търговия, даваше на търговци пари да търгуват срещу част от печалбата. Ебӯ Тāлиб разказа на майка ни Хазрети Хадїдже за Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) и ѝ предложи да търгува за нея. При това тя покани Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в дома си, за да го види и да говорят по този въпрос. Когато Мухамед (*алейхисселām*) я удостои с посещението си, тя му оказа голямо уважение и почит. Виждайки неговата деликатност, нежност и неговото обаяние (чистото му и непорочно лице), изпадна във възторг и каза: „Знам, че сте честен, надежден, правдив и високонравствен човек. За тази работа ще ви възнаградя много повече, отколкото съм давала досега...“ После му даде дрехи, необходими за възложената работа, и го изпрати душевно успокоена.

Майка ни Хазрети Хадїдже вече бе научила пророческите признаци от своя братовчед Варака бин Неуфел, който бе начетен християнин, и при това посещение на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) тя ги забеляза в него. Затова каза на своя роб Мейсера: „Когато керванът потегли, дай юздата на камилата в ръцете на Мухаммед (*алейхисселām*), за да не клюкарстват мекканците. А когато се отдалечите от града, дай му да облече тези скъпи дрехи.“ После нагизди най-красивата камила като за султан и каза на Мейсера: „Качи го на тази камила с голямо уважение и вземи юздата в ръката си. Бъди слуга на този благословен човек. Не прави нищо без негово разрешение и винаги го защитавай, дори това да коства живота ти! Не се забавяйте много, върнете се бързо, за да не се изложим пред рода Хāшим. Ако изпълниш тези мои препоръки, ще те освободя и ще ти дам толкова имущество, колкото пожелаеш.“

Керванът бе готов. Мекканците се събраха на големи тълпи, за да се сбогуват с близките си. Там бяха и роднините на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато лелята на Пратеника (*алейхиссалāту весселām*) видя племенника си, облечен като слуга и хванал юздата на камилата, от тъга ѝ се подкосиха краката. Започна да плаче и да стене: „О, Абдулмутталиб! О, ти, който откри кладенеца Земзем! О, Абдуллах! Излезте от гробовете си и вижте този благословен човек!“ Същата болка изпитваше и Ебӯ Тāлиб. Сълзи, като бисери се търкулнаха от благословените очи на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), видели Аллāху теāлā. Сбогувайки се с всички, им каза: **„Не ме забравяйте! Знайте, че ще тъгувам и ще ми е мъчно в чужди земи.“** Тези печални думи разплакаха всички. Към тъгуващите се присъединиха и мелāикетата от небето. Те се обърнаха към Всевишния Аллах: „О, Господи! Това е твоя любимец Мухаммед (*алейхисселām*), когото дари с най-високата степен. Каква мъдрост се крие тук?“ А Аллāху теāлā им отговори: **„Да, той е Моят любимец. Но вие не можете да знаете тайната на любовта. Не можете да узнаете тайните между любим и любящ. Тази тайна е непонятна за вас.“**

Най-после керванът потегли. Когато се отдалечиха от Мекка и градът спря да се вижда на хоризонта, Мейсера, изпълнявайки дадената му заповед, даде на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) да облече скъпите дрехи. Качи го на нагиздената и покритата с разнообразни платове камила и взе юздата на животното в свои ръце.

По време на пътуването хората от кервана станаха свидетели на много чудеса. Те видяха един облак, който предпазваше от жаркото слънце изпратения като милост за световите Мухаммед (*алейхисселām*), и две мелāикета, приели образа на птици, да се движат заедно с него.³⁰ Станаха свидетели и на това, как Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) докосна с ръка краката на две много изморени и изостанали от кервана ками-

³⁰ Касталāнї, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 41

ли и те веднага ускориха своето движение. Виждайки тези негови чудеса, хората още повече го заобичаха и разбраха, че неговата слава ще е велика.

Когато пристигнаха в Бусра спряха за почивка до онзи същия манастир, където преди време монах Бахйра, виждайки пророческите белези у Пейгамбера ни (*алейхисселѝм*), беше разбрал, че той ще бъде последния пейгамбер. Но при това тяхно пристигане монах Бахйра вече не бе сред живите. Неговото място бе заето от един друг монах на име Настѝра. Монахът, наблюдавайки настанилия се в близост до манастира керван, видя как един човек седна под едно изсъхнало дърво и то веднага се раззелени. Попита Мейсера: „Кой е този човек, който е седнал под дървото?“ Мейсера отговори, че той е от племето Курайш. Монахът каза: „Под това дърво досега не е сядал никой, освен пратениците.“ После го попита: „Има ли червенина в очите му?“ Мейсера отговори: „Да, има и тази червенина не изчезва.“ Чувайки това, Настѝра каза: „Кълна се в името на Аллѝху теѝлѝ, Който низпосла свещената книга Инджил на Йѝсѝ (*алейхисселѝм*), че този човек ще стане последният пейгамбер. Да бях доживял дните, когато той ще бъде заповядан да призовава хората към вярата!“

Когато Мухаммед (*алейхисселѝм*) продаваше стоката на Хазрети Хадѝдже на пазара в Бусра, един юдей, с когото се спазаряваше, не му повярва и му каза: „Закълни се в името на Лѝт и Уззѝ и ще ти повярвам.“ Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Аз никога не се кълна в името на идолите. Когато минавам покрай тях се обръщам на другата си страна.**“ Юдеят, виждайки у него и други признаци на пророчеството каза: „Кълна се в Аллѝху теѝлѝ, този човек ще бъде пейгамбер.“ и продължи: „Нашите учени са открили в писанията неговите качества.“

Мейсера запаметяваше всичко видно и чуто, свързано с Пратеника на Аллѝху теѝлѝ (*алейхиссалѝту весселѝм*) и му се възхищаваше все повече и повече. В сърцето му се породила голяма любов към Султана на световите (*салляллѝху алейхи ве селлем*) и започна да му служи с още по-голямо уважение и удоволствие. Изпълняваше всяка негова дума с голяма любов.

Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) успя да продаде цялата стока на майка ни Хазрети Хадѝдже, а печалбата, в името на неговия берекет, бе много много повече от всякога. Керванът потегли обратно към Мекка. Когато пристигнаха в местността Меррузахрѝн, Мейсера предложи на любимия ни Пейгамбер (*салляллѝху алейхи ве селлем*) да отиде преди кервана в Мекка и да занесе радостната вест. Султанът на световите прие предложението му и ускорявайки движението на камила си, се отдалечи от кервана.

Хазрети Нефѝсе бинти Мунийѝе разказва следното: „Времето за завръщане на кервана беше приближило. Всеки ден Хазрети Хадѝдже със своите слуги, качвайки се върху покрива на къщата си, очакваше завръщането му. В един такъв ден на очакване бях при нея. Изведнѝж отдалече се зададе един човек върху камила. Един облак и две птички го предпазваха от жега-

та, а светлината върху благословеното му чело на Пейгамбера ни сияеше като месечина. Хазрети Хадїдже разбра кой идва и се успокои, но се прес-тори, че не е познала идващия и попита: „Кой ли идва в това жарко време?“ Слугите отговориха: „Прилича на Мухаммед (*алейхисселям*).“ и изпаднаха във възторг от видяното. След малко Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна в дома на майка ни Хадїдже и разказа за сполучливата търговия. Тя много се зарадва.“

След известно време керванът пристигна в Мекка. Мейсера разказа на майка ни Хазрети Хадїдже как облакът бе пазел Пейгамбера ни (*алейхисселям*), как слабите камили започнали да ходят бързо, разказа ѝ също думите на монах Настūra и още куп други подобни необикновени състояния. Мейсера го похвали колкото му стигаха силите. Майка ни Хазрети Хадїдже знаеше всичко, но тези думи затвърдиха нейните знания. Тя предупреди Мейсера да не разказва чутото и видяното на никого.³¹

Майка ни Хазрети Хадїдже отиде при Варака бин Неуфел, за да му разкаже случилото се. Слушащия с голямо удивление Варака ѝ каза: „О, Хадїдже, ако всичко това е истина, то Мухаммед (*алейхисселям*) ще стане пейгамбер на тази общност.“

Пейгамберът ни пътува четири пъти с търговския керван: на 12 години заедно с чичо си Ебу Тāлиб отиде до Бусра, на 17 години с чичо си Зубейр пътува до Йемен, на 20 години потегли за Шам и на 25 години пак за Шам, за да продаде стоката на Хазрети Хадїдже. Тези четири пътешествия бяха единствените в живота му.

Женитбата

Майка ни Хазрети Хадїдже след като чу радостната вест на Варака бин Неуфел и след като видя благородните качества на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), пожела да стане негова жена и да получи честта да му служи. Нефйсе бинти Мунийе забеляза нейното състояние и реши да ѝ помогне. С тази цел отиде при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Какво ви спира да се жените?“ Той отговори: „**Нямам материална възможност, за да се оженя.**“ „О, Мухаммед – каза Хазрети Нефйсе – ако искате да се ожените за една целомъдрена и почтена, богата и обаятелна жена, аз съм готова да ви помогна.“ Любимият ни Пейгамбер я запита: „**Коя е тази жена?**“, Нефйсе отговори: „Хадїдже бинти Хувейлид.“ Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита: „**Кой ще посредничи за това?**“, „Аз.“ отговори Нефйсе и отиде при Хазрети Хадїдже, и ѝ предаде радостната вест. Майка ни Хадїдже покани своите роднини Амр бин Есад и Варака бин Неуфел и им съобщи решението си. Изпращайки човек, покани и Ра-

³¹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 59

сўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ебў Тāлиб и братята му направиха нужните приготовления и отидоха заедно с Пейгамбера ни (*алейхисселя̄м*).

Майка ни Хазрети Хадйдже разкраси дома си и от благодарност за този благословен ден подари всички свои скъпоценности на своята прислуга. След това ги освободи.

Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и чичовците му пристигнаха в дома на майка ни Хадйдже. Ебў Тāлиб започна да говори: „Хамд на нашия Създател за това, че ни стори от синовете на Ибрāхим (*алейхисселя̄м*) и от потомците на Исмаил (*алейхисселя̄м*). Отреди ни да бъдем пазители на Бейтуллах (дома на Аллах). Ощастливи ни със Свещения дом, който е къбля за хората (посоката, към която мюсюлманите се обръщат по време на намāз) и около който правят тавāф (обикалят) световите, и със защитавания от всякакви злини Месджид-и Харām. Синът на брат ми Абдуллах – Мухаммед (*алейхисселя̄м*) е такъв човек, че ако го сравним с когото и да било от Курайш, то той винаги ще се извиси над него. Вярно е, че не е богат, но на богатството се няма доверие, защото богатството е като сянката, минавайки от ръка на ръка си отива. Славата на моя племенник, неговото превъзходство са ви известни. Сега той иска ръката на Хадйдже бинти Хувейлид. Колко мехр (имуществото, което мъжът дава на жената при сключване на брак) ще искате? Кълна се, че мястото, което заема Мухаммед е много важно.“ Варака бин Неуфел потвърди истинността на тези думи. Чичото на майка ни Хадйдже (*радияллāху анхā*) Амр бин Есад каза: „Бъдете свидетели, аз дадох Хадйдже бинти Хувейлид за жена на Мухаммед (*алейхисселя̄м*).“ и брачният договор бе сключен. Според едно предание мехрът бил 400 мискал злато, според друго предание – 500 динара, а според трето предание – 20 камили.³²

Ебў Тāлиб закла една камила за сватбата и даде невиджано угощение. Женитбата бе осъществена. Майка ни Хазрети Хадйдже подари цялото си състояние на Пейгамбера ни (*алейхиссаля̄ту весселя̄м*) и му каза: „Всичко това принадлежи на вас, на вашата велика личност. А аз се нуждая от вас и съм ви признателна.“

Майка ни Хазрети Хадйдже винаги, през целия си живот, служи на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) и му помага. Техният съвместен живот, до смъртта на майка ни Хадйдже, продължи двадесет и пет години - петнадесет години до бисет и десет след бисет. (Бисет - Времето, когато на Мухаммед (*алейхисселя̄м*) бе съобщено, че е пейгамбер.) До нейната смърт Пейгамберът ни Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) не се ожени за друга. Имаше шест деца: две момчета и четири момичета. Това са: Кāсим (Кāсъм), Зейнеб, Рукаийе, Умму Гулсум, Фāтима и Абдуллах (Таййиб или Тāхир). А от Мāрийе, с която се ожени след като му бе съобщено пророчеството, имаше един син – Ибрāхим. От другите си жени нямаше деца.

³² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 43; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 9; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 231; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледўннийе*, 41

Зейнеб бе най-голямата от дъщерите, а Фātима – най-малката и най-любимата. Роди се тринадесет години преди Хиджра. Всичките синове на Пратеника (*алейхисселām*) починаха като малки. Дъщерите му, с изключение на Хазрети Фātима, също починаха преди него. Майка ни Фātима почина шест месеца след Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Тя се омъжи за Хазрети Али. Родът на любимия ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*) продължи с нейните синове.³³

Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се занимава с търговия и след женитбата си с майка ни Хадйдже. Със своите доходи те помагаша на бедните и сираците, оказваха гостоприемство на посетители и гости.

Зейд бин Хāрисе

Зейд бин Хāрисе, когато бе малък, заедно с майка си Суда отиде да посети роднините си. През това време едно племе ги нападна. Отвякоха малкото момче, заведоха го на панаира в Сўк-и Укāз и го изкараха за продан. Племенникът на Хазрети Хадйдже – Хāким бин Хизām го купи за 400 динара. След това той го подари на леля си – Хазрети Хадйдже, а тя го подари на мъжа си – Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага го освободи и го остави при себе си, защото нямаше къде да отиде. И Зейд с голяма радост остана при Расўлюллах.

Зейд бин Хāрисе обичаше Мухаммед (*алейхисселām*) повече от своите родители. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), още преди да му бе съобщено пророчеството, се отличаваше със своите качества като справедливост, съвестност, милосърдие, човеколюбие, приветливост, почтеност, щедрост, умението да държи на думата си, съблюдаване на повереното, благодетелност, беззаветност, самопожертвование, надеждност, готовност да помага на бедните и онеправданите, любов към децата, честност, правдивост, скромност, способност да ръководи хората, храброст и мъжественост. Той бе създаден, за да допълни всички тези видими и невидими, познати и непознати морални качества. Най-възвишеният от всички същества, получилият, печелейки доверието на хората, прозвището „ел-Емйн“, се отнасяше със Зейд много добре и затова момчето изобщо не искаше да се отдели от него.

Родителите на Зейд не знаеха къде е отведен синът им и какво е станало с него. Бащата Хāрисе изгаряше от мъка по сина си, търсеше го навсякъде и молеше роднини и познати, отиващи от Йемен до различни места да донесат някаква вест от него. Проливаше сълзи и съчиняваше стихове, в кои-

³³ Ибн Исхāк, *ес-Сўре*, 59-61; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 82-85;131-132; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 293-295

то разкриваше болката и тъгата по изгубения си син. Един от стиховете му гласи:

*„Плача за моя Зейд. Какво ли с него стана?
Жив ли е, или смъртта го е покосила?*

*Недей да питаш, сърце мое, напразно за него!
Не ще узнаеш гроба му, на равнина ли е или е на било...“*

Впоследствие, преди идването на исляма, хора от племето Бенй Келб, които дойдоха в Мекка, за да посетят Кяабе, видяха и разпознаха Хазрети Зейд. Той им каза: „Знам, че майка ми и баща ми ще плачат за мен, но вие им предайте тези мои думи:

*„Далеч съм от роден край. Сърцето ми се къса.
Съсед съм на Кяабе, дори и да съм далеч от майка и баща.*

*Не позволявайте на болката да се загнезди в сърцата,
и риданията ви да се извисят до небесата.*

*Благодаря на Аллах, че се намирам в такъв дом,
благодаря за оказаната почит и добрина.“*

Бащата Хāрисе, получавайки тази радостна вест, много се зарадва. Веднага, заедно с брат си Кааб, взимайки голяма сума пари, отиде в Мекка. Когато пристигна в града, намери Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, господарю на племето Курайш! О, внуко на Абдулмутталиб! О, сине на рода Бенй Хāшим! Ти си съсед на Харāм-и шерйф, оказваш гостоприемство и спасяваш пленници, подарявайки свободата им. Освободи твоя роб, който е мой син, и ще ти платим колкото искаш. Молим те, не ни отказвай!“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Да извикаме Зейд и да му разкажем всичко. Да го оставим сам да избере. Ако предпочете вас, то тогава вие можете да го отведете, без да ми давате никакви пари. Но ако предпочете мен и иска да остане при мен, кълна се във Всевишния Аллах, не бих изоставил този, който ме предпочита.**“

Хāрисе и брат му останаха много доволни от този отговор и казаха: „Ти се отнесе с нас много справедливо и съвестно.“ След това Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) извика Зейд и го попита: „**Познаваш ли тези хора?**“. Той отговори: „Да, единият от тях е моят баща, а другият – моят чичо.“ Тогава Пророкът ни (*алейхиссалāту весселām*) каза: „**О, Зейд! Ти вече знаеш какъв човек съм и видя моето отношение към теб – моето**

милосърдие и състрадание. Тези хора са дошли да те вземат. Тогава или предпочети мен и остани, или предпочети тях и си замини.“

Бащата и чичото очакваха Зейд да предпочете тях и да го отведат, но той каза: „Аз не бих предпочел никого пред вас. Вие сте за мен и баща, и чичо. Искам да остана при вас.“

Бащата и чичото бяха поразени от неговия отговор. Баща му се ядоса и рече: „Жалко за теб. Значи ти предпочиташ робството пред свободата, майка си, баща си и чичо си!“ Зейд отвърна: „Тате, от този човек видях такова милосърдие и добро отношение, че не бих го предпочел пред никого.“

Пророкът ни (*aleyхиссаляту весселям*) обичаше много Зейд. Виждайки тази негова привързаност и любов, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) го заведе в Кяабе и обръщайки се към всички, на висок глас каза: „**Бъдете свидетели, Зейд е мой син. Той е мой наследник и аз съм негов наследник.**“ Като чуха това, бащата и чичото на Зейд се успокоиха и със спокойна душа се върнаха обратно по домовете си. След тази история Зейд, от страна на Есхāб-и кирāм, започна да се нарича Зейд бин Мухаммед (Зейд – син на Мухаммед). Впоследствие Аллāху теāля низпосла пето и четиридесето знамение от сūra Ахзāб, меāl: **“Назовавайте децата с имената на бащите им! Това е по-правилно при Аллах.”** **“Мухаммед (*aleyхисселям*) не е баща на никого от вашите мъже (като Зейд).”** С тези заповеди осигуряването се забрани и Хазрети Зейд започна да се назовава с името на баща си, т.е. Зейд бин Хāрисе (Зейд, синът на Хāрисе).³⁴

Съдникът при Кяабе

На тридесет и пет години на Расулюллах (Пратеника на Аллах) се наложи да встъпи в качеството на съдия при възстановяването на Кяабе. По това време поройните дъждове и придошлият буен поток съвсем повредиха стените на Кяабе. Също така възникна и пожар, който го унищожил съвсем. Трябваше да се извърши пълно възстановяване. За целта племето Курайш разруши Кяабе до основите, положени от Ибрāхим (*aleyхисселям*), след което започнаха отново да го строят. На всяко племе бе определена част от него и по този начин стените бяха издигнати. Но когато се стигна до поставянето на Хаджеру’л-есвед (Черния камък) на точно определеното за него място, възникна голям спор между племената. Всяко племе желаше нему да се падне тази чест. Абдуддāровите синове се заклеха, че ако някой друг се опита да сложи камъка, ще се стигне до проливане на кръв. Тези разногласия продължиха четири-пет дни и едва не се стигна до кръвопролитие.

Тогава, вуйчото на Абдулмутталиб – Хузейфе бин Мугйра, който бе вече на преклонна възраст, предложи: „О, курайши! Нека този, който пръв

³⁴ Бухāрӣ, “*Тефсӣр*”, 2; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 487

влезе от тази порта да разреши вашия спор.“ и показа портата Бенї Шейбе, която се отваряше към Кяабе. Всички приеха неговото предложение и гледайки към Бенї Шейбе зачакаха с нетърпение човека, който, прекрачвайки пръв прага на портата в най-деликатния за тях момент, ще разреши възникналия спор. Най-накрая от портата видяха, че се задава Мухаммед (*алейхисселѝм*), наречен от тях ел-Емїн, и чиято честност и възвишен морал оценяват. Всички извикаха радостно: „Това е ел-Емїн! Съгласни сме с неговото решение.“

След като разясниха на любимият ни Пейгамбер Мухаммед (*алейхисселѝм*) ситуацията, той помоли за един плащ. Разстилайки го на земята, положи върху него камъка и нареди: „**Нека по един човек от всяко племе да хване за краищата плаща.**“ Накара да вдигнат камъка до мястото му, след което го взе и го постави. Всички останаха доволни от неговата постъпка и продължавайки със стените, завършиха строежа благополучно.³⁵

ПРОРОЧЕСТВОТО И ПРИЗИВЪТ КЪМ ИСЛЯМА

Когато Султанът на световите (*саллѝллѝху алейхи ве селлем*) бе на тридесет и седем години започна да чува гласове, казващи: „О, Мухаммед!“ На тридесет и осем години започна да вижда светлини. За тези състояния разказваше само на майка ни Хазрети Хадїдже. Наближаваше времето на съобщаване на пророчеството. Известният поет на времето Кус бин Сайде на пазара Укѝз пред голяма тълпа от хора, сред които бе и любимият ни Пророк (*алейхиссалѝту весселѝм*) прочете върху своята камила хутбе (проповед), в което съобщаваше радостната вест за идването на последния пейгамбер. В една част от своето хутбе Кус бин Сайде казва:

„О, хора! Елате, слушайте, запомнете и си вземете поука! Живеещият умира, тялото на умирация изчезва (плътта изгнива)!.. Слушайте добре! На небето има вести, на земята поучителни неща!.. При Аллах има една религия! И Аллах си има един пророк, който ще се появи скоро. Много скоро. Неговата сянка е върху главите ви. Колко благословени са онези, които го слушат и му вярват! Колко злочести са отричащите и противопоставящите му се! Горко на общностите, прекарали живота си в забрава на Аллѝху теѝлѝ!..“

По това време хората в Арабия не се придържаха към религиозните закони, разделени бяха на слоеве като богати и бедни, силни и слаби, господари и роби. Богатите потискаха бедните, силните потискаха слабите, господарите потискаха робите и не ги считаха за хора. Чрез използване на сила вземаха от ръцете им всичко, което притежаваха, и нямаше кой да им помогне, да се застъпи за тях. Хората бяха забравили срама и страха, по-

³⁵ Ибн Исхѝк, *ес-Сїре*, 83-105; Ибн Хишѝм, *ес-Сїре*, I, 192-198; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, I, 145-147; Ибн Кесїр, *ел-Бидѝїе*, III, 298-305

раждащи се от вярата в Аллāху теāлā. Бяха съвсем се отдалечили от достойнствата. Всякакви долни постъпки се вършеха наяве. Хазартните игри, алкохолът, проституцията, прелюбодеянието и други аморални деяния бяха обичайни. Убийствата не преставаха. Блудствата и нападенията нямаха край. Горчивите стонове и викове на невинните хора разтърсваха Арша. От морална гледна точка господстваше пълно падение, хората се даеха в океана на невежество. Жената се купуваше и продаваше като обикновена стока, а малките момиченца най-безмилостно бяха погребвани живи. И най-лошото от всичко това е, че тези упорити и безчувствени хора считаха за голямо достойнство да се кланя на собственоръчно изработените от тях идоли, които нито можеха да им помогнат, нито да им навредят.

Такава диващина, безнравственост, нерелигиозност в света не бе видяна от времето на Адем (*алейхисселāм*). Хората бяха враждебно настроени един към друг. Бяха се превърнали в зверове. Обществото бе готово да експлодира. В тази тъмнина, за да настъпи спокойствие и мир за хората, трябваше да изгрее слънцето на щастие. С неговото изгряване вярата щеше да замени неверието, справедливостта щеше да замени несправедливостта, знанието щеше да замени невежеството и хората щяха да се сдобият с вечното блаженство.

Най-накрая любимият ни Пейгамбер (*саллялāху алейхи ве селлем*) започна да сънува **правдиви сънища**. В един благословен хадīs-и шерїф се казва, че началото на откровението започнало под формата на правдиви сънища. Всичко, което сънуваше се сбъдваше в реалността. Това състояние продължи шест месеца. С приближаването на откровението гласовете, казващи: „О, Мухаммед!“ зачестяха. Заобича самотата и започна да се усамотява, далеч от хората, в една пещера в планината Хирā, където се отдаваше на размишления. Понякога се връщаше в Мекка, извършваше тавāф около Кяабе, след което отиваше в дома си. Известно време оставаше при семейството си, а после, вземайки със себе си малко храна, се връщаше отново в пещерата и продължаваше с размишленията и служенето на Аллāху теāлā. Понякога оставаше там дни наред. Тогава Хазрети Хадїдже му носеше храна сама или изпращаше по някого.³⁶

Първото откровение

Когато Пейгамберът ни Мухаммед (*алейхисселāм*) бе на четиридесет години, през месец рамазāн, отново се оттегли в пещерата, намираща се в планината Хирā. На 17-ия ден на месец рамазāн, в понеделник, след полунощ, чу един глас, който го зовеше по име. Когато си повдигна главата и се огледа наоколо, чу за втори път същия глас и видя една светлина да осветява навсякъде. След това пред него застана Джебрāил (*алейхисселāм*) и му

³⁶ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, I, 233-240

каза: „Чети!“, „**Не мога да чета.**“ отвърна той. Тогава мелѝикето го сграбчи и го стисна силно, докато остане без сили, и повтори: „Чети!“. Пак му отвърна: „**Не мога да чета.**“ Пак го сграбчи, стисна силно и каза: „Чети!“. „**Не мога да чета.**“ отвърна отново Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тогава мелѝикето го сграбчи и го стисна за трети път, след което го пусна и му съобщи първите пет айета на сӯра “Аляк“, меъл: **Чети** (О, Мухаммед) **в името на Създателя Аллах! Той сътвори човека от съсирек! Чети! Аллах е притежател на голяма щедрост. Той научава чрез калема, научава човека на онова, което не знае.**” Мухаммед (*алейхисселлām*) повтори заедно с него. По такъв начин дойде първото откровение и слънцето на исляма, озаряващо цялата вселена, изгря!³⁷

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) с ужас и вълнение излезе от пещерата и започна да слиза от планината. Но когато стигна до средата на планината чу Джебрāил (*алейхисселлām*) да му казва: „О, Мухаммед! Ти си пратеник на Аллāху теālйā, а аз съм Джебрāил.“ и удари с петата си по земята. От това място бликна вода и той започна да извършва частично обредно умиване (абдест). Пейгамберът ни (*алейхиссалйātu весселлām*) следеше внимателно всички негови движения. След като свърши с обредното умиване каза на Мухаммед (*алейхисселлām*) да повтори видяното. След това Джебрāил (*алейхисселлām*) стана имām и двамата отслужиха два рекята на мāз. След изпълнението на намāза Джебрāил (*алейхисселлām*) каза: „О, Мухаммед! Имаш поздравии (селлям) от твоя Господ(ар).“ и продължи с повеленото от Всевишния Аллах: „Ти си Моят пратеник, изпратен към всички джинове и хора. Затова ги призовавай към вяра в единния Аллах (тевхйд).“ Тогава любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалйātu весселлām*) хем видя, хем говори с мелѝикето.

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), през целия път на връщане към дома си, чу как камъните и дърветата, покрай които минаваше, му казваха: „Есселлям алейке я Расӯляллах!“ („Приветстваме те, о, Пратенико на Аллах!“) Пристигайки вкъщи, помоли: „**Загърнете ме! Загърнете ме!**“ и остана така, докато му отmine треперенето. После разказа видяното на майка ни Хазрети Хадйдже и добави: „**Джебрāил** (*алейхисселлām*) **се скри от погледа ми, но неговата внушителност, неговата сила и страхът не ме напускат. Страхувах се от това, че ще ме наричат безумец и ще говорят лоши неща за мен.**“ Благословената Хадйдже очакваше тези дни и бе подготвена за това, което се случваше. Тя му каза: „Аллāху теālйā да ви опази! Всевишният Аллах ви дарява само с добро. Той няма да пожелае за вас нищо освен добро. В името на Аллāху теālйā вярвам, че вие ще бъдете пророкът на тази общност, защото вие сте гостоприемни, винаги говорите истината и сте благонадеждни, помагате на безпомощните и слабите, защи-

³⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 196

тавите сираците, помагате на бедните. Благодушен сте. Притежаващият тези качества не трябва да изпитва страх.“

После двамата отидоха при Варака бин Неуфел. Той изслуша Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „Приятна вест, о, Мухаммед (*алейхисселām*)! Кълна се в Аллāху теālā, че вие сте последният пророк, за когото е съобщавал Йсā (*алейхисселām*). Мелйикето, което ви се е явило е Джебрāил (*алейхисселām*). Това е мелйикето, което преди това се е явило и на Мūsā (*алейхисселām*). Ах! Да бях млад и да можех да доживея до времето, когато ще бъдете принуден да се изселите от Мекка, и да можех да ви се притека на помощ. В най-скоро време ще ви бъде повелено оповестяването и разпространяването на религията (джихād).“ След това целуна благословената ръка на Пророка (*алейхиссалāту весселām*). Не след дълго Варака бин Неуфел почина.³⁸

Получаване на повелята за възвестяване на религията

Така дойде първото откровение, което събщи на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), че е пророк. След това откровението прекъсна три години. През това време при него идва Исрāфил (*алейхисселām*), за да го учи на някои неща, но това не бе откровение (вахий). Понякога Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се натъжаваше. Тогава се появяваше Джебрāил (*алейхисселām*) и го успокояваше с думите: „О, любимецо на Аллāху теālā! Ти си Негов пратеник.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Беше времето, когато откровението бе прекъснато. Един ден, когато слизах от планината Хирā изведнъж чух глас, идващ от небето. Погледнах нагоре и видях Джебрāил (*алейхисселām*). Беше седнал на един трон между небето и земята. Обхвана ме страх. Прибрах се вкъщи и казах: „Завийте ме с нещо!“** Тогава Хак теālā (Аллāху теālā) **низпосла откровението (меāl):** “О, Пейгамбере, който се завиваш в своите одежди! Стани и сплаши (твое то племе с мъчението на Аллах)! (Възвести им, че ще бъдат сполетени от мъчение ако не повярват.) Възвеличавай Господаря си и дрехите си ги поддържай чисти.“ **Това бяха първите āйети на сūra „Муддессир“.** След това откровението не беше прекъсвано.“

След низпославането на тези знамения Султанът на вселената (*алейхи ефдалюс салеvāt*) започна да призовава хората към исляма и да известява повелите и забраните на Всевишния Аллах. Джебрāил (*алейхисселām*) понякога приемаше човешки образ и се явяваше пред Мухаммед (*алейхисселām*) в образа на Дихйе-и Келбī от Есхāб-и кирām. Понякога поставяше откровението в сърцето на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), като

³⁸ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 140-142; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 239-240; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 129, 194-195; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 48

в този случай Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не го виждаше. Понякога се явяваше в съня му, а понякога идваше с ужасно бучене. Това бе най-тежкото и най-трудно откровение. При получаване на такова откровение, даже и в най-студено време, се изпотяваше, а ако през това време се намираще върху камилата си, от тежестта на откровението камилата коленичеше на земята. Даже и сподвижниците му, намиращи се в близост до него, усещаха тежестта на откровението. Няколко пъти Джебръил (*алейхисселām*) се показваше и в истинския си облик.

Всевишният Аллах низпосла откровение на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и без посредничеството на мелйике и без никаква завеса. Това се случи в нощта Ми'рāдж.

След низпославането на първото откровение Пратеникът Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна пророческата си мисия. Тази мисия – възвестяването на исляма – продължи двадесет и три години (тринадесет години – в Мекка и десет години – в Медйна).

Корāн-и керīm бе низпослан в продължение на 22 години 2 месеца и 22 дни.

Мухаммед (*алейхисселām*) бе „уммий“ (неграмотен), т.е. никога не бе чел книги, не бе писал и никой не го бе обучавал (не владееше четмо и писмо). Той се роди и израсна в Мекка сред определени хора. Въпреки това съобщаваше за знания и случки от свещените писания Теврāt и Инджил и от книгите на гръцката и римската епоха. В шестата година от Хиджра изпрати писма до владетелите на Византия, Персия, Хабаша (Абисиния) и до арабските владетели, с които ги призова към исляма. Повече от шестдесет чужди посланици го уважиха с присъствието си. Това се съобщава в Корāн-и керīm по следния начин, меāl: **“Преди да дойде този Корāн-и керīm ти не беше чел книга, нито беше писал. Иначе неверниците щяха да се усъмнят.”** (сūra Анкебūt: 48)

В един от благословените си хадйси Пратеникът на Аллāху теālйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Аз съм неграмотният пророк Мухаммед... Няма друг пророк след мен.“**³⁹ Пак в Корāн-и керīm се казва, меāl: **“Той (Мухаммед (*алейхисселām*)) не говори от себе си. Неговите думи са му съобщени, научени чрез вахий (откровение).”** (сūra Неджм: 3,4).

Първите мюсюлмани

Първият човек, повярвал в Пейгамбера ни (*алейхисселām*), бе майка ни Хазрети Хадйдже. След низпославането на първото откровение тя, без никакво колебание, прие исляма и постигна честта да бъде първата мюсюлманка. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я научи как да прави обредно умиване (абдест), както бе научил от Джебръил (*алейхиссе-*

³⁹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, I, 205

лъм). После той стана имам и двамата изпълниха два рекята намаз. Майка ни Хазрети Хадидже се подчиняваше по съвършен начин на всяка дума и всяка заповед на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) и по този начин спечели много висока степен при Всевишния Аллах. Когато Расуллаллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се натъжаваше, когато страдаше от подигравките на отричащите, тя го успокояваше и му казваше: „О, Расуллаллах! Изобщо не се измъчвайте, не тъгувайте! Накрая религията ни ще набере сила, съдружаващите (мушриците) ще бъдат погубени. Народът ви ще ви се подчини...” Заради помощта и голямата подкрепа на майка ни Хадидже един ден Джебрāил (*алейхисселām*) дойде при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Пратенико на Аллāху теāлā! Предай на Хадидже поздрав (селям) от Всевишния Аллах.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде при нея и рече: **“О, Хадидже! Ето, Джебрāил (*алейхисселām*) ти предава селяма на Аллāху теāлā.”**⁴⁰

Веднъж Пейгамберът ни (*алейхисселām*) каза: **„Аллāху теāлā ми заповяда да благовестя Хадидже с къща от бисери в Дженнета. Там няма болести, мъка и главоболие.“**

Следващият приел исляма сред възрастните бе близкият приятел на Расуллаллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Хазрети Ебӯ Бекр. Преди двадесет години той сънува един странен сън. Сънува, как луната се спуска от небето и слизайки над Кяабе, се разделя на парчета, всяко едно от които пада върху къщите на Мекка и после всички тези парчета, събирайки се, пак се издигат на небето. Но парчето, което пада в къщата на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) не се издига. Виждайки това, Хазрети Ебӯ Бекр веднага затваря вратата си, като че ли по този начин иска да попречи на парчето да се издигне.

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) се събуди с голямо вълнение и на сутринта веднага изтича при един юдейски учен и му разказа съня си. Ученият му каза: „Това е един от заплетените сънища и затова не може да се разтълкува.“ Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) не бе доволен от отговора му. Този сън продължи да го безпокои. Веднъж, когато се занимаваше с търговски дела се озова в Бусра, където се намираше манастира на монах Бахйра. Той помоли Бахйра да разтълкува съня му. Монахът го попита: „От къде си?“, Хазрети Ебӯ Бекр отговори: „От Курайш съм.“ Той каза: „Там ще се появи един пророк и светлината на напътствието ще достигне до всички краища на Мекка. Ти ще си негов везир, а след смъртта му ще си негов халиф.“ Хазрети Ебӯ Бекр бе удивен от отговора му и не разказа съня си на никого, докато Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) не съобщи, че е пейгамбер.

Когато стана известно пророчеството на Мухаммед (*алейхисселām*), Хазрети Ебӯ Бекр веднага изтича при него и го попита: „Пророците имат доказателства за пророчествата си. Кое е вашето доказателство?“ Пейгам-

⁴⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 206; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 241; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 416

берът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „Доказателство за моето пророчество е сънят, който ти поиска да бъде разтълкуван от един юдейски учен. Този учен каза: „От заплетените сънища е. Не може да се разтълкува.“ После монах Бахйра го разтълкува правилно.“ и обръщайки се към Хазрети Ебӯ Бекр каза: „О, Ебӯ Бекр! Призовавам те към Всевишния Аллах и Неговия Пратеник.“ При това Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) без никакво колебание, произнасяйки думите: „Свидетелствам, че вие сте пратеник на Аллāху теāля, вашето пророчество е истинно и е светлина, осветяваща целия свят.“ стана мюсюлманин.

В друго предание се казва, че Хазрети Ебӯ Бекр, във времето преди да дойде откровение на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), отиде по търговски дела в Йемен. При това свое пътуване той се срещна с един начетен старец от племето Езд. Този старец, поглеждайки към Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) каза: „Струва ми се, че ти си от Мекка.“ Получавайки положителен отговор, старецът започна да му задава въпроси и между тях се проведе следния разговор:

- От Курайш ли си?
- Да.
- От Бенй Темйм ли си?
- Да.
- Остана още един белег.
- Какъв е той?
- Покажи си корема?
- Защо трябва да си показвам корема?
- От писанията четох, че в Мекка ще се появи един пророк. Ще му помагат двама човека. Единият ще е млад, другият – възрастен. Младият ще превърне трудностите в леснина. А възрастният ще е белолик, слаб и с черна бенка на корема си. Струва ми се, че този човек си ти. Покажи си корема, да видя.“

След тези негови думи Хазрети Ебӯ Бекр показа благословения си корем. Виждайки черната бенка, намираща се върху пъпа му, старецът каза: „Кълна се в Аллāху теāля, този човек си ти.“ и му даде много съвети.

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), когато приключи работата си, отиде при стареца, за да се сбогува и го помоли да му прочете няколко двустишия, свързани с последния пророк. Той прочете дванадесет двустишия, а Хазрети Ебӯ Бекр успя да ги наизусти.

След завръщането на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) в Мекка, видните хора на Курайш, като Укбе ибни Ебӯ Муайт, Шейбе, Ебӯ Джехл, Ебӯ’л-Бухтерй, отидоха да го посетят. Хазрети Ебӯ Бекр, обръщайки се към тях, ги попита: „Случило ли се е нещо ново?“ Те му отговориха: „Какво по-чудно може да се случи от това. Сиракът на Ебӯ Тāлиб твърди, че е пророк и казва, че ние, нашите бащи и деди сме на неправилния път. Ако не беше уважението ни

към теб, той вече щеше да е мъртъв. Ти си негов добър приятел, разреши този въпрос.“

Хазрети Ебӯ Бекр след като ги отпрати, узна, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се намира в дома на Хазрети Хадїдже. Отивайки там, го попита: „О, Мухаммед! Какви са тези слухове, които се носят за теб?“ Пратеникът на Аллāху теāлйя (*алейхиссалйту весселйм*) отговори: „**Аз съм пратеникът на Всевишния Аллах. Изпратен съм за теб и за всички синове на Āдем (цялото човечество). Приеми вярата, за да спечелиш задоволството на Хак теāлйя и да спасиш душата си от Джехеннема.**“ Хазрети Ебӯ Бекр го попита: „Какво е доказателството ти?“, „**Доказателството е разказът на стареца в Йемен.**“ отговори Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*). „В Йемен аз видях много стари и млади хора.“ каза Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*). Пророкът ни (*алейхиссалйту весселйм*) уточнявайки каза: „**Това е онзи старец, който ти повери дванадесет двустийшия и ги изпрати на мен.**“ и му прочете всичките двустийшия. „Кой ти съобщи това?“ попита Хазрети Ебӯ Бекр. „**Мелйикето, което се е явявало и на другите пророци.**“ отговори Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Чувайки тези думи, Хазрети Ебӯ Бекр хвана благословената ръка на Мухаммед (*алейхисселйм*) и произнасяйки думите: „Ешхеду ен лй илйхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх“, стана мюсюлманин.⁴¹

За пръв път в живота си Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) изпита такава голяма радост – върна се в дома си като мюсюлманин. В един хадїс-и шерїф се казва: „**Всеки един, когото призовавах към вярата се мръщеше и се двоумеше. Само Ебӯ Бекр прие вярата без никакво колебание.**“

Един ден, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и майка ни Хазрети Хадїдже изпълняваха намāз, ги видя Хазрети Али. Тогава бе на десет или на дванадесет години. След изпълнението на намāза ги попита: „Какво е това?“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Това е религията на Всевишния Аллах. Аз те призовавам към тази религия. Аллāху теāлйя е един и няма съдружник. Призовавам те към вярата в Аллах, който е един и няма съдружник!**“, „Трябва да попитам баща си.“ каза Али (*радияллāху анх*). Пророкът ни (*алейхиссалйту весселйм*) му каза: „**Ако не желаеш да приемеш исляма, недей да разкриваш тази тайна на никого!**“ На другата сутрин Хазрети Али, отивайки при Пратеника на Аллāху теāлйя (*алейхиссалйту весселйм*) го помоли: „О, Расӯляллах! Научете ме на исляма.“ и стана мюсюлманин. Той бе третият, приел исляма. През живота си този велик човек прояви голяма саможертва и винаги предпочете Расӯл-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*) пред себе си. Неговите услуги за исляма не могат да се опишат.⁴²

⁴¹ Ибн Исхāк, *ес-Сїре*, 120-121; Ибн Хишāм, *ес-Сїре*, I, 249-250

⁴² Ибн Исхāк, *ес-Сїре*, 118; Ибн Хишāм, *ес-Сїре*, I, 245-247

Един от първите мюсюлмани бе Зейд бин Хāрисе. Той бе четвъртият след Хазрети Хадїдже, Хазрети Ебӯ Бекр и Хазрети Али, но сред освободените роби постигна честта да е първият. Заедно с него и жена му Умму Еймен прие исляма.⁴³

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), след като прие исляма, веднага отиде при своите любими приятели и ги убеди да станат мюсюлмани. Сред тях бяха видните личности на Курайш, като Осмāн бин Аффāн, Талха бин Убейдуллах, Зубейр бин Аввāм, Абдуррахмāн бин Авф, Саад бин Ебӯ Ваккās. Тези осем души, които станаха мюсюлмани след майка ни Хазрети Хадїдже бяха наречени **Сāбикӯн-и ислām** (първите мюсюлмани).

Ето как Хазрети Осмāн обяснява удостояването си с исляма: „Имах една леля гадателка. Един ден, когато отидох да я посетя, ми каза: „Ще имаш една непорочна съпруга. Тя ще е с красиво лице и няма да е отдадена на земното. Най-вероятно ще е дъщеря на голям пророк.“ Бях изумен от думите ѝ. После ми каза: „Появи се един пророк и му бяха низпослани откровения.“ Аз ѝ казах: „О, лельо! В града не бе чута такава тайна. Разкрий ми я.“ Тогава леля ми каза: „На Мухаммед бин Абдуллах му бе съобщено пророчеството. Той ще призовава хората към правия път. В скоро време целият свят ще бъде осветен от неговата религия, а главите на противящите се ще бъдат отсечени.“

Тези нейни думи ми въздействаха силно. Започнах да се безпокоя. Бяхме големи приятели с Хазрети Ебӯ Бекр, винаги бяхме заедно. След два дни аз отидох при него, за да поговорим по този въпрос. Разказах му думите на леля ми. Той ми каза: „О, Осмāн! Ти си умен човек. Как могат няколко камъни, които нито чуват, нито виждат, нито могат да помогнат или навредят някому, да бъдат достойни за богове.“ Казах му: „Прав си, леля ми казва истината.“

Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) разказа на приятеля си за исляма и го заведе при Расӯлю'с-секалейн, т.е. при Пратеника на хората и джиновете (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той му каза: „**О, Осмāн! Всевишният Аллах те кани да бъдеш гост на Дженнета. Приеми неговата покана. Изпратен съм при всички хора като водач на напътствието.**“ Удивителните състояния и впечатляващите слова на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), изречени с усмихнато лице, така удивиха Хазрети Осмāн, че той с голямо желание и смирение изрече: „Ешхеду ен ля иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх!“ („Свидетелствам, че няма друг бог освен Аллах и свидетелствам, че Мухаммед е Негов раб и пратеник.“) и стана мюсюлманин.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в първите три години на пророческата си мисия призоваваше хората тайно към исляма. За тези три години броят на приелите достигна едва тридесет. Тези мюсюлмани изпъл-

⁴³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 247-248

няваха религиозните си задължения по домовете си, четяха тайно низпосланите айети и ги запаметяваха.

Призив към близките роднини

След низпославането на сӯра „Муддессир“ Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да призовава хората към исляма. Този призив се извършваше тайно, но след време бе низпослано следното знамение, меāl: **“Призовавай към правилната религия близките си роднини, като ги сплашваш с мъчението на Аллāху теāлйā.”** (сӯра Шуарā: 214) и Мухаммед (*алейхисселйām*), изпращайки Хазрети Али, покани всички свои роднини в дома на Ебӯ Тāлиб. Пред всички тях постави храна, достатъчна само за един човек, а именно една чиния с ядене и една паничка мляко. Пръв, изричайки „Бисмилляхиррахмāниррахйм“ започна да яде самият Мухаммед (*алейхисселйām*), а после прикани и роднините си. Те бяха четирidesет души, но храната стигна за всички и изобщо не намалѳа. Поканените бяха изумени от това чудо. След като се нахраниха, Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) поиска да призове своите роднини към исляма, но чичо му Ебӯ Лехеб враждебно каза: „До сега не сме виждали такава магия. Вашият родственик ви омагьоса. О, сине на брат ми! Аз не съм виждал друг човек като теб, който да донесе толкова зло и вреда.“ и продължи оскърбителната си реч.

Пейгамберът ни (*алейхиссалйātu весселйām*) на свой ред, каза на Ебӯ Лехеб: **„Ти ми стори толкова зло, колкото не биха могли да сторят Курайш и всичките арабски племена.“** Така роднините си разотидоха, без никой от тях да приеме исляма. След време пак, изпращайки Хазрети Али покани своите роднини. И този път пред тях бе поставена храна. След като се нахраниха, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) стана от мястото си и каза: **„Хамдът принадлежи само на Аллāху теāлйā! Помощ искам само от Него. На Него вярвам и на Него се уповавам. Без съмнение знам и заявявам, че няма друг бог освен Аллāху теāлйā. Той е един! Няма подобен Нему и няма съдружник.“** и продължи речта си с тези думи: **„Никак не ви лъжа и ви казвам истината. Призовавам ви да вярвате в Аллāху теāлйā, който е един и няма друг бог освен Него. Аз съм Неговият пророк, изпратен на вас и на цялото човечество. Кълна се в Аллāху теāлйā, вие ще умрете така, както се унасяте в сън, и ще бъдете съживени така, както се събуждате от сън, и ще бъде потърсена сметка за стореното от вас, за благодеянията ще бъдете възнаградени, а за злодеянията ще бъдете наказани. Ще бъдете, или вечно в Дженнета, или вечно в Джехеннема. Вие сте първите, които плаша със задгробното наказание.“**

След като изслуша думите на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) Ебӯ Тāлиб каза: „О, уважаеми мой племеннико! Не мога

да си представя нещо по-ценно от това да ти помогнем. Приехме наставленията ти и от сърце потвърждаваме твоите думи. Събралите се тук са синове на дядо ти Абдулмутталиб. Без съмнение и аз съм един от тях. Бих се притекъл пръв към онова нещо, към което ни призоваваш. Аз ще те подкрепям в твоите дела. Кълна се, че ще продължавам да те пазя и да те защитавам. Прави каквото ти е повелено. Но аз не се чувствам готов да се разделя със старата си религия.“

Всички роднини и чичовци, с изключение на Ебӯ Лехеб, говориха мило. Но той, отправяйки заплахи, каза: „О, синове на Абдулмутталиб! Спрете го, преди някой друг да го спре! Ако днес приемете неговите думи, ще бъдете унизявани и укорявани. Ако се опитате да го защитите, всички ще бъдете убити.“ В отговор на Ебӯ Лехеб, лелята на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „О, брате мой! Приляга ли ти да оставиш братовия ми син и неговата религия без никаква подкрепа. Кълна се в Аллāху теāлйā, днешните учени съобщават, че от рода на Абдулмутталиб ще се появи един пророк. Ето го този пророк.“

След думите на лелята, Ебӯ Лехеб продължи да говори оскърбително. Ебӯ Тāлиб му се ядоса и каза: „О, страхливецо! Кълна се в Аллāху теāлйā, ние ще го пазим и ще го защитаваме, докато сме живи.“ и обръщайки се към Мухаммед (*алейхисселām*) рече: „О, племеннико! Предупреди ни, когато искаш да призовеш хората към Господа си и ние, вѓоръжавайки се, ще бъдем с теб.“

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна отново да говори: **“О, синове на Абдулмутталиб. Кълна се в Аллāху теāлйā, че не е имало някой из арабите, който да е донесъл на своя народ нещо по-сѓвършено и добро от това (т.е. от тази религия), което ви донесох аз. То е добро за земния ви живот и за отвѓдния! Каня ви да изречете думи, които са лесни за изричане, но които ще натежат на Везната. А те са да засвидетелствате, че няма друг бог освен Аллах и че аз съм Негов раб и Пратеник. Аллāху теāлйā ми заповяда да ви призовавам към това. Тогава кой от вас ще приеме моята покана и ще ми бъде помощник по тоя път?”** Никой от присѓстващите не проговори. Всички сведоха глави. Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) повтори думите си три пѓти. След всяко негово призоваване само Хазрети Али се изправяше от мястото си. След третия пѓт Али (*радияллāху анх*) рече: „О, Пратенико на Аллāху теāлйā! Въпреки, че съм най-малкият от всички, аз ще ви помогна.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) хвана рѓката му, а останалите се разотидоха с изумление.

Любимецът на Всевишния Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе много огорчен от поведението на своите роднини, но не се отказа, а продължи своето дело – призивът за спасението им от Джахеннема и откриването на вечното щастие.

В четвъртата година на пророческата мисия бе низпослан 94-ия а́йет на сӯра „Хиджр“, меъл: “(О, Любими Мой) **Извести онова, което ти бе повелено** (т.е. заповедите и забраните). **Отдръпни се от съдружаващите!** (Не обръщай внимание на техните думи.)” След като получи тази повеля на Аллāху теāлй, любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна открито да призовава жителите на Мекка към исляма. Един ден, изкачвайки се на хълма Сафā, извика: „**О, курайши! Съберете се и се вслушайте в моите думи!**“ Когато всички родове се събраха, той ги попита: „**О, мое племе! Да сте чували досега някаква лъжа от моя страна?**“, всички отвърнаха: „Не, не сме чували“. И продължи: “ Аллāху теāлй ме **благослови с пророчество и ме изпрати за пейгамбер на вас.**” После прочете сто петдесет и осмо знамение на сӯра А’рāф, меъл: “(О, Любими Мой) **Кажете им: „О, хора, аз съм Пратеника на Аллāху теāлй, дошъл при всички вас - на Аллāху теāлй, Който е Притежателят и Управляващият небесата и земята. Няма друг освен Него, който да заслужава поклонение (ибāдет). Той умъртвява и съживява всяко живо същество.**“ Чичото Ебӯ Лехеб, който бе сред слушащите, много се ядоса и упорствайки в неверието, изкрещя: „Моят братов син е полудял! Не слушайте думите на този, който не почита нашите идоли и се отделя от нашата религия.“ След тези негови думи намиращите се там се разотидоха и никои не прие вярата. Знаейки правдивостта и благородния характер на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), всички му обърнаха гръб и станаха негови врагове.

В един друг ден, следвайки повелята на Всевишния Аллах: “**Извести онова, което ти бе повелено** (т.е. заповедите и забраните)”, пак се изкачи на хълма Сафā и с висок и плътен глас извика: „**О, сабāхāх! Елате, съберете се, имам важно съобщение за вас.**“⁴⁴ Чувайки тези думи, хората се събраха и зачакаха с удивление и любопитство. Тези, които нямаха възможност да отидат, изпратиха свои хора, за да видят какво става. Част от хората го запитаха: „О, Мухаммедулемйн! Защо ни събра тук, какво ще ни съобщиш?“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна с обръщението: „**О, родове на Курайш!**“ Всички го слушаха с голямо внимание. И той продължи: „**Моето състояние с вас прилича на състоянието на човек, който е видял врага и тича, за да съобщи това на семейството си и страхувайки се, че врагът ще достигне при тях преди него и ще им навреди, вика: „О, хора! (Обсадени сме от врага! Настана утро. Подгответе се за сражение.)” О, Курайш! Ако кажа, че зад тази планина има вражеска армия и се готви да ви нападне, ще ми повярвате ли?**” Те му отговориха: “Да, ще повярваме, защото досега не сме чули от теб нищо друго освен истината. Никога не сме виждали да лъжеш!”

⁴⁴ Бухāрй, “*Тефсйр*”, 4; Тирмизй, “*Тефсйру’л-Кур’āн*”, 90

След това, обръщайки се към родовете на племето Курайш, започна един по един да ги призовава: „**О, синове на Хāшим! О, синове на Абди Менāф! О, синове на Абдулмутталиб! Аз съм предвестителят на голямото наказание, което без съмнение ще дойде. Аллāху теāлй ми заповяда да предупредя най-близките си роднини с наказанието в отвъдното. Призовавам ви да повярвате, изричайки „Лй илйхе илляллāху вах-дехū лй шерйке лех (Аллāху теāлй е един! Няма друг бог освен Него). А аз съм Негов раб и Пратеник. Приемете исляма! Ако повярвате в това, ще отидете в Дженнета. Докато не кажете: “Лй илйхе илляллāх”, аз няма да мога да ви осигуря никаква полза в този свят и дял в отвъдното.**” Ебū Лехеб, който бе сред слушателите, взе от земята един камък и го отпрати към любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Никой друг, освен него, не се противопостави. Хората, разговаряйки помежду си, се разотидоха.⁴⁵

Дори да сложат слънцето в дясната ми ръка...

След тези призови любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да говори за исляма на всеки, когото види. Съобщава им, че истинското спасение е възможно само, ако се отдалечат от подчинението на нефса*, насилието, несправедливостта и от всякакви лоши постъпки и вярват във Всевишния Аллах. Тези, които се отдаваха на своите страсти, потискаха по-слабите и прекалено озверените твърдо му се противопоставяха. Виждайки настъпващия край на злодеянията си, отрекоха съобщенията на Мухаммед (*алейхисселйм*). Станаха врагове както на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*), така и на вярващите.

Езичниците, отначало се подиграваха с мюсюлманите, присмиваха им се. После решиха да действат със сила и да ги подлагат на жестоки мъчения. По този начин искаха да накарат вярващите да се откажат от вярата си и да угасят пламъка (делото) на исляма. Начело на езичниците стояха Ебū Джахл, Утбе, Шейбе, Ебū Лехеб, Укбе бин Ебū Муайт, Āс бин Вāил, Есвед бин Мутталиб, Есвед бин Абди Ягвес, Велйд бин Мугйра...

Един ден Утбе, Шейбе и Ебū Джахл се обърнаха към Ебū Тāлиб: „Ти си най-възрастният сред нас и ние винаги сме те уважавали и почитали. Сега, племенникът ти основа нова религия. Хули божествата ни и ни обвинява в неверие. Поговори с него. Накарай го да се откаже от тази работа. Ако не се откаже, ние знаем как да постъпим с него...” Ебū Тāлиб успя да ги поуспокои и ги отпрати. Пред племенника си, от страх да не го натъжи, не спомена нищо. След време езичниците, събирайки се, отново дойдоха при Ебū Тāлиб и му казаха: „Преди време бяхме дошли при теб и ти обяснихме как стоят нещата, но ти не предприе нищо. Той продължава да хули идолите

⁴⁵ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 188-191; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 133; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 38-41

ни. Търпението ни се изчерпа. С всеки един от вас двамата ще се бием до последната ни капка кръв. Или той, или ние в Мекка трябва да умрем.“ Ебӯ Тāлиб се опита пак да ги успокои, но този път бяха много упорити.

Ебӯ Тāлиб не искаше нито да огорчи племенника си, нито пък да се появи някаква вражда между него и племето му. Затова отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Цялото племе се е съюзило срещу теб и дойдоха да ми се оплачат. Не е хубаво да има вражда между роднини. Те не искат да ги наричаш неверници и да казваш, че са на неверния път.“ След като го изслуша, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **“О, чичо! Знай, че дори да сложат слънцето в дясната ми ръка, а луната - в лявата ми (каквото и да ми обещаят), аз пак няма да се откажа от тази религия и от нейното разпространяване. Или Аллāху теāля ще разпространи исляма по целия свят и така моята задача ще свърши, или в името на делото аз ще умра!”** Изричайки тези думи, Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се изправи. Благословените му очи се напълниха със сълзи.

Виждайки натъжения си племенник, Ебӯ Тāлиб се разкая за изречените от него думи и прегръщайки го, каза: „О, племеннико мой! Ти продължавай делото си, прави каквото искаш. А аз, докато съм жив, ще те покровителствам и ще те защитавам.“⁴⁶

Когато езичниците разбраха, че Ебӯ Тāлиб продължава да покровителства Мухаммед (*алейхисселām*), десет души от тях, заедно с Умāра бин Велйд отидоха при Ебӯ Тāлиб и му казаха: „О, Ебӯ Тāлиб! Знаеш, че Умāра е най-красивият, най-силният и най-възпитаният юноша сред младежите на Мекка. Също така е и поет. Вземи този младеж и го използвай за своите си нужди. В замяна на него ни предай племенника си Мухаммед, за да го убием. Ето ти човек за човек! Какво друго искаш!“ Това неприемливо предложение разгневи много Ебӯ Тāлиб. Той им отвърна: „Вие, първо ми дайте вашите си родни синове, аз да ги убия. След това ще ви дам племенника си.“ Виждайки сериозността на ситуацията, езичниците казаха: „Но нашите синове не вършат това, което той върши...“ Тогава Ебӯ Тāлиб им рече: „Кълна се, че моят племенник е по-добър от всички ваши синове, взети заедно. Значи, предлагате ми сина си – аз да ви го храня, а вие ще вземете моя любимец и ще го убиеете, така ли!.. Даже женската камила не копнее за никого и не защитава никого, освен рожбата си. Вашето предложение е твърде далеч от разума и логиката. Знайте, че врагът на моя любимец е и мой враг! Това го запомнете и правете каквото можете.“⁴⁷ Езичниците яростно станаха от местата си и си тръгнаха. Ебӯ Тāлиб веднага събра рода Хāшим и рода Абдулмутталиб. Разказа им за случилото се и ги убеди да помагат на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ръцете, които дръзнаха да убият Расӯлюллах, щяха да бъдат счупени. Всички, с

⁴⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 135

⁴⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 134-135

изключение на Ебӯ Лехеб, бяха готови да го защитят. Ебӯ Тāлиб, обръщайки се към тях, каза: „Хей, юнаци! Нека всеки от вас утре да си вземе меч и да ме последва.“ На другата сутрин Ебӯ Тāлиб отиде в дома на своя племенник и двамата се запътиха към Харām-и шерїф. Следваха ги юнаците на рода Хāшим. Когато пристигнаха в Кяабе, застагнаха пред езичниците и Ебӯ Тāлиб им рече: „О, курайши! Чух, че сте взели решение да убиете племенника ми. Знаете ли, че тези младежи, които стоят зад мен, хванали мечовете си, с нетърпение чакат само един мой знак? Ако вие се опитате да убиете моя племенник Мухаммед, то аз се заклевам, че няма да оставя жив нито един от вас!..“ и започна да чете стихове, възхваляващи любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). Намиращите се там езичници, начело с Ебӯ Джахл, се разотидоха.

Мъчения, изтезания и насилие

След всички тези събития, езичниците от племето Курайш започнаха при всеки удобен случай, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе сам, да се нахвърлят върху него, да го обиждат, дори посягаха да го бият. Измъчваха и неговите сподвижници.

Един ден езичниците седяха до Кяабе и говореха за Мухаммед (*алейхисселām*): „Към никого друго не сме били толкова търпеливи. Нарича ни разюздани, поругава и злослови божествата ни, порицава религията ни, разединява обществото ни. Въпреки това ние го търпим и не си отваряме устата.“ казаха те. Точно по това време Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде да посети Кяабе. Целувайки Хаджер-и есвед, започна да извършва тавāф. Когато, по време на тавāфа, мина покрай езичниците, започнаха да го нападат с обидни думи. Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се натъжи, но мълчаливо продължи обряда си. При третото минаване покрай тях се спря и им каза: „**О, Курайши! Чуйте ме! Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято ръка* е нефсът ми, беше ми съобщено, че ще изпаднете в много жалко състояние...**“ Чувайки тези думи всички се стъписаха, замръзнаха по местата си. Единствено Ебӯ Джахл, заставайки пред Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Ебӯ’л-Кāсим! Ти не си чужд човек. Не обръщай внимание на нашите грубости, продължавай обряда си. Ти не си толкова глупав, че да слушаш нас.“ След тези думи Мухаммед (*алейхисселām*) се отдалечи оттам.

На другия ден езичниците пак се събраха на същото място и отново започнаха да говорят за Пророка ни (*алейхисселām*). В това време пристигна и самият той. Езичниците веднага се нахвърлиха върху него. Най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт се вкопчи в него и започна да го души. В този момент пристигна Хазрети Ебӯ Бекр и викайки: „Нима ще убиете човек, който казва: „Моят Господар е Аллах“? Той ви донесе откровение от Твореца на световите...“ започна да го защитава. Тогава езич-

ниците, оставяйки Любимия на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нахвърлиха върху него и започнаха да го налагат с юмруци и ритници. Злощастникът Утбе бин Рабāа, удряйки Хазрети Ебӯ Бекр по лицето с обувките си, го обезобрази до неузнаваемост. Ако не бяха хората от неговия род – от рода Тейм, които се притекоха и ги разтърваха, щяха да го бият до смърт. Те положиха окървавения и безсилния Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) върху едно покривало и го отнесоха в дома му. След това бързо отидоха в Кяабе и казаха на езичниците: „Ако Ебӯ Бекр умре, кълнем се, че ще убием Утбе!“ и се върнаха при него.

След побоя Хазрети Ебӯ Бекр известно време не бе на себе си. Баща му и хората от рода Бенй Тейм направиха всичко, за да дойде в съзнание. Чак към вечерта отвори очи и с претръпнал глас успя да ги попита: „Какво прави Пратеникът на Аллāху теāлйā? Как е той? И него го бяха обидили.“ Тогава помолиха майката Умм-ул Хайр да попита сина си, дали иска да яде и пие нещо, но Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) бе много немощен и не пожела нищо. По-късно, когато къщата опустя, майката отново го попита дали иска да яде и пие, но той отново ѝ зададе същия въпрос: „Как е Пратеникът на Аллāху теāлйā? Какво е неговото състояние?“ Майката отвърна: „Кълна се, че нямам никакви сведения за приятеля ти!“ Тогава Хазрети Ебӯ Бекр ѝ каза: „Отиди при Умму Джемил, дъщерята на Хатгāб и попитай нея за Расӯлюллах.“

Умму Джемил (*радияллāху анхā*) бе сестра на Хазрети Омер. Тя бе приела исляма. Майката на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) отиде при нея и я попита: „Синът ми Ебӯ Бекр пита за Мухаммед (*алейхисселйāм*). Дали знаеш нещо за състоянието му?“ Тя ѝ отговори: „Не знам нищо нито за Мухаммед (*алейхисселйāм*), нито за Ебӯ Бекр! Ако искаш да дойда с теб?“ Умм-ул Хайр прие нейното предложение и двете отидоха при Хазрети Ебӯ Бекр. Виждайки го в такова тежко състояние, целия в синини и рани, Умму Джемил не се стърпя и извика: „Племето, което ти е причинило това, без никакво съмнение, е разярено и невъздържано. Моля се на Всевишния Аллах, да си получат заслуженото.“ Ебӯ Бекр-и Сиддйк попита Умму Джемил за състоянието на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тя се притесни от майка му и каза: „Тук е майка ти. Тя ще чуе това, което ти казвам.“ „Не се безпокой, тя няма да разкрие нищо пред никого“ рече той. Тогава тя спокойно отговори, че е жив и е в добро състояние. След това той я попита, къде се намира в момента и тя отговори, че е в къщата на Еркām. Полу-чавайки отговорите на измъчващите го въпроси, Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) каза: „Кълна се, докато не отида да видя Пратеника на Аллāху теāлйā, няма нито да се храня, нито да пия нещо!“ Майка му, успокоявайки го, рече: „Почакай малко, всички да заспят и тогава.“ След като всички заспаха и улиците опустяха, Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) опирайки се на майка си и на Умму Джемил, бавно бавно се придвижи до мястото, където се намираше Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Пристигайки при

него, го прегърна и го целуна. След това прегърна и намиращите се там мюсюлмани. Тежкото му състояние разстрои твърде много Пратеника на Аллāху теāлā (*алейхиссалāту весселāм*), но Хазрети Ебӯ Бекр го успокои: „О, Расӯляллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Не ме безпокои нищо, освен това, което стори с мен този разярен мъж – докара ме до това неузнаваемо състояние. Тази жена до мен е жената, която ме е родила – моята майка Селмā. Моля ви да се помолите за нея. Надявам се във ваше име Всевишният Аллах да я предпази и спаси от огъня на Джехеннема.“ При това любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли на Всевишния Аллах Селмā да приеме исляма. Молбата му бе приета и Умм-ул Хайр бе удостоена с честта да се присъедини към числото на първите мюсюлмани.

Да се погубят ръцете на Ебӯ Лехеб!

Къщата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се намираще между къщите на двама свирепи и жестоки езичници – чичо му Ебӯ Лехеб и Укбе бин Муайт. Тези двамата дебнеха всеки удобен за тях момент, за да му причинят страдания. Даже през нощта, в тъмното, изхвърляха пред вратата на къщата му животински вътрешности. Ебӯ Лехеб не се задоволяваше само с това. Той безпокоеше постоянно Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), като хвърляше по него камъни от къщата на своя съсед Адий. Жена му Умму Джемил също бе враг на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тя събираше трънаци и ги изсипваше на пътя, по който минаваше Любимият на Аллāху теāлā. В един такъв ден, когато Ебӯ Лехеб изхвърляше нечистотии пред къщата на племенника си, го видя Хазрети Хамза. Бързо изтича при него, взе нечистотиите и ги изсипа върху главата на брат си Ебӯ Лехеб.

След оскърбленията на Ебӯ Лехеб и жена му, Аллāху теāлā низпосла сӯра Теббет, която започва по следния начин, меāl: **“Да изсъхнат ръцете на Ебӯ Лехеб. Те и без това изсъгнаха.”**

Като чу, че е низпослано такова знамение за тях, жената на Ебӯ Лехеб започна да търси Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато разбра, че той се намира в Кябе, взе един голям камък и се запъти натам. По това време Хазрети Ебӯ Бекр получаваше честта да се намира в присъствието на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Виждайки Умму Джемил с камък в ръка, Хазрети Ебӯ Бекр рече: „О, Расӯляллах (Пратенико на Аллāху теāлā)! Идва Умму Джемил. Много лоша жена. Страх ме е да не ви навреди. Да бяхте се скрили някъде, за да не ви тормози.“ Пророкът ни (*алейхиссалāту весселāм*) му каза: „**Тя няма да може да ме види.**“ Умму Джемил пристигна и заставайки пред Хазрети Ебӯ Бекр започна да му вика: „О, Ебӯ Бекр! Къде е приятелят ти? Отговори ми бързо. Злословил е по мой адрес и по адрес на мъжа ми. Ако той е поет, то и аз и мъжът ми

сме поети. Ето, и аз го порицавам. Ние не се подчиняваме на него, не приемаме неговото пророчество и не харесваме религията му. Кълна се, ако го бях видяла, щях да стоваря този камък върху главата му.“ и наговори унизителни думи. Хазрети Ебӯ Бекр ѝ каза: „Той не е поет и не е злословил по твой адрес.“ и тя си отиде. Тогава той се обърна към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го попита: „О, Пратенико на Аллах! Тя не ви ли видя?“. **„Не ме видя.“** отговори любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*). **„Аллāху теālā стори нейното око неспособно да ме види.“**⁴⁸

Благословените дъщери на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Умму Гулсум и Рукайе (*радияллāху анхумā*) бяха сгодени за синовете на Ебӯ Лехеб – Утейбе и Утбе, но все още не бяха омъжени. След низпослането на сӯра „Теббет“, джехеннемското гориво Ебӯ Лехеб, жена му и големците на Курайш, обръщайки се към Утбе и Утейбе казаха: „Вземайки дъщерите му облекчихте неговото бремене. Оставете ги, за да изпадне в трудно положение. И да ви вземем, която си харесате мома от Курайш.“ Братята се съгласиха да се разделят с дъщерите на Пратеника на Аллāху теālā (*алейхиссалāту весселām*), но за злощастника Утейбе това бе недостатъчно. Той отиде при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и заставайки пред него, каза: „О, Мухаммед! Аз не признавам теб и твоята религия. Разделих се с дъщеря ти. Оттук нататък нито ти мене обичай, нито аз тебе! Нито ти идвай у нас, нито аз ще отида у вас!..“ След тези обидни думи се нахвърли върху него, хвана го за благословената яка и продължавайки да го обижда, успя да разкъса ризата му. След цялата тази случка любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го прокле с думите: **„Я, Раббӣ (О, Господи)! Изпрати му един от Твоите зверове.“** Злощастникът Утейбе отиде при баща си и му разказа случилото се. Ебӯ Лехеб рече: „Страхувам се от молбата на Мухаммед.“

След няколко дни Ебӯ Лехеб изпрати сина си Утейбе до Шам по търговски дела. Когато керванът им спря за нощувка в местността, наречена Зерка, един лъв започна да обикаля около тях. Виждайки лъва, Утейбе каза: „Ах! Кълна се, че проклятието на Мухаммед е прието. Този лъв ще ме изяде! Мухаммед, въпреки че се намира в Мекка, е моят убиец.“ След малко лъвът изчезна. Накараха Утейбе да легне на високо място. През нощта лъвът пак пристигна и душейки всички хора от кервана, стигна до Утейбе. Скочи върху него, разпори му корема, после го хвана за главата и го ухапа смъртоносно. Умирацията Утейбе каза: „Аз не ви ли казах, че Мухаммед е най-правдивият в думите си.“ Когато Ебӯ Лехеб чу, че синът му е разкъсан от лъв, рече: „Аз не ви ли казах, че се страхувам от молбата на Мухаммед.“ и заплака.⁴⁹

⁴⁸ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, LXVII, 173; Хейсемӣ, *Меджмау'з-Зеваид*, VII, 53

⁴⁹ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, XXXVII

Любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) призоваваше хората към вечното щастие, към вярата в съществуването и единството на Аллāху теāлй, стремеше се да ги предпази от огъня на Джехеннема. Ала езичниците продължаваха да се покланят на идолите и казваха: „Това е религията на нашите бащи.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйъм*) ги призоваваше да живеят нормално, като хората – с чест и достойнство, да се отърсят от дребнавостите и да се стремят към висшето, възвишеното. Но те упорито се противопоставяха и продължаваха да причиняват страдания на мюсюлманите. Един от най-големите врагове на вярващите бе Ебӯ Лехеб. Той непрекъснато преследваше Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и полагаше всякакви усилия хората да не слушат неговите думи и се стремеше да всее съмнения у хората. Когато по пазарите чуеше призива на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): **„О, хора! Кажете „Лй илйхе илляллāх.“ и се спасете!“**, докопвайки се до него казваше: „О, хора! Това е моят племенник. Недейте му вярва! Стойте далеч от него!“

Един ден Мухаммед (*алейхисселйъм*) изпълняваше намāз в Кяабе. Седем души от племето Курайш, сред които бяха Ебӯ Джехл, Шейбе бин Рабйа, Утбе бин Рабйа и Укбе бин Ебӯ Муайт дойдоха и седнаха близо до него. В близост до тях се намираха останките от заклана предишния ден камила. Подлият Ебӯ Джехл, обръщайки се към своите приятели направи следното грозно предложение: „Кой от вас може да вземе и да постави тези вътрешности на камилата върху гърба, между двете рамене на Мухаммед, когато той се наведе в суджӯд (седжде)?“ Най-жестокият, най-безмилостният, най-злощастният от тях – Укбе бин Муайт веднага се изправи и каза: „Аз ще го направя.“ Стана, взе вътрешностите на камилата и когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се наведе в суджӯд ги постави на гърба му, между благословените му рамене. През това време езичниците се превиваха от смях. Пророкът ни (*алейхиссалйту весселйъм*) продължаваше да стои в това положение и не вдигаше благословената си глава (удължаваше суджӯда си). Цялата тази случка бе видяна от Абдуллах бин Месӯд, един от сподвижниците на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ето какво разказва той: „Виждайки Пратеника на Аллāху теāлй в такова положение кръвта ми кипна (много се ядосах). Но бях беззащитен, няхах никаква опора, няхах племе и род, които да ме защитават от езичниците. Бях сам и безсилен. В този момент не намирах сили дори да говоря. Стоях и в дълбока мъка го наблюдавах. Да можех сам да се защитавам от езичниците или да имах покровители и да можех да вдигна тези вътрешности от благословените му рамене. Докато стоях и чаках, бяха съобщили всичко на Хазрети Фāтима, дъщерята на Расӯлюллах. По това време Фāтима беше малко момиченце. Тичешком дойде и махна от гърба на баща си всичките тези мръсотии. Прокле всички, които бяха участвали в това грозно дело. Пратеникът на Аллах изпълни намāза си така, като че ли нищо не беше се случвало, след което три пъти повтори: **„О, Аллах мой! Тази група от курайши**

оставям на теб! О, Аллах мой! Ебӯ Джахл Амр бин Хишām го оставям на теб! О, Аллах мой! Укбе бин Рабїа го оставям на теб! О, Аллах мой! Шейбе бин Рабїа го оставям на теб! О, Аллах мой! Укбе бин Муайт го оставям на теб! О, Аллах мой! Умеййе бин Халеф го оставям на теб! О, Аллах мой! Велїд бин Утбе го оставям на теб! О, Аллах мой! Умāра бин Велїд го оставям на теб!“ Чувайки това проклетие езичниците спряха да се смеят. Започнаха да се страхуват, защото вярваха, че молбите, отправени от Бейтуллах, се приемат. После Пратеникът на Аллāху теāлї (салляллāху алейхи ве селлем) се обърна към Ебӯ Джахл и каза: „**Кълна се в Аллах, или ще се откажеш от тези твои постъпки, или ще бъдеш наказан от Всевишния Аллах.**“ Кълна се в Аллāху теāлї, аз бях свидетел на това, как всички тези хора, чиито имена беше произнесъл Расӯлюллах, бяха убити в битката при Бедр и вонящи от топлото време бяха погребани в една обща яма.“

Един ден Ебӯ Джахл се обърна към езичниците, които се намираха в Кяабе: „О, курайши! Всички сте свидетели на това, как Мухаммед не престава да обижда нашата религия, да злослови нашите идоли и нашите бащи, които се кланят на тези идоли, и да ни приема за глупави. Кълна се пред всички вас, че утре ще донесе един много тежък камък и когато се наведе в суджӯд по време на намāз, ще го стоваря върху главата му. А вие, ако искате ме защитавайте от рода Абдулмутталиб, ако искате – не ме защитавайте. След като го убия, неговите родственици, каквото искат, това да сторят с мен...“ Намиращите се там езичници, подстрекавайки го, казаха: „Ние си кълнем, че ще те защитим и няма да те предадем на никого. Ти само го убий!“

На сутринта Ебӯ Джахл с един голям камък в ръка отиде в Кяабе. Седна при езичниците и зачака. Любимият ни Пейгамбер (салляллāху алейхи ве селлем) дойде в Кяабе и както всеки път, започна да изпълнява намāз. Ебӯ Джахл, вземайки камъка, стана от мястото си и се насочи към него. Езичниците наблюдаваха случващото се с вълнение. В момента, в който Ебӯ Джахл се приближи до Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) изведнъж започна да трепери. Големият камък падна от ръката му и целият посивя. Уплаши се и се отдръпна назад. Езичниците отидоха при него и учудени, го попитаха: „О, Амр бин Хишām! Кажи ни, какво се случи?“ Ебӯ Джахл им отговори: „В момента, в който вдигнах камъка, пред мен се появи една разярена камила. Кълна се, през живота си такава камила, с високи крака и остри зъби, нито съм виждал, нито съм чувал. Ако още малко се бях доближил до него, сигурно щеше да ме убие.“

Друг път Ебӯ Джахл отново, събирайки езичниците, ги попита: „Сирачето на Абдуллах изпълнява ли тук намāз и опира ли си лицето до земята?“ Полученият отговор бе положителен. Очакващият този отговор Ебӯ Джахл, им каза: „Ако го видя, ще му стъпча главата.“ Един ден Пратеникът на Аллāху теāлї (салляллāху алейхи ве селлем) изпълняваше намāз в Кяабе.

Там бе и Ебӯ Джахл, който седеше с приятелите си. По едно време той стана от мястото си и се насочи към Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Доближи се много близо до него, но изведнъж, триейки си лицето, започна да бяга. Приятелите му, отивайки при него, го попитаха: „Какво стана? Какво ти е?“, той отговори: „Между нас се появи една огнена яма. Видях някакви си да се нахвърлят върху мен и избягах.“

Големците на Курайш, като Велйд бин Мугйра, Ебӯ Джахл (Амр бин Хишам), Есвед бин Мутталиб, Умейе бин Халеф, Есвед бин Абдиягвес, Ас бин Вайл, Харис бин Кайс, при всяка среща с Пратеника на Алля̀ху теалля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) му се присмиваха и подиграваха. Каза му: „Този пък се мисли за пророк и си въобразява, че Джебрайил идва при него.“ В един такъв ден, когато Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе много разстроен, се яви Джебрайил (*алейхисселлям*) и му предаде някои айети. меал: “(О, Мой пейгамбере!) **Подиграваха се и на пейгамберите, изпратени преди теб, но онези, които им се присмиваха, заради подигравките си, бяха обградени изцяло от беда и мъчение.**” (сӯра Енәм: 10)

“Без съмнение Ние сме ти достатъчни срещу присмивачите. Това са онези хора, които наред с Алля̀ху теалля̀ приемат друг бог. Ала скоро ще узнаят (какъв ще е краят им). И наистина знаем Ние, че сърцето ти се свива заради техните думи (съдружаване, клевети срещу Коран-и керим и подигравки с теб).” (сӯра Хиджр: 95-97)

Един ден, когато Султанът на вселената (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) извършваше таваф около Кяабе, му се яви Джебрайил (*алейхисселлям*) и му каза: „Аз получих заповед да им видя сметката на тези (да накажа тези присмехулници).“ Малко след това пред тях мина Велйд бин Мугйра. Джебрайил (*алейхисселлям*) попита Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*): „Какъв човек е този?“, а той (*алейхиссалля̀ту весселлям*) отговори: „Той е един от най-лошите раби на Алля̀ху теалля̀.“ Джебрайил (*алейхисселлям*) посочи крака на Велйд и каза: „Справих се с него (получи си заслуженото).“ След него мина Ас бин Вайл. Получавайки същия отговор и за него, Джебрайил (*алейхисселлям*) посочи корема му и каза: „И той си получи заслуженото.“ Когато мина Есвед бин Мутталиб посочи очите му. Когато мина Абдиягвес посочи главата му и когато мина Харис бин Кайс посочи стомаха му. След всичко това, обръщайки се към Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), каза: „О, Мухаммед! Всевишният Аллах те спаси от тяхното зло. Скоро всеки един от тях ще бъде сполетян от някакво наказание.“

Така се и случи. В крака на Ас бин Вайл влезе един трън. Опитаха всичко, но нищо не му помогна. Накрая кракът му се поду като камилска шия. Умря мъчително, ридаейки и повтаряйки: „Уби ме Аллах – Господарят на Мухаммед.“ Есвед бин Мутталиб пък ослепя. Джебрайил (*алейхисселлям*) блъсна главата му в едно дърво и той умря. А на Есвед бин Абдиягвес лицето и тялото му почерняха, когато се намираще в местността, наречена

Бад-и семӯм. Като се върна в дома си, не го познаха и го изпъдиха от вратата. Бе съкрушен и удряйки главата си във вратата на къщата си, умря. Хāрис бин Кайс пък изяде солена риба. Колкото и вода изпи, не можа да си утоли жаждата и накрая се пукна. В прасеца на крака на Велїд бин Мугїра пък влезе желязно парче. Раната му не заздравя, изгуби много кръв и ридаейки: „Уби ме Аллах – Господарят на Мухаммед.“, умря. По този начин всеки един от подиграващите се с Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) си получи заслуженото. В същото време бяха низпослани айети, в които се съобщава, че езичниците ще останат вечно в Джехеннема.

Един ден любимият ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) среща Ебӯ'л-Ас. Когато се разделиха, Хакем чрез неприлични мимики и жестове се подигра след Любимия на Аллāху теāлй. Благодарение на пророческата светлина Мухаммед (*алейхисселйм*) видя жестовете и мимиките на Хакем и се помоли на Всевишния Аллах този човек да остане така за цял живот. Молбата му бе приета – тялото му бе обхванато от треска, която продължи до края на живота му.

Мъченията, на които бяха подложени сподвижниците (Есхāб-и кирām)

Езичниците подлагаха на мъчения не само Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), но и неговите славни сподвижници. Техните жестоки, деспотични действия бяха насочени преди всичко към бедните и беззащитни мюсюлмани. Един от тях бе и Билйāl-и Хабешї. Той бе роб на езичника Умеййе бин Халеф. С помощта на Ебӯ Бекр-и Сиддїк бе приел исляма. Умеййе, от всички свои дванадесет роби най-много обичаше Хазрети Билйāl и затова го направи пазач на храма, където се намираха идолите. Когато стана мюсюлманин, Хазрети Билйāl постави всички идоли в поза на поклон (на суджӯд). Като чу новината Умеййе изпадна в ужас. Повика Билйāl (*радияллāху анх*) и го попита: „Станал си мюсюлманин и си се кланял на Господа(ря) на Мухаммед. Вярно ли е това?“, Хазрети Билйāl отговори: „Вярно е. Кланям се на Великия и Всевишния Аллах.“ Този отговор не се понрави на Умеййе и той веднага пристъпи към изтезания и мъчения. Попладне, в най-жаркото време на деня, го събличаше, събаряше го по гръб върху нагорещените камъни и поставяйки други нагорещени камъни върху корема му, го уговаряше: „Отречи се от исляма! Поклони се на идолите Лйт и Уззā!“, но Хазрети Билйāl, повтаряйки: „Аллāху теāлй е един! Аллāху теāлй е един!“ изказваше своята твърдост. Това негово търпение подлудяваше Умеййе бин Халеф и той продължаваше още повече да го измъчва, като влачеше тялото му по трънаци. Билйāl (*радияллāху анх*) не обръщаше внимание на раните и кръвта, която се стичаше по тялото му като река. Изричайки думите: “О, Аллах мой! Съгласен съм на всичко, което е от Теб.“ показваше своята твърдост във вярата.

Това свое състояние Хазрети Билял разказва по следния начин: „Този подлец Умеййе в най-жаркото време на деня ме връзваше, а през нощта ме измъчваше. В един много горещ ден, както всеки път, започна да ме измъчва. Викаше ми: „Поклони се на нашите идоли! Откажи се от Мухамед, от неговия Аллах, откажи се, откажи се...“, а аз му казвах: „Аллах е един! Аллах е един!“ В този ден, за да ми отмъсти, сложи върху гърдите ми една много голяма скала. В същия момент съм изгубил съзнание. Когато се свестих видях, че скалата върху мен беше вдигната и слънцето се беше скрило зад облака. Благодарих на Аллāху теāлй и си казах: „О, Билял! Всичко, което е изпратено от Всевишния Аллах е хубаво.“

Един ден Умеййе бин Халеф изведе пак Билял-и Хабешй навън, за да го изтезава. Съблече го, събори го върху нагорещения пясък и постави върху тялото му камъни. Езичниците, събирайки се, го подложиха на жестоки мъчения и му казаха: „Ако не се откажеш от религията си, ще те убием.“, но той повтаряше едно и също: „Аллах е един! Аллах е един!“. В това време оттам минаваше любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Като видя състоянието на Билял (*радияллāху анх*) много се натъжи и му каза: „**Споменаването на името на Аллāху теāлй ще те спаси.**“

Когато Пратеникът на Аллāху теāлй (*алейхиссалйту весселйъм*) се прибра у дома си, у тях пристигна Ебӯ Бекр-и Сиддйк. Разказа му за мъченията на Билял-и Хабешй и добави, че е много огорчен от това. Хазрети Ебӯ Бекр веднага отиде при езичниците и им каза: „Какво печелите, като постъпвате така с Билял? Продайте ми го.“ Те му отговориха: „Колкото и злато да ни дадеш, пак не бихме го продали. Но можем да го дадем в замяна на твоя роб Āмир.“ Робът на Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) Āмир вършеше неговите търговски дела и изкарваше голяма печалба. Освен собственото си имущество, притежаваше и десет хиляди мискал злато. Бе негов помощник и вършеше всичките му работи, но бе неверник и твърдо отстояваше това. Хазрети Ебӯ Бекр прие тяхното предложение, като им каза: „Давам ви Āмир с цялото му богатство, в замяна на Билял.“ Умеййе бин Халеф и езичниците се зарадваха много и си казаха: „Излъгахме Ебӯ Бекр.“

Хазрети Ебӯ Бекр веднага махна тежките камъни, поставени върху тялото на Билял-и Хабешй и го вдигна. Но той, от всичките тези мъчения, бе много изтощен. Хвана го за ръката, заведе го направо при любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Расӯляллах! Днес освободих Билял в името на задоволството на Аллāху теāлй.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва много на тези думи и отправи много молитви за Хазрети Ебӯ Бекр. В това време Джебрāил (*алейхисселлйъм*) донесе седемнадесето и осемнадесето знамение на сӯра Лейл. Меāлят на тези айети е следният: **“Онзи, (като Хазрети Ебӯ Бекр) който е крайно богобоязлив (който избягва политеизма и греховете) и харчи имота си за добро, за да бъде чист при Аллāху теāлй (и за да постигне Неговото обещание), е отдалечен от него (Джехеннема).”**

На жестоки мъчения бе подлаган и Хазрети Хаббāб бин Ерет. Той бе роб на една жена на име Умму Енмār. Хаббāб (*радияллāху анх*) нямаше роднини, които да го защитават и затова езичниците се събираха, събличаха го и прокарваха тръни по голото му тяло. А понякога го обличаха в желязна ризница и го държаха под жаркото слънце. Също така върху голото му тяло поставяха нагорещени камъни и го уговаряха да се откаже от исляма и да се покланя на идолите им, но непоколебимият Хаббāб (*радияллāху анх*), изричайки: „Ля иляхе илляллāх Мухаммедун расūлюллах“ упорито им се противопоставяше.

Един ден езичниците се събраха и наклаха огън. Докараха завързания Хазрети Хаббāб, съблякоха го и го хвърлиха върху огъня. Или щяха да го накарат да се откаже от исляма, или щяха да го изгорят жив в огъня. Положеният по гръб върху огъня Хаббāб (*радияллāху анх*) отправи ду'ā към Всевишния Аллах: „О, Аллах мой! Виждаш ме и знаеш моето състояние. Дай ми голямо търпение и стори вярата ми непоклатима!“ Един от езичниците стъпи върху гърдите на Хазрети Хаббāб, но тези неверници си нямаха представа от това, че вярващите се намират под закрилата на Аллāху теālā.

Когато след години попитаха Хаббāб (*радияллāху анх*) за случилото се, той показа белезите от изгарянията по гърба си и каза: „Накладоха огън и влачейки ме, хвърлиха в него. Огънят се угаси единствено с плътта ми!“

Изтезанията над Хазрети Хаббāб продължаваха и вкъщи. Неговата господарка Умму Енмār обгаряше главата му с нажежено желязо, но той търпеше всички тези жестокости и не се отказваше от вярата си.

Един ден Хаббāб (*радияллāху анх*) отиде при любимия си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Расūляллах! Навън съдружаващите ме хвърлят в огъня, а вкъщи собственичката ми Умму Енмār жигосва главата ми със нагорещено желязо. Искам ду'ā от вас!“ После показа раните по главата и тялото си. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) съжали много Хазрети Хаббāб, не се стърпя и се помоли: „**О, Господи! Помогни на Хаббāб!**“ Всевишният Аллах веднага прие молбата на Своя Пратеник (*салляллāху алейхи ве селлем*) и наказа Умму Енмār със силни болки в главата. Господарката му по цели нощи стене от тези болки. Накрая я посъветваха да обгори главата си с нажежено желязо и тя заповяда на Хаббāб (*радияллāху анх*) да нажежи една желязна пръчка в огъня и с нея да обгори главата ѝ.

В първите дни на исляма езичниците не обръщаха много внимание на Хаббāб бин Ерет (*радияллāху анх*). Но с всеки изминал ден броят на мюсюлманите се увеличаваше и това накара езичниците да предприемат сериозни мерки срещу тях – започнаха да подлагат Хазрети Хаббāб на още по-жестоки изтезания. Постоянно го биеха, раняваха и измъчваха, но Хазрети Хаббāб, въпреки нечовешките жестокости, не се отказа от вярата си и не изпълни техните искания.

Когато изтезанията станаха съвсем непоносими, Хазрети Хаббāб помоли Султана на вселената да отправи ду'ā за тяхното избавление. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*алеихиссалйātu весселйām*) му каза: **“В общностите преди вас имаше хора, на които кожата и плътта им бяха раздирани с железни гребени, но дори и това изтезание не ги отвърщаше от религията. Разполовяваха телата им, режейки ги с триони от главите до петите, но тези изтезания пак не ги отвърнаха от религията. Аллāху теāлйā, без съмнение, ще завърши това дело (исляма). Ще го възвиси сред всички други религии. Ще настанат такива времена, когато човек ще пътува сам върху животното си от Сана до Хадрамūt и няма да се страхува от нищо, освен от Всевишния Аллах. А за овцете си, освен от нападението на вълци, от нищо друго няма да се тревожи. Но вие бързате.”** След тези думи Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) го погали по гърба и отправи ду'ā за него. Действащите като цяр за душите прекрасни думи на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) спряха болката на Хаббāб (*радияллāху анх*).

Злощастният идолопоклонник Āс бин Вāил имаше много дългове към Хаббāб (*радияллāху анх*). Когато Хазрети Хаббāб отиде да си ги върне, Āс бин Вāил му каза: „Докато не отречеш Мухаммед няма да ти върна нищо.“, „Кълна се в Аллāху теāлйā, аз никога няма да се откажа от своя пророк – нито на този свят, нито пък в отвъдния, когато умра и се изправя от гроба си. Мога от всичко да се откажа, но от него – не.“ каза Хаббāб (*радияллāху анх*). Тогава Āс бин Вāил го попита: „Нима ще се съживим след като умрем? Ако има нещо такова, то тогава аз ще имам и богатство и деца. Тогава ще ти върна и дълга си.“

След думите на Āс бин Вāил, Аллāху теāлйā изпрати следните знамения от сūra Мерйем, меāl: **“(О, Любими Мой) Видя ли сега онзи мъж (Āс бин Вāил), който отрича Нашите знамения и казва: “Непременно ще ми бъдат дадени имот и деца (в Деня Къямет).” Нима надникна той в неведомото, или взе обет от Рахмāн (Всемилоствивия)? Ала не! Ние ще запишем това, което той каза (въз основа на това ще потърсим сметка от него в Съдния ден) и ще увеличим неговото мъчение все повече и повече.”** (сūra Мерйем: 77-79)

Изтезания до припадък...

В мъченията езичниците не правеха разлика между мъже и жени, подлагаша ги на еднакви изтезания и насилия. От първите мюсюлмани бе и Зиннйра (*радияллāху анхā*). Тя бе робиня и си нямаше никого. Когато разбраха, че е приела исляма, езичниците започнаха да измъчват и нея. Принуждаваха я да се покланя на идолите Лйт и Уззā, душаха я до припадък, но въпреки това тя не се отказваше от вярата си и не изпълняваше техните искания. Особено много я измъчваше Ебū Джехл, в резултат на което тя ослепя. Ебū

Джехл ѝ каза: „Видя ли? Ля̀т и Уззā те ослепиха!“ а Зиннйра (*радияллāху анхā*), като доказателство, че не се е отказала от вярата си, му отговори: „О, Ебӯ Джехл! Кълна се в Аллāху теāлй, ти грешиш. Идоли като Ля̀т и Уззā не служат за нищо, но моят създател Всемогъщият Аллах е способен да върне зрението ми.“

Ебӯ Джехл бе зашеметен от непоклатимата вяра на Зиннйра (*радияллāху анхā*). Аллāху теāлй прие нейната молба – зрението ѝ се възстанови, даже бе по-добро отпреди. Но Ебӯ Джехл и езичниците, виждайки всичко това, продължиха да упорстват. „Това е една от магиите на пейгамбера им Мухаммед. Не се ли учудвате на тези глупаци, които са избрали неговия път? Ако този път беше нещо добро, най-напред ние щяхме да го изберем. Значи един роб намери преди нас истината?“ казаха те.

Във връзка с това Аллāху теāлй низпосла 11-ия айет на сӯра „Ахкāф“, меāл: **“Тези неверници казаха на вярващите: “Ако имаше добро в него (исляма), те (бедните, безпомощните) нямаше да ни изпреварят, да тичат към него преди нас.” И тъй като не бяха напътени с него (с Корāн-и керйм – за разлика от мюсюлманите), ще кажат (с цел да отрекат Корāн-и керйм): “Този Корāн-и керйм е стара лъжа (измислена от Мухаммед)!”**

Дār-ул Еркām (Домът на Еркām)

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) страдаше много за своите сподвижници (Есхāб). Трябваше да намери едно безопасно място за обучение и разпространение на исляма. За тази свещена служба избра дома на Хазрети Еркām. Тази къща се намираще на изток от хълма Сафā, в тясна улица, на едно високо място. Оттам съвсем спокойно се виждаше свещеното Кяабе. Къщата бе удобна за контролиране на минаващите хора. А и Хазрети Еркām бе един от влиятелните и уважавани хора на Мекка. В тази къща Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказваше на своите сподвижници за исляма и тези, които искаха да приемат вярата, идвайки тук при него, ставаха мюсюлмани. Сподвижниците, притаявайки дъх (сякаш птици кацнали върху главите им и ще изхвъркнат щом проговорят), слушаха благословените му, действащи като цяр за душите, слова и обогатяваха знанията си. И моментално, без да изпускат нито една негова дума, наизустяваха словата му. Пейгамберът ни (*алейхиссаллāту весселām*) поучаваше своите сподвижници от сутрин до вечер. Домът на Еркām бе първия щаб на мюсюлманите – „Дār-ул ислям“. Събиращите се там мюсюлмани бяха защитени от всякакви злодеяния на езичниците.

Аммār бин Яасер (*радияллāху анх*) разказва следното: „Исках да отида в дома на Еркām, да се срещна с Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да приема исляма. На вратата срещнах Хазрети Сухейб. Когато го попитах какво прави тук, той ми зададе същия въпрос. Отговорих му, че отивам при Хазрети Мухаммед, за да слушам неговите думи и да приема исляма. Разб-

рах, че и той е дошъл със същата цел. Тогава двамата заедно влязохме при него. Той ни разказа за исляма и ние с голямо желание станахме мюсюлмани.⁵⁰

Аммър бе от муджәхидите (борците за вяра), които не се страхуваха да разкрият своята вяра. Подлаган бе на много тежки мъчения. Езичниците го водеха на скалистото място Рамда в Мекка, събличаха дрехите му и го обличаха в желязна ризница. По този начин го държаха под жаркото слънце и го измъчваха. Понякога обгаряха гърба му с огън и му казваха: „Отречи се!.. Отречи се!.. Поклони се на Лят и Уззә и се спаси!..“, но Аммър (*радиялләху анх*) с голямо търпение им отговаряше: „Моят Господар е Аллах! Моят пейгамбер е Мухаммед (*алейхисселәм*).“ Тези негови думи още повече изнервяха езичниците и те поставяха върху гърдите му големи нагорещени камъни. Понякога, хвърляйки го в кладенеца, се опитваха да го удавят. Един ден, Аммър бин Яасер отиде при любимия ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Пратенико на Алләху теәлә! Езичниците преминаха всички граници.“ Пейгамберът ни (*алейхиссаләту весселәм*) съжали Хазрети Аммър и му каза: „**Потърпи, о, баща на Яхзән!**“. След това се помоли на Всевишния Аллах: „**О, Господарю, никой от семейството на Аммър да не изпита джехеннемско мъчение!**“

Първите мъченици (шехйди)

Цялото семейство на Хазрети Аммър – баща му Яасер, майка му Сумейе и брат му Абдуллах, станаха мюсюлмани. Безпощадните езичници изтезаваха семейството му повече от него. По време на изтезанията ги заставяха да се откажат от вярата си, но те им казваха: „И кожата ни да одерете, и на парчета да ни направите, няма да изпълним вашите желания.“, и след това произнасяха думите: „Ля иляхе иллялләх, Мухаммедун расулюллах“.

Един ден езичниците измъчваха семейството на Яасер в местността Батхә. Край тях мина Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) и виждайки страшната гледка, много се натъжи. Хазрети Яасер го попита: „О, Пратенико на Аллах! Постоянно ли ще бъдем подложени на тези мъчения?“ Той (*саллялләху алейхи ве селлем*) отговори: „**Потърпете, о, семейство на Яасер! Радвайте се, о, семейство на Аммър! Без съмнение, вашето място е в Дженнета.**“

В един друг ден, когато езичниците обгаряха с огън гърба на Аммър (*радиялләху анх*), Расулюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) дойде при тях и заповяда на огъня: „**О, огъне! Бъди прохладен и безопасен така, както беше за Ибрахим (*алейхисселәм*).**“ След време, когато Аммър си показа

⁵⁰ Ибн Саад, *ет-Табакәт*, III, 227; Хәким, *ел-Мустедрек*, III, 449; Ибн Асәкир, *Тәрийху Димашик*, XXIV, 219

гърба, се виждаше белегът от огъня, но този белег бе получен преди молитвата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Жестокостта на езичниците нямаше край. След поредните изтезания над семейството на Хазрети Яасер те сториха шехйди (мъченици) със стрели Яасер и сина му Абдуллах (*радияллāху анхум*). С Хазрети Сумеййе постъпиха още по-жестоко. Злощастникът Ебӯ Джехл заповяда да завържат краката на Сумеййе (*радияллāху анхā*) за краката на две камили. След това подкараха камилите в противоположни посоки и тялото на Хазрети Сумеййе бе разчленено на две части. Вестта за жестокото убийство на семейството на Яасер натъжи много Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници. Тази случка сплоти още повече подложените на нечовешки изтезания мюсюлмани.⁵¹

Приелите исляма изпълняваха религиозните си задължения (ибāдети) тайно, на безлюдни места. Един ден, в една от долините на Мекка, наречена Ебӯ Дуд, сподвижниците Саад бин Ебӯ Ваккās, Сайд бин Зейд, Абдуллах бин Месӯд, Аммār бин Яасер и Хаббāб бин Ерет изпълняваха намāз. В този момент няколко преследващи ги езичници, сред които бе и Ахнес бин Шерик, се доближиха до тях и започнаха да им се присмиват и да ги обиждат. Саад бин Ебӯ Ваккās и приятелите му не можаха да изтърпят техните нападки и се нахвърлиха върху тях. Хазрети Саад удари единия от тях със случайно попаднала в ръката му камилска кост и нарани главата му. Езичниците се уплашиха и избягаха. Така за първи път бе пролята кръвта на неверник.

Приемането на исляма от Ебӯ Зер ел-Гифārй

С всеки изминал ден хората един по един вече намираха напътствието. Светлината на исляма, разпространявайки се и извън пределите на Мекка, започна да осветява целия свят.

Езичниците полагаха всякакви усилия, за да не се разчуе новината за възникването на исляма и за да възпрепятстват неговото разпространение. Въпреки техните усилия новината достигна и до племето Бенй Гифār. Ебӯ Зер ел-Гифārй веднага щом чу новината изпрати брат си Унейс в Мекка, за да научи нещо повече за исляма. Унейс отиде в Мекка, присъства на събиране на мюсюлманите и слуша благословените слова на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Върна се при племето си възхитен и запленил от думите на Пророка ни (*алейхиссалāту весселām*). Когато се прибра, брат му Хазрети Ебӯ Зер го попита: „Какви новини ми носиш?“ Той отговори: „О, братко! Кълна се в Аллāху теālй, видях един величествен човек, който призовава хората към правене на добро и въздържане от зло.“ Ебӯ Зер ел-Гифārй продължи с въпросите си: „А хората какво казват за него?“

⁵¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 264; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 86

Унейс, който бе един от известните поети на своето време, отговори: „Казват, че е поет, гадател, магьосник, но неговите думи не приличат на думи на гадател и на магьосник. Съпоставих думите му и с всякакви стихове, но и на тях не приличат. Тези неподобни думи не могат да се сравнят с ничия реч. Кълна се в Аллāху теāлйā, този човек говори само истината. Тези, които не му вярват са лъжци и тънат в заблуда.“

След като получи цялата тази информация, Ебӯ Зер ел-Гифārй реши да отиде в Мекка, да се види с Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да приеме исляма. С тояга в ръка, с малко храна и с огромно желание се отправи към Мекка. Когато пристигна в Мекка, не разкри на никого същността си и намеренията си, защото езичниците се отнасяха крайно враждебно към Пейгамбера ни (*алейхиссалйātu весселйām*) и приемиците исляма, подлагаха ги на най-различни мъчения. Особено жестоки бяха към слабите, беззащитните и бедните. Ебӯ Зер не познаваше никого в Мекка, бе чужденец и затова не посмя да попита никого за нищо. Чака удобния момент да види Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) около Кяабе и търси някакъв знак, по който да го намери.

Към привечер седна в ъгъла на някаква уличка. Видя го Хазрети Али. Разбра, че е беден и го заведе в дома си. Хазрети Али не го попита за нищо и той не разкри тайната си. На сутринта отново отиде в Кяабе, обикаля до вечерта, но не успя да постигне желанието си. Отиде и седна на същото място. Хазрети Али пак мина оттам. Казвайки си: „Този безпомощен човек още не си е научил къщата.“, го заведе в дома си. На сутринта пак отиде в Кяабе, а привечер седна на мястото си. Хазрети Али отново го покани в дома си, но този път го попита откъде е и за какво е дошъл в Мекка. Хазрети Ебӯ Зер му отвърна: „Ако обещаеш, че ще ми кажеш само истината, ще ти разкрия повода за моето идване.“ Хазрети Али му обеща и той разкри тайната си: „Чух, че тук се е появил един пратеник. Дойдох да се срещна с него.“ Хазрети Али (*радияллāху анх*) каза: „Ти намери истината и постъпи разумно. В момента аз отивам при него. Последвай ме и влез в къщата, в която ще вляза аз. По пътя, ако разбере, че някой може да ти навреди, ще се преструвам, че си оправям обувката, а ти не спирай и продължавай да вървиш.“

Ебӯ Зер ел-Гифārй последва Хазрети Али и накрая се сдоби с честта да види благословеното лице на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). При тази дългоочаквана среща Ебӯ Зер поздрави Пратеника на Аллāху теāлйā (*алейхиссалйātu весселйām*) с думите: „Есселйāму алейкум“ („Мирът да е с вас“). Това бе първото приветствие (селям) в исляма и Ебӯ Зер ел-Гифārй бе първият поздравяващ. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори на поздрава му с думите: „**Милостта на Аллāху теāлйā да е над теб.**“ След това започна да го разпитва. Попита го кой е и от кога е тук. Ебӯ Зер отговори, че е от племето Бенй Гифār и от три дни и три нощи се намира в Мекка. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*)

го попита: „**Кой те нахрани?**“, Ебӯ Зер отговори: „Не можах да намеря нищо друго, освен Земзем. Пиех Земзем и не изпитвах нито глад, нито жажда.“ Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалѣту весселѣм*) каза: „**Земзем е благословена вода. Тя насища гладните.**“ След този разговор Ебӯ Зер ел-Гифѣрї помоли Пратеника на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) да го въведе в исляма. Повтаряйки след него думите „Ешхеду ен лѣ илѣхе илляллѣх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх“, бе удостоен с исляма и стана един от първите мюсюлмани.⁵²

След като прие исляма Хазрети Ебӯ Зер, обръщайки се към Любимия на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) каза: „О, Расӯляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пейгамбер, аз ще произнеса тези думи пред езичниците.“ Отиде в Кяабе и извика: „О, курайши! Ешхеду ен лѣ илѣхе илляллѣх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх“ – „Свидетелствам, че няма друг бог освен Аллѣху теѣлѣ и свидетелствам, че Мухаммед (*алейхисселѣм*) е Негов раб и пратеник.“ Чувайки тези думи, езичниците се нахвърлиха върху него и започнаха да го бият с камъни, пръчки и кости. Разкървавиха го целият. Хазрети Аббѣс ги видя и им се развика: „Оставете този мъж! Ще го убие! Той принадлежи към едно племе, което живее на пътя, по който минава вашия търговски керван. Как ще минавате после оттам!?“ По такъв начин той успя да го предпази от езичниците, но удостоеният с исляма Ебӯ Зер (*радияллѣху анх*) не можеше да се успокои от щастие и на следващия ден, отивайки отново в Кяабе, произнесе на висок глас Келиме-и шехѣдет (шехѣда) – свидетелството на вярата. Езичниците отново го нападнаха. И този път Хазрети Аббѣс му се притече на помощ и го освободи от техните ръце.

Расӯлюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) заповяда на Хазрети Ебӯ Зер ел-Гифѣрї да се върне в родния си край и там да разпространява исляма. Следвайки тази заповед, той се върна при своето племе и им разказа за единството на Всевишния Аллах, че Мухаммед (*алейхисселѣм*) е Негов раб и пратеник и че неговите думи са истинни и правдиви. Каза им, че е безсмислено да се кланят на идолите. Една част от слушащите започнаха да възразяват, но водачът на племето Хафѣф ги успокои и ги помоли да послушат Ебӯ Зер (*радияллѣху анх*). Той продължи така:

„Един ден, преди да стана мюсюлманин, бях отишъл при идола Нухем и бях поставил пред него мляко. Едно куче дойде, изпи млякото и омърси идола. В този момент много добре разбрах, че идолът не може да се защити. Как се кланяте на такива идоли, които даже кучетата обиждат? Това не е ли безумие? Ето, на това се кланяте вие.“ Всички стояха с наведени глави. Един от тях попита: „А този пейгамбер, за когото говориш, какво съобщава? Как разбра, че говори истината?“ Хазрети Ебӯ Зер с висок глас отговори: „Той съобщава, че Всевишният Аллах е един, че няма друг бог ос-

⁵² Бухѣрї, „*Менѣкиб*“, 11; „*Фезѣилу’с-Сахѣбе*“, 62

вен Него, че Той е Творецът и Владетелят на всичко... Призовава хората към вяра в Аллāху теāлй, към вършене на праведни дела, към добродетелност и взаимопомощ. Казва да се въздържаме от лошите действия, като насилие, погребване на малки момичета живи и всякаква несправедливост.“ и още дълго им обясни за исляма. Изброи едно по едно аморалните деяния на своето племе и обясни тяхната вреда. След всички тези разяснения вождът на племето Бенй Гифār Хаффāф, братът на Хазрети Ебӯ Зер - Унейс и още много други от присъстващите станаха мюсюлмани.⁵³

Четене на Свещения Корāн в Кяабе

Един ден сподвижниците се събраха на едно безлюдно място и си говореха: „Кълна се в Аллāху теāлй, никой освен Расӯлюллах не посмя да прочете Свещения Корāн пред тези езичници. Ще се осмели ли някой от нас да го направи?“ Намиращият се там Хазрети Абдуллах бин Месӯд каза: „Аз ще го направя.“ Част от сподвижниците казаха: „О, Абдуллах! Страхуваме се да не ти навредят. На нас ни трябва човек, чието племе да може да го защити при нужда.“, но той, настоявайки им, каза: „Позволете ми да отида. Всевишният Аллах ще ме опази.“

На следващата сутрин отиде в Макām Ибрāхим, където се бяха събрали езичниците, и изричайки „Бисмиллāхиррахмāниррахйм“ започна да чете сӯра „Рахмāн“. Езичниците се удивиха. „Какво казва синът на Умму Абд? Сигурно чете донесеното от Мухаммед.“ казаха те и се нахвърлиха върху него с юмруци и ритници и го обезобразиха. Но той, въпреки техните удари, не спря да чете Свещения Корāн. Когато се върна при сподвижниците, целият в синини и рани, те много се натъжиха. Абдуллах бин Месӯд (*радияллāху анх*) изобщо не бе разстроен от случилото се. „Не бях виждал враговете на Аллāху теāлй толкова слаби.“ каза той на сахāбиите и продължи: „Ако искате, утре мога да им прочета още толкова.“, но Есхāб-и кирām, забранявайки му казаха: „Не, стига ти толкова. Ти накара неверниците да послушат това, което не харесват.“⁵⁴

Приемането на исляма от Туфейл бин Амр (*радияллāху анх*)

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) денем и нощем не спираше да призовава хората към исляма, а езичниците с всички сили се стараеха да му попречат. Те подлагаха на жестоки мъчения вярващите, лъжеха ги и ги наклеветяваха. Когато видеха някой да се среща и разговаря с Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиваха веднага при него и го уговаряха да не го слуша и да не вярва на думите му. Правеха

⁵³ Бухārй, „Менāкиб“, 10; „Фезāилу’с-Сахāбе“, 62; Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 122-123

⁵⁴ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 166; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I 314-315

всичко, за да възпрепятстват срещите на пристигащите в Мекка чужденци с Мухаммед (*алеихисселѝм*).

В това тежко за мюсюлманите време в Мекка пристигна Туфейл бин Амр ед-Девсї. Виждайки го, вождовете на езичниците отидоха при него и му казаха: „О, Туфейл! Ти дойде в нашия край, но да знаеш, че появилият се сред нас сирак на Абдулмутталиб притежава някакви странни качества. Думите му са като магия. Син от баща си, брат от брата си, жена от мъжа си разделя. Със своите идеи внася безпорядък. Чулият неговите думи син вече не слуша баща си, а се подчинява на него. Вече никой никого не слуша, всички стават мюсюлмани. Страхуваме се това разделение, което сполетя нас, да не сполети теб и твоето племе. Нашият съвет към теб е да не говориш с него и да не слушаш неговите думи. Внимавай много. Не оставяй дълго тук. Върни се веднага!“

Туфейл бин Амр (*радияллѝху анх*) разказва следното :

„Кълна се, толкова много повтаряха тези думи, че реших да не говоря с него и да не слушам неговите думи. Даже бях си запушил ушите с памук, да не би да чуя нещо. На следващата сутрин отидох в Кяабе и видях Расул (*алеихисселѝм*) да изпълнява намѝз. Застанах близо до него и с позволението на Всевишния Аллах успях да чуя нещичко от прочетеното от него. Колко хубави бяха тези думи. Казах си: „Не съм човек, който да не може да различава доброто от злото. А съм и поет. Защо пък да не слушам думите му? Ако ги харесам – ще ги приема, ако не ги харесам – няма да ги приема.“ Скрих се на едно място и изчаках Пратеника на Аллѝху теѝлѝ да свърши намѝза и да трѝгне към дома си. Последвах го. Когато влезе в дома си и аз влязох след него и му казах: „О, Мухаммед (*алеихисселѝм*)! Когато пристигнах тук, вашето племе ми наговориха много неща и ми казаха да стоя далеч от вас. От страх, да не би да чуя думите ви, си запуших ушите, но Всевишният Аллах ми позволи да чуя прочетеното от вас. Много харесах. Сега ми кажете всичко, което трябва. Аз съм готов да приема.“ Расулѝллах ми разказа за исляма и прочете откъс от Свещения Корѝн. Кълна се, никога през живота си не бях чувал такива прекрасни думи. Веднага произнесох Келиме-и шехѝдет (шехѝда) и станах мюсюлманин.

След това казах: „О, Расулѝллах! Аз съм уважаван човек. Ползвам се с авторитет сред своето племе и всеки ме слуша. Нека да отида и да ги призова към исляма. Помолете се за мен, Всевишният Аллах да даде някакво знамение, да стори някакъв керѝмет*, който да улесни моя призив!“ След моята молба Пратеникѝт на Аллѝху теѝлѝ се помоли: „**О, Аллах мой! Създай за него знамение, някакъв знак!**“

След това се върнах в родния си край. Когато в тъмната нощ се изкачих на хълма, откъдето се виждаше моето племе, на челото ми се появи една светлина и започна да блести. Тогава се помолих: „О, Аллах мой! Премести тази светлина от челото ми на друго място, за да не помислят невежите от племето Девс, че това е Твое наказание за това, че съм се отказал от

тяхната религия.“ И веднага тази светлина се премести на върха на моя камшик и се закачи като кандило. Когато, слизайки от стръмнината, се приближих към племето си, намиращите се там хора започнаха да показват един на друг сиящата като кандило светлина на върха на камшика ми. Така се прибрах вкъщи. Пръв при мен дойде баща ми. От голямата си обич към мен ме прегърна. Беше много стар. Казах му: „О, тате! Ако останеш такъв, какъвто беше преди, то знай, че нито аз съм от теб, нито ти си от мен!“ Чувайки тези думи, баща ми много се учуди и ме попита: „О, сине, защо говориш така?“ Отговорих му: „Аз приех религията на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и станах мюсюлманин.“ Тогава баща ми каза: „Сине, и аз приемам религията, която ти си приел. Нека твоята религия стане и моя!“ и произнасяйки шехѝда стана мюсюлманин. След това го научих на всичко, което знаех за исляма. Той се изкъпа и облече чисти дрехи. После дойде и жена ми. Същите неща разказах и на нея, и тя, приемайки ги, стана мюсюлманка.

На сутринта разказах за исляма и на племето Девс. Призовах ги, но те не пожелаха да приемат, дълго време се противяха. Не се отказаха от греховните и лошите си постъпки. Даже ми се присмиваха. Дотолкова се бяха прирастили към хазарта и лихварството, че не послушаха моите думи и не се подчиниха на исляма. Не се покориха на Аллѝху теѝлѝ и Неговия пейгамбер.

След известно време, идвайки в Мекка, се оплаках на Расѝлюллах от племето си. Казах му: „О, Пратенико на Аллах! Племето Девс не се покори на Аллѝху теѝлѝ. Не приеха моя призив. Помолете се за тях!“ Любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалѝту весселѝм*), който проявяваше състрадание и милосърдие към всеки, се обърна към Кяабе, протегна си ръцете и каза: „**О, Господарю! Упѝти към правия пѝт племето Девс и ги приобщи към исляма!**“ После, обръщайки се към мен, каза: „**Върни се при племето си и продължавай с усмихнато лице и ласкави думи да ги призоваваш! Бѝди мил с тях!**“ Веднага се върнах в своя край и не престанах да призовавам племето Девс.⁵⁵

Призивът по панаирите

В определени дни от годината в Мекка пристигаха хора от различни места, за да посетят свещеното Кяабе. Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) посрещаше гостите и им говореше за исляма. Съобщаваше им, че Всевишният Аллах е един и че самият той е истински пратеник и че единствено в това е спасението. Един ден Велѝд бин Мугѝра, събирайки езичниците, им каза: „О, курайши! Отново дойде сезонът за посещение на Кяабе. Гласът на Мухаммед се е разпространил по целия свят. Арабските

⁵⁵ Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, I, 382-385; Сухейлѝ, *ер-Равзул-Унуф*, II, 168

племена идват при него, харесват думите му и приемат неговата религия. Затова трябва да предприемем някакви мерки. Да се разберем така, че всеки от нас да говори едно и също по негов адрес, за да не се издадем.“ Курайшите отвърнаха: „О, баща на Абдишемс! Ти си най-далновидният сред нас. Кажи ни ти какво да говорим. Ние ще те послушаме.“, но Велйд им рече: „Не, вие кажете, аз да ви послушам.“ Предложиха да го нарекат гадател, но Велйд веднага възрази. „Не, не може! Кълна се, че той не е гадател. Виждали сме много гадатели. Те, без да се срамуват, говорят и истината и лъжат. Думите на Мухаммед не приличат на гадателски измислици. Та ние не сме чували никаква лъжа от него. Ако го наречем по този начин, никой няма да ни повярва.“ След това предложиха да го нарекат луд, безумец, но Велйд пак възрази: „Не! Кълна се, той не е безумец и не е луд. Ние знаем как изглеждат те и какви са техните белези. Той нито се задъхва, нито се тресе, нито пък фантазира. Ако го наречем по този начин, ще ни опровергават.“ После предложиха да го нарекат поет, но Велйд отново възрази: „И поет не е! Ние отлично познаваме всички видове поезия. Няма никаква прилика между неговите думи и поезията.“ Предложиха да го нарекат магьосник, но Велйд, възразявайки, каза: „Той не е магьосник. Ние сме виждали магьосниците и техните магии. В неговите думи няма и следа от магия. Неговото слово е над всичко. И не е безизвестна личност. Отдалечавайки хората от него, не можем да му попречим да говори. В риториката, в правилните и смислени речи, превъзхожда всички свои връстници. Каквото и да кажем за него, хората няма да ни повярват, ще разберат, че ги лъжем.“ Курайшите, като не можаха да измислят нищо, казаха на Велйд бин Мугйра: „Ти си най-възрастният и най-опитният сред нас. Готови сме да приемем това, което ти ни предложиш.“ След недълго мислене Велйд бин Мугйра каза: „Най-добре и логично е да го наречем магьосник, защото с думите си той разделя хората от племето и роднините си, разваля отношенията между братя и приятели.“ След това събиране курайшите веднага се разпръснаха и сред населението на Мекка разпространиха приетото от тях предложение, че Мухаммед е магьосник. А когато започнаха да приивдат племената, пресрещайки ги, уговаряха хората да не се срещат с Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Тези действия на езичниците доведоха до разчуването на исляма из всички арабски страни и хората започнаха да се замислят много сериозно над въпроса за идолите.

Всевишният Аллах низпосла āйети, в които се съобщава за непоносимото мъчение, очакващо неверника Велйд бин Мугйра. Меāлят на 11-и и следващите āйети от сūra Муддессир е следният:

“(О, Пратенико Мой!) **Остави на Мен** (наказанието на) **онзи** (неверник като Велйд бин Мугйра), **когото сътворих самотен** (и лишен от имущество. Аз съм достатъчен, за да му отмъстя. Създадох онзи неверник) **и му дадох голямо богатство** (отредих много блага на онзи неблагодарник, който

първоначално не притежаваше нищо. Дадох му градини, бостани, огромно състояние) и синове (живеещи) до него (в Мекка. Живяха заедно в изобилие.) **Удължих живота и увеличих славата му.** (Той се сдоби с власт в града, сдоби се с многобройни градини и бостани между Мекка и Таиф. Нареккоха го Райхāнету'л-Араб. Изтъкваше се като уникална личност сред племето си. Не трябваше ли да благодари за всички тези блага? Не трябваше ли да приеме Аллāху теāлā, Който му бе дал всичко това? Не трябваше ли да повярва в Него?) **А после той** (лакомият и неблагодарен човек) **ламти да му се надбавя** (имущество и деца, без да цени богатата и без да се стреми да прояви благодарност. Каква страст, каква неопишуема неблагодарност!) **Ала не!** (Няма да се задоволи желанието на неверника и неблагодарника! Няма да му се надбавя имущество и деца!) **Защото пред Нашите знамения** (Корāн-и керйм) **той упорства, отрече** (знаейки, че Мойт Пратеник е надежден и че той е Мой пейгамбер. Вътрешно разбра истината, но от упорство се осмели да отрече. Каква огромна заблуда!) **Ще го подложат на мъчението саūd.** (За „саūd“ в един от благословените хадйси се казва: „Саūd е планина в Джехеннема. Неверниците ще изкачват тази планина за седемдесет години, след което ще падат и това ще продължава по този начин.) **И после неверникът размисли** (как да опетни Корāн-и керйм, който чу от Расūлюллах) **и прецени** (каква клевета да изрече) **и – проклет да е! – как прецени** (относно Корāн-и керйм!) **И пак – проклет да е! - как прецени!** **После погледна** (какво може да каже на племето си или относно Книгата на Аллāху теāлā). **После** (в яда и безпомощността си да измисли нещо) **се намръщи и навъси.** **После се отвърна** (от вярата в Аллāху теāлā и Неговия Пейгамбер) **и се възгордя.** **И рече:** **“Това (т.е. казаното от Мухаммед) е само научена и предавана от магьосници магия. Без съмнение това е само хорска реч.”** Въпреки това по-рано беше признал сред своето племе, че Корāн-и керйм е чудно слово и не носи прилика с думите на хора и джинове. После онзи неверник, за да угоди на племето, промени своите думи и очерни Корāн-и керйм с клевети, абсолютно неподходящи за него. По този начин той заслужи божественото мъчение. **Ще го хвърля аз в Джехеннема, в Секар.** **Откъде научи какво е Секар, какво е Джехеннем?** **Той не оставя никаква следа от тялото (погубва всичко).** **После го възстановява отново и продължава** (със същото изтезание).”

Слушането на Свещения Корāн от езичниците

Видните езичници чрез всякакви хитрости и мъчения възпираха встъпването на хората в исляма. Забраняваха на жителите на Мекка да слушат знаменията, които четеше Мухаммед (*алеихисселām*), но самите те, през нощта тайно се доближаваха до къщата на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и криейки се в един ъгъл, слушаха четения от

него Корāн-и керйм. На разсъмване, без да имат представа един от друг, се срещаха, порицаваха един другото и се заклеваха това да не се повтаря. На следващата нощ се случваше същото и срещайки се случайно на сутринта, оставаха поразени. Кълнях се повече да не го правят, но не можеха да се откажат. Самолюбието, гордостта, страхът да не ги порицаят другите езичници и много други празни мисли ги възпираха от приемането на вярата. На всичкото отгоре, крещейки по улиците: „Мухаммед е магьосник.“, възпрепятстваха и другите.

Една привечер неверниците, събирайки се около Кяабе, решиха: “Да извикаме Мухаммед и да обсъдим ситуацията. Накрая да не сме виновни ние. Да имаме оправдание поне.” Изпращайки човек, поканиха Пратеника на Аллāху теāлйя (*алейхиссалйту весселйм*). Той (*салляллāху теāлйя алейхи ве селлем*) се отзова на поканата им, дойде в Кяабе и седна пред тях. Езичниците му казаха: „О, Мухаммед! Повикахме те тук, за да се разберем с теб. Кълнем се, че не сме виждали сред арабите човек като теб, който да е причинил толкова проблеми на племето си. Ти порица нашата религия! Поруга божествата ни! Не одобри нашите мисли! Разедини ни, раздели общността ни и ни направи врагове! Какви ли не бели докара до главата ни! Ако по такъв начин, с действията си и с думите си, се стремиш към богатство, то ние сме съгласни да ти дадем и повече. Ако се стремиш към известност и слава, да те обявим за наш господар. Ако искаш да си владетел, да те провъзгласим за такъв и да сме в твоето обкръжение. Ако си под въздействието на нещо, да ти помогнем. Ако е някаква болест, свързана с джинове, да потърсим лек за това...”

Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги изслуша търпеливо и накрая даде следния впечатляващ отговор: „**О, курайши! Никое от тези неща, за които споменахте, не съществува у мен. С това, което съм ви донесъл, аз не се стремя нито към богатство, нито към слава и известност, нито пък към власт. Но Всевишният Аллах ме изпрати като пейгамбер при вас и ми низпосла Книга. Заповяда ми да съм благовестител (с Дженнета за повярвалите) и предупредител (срещу Джахеннема за отричащите). Аз ви съобщих повелята на моя Господар и ви наставлявах. Ако приемете това, което ви донесох, то ще ви бъде дял и препитание както на този, така и в отвъдния свят. Ако не приемете и отхвърлите, то докато Всевишният Аллах отсъди между вас и мен, аз ще продължавам да изпълнявам повелите Му и ще търпя всякакви несгоди...”**

Ебӯ Джахл, Умеййе бин Халеф и другите езичници казаха: „О, Мухаммед! Знаеш, че няма племе, което да припечелва препитанието си по трудно от нас. Щом си пейгамбер, помоли се на твоя Господар да премахне тези планини, които ни обграждат и затрудняват! Да разшири нашата страна и да ни дари с реки, като реките в Шам (Дамаск) и Ирак! Освен това да съживи някои наши предци, начело с Кусай бин Киляб, който беше честен

и велик човек. И да питаме него, дали си прав или не. Ако той потвърди истинността на твоите думи и ако изпълниш нашите искания, ние ще ти повярваме. По такъв начин ще можем да узнаем и положението, което заемаш при твоя Господ. Ако не направиш това за нас, то поискай нещо за себе си от Него. Поискай да ти изпрати едно мелйике, което да потвърди истинността на твоите думи и да те опази от нас. Освен това, твоят Господар да ти даде градини, имения, богатства и да се освободиш от тежкия начин на живот, защото и ти като нас ходиш по пазарите и си изкарваш прехраната!...”

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Аз не съм ви изпратен с това. Аз ви донесох само това, с което бях изпратен от Аллāху теāлй. И ви го съобщих. Аз не съм такъв човек, че да искам от моя Господ(ар) за себе си (богатство и имоти)... Всевишният Аллах ме изпрати като благовестител (с Дженнета – за тези, които приемат донесеното от мен) и като предупреждаващ с наказание (с Джехеннема – за тези, които не приемат и отричат донесеното от мен). Ако приемете това, което съм ви донесъл, то То ще е дял и препитание за вас както на този, така и в отвъдния свят. Ако не приемете и отхвърлите, то до решението на Всевишния Аллах за отношенията между вас и мен, аз ще продължавам да изпълнявам повелите на моя Господ(ар) и ще търпя всякакви несгоди...**“

Този път пък езичниците рекоха: „Щом твоят Господар, ако пожелае, може да стори всичко, то поискай от Него да разкъса небето на парчета и да го стовари върху главите ни! Докато не го направиш, няма да ти повярваме!“ Мухаммед (*алейхисселām*) им отвърна: „**Това е дело на Аллāху теāлй. Ако пожелае непременно ще го направи.**“ Преминавайки всякакви граници, неверниците продължиха: „О, Мухаммед! Твоят Господ не знаеше ли, че ние ще седим тук с теб и не ти ли съобщи предварително какво ще те питаме и какво ще искаме от теб? Защо не ти обясни какво да правиш с нас, ако не приемем известното от теб?.. Докато не изпрати мелйикета, които да свидетелстват правотата на твоите думи, няма да ти повярваме. Вече не носим никаква отговорност за теб. Кълнем се, че вече няма да те оставим на мира. Или ние ще те погубим, или ти нас.“ Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) видя, че, вместо да се споразумеят, пропастта между тях растеше, затова стана и си отиде.⁵⁶

След като неверниците отблъснаха по този начин Султана на вселената, Всевишният Аллах им отговори с āйети, низпослани чрез Джебрāил (*алейхисселām*). Извести ги за тежките мъчения, които ги очакват. Меāl на сūra Енām, от четвърти до единадесети āйет:

“Няма дори едно знамение сред знаменията на техния Господар, (āйет сред āйетите на Корāн-и керīm или доказателство сред доказателств-

⁵⁶ Ибн Хишām, *ес-Суре*, I, 315

вата, или чудо сред чудесата), от което да не са се отвръщали. И взеха за лъжа (отрекоха) правдата (Корāн-и керйм), когато тя дойде при тях. Но ще ги достигнат вестите (наказанието) за онова, на което са се подигравали. Не видяха ли (населението на Мекка) колко поколения преди тях погубихме? Те не бяха ли непосредствено известени за това? Дадохме им всички възможности, които не дадохме на вас. Изпратихме им от небето обилен дъжд. Сторихме сред (техните бостани, градини и дворци) реките да текат, но после ги погубихме заради (неблагодарността и) греховете им и създадохме след тях други поколения.

И ако ти бяхме низпослали написана Книга и го пипнеха с ръцете си, онези неверници пак щяха да рекат: “Това не е нищо друго освен явна магия.” Освен това рекоха: “Какво щеше да стане ако му бе изпратено мелйике (на Мухаммед (*алеихисселйъм*), което да видим и да ни каже, че наистина той е пейгамбер)? А ако бяхме изпратили мелйике (и те не бяха повярвали), щеше да е свършено с тях (щеше да се даде присъда за тяхното унищожение). После нямаше да им се даде отсрочка (дори колкото око да мигне). И ако сторехме него (Пратеника) мелйике, щяхме да го покажем в образа на мъж и пак да ги хвърлим в онова съмнение, в което бяха изпаднали. Подигравах се и на пратениците преди теб, но онези, които им се присмиваха, бяха изцяло заобиколени от беда и мъчение, като наказание за техните подигравки. Кажете: “Вървете по земята и после вижте какъв е бил краят на отричащите пейгамберите!”

Меāлят от седми до единадесети āйет на сӯра Фуркāн е следният: “Неверниците казаха: “Що за пратеник е този? Яде храна като нас и ходи по улиците. Ако беше пратеник, при него щеше да дойде мелйике. Той щеше да има помощници и те щяха да ни съобщят, да ни сплашат с Джахеннем. Или неговият Господ(ар) щеше да му изпрати съкровища или градини и той щеше да яде каквото иска.” Угнетителите един на друг казват: “Ако го последвате този, вие ще сте последвали омагьосан човек.” (О, Любими Мой), погледни какви лоши примери дадох за теб и така се отклониха от правилния път, изпаднаха в заблуда. Вече не могат да излязат от заблуда и да намерят напътствие. Колко велика е славата на Аллāху теāля, че ако пожелае би ти отредил по-доброто от това (в земния живот) - градини, сред които реки текат. Би ти направил дворци!”

Меāлят на двадесет и първи āйет на същата сӯра е: “Онези, които не се надяват да Ни срещнат, казват: “Какво щеше да стане ако ни бяха изпратени мелйикета (които да ни съобщят, че Мухаммед казва истината) или да видим своя Господар? Възгордяват се и прекрачват границата с голяма дързост.”

Меāл на сӯра Себе, девети āйет: “Ако Ние бяхме пожелали, щяхме да накараме земята да ги погълне (заради отричането на ясните знамения

така, както земята погълна Кārūn) или щяхме да спуснем върху тях огнени късове от небето.”

Сӯра Исрā, деветдесет и седми айет, меъл: **“В Деня Къямет ще ги подкараме по лица - слепи, неми и глухи. Мястото, където ще отидат е Джехеннемът. Всякога, щом позагасне, ще им добавяме пламъци.”**

След тези знамения, изпратени по техен адрес, неверниците усилиха още повече своята враждебност. Особено Убей бин Халеф и брат му Умеййе тормозеха много Пратеника на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Нещастникът Убей, заставайки пред него с изгнила кост в ръка, каза: „О, Мухаммед! Твоят Аллах щял да съживи тази кост, след като изгние, така ли? Значи ти си мислиш, че Той ще може, след като изгние, да съживи това?“ и го направи на прах. После духна върху любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и продължи: „О, Мухаммед! Кой би могъл да съживи това?“ Пратеникът на Аллāху теālйā (*алейхиссалйātu весселлām*) отговори: **„Да! Всевишният Аллах ще убие и теб, и него... После ще те съживи и ще те хвърли в Джехеннема.“** След тази случка Всевишният Аллах низпосла следните айети, меъл: **“Не видя и не разбра ли ясно онзи човек (неверник), че Ние го сътворихме от частица сперма? Въпреки това той се превърна в явен противник. Забравяйки своето сътворение, той Ни даде пример, като каза: “Кой ще съживи тази кост, след като е изгнила и се е разпаднала?” Кажй, (о, Пратенико Мой): “Ще ги съживи Онзи (т.е. Аллāху теālйā), Който ги създаде първия път (от нищото). Той е Този, Който знае подобаващо всяко сътворено същество. Онзи, Който извади за вас огън от зеленото дърво, и ето ви сега от него палите огън! А нима Онзи, Който сътвори небесата и земята, не е способен да сътвори подобни? Той е Създателят на всичко и знае всичко.”** (Йāсйн: 77-81)

Вярата на Хāлид бин Сайд

В първите дни на исляма Хāлид бин Сайд сънува странен сън. Сънува, че стои на ръба на Джехеннема и баща му иска да го бутне, но точно в този момент Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го хвана за кръста и го спаси. Събуди се, плачейки и си каза: „Кълна се, този сън е истински.“ Когато излезе навън, срещна Хазрети Ебӯ Бекр и му разказа съня си. Той му каза: „Сънят ти е истински. Този човек, когото си сънувал, е пратеник на Всевишния Аллах. Веднага отиди при него и му се подчини! Ти ще му се подчиниш, ще приемеш неговата религия и ще бъдеш до него. И той, както си сънувал в съня си, ще те предпази от Джехеннема, а баща ти ще остане вечно там!“

Хазрети Хāлид бин Сайд под въздействието на съня си веднага, без да губи време, отиде в местността Еджād и заставайки пред Мухаммед (*алейхисселлām*) го попита: „О, Мухаммед! Към какво призоваваш хората?“ Пей-

гамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „Аз призовавам хората да вярват във Всевишния Аллах, Който няма подобен и равен на Себе Си и в това, че Мухаммед (*алейхисселām*) е Негов раб и пратеник. Призовавам ги да спрат да се кланят на някакви си камъни, които нито чуват, нито виждат, нито могат да навредят или да помогнат на някого, нито пък имат представа от това, кой им се кланя и кой не.“ След тези думи Хāлид бин Сайд каза: „Аз свидетелствам, че няма друг бог освен Аллāху теāлй и свидетелствам, че ти си Негов пратеник.“ и стана мюсюлманин. Това зарадва много Пратеника на Аллāху теāлй (*алейхиссаллāху весселām*). След него и жена му Умеййе прие исляма.

Хāлид бин Сайд (*радияллāху анх*) желаше и братята му да станат мюсюлмани и полагаше много усилия в тази насока. Един от братята му – Омер бин Сайд също стана мюсюлманин. Баща им Ебӯ Ухайха, който бе жесток враг на исляма, като чу, че синовете му Хāлид и Омер станали мюсюлмани и изпълняват намāз в едно затънтено място на Мекка, веднага изпрати останалите си синове, които не бяха мюсюлмани, да ги доведат. След като дойдоха, баща им ги накара да се откажат от новата им религия и започна да ги обижда и да ги бие. След това каза на Хāлид бин Сайд (*радияллāху анх*): „Ти си се подчинил на Мухаммед, така ли? Но ти виждаш, че той се противопоставя на своето племе и поругава нашите идоли и предци?“ Хазрети Хāлид бин Сайд му каза: „Кълна се в Аллах, Мухаммед (*алейхисселām*) казва истината. Аз му се подчиних. Ще умра, но няма да се откажа от вярата си.“ Чувайки тези думи, бащата още повече се разгневи и започна да го бие, докато пръчката не се счупи. После му каза: „О, негоднико! Иди където си искаш! Но се кълна, че няма да те храня повече!“ Хазрети Хāлид му каза: „Ако ти не ми дадеш нищо, Всевишният Аллах несъмнено ще ме дари с препитание.“ Бащата, заплашвайки останалите си синове, им каза: „Ако някой от вас се осмели да поговори с него, го очаква още по-тежко наказание!“ След това заповяда да го хвърлят в мазето и в жаркото време на Мекка го държа там три дни без вода и храна.

Хазрети Хāлид бин Сайд намери някакъв начин и успя да избяга от баща си. Баща му бе покосен от тежка болест, но и в това тежко състояние, лежейки болен, заради враждата си към исляма, той не престана да казва: „Ако оздравея и се изправа на крака, всички в Мекка ще се кланят на нашите идоли. Никой няма да може да се кланя на други богове...“ Хāлид (*радияллāху анх*), за да предпази религията си и братята си мюсюлмани от това враждебно отношение на баща си, вдигайки ръце се помоли: „О, Творецо на световите! Баща ми да не надвие тази болест!“ Всевишният Аллах прие молбата му, Ебӯ Ухайха не можа да се оправи и почина.

Приемането на исляма от Мусаб бин Умейр

Мусаб принадлежеше към едно от благородните и знатни семейства на племето Курайш. Когато чу благословените слова на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в сърцето му се зароди голяма любов и копнееше колкото се може по-скоро да се види с него. Накрая отиде в къщата на Еркām (Дār-ул Еркām) и стана мюсюлманин. Като разбраха за това, баща му и майка му започнаха да го изтезават. Затвориха го в мазето и го държаха дни наред без храна и вода. В най-голямата жега го подложиха на жестоки и нечовешки мъчения, но Хазрети Мусаб бин Умейр, чието сърце бе пълно с вяра, показва голямо търпение и не се отказа от вярата си.

Преди да приеме исляма, Хазрети Мусаб живееше охолно, защото родителите му бяха богати, състоятелни хора. И всички му завиждаха. След приемането на исляма, родителите му го лишиха от всичко и го подложиха на мъчения. Един ден Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*) отиде при Пратеника на Аллāху теāля (*алейхиссалāту весселām*). Хазрети Али, който по това време се намираше там, предава неговото идване по следния начин: „Когато седяхме с Пратеника на Аллāху теāля при нас дойде Мусаб бин Умейр. Беше облечен в закърпени дрехи. Състоянието му беше плачевно. Виждайки това негово състояние, благословените очи на Расūлюллах се напълниха със сълзи. За него, за човека, който въпреки мъченията и бедността не се отрече от своята религия, Пратеникът на Аллāху теāля каза: **„Погледнете този човек, чието сърце е озарено от Всевишния Аллах. Бях свидетел на това, как неговите родители го хранеха с най-добрите храни и питиета. Любовта към Всевишния Аллах и към Неговия пратеник го доведоха до това състояние.“**

ПРЕСЕЛЕНИЕТО В АБИСИНИЯ (ЕТИОПИЯ)

На петата година от съобщаването на пророчеството на Мухаммед (*алейхисселām*) броят на мюсюлманите, въпреки мъченията на идолопоклонниците, продължаваше да се увеличава. Успоредно с това се увеличаваха и изтезанията на езичниците – ставаха все по-непоносими и по-нечовешки. Дори бяха разкъсали Хазрети Сумеййе на части. Цялата тази жестокост измъчваше много Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Изпълненото му с милосърдие сърце не можеше вече да понесе всичко това. И един ден, събирайки сподвижниците си, им каза: **„О, сподвижници мои! Разпръснете се из света! Всевишният Аллах скоро пак ще ви събере на едно място.“** Те го попитаха: „О, Пратенико на Аллах, къде да отидем?“ Тогава той насочи благословената си ръка към Хабаша (Абисиния) и каза: **„Ето там! В земите на Хабаша⁵⁷, защото там има владетел,**

⁵⁷ Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 194; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 321; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 203-204; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 94

при когото не се угнетява никой. Това е страната на правдата. Стойте там, докато Аллāху теāлй не ви отвори път за спасение от страданията.” По този начин Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), който още след раждането си произнесе думите: „**Моя общност! Моя общност!**“, реши да спаси сподвижниците си (Есхāб) от мъченията на угнетителите и жертвайки живота си в името на тяхното спасение, сам да продължи борбата с тях. След това негово разрешение за преселение, една част от сподвижниците, напускайки родните си места, започнаха да се преселват. Болката от раздялата с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе твърде голяма...

В това първо преселение се включиха Хазрети Осмāн и жена му Рукаййе бинти Расūлюллах (дъщерята на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*)), Ебū Хузейфе и жена му Сехле бинти Сухейл, Зубейр бин Аввām, Мусаб бин Умейр, Абдуррахмāн бин Авф, Ебū Селеме бин Абдулесед и жена му, Умму Селеме, Хāтиб бин Амр, Āмир бин Рабйа и жена му Лейлй бинти Ебū Хасме, Осмāн бин Мазūн, Ебū Себра бин Ебū Рухм и жена му Умму Гулсум бинти Сухейл, Сухейл бин Бейдā, Абдуллах бин Месūd (*радияллāху анхум*).⁵⁸

Във връзка с преселението на Хазрети Осмāн, Пейгамберът ни (*алейхис-салйту весселйм*) казва: „**Несъмнено, Осмāн е първият човек след пейгамбера Лūt, който се преселва заедно с жена си.**“

Сподвижниците, една част върху животни, друга част пеша, тайно излязоха от Мекка. Плащайки на търговци, те се качиха на кораби и през Червено море успяха да се доберат до Хабаша. Неверниците научиха за това и тръгнаха след тях, но усилията им бяха напразни и отчаяно се върнаха назад.

Негусът на Хабаша се отнесе много добре с мюсюлманите. Прие ги в пределите на своята родина. Във връзка с пребиваването си в Хабаша сподвижниците казват: „Тук ние видяхме добросъседство и покровителство. Бяхме в неприкосновеност – ние и нашата религия. Не чувахме неприятни думи. Спокойно изповядвахме религията си.“⁵⁹

Приемането на исляма от Хазрети Хамза

С всеки изминал ден гласът на исляма ставаше все по-силен и мощен и достигаше все по-далече и по-далече. Това вбесяваше езичниците, които, въпреки огромните си усилия, не можеха да предотвратят и възпрепятстват неговото разпространение.

В книгите „**Далйил-ун нубувве**“ и „**Меāридж-ун нубувве**“ се съобщава следното: Един от езичниците на име Велйд притежаваше един идол, на

⁵⁸ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 205-210; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 204

⁵⁹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 194-204; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 321-332; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 204

който неверниците, събирайки се на възвишението Сафā, се покланяха. Един ден Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде при тях и ги призова към исляма. Един джин-неверник, се вмъкна в идола и наговори неприлични неща по адрес на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Това го разстрои много. След няколко дни, едно невидимо същество, поздравявайки Мухаммед (*алейхисселām*), му каза: „О, Расūляллах (Пратенико на Аллах)! Един джин-неверник е наговорил неприятни неща по ваш адрес. Аз го намерих и го убих. Ще благоволите ли утре да дойдете на възвишението Сафā? Вие пак ще ги призовете към исляма, а аз, вмъквайки се в този идол, ще ви възхвалявам.“ Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие предложението на този джин на име Абдуллах.

На другия ден отиде на възвишението Сафā и отново призова неверниците към исляма. Там бе и Ебӯ Джахл. Джинът-мюсюлманин се промъкна в идола, намиращ се в ръцете на езичниците, и започна да реди стихове, възхваляващи исляма и любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Чувайки тези думи, неверниците направиха на парчета намиращия се в ръцете им идол и се нахвърлиха върху Пратеника на Аллāху теālй (*алейхиссалйту весселām*). Благословените му коси се разпиляха, благословеното му лице бе обляно в кръв, но той, показвайки голямо търпение, им каза: **„О, курайши! Вие ме удряте, но аз съм вашият пейгамбер.“** и се прибра вкъщи. Цялата тази случка бе видяна от една слугиня.

По това време Хамза бе на лов в планината. В момента, в който се готвеше да пусне стрелата си по една газела, тя проговори: „О, Хамза! Би било по-добре, вместо да стреляш по мене, да стреляш по тези, които искат да убият братовия ти син.“ Хамза, чудейки се на думите на газелата, бързо тръгна към дома си, но преди да се прибере вкъщи, по навик, при всяко връщане от лов, той се отбиваше в Харām-и Шерйф и извършваше тавāф. И този път направи същото. По време на тавāфа при него дойде слугинята и му разказа за това, което Ебӯ Джахл бе сторил на Мухаммед (*алейхисселām*). Хамза като чу, че са обидили племенника му, веднага се въоръжи и отиде при неверниците. Обръщайки се към Ебӯ Джахл, каза: „Ти ли си този, който оскърби моя племенник? Ето – неговата религия е и моя. Ако имаш смелост, опитай се да сториш и на мен това, което си сторил на него.“ и удряйки с лъка си по главата му, го рани тежко. Намиращите се там неверници тъкмо се канеха да нападнат Хамза, но Ебӯ Джахл им каза: „Не го докосвайте! Хамза е прав. Аз оскърбих племенника му.“ След като Хамза си тръгна, Ебӯ Джахл, който много добре знаеше каква силна и почтена личност е той, предупреждавайки приятелите си, им каза: „Никой да не го докосва. Може да ни се ядоса и да стане мюсюлманин. По този начин Мухаммед ще укрепне, ще добие повече мощ.“

Хамза отиде при Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Мухаммед! Отмъстих на Ебӯ Джахл. Целият е в кръв. Не се разстройвай, радвай се!“ „**Аз не се радвам на такива неща.**“ отговори любимият

ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселям*). Тогава Хамза каза: „Готов съм на всичко, което ще те зарадва!“ Мухаммед (*алейхисселлям*) му каза: „**Аз бих се зарадвал само тогава, когато ти приемеш исляма и спасиш скъпото си тяло от огъня на Джехеннема.**“ След тези думи на племенника си, Хазрети Хамза веднага стана мюсюлманин. За него бе низпослано знамение. Според Хазрети Абдуллах ибни Аббас: “В Коран-и керим, в 122-и айет от сѳра Енъм, човекът, който е съживен и осветен със светлина е Хазрети Хамза, а лутащият се в тъмнина е Ебу Джехл.”

Хазрети Хамза, отивайки при неверниците, им съобщи, че е приел исляма и че е готов да жертва живота си за Любимия на Всевишния Аллах (*алейхиссаляту весселям*). След това им прочете касида, в която се казваше: „Хвала на Аллāху теāлй, Който склони моето сърце към исляма и истината. Тази религия е изпратена от Господа на световите – Всезнаещия, Всемилостивия, Всемогъщия Аллах. При четене на Свещения Коран от очите на притежаващите сърце и разум се стичат сълзи. Свещеният Коран е низпослан на Мухаммед (*алейхисселлям*) на ясен и разбираем език под формата на айети. Той, Мухаммед Мустафā, е благословена и уважавана личност. О, езичници! Да не сте посмели да използвате груби и оскърбителни думи по негов адрес. Но ако имате такова намерение, то това може да го извършите само през трупа ни (през трупа на мюсюлманите).“

Приемането на исляма от страна на Хазрети Хамза зарадва много любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). С присъединяването му в техните редици мюсюлманите се сдобиха с голяма сила.

Положението коренно се промени, защото жителите на Мекка знаеха какъв мъжествен, храбър и голям герой е Хамза (*радияллāху анх*). Езичниците, които се страхуваха от неговия безпощаден и остър меч, вече не можеха да докоснат мюсюлманите безпричинно и да се отнасят с тях лошо.⁶⁰

Приемането на исляма от Хазрети Омер

Ислямската религия се разпространяваше с всеки изминал ден и светлината на Свещения Коран осветяваше душите на все повече хора. Грешниците, приемайки дара на Всевишния Аллах – вярата, откриваха напътствието. Тези, удостоени с честта да станат част от сподвижниците (Есхāб-и кирām), благословени хора не се разделяха от Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всяко едно негово мъничко желание, всеки един негов знак приемаха за важна заповед и се състезаваха за неговото изпълнение, дори бяха готови да пожертват живота си за това. Тревогата и безпокойството на езичниците пък достигна пределната си фаза, защото един от най-големите храбреци – Хамза (*радияллāху анх*) стана мюсюлма-

⁶⁰ Ибн Исхāк, *ес-Сѳре*, 151-153; Ибн Хишām, *ес-Сѳре*, I, 291-292

нин и премина в редиците на вярващите. Това неочаквано събитие ги вбеси напълно.

Един ден синът на Хаттāб – Омер (тогава все още не бе мюсюлманин) излезе от дома си с намерение да убие Пратеника на Аллāху теāлйā (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Откри го в Месджид-и Харām (Свещената джамия), където изпълняваше намāз. Изчаквайки свършването на намāза, започна да го слуша. В това време Любимият на Аллāху теāлйā (*алейхиссалйātu весселйām*) четеше сūra „Ел-Хакка“:

„Денят Къймет, който е истина, ще настане! Какво е Денят Къймет, който е истина? Кой ти събщи за Деня Къймет, който е истина и ще настане? Самудяните и адитите отрекоха Къймета, от чийто ужас ще треперят сърцата. Самудяните, заради покварата си, бяха погубени от Вика (на Джебрāил (*алейхисселйām*)). А адитите бяха погубени от унищожаваш, издаващ тътен, свиреп и мощен ураган. Накара го Той да вилнее срещу тях седем нощи и осем дни поред. (Докара ги до такова състояние, че ако беше там) щеше да видиш как са загинали и паднали като кухи финикови палми, откъснати от корените си! Сега виждаш ли някой останал от тях?

И Фараонът, и онези преди него, и народите на сринатите селища (на Лūt) вършеха същата грешка (съдружаване и непокорство). И се възпротивиха на пратеника от своя Господ (на Лūt (*алейхисселйām*) и на другите), затова ги настигна наказание, по-силно от това на другите общности. Наистина Ние, когато водата покри всичко (по време на потопа на Нūх), ви (т.е. предците ви, причини за вашето съществуване) поне-сохме в кораб, за да сторим това поука за вас и да го запомнят, наизустят помнещи уши. Когато се протръби с Рога първия път, земята и планините ще бъдат вдигнати и разклатени. В онзи ден ще настане Къймет. Небето, загубило сила и твърдост, ще се разцепи и разпръсне. И ангелите ще са по краищата му. (Ще чакат заповедта на Господаря си.) В този Ден осем мелйикета (от намиращите се около небето) ще носят Арша на твоя Господ. В този Ден ще бъдете изправени (пред Аллāху теāлйā за равносметка). Така, че (за Аллāху теāлйā) няма да остане скрита и една ваша тайна (която в земния живот си мислихте, че криете).

И тогава онзи, чиято книга му се даде в дясната ръка, (радвайки се) ще каже: „Вземете и прочетете моята книга, защото аз без съмнение знаех, че ще получа своята равносметка.“ Той е в живот, от който е доволен. Във висок Дженнет. (Плодовете) ще са толкова близо, че лесно ще могат да бъдат откъснати. (На тях ще им се каже:) “Яжте, пийте и добър апетит в замяна на праведните дела, които сте вършили в отминалите дни (земния живот)!”

А що се отнася до онзи, чиято книга се даде в лявата му ръка, ще каже: „О, да не ми бе давана моята книга и да не бях узнал каква е моята равносметка! О, да бе сложила (смъртта) окончателен край на

всичко (и да не бях възкръснал)! **Не ми помогна с нищо моето богатство. Властта** (силата, доказателството и всичко, което имам) **ме напусна и пропадна.** (Аллāху теāля ще нареди на ангелите в Джехеннема:) **“Хванете го и го вържете** (вържете ръцете му за врата)! **После го хвърлете в огъня с пламъци!** После във верига, дълга седемдесет аршина, го сложете (отново) там! **Защото той не повярва във великия Аллāху теāля.** (Освен че не хранеше, а) и не подканваше да бъде нахранен нуждаещият се, **за това Днес няма тук за него ближен** (и приятел, който да го съжали), **ни то храна освен гълсин** (гной от обитателите на Джехеннема, примесена с кръв). **Ядат го само тези, които** (съзнателно) **допускат грешки** (т.е. неверниците)...“

Хазрети Омер слушаше с възхищение любимия ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). Никога в живота си не бе чувал такива прекрасни думи. По-късно, самият той разказва така: „Бях възхитен от гладкостта, правилността и подредбата на тези думи. Казах си: „Кълна се, този наистина е поет, както твърдят и курайшите!“ В този момент Пратеникът на Аллāху теāля (*алейхиссаляту весселām*) продължи да чете:

„Кълна се в това, което виждате и в това, което не виждате, без съмнение той (Корāн-и керйм) **е слово, изпратено от Аллāху теāля на Пратеник с много висока чест, а не е слово на поет. Колко оскъдно вярващи хора сте вие...“**

Хазрети Омер: „Пак си казах: „Този сигурно е гадател, защото прочете моите мисли!..“ Расūлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) продължи да чете:

„И не е и слово на гадател. Колко оскъдно мислещи хора сте вие!... Той (Корāн-и керйм) **е низпослан от Господа(ря) на световите** (на Мухаммед (*алейхисселām*), посредством Джебрāил (*алейхисселām*)). **И ако той** (Пророкът) **ни приписваше някакви слова** (които не сме казвали), **без съмнение щяхме да му отнемем дясната ръка** (неговата сила и мощ), **после да му разкъсаме вената на сърцето** (нямаше да го оставим жив). **И тогава никой сред вас нямаше да може да възпре това. Без съмнение То** (Корāн-и керйм) **е ясно наставление за богобоязливите. Ние без съмнение знаем, че сред вас** (както има потвърждаващи, така) **има (и) отричащи. Без съмнение** (в отвъдния живот) **Той** (Корāн-и керйм) **е (неизбежен) копнеж за неверниците** (които ще видят благата, дадени на потвърждаващите го). **Без съмнение Той** (Корāн-и керйм) **е хакк-ул якйн.** (Той издига до степента хакк-ул якйн онези, които го следват и се подчиняват на неговите заповеди и забрани.) **Затова прославяй името на великия ти Господ(ар)!“**

„Когато Расūлюллах прочете цялата сūra, в сърцето ми се появи любов към исляма.“ каза Хазрети Омер.

Три дни след като Хамза (*радиял-лāху анх*) стана мюсюлманин, Ебū Джехл събра неверниците и им каза: „О, курайши! Мухаммед поруга бо-

жествата ни. Каза, че нашите предци горят в Джехеннема и че ние също ще отидем там. Нямаме друг изход, освен да го убием. На този, който го убие ще дам сто червени камили и много злато.“ Любовта на Омер бин Хаттāб към исляма в миг се изпари от сърцето му и скачайки от мястото си, каза: „Никой друг освен сина на Хаттāб не е достоен за тази работа.“ Курайшите го аплодираха и казаха: „Хайде, сине на Хаттāб! Да те видим!“

Омер опасна меча си и тръгна да изпълнява обещанието си. По пътя срещна Нуайм бин Абдуллах, който го попита: „О, Омер, накъде си се запътил така ядосан?“ Той отговори: „Отивам да убия Мухаммед, който раздели обществото ни и превърна братята във врагове.“ Нуайм каза: „О, Омер! Тази работа е много трудна. Сподвижниците му не се отделят от него, за да не го сполети нещо лошо. Много е трудно да се доближиш до него. И да го убиеш, няма да можеш да се отървеш от Абдулмутталибовите синове.“

Тези думи ядосаха много Хазрети Омер. Той го попита: „Да не би и ти да си от тях?“ и хващайки се за меча си, каза: „Първо да свърша твоята работа!“ Тогава Нуайм каза: „О, Омер! Ти остави мене, а отиди при сестра си Фāтима и мъжа ѝ Сайд бин Зейд, и те станаха мюсюлмани.“ Хазрети Омер не му повярва, но Нуайм продължи: „Ако не вярваш, иди и питай! И ще разбереш.“

Ако Хазрети Омер бе успял да изпълни своето намерение (да убие Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*)), щеше да се премахне религиозното разделение, но пък щеше да се появи друг проблем – кръвното отмъщение, един от обичаите на арабите, и Курайш щеше да се раздели на два лагера, между които щеше да има нестихващи кръвопролития. По такъв начин щеше да бъде убит не само Омер бин Хаттāб, но и всички от рода Хаттāб. Но от яд силният и храбрият Омер бин Хаттāб не успя да помисли за това. Веднага, за да узнае истината, отиде в къщата на сестра си. Съвсем наскоро бе низпослана сūra „Тā Хā“ и Сайд и Фāтима (*радияллāху анхум*) четяха новите знамения заедно със сахāбина (сподвижника) Хаббāб бин Ерет, когото поканиха в дома си. Хазрети Омер чу техните гласове и почука много силно на вратата. Виждайки ядосания и препасалия меча си Омер, скриха Хазрети Хаббāб и свитька със знаменията. След това отвориха вратата. Като влезе вътре Хазрети Омер ги попита: „Какво четяхте?“, „Нищо.“ отвърнаха те. Той се разгневи още повече и им каза: „Това, което чух за вас е било истина, и вие сте се заблудили от неговата магия.“ Хвана Хазрети Сайд за врата и го повали на земята. Фāтима (*радияллāху анхā*) се опита да защити мъжа си и получи един силен шамар по лицето. Като видя стичащата се кръв по лицето на сестра си, Хазрети Омер я съжали. Но тя, не обръщайки внимание на болката и разкървавеното си лице, подтикната от силната си вяра и осланяйки се на Аллāху теāлйā, му каза: „О, Омер! Как не те е срам пред Всевишния Аллах? Защо не вярваш на Неговия пратеник? Ето, аз и моят съпруг бяхме удостоени с честта

да станем мюсюлмани. И да ни убиеш, пак не бихме се отказали от вярата си.“, след това произнесе шехāда.

Тази непоколебима вяра на сестра му накара Хазрети Омер да омекне. Седна на земята и с мек глас ги помоли: „Извадете най-последна тази книга, която четяхте.“ Фāтима (*радияллāху анхā*) му каза: „Докато не се пречистиш, няма да ти я дам.“ Хазрети Омер извърши пълно обредно умиване (гусюл абдест). След това Фāтима (*радияллāху анхā*) донесе свитъка и му го даде. Хазрети Омер бе много добър четец. Започна да чете сӯра „Тā Хā“. Красноречието на Корāн-и керйм, дълбокото му смислово съдържание и величество смекчиха сърцето му. След прочитането на 6-и āйет, меāl (**„Негово е всичко на небесата и на земята, и на всичко между тях, и всичко под пръстта (седемте слоя) .“**) потъна в дълбоки мисли. Попита сестра си: „О, Фāтима! Всички тези безброй създания на вашия Аллах ли са?“, „Да, така е! Нима съществува някакво съмнение?“ отговори тя. Удивлявайки се на това, Хазрети Омер каза: „О, Фāтима! Ние имаме около хиляда и петстотин идоли от злато, сребро, бронз и камък, но нито един от тях не притежава нищо на земята.“ След това прочете още малко:

„Няма друг истински бог освен Аллāху теālй, който да заслужава поклонение. Най-прекрасни са неговите имена.“ (меāl на Тā Хā: 8) Замисли се над този āйет и каза: „Наистина е много правилно.“ Чувайки тези негови думи, Хаббāб (*радияллāху анх*) изскочи от своето укритие, произнесе текбйр и му каза: „Радвай се, о, Омер, защото Расӯлюллах, отправяйки ду’ā към Аллāху теālй, призова: **„О, Господарю, укрепи исляма с Ебӯ Джехл или с Омер!“** и ето това щастие споходи теб.“

Този āйет и тази ду’ā изтриха враждебността от сърцето на Хазрети Омер и то се изпълни с любов към Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Веднага ги попита: „Къде е Пратеникът на Аллāху теālй?“ Тогава любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалйту весселйм*) се намираще в къщата на Хазрети Еркām и наставляваше сподвижниците си. Те, от своя страна, гледаха сияйното му лице и биваха удостоени с това да слушат неговите сладки и омайващи слова. Сърцата им се полираха, изпитваха безкрайно задоволство и радост, изпадаха в неописуеми състояния. Душите им намираха покой.

Идването на препасалия меча си Хазрети Омер бе забелязано от къщата на Еркām. Внушителният му вид накара сподвижниците да наобиколят Пратеника на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Хамза каза: „Няма за какво да се притесняваме. Ако е дошъл с добро, добре дошъл е. В противен случай, ще накарам главата му да изхвърчи още преди да си е извадил меча.“, но Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Сторете му път, за да влезе!“**

Идването на Хазрети Омер бе предварително съобщено от Джебрāил (*алейхисселйм*), затова Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) го посрещна с усмивка и каза на сподвижниците си: **„Оставете го!“** Хазрети

Омер се приближи и коленичи пред Любимия на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той (*алейхиссалāту весселām*) го хвана за ръката и му каза: „**Приеми исляма, о, Омер!**“ Тогава Хазрети Омер с чисто сърце веднага произнесе шехāда и стана мюсюлманин. Радостните текбйри на сподвижниците – „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се издигнаха до небесата.

Хазрети Омер разказва: „По времето, когато станах мюсюлманин, сподвижниците се криеха и тайно извършваха религиозните си задължения (ибāдети). Това много ме натъжи и аз попитах Пратеника на Аллāху теāлā: „О, Расūляллах! Ние не сме ли на правия път?“, „**Да, така е. Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, и живи да сте, и мъртви да сте, вие сте на правия път.**“ отвърна той. Тогава аз му казах: „О, Пратенико на Аллах! След като ние сме на правия път, а езичниците са в заблуда, тогава защо си крием религията? Кълна се в Аллах, без никакво съмнение, религията на Всевишния Аллах ще възтържествува в Мекка. Ако племето ни се отнася с нас съвестно ще е много добре, ако ли не – ще се борим с тях.“ Но Расūлюллах ме предупреди: „**Ние сме твърде малко на брой!**“, а аз му рекох: „О, Пратенико на Аллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който те изпрати като истински пратеник, няма да остане нито едно езическо общество, пред което, без никакво притеснение и страх, да не разкажа за исляма. Да излезем вече.“ Моето предложение беше прието и излизайки на улицата, подредени в две редици, ние се отправихме към Месджид-и Харām. Едната редица оглавяваше Хамза, а другата – аз. Крачейки твърдо, влязохме в Месджид-и Харām. Курайшите гледаха ту към мен, ту към Хамза. Бяха изпаднали в такава скръб, че сигурно през живота си не бяха изпитвали такава отчаяние.“

Ебū Джехл, не очаквайки такава завръщане, каза на Хазрети Омер: „О, Омер! Какво е това?“ Омер (*радияллāху анх*), без да му обръща внимание, каза: „Ешхеду ен лā илāхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухū ве расūлюх“ Ебū Джехл бе зашеметен от случващото се. Не можа да каже нищо. Хазрети Омер, обръщайки се към езичниците, каза: „О, курайши!.. Знаещите ме знаят! Тези, които не знаят, да знаят, че аз съм Омер – синът на Хаттāб. Ако някой желае да остави жена си вдовица и децата си сираци, нека помръдне от мястото си. Ще го направя на парчета с моя меч.“ След тези негови думи курайшите мигновено се разпръснаха и се отдалечиха оттам. Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните му сподвижници, подреждайки се плътно един до друг в редица (образувайки саф) и произнасяйки на висок глас текбйр („Аллāху екбер! Аллāху екбер!“), за първи път изпълниха намāз на открито в Месджид-и Харām.⁶¹

След приемането на исляма от Хазрети Омер бе низпослан 64-и āйет на сūra Енфāl, меāl: „**О, Пейгамбере Мой, като помощници са ти достатъчни Аллāху теāлā и вярващите, които те следват.**“ Хората, които се

⁶¹ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 160-165, 221-229; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 342-350; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 119

двоумяха дали да приемат исляма или не, като разбраха, че Омер (*радиял-лāху анх*) е станал мюсюлманин, веднага го последваха. Вече броят на мюсюлманите растеше като лавина.

Второто преселение в Абисиния

До мюсюлманите, намиращи се в Хабаша (Абисиния), достигна невярната вест, че в Мекка мюсюлманите и езичниците са постигнали помирение. Получавайки тази вест, си казаха: „Нашето преселение беше поради враждебното отношение на езичниците. Тяхната враждебност вече се е превърнала в приятелство. Щом са се помирили, тогава да се върнем и да получим честта да служим на Пратеника на Аллāху теāлй.“ Взеха разрешение от владетеля на Хабаша и се върнаха в Мекка. Пристигайки в Мекка, разбраха, че новината бе лъжлива.⁶² Отидоха при Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и му разказаха надълго впечатленията си от гостоприемната страна. Разказаха за това, как водата, въздухът и плодовете на Хабаша укрепват човека; че в тази страна има четири места за правене на ибāдет и в тях всеки ден се колят камили, овце и се канят бедните и самотни хора, как самият владетел, посещавайки ги, им дава доверие и им помага.⁶³

След завръщането на сподвижниците в Мекка, езичниците (съдружаващите, идолопоклонниците) отново започнаха да ги подлагат на мъчения. Насилието им се увеличаваше все повече и повече и един ден Хазрети Осмāн каза на Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*): „О, Расūляллах! Хабаша е много подходящо място за търговия. Едномесечната търговия би донесла много печалби. Докато Всевишният Аллах не определи място за преселение, за мюсюлманите няма по-подходящо място оттам. Най-малкото, ще се освободят от преследването на курайшските угнетители. А и негусът се отнесе с нас много добре.“ Тогава Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) каза: „**Върнете се обратно в Хабаша, за да бъдете предпазени с името на Аллāху теāлй!**“ Хазрети Осмāн рече: „О, Расūляллах! Ако благоволите да отидете там, може и те да станат мюсюлмани. Те са хора на Писанието и бързо ще приемат исляма и няма да щадят помощта си.“ Любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалāту весселām*) му отговори: „**Не ми е повелено да съм в леснина и спокойствие. Относно преселението чакам повелята на Всевишния Аллах. Ще постъпя така, както ми бъде повелено.**“

Според едно предание, една група от сто и един души се отправи за втори път към Хабаша. За предводител на групата бе назначен Хазрети Джа'фер бин Ебū Тāлиб. Вярващите благополучно се добраха до страната на негуса. За това преселение разказва уважаемата съпруга на Пратеника

⁶² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 205

⁶³ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 194; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 364; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 208

на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) – Умму Селеме (радияллāху анхā):

„Когато пристигнахме в Хабаша, ние срещнахме един много добър съсед. Този съсед бе негусът – владетелят на Хабаша. Той изпълни всички наши желания. Извършвахме свободно религиозните си задължения и никой не ни преследваше. Не чувахме нито една лоша дума.“

Научавайки за това, мекканските неверници решиха да изпратят двама свои представители при владетеля на Хабаша. Приготвиха му много скъпи подаръци, сред които и голямо количество мекканска преработена кожа, която той много харесваше. Приготвени бяха и подаръци за религиозните водачи и държавниците на негуса. За тази работа бяха назначени Абдуллах бин Ебӯ Рабйа и Амр бин Āс. Тези двама представители получиха много строги указания за това, какво да говорят пред негуса. Казано им бе: „Преди да се срещнете и да разговаряте с владетеля, раздайте подаръците, предназначени за неговите епископи и командири. След това поднесете подаръка на негуса. След като раздадете подаръците, поискайте да ви предадат мюсюлманите. Не давайте възможност на негуса да се вижда и да разговаря с тях.“⁶⁴

Представителите пристигнаха в Хабаша, срещнаха се с приближените на владетеля, раздадоха подаръците им и казаха: „Сред нас се появиха някакви хора, които измислиха непозната за нас и за вас религия. Ние искаме да върнем тези хора в родината им. Постарайте се да ни предадете тези хора, без да се срещат с владетеля. Тези, които най-добре ще се справят с тях, са техните родители и съседи. Те най-добре ги познават.“ Епископите приеха предложението им. След това представителите на Мекка поднесоха подаръците на негуса. Той прие техните подаръци и поканвайки ги, се срещна с тях.

Представителите на Мекка казаха на негуса: „О, владетелю! Група наши хора са потърсили убежище във вашата страна. Тези хора не само, че изоставиха религията на своя народ, но и вашата религия не приели. Имат си тяхна измислена религия. Нито ние, нито пък вие познавате тази религия. Благородните мъже на тяхното племе, а това са бащите и най-близките роднини на приютилите се във вашата страна, ни изпратиха с молба да ни помогнете да ги върнем обратно, защото те ги познават най-добре...“ Най-голямото желание на Амр бин Āс и на Абдуллах бин Ебӯ Рабйа бе негусът да ги послуша и да действа съобразно техните искания. Епископите, взимайки думата, подкрепиха двамата представители: „Правилно казват. Техните хора по-добре ще знаят как да се грижат за тях, по-добре ще преценят кое харесват и кое не. Затова им предайте тези хора, за да ги върнат в родината им.“

⁶⁴ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 334

Тези думи ядосаха много владетеля и той каза: „Кълна се, няма да им предам тези хора. Не мога да изменя на хората, потърсили убежище в моята страна. Те са предпочели именно мен и са дошли тук, в моята страна. Затова ще ги покания и ще изслушам и тях. Ако преселилите се отговарят на техните описания, ще ги отпратя заедно с тях. Ако ли не – ще ги защитавам и докато живеят тук, ще се отнасям с тях много добре.“ Преди време негусът бе чел небесните книги и от тях узна, че е наближило идването на пратеника Мухаммед (*алейхисселѝм*), че неговото племе няма да му повярва и ще го застави да напусне Мекка.

Негусът попита представителите на Курайш: „Кого следват тези хора?“ Те отговориха: „Мухаммед.“ Чувайки това име разбра, че става дума за Пейгамбера (*саллялѝху алейхи ве селлем*), но не се издаде. Зададе им още един въпрос: „Той какъв мезхеб (път) и каква религия следва и към какво призовава хората?“ Амр отговори: „Той не следва никакъв път.“ Тогава негусът им каза: „Как ще ви предам хората, които са намерили убежище при мен и за религията, на които нищо не знам? Нека да повикаме мюсюлманите и да се изяснят нещата. Да узная и тяхната религия.“ Поканиха в двореца и мюсюлманите.⁶⁵

Мюсюлманите започнаха да обсъждат помежду си какво да кажат на владетеля, че хем той да го хареса, хем да е по негов вкус. Джа'фер (*радиялѝху анх*) каза: „Кълна се в Аллѝху теѝлѝ, нашите знания се състоят от това, което ни е съобщил Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ. Каквито и да са последствията, ние ще ги приемем.“ Всички бяха съгласни с него и единодушно приеха той да говори пред владетеля.

Владетелят събра своите учени. След това доведе и мухѝджирите (мюсюлманите преселници). Те поздравиха със селям владетеля, но не му се поклониха доземи. Негусът ги попита: „Защо не се поклонихте?“. Те му отговориха: „Ние не се покланяме на никого, освен на Всевишния Аллах. Нашият Пейгамбер ни забрани и ни предупреди: „**Земният поклон (седжде, суджѝд) е специфичен само за Всевишния Аллах.**“

Негусът продължи да ги пита: „О, преселници! Кажете ми, защо дойдохте в моята страна? Какво е вашето състояние? Не сте търговци и нямате никакви искания. Какво представлява този ваш Пейгамбер? Защо не поздравявате така, както поздравяват вашите сънародници?“ Джа'фер (*радиялѝху анх*) каза: „О, Владателю! В самото начало искам да кажа три неща. Ако казвам истината, потвърдете истинността на моите думи, ако лъжа, опровергайте. Но първо наредете, от тези двамата да говори само единият.“ Амр бин ѝс предложи: „Нека аз говоря.“ Тогава негусът каза: „О, Джа'фер, прѝв ти започни да говориш.“ И Хазрети Джа'фер започна: „Аз имам само три въпроса. Питайте този човек, ние избягали роби ли сме, които трябва да се хванат и да се върнат на своите господари?“ Негусът по-

⁶⁵ Ибн Исхѝк, *ес-Сѝре*, 195; Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, I, 332

пита: „О, Амр! Те роби ли са?“ Амр отговори: „Не, те не са роби. Свободни хора са.“ Джа’фер (*радияллāху анх*) зададе следващия си въпрос: „Да не би ние да сме пролели нечия кръв и трябва да бъдем върнати на тези, чиято кръв е пролята?“ Негусът попита: „Тези безпричинно човек ли убиха?“ Амр отговори: „Не, не са пролели нито една капка кръв.“ Хазрети Джа’фер зададе и третия си въпрос: „Да сме взимали несправедливо нещо от някого, да сме длъжници на някого?“ Негусът рече: „О, Амр! Ако тези хора имат дългове, дори и много злато да дължат, аз ще ги платя, вие само кажете.“ Амр отговори: „Не, дори и един кърват (парична единица) нямат.“ Тогава негусът го попита: „Тогава вие какво искате от тях?“ Амр отговори: „Нашата религия беше една и съща и следвахме един и същ път. Те изоставиха нашата религия и приеха религията на Мухаммед.“ Негусът се обърна към Джа’фер (*радияллāху анх*) и го попита: „Защо изоставихте религията си и приехте друга? Каква е тази ваша религия, заради която сте изоставили религията на вашето племе и не сте приели моята религия? Бихте ли ми я обяснили?“

Хазрети Джа’фер започна да говори: „О, Владетелю! Ние бяхме невеж народ, прекланяхме се пред идоли, ядяхме мърша, живеехме в разврат. Прекъсвахме родствениите (кръвните) си връзки, отношенията ни със съседите бяха много лоши. Силните потискаха слабите и не знаеха какво е милост. Така беше, докато Всевишният Аллах не изпрати един пратеник, който беше един от нас и чиято честност, благонадеждност, строга нравственост и чисто потекло знаехме. Той ни призова към вяра в съществуването и единосъщието на Аллāху теāлй, заповяда ни да служим само на Него и да се откажем от камъните и идолите, пред които се прекланяхме и ние, и нашите деди. Повели ни да казваме истината, да бъдем благонадеждни, да поддържаме роднински връзки и добросъседски отношения, да се въздържаме от прегрешения и проливане на кръв. Забрани ни да вършим всякакви безнравствени деяния, да изричаме лъжи, да посягаме на имота на сираците, да клеветим благочестивите жени. Повели ни да служим единствено на Всевишния Аллах, без да Го съдружаваме с нищо друго. И ние приехме и повярвахме във всичко, което ни донесе от Всевишния Аллах, и изпълнихме казаното. Служихме на Аллāху теāлй. Забраненото от Него приехме за забранено, позволеното за позволено. Затова народът ни се надигна срещу нас, измъчваха ни. Искаха да се откажем от своята религия и отново да се кланяме на идолите. Подложиха ни на всякакви мъчения. Бяхме угнетени. Потискаха ни все повече и повече. Застанаха между нас и нашата религия и поискаха да ни разделят от нея. И ние, оставяйки дом и родина, потърсихме убежище в твоята страна. Сред равните ти, избрахме теб, поискахме твоео покровителство, твоео съседство. Надяваме се, че при теб няма да бъдем потиснати, онеправдани. А що се отнася до нашия поздрав, ние те поздравихме с поздрава на Расūлюллах. Така се поздравяваме и помежду си. Нашият Пейгамбер ни събщи, че и обитателите на Дженнета

ще се поздравяват по същия начин. Затова и вас, ваше величество, поздравихме по този начин. С оглед на това, че нашият Пейгамбер ни забрани да се покланяме на хората, ние се осланяме на Аллāху теāлā да ни предпази от това, да се покланяме на друг, освен на Него.“

Негусът попита Хазрети Джа’фер дали знае нещо от низпосланото от Всевишния Аллах. Джа’фер (*радияллāху анх*) отговори положително и изрецитира началните āйети на сūra „Мерйем“ (съобщено е също, че е чел от сūra “Анкебūt“ или „Рум“). Негусът плачеше. Сълзите намокриха брадата му. Плакаха и духовниците. После негусът и духовниците помолиха Джа’фер (*радияллāху анх*): “О, Джа’фер! Рецитирай още малко от това сладко и прекрасно слово!” И той им изрецитира началните āйети на сūra „Кехф“, меāл:

“Хамд на Аллāху теāлā, Който низпосла правилната Книга (Корāн-и керйм), която няма нарушение в съдържанието и противоречие в смисъла (далеч от крайности), на Своя раб (Мухаммед (*алеихисселāм*)), за да сплaши неверниците с най-суровото мъчение (с Джехеннема) от Него и да благовестява вярващите, вършещи праведни дела, с красива награда (Дженнет), в която ще останат вечно. И да сплaши онези, които казват: “Аллāху теāлā се сдоби със син. Нито те (казващите, че Аллāху теāлā се е сдобил със син) имат знание за това, нито предците им. Тази дума, изречена от тях, е неверие (ширк). Те не изричат друго освен само лъжа.

(О, Пратенико Мой!) Ако те не повярват в този Корāн-и керйм, нима ще погубиш себе си с тъга и гняв след тях? Ние сторихме украса това, което е на земята (находищата, растенията и животните), за да изпитаме чие дело е праведно.” Негусът не се стърпя и каза: „Кълна се, това е светлина, която блика от едно и също кандило. И Мūsā (*алеихисселāм*), и Йсā (*алеихисселāм*) бяха изпратени с това.“ И, обръщайки се към представителите на Курайш, каза: „Вървете си! Кълна се, че аз нито ще ви предам тези хора, нито пък мисля да им сторя зло.“ Абдуллах бин Ебū Рабйа и Амр бин Āс излязоха.⁶⁶

Амр каза на Абдуллах: „Кълна се, ще видиш, как разкривайки една тяхна основателна вина пред негуса, ще ги изкореня.“ Абдуллах каза на приятеля си: „Недей, колкото и да ни се противят, не забравяй, че са ни роднини.“ Но Амр, готов да осъществи замисъла си, каза: „Ще съобщя на негуса, че те считат Йсā (*алеихисселāм*) само за раб на Господа.“

На следващия ден, отивайки при негуса, каза: „О, Владетелю! Тези хора изричат обидни думи за сина на Мерйем – Йсā (*алеихисселāм*). Повикай ги и ги попитай какво говорят.“ Негусът, за да научи думите на мюсюлманите относно Йсā (*алеихисселāм*), ги покани отново в двореца си. Мюсюлманите отново започнаха да обсъждат помежду си какъв да бъде отговорът им на

⁶⁶ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 332-333

въпросите на владетеля, но Хазрети Джа'фер ги успокои с думите: „Кълна се в Аллāху теāлā, за Йсā (*aleyхисселāм*) ще кажем това, което ни е повелил Всевишният Аллах и ни е съобщил нашият Пратеник.“

Когато застанаха пред негуса, той ги попита: „Вие какво казвате за сина на Мерйем – Йсā (*aleyхисселāм*)?“ Хазрети Джа'фер отговори: „За Йсā (*aleyхисселāм*) казваме онова, което нашият Пейгамбер донесе от Аллāху теāлā и ни събщи. Ние приемаме, че той е раб на Аллāху теāлā и Негов пратеник, Негово слово, което Той е вдъхнал на Мерйем, непорочната Дева, която отказвайки се от света и мъжете, се отдала на Аллāху теāлā. Казваме, че Всевишният Аллах е сътворил Йсā (*aleyхисселāм*) без баща така, както сътворил и Āдем (*aleyхисселāм*) от пръст.“ След тези думи негусът се наведе, взе от земята една сламка и рече: „Кълна се, че Йсā, синът на Мерйем, не е нищо повече от това, което казвате. Дори колкото тази сламка разлика не съществува.“

След тези негови думи приближените му започнаха да си шушукат и да мърморят. Виждайки всичко това, негусът им каза: „Кълна се, каквото и да кажете вие, аз мисля само хубави неща за тези хора.“ После се обърна към мюсюлманите с думите: „Поздравявам вас и човека, при който сте били преди. Аз повярвах, че той е пратеник на Аллах. Ние бяхме научили за него от Инджил. За този пратеник е съобщил и Йсā, синът на Мерйем. Кълна се, ако той се намираще тук, щях да му нося обувките и да му мия краката. Вървете! Живейте в най-непокътнатата част на моята страна, далеч от всякаква агресия, в безопасност и в спокойствие. Готов съм да унищожа всеки, който би ви посегнал. Дори срещу планина от злато не бих причинил страдание на никого от вас..“⁶⁷

След това негусът се обърна към мекканските посланици и им рече: “Вземете си подаръците! Нямам нужда от тях!” и те се върнаха с празни ръце. Негусът избра исляма и това зарадва много Есхāб-и кирāм (мюсюлманите, видели Мухаммед (*aleyхисселāм*)).

Печални години... Блокадата

Езичниците полагаха всякакви усилия, за да възпрепятстват проникването на исляма в сърцата на хората и неговото разпространение. Въпреки това, броят на мюсюлманите се увеличаваше с всеки ден. Мъченията и гнета, на които бяха подложени вярващите, вместо да ги накарат да се откажат от избрания път, ги правеха още по-сплотени и готови да пожертват живота си за Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*). У хората от племената, живеещи извън пределите на Мекка, растеше интереса към исляма и лъчите му достигаха до все по-далечни места. Неверниците, като узнаха, че изпратените им в Етиопия представители не успели да

⁶⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 195; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 334

постигнат желанията си и че негусът Есхаме не само, че защитил мюсюлманите, но дори приел и исляма, изпаднаха в ярост. За да им отмъстят и за да изкоренят исляма, събирайки се, взеха следното ужасно решение: „Мухаммед, където и да се намира, непременно ще бъде убит!“ Дадоха клетва за това.

Научавайки за това тяхно решение, Ебӯ Тāлиб много се натъжи и започна да се безпокои за живота на своя любим племенник. Събра племето си и им заповяда да го охраняват. Всички от рода Хāшим, с изключение на Ебӯ Лехеб, дадоха дума да защитят своя родственик. Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) и всички негови последователи бяха поканени да живеят в улицата на Ебӯ Тāлиб, намираща се на един хълм в северната част на Мекка, на три километра разстояние от Бейтуллах. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), събирайки сподвижниците си, започна да живее там. Ебӯ Лехеб не замина с тях, а заедно с езичниците зачака подходящия момент за осъществяване на коварното намерение.⁶⁸

Езичниците, като видяха, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците са се настанили в махалата на Ебӯ Тāлиб, отново се събраха и приеха следното решение:

„Докато Мухаммед не бъде предаден на курайшите, да не се взима мома от рода Хāшим и да не им се дава!.. Да не им се продава нищо и да не се купува нищо от тях!.. Да не стъпват в техните къщи и в тяхната махала!.. В никакъв случай да не се приеме мир от тях!.. Никога да не им се съчувства!..“ Това решение бе записано на един лист от неверника Мансӯр бин Икриме, сложиха му печат и го закачиха на стената на Свещеното Кяабе.

Изключително огорчен от тази вест, любимият ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселям*) отпрати молба към Всевишния Аллах. Молбата му бе приета веднага и ръцете на нещастника Мансӯр моментално изсъхнаха. Неверниците се слисаха и казаха: „Вижте какво се случи! Заради жестокостта ни към рода Хāшим ръцете на Мансӯр изсъхнаха, сполетя го нещастие.“ И вместо да се поучат от случилото се, те се разяриха още повече. На всички пътища, водещи към махалата на Ебӯ Тāлиб, поставиха пазачи. Възпрепятстваха снабдяването им с храна и с дрехи. Не допускаха до тях и търговците, като им казваха, че са готови да купят стоката им, ако се наложи и на по-висока цена. Предполагаха, че по този начин ще уморят от глад намиращите се там или хората от рода Хāшим, разкайвайки се, ще им предадат Мухаммед (*алейхисселям*). Това тежко положение продължаваше всяка година до сезона за посещение на Кяабе.

По традиция през този сезон кръвопролитие то бе забранено. Затова хората от рода Хāшим в този период от време отиваха свободно до Мекка и се запасяваха с храна за една година. Когато някой от мюсюлманите искаше да си купи нещо, големци на езичниците, като Ебӯ Лехеб и Ебӯ Джехл,

⁶⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 130-140; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 84-87

веднага отиваха при търговците и им казаха: „О, търговци! Увеличете цените за Мухаммед и неговите сподвижници дотолкова, че да не могат да си купят нищо. Ако стоката ви остане, не се притеснявайте, ние сме готови да я вземем.“ Търговците вдигаха цените на стоките си и мюсюлманите се връщаха без да купят нищо.

В тези тежки за мюсюлманите дни любимият ни Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), майка ни Хазрети Хадїдже и Ебӯ Бекр-и Сиддїк раздадоха всичко, което притежаваха, за да спрат извисяващия се до небесата плач на децата. Когато всичките запаси на вярващите свършиха, започнаха да се хранят с треви и с листата на дърветата. Майките, за да спрат плача на децата си, накисваха във вода сухи кожи, изпичаха ги на огъня и с тях хранеха децата си. Самите те станаха кожа и кости. Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и сподвижниците връзваха камъни на коремите си, за да потискат глада. Ако някой от езичниците дръзнеше от жал тайно да донесе нещо на родствениците си, го биеха и обиждаха жестоко. Положението им бе много тежко.

Езичниците, след цялата тази жестокост, очакваха хората от рода Хāшим да се вразумят и Ебӯ Тāлиб да им предаде любимия си племенник. Но мюсюлманите, в противовес на тези техни мисли, взимайки всякакви предпазни мерки, продължаваха да покровителстват Пратеника на Аллāху теāля. Ебӯ Тāлиб, за да предотврати евентуалните опити за покушение, поставяше пазачи пред мястото, където почиваше любимият му племенник (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) или му осигуряваше възможност да спи в неговия дом. А Расӯлюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) не спираше да изпълнява повелята на Всевишния Аллах – разпространяването на исляма. Продължаваше да наставлява хората и призовавайки ги към правия път, се стремеше да ги спаси от огъня на Джебелнема.

За да изпитат и езичниците глада, един ден Мухаммед (*aleyхисселя̀м*), вдигайки благословените си ръце, отправи следната ду'ā към Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой! Помогни ми, като накажеш и тези със седем години глад, както по времето на Йӯсуф (aleyхисселя̀м).**“

След този ден от небето не падна нито една капка дъжд. Земята дотолкова изсъхна, че вече не се виждаше зелена растителност. Езичниците изпаднаха в ужас. Оцеляваха, ядейки животинска мърша и замирисала кучешка кожа. И техните деца започнаха да плачат от глад. Голяма част от тях умряха. Когато поглеждаха към небето, от глад им се струваше, че всичко наоколо е обхванато от дим. Вразумявайки се, като че ли почнаха да разбират важността на стореното. И изпратиха Ебӯ Суфян при Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Пристигайки при него, той каза: „О, Мухаммед! Ти казваш, че си изпратен като милост за световите. Призоваваш ни към вяра в Аллах и съблюдаване на роднинските права. А племето ти умира от суша и недоимък. Помоли се на твоя Господар да премахне от

нас това бедствие. Ако го направиш, всички ние ще повярваме в Него.“ и се закле.

И така, забравяйки за причинените от тях страдания, започнаха да молят Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) да се помоли за тях. Благословеният Пейгамбер (*алейхиссаляту весселям*) не ги укори за стореното. Като чу израза: „Ще повярваме в Него“, вдигна благословените си ръце и отправи ду'а към Аллāху теāля. Всевишният Аллах прие молбата на Своя любимец и изпрати обилен дъжд над Мекка. Изсъхналата земя се оживи и започна да се покрива със зеленина. А спасилите се от сушата и глада езичници, забравиха за обещанието и продължиха да упорстват в своето неверие.

В отговор Всевишният Аллах низпосла следните знамения, меāл:

„Но напротив, те (по отношение на Корāн-и керйм и съживяването след смъртта) са в съмнение и се подиграват (с теб). Следователно (о, Любими Мой) изчакай деня, в който небето ще донесе явен дим! Той ще обгърне всички хора и те ще кажат: “Това е много тежко мъчение. О, Господарю наш, премахни от нас мъчението, за да повярваме.” Как ще мислят и вземат поука (как ще са се поучили)? Въпреки, че при тях дойде пейгамбер, разясняващ истините, пак се отвърнаха от него и му казаха: “Той е подучен, луд.” Ние ще отмахнем за малко (за кратко време) мъчението (с дима или глада), но вие пак ще се върнете към неверието и съдружаването. В Деня (на битката при Бедр), в който ще ги сграбчим (тях) с много голяма мощ и унищожителна сила, без съмнение Ние ще (им) отмъстим.

В името на Моята слава, без съмнение Ние преди тези (народа на Курайш) изпитахме народа на Фараона (като им дадохме определено време и голямо богатство). При тях от Наша страна дойде достоен пратеник (Мўсā (*алейхисселлям*)), който им рече: “Предайте на мен рабите на Аллах (синовете на Исрāил). (Изпратете ги с мен. Освободете ги, не ги угнетявайте!) Без съмнение аз съм ваш доверен пратеник, изпратен с откровение от Аллāху теāля. Не се възгордявайте пред Аллāху теāля! Защото дойдох при вас с доказателство, явно чудо, което потвърждава истинността на делото ми. Знайте, че се осланям на Аллāху теāля, моя и вашия Господ, от това да не ме пребиете с камъни и убиете! Той ще ме защити. Ако не потвърдите и повярвате в мен, оставете ме! (Ако не видя добро от ваша страна, то поне вашето зло да не ме застигне.” Когато не повярваха, взеха за лъжа и започнаха някои изтезāния), Мўсā (*алейхисселлям*) позова Аллāху теāля: “О, Господарю! Това е народ, упорстващ в неверието.” Аллāху теāля низпосла откровение и каза на Мўсā (*алейхисселлям*): “Излез с Моите раби (синовете на Исрāил) нощем (от Египет)! Фараонът и помощниците му ще тръгнат след вас(, когато научат. Те без съмнение ще ви преследват.) След като преминеш морето с народа си, остави го както си е (не удрай с тоягата си повторно, за да се затворят

отворилите се пътища. Остави ги отворени.) **Защото Фараонът и войници ще влязат в тези пътища и ще се издавят.**” (сӯра Духан: 9-24)

Езичниците измениха на думата си и започнаха отново да угнетяват. Един ден Всевишният Аллах, чрез откровение, събщи на Пратеника (*алейхиссаляту весселям*), че е изпратил един дървояд, който изгризал от листа, окачен в Кяабе, всички думи, освен името на Алләху теәля. Расӯлюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) събщи всичко това на чичо си Ебӯ Тәлиб: **„О, чичо! Алләху теәля, Който е Моят Господ, изпратил дървояд на листа на курайшите. Той е унищожил всички думи, в които се говори за жестокост, разрушаване на роднинските връзки, клевета... с изключение на името на Всевишния Аллах.“**

Ебӯ Тәлиб попита племенника си: „Твоят Господар ли ти събщи това?“ и след като получи положителен отговор, каза: „Аз свидетелствам, че ти казваш само истината.“ Веднага се облече и отиде в Кяабе. Намиращите се там езичници, като го видяха, си помислиха, че идва да им предаде племенника си Мухаммед (*алейхисселям*). Пристигайки при тях, Ебӯ Тәлиб им каза: „О, курайши! Моят племенник, който е ел-Емйн и никога не е изричал лъжа, ми събщи, че един дървояд е изгризал всички думи, освен името на Всевишния Аллах от листа, написан от вас. Хайде, донесете го да видим! Ако това, което казва той е истина, кълна се, че всички ние до края на живота си ще продължаваме да го защитаваме. А и вие вече се откажете от тази жестокост и от това лошо отношение...“

Езичниците свалиха с вълнение листа от стената и го донесоха. Ебӯ Тәлиб им каза да го прочетат. Когато един от тях отвори листа, забеляза, че всички думи, освен: „Бисмике Алләхумме“, са изтрети. Неверниците бяха изумени. След всичко това, отворилата в душите дълбоки рани жестока тригодишна блокада бе вдигната. Но езичниците не се отказаха от враждебността си, даже повече се ожесточиха. Прибегнаха към всичко, за да спрат разпространението на исляма. Но усилията им бяха напразни – ислямът продължаваше да се разпространява много бързо. Любимият ни пейгамбер Мухаммед (*алейхисселям*), извеждайки хората от мрака на епохата на невежеството, им помагаше да намерят истинското щастие. Открилите истинското щастие отправяха благодарности към Всевишния Аллах за това висше благо, с което се сдобиха, и никак не се страхуваха от обидите и мъченията на езичниците. Много от хората, които ставаха свидетели на чудесата на Мухаммед (*алейхисселям*) и на постоянството и непоколебимостта на мюсюлманите във вярата, биваха озарени със светлината на исляма.

Разцепването на луната на две части

Едно от големите чудеса на Пратеника на Алләху теәля (*саллялляху алейхи ве селлем*) е разцепването на луната. Един ден група неверници, сред които бе и Ебӯ Джехл и Велйд бин Мугйра, казаха на Мухаммед

(*алейхисселѝм*): „Ако ти наистина си пейгамбер, то тогава разцепи луната на две, така че едната ѝ половина да е над планината Куайкиан, а другата – над планината Ебӯ Кубейс.“ Расӯлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) ги попита: „Ако го направя, ще приемете ли вярата?“, а те отговориха: „Да, ще повярваме.“ Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*алейхиссалѝту весселѝм*) помоли Всевишния Аллах да им покаже знамение. Джебрѝил (*алейхисселѝм*) пристигна веднага и му каза: „О, Мухаммед! Кажете на мекканци да наблюдават тази нощ знамението.“ Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) съобщи на хората, че през нощта (бе 14-ия ден от лунния месец и луната се намираше във фаза на пълнолуние) луната ще бъде разцепена на две и тези, които искат да си вземат поука, да наблюдават това явление. Когато нощта настъпи, любимият ни Пейгамбер (*салляллѝху алейхи ве селлем*) насочи благословения си прѝст към луната и тя се разцепи на две. Едната ѝ половина се издигна над планината Ебӯ Кубейс, а другата – над планината Куайкиан. След това двете части се съединиха и луната си възвърна целостта.

Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, каза: „О, Ебӯ Селеме бин Абдулесед, Еркѝм бин Ебӯ’л Еркѝм! Бъдете свидетели!“ След това се обърна към останалите си сподвижници и им каза същото. Езичниците станаха свидетели на още едно явно знамение, но въпреки това те не само, че не удържах на думата си, но попречиха и на други да приемат вярата, казвайки им: „Това е само една магия на Мухаммед! Но не е възможно да омагьоса всички хора. Нека да попитаме и пристигащите от други градове, дали и те са видели това явление? Ако са го видели, тогава твърдението на Мухаммед, че е пророк, ще е вярно. В противен случай – това е магия.“ И попитаха пристигащите пътници, дори изпратиха хора на други места, за да поразпитат и там хората. Отговорът на всички бе един и същ: „Да, видяхме го.“ Въпреки това курайшите, начело с Ебӯ Джахл, пак отрекоха. Неверникът Ебӯ Джахл продължи да всява смут в сърцата на хората, като им казваше: „Магията на сирачето на Ебӯ Тѝлиб въздейства и на небето.“ Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следните знамения, меѝл:

“Наближи Часът (Кѝѝмет) и се разцепи луната (на две.) Когато те (курайшките неверници) видят чудо (доказващо пророчеството на Мухаммед (*алейхисселѝм*)) се отвърщат (от вярата и размишляването) и казват: “Това е постоянна (неспирна, голяма и силна) магия.” И го взеха за лѝжа (Пейгамбера и чудото) и последваха своите страсти (желанията на нефса). Всяко (предопределено) дело (от добро за обитателите на Дженнета и зло за обитателите на Джахеннема) ще се осъществи. (Обитателите на Дженнета ще влязат в Дженнета, а обитателите на Джахеннема ще влязат в Джахеннема.) Дойдоха при тях (при мекканските езичници) вести (от Корѝн-и керѝм, свързани с предишните общности и за състоянията в отвѝдното), които да ги откажат (от упорството и неверието). Това е зряла

мъдрост. (Ако не повярват, то изцяло ще са) **безполезни за тях пратениците, които ги сплашват** (с мъчението на Джехеннема). **Затова се отвърни и ти от тях** (о, Любими Мой, след като си съобщил пророчеството и си ги призовал към истината!) **В деня, когато канещият** (Исрафил или Джебрѐил) **призове** (неверниците) **към нещо, което те отричат** (равносметката), **те ще излязат от гробовете си като пръснати скакалци със сведен поглед** (незнаещи къде да отидат от страх и ужас). **Неверниците, тичайки към канещия** (със сведени глави), **ще кажат: “Колко труден и тежък ден е това.”** (сӯра Камер (Луната): 1-8)

Нека Аллѐху теѐлѐ напѐти и вас в правия пѐт!...

След вдигането на тригодишната блокада при Пратеника на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) пристигна една група хора от Неджрѐн. Тази група се състоеше от двадесет души. Те бяха чули от преселилите се в Абисиния (Етиопия) сподвижници (Есхѐб-и кирѐм) за исляма и дохода в Мекка с намерението да научат тази религия и да се сдобият с щастието да се видят с Расӯлюллах (*салляллѐху алейхи ве селлем*). Срещнаха се с него до Кяабе-и Муѐззама. Зададох му много въпроси и получиха много похубави и по-съвършени отговори, отколкото очаквах. В същото време курайшките езичници ги наблюдаваха. Любимият ни Пейгамбер (*салляллѐху алейхи ве селлем*), изпратен като милост за световите, им изрецитира някои ѐйети от Свещения Корѐн. Това свещено слово им въздейства толкова силно, че не можах да сдържат сълзите си и заплаках. После Пейгамберът ни (*алейхиссѐляту весселѐм*) ги призова към исляма и те с голяма радост, произнасяйки шехѐда, станаха мюсюлмани. Когато тези хора поискаха позволение, за да се върнат по родните си места, Ебӯ Джехл отиде при тях и ги оскърби с думите: „Не сме виждали по-глупави хора от вас! Само с едно сядане при него се лишихте от вярата си и потвърдихте истинността на това, което ви каза!“ Новопричислилите се към редиците на сподвижниците му отговориха: „Нека Всевишният Аллах напѐти и вас в правия пѐт. Ние не бихме постъпили с вас така грубо и невежо, както постъпвате вие. Всъщност ние не сме потъпкали никое ваше право. Но знайте много добре, заради думите на няколко невежи хора, ние не бихме искали да загубим това голямо благо, с което се сдобихме, не бихме се отказали от тази истинска религия.“⁶⁹

След тази случка Аллѐху теѐлѐ низпосла следните ѐйети, меѐл: **“Много хора, на които дадохме книга преди това** (т.е. преди Корѐн-и керѐм), **вярват в него** (в Корѐн-и керѐм). **И когато им бъде четен** (Корѐн-и керѐм) **казват: “Вярваме в него. Няма съмнение, че Той е истина** (дошла) **от нашия Господ(ар). Наистина ние бяхме от приелите исляма преди това.”**

⁶⁹ Ибн Исхѐк, *ес-Сӯре*, 199-200; Ибн Хишѐм, *ес-Сӯре*, I, 391-392

Тези ще бъдат възнаградени два пъти заради тяхното търпение (и постоянство). Те премахват злината с добрина, и от онова, което сме им дали за препитание, раздават (за добро). И когато чуят грозно слово, те се отвърщат от него и казват: “Нашите дела са си за нас, а вашите - за вас. Мир вам! Ние не търсим невежите (не искаме и тяхното приятелство).” (сӯра Касас: 52-56)

Година на скръб

Първородният син на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Кāсим почина, когато бе на седемнадесет месечна възраст. След години почина и другият му син – Абдуллах. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) изживя много тежко смъртта на невръстните си синове. Със сълзи на очи той (*алейхиссаляту весселям*) се обърна към планината и ѝ разкри дълбоката си болка, думайки ѝ: „**О, планино! Ако те беше сполетяло това, което сполетя мен, ти не би издържала и би се срутила.**“ Когато майка ни Хазрети Хадйдже го попита: „О, Пратенико на Аллах! Къде са те сега?“, ѝ отговори: „**Те са в Дженнета.**“

Смъртта на двамата синове на Султана на вселената зарадва много езичниците. Възползвайки се от това, неверници като Ебӯ Джахл, казаха: „Вече Мухаммед е лишен от потомство. Няма синове, чрез които да продължи потомството му и когато почине, името му ще бъде забравено.“ В отговор на тях, Аллāху теāля низпосла сӯра Кевсер и успокои Любимия Си, меāl: “(О, Любими Мой!) **Наистина Ние ти дадохме (басейна) Кевсер** (и много блага). **Затова кланяй намāз за своя Господар. Жертвено животво** (курбан) **коли. Всъщност онзи, който те оскърбява** (, наричайки те лишен от поколение) **е негодник и лишен от потомство.** (Този, който те нарича лишения, самият той е без потомство, без слава и без име. А твоето чисто потомство, слава и име, о, Любими Мой, ще продължат да съществуват до Деня Къямет. И в отвъдното са ти предопределени много големи почести, за каквито човек не може и да си представи.)“

Скоро, след смъртта на двамата синове на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се разболя чичо му Ебӯ Тāлиб. С всеки изминал ден болестта му все повече се усилваше. Чувайки за това, езичниците се посъветваха помежду си: „Арабският храбрец Хамза и безстрашният и внушителен Омер станаха мюсюлмани. Всеки ден идват хора от арабските племена и се подчиняват на Мухаммед. Броят на вярващите расте. При това положение, ние трябва или да им се подчиним, или да се подготвим за борба и унищожение. През целия си живот Ебӯ Тāлиб много старателно закриляше племенника си, беше негова опора. Да отидем, макар и в последните му мигове, да го навестим, да му разкрием положението и да го помолим да ни помири с племенника си. Ние да не посягаме на неговата религия и той да не посяга на нашата.“

Известни личности, като Укбе, Шейбе, Ебӯ Джахл и Умеййе бин Халеф, отидоха при Ебӯ Тәлиб и го помолиха да ги помири с Мухаммед (*алейхисселәм*). Ебӯ Тәлиб покани племенника си и му каза: „Големците на Курайш те молят да не се месиш в тяхната религия. Ако приемеш това, те ще ти се подчинят и ще ти помагат.“ Султанът на вселената (*саллялләху алейхи ве селлем*) каза: „**О, чичо! Аз искам да ги призова само към една дума. С тази дума всички араби биха им се подчинили, а неарабите биха им плащали налог.**“ След това се обърна към първенците на Курайш и им каза: „**Да! Ако произнесете една дума, с нея бихте господствали над всички араби, а и неарабите биха ви се подчинили.**“ Тогава Ебӯ Джахл рече: „Добре. Бихме я произнесли и десет пъти. И каква е тази дума?“ Пратеникът на Алләху теәлә (*алейхиссаләту весселәм*) им отвърна: „**Да кажете „Ля иляхе иллялләх“ и да изхвърлите всички идоли, пред които се прекланяте, вместо на Алләху теәлә!**“ Неверниците веднага рекоха: „Ти поискай нещо друго от нас.“ Мухаммед (*алейхисселәм*) им отвърна: „**Даже слънцето да донесете и да го сложите в ръцете ми, аз не бих искал от вас нищо друго, освен това.**“ Тогава те казаха: „О, Ебӯ Кәсим! Предложението ти е много странно. От уважение към теб, ние искаме да ти се подчиним, но ти не ни уважаваш.“ и си отидоха. След тяхното заминаване Ебӯ Тәлиб каза на племенника си: „Това, което поиска от Курайш беше много уместно. Правилно каза.“ Тези думи на чичо му обнадеждиха Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) и той го помоли: „**О, чичо! Кажид веднъж „Ля иляхе иллялләх“ („Няма друг бог освен Аллах“), за да се застъпя за теб в Деня Къямет.**“ Ебӯ Тәлиб му рече: „Боя се да не ме укоряват хората, говорейки, че съм приел исляма заради страха от смъртта.“ и вследствие на влошаването на болестта си, Ебӯ Тәлиб почина.

Смъртта на майка ни Хазрети Хадйдже

След вдигането на мъчителната и тежка три годишна блокада, в началото на месец рамазән, три години преди Хиджра, на 65 годишна възраст почина двадесет и четири годишната спътница в живота на Пратеника на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*), неговата помощница в делата на исляма – благословената ни майка Хазрети Хадйдже. Султанът на вселената (*алейхиссаләту весселәм*) със собствените си благословени ръце положи в гроба любимата си съпруга. Тъгата по нея бе много голяма. Загубата, в рамките на една година, на двама – майка ни Хазрети Хадйдже и Ебӯ Тәлиб, потопиха в дълбока скръб Пратеника на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*). Затова тази година бе наречена „**Сенет-ул-хузн**“ (Година на скръб).

Смъртта на благословената ни майка Хадйдже потресе дълбоко любимия ни Пейгамбер, защото тя бе първата, която му повярва и потвърди пророчеството му, от нея получи най-голяма подкрепа и утеха, подкрепяше

го морално (деля с него мъки и грижи) и финансово (раздаде цялото си богатство в името на исляма), никога не го бе огорчавала и натъжавала. Расулунлах (*салляллāху алейхи ве селлем*), от време на време, разказвайки тези неща, споменаваше достойнствата на благословената си жена.

Един ден Хазрети Хадїдже излезе да потърси Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), който бе извън дома си. Пред нея се появи приелият човешки образ Джебрāил (*алейхисселйām*). Хазрети Хадїдже поиска да го попита за мъжа си, но допускайки, че този човек може да бъде от враговете му, не посмя и се върна вкъщи. Завари любимия ни Пейгамбер (*алейхиссалйātu весселйām*) вкъщи и му разказа случилото се. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ каза: „**Знаеш ли кой беше този, когото си видяла и си искала да го питаш за мен? Той беше Джебрāил (*алейхисселйām*). Каза да ти предам неговия поздрав (*селйām*). Каза ми още да те благовестя за дом от бисери в Дженнета, подготвен за теб. Естествено, там няма да има страдание, безпокойство, проблеми и трудности.**“

Ръката му се парализира

Чрез неповторимите си беседи любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) осветяваше сърцата на най-достойните и най-щастливите сред хората – своите сподвижници (Есхāб-и кирām). Обясняваше им смисъла на низпосланите знамения и не оставяше нищо неясно и неизяснено. В същото време отиваше и при неверниците и не спираше да ги призовава към исляма. Ебӯ Джехл и Велйд бин Мугйра много се ядосваха и казваха: „Както е тръгнало, Мухаммед ще успее да приобщи всички към своята религия и няма да останат хора, кланящи се на нашите идоли.“ Един ден езичниците решиха, че трябва да предприемат сериозни мерки и единственият изход бе да убият любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Султана на световите. Ебӯ Джехл, Велйд бин Мугйра и няколко младежи от рода Махзӯм отидоха в Кяабе. В този момент любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше намāз. Ебӯ Джехл взе един камък и тръгна към него, но точно когато вдигна ръката си, за да запрати камъка по Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), тя се парализира (остана във въздуха). Бе поразен от случилото се. С вдигнатата ръка се върна обратно при неверниците. Когато пристигна при тях, ръката му се върна в изходното си положение и камъкът падна на земята.

Един от потомците на рода Махзӯм грабна падналия на земята камък и се запъти към Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с думите: „Ще видите! Аз ще го убия!“ Но когато се доближи до него, изведнъж загуби зрението си и не можеше да вижда нищо. След това, всички от рода Махзӯм тръгнаха към любимия ни Пейгамбер (*алейхиссалйātu весселйām*), но когато

се приближиха съвсем близо до него той (*салляллāху алейхи ве селлем*) изчезна от погледа им, не го виждаха, но чуваха благословения му глас. Когато те се движеха по посока на гласа, гласът идваше зад тях, а когато се обръщаха назад – гласът идваше отпред. Това се повтори няколко пъти. Накрая изумените неверници си тръгнаха без да сторят нищо на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следното знамение, меъл:

„И сложихме пред тях ограда. Спуснахме завеса пред очите им. Отсега нататък няма да бъдат в състояние да виждат.“ (36: 9)

Призивът към исляма в Тāиф

Езичниците станаха свидетели на много чудеса на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), но въпреки това, те не само, че упорстваха в своето неверие, но и преследваха и измъчваха най-близките си хора, приели исляма – деца, братя и сестри, роднини и приятели. Този нарастващ гнет, тези жестоки мъчения разстройваха много Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Затова той реши да отиде в Тāиф и да призове тамошното население към исляма. Вземайки със себе си Зейд бин Хāрисе, отиде в Тāиф. Там се среща с местните големци – синовете на Амр – Абд-и Ялйл, Хабйб и Месūd, обясни им същността на исляма и ги призова към вярата. Те, не само, че не приеха, но и го унижиха. Казаха му: „Всевишният Аллах не можа ли да намери някой друг освен теб за пророк? Всевишният Аллах непосилен ли е на това? Махни се от нашите земи, отиди където си искаш! Твоето племе не прие думите ти и ти дойде при нас, нали? Кълнем се, че и ние ще стоим далеч от теб и няма да приемем нито едно твое желание.“

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) си тръгна оттам с голямо огорчение. В продължение на десет дни или един месец призова племето Секйф към вярата, но нито един от тях не откликна на призива му, подиграваха се с него, обиждаха го и го измъчваха. От двете страни на пътя, по който минаваше, наредиха деца и младежи, които го замерваха с камъни и го нападаха. Зейд (*радияллāху анх*), превръщайки се в жив щит, го прикриваше с тялото си, въртеше се около него, без да обръща внимание на падащите по тялото си камъни. А и не чакаше ли Хазрети Зейд точно такъв момент? Момент, в който да пожертва живота си за него? И ето, замерваха с камъни Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*), ругаейки и унижавайки го, се опитваха да го изгонят от земите си.

Камъните падаха едно след друго върху главата, тялото и краката на Хазрети Зейд. Цялото му тяло бе в кръв, но въпреки това той не спираше да брани любимия си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да крещи с всички сили: „Недейте!.. Не хвърляйте!.. Той е Султанът на световите!.. Той е Расūлюллах!.. Разкъсайте ме на парчета, но него оставете!..“ Камъ-

ните не пощадиха и Мухаммед (*алейхисселѣм*). Благословените му крака се разраниха и целите бяха в кръв.

Това безумие продължи, докато любимият ни Пейгамбер (*салляллѣху алейхи ве селлем*) натъжен, уморен и ранен, стигна до градината на двамата братя Утбе и Шейбе. Там той изтри стичащата се от благословените си крака кръв, извърши обредно умиване (абдест) и отслужи два рекята намаз под едно дърво. След това вдигна благословените си ръце и отправи ду'а към Всевишния Аллах.

През това време собствениците на градината го наблюдаваха. Те видяха тежкото му състояние и у тях се пробуди чувство на съжаление. Изразявайки своето състрадание, изпратиха чепка грозде по един от своите роби на име Аддас. Любимият ни Пейгамбер (*салляллѣху алейхи ве селлем*) преди да започне да яде гроздето каза: „Бисмилляхиррахмāниррахїм“. Аддас, който бе християнин, учудено попита: „Каква е тази дума? От много години съм тук, но такава дума от тукашните хора не съм чувал.“

Расулюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) го попита: „От къде си?“, „От Ниневия.“ отговори Аддас. „Значи ти си от града на Йўнус (*алейхисселѣм*)?“ каза Пратеникът на Аллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*). Аддас попита: „Ти откъде познаваш Йўнус? Тук никой не го знае.“ Пейгамберът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) отвърна: „Той е мой събрат. И той беше пророк като мен.“

Аддас каза: „Притежателят на това красиво лице и тези омайни думи не може да е лъжец! Аз повярвах, че ти си пратеник на Аллах.“ и стана мюсюлманин. След това рече: „О, Пратенико на Аллах! От години служа на тези потисници, на тези лъжци. Отнасят се несправедливо към всички, лъжат ги. Нямаат нищо свято, станали са роби на своите страсти. Мразя ги. Искам да отида с вас, да ви служа, да стана мишена на грубостта на невежите и глупците, да защитавам благословеното ви тяло. Да се жертвам за вас.“⁷⁰

Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*), усмихвайки се, му каза: „Сега остани при господарите си. Много скоро ще чуеш името ми навсякъде. Тогава ела при мен.“ След кратка почивка потегли към Мекка. Когато наближи града, Расулюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) видя облак, който му прави сянка, но когато се загледа по-внимателно, разбра, че това бе Джебрѣил (*алейхисселѣм*). Това събитие впоследствие бе разказана от Пратеника на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) на майка ни Аїше (*радияллѣху анхѣ*).

В „Сахїх“ на имам Бухѣрї и в „Муснед“ на Ахмед бин Ханбел се предава следното: Един ден майка ни Хазрети Аїше попита Расулюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*): „О, Пратенико на Аллах! Имаше ли в живота ви по-труден, по-тежък ден от деня Ухуд?“ Пейгамберът ни (*алейхисселѣм*)

⁷⁰ Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, I, 42; Ибн Кесїр, *ел-Бидѣйе*, III, 135-137

весселѣм) ѝ отговори така: „Кълна се в Аллах, заради твоя народ изпитах такова страдание, каквото дори не ми причиниха неверниците в битката при Ухуд. Когато разкрих пророчеството си на Ибн-и Абд-и Ялїл бин Абд-и Кулāl и го призовах към исляма, той не прие. С такава мъка се отделих оттам, че не можах да дойда на себе си чак до Карн-и Сеāлиб. Там си повдигнах главата и видях един облак да спуска сянката си над мен. Гледам, в облака стои Джебрāил (*алейхисселѣм*). Зовейки ме, каза: „О, Мухаммед! Хазрети Хак (Аллāху) теāлѣ чу думите на племето ти, казани по твой адрес. Знае [с изначалното си знание], че не искат да те защитят. Изпрати ти това Мелѣике на планините, за да му заповядаш каквото поискаш.“ След като и това мелѣике ме поздрави, каза: „О, Мухаммед! Хазрети Хак (Аллāху) теāлѣ, както каза Джебрāил, ме изпрати мен – Мелѣикето на планините, за да ми заповядаш каквото поискаш. Готов съм на твоите заповеди. Ако желаете тези две стръмни планини (Куайкиан и Ебӯ Кубейс) да се съединят така, че да затрупат мекканци (и напълно да смачкат всички езичници), то заповядай и аз ще ги съединя.“ **Аз не се съгласих и му казах:** „(Не! Аз съм изпратен като милост за световете.) **Моля се Всевишният Аллах да извади от потомството на тези неверници поколение, което да служи единствено на Всевишния Аллах и да не Го съдружава с нищо.**“

На връщане в Мекка Пратеникът на Аллāху теāлѣ (*салляллāху алейхи ве селлем*) спря за почивка в местността Нахле. По едно време, когато изпълняваше намāз, оттам мина една група джинове от Нусайбин. Чувайки āйетите от Свещения Корāн, те спряха и започнаха да слушат. След това тези джинове се срещнаха с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и станаха мюсюлмани. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Когато се върнете при вашия народ, кажете им за моя призив и ги призовете към вярата.**“ Когато тези джинове се върнаха и разказаха на другите джинове за призива на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*), всички, които ги чува, станаха мюсюлмани.⁷¹ За това се съобщава в сӯра „Джин“ и в известните сборници с хадїси “Бухāрї” и “Муслим”. След тази случка Пратеникът на Аллāху теāлѣ (*салляллāху алейхи ве селлем*) напусна Нахле и се отправи към Мекка.

Кажете „Лѣ илѣхе илляллāх“ и се спасете...

Любимецът на Господаря на световете (*салляллāху алейхи ве селлем*) се върна в Мекка под покровителството на Мут’им бин Адї и продължи да призовава хората към правия път. Това вбеси отново езичниците и те започнаха да подлагат вярващите на още по-жестоки мъчения. Всевишният

⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 212

Аллах повели на Своя Пратеник да се срещне с арабските племена, идващи в Мекка през сезона за посещение на Кяебе, и да ги призове към исляма.

След тази повеля Расуллолах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), ходейки по пазарите, които се устройваха в околностите на Мекка – пазарите Зулмеджāз, Укāз и Медженне, призоваваше племената да засвидетелстват единството на Аллāху теāля, да служат само на Него и да признаят пророчеството на Неговия пророк. Съобщаваше им, че ако приемат призива му, Всевишният Аллах ще ги възнагради с Дженнет. Но за жалост, нито едно от племената не откликна на неговия едва ли не умоляващ призив. Едни се отнесоха много грубо, други се намръщиха и отговориха с обидни думи. Езичниците пък не спряха да го преследват и да всяват смут у племената.

Имāм Ахмед, Бейхакй, Таберāнй и Ибни Исхāк предават от Рабйа бин Аббад следното: „Бях млад. С баща ми бяхме отишли в Минā. Расул (*алейхисселām*), идвайки в селищата, където бяха отседнали арабските племена, им казваше: **„О, синове на еди-кого си! Аз съм пратеник на Аллāху теāля, Който ви повелява да изхвърлите тези идоли, на които се прекланяте и да служите само на Него, без да Го съдружавате с други, да ми повярвате и да потвърдите истинността на моите думи, да ме защитавате, докато изпълня мисията, с която съм изпратен!...“**

Един кривоглед човек с плитка вървеше след него и говореше: „О, синове на еди-кого си! Този ви забранява да се кланяте на идолите Лят и Уззā и ви призовава към измислена от него религия!.. Внимавайте!.. Не го слушайте и не му се подчинявайте!..“ Попитах баща си: „Кой е преследващият този човек?“, а той ми отговори: „Това е чичо му Ебӯ Лехеб.“

Таберāнй предава от Тāрик бин Абдуллах: „Бях видял Расул (*алейхисселām*) на пазара Зулмеджāз. Призоваваше хората на висок глас, за да го чуят: **„О, хора! Кажете „Ля иля̀хе иллялля̀х (Няма друг Бог освен Аллах)“ и се спасете.**“ Следваше го един човек, който хвърляше камъни по краката му и викаше: „О, хора! Не му вярвайте! Пазете се от него, защото той е лъжец!“ Камъните бяха разранили благословените му крака, но въпреки това той продължаваше, без страх и без умора, своя призив. Попитаха: „Кой е този човек?“, някой отговори: „Един младеж от рода Абдулмутталиб.“ После попитаха: „А кой е този, който хвърля камъни по него?“, „Чичо му Ебӯ Лехеб.“ отговори някой.“

В „Тāрих-ул Кебйр“ на имāм Бухāрй и в „Му’джем-ул-Кебйр“ на Таберāнй се казва: „Мудрик бин Муниб предава от баща си, а той от дядо си, който е казал: „С баща ми бяхме спрели в Минā. Там срещнахме една тълпа от хора. Един човек им говореше: **„О, хора! Кажете „Ля иля̀хе иллялля̀х“ и се спасете.**“ Част от хората плюеха по неговото красиво лице, друга част хвърляха пръст върху главата му, а трета част го ругаеха и отправяха различни обиди към него. Това продължи до обяд. В това време дойде едно момиченце със съд за вода в ръката си. Виждайки го в това състояние, то започна да плаче. Човекът, след като изпи водата, се обърна към момичето

и рече: „**О, дъще! Не се страхувай, че баща ти ще бъде убит или ще бъде подложен на унижение.**“ Ние попитахме: „Кой е този и кое е това момиче?“, отговориха ни: „Това е Мухаммед от рода Абдулмутталиб, а това момиче до него е дъщеря му Зейнеб.“

Сайд бин Яхия бин Сайд ел-Емевī в книгата си „**Мегāзī**“ предава от баща си, а той от Ебӯ Найм, от Абдуррахмāн Āмирī. А той предава от други хора следното: „Един ден любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде на пазара в Укāз. Срещайки се с племето Бенī Āмир, ги попита: „**О, Бенī Āмир! Как защитавате тези, които търсят убежище при вас.**“ Те му отговориха: „Нас никой не може да ни закача, без наше знание никой не може да се грее на нашия огън.“ Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Аз съм пратеник на Аллāху теāлй. Ако дойда при вас, бихте ли ме защитили, докато изпълня пророческата си мисия, която ми даде моят Господар?**“ А те го попитаха: „Ти от кой род на Курайш си?“, „**От рода Абдулмутталиб.**“ отговори той. „Щом си от тях, защо не те защитават?“ попитаха хората от племето Бенī Āмир. „**Защото те бяха първите, които ме отрекоха.**“ отговори Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*). Хората от племето му рекоха: „О, Мухаммед! Ние нито ще те отречем, нито пък ще приемем твоята религия. Но бихме те защитили до известяване на повелята на твоя Господ.“

След получаването на тяхното покровителство Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) седна при тях. В това време, приключвайки търговията си, дойде един от големците на племето Бенī Āмир – Бейхара бин Фāрис. Виждайки Мухаммед (*алейхисселйм*), попита: „Кой е този?“, отговориха му: „Мухаммед бин Абдуллах.“, „Вие каква работа имате с него, че е седнал при вас?“ попита той хората от племето си. „Потърси убежище при нас. Казва, че е пратеник на Аллах и иска да го защитим, докато възвести пророческата си мисия на хората.“ отговориха му те. Бейхара, обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), рече: „Да те защитим, означава нашите гърди да станат мишена за арабските стрели.“, а на племето си каза: „Няма племе, което да се връща в родината си с нещо по-лошо от това, с което се връщате вие. Значи вие ще воювате с арабите и ще подложите телата си на прицела на техните стрели, така ли? Ако неговото племе бе видяло нещо добро в него, първо те биха го защитавали. Вие се опитвате да помагате на човек, от когото се е отвърнало собственото му племе! Много грешно разсъждавате!“

После се обърна към любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза следните грозни слова: „Веднага се махни отгук и се върни при племето си! Кълна се, че ако не беше сред племето ми, щях да ти откъсна главата!“ След тези думи, с голяма тъга, Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) се качи на камилата си. После арогантният Бейхара бутна Любимия на Аллāху теāлй и той падна от камилата. Една мюсюлманка на име Дабā бинти Āмир стана свидетелка на случващото се и обръщайки се

към своите роднини, изкрещя: „Как може да приемате такова поведение като достойно за Любимия на Всевишния Аллах? Няма ли някой, който от уважение към мен, да го защити от тях?“ Трима души от нейните роднини се нахвърлиха върху злощастника Бейхара. Двама от племето му се опитаха да му помогнат, но и те, като него, бяха пребити. Наблюдаващият всичко това Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду'ā към Всевишния Аллах в чест на тримата си защитници: **„О, Господарю! Дари тези хора с берекета Си.“**, а за Бейхара и помощниците му каза: **„О, Господарю! А тези лиши от милостта си.“** Впоследствие тези, които заслужиха благодат, бяха удостоени с честта да станат мюсюлмани, а другите – умряха като неверници.

Като се върнаха в родината си, хората от племето Бенй Āмир разказаха на един старец, запознат със свещените писания, за случката в Мекка. Старецът, като чу името на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), укори хората от племето си, казвайки им: „Какво сторихте, о, Бенй Āмир! Никой досега от потомците на Исмаил не се е самообявил за пророк. Несъмнено, той ви е казал истината. Вече е много трудно да възстановите тази пропусната възможност!..“

МИ'РАДЖ

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) призова всяко едно от племената към исляма и потърси убежище и закрила при тях, но те нито откликнаха на призива му, нито пък се съгласиха да го закрилят. Отговориха му с обидни думи, подиграха се с него и го опровергаха. Султанът на вселената (*алейхиссалātu vessелām*) се чувстваше много уморен и натъжен, ходеше гладен и жаден. Така продължаваше всеки ден и всяка нощ. Мекканските езичници, следвайки го навсякъде, пречеха на пристигащите в Мекка племена да приемат исляма и не спираха да го унижават и тормозят. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) вече нямаше къде да отиде, враговете му бяха навсякъде. Затова отиде направо в къщата на дъщерята на чичо си Ебӯ Тāлиб – Умм-и Хāнй, която се намираще в махалата на Ебӯ Тāлиб.

Умм-и Хāнй по това време все още не бе приела исляма. „Кой е?“ попита тя пристигналия гост. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: **„Аз съм чичовия ти син Мухаммед. Дойдох ти на гости, ако ме приемеш.“**, „Как да не приема такъв правдив, надежден и благороден гост. Да знаех, че ще ми дойдете на гости, щях да приготвя нещо за ядене. В момента нямам нищо.“ каза тя. А Расӯлюллах, успокоявайки я, рече: **„Не искам ядене и пиене. Не мисля за нито едно от тях. Едно местенце, където да служа и да се моля на моя Господар, ми е достатъчно.“**

Умм-и Хāнī прие в дома си любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), даде му една рогозка, леген и ибрик. Гостоприемството и закрилата на госта у арабите се считаще за най-свещено задължение. Позор за домакина бе, ако се случи нещо неприятно с госта му. Умм-и Хāнī си помисли: „Той има много врагове в Мекка. Дори има и такива, които искат да го убият. Заради честта си, трябва да го охранявам.“, и взимайки меч на баща си, започна да обикаля около дома си.

В този ден на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) му бе много тежко на душата. Извършвайки частично обредно умиване (абдест), започна да се моли на Всевишния Аллах за опрощаване на греховете на Своите раби и за откриването им на правия път – пътят на спасението и вечното щастие. Бе много уморен, гладен и измъчен. Легна на рогозката и заспа.

В това време Всевишният Аллах повели на Джебрāил (*алейхисселйām*): **„Измъчих много любимия Си пророк. Огорчих много благословеното му тяло и нежното му сърце. Но въпреки това, той Ми се моли и не мисли нищо друго, освен Мен. Отиди и доведи Моя Любим! Покажи му Дженнета Ми и Джехеннема. Нека види богатата, пригответи за него и за онези, които го обичат. Нека види наказанията, очакващи тези, които не му вярват и го огорчават с думите, писанията и делата си. Аз ще го утеша и ще залича раните от нежната му душа.“**

Приелият човешки образ Джебрāил (*алейхисселйām*) завари Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) да спи. Не успя да го събуди от умиление. Целуна благословеното му стъпало и (поради това, че мелйикето няма сърце и кръв в тялото си) го събуди със студените си устни. Веднага позна Джебрāил (*алейхисселйām*) и му каза: **„О, братко Джебрāил! Защо се появи в такъв необичаен час? Да не би да съм направил някаква грешка и да съм огорчил Господаря си? Някаква тъжна вест ли ми донесе?“**

Джебрāил (*алейхисселйām*) отговори: „О, най-съвършени от всички създания! О, Любими на Създателя, Султане на пратениците, Изворе на всички съвършени човешки качества! О, велики и честити Пейгамбере! Твоят Господар те поздравява и те кани при Себе Си. Моля те, стани, да отидем!“

Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) стана и извърши частично обредно умиване. След това, Джебрāил (*алейхисселйām*) сложи върху благословената му глава имāме (чалма) от светлина, облече го в сияйни дрехи, препаса го с пояс от рубини. В благословената му ръка даде изумруден жезъл, украсен с четиристотин перли. Всяка перла блестеше като Венера. Обу му обувки от зелен изумруд. След това двамата, хващайки се за ръце, отидоха в Кяабе. Тук Джебрāил (*алейхисселйām*) разтвори благословената му гръд, извади сърцето му и го изми с водата земзем. След това донесе един съд, пълен с мъдрост и вяра, изсипа това съдържание в него и затвори гръдта му.

След това, посочвайки бялото животно на име Бурак, което бе донесъл от Дженнета, каза: „О, Пратенико на Аллах! Качи се на него! Всички мелляикета те очакват.“ В това време Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го налегна дълбока печал и той се унесе в размишления. Тогава Всевишният Аллах заповяда на Джебрāил (*алейхисселām*): „**О, Джебрāил! Попитай Моя Любим, защо е опечален?**“ На въпроса на мелляикето Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Аз видях толкова уважение и почести. Замислих се, какво ли ще бъде състоянието на моята слаба общност в деня Къямет? Как ще изтърпят петдесет хиляди години чакане на сборището Арасāt* с толкова много грехове. Как ще преминат през моста Сирāt*, дълъг колкото тридесет хиляди годишен път?**”

Аллāху теāля утеши Своя Любим с думите: „**О, Любими Мой! Не тъгувай, успокой се! Ще сторя тези петдесет хиляди години за мюсюлманите да бъдат като един миг!**”

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се качи на Бурак. Животното Бурак се движеше много бързо, с една стъпка стигаше отвъд най-далечното място, видимо с око. По време на пътуването на три места Джебрāил (*алейхисселām*) каза на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) да слезе и да отслужи намāз. Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълни неговото искане. Джебрāил (*алейхисселām*) го попита дали познава тези места и отговаряйки сам, му обясни: първото място бе Медйна – съобщи му, че ще се пресели в този град, второто място бе планината Сйнā – мястото, където Мӯсā (*алейхисселām*) разговарял с Всевишния Аллах по непонятен за хората начин и последното място бе Бейт-и Лахм – мястото, където се родил Йсā (*алейхисселām*). След това пристигнаха в намиращата се в Кудус (Йерусалим) Месджид-и Аксā.

Джебрāил (*алейхисселām*) с пръста си издълба дупка в една скала и свърза животното Бурак. Тук, в Месджид-и Аксā, се бяха събрали приелите човешки образи, души на някои пророци. На Āдем (*алейхисселām*) бе предложено да стане имām, за да изпълнят колективния намāз, но той не прие. След него бе предложено на Нӯх (*алейхисселām*), а след него и на Ибрāхим (*алейхисселām*), но и те не приеха. Тогава Джибрил (*алейхисселām*) посочи Хабйбуллах и му каза: „Никой не може да стане имām, когато ти си тук.”

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) им стана имām и всички заедно изпълниха два рекята (две части) намāз. Самият Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказва събитието така: „**Джебрāил (*алейхисселām*) ми поднесе съд с дженнетско питие и съд с мляко. Аз взех млякото. Джебрāил (*алейхисселām*) ми каза, че съм избрал онава, което отговаря на природата на човека (щастieto на двата свята). След това ми поднесе още два съда – единия с вода, а другия с мед. Изпих и от двата. Джебрāил (*алейхисселām*) ми каза: „Медта е признак за това, че твоята общност ще съществува до Деня Къямет, а водата е признак за пречистването на твоята общност от греховете.“ После за-**

едно се издигнахме към небето. Джеб­рәил (*алеихиссел­ям*) почука на вратата. Попитаха го: „Кой си ти?“ „Аз съм Джеб­рәил.“, „А този до теб?“ „Той е Мухаммед (*алеихиссел­ям*)“, „Изпратено ли му бе (откровение и покана за Възнесение (Ми'рәдж)“? „Да, беше изпратено.“, „Добре дошъл! Какъв прекрасен път­ник е дошлият?“ (След тези думи) вратата веднага се отвори и аз се озовах пред Адем (*алеихиссел­ям*). Поздрави ме и отпра­ви ду'а.

Тук видях много мел­яикета. Всички те стояха изправени (в кийм*(къям)) с почитание и смирение и споменаваха Аллах с думите: „Суббӯхун куддӯсун рабб-ул-мел­яикети вер-рӯх“. Попитях Джеб­рәил: „Така ли служат на Алла­ху теәля (това ли е ибадетът на) тези мел­яикета?“, той ми отговори: „Да. От създаването им до Деня Къямет те ще стоят изправени. Помоли Всевишния Аллах да дари (да ошастливи) и твоята общност с този ибадет.“ Помолих Всевишния Аллах. Прие молбата ми. Това е къямът, който е по време на намәз.

Срещнах една група от хора. Мел­яикетата смачкваха главите им, те пак се възстановяваха. Пак ги смачкваха и пак се възстановяваха. Попитях: „Кои са тези?“, той ми отговори: „Това са тези, които пропускат (неоснователно) петъчния и груповия намәз. Тези, които не изпълняват цялостно и точно рукӯ и седжде.“

Видях една група от хора, които бяха гладни и голи. Мел­яикетата Зебәни (мел­яикетата, които ще извършват наказанията в Джеб­хеннема) ги подкарваха да пасат в Джеб­хеннема. Попитях: „Кои са тези?“, той ми отговори: „Това са тези, които не изпитват състрадание към бедните и не дават зекят.“

Отбих се при друга група от хора, от едната им страна бяха сложени вкусни ястия, а в другата – мърша. Те бяха оставили вкусната храна и ядяха мърша. Попитях: „Кои са тези?“, той ми отвърна: „Това са мъжете и жените, оставящи халәла (позволеното) и насочващи се към харәма (забраненото). Онези, които ядат харәм, при условие, че имат халәл (хеләл) имущество.“

Видях едни хора, които бяха изнемо­щели от тежестта на гърба им. Но въпреки това, викайки хората, ги мо­ле­ха да им сложат още тежест. Попитях: „А тези кои са?“ Джеб­рәил (*алеихиссел­ям*) ми отговори: „Това са злоупотребяващите с доверието. Това са онези, на които не им стига да присвояват имуществото на хората, но и ги угнетяват.“

Срещнахме хора, които ре­же­ха парчета месо от собственото си тяло и ги ядяха. Попитях: „Кои са тези?“, Джеб­рәил (*алеихиссел­ям*) ми отговори: „Това са клюкарите и доносниците.“

Видях едно множество с черни лица, небесносини очи, с горна устна до челото и увиснала до краката долна устна. От устата им течеше кръв и гной. Караха ги да пият от огнени чаши отровна кръв и гной,

изтичаща от Джахеннама, а те ревяха като магарета. Попитах: „Кои са тези?“, той ми отговори: „Това са хората, употребяващи алкохол.“

Срещнахме група от хора, с изкарани от главите езици, приели образа на свине. Измъчваха ги в този вид. Джебръил (*алейхисселѝм*) ми каза: „Това са лъжесвидетелстващите.“

Срещнахме едно друго племе, с подути и увиснали кореми, посинели, със завързани ръце и крака, не можещи да станат от местата си. Попитах за тях. Джебръил (*алейхисселѝм*) ми отговори: „Това са лихварите.“⁷²

Видяхме едни жени. Лицата им бяха черни, очите – небесносини. Бяха облечени в огнени дрехи. Мелѝикетата ги удряха с огнени боздугани, а те викаха като кучета и свине. Попитах Джебръил (*алейхисселѝм*): „Кои са тези?“, а той ми отговори: „Това са прелюбодействащите жени и съпруги, които огорчават мъжете си.“

Видях една много голяма група от хора. Бяха затворени в долините на Джахеннама. Огънят ги изгаряше, те се съживяваха и пак ги изгаряше. Попитах: „Кои са тези?“, Джебръил (*алейхисселѝм*) ми отговори: „Това са непокорните – онези, които противоречат на бащите си.“

Срещнах една група от хора, които сееха посеви и тези посеви веднага се изкласяваха. Попитах: „Кои са тези?“, Джебръил (*алейхисселѝм*) ми каза: „Това са тези, които изпълняват задълженията (ибѝдетите) си заради Аллах.“

Стигнах до едно море, толкова чудно, че е невъзможно да се опише. Беше по-бяло от мляко и с вълни като планини. Попитах Джебръил (*алейхисселѝм*) за морето и той ми обясни: „Името на това море е Море на живота. Когато настъпи време Всевишният Аллах да съживи хората, ще направи така, че да завали дъжд от това море и изгнилите и разложилите се тела ще възкръснат и като поникваща трева ще се изправят от гробовете си.

После се издигнахме на второто небе и Джебръил (*алейхисселѝм*) почука на вратата. Казаха:

- Кой си ти?
- Джебръил (*алейхисселѝм*)!
- А кой е с теб?
- Мухаммед (*алейхисселѝм*)!
- Има ли покана за ми'рѝдж или вахий?
- Да!
- Селям да бъде за човека до теб! Колко хубав пътник е дошлият!

Веднага се отвори вратата и се оказах сред братовчедите по майчина линия – Йсѝ и Яхий бин Зекерий (*алейхимесселѝм*). Поздравиха ме и отправиха ду'ѝ.

⁷² Сухейлѝ, *ер-Равзул-Унуф*, II, 208

Срещнах една група от мелйикета. Бяха се наредили в редици (саф) и се намираха в поклон (рукӯ). Споменаваха Алләху теәлә по специфичен за тях начин. Стояха постоянно в рукӯ и не повдигаха главите си. Джебрәил (*алейхисселәм*) ми обясни: „Такъв е ибәдетът на тези мелйикета. Помоли Всевишния Аллах да дари и твоята общност с такъв ибәдет.“ Отправих своя зов и Всевишният Аллах ни дари с рукӯ, като част от намāза.

След това се въздигнахме до третото небе. След същите въпроси и отговори вратата се отвори и се намерих пред Йӯсуф (Йосиф) (*алейхисселәм*) и видях, че той бе дарен с половината красота. Поздрави ме и отправи ду’а.

Видях много мелйикета, наредени в редици (саф) и всичките бяха в суджӯд. Намиращите се, още от времето на сътворяването си, в суджӯд мелйикета споменаваха Алләху теәлә по специфичен за тях начин. Джебрәил (*алейхисселәм*) ми каза: „Такъв е ибәдетът на тези мелйикета. Помоли Всевишния Аллах да дари и твоята общност с този ибәдет.“ Помолих Всевишния Аллах. Той прие молбата ми и ви дари със земния поклон суджӯд като част от намāза.

Стигнах до четвъртото небе. Вратата му беше от чисто сребро и светлина и беше заключена с катинар от светлина. Върху катинара пишеше: „Ля иляхе иллялләх, Мухаммедун расӯлюллах.“ След същите въпроси и отговори се намерих пред Идрис (Енох) (*алейхисселәм*). Поздрави ме и отправи ду’а. Алләху теәлә казва за него (меәл): “И го въздигнахме него на извисено място.” (сӯра Мерйем: 57)

Видях едно мелйике, седнало на един трон. Беше натъжено и опечалено. Около него имаше толкова много мелйикета, че броят им знае само Алләху теәлә. Отдясно от него видях сияйни мелйикета, облечени в зелено. От тях се носеше много приятен аромат. Бяха толкова красиви, че от красота не можеше да се погледнат лицата им. Отляво на него имаше мелйикета, които бълваха огън от устата си. Пред тях имаше огнени копия и камшици. Имаха такива очи, че никой не би посмял да ги погледне. Седящото на трона мелйике имаше очи от главата до краката му. Гледаше непрекъснато към намиращата се пред него книга и не откъсваше нито за миг погледа си от нея. Пред него имаше едно дърво. На всяко негово листо бе написано името на един човек. Пред него имаше и нещо като леген, от който постоянно вадеше нещо. Ту с дясната си ръка взимаше нещо и го предаваше на дясностоящите от него сияещи мелйикета, ту с лявата си ръка взимаше нещо и го предаваше на лявостоящите мелйикета на наказанието. Когато погледнах това мелйике ме обхвана вътрешен страх. Попитах Джебрәил: „Кое е това мелйике?“, а той ми отговори: „Това е Азрәил. Никой не би посмял да погледне лицето му.“ и доближавайки се до него, каза: „О, Азрәил! Този тук е последният пророк и любимецът на Все-

вишния Аллах.“ Азрәил (*алейхисселәм*) повдигна главата си и се усмихна. След това стана, поздрави ме с уважение и каза: „Привет! Всевишният Аллах не е сътворил по-почтен човек от теб. И твоята общност превъзхожда всички други общности. Аз съм по-милостив към тях от техните бащи и майки.“ След тези негови думи го помолих: „Имам една молба към теб. Моята общност е слаба. Бъди мил и нежен към тях. Отнемай душите им меко и лесно.“ Той ми отвърна: „Казвам го в името на Всевишния Аллах, Който те е проводил като последен пророк и те е направил Свой любимец, че Той ми повелява по седемдесет пъти в денонощието: „Душите на хората от общността на Мухаммед вземи меко и лесно, без да им причиняваш болка. Бъди мил към тях.“ Затова, аз изпитвам повече състрадание към хората от твоята общност, отколкото техните майки и бащи.“

След това се издигнахме до петото небе. Там се срещнахме с Хәрүн (Аарон) (*алейхисселәм*), който ме поздрави и отправи ду'а.

Видях ибәдетите на меләйкетата от петото небе. Всички те стояха изправени и гледаха пръстите на краката си. Не поглеждайки никъде другаде, на висок глас споменаваха Алләху теәлә. Попитах Джебрәил (*алейхисселәм*): „Такъв ли е ибәдетът на тези меләйкета?“ Той ми отговори: „Да. Помоли Всевишния Аллах да дари общността ти с този ибәдет.“ Отправих своята молба и Всевишният Аллах ни дари с този ибәдет.

След това се издигнахме до шестото небе. Там се срещнахме с Мӯсә (*алейхисселәм*). Поздрави ме и отправи ду'а.

След това се въздигнахме до седмото небе. След същите въпроси и отговори срещнахме Ибрәхим (*алейхисселәм*) подпрял гръб на Бейт-и Ма'мӯр, където всеки ден влизат седемдесет хиляди меләйкета (и повече никога не идва техен ред отново). Поздравих го. Приемайки поздрава ми, каза: „Привет, праведен пророк, праведни сине!“ (След това ми) рече: „О, Мухаммед! Земята на Дженнета е изключително хубава и чиста. Кажи на твоята общност да засадят там много дръвчета.“ Попитах го: „Как (по какъв начин) може да се засади дръвче в Дженнета?“, а той ми отговори: „Произнасяйки думите: „Ля хавле велә куввете иллә биллях“ (а в друго предание се казва: „Субхәналлахи велхамдулилляхи ве ля иляхе иллялләху валләху екбер“).

След това (Джебрәил (*алейхисселәм*)) ме отнесе до Сидрат-ул-Мунтехә*. Неговите листа бяха като слонски уши, а плодовете като кули.⁷³ При всяка повеля на Всевишния Аллах, той така се променяше и разкрасяваше, че никое създание не е способно да опише неговата красота.

⁷³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 164; IV, 208; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 265; Кәдй Ийәд, Шифә-и Шерйф, 179

Тук Джебрәил (*алейхисселәм*) ми посочи да продължа пътя и се сбогува с мен. Аз му казах: „О, Джебрәил! Сам ли ме оставяш?“ Джебрәил (*алейхисселәм*) се притесни. От внушителността на Всевишния Аллах започна да трепери. Каза ми: „О, Мухаммед! Ако направя (още) една крачка цялото ми тяло ще изгори, ще изчезне.“

Дотук Пратеникът на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) дойде с Джебрәил (*алейхисселәм*). Тук Джебрәил (*алейхисселәм*) му се показа в истинския си образ, разперил своите шестстотин криле, всяко от които пръскаше бисери и рубини. След това долетя една зелена покривка от Дженнета на име Рефреф, която излъчваше светлина, по-ярка от слънцето и непрекъснато споменаваше и прославяше Всевишния Аллах. Тя поздрави Пратеника на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*). Той седна върху нея и за един миг се издигнаха на много голяма височина и преминаха през седемдесет хиляди завеси, наречени хиджәб. Разстоянието между завесите бе много голямо и на всяка завеса имаше меляикета. При преминаването през всяка завеса Любимият на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) чуваше повеляващ глас: „Не се страхувай, о, Мухаммед! Приблужи се, приблужи се!“ После достигна до степента **Кяабе-кавсейн**. По волята на Всевишния Аллах, по незнаен, необясним и неразбираем начин, достигна желаните от Него висоти. Без място, време, посока и начин, настана руйет, т.е. видя Всевишния Аллах. Без очи, уши, средства и място, разговаря с Него. Пратеникът на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) получи блага, непонятни и неразбираеми за създанията.

Хазрети имәм Раббәнй в книгата си „**Мектүбәт**“ казва: „Расулюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) в нощта Ми’рәдж, видя Всевишния Аллах не на този свят, а в отвъдния. Защото в тази нощ Пратеникът на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) излезе извън кръга на време и пространство. Намери един безначален и безкраен момент. Видя началото и края като една точка. В тази нощ видя отиването в Дженнета на тези, които ще отидат там след хиляди години и тяхното пребиваване там. Виждането в онази степен не е като виждането на земята. Това виждане е като виждането в отвъдното.“

На Пейгамбера ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) му бе повелено да възхвали Всевишния Аллах и той веднага каза: „**Еттехиййәту лилләхи вес-селевәту ветгаййибәт** (Всички възхвали на всички езици и всички ибәдети, направени с човешко тяло, и всяко добро, направено с имущество, да бъдат само за Алләху теәлә!)“. Първо Алләху теәлә поздрави Своя Любим по неподобен начин (без средство и пречист от пространство): „Есселәмү алейке еййухеннебиййу ве рахметулләхи ве берекәтух. (Мир на теб, о, пророк Мой, и милост от Аллах и благодат от Него!)“ Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) отговори: „**Есселәмү алейнә ве аля ибәдилләхиссәлихйн** (О, Господарю! Мир на нас и на всички Твои праведни раби.)“ Меляикетата, когато чува това, всички в един глас казаха:

„Ешхеду ен-ля иляхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухū ве расūлюх (Вярвам и знам, сякаш съм видял със собствените си очи, че няма друг бог освен Аллāху теāля и че Мухаммед (*алейхисселāм*) е Негов раб и Пратеник.)“.

Когато Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) каза: „**Есселāму алейнā...**“, Всевишният Аллах го попита: „О, Любими Мой! Тук няма никой освен нас двамата. Защо каза „алейнā“ (на нас)?“ Расūл (*алейхисселāм*) отговори: „**О, Аллах мой! Моята общност тялом не е при мен, но духом е при мен. Моята милост и моята помощ са с тях. Ти ме поздрави и отдалечи от мен всички злини. Как да лиша моята бедна, измъчена, сполетяна от фитнето (смута) на āхир заман (времето преди края на света) общност от такива големи блага?**“

Аллāху теāля му каза: „О, Любими Мой! Тази нощ си Мой гост. Поискай от Мен каквото желаеш.“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „(О, Аллах мой!) **Искам моята общност.**“

В предание се съобщава, че Всевишният Аллах повторил този въпрос седемстотин пъти, а Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) при всяко запитване отговарял по един и същ начин: „Искам моята общност.“ Когато Всевишният Аллах му каза: „Всеки път пожела общността си.“, той отговори: „**О, Господарю! Аз съм искащият, а Този, Който дава си Ти. Опрости, заради мен цялата ми общност.**“ Тогава Аллāху теāля му каза: „Ако опростя тази вечер, заради теб, цялата ти общност, Моята милост и твоята чест няма да са очевидни. Затова тази вечер опростих, заради теб, една част от тях, а две части оставих за Деня Къямет, тогава ще ме помозиш и аз ще опростя, докато станат очевидни Моята милост и твоята чест.“

В един от благословените си хадйси любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**В тази нощ (нощта Ми'рāдж) поисках от Всевишния Аллах да повери на мен равносметката на цялата ми общност. Хак** (Аллāху) теāля каза: „О, Мухаммед! Твоето желание е никой да не знае лошите постъпки на общността ти. О, Мухаммед! Ти си милостив пророк. Моето желание е техните лоши постъпки да са скрити, както за другите, така и за теб. Ти си напътващият ги в правия път, Аз съм техният Господар. Ти ги видя отскоро, Аз ги видях от началото до края и продължавам да ги виждам. О, Мухаммед! Ако не обичах да разговарям с твоята общност, в Деня Къямет не бих търсил сметка за извършените от тях грехове. Нямаше да ги питам за големите и малките им грехове “

Всевишният Аллах каза: „О, Мухаммед! Отвори благословените си очи и погледни под краката си.“ **Погледнах и видях една шепа пръст. Хак** (Аллāху) теāля каза: „Всички съществуващи неща са като пръстта под твоите крака. Тази пръст ли донесе пред Приятеля си? На мен ми е полесно да опростя твоята общност, отколкото да опростя пръстта, полепнала по дрехите на един любим.“.

В един от благословените си хадйси Пратеникът на Аллāху теāля (сал-ляллāху алейхи ве селлем) казва: „**Зададох много въпроси на Всевишния Аллах и чух техните отговори. После съжалих, че бях попитал.** (Ето някои от тях) „**О, Господарю! На Джебрāил даде шестстотин хиляди криле. Какво даде на мен в замяна на това?**“ **Всевишният Аллах ми каза:** „За Мен един твой косъм е по-скъп от шестстотинте хиляди криле на Джебрāил. Заради един твой косъм Бих опростил хиляди грешници в Деня Къямет. О, Мухаммед! Ако Джебрāил си разпери крилото, то би закрило цялото разстояние от изтока до запада. А ако ти се застъпиш, Бих опростил всички грешници, намиращи се от изтока до запада.“ **Казах Му:** „**Накара мелāикетата да се поклонят на моя прародител Āдем (алейхисселām). А какъв е моят дар в замяна на това?**“ **Всевишният Аллах ми каза:** „Причината за поклона на мелāикетата на Āдем бе твоята светлина, намираща се на челото му. О, Мухаммед! Аз те дарих с нещо по-висше. Името ти сторих близко до Моето име и го записах на Арша. Тогава Āдем все още не беше сътворен. Твоето име написах на небесните врати, на завесите хиджāб, на вратите на Дженнетите, върху палатите и дърветата, навсякъде в Дженнета. В Дженнета няма нищо, върху което да не пише: „Ля иляхе илляллāх, Мухаммедун расūлюллах“. Този ранг е над този на Āдем.”

„**О, Господи! На Нūх (алейхисселām) даде кораб, а на мен какво ми даде в замяна на това?**“ **Всевишният Аллах ми отвърна:** „Дадох ти животното Бурак, с което в една нощ достигна до Арша. Видя Дженнета и Джахеннема. А на хората от твоята общност дадох месджиди, на които в Деня Къямет ще се качат като на кораби и с тях ще преминат моста Сирāt за време, колкото мигването на око и ще се спасят от Джахеннема.“

„**О, Господи! Над израелтяните спусна маната и птиче месо, подобно на пътпъдъченото.**“ **Всевишният Аллах ми отвърна:** „Теб и твоята общност дарих с земна и отвъдна благодат. Израилевите синове превърнах в мечки, маймуни и свине, но не постъпих така с никого от твоята общност. Тези беди не ги приемам за достойни за твоята общност, дори и да вършат същите дела. О, Мухаммед! Дадох ти една сūra, която няма подобна на себе си нито в Теврāt, нито в Инджил. Тази сūra е сūra „Фāтиха“. Който прочете тази сūra, неговото тяло ще е харām (забранено) за Джахеннема и ще облекча мъченията на неговите родители. О, Мухаммед! Не съм сътворил по-ценен, високопоставен и честит човек от теб. На теб и твоята общност съм вменил в дълг (сторих фарз) петдесет намāза в денонощието.

О, Мухаммед! Дженнетът е за онези, които приемат Моето единство и не Ме съдружават с нищо. Джахеннема ще е харām за тях. Милостта Ми към твоята общност надделя над гнева Ми.

О, Мухаммед! За Мен ти си по-скъп от всички хора. В Деня Къямет ще те даря с толкова много блага, че всички ще се удивят. О, Любими Мой! Дженнетът е забранен за другите пратеници и общности, докато не влезеш ти в него. О, Мухаммед! Искаш ли да видиш какво съм приготвил за теб и

твоята общност?“, „**Искам, о, Господи!**“ **отвърнах аз. В обръщение към Исрафил, каза:** „О, Исрафил! Кажу ми Моя раб, и доверен, и вестител Джебрѐил да отведе в Дженнета Моя Любим и да му покаже какво съм приготвил за него и неговата общност и той да се успокои.“

Султанът на вселената (*алейхиссалѐту весселѐм*) и Исрафил (*алейхисселѐм*) пристигнаха при Джебрѐил (*алейхисселѐм*), и той изпълни повеленията на Всевишния Аллах – да отведе Пейгамбера ни (*салляллѐху алейхи ве селлем*) в Дженнета. Там ги очакваха мелѐикета, които в едната си ръка държаха съдове, пълни със скъпоценности, а в другата – съдове, пълни със светлина. Джебрѐил (*алейхисселѐм*) му каза: „О, Расулѐллах! Тези мелѐикета бяха сътворени осемдесет хиляди години преди Адем (*алейхисселѐм*) и на това място чакат с нетърпение, за да разпръснат върху теб и твоята общност това, което се намира в ръцете им. В Деня Кѐймет (Съдния ден), когато ти и твоята общност прекрачите прага на Дженнета, тези мелѐикета ще разпръснат върху вас тези скъпоценности.“ Тук ги посрещна Ридвѐн – назначен в Дженнета. Той разведе Пейгамбера ни (*салляллѐху алейхи ве селлем*) из Дженнета и го благовести със следното: „Всевишният Аллах раздели Дженнета на три части: двете части са за твоята общност, а третата част е за останалите общности.“

Любимецът на Аллѐху теѐлѐ (*салляллѐху алейхи ве селлем*) разказва: **“В средата на Дженнета видях една река, течаща в горната част на Арша. От едно и също място извираха вода, мляко, вино и мед и никога не се смесваха. Брегът на реката беше от хризолит. Камъните, намиращи се в нея, бяха скъпоценни, тинята му представляваше амбер (ароматно вещество), тревата му – за’ферѐн (ароматно цвете). Около реката бяха поставили сребърни чаши. Броят на тези чаши надвишаваше броя на звездите на небето. Наоколо имаше птици, чиито шии бяха като камилски. Всеки, който изпие от тази река и изяде от месото на тези птици, ще бъде удостоен със задоволството на Аллѐху теѐлѐ. Попитах Джебрѐил: „Коя е тази река?“, а той ми отговори: „Това е Кевсер. Всевишният Аллах го е подарил на теб. От Кевсер тече към бостаните на осемте Дженнета.“** **На брега на реката видях шатри. Всички те бяха от перли и рубини. Попитах Джебрѐил за тях и той ми отговори: „Предназначени са за твоите съпруги.“** **В тези шатри видях девиси (хѐрѐи), със сияйни като слънцето лица. Всички те, тихо и нежно пееха песни с различни мелодии. Казвах:** „Ние сме радостни и весели. Нас не ни застига тъгата. Ние сме натѐкмени, нагиздени, никога не сме голи. Ние сме винаги млади, никога не остаряваме. Ние сме добродушни, никога не се ядосваме. Ние все сме такива, никога не умираме.“ **Разпространявайки се до палатите на щастието и дърветата, техните мелодии и звуци достигаха навсякъде. Гласовете им бяха толкова приятни, че ако тези мелодии бяха достигнали до земята, то на земята нямаше да съществуват смъртта и нещастията. Джебрѐил ме попита: „Искаш ли да видиш тех-**

ните лица?“, „Искам“ отвърнах аз. Отвори вратата на една шатра. Погледнах и видях толкова красиви лица, че целият ми живот не би бил достатъчен, за да опиша тяхната красота. Лицата им бяха по-бели от мляко, бузите им – по-червени от рубини и по-сияйни от слънцето. Кожата им беше по-мека от коприна и светла като луната, уханието им – по-приятно от уханието на мускус. Косите им бяха тъмно черни, някои – на плитки, други – събрани, а трети – спуснати, седнат ли тя ставаше като шатра, а като се изправят достигаше чак до краката им. Пред всяка от тях имаше слугиня. Джебръйл ми каза: „Тези (девици) са за твоята общност.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „Видях градините и бостаните, и всичките блага на осемте Дженнета. Мина ми през ума: „Да можех да видя и Джахеннема и неговите нива.“ Джебръйл ме хвана за ръката и ме отведе при главния на мелйикетата в Джахеннема – Мāлик. Каза му: „О, Мāлик! Хазрети Мухаммед иска да види местата на враговете в Джахеннема. (Покажи му Джахеннема!)“ Мāлик ми показа нивата на Джахеннема. Видях (всички) седем нива. Седмото ниво се нарича Хāвийе. Там мъчението бе в пъти по-тежко от това на останалите. Попитах Мāлик: „Кои ще бъдат подложени на мъчение тук?“ Той ми отговори: „Тук ще бъдат наказани Фараонът, Кārūн и двуличниците от твоята общност.“ Шестото ниво е Лази. Там ще бъдат подложени на мъчение политеистите (тези, които не принадлежат към нито една религия). Петото ниво е Хутāме. Там ще бъдат подложени на мъчение огнепоклонниците, бикопоклонниците, будистите. Четвъртото ниво е Джахйм. Там ще бъдат подложени на мъчение покланящите се на слънцето и звездите. Третото ниво е Сакар. Там ще бъдат подложени на мъчение християните. Второто ниво е Са’йр. Там ще бъдат подложени на мъчение юдеите. Първото ниво е Джахеннем. Там мъченията, в сравнение с другите нива, са по-леки. (Въпреки това) там видях седемдесет хиляди огнени морета. Всяко едно от тях беше толкова голямо, че ако в едното от тях хвърлят земята и небето и заповядат на едно мелйике да ги открие, то той и хиляда години да ги потърси пак не би било възможно да ги намери. Мелйикетата Зебāнй (служещи в Джахеннема) бяха толкова внушителни, че ако един от тях сложи земята и небето в единия край на устата си, никак не би се личало. Вълните на тези морета издаваха ужасяващ звук. Ако от този звук съвсем малко бе достигнало до земята, всички живи същества биха умрели. Попитах: „За кого е предназначено това ниво?“, но Мāлик не отговори. Отново зададох същия въпрос. Замълча...

Джебръйл каза на Мāлик: „Чака да му отговориш.“ Извинявайки се, каза: „Прости ми!“, а аз му рекох: „Кажми, каквото и да е то, че днес да е възможно да се избегне.“ Тогава Мāлик отговори: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Това ниво е предназначено за непокорните от твоята общ-

ност. Наставлявай ги, да се предпазят от това ужасно място. Да отбягват всичко, което би могло да стане причина за тяхното мъчение. В този Ден аз няма да съм милостив към грешниците. Няма да съм милостив нито към белобрадите старци, нито към младите.“

Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*), сваляйки чалмата от благословената си глава, започна да плаче и да моли Всевишния Аллах да пощади неговата слаба общност, която не би понесла такова наказание. Плака толкова много, че Джебрāил и всички други мелāикета не издържаха и заплакаха заедно с него. Тогава Аллāху теāлй каза: „**О, Любими Мой! Ти си много уважаван и ценен от Мен. Молбата ти е приета, успокой се. Осъществих желанието ти. Аз ще те даря с такъв ранг, че ще опростя много грешници чрез твоето застъпничество, докато ми кажеш: „Достатъчно!”**. О, Любими Мой! Всеки, който изпълни моята повеля, ще се избави от наказание и ще получи моята милост. Ще бъде удостоен с честта да ме види в Дженнета. На теб и твоята общност вменявам в дълг да изпълняват по петдесет намāза в денонощието.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) продължава: „След тази степен достигнах до Арша. Минавайки през небесата, стигнах при Мӯсā (*алейхисселāм*). Той ме попита: „Какво вмени в дълг Хак теāлй на теб и твоята общност?“ и аз отговорих: „**Изпълняването на петдесет намāза денонощно.**“ Той ми каза: „Върни се при Него и Го помоли да ги намали, защото твоята общност няма да понесе толкова. Убедих се в това при изпитанието на Израилевите синове.“ След това се върнах и помолих Аллāху теāлй да облекчи това предписание. Намали ги само с пет. Като отидох при Мӯсā (*алейхисселāм*) и му съобщих, той пак ме върна и каза да помоля Аллāху теāлй да ги намали още малко. Така сновах между Мӯсā (*алейхисселāм*) и Аллāху теāлй, докато накрая Той ми повели: „Намалих намāза до пет изпълнения, но с награда за петдесет. Ако някой пожелае да направи добро, но не успее да го направи, за него ще има една награда, а ако го направи за него ще има десет награди. Ако пожелае да направи лошо и не го направи, няма да му се запише нищо, но ако го направи, ще бъде записано като един грях.“ След това се върнах при Мӯсā (*алейхисселāм*) и му разказах всичко. Той отново ми каза: „Върни се и помоли Всевишния Аллах да ги намали още малко.“, но аз му рекох: „**Вече се срамувам след толкова молби.**“⁷⁴

Аллāху теāлй по такъв начин, дарявайки Своя Любим с блага, непонятни за хората и недавани на нито едно създание, утеши нараненото му благословено сърце.

Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) след това веднага се върна в Кудус, а оттам в Мекка, в къщата на Умм-и Хāнй. Постелята му

⁷⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 164; IV, 208; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 265; Кādй Ийād, Шифā-и Шерйф, 179

все още бе топла, движението на водата в легена от частичното умиване все още не бе спряло. Дежурящата пред дома си Умм-и Хāнī бе задрямала и нямаше никаква представа от случилото се. При завръщането си от Кудус в Мекка, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) срещна кервана на курайшите и стана свидетел на това, как една от камилите се изплаши и падна.

На сутринта Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), отивайки в Кяабе, извести своите съплеменници за Нощното си пътешествие. Езичниците, присмивайки се, казаха: „Мухаммед е изгубил ума си, той съвсем е полудял.“, а тези, които възнамеряваха да приемат исляма, изпаднаха в двоумение. Някои от неверниците отидоха в дома на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), за когото знаеха, че е умен, опитен и икономичен търговец. Когато Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) излезе, го попитаха: „О, Ебӯ Бекр! Ходил си много пъти до Кудус и знаеш много добре колко време отнема отиването до там и връщането.“ Хазрети Ебӯ Бекр им отговори: „Да, много добре знам. Повече от месец.“ Неверниците се зарадваха на неговия отговор и казаха: „Ето, това са думи на умен и опитен човек.“ След това, присмивайки се и подигравайки се, му рекоха: „А твоят господар казва, че за една нощ е отишъл до Кудус и се е върнал оттам. Вече съвсем се е побъркал.“ Те очакваха и Хазрети Ебӯ Бекр да е на същото мнение и се надяваха на неговата подкрепа, но той, като чу благословеното име на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), им рече: „Ако го е казал той, значи е вярно. И аз му повярвах.“ и се прибра. Изумените неверници си казаха: „Какъв магьосник само, направил е магия на Ебӯ Бекр.“ и се върнаха обратно.

Хазрети Ебӯ Бекр веднага отиде при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и на висок глас пред голяма тълпа от хора каза: „О, Пратенико на Аллāху теāлйā! Да е благословен Ми'рāджът ви! Безкрайна благодарност на Всевишния Аллах, че ни удостои с честта да служим на такъв велик Пейгамбер и благоволи да видим вашето благословено лице, да слушаме вашите омайващи души и пленяващи сърцата прекрасни слова. О, Пратенико на Аллāху теāлйā! Всяка ваша дума е вярна. Аз ви вярвам. Нека душата ми да бъде пожертвана за вас!“ Думите на Хазрети Ебӯ Бекр изумиха неверниците, но предадоха увереност на колебаещите се в приемането на исляма. В този ден Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) нарече Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) „Сиддйк“ (Всеправдивия). Приемайки това име, степента му се удвои.⁷⁵

Крепката вяра на мюсюлманите, тяхната преданост, приемането на всяка дума на Пейгамбера (*салляллāху алейхи ве селлем*) за истина, вбесяваше неверниците и те решиха да изложат и засрамят Пратеника (*алейхисселām*) с въпросите си. Започнаха да го разпитват, задавайки му въпроси от вида: „О, Мухаммед! Казваш, че си бил в Кудус. Тогава кажи ни колко врати и

⁷⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 144

прозорци има месджидът?“ Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори на всичките им въпроси, а Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), казвайки „Така е, вярно е, о, Пратенико на Аллāху теāлйā.“, потвърди всеки негов отговор. Пейгамберът ни (*алейхиссалйātu весселйām*), който от свян не можеше дори да погледне в лицето стоящия пред себе си, каза: „**В Месджид-и Аксā не бях се поогледал и не бях видял това, за което ме питаха. Но точно в този момент Джебрāил (*алейхисселйām*) ми яви ясно (донесе пред очите ми) Месджид-и Аксā и аз, виждайки прозорците му, броях и веднага отговарях на въпросите им.**“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза, че на връщане по пътя видял кервана на курайшитите и им съобщи, че в сряда този керван Иншāаллах (с позволението на Аллāху теāлйā) ще пристигне в Мекка. И наистина, в сряда, по залез слънце, керванът пристигна в Мекка. Разпитаха хората от кервана и те обясниха, че се е появил вятър и една от камилите им паднала. Цялото това потвърждение на думите на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) укрепя вярата на мюсюлманите, но увеличи враждебността на неверниците.⁷⁶

Това чудо, наречено **Ми'рāдж**, се случи една година преди Хиджра, двадесет и седмия ден на месец реджеб, в нощта срещу петък. Възнесението се осъществи тялом и духом, в будно състояние. В тази нощ му бяха показани много истини и петкратният намāз стана задължителен. Също така, в тази нощ бяха подарени последните два āйета на сӯра „Бакара“. За възнесението (Ми'рāдж) се съобщава в Свещения Корāн – в сӯра „Исрā“ и сӯра „Неджм“ и в някои от благословените хадйси на Пейгамбера ни (*алейхиссалйātu весселйām*).⁷⁷

След възнесението, когато Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказваше на своите сподвижници за благата на Дженнета, се обърна към Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) и му каза: „**О, Ебӯ Бекр! Видях твоя дворец. Беше от червено злато. Видях благата, приготвени за теб.**“ Хазрети Ебӯ Бекр отвърна: „Нека този дом и неговият стопанин бъдат пожертвани за вас, о, Расӯляллах.“ След това се обърна към Хазрети Омер и му рече: „**О, Омер! Видях и твоя дворец. Беше от рубини. В него имаше много хӯрйи. Но не влязох вътре. Представих си твоето усърдие.**“ Хазрети Омер не се сдържа и продължително време плака. През сълзи, каза: „Майка ми, баща ми и животът ми да бъдат пожертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Възможно ли е да се ревнува от вас?“ След това се обърна към Хазрети Осмāн и му каза: „**О, Осмāн! Видях те на всички небеса. Видях двореца ти и помислих за теб.**“ На Хазрети Али пък каза: „**О, Али! Видях образа ти на четвъртото небе. Попитах Джебрāил и той**

⁷⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 215

⁷⁷ Бухārй, „*Менāкибул-Енсār*“, 42; Тирмизй, „*Тефсйру'л-Кур'ан*“, 20; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 403; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 255; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 208

ми каза: „О, Пратенико на Аллах! Мелйикетата се влюбиха в съзерцаването на Хазрети Али и Всевишният Аллах сътвори едно мелйике с неговия образ, което стои на четвъртото небе и мелйикетата го посещават и получават берекет.“ **След това влязох в твоя палат. Помирисах плода на едно дърво и от него излезе една девица, която покри лицето си.“ Попитах я:** „Коя си ти и чия си?, а тя отговори: „Аз съм създадена за сина на чичо ти – Али, о, Пратенико на Аллах.“

На следващата сутрин след нощта на възнесението дойде Джебрәил (*алейхисселәм*) и ставайки имам, научи Расулүллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) как и кога да се извършват петте намаза. В един от благословените си хадиси Пратеникът на Аллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) казва: „**Два дни Джебрәил (*алейхисселәм*) ми беше имам до вратата на Кяабе. Двамата, когато на хоризонта започна да се появява светлина, изпълнихме утринния (сабах) намаз, когато слънцето започна да слиза от зенита си изпълнихме обедния намаз, когато сянката на предметите стана равна на тяхната височина изпълнихме следобедния (икинди), след залязването на слънцето изпълнихме вечерния (акшам), след изчезването на червенината (шафак) изпълнихме нощния. На втория ден утринния намаз изпълнихме, когато стана светло (преди изгрева), обедния – когато сянката на предметите стана два пъти по-дълга от височината им, следобедния – веднага след обедния, вечерния – след разговяване (залез слънце), нощния – в първата третина на нощта. След това (Джебрәил) ми каза:** „О, Мухаммед! Това са времената за намаз за теб и пейгамберите преди теб. **Общността ти да изпълнява всеки намаз в рамките на тези две времена, в които ги изпълнихме.**“⁷⁸

След известяването на времената за намаз осведомиха за това и мюсюлманите в Етиопия и им бе казано да изпълнят пропуснатите молитви намаз.

ПРЕСЕЛЕНИЕТО НА МЮСЮЛМАНИТЕ В МЕДІНА

Любимият ни Пейгамбер (*саллялләху алейхи ве селлем*) всяка година призоваваше племената, дошли да посетят Кяабе, към исляма и не обръщайки внимание на техните обиди, неотклонно изпълняваше пророческата си мисия. Спирайки пред селищата на племената, казваше: „**Кой би ме подслонил и би ми помогнал, докато изпълня пророческата си мисия, дадена ми от Алләху теалә?** (И по такъв начин) **да бъде възнаграден с Дженнета.**“, но нито искаха да го подслонят, нито да му помогнат.

В единадесетата година на пророческата си мисия Пратеникът на Алләху теалә (*саллялләху алейхи ве селлем*) среща на пазара една група от

⁷⁸ Хәким, *ел-Мустедрек*, IV, 648-649; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, I, 403-404; Ибн Саад, *ет-Табакат*, I, 213-215

шест души, дошли от Медйна, за да посетят Кяабе. Попита ги кои са и те му отговориха, че са от Медйна, от племето Хазрадж. Към това племе – племето Хазрадж, рода Неджрāн принадлежеше и прабабата на нашия Пейгамбер Селмā Хātун (майката на Абдулмутталиб – дядото на Мухаммед (*алейхисселām*)). Пратеникът на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) поседя с тях известно време, рецитира им откъс от Свещения Корāн (35-52 āйети на сӯра „Ибрāхим“), разказа им за исляма и ги призова към религията на Аллāху теālйā. След призива на Мухаммед (*алейхисселām*), те разбраха, че това е пророкът, за когото говореха по-възрастните хора от тяхното племе и юдеите от Медйна. Спогледаха се и си казаха: „Ето това е пейгамберът, за когото съобщавах юдеите.“

Племената Евс и Хазрадж от дълго време бяха врагове с юдеите и често нападаха един другото. Тези племена вярваха, че ако приемат исляма преди юдеите ще могат да ги победят и да ги изгонят от Медйна. И затова веднага, произнасяйки шехāда, приеха исляма. А на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казаха: „О, Пратенико на Аллах! Оставихме народа ни разделен от вражда. Надяваме се Всевишният Аллах чрез вас да ги удостои с исляма. Още щом се върнем ще призовем юдеите и племето ни към твоята религия. Ще им разкажем за това, което сме приели. Ако Всевишният Аллах ги обедини и сплоти, няма да има по-скъп и по-благочестив човек от вас.“

Шестимата мъже от Медйна приеха и потвърдиха известното от Аллāху теālйā и искайки разрешение от Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се върнаха при племето си. Тези мъже бяха: Укбе бин Āмир, Есад бин Зурāра, Авф бин Хāрис, Рāфи бин Мāлик, Кутбе бин Āмир, Джāбир бин Абдуллах (*радияллāху анхум*).⁷⁹

Първото споразумение в Акабе и изгряващото слънце над Медйна

Връщайки се при племето си, шестимата мъже веднага започнаха да разказват за исляма и за Пейгамбера ни и да призовават хората към истинската религия. В Медйна не остана къща, в която да не се говори за Пратеника на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и за исляма. По такъв начин ислямът се разпространи не само сред племето Хазрадж, но и няколко души от племето Евс станаха мюсюлмани.

На следващата година, в сезона на хадж, в Мекка пристигнаха дванадесет души-мюсюлмани, начело с Есад бин Зурāра (*радияллāху анх*). През тази година езичниците изтезаваха и угнетяваха мюсюлманите повече, отколкото преди. Пристигайки в Мекка, те узнаха, че неверниците не спират да преследват Пратеника на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и

⁷⁹ Ибн Хишām, *ес-Сӯре*, I, 429-431; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 219-220; Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, IX, 82

да изтезават всеки, който се срещне с него, и затова се уговориха с него да се срещнат в Акабе през нощта. На тази среща те изказаха своята привързаност и готовност за изпълняване на всички заповеди и искания на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*), и се врекоха да не съдружават нищо с Всевишния Аллах, да не прелюбодестват, да не крадат, да не наклеветяват и да не убиват децата си. Зурāра бе ръководител на тази група, която се състоеше от двама от племето Евс и десетима от Хазрадж.⁸⁰

Тези дванадесет души бяха назначени от Пратеника на Аллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) за представители на племената си. Те трябваше да научат на исляма племената си и да отговарят за техните действия пред Расуллоллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). А Есад бин Зурāра бе назначен за представител от името на всички тях. В първото споразумение в Акабе присъстваха: Есад бин Зурāра, Авф ибн Хāрис, Муāз ибн Хāрис от рода Мāлик бин Неджāр; Рāфи бин Мāлик и Зеквāн бин Абдикайс от рода Зурайк бин Āмир; Убāбе бин Сāмит от рода Ганм бин Авф; Йезйд бин Са'лебе от рода Гусайна; Аббāс бин Убāде от рода Аджлāн бин Зейд; Укбе бин Āмир от рода Харām бин Кааб; Кутбе бин Āмир от рода Севād бин Ганм; Ебул-Хейсем Мāлик бин Теййихāн от рода Абдулешхел бин Гушем и Увейм бин Сāиде от рода Амр бин Авф.

След това споразумение Хазрети Есад и приятелите му се върнаха в Медйна, разказаха на племената си за исляма и ги призоваха към вечното щастие. В резултат на този призив, ислямът в Медйна започна да се разпространява много бързо. Племената Евс и Хазрадж, които дотогава бяха врагове, сега се обединиха и помолиха Пратеника на Аллāху теāля (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) да им изпрати учител, който да ги напътства в религията и да им чете Свещения Корāн. И Любимият на Аллāху теāля (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) им изпрати Мусаб бин Умейр (*радиял-лāху анх*) от сподвижниците си в Мекка.

Хазрети Мусаб отседна в дома на Хазрети Есад. Двамата, ходейки от къща на къща, разказаха на хората за исляма и поискаха от тях да се закълнат, че ще защитават Расуллоллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) от враговете му. По този начин ги подготвиха за обета.

Вождът на племето на Хазрети Есад бин Зурāра – Саад бин Муāз бе притеснен от техните действия, но не можеше да им попречи, защото бе роднина с Есад бин Зурāра (*радиял-лāху анх*) и сред арабите по това време съществуваше традицията да се избягват всякакви обиди и конфликти между роднини. И затова Саад бин Муāз каза на един от големците на племето – Усейд бин Худайр: „Отиди и виж този човек, който е отседнал в дома на Есад, и прави каквото е необходимо. Ако Есад не беше мой роднина (син на леля ми), нямаше да възложя тази работа на теб.“

⁸⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 220

Усейд бин Худайр грабна копието си и се запъти към къщата, в която бе отседнал Мусаб (*радияллāху анх*). Пристигайки там, започна да говори гневно: „Какво ви води при нас? Лъжете хората! Махайте се оттук, ако ви е мил животът!“ Мусаб бин Умейр му отвърна мило и нежно: „Седни поне малко при нас и чуй нашите думи. Ако ти се харесат, приеми ги, ако не ги харесаш, можеш да ни попречиш...“ Поуспокоилият се Усейд, съгласявайки се, каза: „Право думаш.“ и забивайки копието си в земята, приседна. Послуша красивите, омайващи сърцето, слова на Хазрети Мусаб и айетите от Свещения Корāн, които му изрецитира с прекрасния си глас. С голямо въодушевление изрече: „Колко е хубаво това!“ След това ги попита: „Какво трябва да направя, за да приема тази религия?“ Обясниха му и той, произнасяйки шехāда, стана мюсюлманин. Радостта му бе голяма. Ощастливеният с исляма Хазрети Усейд каза: „Да отида и да ви изпратя един човек. Ако той приеме исляма, в Медйна не би останал нито един човек от неговото племе, който да не приеме.“ Стана бързо и отиде направо при Саад бин Муāз. Саад, виждайки го, каза: „Кълна се, че лицето на Усайд не е същото, каквото беше.“

Попита го: „Какво направи, о, Усейд?“ Хазрети Усейд бин Худайр, подтикнат от огромното желание Саад бин Муāз да приеме исляма, каза: „Поприказвах с този човек (Мусаб бин Умейр), не видях нищо лошо у тях. Обаче чух, че хората от рода Бенй Хāрисе, подозирайки, че Есад укрива в дома си такъв човек, са тръгнали да го убият.“

Тези думи засегнаха дълбоко Саад бин Муāз, защото преди няколко години в едно сражение те победиха рода Бенй Хāрисе и ги принудиха да се изселят в Хайбер, но след една година им разреши да се върнат по родните си места. Въпреки това, мисълта, че те не се страхуват да предприемат нещо такова, ядоса твърде много Саад бин Муāз. Но всъщност това не бе истина. По този начин Усейд бин Худайр (*радияллāху анх*), прибегвайки към хитрост, искаше да опази лелята на Муāз и сина ѝ Есад бин Зурāра (*радияллāху анх*), а чрез тях и Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*).

След тези думи на Усейд, Саад бин Муāз стана и отиде при Хазрети Есад бин Зурāра. Завари ги двамата да си приказват спокойно и тихо. Доближавайки се до тях, каза: „О, Есад! Ако не бяхме роднини, ти не би посмял да вършиш такива работи.“ Отговори му Мусаб (*радияллāху анх*): „О, Саад! Поседни при нас за малко и чуй нашите думи. Ако ги харесаш, какво по-хубаво от това, ако не ги харесаш, няма да ти предложим нищо и ти ще можеш да си отидеш.“ Тези прекрасни слова поуспокоиха Саад бин Муāз и той седна и започна да ги слуша.

Хазрети Мусаб бин Умейр първо му разказа за исляма, разясни му основите на исляма, след което с прекрасния и приятния си глас му рецитира откъс от Свещения Корāн. Докато той рецитираше, състоянието на Саад бин Муāз, се промени. При това неповторимо красноречие сърцето му омекна. Накрая не можа да се сдържи и попита: „Как встъпвате в исляма?“

Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*) веднага го научи на шехāда и той, произнасяйки „Ешхеду ен лā илāхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухū ве расūлюх“, стана мюсюлманин. Вече не можеше да стои на едно място от радост и възбуждане. Веднага се прибра вкъщи и извърши пълно умиване (гусюл), както го бяха научили. След това нареди племето да се събере и заведе при тях Усейд бин Худайр (*радияллāху анх*). Обръщайки се към рода Абдулешхел, ги попита: „О, синове на Абдулешхел! Като какъв ме знаете?“ Всички присъстващи в един глас отговориха: „Ти си нашият вожд и ние сме ти подчинени.“ След тези техни думи Саад бин Муāз (*радияллāху анх*) рече: „Тогавата съобщавам на всички вас: Аз постигнах честта да приема исляма. Искам и вие да повярвате в Аллāху теāлā и Неговия пратеник. Ако не го направите, няма да се виждам с никого от вас!“

След призива на вождата Саад бин Муāз, всички мъже и жени от рода Абдулешхел приеха исляма. Чак до вечерта в цяла Медйна кълеха гласовете на мюсюлмани, повтарящи на висок глас текбйри и шехāда.⁸¹

Скоро след това събитие цялото население на Медйна – племената Евс и Хазрадж, станаха мюсюлмани. Светлината на исляма озари всяка къща. Саад бин Муāз и Усейд бин Худайр (*радияллāху анхум*) унищожиха всички идоли, принадлежащи на племето им. Тази радостна вест зарадва много Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) и мюсюлманите от Мекка. Затова тази година (621 г.) бе наречена „Сенет-ус-сурūr“ (Година на радост).

Вторият обет за вяност в Акабе

Бяха изминали тринадесет години от началото на пророческата мисия на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). В Мекка насиетието над мюсюлманите от страна на езичниците достигна пределната си точка. Племената Евс и Хазрадж от Медйна, благодарение на усилията на Есад бин Зурāра и Мусаб бин Умейр (*радияллāху анхум*), бяха готови да отворят обятията си за мюсюлманите от Мекка и да пожертват всичко в името на исляма. Желаето колкото се може по-скоро Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) да дойде в Медйна и обещаваха, че няма да щадят нищо от него.

В сезона на хадж с Мусаб бин Умейр в Мекка пристигнаха седемдесет и трима мъже и две жени мюсюлмани от Медйна. След хаджа, всички те се срещнаха с Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново в Акабе. Есад бин Зурāра и дванадесетте упълномощени помолиха Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), от името на племената си, да се пресели в Медйна. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) им рецитира

⁸¹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 435; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 258

айети от Свещения Корāн и поиска да дадат окончателна дума, че ще го защитават така, както пазят собствения си живот и собствените си деца.

Чичото на Расуллюлах (*саллялāху алейхи ве селлем*) Аббās, който все още не бе мюсюлманин, също бе там. Той се обърна към дошлите от Медйна с думите:

„О, люде от Медйна! Това е моят племенник и е най-любимият за мен човек. Ако потвърждавате неговото пророчество и вярвате в това, което е донесъл от Всевишния Аллах, и искате да го отведете с вас, трябва да ми дадете обещание, което да ме задоволи. Както знаете, Мухаммед е от нас и ние го защитавахме срещу неверниците. Продължава да живее сред нас – с чест и достойнство. Въпреки всичко това, той е решил да отиде с вас. Предприемете това ако имате достатъчна военна сила, за да се противопоставите на всички арабски племена, когато те заедно ви нападнат. Обсъдете този въпрос много добре помежду си, после да няма разногласия. Ще можете ли да удържите на думата си и ще можете ли да го защитите от враговете му? Ако изпълните достойно дадената от вас дума, ще е много хубаво. Ако ли не, по-добре се откажете още сега и го оставете да живее с чест и защитен в родината си.“

Думите на Аббās огорчиха мюсюлманите от Медйна. Като че ли те нямаха да могат да защитят Пратеника на Аллāху теāлā (*саллялāху алейхи ве селлем*) от враговете му и щяха да го изоставят. Есад бин Зурāра – от мединските сподвижници - обръщайки се към Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселāм*), каза: „О, Пратенико на Аллāху теāлā! Ако ми позволите, искам да кажа няколко думи.“ След като получи неговото позволение започна: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллāху теāлā! Всеки един призив е труден или лесен за приемане. Вие сега ни призовавате към нещо, което е много трудно за приемане, защото е много трудно тези хора да изоставят идолите си и да приемат исляма. Но въпреки това ние приехме исляма с цялото си сърце. Също така ни заповядахте да не поддържаме роднински връзки с тези наши роднини, които са неверници. Знаете, че и това е трудно за приемане, но ние приехме и това с цялото си сърце. Отворихме обятията си за вас и приехме отговорността да покровителстваме човека, когото дори и собствените му чичовци не го защитават. Всички сме единомислени в това. Каквото казват езиците ни, това потвърждават и сърцата ни. Кълнем се, че ще браним благословеното ви тяло до последната ни капка кръв от онова, от което браним себе си, жените си и децата си. Ако нарушим клетвата си, нека бъдем от губещите, които нарушават обета пред Аллāху теāлā. О, Пратенико на Аллах, ние държим на думата си. Аллāху теāлā да ни дари с успех.“ И продължи: „О, Пратенико на Аллах! Можете да ни поставите условия, гарантиращи вашата сигурност.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселāм*) ги насърчи към исляма и им рецитира от Свещения Корāн. След това им каза: „**Условието ми в името на моя Господар, е да служите на Аллāху теāлā и да не Го съд-**

ружавате с нищо друго. Условието, касаещо мен и моите сподвижници, е да ни приютите, да ни помагате и да ни защитавате от това, от което защитавате себе си.“

Берā бин Ма'рūr (*радияллāху анх*) каза: „Кълна се в Аллāху теāлйā, Който ви изпрати като пейгамбер с истинската религия и книга, че ще ви браним така, както браним своите жени и деца. Приемете нашата клетва, о, Пратенико на Аллах!“

Аббāс бин Убāде (*радияллāху анх*), от мединските мюсюлмани, за да затвърди споразумението, сключено с Пратеника на Аллāху теāлйā, обръщайки се към своите другари ги запита: „О, хора от племето Хазрадж! Наясно ли сте по въпроса с приемането ви на Мухаммед (*алеѝхисселйāм*)?“ и след като получи положителния им отговор продължи: „Вие приемате да бъдете до него в мир и по време на война и да му се подчинявате. Ако смятате да го оставите сам и без подкрепа, когато се случи нещо лошо с парите и имота ви и вашите роднини и познати бъдат убити, сторете го още сега. Кълна се в Аллāху теāлйā, ако извършите това, ще бъдете от губещите и на този, и в отвъдния свят. Ако пък смятате да сте му верни, дори и имота си да загубите и най-близките ви роднини да бъдат убити, дръжте се за него. Кълна се в Аллāху теāлйā, това е най-доброто за вас и в двата свят.“ Приятелите му отвърнаха: „Дори и имота си да загубим и най-близките ни да бъдат убити, ние не бихме се отказали от нашия Пейгамбер и никога не бихме се отделяли от него. Ще умрем, но няма да се откажем.“ След това, обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), попитаха: „Ако спазим обещанието си, какво ще получим, о, Расūляллах?“ Тогава любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Задолството на Аллāху теāлйā и Дженнета.**“

Всеки един от тях, в качеството си на представител на племето си, положи клетва. Пръв положи клетва Есад бин Зурāра (*радияллāху анх*), с думите: “Заклевам се да изпълня обещанието си към Аллāху теāлйā и Неговия Пратеник и да се боря за това с живота и имуществото си!” Последваха го и останалите, като положиха клетва по посочения начин и изразиха своето доволство и отдаденост, казвайки: “Приехме призива на Аллāху теāлйā и Неговия Пратеник. Послушахме и се подчинихме.” По този начин, без колебание, те изразиха своята жертвоготовност. Жените положиха клетвата, изричайки словата без ръкостискане.

Всички те се врекоха да не съдружават с нищо Всевишния Аллах, да не крадат, да не наклеветяват, да не прелюбодействат, да не погубват децата си, да не лъжат, да не се противят на доброто...

По време на споразумението от възвишението Акабе се чу следния вик: „О, хора, нощуващи в Минā! Пророкът и мюсюлманите от Медйна се споразумяха да воюват срещу вас.“ Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) обясни, че това е шейтāнът на Акабе, след което се обърна към викация: „**О, враже на Аллāху теāлйā! Ще се справя и с теб.**“

После заповяда на мюсюлманите от Медйна да се върнат по шатрите си. Аббас бин Убаде (*радияллāху анх*) му рече: „О, Пратенико на Аллах! Кълна се, ако вие пожелаете, утре сутринта бихме нападнали и убили всички неверници, намиращи се в Минā.“ Думите му зарадваха Пратеника на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*), но той отвърна: **„Все още не ни е повелено да постъпваме по този начин. Засега се върнете по местата си.“**

Имām Несāй предава от Абдуллах бин Аббас (*радияллāху анх*), че ен-сāрите, които присъствали на споразумението в Акабе, идвайки при Пратеника на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*), станали мухāджири.⁸²

Преселението на мюсюлманите в Медйна

След последното споразумение в Акабе за мюсюлманите Медйна се превърна в място, където щяха да намерят спокойствие и закрила. Езичниците като чува за споразумението в Акабе изпаднаха в ярост. Вече за мюсюлманите бе невъзможно да останат в Мекка. Разкривайки положението си пред Пратеника на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*), поискаха разрешение за преселение. Един ден Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*), приближавайки се радостно към своите сподвижници, им каза: **„Известно ми бе мястото ви за преселение. Това място е Ясриб (Медйна). Преселете се там.“** и **„Там се сплотете с вашите братя мюсюлмани. Всевишният Аллах ги направи ваши братя, а Ясриб – място, където да се намерите сигурност и спокойствие.“** След разрешението и препоръката на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) мюсюлманите започнаха да се преселват в Медйна.⁸³

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) предупреждаваше преселниците да бъдат предпазливи и предвидливи. За да не ги заподозрат неверниците, излизаха на малки групички и се движеха колкото се може по-тайно. Пръв в Медйна се пресели Ебū Селеме (*радияллāху анх*), който бе измъчван твърде много от езичниците. След време обаче, забелязвайки това движение на мюсюлманите, езичниците започнаха да възпрепятстват по всякакъв начин тяхното преселение: връщаха обратно онези от преселващите се мюсюлмани, които видеха; разделяха жените от мъжете им; затваряха ги и ги подлагаха на различни мъчения, но заради страха от вътрешни междуособици не смееха да ги убиват. Въпреки това мюсюлманите не спираха тайно да се преселват в Медйна.

Един ден Хазрети Омер запаса меча, взе стрелите и копието си и пред погледа на всички извърши тавāф около Кяабе. След това се провикна на тълпата от езичници: „Ето и аз се преселвам по пътя на Аллāху теālā, за да

⁸² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 438; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 221-223; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 261

⁸³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 226

опазя религията си. Ако има някой, който иска да остави след себе си жена-вдовица, деца-сираци и разплакана майка, да се яви пред мен зад тази долина!“

По такъв начин Хазрети Омер с още двадесет мюсюлмани, посред бял ден, се отправи към Медйна. От страх никой не се осмели да ги спре. След това открито преселение на Омер (*радияллāху анх*) мюсюлманите се стекоса към Медйна.

В това време разрешение за преселение поиска и Хазрети Ебӯ Бекр, но любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Потърпи. Надявам се Всевишният Аллах да разреши и на мен. Тогава двамата заедно ще се преселим.**“ Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) попита: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Има ли такава вероятност?“ В отговор Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го зарадва с думите: „**Да, има!**“ Хазрети Ебӯ Бекр се зарадва много. Веднага купи две камили за 800 динара и започна да чака този ден.

В Мекка вече бяха останали само любимият ни Пейгамбер, Хазрети Ебӯ Бекр, Хазрети Али, бедните, болните, старците и мюсюлманите, които бяха затворени от езичниците.

Жителите на Медйна (енсāрите) посрещнаха с отворени обятия пристигащите от Мекка преселници (мухāджири) и ги приеха в домовете си. Между тях се завърза голямо братство.

Езичниците бяха обезпокоени от евентуалното преселение на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и заставането му начело на мюсюлманите в Медйна. Затова те се събраха в Дār-ун-Недве (Дома на събранието) и започнаха да обсъждат положението. На това събрание присъства и шейтāнът, приемайки образа на един старец от Неджд – Шейх-и Недждī, и послуша техните разговори. Имаше различни предложения, но нито едно от тях не бе прието. Тогава шейтāнът се обади: „Нито едно от вашите предложения не е разрешение на въпроса, защото той с това миловидно лице и с тези благи думи би объркал всичко. Измислете нещо друго.“

Вождът на курайшите Ебӯ Джехл каза: „От всеки род да изберем по един силен младеж и всички с мечове в ръка да се нахвърлят върху Мухаммед и да пролеят кръвта му. Така няма да се разбере кой го е убил и ще се съгласят с кръвнината, която ще им платим.“ Шейтāнът хареса много това предложение и ги подтикна към неговото реализиране.⁸⁴

В това време, когато езичниците подготвиха този коварен план, Расӯл (*алейхисселām*) получи разрешение от Аллāху теāля за преселение. Джеб-рāил (*алейхисселām*), явявайки се, извести Пейгамбера ни (*алейхиссалāту vessелām*) за заговора на неверниците и му каза тази нощ да не спи в постелята си. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на

⁸⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 124; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 227

Хазрети Али: „Тази нощ легни в моята постеля и се завий с моята връхна дреха! Не бой се, нищо лошо няма да ти се случи.“ и му заръча да предаде оставените при него за съхранение вещи на собствениците им.

Хазрети Али, без никакъв страх, с готовност за саможертва, изпълни заповедта на Любимия на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

В нощта на преселението Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) излезе от благословения си дом, който бе заобиколен от езичниците. Произнесе първите десет āйети на сūra „Йāсйн“, взе шепа пръст и я разпръсна върху главите на езичниците. Според предание, езичниците, върху чиито глави се изсипала от тази пръст, били убити в битката при Бедр. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) мина между тях съвсем спокойно, без да го види никой, и продължи към дома на Хазрети Ебӯ Бекр.

След известно време при тях дойде един човек и ги попита: „Какво чакате тук?“, а те отговориха: „Чакаме Мухаммед да излезе от дома си.“ Тогава човекът им каза: „Кълна се, че Мухаммед мина между вас и хвърли пръст по главите ви.“ Езичниците опипаха главите си и се убедиха в правотата на думите му. Веднага влязоха вътре и завариха Хазрети Али да лежи в постелята на Расūл (*алейхисселām*). Попитаха го за Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той им отговори: „Не знам! Да не би да ми е наредено да го следя!“ Набиха го и го затвориха за известно време, след което го пуснаха.

Започнаха да търсят Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).⁸⁵ Най-напред отидоха в къщата на Хазрети Ебӯ Бекр и попитаха дъщеря му Есмā. Като не получиха никакъв отговор от нея, я пребиха. След това го потърсиха навсякъде, но не успяха да го открият. Побесняха. Ебӯ Джехл, който бе най-свирепият сред тях, обеща да даде награда от сто камили на този, който доведе Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебӯ Бекр или съобщи тяхното място. Чувайки за наградата, алчниците за богатство се въоръжиха и се впуснаха да ги търсят.

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде в дома на Хазрете Ебӯ Бекр-и Сиддйк и му съобщи, че е получил разрешение за преселение. Хазрети Ебӯ Бекр го попита, дали и той ще е с него. Като узна, че в това пътуване ще е редом до Любимия на Аллāху теāлйā, не сдържа сълзите си и заплака от радост. Каза: „Нека майка ми, баща ми и животът ми бъдат жертвани за вас о, Пратенико на Аллāху теāлйā! Камилите са готови. Приемете тази, която пожелаете.“ Но Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Бих се качил на камилата само ако я купя.**“ и той бе принуден да каже цената на камилата.

⁸⁵ Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, II, 309

Хазрети Ебӯ Бекр нае Абдуллах бин Урайкит, който много добре познаваше пътищата, да им показва пътя. Заповяда му след три дни да доведе камилите до пещерата, намираща се в планината Севр.

На 27-ия ден на месец сафер, в четвъртък, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Ебӯ Бекр-и Сиддйк, вземайки малко храна при себе си, се отправиха към планината Севр. През целия път Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) вървя ту от лявата страна на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), ту от дясната му страна, ту след него, ту пред него. Забелязвайки това Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита защо постъпва по този начин. Хазрети Ебӯ Бекр му отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллāху теāля! Правя го, за да ви предпазя от евентуална опасност, която би могла да ви сполети.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**“О, Ебӯ Бекр! Искаш ли нещастие, което ще сполети мен, да сполети теб вместо мен?”**“ Хазрети Сиддйк отговори: „Бих искал, о, Расӯляллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пейгамбер с истинската религия!“⁸⁶

По пътя налъмите на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*), които бяха много тесни, се скъсаха и краката му се разраниха. След трудното изкачване на планината се добраха до пещерата. Пред входа на пещерата Хазрети Ебӯ Бекр рече: “О, Пратенико на Аллах! Нека вляза пръв в пещерата и да видя дали има нещо, което би могло да навреди на благословеното ви тяло. Ако стане нещо, да пострадам аз!“ Влезе и я разчисти. Вътре имаше много малки и големи дупки. Хазрети Ебӯ Бекр разкъса дрехата си и запуши дупките, но една от тях остана. Нея закри с петата си и след това покани Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) влезе, постави главата си в скута на Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) и заспа. В това време една змия ухапа крака на Хазрети Сиддйк. Въпреки болката, той, за да не събуди Расӯлюллах, не помръдна, но една негова сълза капна върху благословеното му лице и любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „Какво стана, о, Ебӯ Бекр?“ Хазрети Ебӯ Бекр каза: „Ухапа ме една змия от дупката, която бях запушил с крака си.“ Тогава Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) намаза със слюнката си ухапаното място и болката му веднага изчезна.

През това време езичниците, следвайки следите, стигнаха до пещерата. Входът на пещерата бе покрит с паяжина и два гълъба си бяха свили гнездо. Следотърсачът Курз бин Алкаме каза: „Ето тук следите се губят.“ Неверниците отвърнаха: „Ако бяха влезли вътре, паяжината щеше да бъде разкъсана.“ Някои от тях рекоха: „И без това сме дошли до тук, да влезе някой и да провери.“, но неверникът Умейе бин Халеф възрази: „Толкова

⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 230; Ибн Асāкир, *Тārīху Димашик*, XXX, 78

ли сте глупави! Каква работа имате в пещера, чийто вход е покрит с пластове паяжина. Кълна се, че този паяк е изплел тази мрежа още преди да се е родил Мухаммед.“ Докато неверниците спореха пред входа на пещерата, вътре Хазрети Ебӯ Бекр се безпокоеше за живота на Расӯлюллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*). „О, Пратенико на Аллах! Кълна се в Аллāху теāлй, не се тревожа за себе си, но ме е страх за вас. Ако убият мен, аз съм един, нищо няма да се промени, но ако се случи нещо с вас, то тогава цялата общност ще загине и ислямът ще бъде обречен на изчезване.“ рече той. Пратеникът на Аллāху теāлй (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**О, Ебӯ Бекр, не се страхувай! Без съмнение Аллāху теāлй е с нас!**“

Ебӯ Бекр-и Сиддйк не спря да се тревожи и каза: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Животът ми да бъде жертван за вас! Ако някой от тях се наведе, ще ни види.“, Пейгамберът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) го успокои с думите: „**О, Ебӯ Бекр! Двама, а третият е Аллāху теāлй. Не тъгувай! Хак** (Аллāху) **теāлй е с нас.**“ Езичниците се отказаха да влязат в пещерата и се върнаха назад.⁸⁷

В Свещения Корāн това състояние е предадено по следния начин, меāл: „**Ако вие не му помогнете (на Моя Любим), Аллāху теāлй вече му помогна, (спомнете си за времето), когато неверниците го изкараха (от Мекка) – и бе един от двамата (с Ебӯ Бекр), когато бяха в пещерата (на върха на планината Севр); когато рече той (Расӯлюллах) на своя другар (Ебӯ Бекр-и Сиддйк): „Не страдай! Помощта на Аллāху теāлй без съмнение е с нас.” И низпосла Аллāху теāлй Своето успокоение над него, и го подкрепи (Своя Любим) с воители (с мелйикета), които вие не видяхте, и стори той словото на неверниците да е презряното, а Словото (тевхйд) на Аллāху теāлй е много велико. Аллāху теāлй е абсолютният Победител.**“ (сӯра Тевбе: 40)

В пещерата останаха три дни и три нощи. През това време синът на Хазрети Ебӯ Бекр (*радиял-лāху анх*) Абдуллах идваше нощем при тях и им съобщаваше всичко, което се говори в Мекка, а освободеният му роб и овчар Амир бин Фухейра им носеше мляко и заличаваше следите.

На четвъртия ден любимият ни Пейгамбер (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебӯ Бекр се качиха на камилата Кусвā. На другата камила пък се качи Хазрети Амир бин Фухейра и водачът им Абдуллах бин Урайкит и потеглиха към Медйна.

Изпратеният като милост за светове Пратеник на Аллāху теāлй (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) напусна родното си място – възхваляваният от Всевишния Аллах най-почитан град Мекка. Обръщайки камилата си към Месджид-и Харām с много тъга каза: „**Кълна се в Аллāху теāлй! Ти си най-ценната местност, сътворена от Аллāху теāлй, ти си най-любимото**

⁸⁷ Муслим, „Фезāилу’с-Сахāбе“, 1; Тирмизй, „Тевфсйру’л-Кур’ан“, 10; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 228; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 471; VII, 459

място за Него. Ако не бях принуден, нямаше да те напусна. За мен няма по-красив и по-любим дом от теб. Ако моето племе не ме бе принудило, нямаше да тръгна, нямаше да потърся друго убежище освен теб!”

В този момент Джебрāил (*алейхисселām*) дойде при Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го попита: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Затъжи ли се за родното си място?“, „**Да, затъжих се!**“ отговори той (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тогава Джебрāил (*алейхисселām*) го зарадва и утеши с вестта, че ще се върне в Мекка с 85-и айет от сūra Касас.

Пътуването протичаше спокойно. Неверниците ги търсеха навсякъде, но Всевишният Аллах ги пазеше от злото на езичниците. Когато пристигнаха в местността Кудейд, спряха пред шатрата на известната със своята щедрост и великодушие, умната и целомъдрена жена на име Умму Ма’бед. Поискаха да купят фурми и месо за ядене, но тя им каза, че би ги нагостила, но за съжаление няма нищо. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита дали имат мляко. Отговори, че животните им са безплодни. Султанът на вселената (*алейхиссалāту весселām*) видя една слаба овца, която стоеше до шатрата и попита Умму Ма’бед: „**О, Умму Ма’бед! Тази овца защо стои завързана тук?**“ Тя отвърна: „Тя е много болна и слаба и от изтощение не можа да отиде със стадото.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита: „**Дава ли изобщо мляко? Разрешавате ли ми да я издоя?**“ Тя разреши и Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), отивайки при овцата, спомена името на Аллāху теāля и отправи ду’ā за берекет (изобилие). Когато с благословената си ръка докосна вимето на овцата, то се напълни с мляко и потече. Веднага донесоха един съд и го напълниха. Най-напред дадоха на Умму Ма’бед да пие, след това на Хазрети Ебӯ Бекр и на останалите. Всички пиха до насита. Най-накрая пи и самият той (*салляллāху алейхи ве селлем*). След това отново издои овцата и напълни най-големия съд, намиращ се в шатрата и го даде на Умму Ма’бед.

След като си тръгнаха, пристигна мъжът на Умму Ма’бед. Видя млякото и с радост попита жена си: „О, Умму Ма’бед! Откъде е това мляко?“ Тя му разказа всичко, което се бе случило през този ден. Каза: „Днес у нас дойде един благословен човек и това, което виждаш е неговият дар, неговият берекет.“ Мъжът ѝ я помоли да опише този човек и тя го описа най-подробно.

Рече: „Този благословен човек беше с много красива осанка и миловидно лице. В очите му имаше малко червенина, гласът му беше нежен. Благословените му мигли бяха дълги. Бялото на окото му беше много бяло, а черното – много черно. Косата му беше черна, брадата – гъста. Когато мълчеше, в облика му се появяваше внушителност и достойнство. Когато говореше, се усмихваше и редеше думите като бисерни мъниста. Отдалече изглеждаше много внушителен, но отблизо беше много мил и приятен.

Намиращите се при него му оказваха уважение и с любов изпълняваха неговите заповеди.“ Нейният мъж, слушащ в захлас, рече: „Кълна се, че това е човекът, когото търсят курайшите. Ако го бях срещнал, щях да му служа и нямаше да се отделям от него.“ Според предание, тази овца е живяла осемнадесет години и нейното мляко било достатъчно за препитанието на това семейство. А мъжът на Умму Ма'бед настигна Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) в долината Рим и прие исляма. По-късно и Умму Ма'бед прие исляма.⁸⁸

Сурака бин Мāлик

Неверниците не спираха да търсят отпавилите се към Медйна Мухаммед (*алейхисселām*) и Хазрети Ебӯ Бекр. Неоткриването им щеше да се превърне в сериозна заплаха за тях. Те бяха много разтревожени от мисълта, че мюсюлманите могат да основат ислямска държава и да ги унищожат за кратко време. Поради тази причина езичниците започнаха да използват всичките си възможности. Обявиха награда от сто камили и много богатство за този, който убие или плени Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебӯ Бекр. Тази новина достигна и до Сурака бин Мāлик от рода Мудлидж, който бе опитен следотърсач.

Един ден хората от рода Мудлидж се събраха в местността Кудайд. Сред тях се намираше и Сурака бин Мāлик. В този момент дойде един човек от курайшите и каза на Сурака: „О, Сурака! Кълна се, че преди малко видях една група от трима души, които отиваха към брега. Сигурно са Мухаммед и неговите сподвижници.“ Сурака не искаше да поделител наградата с никого и затова, казвайки: „Не, не са те. Това са еди-кои си хора, които бяха минали преди малко отгук. Ние ги видяхме“, се престори, че не предава никаква важност на думите му.

Сурака бин Мāлик постоя известно време, след което незабелязано се отдалечи оттам. Пристигайки в дома си, нареди на слугата си да вземе коня и оръжието си и да го изчака зад долината. Самият той взе копието си, обърна острието му надолу, за да не блести, качи се на коня си и тръгна по следите им. Настигна ги. Бе толкова близо, че чуваше как Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) чете Свещения Корāн. Когато Хазрети Ебӯ Бекр се обърна назад, забеляза Сурака бин Мāлик и силно се разтревожи. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) го успокои, както в пещерата, с думите: „**Не страдай! Аллāху теāлйā е с нас!**“

От Хазрети Бухārй се предава, че когато Хазрети Ебӯ Бекр съобщил на Расӯлюллах, че един конник се приближава към тях, Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправил следната ду'ā към Всевишния Аллах: „**О, Господарю! Събори го на земята!**“ Според друго

⁸⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 230

предание, когато Сурāка се доближил до тях, Хазрети Ебӯ Бекр започнал да плаче. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попитал защо плаче. Той му отговорил: „Не плача за себе си, а за вас. Страх ме е да не ви навреди.“

Сурāка се доближи много близо до Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Мухаммед! Днес кой ще те защити от мен?“ Султанът на вселената му отговори: **“Ще ме опази Аллāху теāля, Който е Джеббār (Всеподчиняващ) и Каххār (Покоряващ).”** В този момент предните крака на коня на Сурāка потънаха до колена в пясъка. Спасявайки се, отново се опита да нападне, но краката на коня му отново потънаха. Всичките му усилия да освободи коня си бяха напразни. Намирация се в безизходица Сурāка започна да моли състрадателния ни и милостив Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), събрал в себе си всички черти на красивата нравственост. Накрая Сурāка каза: „О, Мухаммед! Разбрах, че си закрилян. Помоли се да се освободя. Вече няма да ти навредя и няма да те издам на преследвачите.“ Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) отпрати следната ду'ā: **„О, Господарю! Ако той е искрен, освободи коня му!“**. Аллāху теāля прие тази молба и едва тогава конят на Сурāка успя да се освободи. От мястото, където бяха потънали краката на коня, към небето се издигна нещо като дим. Удивеният Сурāка разбра, че Мухаммед (*алейхисселām*) се намира под постоянна закрила. Каза му: „О, Мухаммед! Аз съм Сурāка бин Мāлик. Обещавам ти, че никога няма да правя това, което не харесваш. Твоето племе обяви много голяма награда за теб и твоите приятели.“ и му разказа подробно за решението на курайшите. След това им предложи храна и камила, но любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) не прие и каза: **„О, Сурāка! Докато ти не приемеш исляма, аз не бих приел твоята камила и твоя добитък. Само не казвай на никого, че си ни видял! Това стига!“**

От Ибн-и Саад се предава, че когато Сурāка казал на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да му заповяда това, което желае, Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърнал: **„Стой в родното си място и не позволявай на никого да ни настигне.“**

Ако Всевишният Аллах пожелае нещо да се случи, то се случва. Когато някой Му се довери с чисто сърце и следва Неговия път могат да се случат невероятни неща. Разяреният като лъв Сурāка, който се бе отправил да убие Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да получи обявената от курайшите награда, по волята на Аллāху теāля вече бе като смирено и покорно дете. Способният на всичко Аллāху теāля, за да опази Своя Любим, обърна сърцето на Сурāка към добро. Разбира се, Всевишният Аллах нямаше да остави Своя Любим сам, защото го изпрати като милост за световете, изпрати го, за да покаже на хората пътя към вечното щастие.

След всичко това Сурака се върна назад и не разказа нищо за случилото се.⁸⁹

Радвайте се! Радвайте се! Идва Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем)!..

В понеделник, осмия ден от месец рабй'ул-еввел Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем), Хазрети Ебӯ Бекр, Амир бин Фухейра (радияллāху анхум) и Абдуллах бин Урайкит пристигнаха в Кубā. Този ден стана начало на ислямското летоброене. Отседнаха в дома на Кулсум бин Хидм, който бе мюсюлманин. Тук, в Кубā изградиха първия месджид. В долината Кубā отслужиха първия петъчен намаз и изнесоха първото хутбе (проповед). Този месджид е възхвален в Свещения Корāн по следния начин, меāl: **„...Месджидът, основан върху таква*...“** (сӯра Тевбе:108)

В това време останалият в Мекка Хазрети Али отиде в Кяабе, седна на обичайното място, където сядаше Мухаммед (aleyхисселйāм) и върна на всички хора нещата, които те бяха поверили на Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем).

Останалите в Мекка мюсюлмани, сред които се намираше и семейството на Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем), бяха под покровителството на Хазрети Али. След известно време Пейгамберът ни (aleyхисселйāту весселйāм) заповяда на Хазрети Али да доведе семейството му в Медйна.

Лъвът на Аллāху теāлй – Хазрети Али отиде до мястото, където се събираха курайшите и им каза: „С позволението на Аллāху теāлй (Иншāалах) утре отивам в лъчезарната Медйна. Имате ли нещо да ми казвате? Ако имате, кажете го сега.“ Всички наведоха глави и не казаха нищо. На сутринта Хазрети Али събра вещите на Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем), и заедно със семейството му и роднините си, се отправиха на път. Успя да настигне Пейгамбера ни (aleyхисселйāту весселйāм) в Кубā с подуте и окървавени крака, тъй като през деня се укриваше от неверниците, а през нощта се движеше пеша. Бе толкова изнемощял, че нямаше сили да отиде при Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем). Като разбра това, Мухаммед (aleyхисселйāм) отиде лично при него. Като го видя, го съжали, прегърна любимия си чичов син, погали нежните му крака, които бяха понесли много трудности по пътя на Аллāху теāлй и отправи ду'ā за неговото оздравяване. Предава се, че в чест на тази негова саможертва е бил низпослан следният āйет, меāl: **„Сред хората има такива, които се жертват в името на задоволството на Аллāху теāлй...“** (Бакара: 207)

Когато мухāджирите и енсāрите научиха, че Султанът на вселената (салляллāху алейхи ве селлем) е потеглил към Медйна, зачакаха с голямо

⁸⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 489; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV

вълнение неговото пристигане. По този повод в крайните райони на Медйна поставиха наблюдатели, които да известят хората за неговото пристигане. Изгарящите от любов към него, отправяйки поглед към хоризонта, го чакаха дни наред, така, както горещата и жарка пустиня жадува за вода. И изведнъж се чу: „Идват! Идват!..“ Чуващите радостния възглас насочиха погледа си към знойната пустиня. И наистина! Ето ги! Идваха! Идваха!.. С голяма величественост се приближаваха към тях. Из улиците на Медйна се чуваха само радостните възгласи на хората: „Радвайте се! Радвайте се, о, жители на Медйна! Пратеникът на Аллāху теāлй пристига! Любимецът на Аллāху теāлй пристига!“ Очакващите тази радостна вест, малки и големи, обличайки най-хубавите си дрехи, бързаха да посрещнат така дългоочаквания гост – Султана на вселената. Сълзи на радост се стичаха като реки по бузите им. Възгласите на прослава и превъзнасяне на Аллāху теāлй изпълниха целия град, извисиха се до небесата.

Това бе най-неповторимият, най-незабравимият ден в историята на Медйна. Цареше атмосфера на мъка и радост, защото от едната страна (в Мекка) се намираха враговете, които искаха да убият Любимия на Аллāху теāлй, познат от всички като “Емйн”, а от другата страна (в Медйна) – онези, които бяха готови да пожертват живота си за него и неговите приятели.

Всички жители на Медйна искаха, колкото се може по-скоро, да видят сияйното лице на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). В този невиждан и неповторим празничен ден децата и жените нареждаха следните стихове:

*“Талеа’л-бедру алейнā,
Мин сенийāти’л-Ведā,
Веджебе’ш-шукру алейнā,
Мā де’Аллāху дāи!
Еййух-ел-меб’ўсу фйнā,
Джи’те бил-емр-ил мутā!”*

Отвсякъде се чуваха приветствия и покани: „Добре дошъл, о, Пратенико на Аллах!“, „Заповядайте у нас, о, Пратенико на Аллах!..“ Големците на Медйна, хващайки юздите на камилата му, го молеха: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Заповядайте у нас!..“, но той им казваше: „**Пуснете юздите на камилата! Тя има задача. Където коленичи, там ще отседна.**“ Вълнението и любопитството бе голямо. Къде ли щеше да коленичи Кусвā? Кусвā продължаваше да се движи към вътрешността на Медйна. При всеки дом, край който минаваше Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*), стопаните го молеха: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Заповядайте у нас!“ Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), усмихвайки се, им отвърщаше: „**Направете път на камилата! На нея ѝ е повелено къде да коленичи.**“ Кусвā стигна до мястото, където сега се намира вратата на джамията на

Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Месджид-и Небевї и коленичи, но Расул (*алейхисселām*) не слезе. Тя отново се надигна, повървя малко и връщайки се на същото място, коленичи и повече не стана. Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) слезе от камилата и каза: „Тук ще отседнем, с позволението на Аллах.“ и попита: „**Чие е това място?**“ Обясниха му, че това място принадлежи на синовете на Амр – Сухейл и Сехл, които бяха сирачета. Тогава Пратеникът на Аллāху теālя (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита за най-близката къща на своите роднини, защото майката на дядо му Абдулмутталиб бе от рода Неджār. Хазрети Хāлид бин Зейд Ебӯ Еййӯб ел-Енсārї зарадван каза: „О, Пратенико на Аллāху теālя! Най-близка е моята къща! Ето я! А това е вратата ѝ!“ и показа къщата си. След това взе багажа от гърба на камилата и покани Расуллюлах (*салляллāху алейхи ве селлем*) в дома си.

Мюсюлманите от Медїна и мухāджирите се зарадваха твърде много на преселението на Мухаммед (*алейхисселām*).

ГОДИНИТЕ В ЛЪЧЕЗАРНАТА МЕДЀНА

С преселението на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) в Медїна през тринадесетата година от бисет (622г.), дванадесетия ден от месец рабї’ул-еввел, започна десетгодишния период от живота му в Медїна.

Хазрети Хāлид бин Зейд Ебӯ Еййӯб ел-Енсārї бе удостоен с щастието да приеме в дома си Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*). Пратеникът на Аллāху теālя предпочете да обитава долния етаж на къщата му и се настани там, защото бе много удобен и подходящ за посрещане на многото посетители, които идваха да се видят с него.

Хазрети Хāлид разказва по следния начин: “Когато Расуллюлах ни удостои със своето присъствие, реши да отседне на долния етаж. Това много ни натъжаваше. Един ден каза: “Майка ми и баща ми да се жертват за вас, о, Расуллялах! Много ме безпокои фактът, че ние оставаме на горния, а вие - на долния етаж. Не мога да успокоя сърцето си! Много ми е тежко! Моля ви, позволи ние да останем тук, а вие да се настаните горе.” Тогава ми отговори: “**О, Ебӯ Еййӯб! На нас ни е по-удобно и подходящо да останем на първия етаж.**” Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) ми обясни, че, ако остане на долния етаж, ще може по-спокойно да посреща гостите. Така ние се подчинихме на неговото желание и останахме на горния етаж.

Веднъж се случи така, че стомната ни се счупи, и за да не предизвика неудобство разлялата се вода върху намиращия се на долния етаж Расуллюлах (*салляллāху алейхи ве селлем*), ние веднага с жена ми попихме водата с единствения ни кадифен юрган, с който се завивахме.”

Хазрети Ебӯ Еййӯб ел-Енсәрӣ продължаваше да се безпокои от това, че живее на горния етаж. Накрая Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселәм*) се качи да живее на втория етаж.

Хазрети Ебӯ Еййӯб разказа: „Винаги готвехме вечеря за Пратеника на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) и му я занасяхме. Когато връщаше останалата от вечерята храна, аз и жена ми Умму Еййӯб търсехме този край, от където е ял той (*саллялләху алейхи ве селлем*), и ние ядохме от там за берекет. Една вечер бяхме приготвили храна, в която имаше лук или чесън. Когато Расӯлюллах ни върна храната, ние не видяхме следи от неговите пръсти. Бях се притеснил много. Плачейки отидох при него и му казах: „О, Пратенико на Аллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Вие върнахте храната, но ние с Умму Еййӯб не видяхме вашите благословени следи по нея, защото ние ядохме за изобилие от местата, докоснати от пръстите ви.” Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) отговори: **„В този зеленчук усетих някаква миризма и затова не ядох. Аз съм човек, който общува с меляйке.“** Попитах го: „Тогава тази гозба харәм ли е (забранена ли е)?“. Пратеникът на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) ми отговори: **„Не. Аз не го харесах заради миризмата му.“** „След като вие не го харесвате, значи и аз няма да го харесам ” казах аз. Пейгамберът ни рече: **“Вие го яжте.”** След тези негови думи ние ядохме от тази храна, но друг път гозба с този зеленчук не сме приготвяли за Расӯлюллах.

Друг път бяхме приготвили гозба, която щеше да стигне само за Расӯлюллах и Ебӯ Бекр. Когато занесох храната, Расӯлюллах ми каза: **„О, Ебӯ Еййӯб! Покани тридесет души от първенците на енсәрите.“** Аз започнах да се безпокоя, защото храната беше малко, но той (*саллялләху алейхи ве селлем*) отново каза: **„О, Ебӯ Еййӯб! Покани тридесет души от първенците на енсәрите.“** Обзет от хиляди мисли, аз поканих тридесет души, и те дойдоха. Всички ядоха от гозбата и се нахраниха. Разбирайки, че това е едно чудо, вярата на дошлите се усили, и те още веднъж дадоха обет за вяност. После си тръгнаха. След това Расӯлюллах ми каза: **„Покани шестдесет души.“** Този път без никакво притеснение, защото бях видял чудото, че храната не намалява, аз поканих тези хора. Те дойдоха, ядоха от храната и си отидоха. След тях Расӯлюллах ми каза: **„Покани деветдесет души от енсәрите.“** Аз ги поканих. По заповед на Пейгамбера ни (*саллялләху алейхи ве селлем*) те седнаха на софрата да се хранят по десетина души. По този начин се нахраниха сто и осемдесет души, а яденето, което бях занесъл стоеше недокоснато. Всички тези хора станаха свидетели на това голямо чудо.⁹⁰

⁹⁰ Кәдӣ Ийәд, *Шифә-и Шериф*, 289

Побратимяването на енсърите с мухаджирите

За да е по-сплотено обществото на Медйна, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) побратими преселилите се мухаджири с енсърите, които ги приютиха в домовете си. Хазрети Али, който остана най-накрая, мислейки си, че е забравен, попита: „О, Пратенико на Аллах! Нима ме забравихте?“, но Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) го успокои, казвайки му: „**Ти си мой брат, на този свят и в отвъдния.**“ Това братство се основаваше на принципа на материалната и духовна помощ. Енсърите оказваха, както материална, така и морална помощ на своите братя мухаджири. По този начин тъгата им по родната земя, по домовете и роднините поне за малко щеше да премине. Мюсюлманите от Медйна отвориха обятията си за братята си мухаджири, поканиха ги в домовете си и им предложиха цялата си помощ. Това побратимяване още повече ги сближи и засили тяхната обич. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) побратими всеки мухаджир със сходен нему по характер енсър. Това братство бе на такова ниво, че те биха могли дори да споделят имота, наследен от бащите си.⁹¹

Всеки енсър даваше на своя брат-мухаджир половината от това, което притежаваше – земи, градини, дом, богатство. Един от мухаджирите – Абдуррахмāн бин Авф разказва:

„Когато се преселихме в Медйна, Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ме побратими със Саад бин Рабī. След това побратимяване моят събрат ми каза: „О, братко Абдуррахмāн! Аз съм най-заможният мюсюлманин в Медйна. Разделих богатството си на две половини, едната е твоя.“ А аз му казах: „Всевишният Аллах да благослови имота ти. Аз нямам нужда от него. Ти само ме заведи до тържището, това ми стига.“

Преселенията, от времето на Āдем (*алейхисселām*) до това преселение на мюсюлманите от Мекка в Медйна, бяха много, но нито едно от тях не бе толкова смислено и възвишено, с такава пожертвувателност, дружба и братство между преселниците и местното население. Всевишният Аллах в Корāн-и керīm казва, меāl: „**Единствено мюсюлманите са братя.**“ (сūra Худжурāt: 10) Това доказва, че истинската любов и искреност е свързана не с материални облаги, а с вяра и доверие. Сподвижниците постигаха това състояние само с еднократно намиране в присъствието на Расūлюллах. Океани от феїз (сияние) и берекет, бликащата от сърцето на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), чрез беседите му се вливаха в сърцата на сподвижниците и в резултат на това те проявяваха невиджана самоотверженост, всеотдайност и предпочитаха братята си пред себе си.

Всички мюсюлмани – енсари и мухаджири, сплотявайки се в този нов център на исляма, се врекоха да пожертват всичко, дори и живота си, за

⁹¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 238; Ибн Кесїр, *ел-Бидāїе*, III, 226-229

укрепването на исляма. По този начин, събирайки се около Расуллоллах, те граяха нов ред и щастлив живот, основан на исляма. Това бе първата крачка по пътя към формирането на Ислямската държава. Медйна се превръщаше в люлка и център на исляма.

В Медйна, освен мюсюлмани, имаше християни, юдеи и езичници. Юдеите се състояха от три племена – Бенй Кайнука, Бенй Курайза и Бенй Надр. Те бяха врагове на исляма и особено на любимия ни Пейгамбер.

Езичниците от Мекка виждаха голяма опасност в побратимяването на мюсюлманите и предусещаха, че ако в най-скоро време не предприемат никакви мерки, мюсюлманите ще укрепнат и нападайки Мекка, ще си върнат изоставените къщи и земи. Затова изпращаха заплашителни писма до мюсюлманите в Медйна. В едно от тях се казваше: „Без съмнение, нито едно от враждуващите с нас арабски племена не ни е ядосало толкова, колкото вие. Защото вие, вместо да ни върнете човека, който е от нас, му помогнахте, приютихте го и го защитихте. Молим, да не заставате между нас и да го оставите на нас. Ако се държи добре с нас, най-много ние ще се зарадваме на това, но ако е обратното – ние знаем как да постъпим с него!..“

В отговор, Хазрети Кааб бин Малик им написа едно много хубаво писмо, в което възхваляваше Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселам*).

Заплашителни писма получиха и езичниците от Медйна. Езичниците от Мекка ги заплашваха, че ако не изгонят от Медйна или не убият Пратеника на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*), ще се бият с тях, ще ги убият и ще пленят жените им.

След тези заплахи езичниците от Медйна, начело с двуличника Абдулах бин Убей, се събраха и решиха в най-удобния за тях момент да навредят на Расуллоллах (*салляллаху алейхи ве селлем*).

Когато мюсюлманите научиха за това тяхно намерение, започнаха да го охраняват. Заради враждебното отношение на езичниците, мюсюлманите не можеха да излязат навън през нощта и да спят спокойно в домовете си. Убей бин Кааб разказва: „Когато Пратеникът на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници се преселиха в Медйна, мюсюлманите станаха прицел на враждебно отношение от страна на арабските езически племена. Въоръжени сподвижниците дежуреха по цели нощи.“

Сплотилите се сподвижници се притичваха на помощ на намиращите се в опасност братя мюсюлмани. Най-ярък пример за това бе любимият ни Пейгамбер. Той освен че бе първенец във всяко добро начинание, бе първенец и в смелостта и безстрашието. Когато през нощта се чуеше писък, независимо по кое време, Пратеникът на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*), като светкавица с коня си пристигаше първи на мястото, след това съобщаваше на сподвижниците си, че няма никаква опасност и ги успокояваше.

Месджид-и Небї (Месджидът на Пейгамбера ни)

Първата работа на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), след преселението му в Медїна, бе да построи месджид, в който да се изпълнява съвместен намāз и да обучава своите сподвижници. Джебрāил (*алейхис-селām*), явявайки се пред него, му каза: “О, Пратенико на Аллах! Всевишният Аллах ти повелява да построиш една къща (месджид) от камъни и кирпич.“ Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага купи земята, където бе коленичила камилата му Кусвā, въпреки че собствениците му много искаха да я подарят. Те казаха: „О, Пратенико на Аллах! Ние ви подаряваме тази земя. Отплатата ѝ чакаме само от Всевишния Аллах.“, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не се съгласи да приеме като подарък земята им, купи я, като заплати в повече.⁹²

Работата започна. Изравниха терена и подготвиха камъните и кирпича. След всички приготовления, мюсюлманите се събраха за поставянето на основите. Първият камък в основата ѝ положи Мухаммед Мустафā (*салляллāху теāлй алейхи ве селлем*). След това заповяда: „**Ебў Бекр да постави своя камък до моя! Омер да постави камъка си до този на Ебў Бекр! Осмāн да постави камъка си до този на Омер! Али да постави камъка си до този на Осмāн!**“ След тях заповяда и на останалите сподвижници да поставят камъните си.

Всички сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се трудеха неуморно и без почивка. На благословения си гръб носеше камъни и кирпич. Основата на джамията издигнаха от камъни на метър и половина, стените иззидаха от кирпич. Един ден Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) носеше кирпич. Тогава един от сподвижниците, виждайки носещия кирпич Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), се приближи до него и с върховно благоприличие му предложи: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Ще ми позволите ли, аз да го нося?“ Но Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*) с още по-голяма учтивост му отвърна, че самият той се нуждае от възнаграждението на Аллāху теāлй повече от него, и не му даде кирпича. Посъветва го да отиде и да си вземе друг.

При изграждането на месджида най-много се трудеше Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Носеше най-тежките камъни при майсторите и в същото време съобщаваше на своите сподвижници с какви блага ще бъдат възнаградени за положените от тях усилия, като по този начин ги окуражаваше.

Мюсюлманите, виждайки усърдието на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се трудеха с още по-голям ентузиазъм. Аммār бин Яасер носеше два кирпича – един за себе си и един за Расўлюллах, докато

⁹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 239

другите носеха по един. Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) го забеляза, отиде при него и с благословените си ръце го погали по гърба и му каза: „**О, сине на Сумеййе! За теб има две награди, а за другите има една**”.

Стените на джамията бяха издигнати за кратко време. Към тях за Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) пристроиха и две помещения от кирпич и ги покриха с палмови клони. (Впоследствие тези помещения бяха увеличени до девет.) След приключване на строителството на месждида Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) се премести от дома на Хазрети Хāлид бин Зейд в новопостроения си дом.

Стенанието на дънера

Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) всеки петък четеше проповеди (хутбета), опирайки се на дънера на финиковата палма в месджида, наречен Ханнāне. След известно време бе направен минбер с три стъпала и той започна да използва него. В един петъчен ден, когато любимият ни Пейгамбер (салляллāху алейхи ве селлем) се изкачи на минбера, за да прочете хутбето си, изсърхналият дънер, на който се подпираше преди, започна да плаче и стене с глас, наподобяващ плача на бременна камила. Стонът обаче не спираше. Чувайки това, Султанът на вселената (салляллāху алейхи ве селлем) слезе от минбера, приближи се до дънера и го погали с благословените си ръце. В този момент стенанията му спряха. Сподвижниците, които станаха свидетели на голямата любов на дънера към Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем), не успяха да сдържат сълзите си.

Във връзка с това Хазрети Енес бин Мāлик казва: „Дори и месджидът се разтресе от неговото стенание.“ Ибн-и Ебӯ Ведā също казва: „Дънерът се разцепи и се поклати. Расӯлюллах дойде, сложи благословената си ръка върху него и той замлъкна.“

За стенанието на дънера Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) каза: „**Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято длан е нефсът ми, ако не бях го погалил, от копнеж и мъка по мен щеше да плаче до Деня Къямет.**“ След това по заповед на Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) дънерът бе заровен.

В друго предание се казва, че Пратеникът на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем), обръщайки се към дънера, казал: „**Ако искаш, да те върна в градината, отново да се разклониш и да си възвърнеш стария вид. Ако искаш, да те засадя в Дженнета и приятелите (приближените раби) на Аллāху теāлй да ядат от твоите плодове.**“ Пратеникът на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем) чул неговия отговор, който бил следният: „Засадете ме в Дженнета, за да ядат от моите плодове ближните на Всевишния Аллах и да бъда там, където няма да изгния.“ Този отговор чули и намиращите се около Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем) сподвижници. Той

обещал да изпълни неговото искане и обръщайки се към своите сподвижници казал: „Той предпочете вечния живот пред този свят.“

Бракът с Хазрети Аише

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Хазрети Ебӯ Бекр се преселиха в Медйна, оставяйки семействата си в Мекка. Една година след смъртта на майка ни Хазрети Хадйдже, Пратеникът на Аллāху теāлй се сгоди за Хазрети Аише в Мекка, но женитбата им се осъществи в Медйна. В един хадйс-и шерйф, предаден от имām Бухārй се казва, че Хазрети Аише е съобщила: „Пратеникът на Аллāху теāлй ми каза: „**О, Аише! Ти ми беше показана два пъти в съня ми. Сякаш, бях видял върху парче зелен копринен плат твоя образ и ми беше казано:** „Това е бъдещата ти съпруга.“ След този сън Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се сгоди за майка ни Хазрети Аише, но сватбата им се състоя по-късно. Самата тя го разказва така:

„Расӯлюллах, преселвайки се, беше оставил нас и дъщерите си в Мекка. По-късно, когато удостои с присъствието си Медйна, изпрати освобождения си роб Зейд бин Хārисе и Ебӯ Рāфй с две камили и 500 динара за закупуване на необходимите вещи. А баща ми изпрати заедно с тях Абдуллах бин Урайкит с две-три камили и писмо, в което повеляваше на брат ми Абдуллах да качи на камилите майка ми Умму Рӯмāн, мен и сестра ми Есмā и да ни отпрати на път. И така заедно със семейството на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ние се отправихме на път. Когато стигнахме до местността Кубейд, Зейд купи още три камили с 500-те динара. Към групата се присъедини и Талха бин Убейдуллах. След като пристигнахме в местността Бейд до долината Минā, моята камила избяга. Аз бях в махмила (в коша на камилата). До мен беше и майка ми. Тя се тревожеше за мен, повтаряйки: „О, дъщеричке моя! О, невесто моя!“ Всевишният Аллах успокои камилата ни и ни спаси. Накрая пристигнахме в Медйна. Аз слязох със семейството на баща ми.“

Семейството на Расӯлюллах слезе пред помещенията, пристроени към месджида. Майка ни Хазрети Аише остана в дома на баща си известно време. Един ден Хазрети Ебӯ Бекр попита Султана на вселената: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Кое ви пречи да живеете с половинката си (с жена си)?“ Расӯлюллах отговори: „**Мехирът.**“ Тогава Хазрети Ебӯ Бекр му изпрати пари.⁹³

След това се състоя и сватбата им с майка ни Аише. По това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на петдесет и пет години. Майка ни Хазрети Аише бе целомъдрена, много умна и способна, като на мига чрез поезия описваше случващите се събития. Никога не забравяше

⁹³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 239; Кādй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 300-301

изученото и наизустеното. Отличаваше се с отлична памет, знание, благороден характер и благочестивост. Сподвижниците научаваха много неща, чрез допитване до нея. Тя бе възхвалена с айет в Свещения Коран от Всевишния Аллах.

Езāн – призивът за молитвата намāз в исляма

Когато Месджидът на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе построен, не съществуваше специален начин за известяване на времето за намāз, както и нямаше специфично призоваване на мюсюлманите към месджидата. Призивът ставаше с думите: „**Ессалāту Джāми’а**“.

Расуллоллах (*алейхиссалāту весселām*) се посъветва със своите сподвижници за това, по какъв начин да бъдат призовани мюсюлманите към извършване на намāза. Някои предложиха да се бие камбана, както при християните, други – да се надува тръба, както при юдеите, а трети – да се пали огън, който да се издига високо. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не прие нито едно от тези предложения.⁹⁴

Абдуллах бин Зейд бин Са’лебе и Хазрети Омер сънуваха езāна, призива за молитвата намāз. Хазрети Абдуллах отиде при Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му разказа съня си:

„Сънувах един човек със зелен шал увит около робата му и с камбана в ръка. Попитах го дали продава камбаната, а той ми отговори: „Какво ще правиш с нея?“ Отговорих му: „Ще я използвам за известяване на времента за намāз.“ Тогава човекът ми рече: „Аз ще те науча на нещо по-хубаво.“ и обръщайки се към къбля, на висок глас произнесе: „Аллāху екбер, Аллāху екбер...“ След като свърши ми каза: „Когато ще се изправиш, за да изпълниш намāз, повтори същите думи, като към края добави „Кад кāмети’с-салāту“.

Тогава Расуллоллах каза: „**Сънят ти е истина. Научи Билял на тези слова, за да ги чете!**“ Този призив за намāз бе наречен езāн.⁹⁵

Хазрети Билял се изкачи на един покрив до джамията и за първи път с тези думи призова мюсюлманите към намāза.

Когато Хазрети Омер чу призива езāн за намāз, изтича при Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза, че е сънувал същите тези думи. През тази нощ същия сън сънуваха и други хора от сподвижниците. През това време на Расуллоллах (*алейхисселām*) бе низпослан 9-ти айет от сūra „Джумā“.

Един ден, след като настъпи времето за утринния намāз, Билял-и Хабеши застана пред вратата на любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и произнесе два пъти следните думи: „**Ес-салāту хайрун минен-неум**“. Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: “**Би-**

⁹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 247

⁹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 239

лял, колко хубави думи! И когато четеш езāн за утринния намāз, прибави и тези думи!” Така тези думи бяха прибавени към езāна за сутрешния намāз.

Гласът на Хазрети Билял, който изпълняваше длъжността муеззин до смъртта на Пейгамбера ни (*алейхиссалātu весселām*), бе много силен, ясен, приятен и впечатляващ. Когато призоваваше мюсюлманите към намāз, всички го слушаха с голяма любов и вълнение. Всички се разплакваха.

За езичниците и юдеите от Медīна, този начин на призоваване бе много странен. Когато чуеха езāна, го взимаха на присмех и се отнасяха подигравателно към него. За това тяхно позорно и дръзко отношение, Всевишният Аллах в Свещения Корāн казва, меāl: „**И когато зовете с езāн към намāза, те го взимат на присмех и развлечение. Това е, защото са хора, които не проумяват.**“ (сӯра Мāиде: 58)

Обучението на благородните сподвижници

Чрез неповторимите си беседи в месджида, Султанът на вселената обучаваше своите сподвижници. Още от първите беседи те чувстваха голяма промяна в сърцата си. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) изливаше сиянията и благодатта, дарени му от Аллāху теālй в техните сърца и те се изпълваха с неописуема любов един към друг. Пред Пратеника на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) се държаха изключително възпитано и бяха крайно внимателни, сякаш птица бе кацнала на главите им и като помръднат, ще изхвъркне. Така те станаха най-достойните и най-възвишените сред всички живи същества след пейгамберите и големите мелйикета.

Всевишният Аллах в Корāн-и керйм казва, меāl: „**Вие станяхте най-добрата общност сред всички. Вие сте сътворени за доброто на хората. Повелявайте доброто и възбранявайте лошото.**“ (сӯра Āл-и Имрāн:110)

„Аллāху теālй е доволен от онези, станали мюсюлмани преди, от първите от мухāджирите и енсāрите, и от онези, които ги следват. Те също са доволни от Аллāху теālй. Той приготви за тях Дженнети, сред които реки текат. Те ще останат в Дженнетите вечно!“ (сӯра Тевбе:100)

„Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) е Пратеника на Аллāху теālй и онези, които са заедно с него (т.е. Есхāб-и кирām), са силни към неверниците, но милостиви един към друг. Виждаш ги много пъти в рукӯ и суджӯд. Искат от Аллāху теālй да даде на хората всяко добро и превъзходство в земния и отвъдния живот. Пожелават Ридвāн, т.е. доволството на Аллāху теālй. По лицата им проличава, че правят много суджӯд. Техните състояния и достойнства бяха посочени в Теврāt и Инджйл. Както се съобщава в Инджйл (Евангелието), те приличат на посев. Както той подава тънък филиз, после става по-дебел и расте, така и те, въпреки че бяха малобройни и слаби, се разпространиха наоколо за кратко време. Изпълниха всичко наоколо със сиянието на вярата. Както всички виждат със-

тоянието на филиза и си казват: “Как за кратко време израстна!” – чудят се, така и тяхното състояние и слава се разпространи из света, и свидетелите се зачудиха и неверниците се ядосаха.“ (48:29)

И Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в своите хадїси разкрива величието и възвишеността на своите сподвижници, казвайки:

„Не злословете по адрес на нито един от моите сподвижници! Не казвайте неподходящи думи за тяхната слава! Кълна се в Аллах Всевишния, в Чиято Длан е моят нефс! Ако един от вас даде злато като милостиня (садака) колкото планината Ухуд, няма да спечели севаба на един муд (мерна единица) ечемик, дадена от тях!” и **„Моите сподвижници са като звездите на небето. Ако последвате, който и да е от тях, ще се спасите.“**

Есхāб-и суффе

Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселām*) заповяда да построят навес от палмови клонки в северната част на Месджид-и Небї. Пак по негова заповед тук започнаха да живеят преселилите се от Мекка ергени, които не притежаваха никакво имущество. Броят им варираше от 10 до 400 души.⁹⁶ Те не се отделяха от Пратеника на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и не пропускаха неговите беседи. Тук те получаваха знания, денонощно четяха Свещения Корāн и наизустяваха благословените хадїси. Повечето от дните им минаваха в говеене и постоянно служене на Аллāху теālā. Получавайки отлична подготовка, те бяха изпращани да научат на исляма и Корāн-и керїм новоприелите исляма племена. Тези, притежаващи толкова много добродетели, благословени сподвижници представляваха една голяма армия на познанието. Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) много ги обичаше, беседваше с тях и се хранеше заедно с тях. Тези мюсюлмани ги бяха нарекли **Есхāб-и суффе**.

Веднъж любимият ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселām*) погледна към тях и си помисли за тяхната бедност и как тя не ги възпираше от правене на ибадети със спокойно и сияйно сърце. Тогава Пратеникът (*алейхисселām*), проявявайки милост към тях, рече: **“О, Есхāб-и суффе! Имам добри новини за вас. Ако сред моята умма останат хора, които ще са съгласни на тези тежки условия, в които се намирате вие, то те, наистина, ще са моите приятели.“**

Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се стараше, по възможност, първо да обезпечи техните нужди и след това нуждите на своето семейство. Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) разказва: „Кълна се в Аллāху теālā, освен Който няма друг, достоен за поклонение! Понякога от глад си опирах корема на земята, а понякога взимах камък и го притисках

⁹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 235; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 255

към корема си. Един ден бях седнал на пътя, по който Расӯлюллах отиваше в месджида. Бях в същото състояние. В това време при мен се приближи изпратеният като милост и украшение на световете Пратеник на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем). Излъчваше сияние. Когато видя в какво състояние съм, той (салляллāху алейхи ве селлем) се усмихна и каза: „**О, Ебӯ Хурайра!**“ Аз казах: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Нека душата ми бъде пожертвана за вас! Какво ще пожелаете?“ Каза ми: „**Ела с мен!**“ Веднага тръгнах след него. Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) влезе в дома си. Там имаше една чаша мляко. Каза ми: „**Хайде, отиди и покани при мен Ехл-и суффе.**“ Вървейки по пътя, за да ги поканя, аз разсъждавах: „Една чаша мляко как ще стигне за толкова души? Дали ще има една глътка и за мене?...“ Поканих аз сподвижниците и дойдохме пред дома на Пейгамбера ни (алейхиссаляту весселām). Поискахме разрешение, за да влезем в дома му. След като всички седнахме, Расӯлюллах ми каза: „**О, Ебӯ Хурайра! Вземи тази чаша с мляко и я подай на тях.**“ Аз подавах по ред на приятелите си. Всеки от тях пиеше до насита и ми връщаше обратно чашата. Всеки път, когото поемах чашата, виждах, че тя е пълна. По този начин поднесох на всички мои приятели. Всички пиха до насита. След това Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем), взимайки чашата, ми се усмихна и каза: „**О, Ебӯ Хурайра! Само аз и ти не сме пили от млякото. Хайде сега, и ти седни и пий!**“ Седнах и пих. След това ми каза отново да пия. Това се повтори няколко пъти. Накрая рекох: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Повече не мога да пия. Кълна се в Аллāху теāлй, Който е изпратил вас с истинската религия, аз наистина се наситих.“ Тогава Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) ми каза: „**Тогава подай ми чашата!**“ Аз му я подадох. Той (салляллāху алейхи ве селлем) отправи хамд към Всевишния Аллах, изрече „Бисмиллях“ и изпи млякото.“

Мюсюлманите от Медйна изпитваха невиджана любов към Есхāб-и суффе, които не пропускаха нито една беседа на Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем). Една вечер при него дойде един изнемощял от глад сподвижник от Есхāб-и суффе. Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) попита семейството си дали има нещо за ядене. Отговориха му, че в момента нямат нищо друго, освен вода. Тогава той се обърна към своите сподвижници и ги попита: „**Кой ще нагости този гладен човек?**“ Един сподвижник от енсāрите веднага каза: „О, Пратенико на Аллах! Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Аз ще го посрещна като гост.“ и след това го заведе в дома си. Като научи от жена си, че нямат нищо за ядене, освен храната на децата им, той ѝ каза да сложи децата да спят и след това да донесе тяхното ядене. Тя изпълни неговото искане и той занесе яденето, което бе достатъчно само за един човек. След като почнаха да ядат, стопанинът стана и преструвайки се, че оправя лампата, я изгаси. Седна отново при госта си в тъмното и се престори, че яде. Нахрани госта си и вдигна

софрата. В тази нощ цялото му семейство – той, жена му и децата му си легнаха гладни. На сутринта Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) му каза: „Аллаху теӓля остана доволен от вашата постъпка.“ и бе низпослан следния айет, меӓл: „Те (енсӓрите) ги предпочитат (мухӓджирите – преселниците) пред себе си дори ако те самите са бедни и в нужда.“ (сӓра Хашр:9)

Хадӓсьт, свързан с Джебрӓил

Пейгамберът ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) учеше своите сподвижници на повеленото и забраненото в исляма, обясняваше им подробно и ясно основите на вярата и на исляма, всички правила, свързани с намаза, говеенето, хаджа и зекӓта; разясненията на айетите; знанията за клетвата, обета, кеффӓрета и търговията; кои храни и дрехи са позволени и кои са забранени; правилата, свързани с брака, издръжката, наследството и завещанието; даваше познания, свързани със здравето, съдебните дела, наказанията, взаимоотношенията между съседи, роднини и приятели, воденето на война и т.н., като важните въпроси ги повтаряше по три пъти.⁹⁷ Чрез съпругите на Пратеника на Аллаху теӓля (*салляллӓху алейхи ве селлем*) жените получаваха отговор на интересуващите ги въпроси.

Нашият имӓм-герой, един от най-великите от Есхӓб-и кирӓм, любимият ни Омер бин Хаттӓб (*радияллӓху анх*), известен със своята правдивост, разказва: „Беше такъв ден, в който аз и някои от Есхӓба имахме честта да бъдем до Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и да му служим. Онзи ден и онзи час бяха толкова скъпи, толкова благословени и неповторими! Бе ни отредено да се намираме до него, да слушаме неговите думи и да гледаме лицето му, даряващо задоволство и радост на душите и сърцата. (За да разкрие ценността и неповторимостта на онзи ден, Хазрети Омер казва: “Беше такъв ден...”. Може ли да има по-скъп момент от виждането на Джебрӓил (*алейхисселӓм*) в човешки вид и от чуването на неговия глас? Може ли да има по-скъп момент от научаването на знанията, така необходими за рабите, по толкова хубав и ясен начин от благословената уста на Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*)?)

Докато седяхме един ден при Пратеника на Аллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*), при нас дойде един човек. Сякаш изгря луната. Имаше сияйнобели дрехи и сияйночерна коса. По него не личеше никаква следа от пътуване и никой от нас не го познаваше. Той седна пред Расӓлюллах и опря коленете си до благословените му колене. (Това бе Джибрил (*алейхисселӓм*), влязъл в човешка форма. В този тип седене пред Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) имаше голяма поука. Показваше, че в стремежа си да се научи исляма, не трябва да има срам, а учителят не трябва да бъде горделив и аро-

⁹⁷ Тирмизӓй, *Шемӓйл-и Шерӓф*, 240

гантен. Джебрѝил (*алеихисселѝм*) показа на Есхѝб-и кирѝм, че не трябва да има срам и притеснение в отношенията с учителите.)

Онзи човек постави ръцете си върху благословените колене на Расѝл-и екрем (*алеихисселяту весселѝм*) и каза: „Я, Расѝляллах! Извести ме за исляма!“

Пратеникът на Аллѝху теѝля каза: **„Първото условие от основите на исляма е произнасянето на Келиме-и шехѝдет (шехѝда).“** Келиме-и шехѝдет (шехѝда) е казването на (Ешхеду ен лѝ илѝхе илляллѝх ве ешхеду ен-не Мухаммеден абдухѝ ве расѝлюх). Всеки, който е разумен и е достигнал пълнолетие [ислямът съобщава, че за момичетата това е 9-годишна, а за момчетата - 12-годишна възраст] и може да говори, трябва да изрече и от сърце да приеме, без капка съмнение, че на земята и небето, няма друг освен Него, който да заслужава поклонение. Истинският бог е само Аллѝху теѝля. Той е вѝджибу’л-вуджѝд. Притежава всички съвършени качества и е пречист от всякакви несъвършенства. Неговото име е Аллах. И също така да каже и повярва, че благословеният човек, който е имал розова кожа – бяло-червена, с прекрасно лице и с черни вежди и очи; който бе с открито, благословено чело; с добър нрав; човекът, от когото не пада сянка на земята; човекът, който бе сладкодумен и наречен арабин, защото се бе родил в Мекка, Арабия; човекът от рода на Хѝшим, наречен Мухаммед, синът на Абдуллах, е раб и пратеник на Аллѝху теѝля.)

„Да изпълняваш молитвите намѝз, когато настѝпи тяхното време. Да даваш зекѝта на имуществото, да говееш всеки ден през [месец] рамазѝн и да извършиш поклонието хадж веднѝж през живота, ако имаш възможност за това“. [Мѝжът] отговори: „Правилно каза, о, Расѝляллах!“.

Ние се учудихме, че първо го попита, а после му отговори, че е прав. Тогава той каза: „Извести ме за вярата, о, Расѝляллах!“

(Ние не трябва да мислим за речниковото значение на “ѝмѝн” в този хадѝс-и шерѝф, защото няма дори невеж арабин, който да не знае, че означава “вяра” и “потвърждение”. Щом те знаят, какво остава за Есхѝб-и кирѝм (*радияллѝху теѝля анхум еджмайн*), но Джебрѝил (*алеихисселѝм*) е искал да ги научи на значението на ѝмѝна, като попитал Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) какво се нарича ѝмѝн в исляма.) И така Пейгамберът ни (*алеихисселѝм*) по следния начин каза, че ѝмѝн е вярването в шест определени неща:

„Първо да се повярва в Аллѝху теѝля, в Неговите мелѝикета, Книги, пратеници, Ахиретския ден, и в това, че доброто и лошото са от Аллѝху теѝля“. Онази личност отговори повторно: „Правилно каза“. И после пак каза: „О, Расѝляллах, Кажи ми какво е ихсѝн“. Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) отвърна: **„Да служиш на Аллѝху теѝля, сякаш Го виждаш, защото дори ти да не Го виждаш, без съмнение, Той те вижда.“.** После онази личност пак каза: „О, Расѝляллах, извести ме за Кѝямета“. Расѝл (*алеихисселѝм*) отвърна: **„По този въпрос питаният за**

това не знае повече от питация“⁹⁸. При това непознатият каза: „Тогава извести ме за признаците му“. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: **“Робини да раждат господарите си, да виждаш как боси, голи и бедни пастири (забогатявайки) се надпреварват в строенето на високи сгради.”** После той се обърна и си отиде.

Тогава Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ми каза: **„О, Омер, знаеш ли кой ми задаваше въпроси?“** Отвърнах: „Аллāху теāлй и Неговият Пратеник знаят по-добре“. Каза: **„Това бе Джибрил (Джебрāил). Доиде при вас, за да ви научи на вашата религия.“**⁹⁸

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), когато обясняваше нещо на някого от своите сподвижници, го правеше по достъпен и разбираем начин, според нивото на знания на слушащия. Веднъж Хазрети Омер видя Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) да обяснява нещо на Ебӯ Бекр-и Сиддйк. Отивайки при тях, започна да го слуша. И други хора ги видяха, но се въздържаха (срамуваха се да отидат). На следващия ден, когато сподвижниците срещнаха Хазрети Омер му казаха: „О, Омер! Вчера Расӯлюллах ви говореше нещо. Кажете гои на нас, да го научим и ние.“ Защото Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги им казваше: **„Казвайте на братята си по религия това, което чувате от мен. Осведомявайте се един другия.“** Хазрети Омер им отговори: „Вчера Хазрети Ебӯ Бекр попита за значението на един āйет от Корāн-и керйм, който не бе успял да разбере. Расӯлюллах му обясняваше. Слушах един час, но нищо не разбрах.“ Хазрети Омер, за когото Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе казал: **„Аз съм последният от пейгамберите. Няма да дойде пейгамбер след мен. Но ако след мен щеше да дойде пейгамбер, това щеше да бъде Омер.“** и който много добре владееше арабския език, не можа да разбере обяснявания тефсйр, защото Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) го обясняваше по начин, достъпен за Хазрети Ебӯ Бекр. Неговата степен бе много по-висока от тази на Хазрети Омер. Хазрети Ебӯ Бекр, дори и Джебрāил (*алейхисселйм*) питаха Расӯлюллах за смисъла и тайните на āйетите в Корāн-и керйм. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе обяснил смисъла на всички āйети от Свещения Корāн на своите сподвижници. Той беше и съдия, който изслушваше свидетелите и разрешаваше дори най-трудните проблеми.

Приемането на исляма от Селмāн-и Фāрисй

С всеки изминал ден светлината на исляма се разпространяваше все повече и благословеното име на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)

⁹⁸ Бухāрй, “Ймāн”, 32; Муслим, “Ймāн”, 1; Ебӯ Дāвӯд, “Суннет”, 17; Несāй, “Ймāн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 27, 51

започна да заема особено място в сърцата на хората. Учените, очакващи с копнеж неговото идване, с голямо вълнение отиваха в Медйна и получаваха честта да приемат исляма. Един от тях бе и Селмāн-и Фāрисй. Ето как самият той обяснява приемането на исляма:

„Аз съм от Фāрис (Иран), от село Джей, намиращо се до град Исфехан. Баща ми беше най-заможният в селото, притежавахме много имоти. Бях единствено дете в семейството и любимец на баща ми. Затова той ме възпита като момиче. Не ми позволяваше да излизам никъде. Баща ми беше огнепоклонник. Научи ме на всичко, свързано с тази религия. В къщата ни постоянно гореше един огън и ние се прекланяхме пред него. Един ден баща ми ме изведе навън и ми рече: „Дете мое! Когато аз умра, ти ще станеш собственик на тези земи. Затова иди да ги видиш.“ Съгласих се и отидох да ги обиколя.

Веднъж, когато обикалях нивите ни, се натъкнах на една църква. Чух гласовете на християните и се приближих към тях. Те се молеха. Бях изумен, защото дотогава не бях виждал такова нещо. Те се прекланяха пред един невидим създател, а ние се прекланяхме пред огъня. Казах си: „Кълна се, че тяхната религия е истинска, а нашата – не е.“ Наблюдавах ги с голям интерес чак до вечерта. Когато ги попитах: „Къде са корените на тази религия?“, те ми отговориха: „В Шам.“ От хората, с които разговарях узнах, че скоро един керван ще потегли за там. Те бяха дошли от Шам.

Говорейки с тях, закъснях за прибирането си у дома. Баща ми бе излязъл да ме търси, дори бе пратил човек, но не бяха успели да ме открият. Когато се върнах, видях, че бяха много разтревожени. Баща ми ме попита: “Къде беше досега? Търсихме те навсякъде!” Отвърнах: “Татко! Бях излязъл да обиколя нивите, но по пътя видях християнска църква. Влязох вътре и видях, че вярват в Аллах, Който е невидим, Който властва над всичко и Чиято сила стига за всичко. Учудих се. Наблюдавах ги до вечерта и разбрах, че те са на правия път.” Баща ми отвърна: “О, сине! Грещиш! Религията на дедите ти е по-правилна. Тяхната е суеверна. Не им вярвай!” Аз му отговорих: “Не! Тяхната религия е истинска, а нашата е суеверна.” Тогава баща ми много се ядоса и ме затвори със завързани ръце и крака в едно помещение.

В такова състояние зачаках вести от кервана, който щеше да замине за Шам. Когато узнах, че керванът е готов, успях да се отвържа и да избягам. Отидох в църквата, разказах им, че не мога да остана тук и се отправих с тях към Шам. Когато пристигнах в Шам, разпитах за най-известния християнски религиозен учен. Отидох при него и му разказах за какво съм дошъл. Помолих го да остана при него, да му служа, а той да ме научи на християнството. Той се съгласи и аз започнах да му служа, а той да ме учи на християнството.

Но след време разбрах, че е лош човек, защото не раздаваше на бедните и нуждаещите се милостинята, златото и среброто, които му даваха хрис-

тияните, за да им ги раздаде, а ги оставяше за себе си. По този начин успя да натрупа седем делви със злато и сребро и никой освен мен не го знаеше. След време той почина. Християните се събраха за погребението му. Казах им: „Защо почитате толкова много този човек? Той не заслужава това.“ Те не ми повярваха. Тогава им показах мястото на делвите. Виждайки пълните със злато и сребро делви, решиха, че не е достоен за погребение и го захвърлиха на едно място, като го затрупаха с камъни. На неговото място дойде друг човек, който наистина беше благочестив, праведен и не отдаваше значение на земното.⁹⁹ Желаше откъдето и денонощно правеше ибādети. Много го заобичах и останах при него дълго време. Служих му с удоволствие. Молехме се заедно.

Един ден му казах: „О, господарю мой! От дълго време съм при вас и много ви обикнах. Защото вие изпълнявате повелите на Аллāху теāлā и се въздържате от забраненото. Какъв е вашият съвет към мен? Какво да правя след смъртта ви?“ Той ми отговори: „Синко, в Дамаск не останаха такива, които да напътват хората. При когото и да отидеш ще те отклони. Но в Мосул има един човек. Съветвам те да го намериш.“

След неговата смърт отидох в Мосул, открих човека, който ми беше описал и му разказах всичко. Прие ме да му служа. И той беше много ценен, благоверен човек, стоящ далеч от земните блага и постоянно молещ се на Аллāху теāлā. При него служих дълго време. Но един ден се разболя. Преди да почине му зададох същите въпроси. Препоръча ми да отида при един учен в Нусайбин. След смъртта му отидох веднага в Нусайбин. Открих човека и го помолих да остана при него. Той прие молбата ми. Известно време останах и при него. Когато се разболя, го помолих да ме изпрати при друг. Препоръча ми един човек от градчето Амурия, намиращо се на ромейска територия. След смъртта му открих този човек и му служих дълго време.

Наближи и неговият час. Когато го помолих да ме изпрати при друг човек, той ми каза: „Кълна се в Аллах, в момента не познавам такъв човек. Но наближи времето да се появи последният пейгамбер. Той ще бъде от арабите, ще се изсели от своята родина и ще се установи в едно градче, намиращо се в каменисто място, с много финикови палми. Подаръци ще приема, но милостиня – не. На гърба му между двете лопатки ще се намира печата на пророчеството.“ След смъртта му реших да отида в Арабия.

В Амурия работейки, успях да се сдобия с няколко вола и овце. Една група от племето Бенй Келб щеше да отиде в Арабия. Предложих им добитъка си, за да ме заведат дотам. Съгласиха се и ме взеха със себе си. Когато стигнахме до местността Вāдий-ул Корā те измениха на думата си и ме продадоха като роб на един юдей. В неговата страна видях палмови дървета и си помислих: „Сигурно това е мястото, където ще се пресели послед-

⁹⁹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 441

ният пейгамбер.“, но не можах да привикна към това място. Слугувах му известно време. След време този човек ме продаде на своя братовчед, който ме заведе в Медйна. Още с пристигането си в Медйна привикнах към това място, като че ли го бях виждал преди. Тук моите дни минаваха в слугуване на моя господар и в очакване на момента, в който щях да срещна последния пратеник.

Един ден се бях качил на едно дърво и събирах фурми. Господарят ми говореше с един човек под едно дърво. По едно време ги чух да казват: „Беда да се стовари върху главите на племената Евс и Хазрадж. В Куба пристигна някакъв от Мекка. Казва, че е пейгамбер и тези племена, вярвайки в думите му, приемат неговата религия...“ Чувайки всичко това, като че ли изгубих съзнание. Веднага слязох от дървото и попитах човека: „Какво каза?“ Господарят ми се ядоса и възкликна: „Теб пък, какво те интересува това? Занимавай се със своите работи!“, и ме зашлеви. В същата вечер взех малко фурми и веднага отидох в Куба. Влизайки при Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) му казах: „Вие сте праведен човек и при вас се намират нуждаещи се. Донесох тези фурми като милостиня.“ Расулюллах заповяда на намиращите се до него сподвижници: „**Елате и яжте фурми!**“ Те ядоха, но той не яде. Казах си: „Ето това е един от признаците. Не приема милостиня.“ След пристигането на Пратеника на Алляху теалля (*саллялляху алейхи ве селлем*) в Медйна, отново му занесох фурми и казах: „**Това е подарък.**“ Този път яде заедно със своите сподвижници. Казах си: „Ето го и вторият признак.“ Фурмите, които им занесох бяха около двадесет и пет на брой, но костилките се оказаха около хиляда. Това беше едно от чудесата на Расулюллах – количеството на фурмите се беше увеличило. Казах си: „Ето още един признак.“

Друг път, когато отидох при него, беше на погребение. Поради огромното си желание да видя печата на пророчеството се доближих много близо до него. Пратеникът на Алляху теалля (*саллялляху алейхи ве селлем*), разбирайки моето намерение, си вдигна ризата. Когато благословеният му гръб се оголи, видях печата на пророчеството, веднага го целунах и заплаках. В този миг, произнасяйки шехада, аз станах мюсюлманин. След това разказах на Расулюллах всички мои преживелици. Изумен от всичко това, той (*саллялляху алейхи ве селлем*) заповяда да ги разкажа и на сподвижниците му. И аз им разказах всичко, което ми се беше случило, с най-малките подробности.¹⁰⁰

Селман-и Фарисй, когато прие исляма, не знаеше арабския език и затова поиска преводач. Но преводачът, който бе юдей, не превеждаше правилно неговите думи. В това време дойде Джебрйил (*алейхисселлям*) и предаде на Расулюллах правилно и точно думите на Селман-и Фарисй. След като узна за това, юдеят произнесе шехада и стана мюсюлманин.

¹⁰⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 441

Когато прие исляма Селмāн-и Фāрисī все още бе роб. След време любимият ни Пейгамбер му каза: **„Избави се от робството, о, Селмāн.“** Тогава той отиде при своя господар и му каза, че иска свободата си. Юдеят се съгласи много трудно, но му постави условие – да засади триста палмови дръвчета, да ги отгледа, докато почнат да дават плодове и да му даде четиридесет рукйе злато (мерна единица за злато в онези времена).

Селмāн-и Фāрисī съобщи това на Пратеника на Аллāху теāля (саллял-лāху алейхи ве селлем) и той каза на сподвижниците си: **„Помогнете на своя събрат!“** Сподвижниците успяха да съберат нужните му триста дръвчета. Расūлюллах му каза: **„Когато приключиш с приготвянето на ямите, ми се обади.“** Когато ямите бяха готови, той отиде и посади дръвчетата със собствените си благословени ръце. Едното от тях посади Хазрети Омер. На поставената в условието година всички дръвчета, с изключение на посаденото от Хазрети Омер, дадоха плодове. Пейгамберът ни, изваждайки дръвчето, го посади отново и то веднага даде плодове.

Селмāн-и Фāрисī разказва: „Веднъж един човек, търсейки ме, попитал: „Къде е Селмāн-и Фāрисī Мукāтеб-и факйр (робът, който се е споразумял за свободата си със своя господар срещу известна сума)?“ Откри ме и ми даде едно парче злато, голямо, колкото яйце. Взех го и отидох при Пейгамбера ни. Съобщих му за случилото се. Расūлюллах ми даде отново златото и ми каза: **„Вземи това злато и заплати дълга си!“** А аз му казах: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Това злато не е достатъчно.“ Тогава Пейгамберът ни взе златото, прокара благословения си език върху него и ми каза: **„Вземи го! Всевишният Аллах чрез него ще изплати дълга ти.“** Кълна се в Аллах, притеглих златото, беше толкова, колкото трябваше да заплатя на господаря си. Отидох и му го дадох. И така се избавих от робството.“¹⁰¹

След този ден свободният Селмāн-и Фāрисī се присъедини към Есхāб-и суффе.

Меляикетата идваха да слушат

Пейгамберът ни (саллял-лāху алейхи ве селлем) толкова красиво, приятно и трогателно рецитираше Свещения Корāн, че му се възхищаваха и немюсюлманите. Броят на тези, които слушайки го, бяха приели исляма бе много голям.

Хазрети Берā бин Азиб разказва: „Една вечер, след нощния намāз, слушах Пратеника на Аллāху теāля (саллял-лāху алейхи ве селлем) да рецитира сūra “Тйн“. Не съм слушал никой друг, който да рецитира толкова хубаво.“

¹⁰¹ Бухārй, “Фезйилу’с-Сахāбе”, 81

Сред сподвижниците имаше много такива, които плачеха, рецитирайки Свещения Корāн, и с приятния си глас разплакваха и слушащите. Един от тях бе и Усейд бин Худайр. Една нощ Хазрети Усейд завърза коня си и започна да рецитира сӯра “Бакара“. Конят му изведнъж се уплаши. Когато спря да рецитира, конят му се успокои. Това се повтори няколко пъти. Накрая, Усейд бин Худайр спря да рецитира, защото се страхуваше конят да не навреди на сина му Яхия, който лежаше близо до коня. Когато Усейд бин Худайр (*радияллāху анх*) погледна към небето, в една мъгла, наподобяваща сянката на бял облак, забеляза едни неща, сияещи като фенери. Когато спря да рецитира видя, че тези сияещи неща се издигат високо към небето. На следващата сутрин отиде при Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му разказа за случилото се. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „**Знаеш ли, какво бе това?**“ Хазрети Усейд отговори: „Нека родителите ми бъдат жертвани за вас, о Пратенико на Аллах! Не знам.“ Тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Това бяха меляикета. Спуснали са се да те слушат. Ако беше продължил да рецитираш, щяха да те слушат чак до сутринта и хората щяха да ги видят. Те не биха се скрили от погледа на хората.**“

И Хазрети Ебӯ Бекр-и Сиддйк бе от тези, които рецитираха много трогателно Корāн-и керйм. Дотолкова, че самият той не можеше да сдържа сълзите си по време на намāз. Хората му се възхищаваха. Неверниците се страхуваха за жените и децата си. Опасяваха се, че като чуят как Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) рецитира Свещения Корāн могат да станат мюсюлмани.

Хазрети Абдуллах бин Селям бе от онези, които бяха приели исляма, влюбвайки се в красивото лице на любимия ни Пейгамбер, чувайки благословените му думи и слушайки Корāн-и керйм от неговата уста. Преди да приеме исляма той бе юдейски учен, който много добре познаваше Теврāt и Инджйл. Ето как самият той описва приемането на исляма: „Бях получил подробни познания за Теврāt от баща ми. Един ден той ми разказа за качествата, белезите и делата на последния пророк. Каза ми, че ще се подчини на този пратеник само, ако той е от потомството на Хārўн. Но почина преди Расӯлюллах да пристигне в Медйна.

Когато чух за пророка в Мекка, аз знаех името му и неговите качества. Знаех, че ще се пресели тук, в Медйна, и зачаках неговото идване. Успях да скрия всичко това от юдеите до деня, в който научих за гостуването на Пратеника на Аллах в дома на Амр бин Авф в Кубā.

Един ден, когато събирах фурми в градината си, един човек от рода Нāдир се провикна: „Днес пристигна човекът на арабите.“ Започнах да треперя и от радост изрекох: „Аллāху екбер!“ Възрастната ми леля Хāлиде бинти Хārис, която седеше под дървото, като чу моите думи, ме упрекна: „Кълна се в Аллах, ако беше чул, че ще пристигне Мӯсā бин Имрāн, не би се зарадвал толкова много.“ Аз ѝ казах: „О, лельо! Кълна се, че той е брат

на Мӯса бин Имрāн и е пейгамбер като него. Следва неговия път и е изпратен с тевхїда (единобожието), с което е изпратен и той.“ Тогава тя ми каза: „О, племеннико! Да не би това да е пейгамберът, за когото знаем, че ще бъде изпратен към приближаването на Деня Къямет?“ Когато ѝ казах, че става дума за същия пратеник, тя ми каза: „Тогава имаш право.“

Когато Расӯлюллах се пресели в Медїна, аз веднага се присъединих към тълпата от хора, за да го видя. Виждайки благословеното му и сияйно лице си казах: „Неговото лице не може да бъде лъжливо.“ Расӯлюллах разказваше на събралата се тълпа за исляма и ги наставляваше. Първият благословен хадїс, който чух тук от него беше:

„Разпространявайте поздрава селям помежду си, хранете гладните, посещавайте роднините си, изпълнявайте намаз, когато другите спят, и така ще влезете благополучно в Дженнета.“

Пратеникът за световите Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*), благодарение на пророческата си светлина, ме позна. Каза ми: „**Ти ли си Ибн-и Селям, ученият от Медїна?**“ Отговорих му: „Да, аз съм.“ След като получи моя отговор, ми каза да се приближа и ме попита: „**О, Абдуллах! Кажи ми в името на Аллах, не научи ли от Теврāt моите качества?**“ А аз го запитах: „Бихте ли ми казали качества на Всевишния Аллах?“ Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) изчака малко, след което ми рецитира сӯра „Ихляс“, която Джебрāил (*алейхисселлām*) му бе донесъл в момента. Тогава аз веднага потвърдих неговите думи и произнасяйки шехāда “Ешхеду ен лй илйхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухӯ ве расӯлюх”, станах мюсюлманин.

След това му казах: „О, Пратенико на Аллах! Юдеите са такъв жесток народ, че могат да учудят всички със своите лъжливи обвинения и неоснователни клевети. Ако те, преди да ги поразпитате за мен, за моя характер, научат, че съм станал мюсюлманин, ще ви наговорят куп лъжи за мен. Затова, първо ги поразпитайте за мен.“ и се скрих, за да не ме видят. След мен при Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) влезе една група от първенците на юдеите. Той (*алейхиссалйту весселлām*) ги попита: „**Какъв човек е Абдуллах ибн Селям?**“ Юдеите отговориха: „Той е най-големият ни учен, и е син на най-големия ни учен. Той е най-благочестивият измежду нас, и е син на най-благочестивия.“ Тогава Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: „**Ако е станал мюсюлманин, какво ще кажете за това?**“ Юдеите отговориха: „Аллах да го опази от такова нещо.“

В това време аз излязох от мястото си и им казах: „О, юдеи, бойте се от Аллāху теāлйя и вярвайте в Неговия пратеник! Кълна се във Всевишния Аллах, а и вие знаете, че това е Пророкът, чието име и качества са споменати в Теврāt. Аз свидетелствам, че Няма друг достоен за поклонение, освен Аллāху теāлйя и свидетелствам, че Мухаммед (*алейхисселлām*) е Негов раб и Пратеник.“ Произнасяйки шехāда “Ешхеду ен лй илйхе илляллāх, ве еше-

хеду енене Мухаммеден абдуху̀ в расу̀люх”, аз потвърдих пророчеството му. Тогава юдеите започнаха да ме клеветят и да злословят по мой адрес, като казваха: „Той е най-лошият измежду нас и е син на най-лошия човек.“. Тогава аз казах на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Именно от това тяхно поведение се опасявах, о, Расу̀ляллах! Не ви ли предупредих предварително за това, че те са угнетяващ, лъжлив и отправящ различни клевети народ, който не се въздържа от зло?“ Расу̀люллах се обърна към юдеите и каза: „**Първото ви свидетелстване ни е достатъчно, второто е излишно.**“ Веднага се прибрах вкъщи и призовах семейството и роднините си към исляма. Всички те, включително и леля ми, станаха мюсюлмани.

Приемането от моя страна на исляма ядоса много юдеите и затова започнаха да ме насилват. Дори някои юдейски учени се опитаха да ме отвърнат от исляма с думите: “Сред арабите не може да се появи пейгамбер. Този човек е владетел”, но не успяха.“

Заедно с него искрено приеха исляма и Са’лебе бин Са’йе, Усейд бин Са’йе, Есад бин Убейд и още някои други юдеи. Част от юдейските учени ги укориха, казвайки: “Само злосторниците измежду нас повярваха в Мухаммед. Ако бяха добродетелни, нямаше да напуснат религията на предците ни.” В отговор на това Всевишният Аллах низпосла āйет, меāл:

„**Те (хората на Писанието) не са еднакви. Сред тях има една общност, която прави ибāдет и се моли. Те през нощта четат знаменията (āйетите) на Аллāху теāлйā, свеждайки чела до земята в суджуд.**“ (Āл-и Имрāн: 113)

Някои други събития, случили се през първата година от хиджра

През първата година от хиджра починаха Есад бин Зурāра, Берā бин Ма’рур, Кулсум бин Хидм от енсāрите и Осмāн бин Маз’ун от мухāджирите. На мюсюлманите бе позволено да се сражават с неверниците. Хазрети Ебу̀ Бекр и Билял-и Хабешй (*радияллāху анхум*) не издържаха на климата на Медйна и бяха поразени от треска. При това Расу̀люллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи следната ду’ā: „**Я, Раббй (О, Господи)! Направи така, че да обикнем Медйна, както обичаме Мекка и ни дари с берекет и обилие в препитание.**“ Всевишният Аллах прие неговата ду’ā и мухāджирите обикнаха Медйна.

През тази година бяха военните походи към Ебвā, Веддāн, в които участва Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). В началото на втората година от Хиджра ги последваха походите към Бувāt, Сафевāн, Зулушейра. При тези военни походи не се стигна до сражение.

Първият писмен договор

Мекканските езичници не се примиряваха. Искаха да сторят с Расуллоллах това, което не бяха успели в Мекка. Изпращаха заплашителни писма до мединските езичници и евреи. Техните заплахи подтикнаха юдеите да се сближат с Расуллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Когато юдеите дойдоха при Пейгамбера ни (*алейхиссалѣту весселѣм*) казаха, че искат да се помирят и да сключат договор, за да не вредят един на друг. Съставиха писмен договор, състоящ се от петдесет и пет точки. Ето и някои от тях:

- Този договор е съставен от Пейгамбера Мухаммед за мюсюлманите от Мекка и Медйна, техните последователи и присъединилите се впоследствие към тях и тези, които се бият заедно с тях.
- Несъмнено, те са общност, отделна от останалите хора.
- Всяко племе ще плаща откуп за своите пленници според справедливите принципи, известни сред мюсюлманите.
- Мюсюлманите ще застават срещу тези, които сеят раздор, та дори това да са техните деца.
- Ще се подпомагат юдеите, които подкрепят и последват мюсюлманите.
- Юдеите и мюсюлманите ще съставляват една група, всеки ще се придържа към своята религия.
- Никой от юдеите не може да излезе на военен поход без позволение-то на Мухаммед (*алейхисселѣм*).
- Никой от споразумелите се няма да извършва зло на другия и задължително ще се помага на угнетения.
- Долината Медйна е неприкосновена, харām за сключилите това съглашение.
- Няма да се покровителства никой от езичниците от Мекка, нито съюзниците им.
- Мюсюлманите и юдеите ще си помагат срещу тези, които нападат Медйна.

Юдеите, според този договор (привидно) щяха да дружат с мюсюлманите, нямаше да враждуват.¹⁰²

О, Любими Мой! Не се натъжавай!..

Преди преселението на Пратеника на Аллāху теāлѣ (*салляллāху алейхи ве селлем*), водачът на племето Хазрадж Абдуллах бин Убей щеше да бъде избран за владетел на Медйна, но това не се осъществи, защото след споразуменията в Акабе и преселението, много хора от племената Евс и Хаз-

¹⁰² Сухейлѣй, *ер-Равзул-Унуф*, IV, 289

радж приеха исляма. Затова Абдуллах бин Убей изпитваше ненавист и гняв към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), мухāджирите и ен-сāрите, но не показваше своята враждебност. Той, заедно с няколко човека образува групата от двуличници. Пред мюсюлманите казваха, че са приели исляма, но зад гърба им се присмиваха и подиграваха с тях. Тайно всяваха раздор и интриги, даже стигнаха дотам, че започнаха да изопачават думите на любимия ни Пейгамбер.

Криещите своята враждебност юдеи подписаха договор с Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). За да се уверят в неговото пророчество, те идваха при него на групи и му задаваха много трудни въпроси. От получените отговори разбраха, че той (*салляллāху алейхи ве селлем*) е истински пророк, но упорството и тяхната завист им попречиха да приемат вярата. Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) рече: **„Ако десет души от юдейските учени бяха ми повярвали, то всички юдеи биха повярвали.“** Всевишният Аллах утеши натъжения Си любимец със следния āйет:

„(О, Любими Мой!) О, славни Пейгамбере, да не те натъжават онези (двуличници), които (само на думи) казват, че са повярвали, въпреки че не вярват сърцата им и евреите, лутащи се в неверието. Те (синовете на Курайзā) шпионират за онези, които все лъжата слушат и за друго племе, което не идва при теб (т.е. за юдеите от Хайбер). Променят словата, след като са били поставени (от Аллāху теāлй) на местата си. Казват: „Ако ви се даде това (тази фетва*), вземете го, а ако не ви се даде, възпрете се (не приемайте)!“ За онзи, когото Аллāху теāлй поиска да отклони, за него вече ти по никакъв начин не ще разполагаш с нищо, за да предотвратиш волята на Аллāху теāлй. Те са онези, чиито сърца Аллāху теāлй не пожела да пречисти. За тях в земния живот има презрение и съжаление, а в отвъдния за тях има огромно мъчение.“ (сӯра Мāиде: 41)

След сключването на договора, някои сподвижници завързаха дружба със своите съседни юдеи. Всевишният Аллах забрани тази дружба със следния āйет, меāl:

„О, вярващи, не бъдете приятели с други (т.е. с неверниците и двуличниците), освен с братята ви по религия! Те не ще пропуснат да сторят зло и посеят помежду ви развала, те искат да изпаднете в беда. Омразата и враждата се показва от устата им, ала враждата, която се таи в сърцата им, е по-голямо. Вече ви разкрихме знаменията относно тяхната вражда, ако помислите и разберете.“ (сӯра Āл-и Имрāн: 118)

Езичниците от Мекка продължаваха да заплашват многобожниците от Медйна, двуличниците, юдеите и племената, намиращи се в околностите на Медйна. Опитваха се, колкото се може по-скоро да изгасят светлината на исляма и да убият любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Но Пратеникът на Аллāху теāлй винаги прибегваше към разрешаване на проблемите по мирен път.

Част от сподвижниците вярваха, че е време да се изправят срещу врага и отправяха следната ду'а: "О, Господарю! За нас няма нищо по ценно от война в Твое име срещу тези идолопоклонници. Курайшитските езичници отрекоха Твоя Любим и го принудиха да напусне Мекка. О, Аллах мой! Сигурно ще ни позволиш да воюваме с тях!". А Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) очакваше повелята на Всевишния Аллах и постъпваше така, както му се повелява. И това време настъпи. В низпосланието, донесено от Джебрāил (алейхисселām), се казва, меāl:

„Сражавайте се по пътя на Аллāху теāлй с онези, които се сражават с вас, но не престъпвайте границите! (Не докосвайте, онези, които не воюват с вас. А от онези, с които се сражавате, не убивайте жените, децата и възрастните. Не ги изтезавайте.) Без съмнение Аллāху теāлй не обича престъпващите. И ги убивайте (неверниците) там, където ги сварите, и ги прогонете оттам (от Мекка), откъдето и те ви прогониха! Фитнето, т.е. отвръщането на хората от религията на Аллāху теāлй (съдружаването, неверието) е по-голямо зло, отколкото убиването на човек. И не се сражавайте с тях при Свещената джамия, докато не се сражават с вас! Ако се сражават и поискат да ви убият там, убийте ги и вие! Такова е наказанието за неверниците. А ако се откажат от отричане на Аллāху теāлй и война (откажете се и вие, защото) без съмнение Аллāху теāлй е опрощаващ и милосърден.“ (сӯра Бакара: 190-192)

След това бе низпослан и друг āйет по този повод със следния меāl: **„И се сражавайте с тях, докато не остане следа от фитне (съдружаване, неверие) и религията принадлежи само на Аллāху теāлй (докато започне да се прави ибāдет само на Аллāху теāлй)! А престанат ли (да съдружават), тогава да не се враждува, освен против угнетителите!“** (сӯра Бакара: 193)

Първите военни походи

За да запази сигурността на Медйна и за да контролира враговете, Султанът на вселената (салляллāху алейхи ве селлем) започна да организира военни патрули, начело на които поставяше един от своите сподвижници. Бяха наречени **сериййе**. Числеността на участниците им варираше от пет до четиристотин души. А военните битки, в които участваше самият Мухаммед Мустафā (салляллāху алейхи ве селлем), и ги оглавяваше лично се наричаха **газā**.

За да предотврати неочакваните атаки на врага, любимият ни Пейгамбер (салляллāху алейхи ве селлем) взе предпазни мерки, като въведе метода на патрулиране в Медйна.

Трябваше да се възпрепятства усилването на икономическата мощ на мекканците. Прерязвайки търговския им път, по който отиваха в Сирия, щяха да ги поставят в затруднено положение. Скоро се получи съобщение,

че покрай Медйна преминава един керван на езичниците. Любимият ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселъм*) разпореди веднага да се приготвят за поход. За командир на отряда от тридесет конници назначи чичо си Хазрети Хамза. Расулюллах връчи бяло знаме на Хамза (*радияллāху анх*) и му каза винаги да се страхува от Аллāху теāлй, да се държи добре с подчинените си и допълни още: „**Сражавайте се по пътя на Аллāху теāлй, споменавайки името на Аллāху теāлй! Сражавайте се с тези, които не признават Аллāху теāлй!**“

Хазрети Хамза със своите конници, се отправи към кервана на езичниците, който бе охраняван от триста конници. Керванът, придвижващ се от Шам към Мекка, и отрядът на Хазрети Хамза се срещнаха в местността Сйфр-ул-Бахр. Славните сподвижниците веднага се приготвиха за сражение. Но в този момент се намеси Медждй бин Амр ел-Джухенй, който бе съюзник на двете страни. Виждайки, че езичниците превъзхождат по численост мюсюлманите, той се уплаши, че те могат да ги победят. Затова чрез посредничество, убеди двете страни да се откажат от сражение. Постъпката на Медждй бе високо оценена от Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с думите: **“Извършил е правилна, добра и благословена работа.”**¹⁰³

От този момент вече военните походи нямаха край. Хазрети Убейде бин Хāрис бе изпратен, начело на шестдесет или осемдесет муджāхиди (борци), в долината Рабиг. Неверниците намериха спасение в бягството.¹⁰⁴

Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) поиска да изпрати един отряд, начело с Хазрети Ебӯ Убейде бин Джеррāх в Нахле с цел разузнаване на действията на курайшките езичници. Получавайки заповедта на Пейгамбера ни, Ебӯ Убейде бин Джеррāх започна да плаче. Измъчваше го това, че ще бъде далеч от него. Тогава на негово място Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) назначи Хазрети Абдуллах бин Джахш.¹⁰⁵

Хазрети Абдуллах бин Джахш бе от онези хора, които много бурно живееха исляма. След като прие исляма, бе подложен на много изтезания от страна на неверниците, но въпреки това не отстъпи от вярата си. За него Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Измежду вас той е най-търпеливият и най-издръжливият на глада и жаждата.“** Абдуллах бин Джахш, когато чу от Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) за възнагражденията, с които ще бъдат удостоени шехйдите (падналите в борбата по пътя на Аллах), желанието му да стане шехйд още повече се усили. В битките заемаше място в челните редици и се сражаваше геройски.

¹⁰³ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 9; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 6

¹⁰⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 10; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 7; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 3-4

¹⁰⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 601; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 2; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 9-10

Хазрети Абдуллах бин Джахш разказва: “Онзи ден, след нощния намāз Расул (*алейхисселām*) ме повика при себе си и ми каза: **“Рано сутринта на другия ден ела при мен. Оръжието ти да бъде с теб. Ще те изпратя някъде.”** На следващата сутрин отидох в месджида. Взех си сабята, лъка, чантата за стрели и щита. След утринния намāз, Расул (*алейхисселām*) се прибра в дома си. Понеже пристигнах там преди него, аз го чаках пред вратата. Извика няколко души от мухāджирите и ми каза: **„Назначавам те за командир на тези хора.“**, след което ми даде едно писмо и каза да го отворя след две вечери път и да действам според указанията в него. Тогава попитах: “О, Расуллаллах! Накъде да тръгна?”, при което Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: **„Хвани пътя за Недждийе и се насочи към кладенеца Рекийе.“**

Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*) бе първият емйр на мюсюлманите (Емйр-ул муминйн). Това качество му бе дадено при назначаването му за командир на похода към Нахле.

След два дни, с отряда си от осем или дванадесет души, пристигнаха в местността Мелел. Тук Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*) отвори писмото, в което пишеше:

“Бисмилляхиррахмāниррахīm. След като прочетеш това писмо, с името и берекета на Аллāху теālй тръгни към полето Нахле, което е между Мекка и Тāиф. Не насилвай братята си да дойдат с теб! Наблюдавай курайшитите и техния керван в долината Нахле и ни донеси вести за тях!”

Емйр-ул муминйн Хазрети Абдуллах бин Джахш целуна писмото и каза: “Ние сме раби на Аллāху теālй и при Него ще се завърнем. Чух и се подчиних! Ще изпълня заповедта на Аллāху теālй и Неговия любим Пратеник.” После се обърна към братята си мюсюлмани и продължи: “Да дойде с мен онзи от вас, който копнее да стане шехйд! Който не иска да дойде, нека се върне обратно. Няма да насилвам никого. Ако никой не тръгне, сам ще отида и ще изпълня заповедите на Расуллаллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).” Всички единодушно отвърнаха: “Ние чухме заповедите на Пейгамбера ни. Ще се подчиним на Аллāху теālй, на Неговия Пратеник и на теб. Върви с берекета на Аллāху теālй, където искаш!”

И малкият отряд, в чиито редици се намираше и Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās, се отправи към Хиджаз и достигна до Нахле. Скриха се и зачакаха курайшите. Когато керванът мина, те се приближиха към тях и ги призоваха към исляма. След отказа им започнаха да се сражават. Убиха един човек, плениха двама, а другият успя да избяга с коня си. Целият керван остана за мюсюлманите. Това бе първата военна придобивка в историята на исляма.¹⁰⁶

¹⁰⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 601; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 13; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 9-10

Месджид-и Къблятейн

Изминаха седемнадесет месеца от преселението на любимия ни Пейгамбер в лъчезарната Медйна. Дотогава посоката за намāз на мюсюлманите бе към намиращия се в Кудус Бейт-и Макдис. През това време юдеите, присмивайки се, си говориха: „Колко странно! Религията им е друга, но посоката им за намāз е същата.“ Тези слухове огорчаваха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). И един ден каза на Джебрāил (*алейхисселām*): „**О, Джебрāил! Желая Всевишният Аллах да отвърне лицето ми от посоката на юдеите към Кяабе.**“, а Джебрāил (*алейхисселām*) му каза: „Аз съм само един раб. Помоли за това Всевишния Аллах.“

И Всевишният Аллах низпосла 144 āйет на сūra „Бакара“, меāl:

“(О, Любими Мой!) **Без съмнение виждаме лицето ти да се обръща към небето** (в очакване на откровението). **Ето защо Ние ще те обърнем в посока за намāз, от която ще си доволен. Тъй че сега обърни лице към Месджид-и Харām** (към Кяабе). (О, мюсюлмани)! **Където и да се намирате, обръщайте лице към него по време на намāз! Дарените с Писанието без съмнение знаят, че тази промяна на посоките за намāз е истина от техния Господ(ар). А Аллāху теālā не е в нехание от техните дела** (знае всичко, което вършат).”

В този момент Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*), заедно със сподвижниците си, изпълняваше обедния намāз. Когато по средата на намāза получи откровението, Расūлюллах веднага обърна лицето си към Кяабе. И сподвижниците се подчиниха и обърнаха лицата си в същата посока. Тази джамия бе наречена **Месджид-и Къблятейн** (Месджидът с двете посоки за намāз).

След промяната на посоката за намāз Пратеникът на Аллāху теālā отиде в Кубā и престрои михрāба и стените на първата джамия.¹⁰⁷

БИТКАТА ПРИ БЕДР

Успешните походи на мюсюлманите започнаха да плашат неверниците. Керваните им вече се отправяха на път групово и под охрана. През втората година от Хиджра езичниците от Мекка изпратиха в Шам търговски керван, състоящ се от хиляда камили. Оглавяваше го Ебӯ Суфян, който още не бе приел исляма.¹⁰⁸ Керванът бе охраняван от четиридесет души. Стоката щеше да бъде разпродадена и с всичките пари щяха да купят оръжие и това оръжие щеше да бъде използвано срещу мюсюлманите.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), научавайки за огромния керван на езичниците, изпрати няколко души от мухāджирите да разузнаят положението. Когато стигнаха в местността Зул’ашйра, те узнаха, че кер-

¹⁰⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 549

¹⁰⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 27

ванът е минал и се върнаха в Медйна. Ако се изземеше стоката и оръжието на неверниците, те нямаше да могат да навредят на мюсюлманите и съпротивителните им сили щяха да отслабнат. Затова Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) изпрати Талха бин Убейдуллах и Сайд бин Зейд (радияллāху анхум) да разузнаят връщането на кервана.¹⁰⁹

Възможността не бе за изпускане. Пейгамберът ни (алейхиссалйату весселйам) веднага се зае с приготовленията. За свой заместник в Медйна назначи Абдуллах ибни Умми Мектум.¹¹⁰ Съпругата на Хазрети Осман бе болна и затова Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) заповяда на него и на още шестима души, които бяха в същото положение като него, да останат в Медйна, като им даде определени задачи. Самият той с войска, състояща се от триста и пет души, в 12-ия ден на месец рамазāн, се отправи към местността Бедр – мястото, където се пресичаха пътищата за Мекка, Медйна и Сирия. Заедно с мюсюлманите, на които бяха възложени задачи в Медйна, броят на борците бе триста и тринадесет.¹¹¹

Много младежи и дори жени помолиха Расуллюллах да им разреши да участват в този поход. Една от тези жени бе Умму Варака. Тя отиде при Пророка ни (салляллāху алейхи ве селлем) и го помоли: „О, Расулляллах! Нека майка ми и баща ми бъдат жертвани за вас! Разрешете ми да отида с вас, ще лекувам ранените и ще се грижа за болните. Може Аллāху теāлй да ме удостои със смърт на бойното поле.“ Султанът на вселената (салляллāху алейхи ве селлем) ѝ отговори: „**Ти си седи вкъщи и чети Корāн-и керйм. Аллах несъмнено ще те удостои със степента мъченица за вярата** (шехйд).“

Саад бин Ебӯ Ваккās разказва: „Преди Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) да върне обратно децата, желаещи да участват в похода, аз забелязах, че моят брат Умейр се опитва да се крие. Тогава беше на шестнадесет години. Попитах го: „Какво ти е, защо се криеш?“, а той ми отговори: „Страхувам се, да не би Пратеникът на Аллāху теāлй, мислейки ме за малък, да ме върне. Много искам да участвам във военен поход и мечтая Аллāху теāлй да ме удостои със смърт на мъченик!“ Когато го представиха на Расуллюллах (салляллāху алейхи ве селлем), той му заповяда да се върне назад. Умейр започна да плаче. Океанът от милост Хабйб-и екрем (салляллāху алейхи ве селлем) не издържа на неговите сълзи и му даде позволение. Въпреки това, брат ми не можеше да препасва мечата си и затова му го сложих аз.“¹¹²

Знамената на Султана на вселената (салляллāху алейхи ве селлем) носеше Мусаб бин Умейр, Саад бин Муāз и Хазрети Али.¹¹³ Сподвижниците

¹⁰⁹ Саад, *ет-Табакāt*, II, 11

¹¹⁰ Саад, *ет-Табакāt*, III, 216, 382

¹¹¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 248; Хейсемй, *Меджмау'з-Зеваид*, VI, 68

¹¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 150; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 208

¹¹³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 612; ел-Килāй, *ел-Иктифā*, II, 18

разполагаха само с два коня и седемдесет камили, на които се качваха редувайки се. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се редуваше с Хазрети Али, Ебӯ Лубāбе и Мерсед бин Ебӯ Мерсед. Всеки един от тях го молеше да не слиза от камилата, казвайки му: „О, Пратенико на Аллāху теāлйā! Душите ни да бъдат пожертвани за вас. Вие не слизайте, ние ще вървим вместо вас.“, но Султанът на вселената им казваше: **„Както вие не сте по-издръжливи от мен, така а и аз се нуждая не по-малко от вас от въздеянието на Аллах.“**

Мюсюлманите, водени от желанието за разпространение на исляма, с ентузиазъм следваха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в знойната пустиня. Освен това и говееха. Славните сподвижници приемаха сточически трудностите, защото искаха да спечелят благоволенieto на Аллāху теāлйā и Неговия Пратеник, да умрат като шехйди и да влязат в Дженнета. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки това трудно положение на сподвижниците си, отправи ду'ā към Всевишния Аллах: **„О, Аллах мой! Те ходят пеша. Дай им животни! О, Аллах мой! Те са непокрити и голи. Облечи ги! О, Аллах мой! Те са гладни. Нахрани ги! Те са бедни, стори ги богати със Своята щедрост!“**

Когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и благословената му войска напредваха към Бедр, връщаният се от Шам керван на езичниците вече се бе приближил дотам. Двамата сподвижници, които бяха изпратени да донесат новини от кервана, узнаха, че керванът в рамките на ден-два ще пристигне в Бедр и бързо се върнаха назад. Езичниците, пристигайки в селото, където мюсюлманите научиха за тяхното идване, попитаха местното население, дали знаят нещо за разузнавачите на мюсюлманите. Те им отговориха: „Не знаем, но видяхме двама души, които поседяха известно време тук, на това място, и си тръгнаха.“ Ебӯ Суфян отиде на посоченото място и видя, че там имаше изпражнения от камили. Стъпи върху тях и когато забеляза в тях остатъци от фураж, рече: “Това е медински фураж. Предполагам, че онези двама са шпионите на Мухаммед [*алейхисселām*].” Предполагайки, че мюсюлманите са много наблизко и тревожейки се за участта на кервана, реши да изостави пътя за Бедр и без да губи време, бързо, по крайбрежието на Червено море да тръгне към Мекка. Междувременно изпрати Дамдам бин Амр Гифārй в Мекка за да извести на мекканци, че мюсюлманите са излезли от Медйна.¹¹⁴

Дамдам бин Амр Гифārй, когато пристигна в Мекка, разкъса дрехата си, обърна седлото на камилата си на обратно и започна да вика: „Помощ! Помощ! О, курайши, помогнете!.. Мухаммед и сподвижниците му нападаха кервана с вашите стоки. Ако успеете да стигнете навреме, ще спасите стоката си!..“

¹¹⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, V, 116

Мекканците веднага събраха войска от сто конници, седемстотин души на камили и пехота от сто и петдесет души. Ебӯ Лехеб, под предлог, че е болен, не се присъедини към тях, а изпрати на мястото си Ас бин Хишām. И неверникът Умеййе бин Халеф не бе много активен в приготовленията, защото бе чувал Пратеникът на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) да казва: „**Моите сподвижници ще убият Умеййе.**“ Той знаеше, че Мухаммед (*алейхисселām*) винаги говори истината и тези негови думи го плашеха. Затова намери оправдание на настояванията на Ебӯ Джехл, като му каза, че е възрастен и много дебел. Но след обвиненията му в страхливост, бе принуден да се присъедини към тях.

Повечето от езичниците бяха облечени в брони. Във войската им имаше и жени с прекрасни гласове. Не забравиха да вземат със себе си и своите музикални инструменти и алкохолни питиета. Мислиха си, че с такава многобройна войска на мига ще победят не войска от триста души, а от хиляда души. Имаше и такива, които още преди да се отправят на път започнаха да правят сметки кои ще бъдат убити и с какви трофеи ще се сдобият. Но най-голямото им желание бе унищожаването на исляма. С тази цел, под ударите на дайретата и песните на жените, разярената тълпа от езичници се отправи на път.

През това време Ебӯ Суфян се отдалечи от Бедр. Когато се увери, че опасността е отминала, той изпрати Кайс бин Имри-ул-Кайс при курайшитите със следното: „О, курайши! Вие се отправихте на път, за да защитите стоката си. Ние сме въвн от опасност, така че върнете се назад!“ и в същото време ги посъветва да не отиват в Медйна, за да воюват с мюсюлманите.

Когато Кайс донесе известието, изпратено от Ебӯ Суфян, Ебӯ Джехл каза: „Кълна се, че ще отидем в Бедр и ще се веселим там три дни и три нощи. Ще колим камили и ще пием. Племената в околностите, наблюдавайки ни, ще видят, че не се страхуваме от никого. И след това, от страхопочитание, никой няма да посмее да ни нападне. О, непобедими курайши! Напред!..“

Кайс се върна и събщи на Ебӯ Суфян, че курайшката войска, подчинявайки се на Ебӯ Джехл, продължила напред. Тогава Ебӯ Суфян, който бе много предвидлив, не се стърпя и възкликна: „Ох! Горко на Курайш!.. Това е дело на Амр бин Хишām (Ебӯ Джехл). Това негово дело е продиктувано от идеята му да стане вожд. Желанието му да властва над хората го подтиква към това. Такава ярост винаги е била голям недостатък. Горко им на мекканците, ако се срещнат с мюсюлманите!“ Забързаха се и час по-скоро отидоха в Мекка, а Ебӯ Суфян тръгна и настигна армията.“

През това време мюсюлманската войска се приближаваше към Бедр. Сред участниците в похода Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) забеляза двама езичници от Медйна – Хубейб бин Йесāф и Кайс бин Мухаррис. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) разпозна Хубейб, въпреки че главата му бе покрита с железен шлем, и попита Хазрети

Саад бин Му'аз: „Този не е ли Хубейб?“ Саад (*радияллаху анх*) отговори: „Той е, о, Пратенико на Аллах!“ Хубейб много добре владееше военното изкуство, бе храбър боец. Когато двамата с Кайс отидоха при Пратеника на Аллаху те'ал'я (*салляллаху алейхи ве селлем*), той ги попита: „**Вие, защо идвате с нас?**“ Те му отговориха: „Ти си син на нашата сестра и наш съсед. Ние с нашето племе сме излезли за трофеи.“ Рас'улюллах попита Хубейб: „**Ти повярва ли в Аллаху те'ал'я и Неговия Пратеник?**“ Той отговори: „Не.“ и Пратеникът на Аллаху те'ал'я (*салляллаху алейхи ве селлем*) му каза: „**В такъв случай се върни назад. Този, който не е приел нашата религия, не може да дойде с нас.**“

Хубейб настоя, казвайки: „Всички знаят как доблестно се сражавам и какъв храбрец съм. Може да се сражавам до теб, на твоя страна, в замяна на трофеи“, но Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) не прие неговата помощ.

След известно време Хубейб се появи отново и повтори предложението си, но отговорът бе аналогичен. Когато стигнаха до местността Равха, Хубейб, отивайки при Рас'улюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*), каза: „О, Пратенико на Аллах! Дойдох да ви кажа, че повярвах в това, че Аллаху те'ал'я е Господа на световите и че вие сте Негов Пратеник.“ Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) много се зарадва. Кайс, също като него, прие исляма, но когато се завърна в Мед'ина.

Когато мюсюлманите пристигнаха в местността Сафра научиха че мекканците са подготвили армия с цел спасяване на кервана и че идват към Бедр. Пратеникът на Аллаху те'ал'я събра Есх'аба и се допита до тях. В Акабе мединските мюсюлмани бяха обещали, че ще защитават Рас'улюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) във всеки случай ако той дойде да живее в техния град, но сега те се намираха извън Мед'ина, а срещу тях бе застанала многократно по-голяма войска, превъзхождаща ги по отношение на оръжие и снабденост. Рас'улюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) поиска от тях да изкажат мненията си. Ебу Бекр-и Сидд'ик и Омер-ул Ф'арук, от мух'аджирите, ставайки поотделно от местата си, казаха, че трябва да се сражават с войската на курайшитите. След тях и Микд'ад бин Есвед, също от мух'аджирите, ставайки заяви: „О, Пратенико на Аллаху те'ал'я! Изпълнете повелята на Всевишния Аллах. Ние сме с вас, нито за миг не бихме се отделили. Ние няма да кажем онова, което са казали синовете Израилеви на М'ус'а (*алейхиссел'ям*): „**О, М'ус'а, докато този деспотичен, жесток народ е там, ние никога не ще отидем там и не ще влезем в това място. Вървете ти и твоят Господ, и двамата се сражавайте с тях! А ние ще седим тук.**“ (ме'ал на с'ура М'аиде: 24) Готови сме да дадем живота си по пътя на Аллаху те'ал'я и Неговия Пратеник. Кълнем се в Аллаху те'ал'я, Който ви е изпратил като истински пейгамбер, и в Абисиния (Етиопия) да ни изпратите, пак бихме отишли. Никога не бихме ви се противопоставили дори и за най-малкото нещо. Готови сме да изпълним всяко ваше желание. Родите-

лите ми и животът ми да бъдат пожертвани за вас, о, Расӯляллах!“ Тези думи на Микдād иключително много зарадваха любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), който отправи ду’ā за него.¹¹⁵

Тук особено важно бе решението на енсāрите. От една страна, защото бяха по-многобройни, а от друга, защото бяха дали обет, че ще защитават Пратеника на Аллāху теāля, но не бяха обещавали да водят битка извън Медйна. Саад бин Муāз от енсāрите стана и рече: “О, Расӯляллах! Ако позволите, ще говоря от името на енсāрите.” След като Хазрети Саад получи позволение, той започна да говори: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Ние повярвахме във вас, потвърдихме вашето пророчество. Всичко, което ни донесохте е истина. Давайки дума, се заклехме да ви слушаме и да ви се подчиним. Ние оставаме верни на дадената от нас дума и където и да отидете, ние сме готови да изпълним вашите заповеди. Готови сме да дадем живота си за делото на исляма. Кълнем се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил като истински пейгамбер, ако скочите в морето и ние ще ви последваме. Нито един от нас няма да се върне обратно и няма да отстъпи. Ние сме издръжливи в боя... Надяваме се да ви зарадваме и да получим вашето благоволение. Нека милостта на Аллāху теāля да бъде над вас!..“ Сподвижниците се развълнуваха много. Всички те от сърце изказаха своята вяроност. Тези думи иключително зарадваха Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той отправи ду’ā за Хазрети Саад и сподвижниците си.

Вече не останаха никакви съмнения. Колкото силна и многобройна да бе войската на противника, славните сподвижници щяха да последват любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), без дори да им мигнат очите, да жертват живота си по пътя на вярата и да спечелят благоволенieto на Аллāху теāля и Неговия Пратеник. Пратеникът за световете (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки привързаността и въодушевлението на своите сподвижници, ги зарадва с думите: „**Хайде, вървете! Бедете щастливи с благословията на Аллāху теāля. Кълна се в Аллах, сега сякаш виждам пред себе си тези места на бойното поле, където ще паднат курайшите.**“ След тази радостна вест мюсюлманите последваха с ентузиазъм Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Помощта на меляикетата

Мюсюлманите пристигнаха в Бедр в нощта срещу петък. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) се обърна към Есхāба и им каза: “Смятам, че можете да научите някаква информация в околностите на кладенеца, който се намира до това малко хълмче.” и изпрати там Лъва на Аллāху теāля - Хазрети Али, Саад бин Ебӯ Ваккās, Зубейр бин Аввām и още някои от сподвижниците.

¹¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 14

Хазрети Али и другите незабавно отидоха при кладенеца. Там срещнаха камиларите и водоносците на Курайш. Те видяха Хазрети Али и приятелите му и започнаха да бягат. Мюсюлманите успяха да задържат двама от тях и ги заведоха при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Това бяха робите Ешлем на рода Хаджāдж и Ариз Ебӯ Йесār на рода Āс бин Сайд. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: „**Къде е Курайш?** (Къде е разположена войската на курайшите?)“, „Зад онзи пясъчен хълм, който се вижда.“ отговориха те. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита: „**Какъв е техният брой?**“, „Не знаем.“ отговориха те. „**Колко камили колят на ден?**“ ги попита той (*салляллāху алейхи ве селлем*). „Един ден девет, един ден десет.“ отговориха те. Тогава Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) каза: „**По-малко са от хиляда и повече от деветстотин.**“ След това ги попита: „**Кои от големците на Курайш се намират сред тях?**“, „Утбе, Шейбе, Хāрис бин Амр, Ебӯ’л Бухтерй, Хāким бин Хузāм, Ебӯ Джехл, Умеййе бин Халеф...“ отговориха те. Като чу това Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, каза: „**Общността на Мекка ви пожертва своите любимци.**“ След това попита двамата: „**Някой от тях върна ли се назад?**“, „Да, върна се Ахнес бин Ебӯ Шерик от Бенй Зухра.“ отговориха те. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „**Той, въпреки че не беше на правия път (нямаше знания за отвъдното, за Всевишния Аллах и книгата на Аллах), е показал на Бенй Зухра правия път. Имаше ли други върнали се назад?**“ попита отново Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), „Върнаха се и хората от рода Адй бин Кааб.“ отговориха двамата задържани.¹¹⁶

Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) изпрати за последен път Хазрети Омер при курайшите, за да им предаде следните негови думи: **“Всички да се откажете от това дело. Върнете се спасени! За мен е по-добре да воювам с другите, отколкото с вас.”**

Хāким бин Хузāм, обръщайки се към курайшите, каза: „О, курайши! Мухаммед постъпва много съвестно и справедливо с вас. Веднага приемерте предложението му. Ако не приемете, кълна се, че оттук нататък не би бил милостив към вас.“ Тези думи на Хāким ядосаха много Ебӯ Джехл, който разгневено заяви: „Никога няма да приемем! Няма да се върнем назад, докато не отмъстим на мюсюлманите, така, че никоий повече да не напада кервана ни.“ С тези думи Ебӯ Джехл унищожи всякаква надежда за примирие и Хазрети Омер остана принуден да се върне.

В тази нощ Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните му сподвижници пристигнаха в Бедр преди езичниците и спряха близо до кладенците. Когато се посъветва със сподвижниците си за това,

¹¹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 117; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, I, 616; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 52; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 15

къде да разположат войската, тридесет и три годишният Хаббāб бин Мунзир стана и поиска да му дадат думата. Когато Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му даде позволение, Хазрети Хаббāб попита: „О, Пратенико на Аллах! Всевишният Аллах ли ви доведе на това място или пък това е ваше виждане и военна тактика?“, „**Не**“, отговори той. „**Това място бе избрано с цел военна тактика.**“ Тогава Хазрети Хаббāб рече: „Нека майка ми и баща ми, и аз да се жертваме за вас, о, Пратенико на Аллах! Ние сме воюващ народ, а и добре познаваме тези места. В кладенеца, който се намира близо до мястото, където ще се разположат курайшите има сладка вода в големи количества. Ако позволите, да се придвижим до него и да се разположим там. Да заровим всички кладенци. После да направим водоем и да го запълним с вода. Докато се сражаваме да прием оттам. Така врагът ще остане без вода и ще бъде сломен.“¹¹⁷

В това време Джебрāил (*алейхисселām*) донесе откровение, потвърждаващо мнението на Хаббāб (*радияллāху анх*). Пратеникът на Аллāху теālй каза: „**О, Хаббāб! Твоето виждане е правилно.**“ и се изправи. След това всички заедно се предвижиха до кладенеца. Затвориха всички кладенци наоколо, освен онзи със сладката вода, и направиха басейн. Напълниха го с вода и около него оставиха съдове за пиене.

След като се разположиха на мястото, посочено от Хаббāб (*радияллāху анх*), Хазрети Саад бин Муāз, отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), предложи да му издигнат шатра от финикови палми. Пратеникът за световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва за идеята му и го благослови. Веднага след това бе издигната една шатра от финикови палми.

По-късно Султанът на пейгамберите, заедно със сподвижниците си, обходи мястото на сражението, като от време на време спира и, изричайки: „**Иншāаллах (с позволението на Аллāху теālй), това е мястото, на което утре сутрин ще бъде поразен и ще падне еди-кой си! Иншāаллах, това е мястото, на което утре сутрин ще бъде поразен и ще падне еди-кой си! Ето тук! Тук...**“, посочи с благословените си ръце местата, където курайшите щяха да бъдат убити.

По-късно Хазрети Омер каза: „Видях как всички те бяха убити точно на посочените от Пратеника на Аллāху теālй места. Нито малко напред, нито пък назад.“

Султанът на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) раздели сподвижниците на три групи. Знамето на мухāджирите връчи на Мусаб бин Умейр, на племето Евс – на Саад бин Муāз, а на племето Хазрадж – на Хаббāб бин Мунзир.¹¹⁸ След това ги подреди в редици.

При подравняването на редиците с пръчката си Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) докосна с пръчка гърдите на Севād бин Газиййе и му за-

¹¹⁷ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 482

¹¹⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 58; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 373

повяда: „**О, Севād, влез в строя!**“. Севād (*радияллāху анх*) каза: „О, Пратенико на Аллах! Пръчката ви ми причини болка. Кълна се в Аллах, Който ви изпрати с истинската религия, Книга и правосъдие, и аз искам да ви докосна по същия начин.“ Тези негови думи предизвикаха почуда у сподвижниците. Как можеше да се поиска толкова нещо от Султана на световите? Нима бе възможно това? Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага вдигна благословената си риза и каза: „**Хайде!**“ Хазрети Севād се доближи до него и, вместо да го докосне с пръчката, целуна благословените му гърди с голяма радост и любов. Сподвижниците бяха възхитени от постъпката му. Любимият ни Пейгамбер го попита: „**О, Севād! Защо постъпи така?**“ Той отговори: „Нека баща ми и майка ми, и аз да се жертваме за вас, о, Расūляллах! Днес с позволениято на Аллāху теāля виждам, че приближава моя край и ме обхваща страх от това, че ще се разделя с вас. Затова в тези последни мигове, прекарани с вас, аз пожелах да докосна с устни вашето благословено тяло. Нека това послужи като претекст за вашето застъпничество за мен пред Всевишния в Деня Къямет.“ Тези думи на Севād разчустваха дълбоко Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) и той отправи ду’ā за него.

Благословената ислямска войска бе готова. Дясното крило щеше да бъде под командването на Зубейр бин Аввām, а лявото крило – под командването на Микдād бин Есвед.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се посъветва със славните си сподвижници за началото на военните действия. Попита ги: „**Как бихте се сражавали?**“ Āсим бин Сāбит, с лък и стрела в ръка, ставайки от мястото си, каза: „О, Пратенико на Аллах! Когато курайшите са на сто метра разстояние от нас да използваме стрели, когато са на разстояние един хвърлей камък – да хвърляме камъни, когато се доближат – да използваме копията, след което да извадим мечовете и да се бием с тях.“ Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) хареса тази негова тактика. Обръщайки се към сподвижниците си, даде следните инструкции:

„Не напускайте местата си! Останете по местата си, без да мърдате. Не започвайте да се сражавате, докато не получите моята команда! Пестете стрелите си, не ги използвайте преди да се е приближил врагът! Когато съвсем се приближат – хвърляйте камъни! Когато се доближат до вас – използвайте копията си! А когато застанете един срещу друг, се бийте с мечовете си!“

След тези инструкции сподвижниците получиха заповед да си починат. По волята и мъдростта на Аллāху теāля, те се унесоха в толкова дълбок сън, че не можеха да си повдигнат клепачите. Самият Пратеник на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се оттегли в шатрата си. Охраняваше го Хазрети Ебū Бекр, а след него и Саад бин Муāз. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), вдигайки благословените си ръце, започна да се моли: „**О, Господи! Ако погубиш този отряд, то на земята няма да ос-**

тане никой, който да Ти се прекланя.“ Тъжната му молитва продължи до сутринта.

Мястото, където се разположи ислямската войска, бе песъчливо и трудно за вървене. Но през нощта, благодарение на милостта на Всевишния Аллах и молбата на Неговия Пратеник (*салляллāху алейхи ве селлем*), заваля обилен дъжд, който постоянно се усилваше. Потекоха бурни потоци. Мюсюлманите напълниха съдовете си с вода. Пясъкът се втвърди и стана по-лесен за вървене. Езичниците пък потънаха в кал и тиня.

На разсъмване Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) събуди сподвижниците си за утринния намāз. След изпълнението на намāза, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да ги говори за достойнствата на джихāда с врага и мъченичеството. Насърчи ги за борба. Каза им: **„Несъмнено Всевишният Аллах повелява правдата и истината и не приема делото на никого, което не е направено с цел спечелване на Неговото одобрение. Постарайте се да изпълните повелята на Господаря си, Който в такива положения е обещал Своята милост и опрощение, и да спечелите това изпитание. Защото Неговото обещание е истина, Неговата дума е истина, наказанието Му е жестоко. Всички ние сме зависими от Аллāху теāлй – Вечно живия, Вездесъщия, уповаваме се на Него и при Него е завръщането. Нека Всевишният Аллах опрости мен и всички мюсюлмани!“**

Денят бе петък, седемнадесетият ден на месец рамазāн. Слънцето вече бе изгряло. След минути щеше да започне най-безпощадната, най-важната и най-велика битка в историята. От едната страна бяха Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите, готови за саможертва малобройни сподвижници, а от другата страна – тълпата от разярени и необуздани неверници, готови да унищожат исляма и Любимия на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Колко жалко, че сред тях се намираха и роднините на Расӯлюллах. Те също бяха дошли в Бедр да се сражават с любимия си племенник.

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) за пореден път огледа войската си и повтори своите инструкции. През това време езичниците, повечето от които бяха в брони, започнаха да се стичат към долината Бедр. С голямо високомерие и самонадеяност идваха, за да нападнат ислямската армия. Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) влезе заедно с Хазрети Ебӯ Бекр в шатрата си и повдигайки благословените си ръце, започна да се моли и да призовава Всевишния Аллах: **„О, Господи! Ето курайшките езичници идват с цялата си надменност и гордост. Те предизвикват Теб и опровергават Твоя Пратеник. О, Аллах мой! Искам от Теб да изпълниш обещанието си към мен за помощ и победа! О, Аллах мой! Ако желаеш погубването на тази шепа мюсюлмани, няма да остане никой, който да Ти се прекланя.“**

Така настойчиво и сърцераздирателно се молеше и зовеше Всевишния Аллах, че наметалото падна от благословените му плещи. Намирацията се до него Хазрети Ебӯ Бекр не издържа на неговите сърдечни молби, вдигна с върховно благоприличие благословеното наметало и поставяйки го върху благословените плещи на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), го успокои с думите: „Душата ми да стане жертва за вас, о, Расӯляллах! Вашите молби са достатъчни. Без съмнение, Всевишният Аллах ще ви удостои скоро с обещаната победа.“ След тези успокоителни думи Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*), рецитирайки следните āйети, излезе от шатрата си:

„Без съмнение скоро ще бъде разгромено множеството (в Бедр) и ще обърне то гръб в бяг. Всъщност за тях истинското време за мъчение е Къяметът. Тогавашното наказание е по-сурово и болезнено.“ (сӯра Камер: 45, 46)

Застана пред войската си и изрецитира на славните си сподвижници следните āйети, меāl:

„О, вярващи, когато се срещнете с вражеска общност, устоявайте и споменавайте много Аллāху теāлā, за да се спасите!.. Търпете и устоявайте! Защото Аллāху теāлā е с търпеливите.“ (сӯра Енфāl: 45, 46)

Предстоеше първата масова битка с врага. Напрежението вече бе достигнало пределната си граница. След прочитането на āйета с меāl **“споменавайте много Аллāху теāлā”**, всички сподвижници започнаха да повтарят: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!..“ и да се молят на Всевишния Аллах за победа. Мюсюлманите вече чакаха само един знак от страна на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

По традиция, преди да започне битката, се осъществяваше двубой между храбреците на двете страни. По време на този двубой яростта на двете страни и желанието им да се бият ставаше все по-голямо. Амир бин Хадрамй от езичниците, потъпквайки това правило, пусна стрелата си към ислямската войска. Тази негова стрела улучи Михджā (*радияллāху анх*) от мухāджирите и той стана шехйд. Благословената му душа се издигна в Дженнета. За него Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Михджā е господарят на шехйдите.“** Сподвижниците вече едвам се въздържаха, бяха готови да изригнат като вулкан, но без разрешението на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не можеха да направят и най-малкото движение.

В това време трима души от войската на езичниците – върлите врагове на исляма Утбе, брат му Шейбе и синът му Велйд – пристъпиха напред и се провикнаха към мюсюлманите: „Има ли сред вас такива, които биха могли да се бият с нас?“ От мюсюлманите пръв напред пристъпи Хазрети Ебӯ Хузейфе, за да се бие с баща си Утбе, но Султанът на вселената му заповяда да се върне. Тогавашно напред пристъпиха синовете на Афра Хātун –

Му'аз и Муаввез, и Абдуллах бин Рав'аха. Застанаха пред Утбе, Шейбе и Вел'ид и зачакаха с мечове в ръка.

Идолопоклонниците попитаха: „Кои сте вие?“ Вярващите отговориха: „Ние сме мединските мюсюлмани.“ Езичниците възразиха: „Ние нямаме работа с вас! На нас са ни нужни синовете на Абдулмутталиб. Искаме да се бием с тях!“ Обръщайки се към ислямската войска, извикаха: „О, Мухаммед! Нека пред нас да застанат хора от нашето племе, които да са равностойни на нас по сила и произход!“

Султанът на вселената (*саллялл'аху алейхи ве селлем*) отправи ду'а за тримата си смели сподвижници и им нареди да се върнат. След това обходи с поглед войската си и обръщайки се към хората от рода Х'ашим, каза: **„О, синове на Х'ашим! Станете и се сражавайте по пътя на Алл'аху те'ал'я с онези, които със своите измислени религии са дошли да угасят светлината на исляма! Всъщност Всевишният Аллах е изпратил и вашия Пророк с тази цел. Стани, о, Убейде! Стани, о, Хамза! Стани, о, Али!“**

След тези думи на Пейгамбера ни (*саллялл'аху алейхи ве селлем*), лъвовете на Алл'аху те'ал'я – Хамза, Али и Убейде (*радиялл'аху анхум*) сложиха шлемовете си и се отправиха към бойното поле. Когато застанаха срещу противниците си, те ги попитаха: „Кои сте вие? Ако сте ни равностойни по сила и произход, ще се бием с вас.“ Те им отговориха: „Аз съм Хамза!“, „Аз съм Али!“, „Аз съм Убейде!“ Тогава езичниците отвърнаха: „И вие сте знатни хора като нас и затова приемаме да се сражаваме с вас.“ Преди започването на двубоя храбрите ислямски бойци призоваха езичниците към исляма, но те не приеха. Тогава тримата изтеглиха мечовете си наведнъж и се хвърлиха срещу врага. Хазрети Хамза и Хазрети Али с един удар убиха своите съперници Утбе и Вел'ид. Убейде (*радиялл'аху анх*) успя да нарани Шейбе, както и той него. Хазрети Хамза и Хазрети Али му се притекоха на помощ и убиха Шейбе, след което вдигнаха ранения Хазрети Убейде и го занесоха при Пратеника на Алл'аху те'ал'я (*саллялл'аху алейхи ве селлем*).¹¹⁹

От глезена на ранения Убейде (*радиялл'аху анх*) изтичаше кръв и костен мозък, но той, без да обръща внимание на това, попита Пратеника на Алл'аху те'ал'я (*саллялл'аху алейхи ве селлем*): „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Рас'уляллах! Ако умра в това състояние, ще бъда ли шех'ид?“ В отговор Пейгамберът ни (*алейхиссал'яту вессел'ям*), казвайки му: **„Да, ти си шех'ид.“**, го благовести с Дженнета. (Хазрети Убейде бин Х'арис почина след края на битката, на връщане към Мед'ина – в местността Сафра.)

Езичниците, след загубата на тримата си важни личности, изпаднаха в паника. Ебу' Джехл се опита да стабилизира положението и да повдигне духа на войската си, говорейки им: „Утбе, Шейбе и Вел'ид избързаха много

¹¹⁹ Ибн Хиш'ам, *ес-С'ире*, I, 708; Ибн Саад, *ет-Табак'ат*, II, 17

и умряха напразно. Кълна се, няма да се върнем назад, докато не заловим и завържем мюсюлманите...“

Храбрите сподвижници пък бяха много нетърпеливи. Искаха колкото се може по-скоро да нападнат езичниците и да ги накажат със сабите си. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не преставаше да се моли: **„О, Аллах мой! Изпълни обещанието си към мен! О, Аллах мой! По света няма да остане човек, който да Ти прави ибāдет, ако унищожиш тази шепа мюсюлмани!“**

През това време от редиците на курайшите напред престъпи най-добрият им стрелец – синът на Хазрети Ебӯ Бекр – Абдуррахмāн, който по това време все още не бе мюсюлманин. Той поиска човек за двубой, при което един от мюсюлманите веднага извади сабята си и тръгна към него. Това бе човекът, имал честта да стане първият мюсюлманин и да достигне до степента Сиддйк, човекът с най-висока степен след пейгамберите - героичният Хазрети Ебӯ Бекр. Тръгна да се бие със сина си, но Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) го спря с думите: **“О, Ебӯ Бекр! Не знаеш ли, че ти си ми като окото, с което виждам, и като ухото, с което чувам!”** Въпреки това, Хазрети Ебӯ Бекр не се стърпя да каже на сина си: „О, неблагогороднико! Това ли е отношението ти към мен?“

След това Султанът на пейгамберите се наведе, взе една шепа пръст и я хвърли в лицата на враговете с думите: **„Нека лицата им да почернеят! О, Аллах мой! Всели страх в сърцата им, накарай краката им да затреперят!“** и обръщайки се към славните си сподвижници, им заповяда да атакуват врага. Бойните възгласи „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ на действащите според инструкциите на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) сподвижници изпълниха пространството. Сред текбйри профучаваха стрели, камъни уцелваха целите си, копия пробиваха брони.

Лъвовете на Аллах се сражаваха безпощадно с врага. Проявяваха самоотверженост и героизъм: Хазрети Хамза се биеше с два меча, Хазрети Али, Хазрети Омер, Зубейр бин Аввām, Саад бин Ебӯ Ваккās, Ебӯ Дуджāне и Абдуллах бин Джахш се врязаха в редиците на езичниците и всеки един от тях се превърна в непристъпна крепост. Светът кънтеше от текбйри: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Величието на Аллāху теāля се стоварваше като тежък чук върху мозъците на езичниците. Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) повтаряше: **“Я Хаййу! Я Каййӯм!”**

Хазрети Али разказва: „Най-безстрашният, най-храбрият от всички нас в Бедр беше Расӯл (*алейхисселйм*). Той се намираще най-близо до редиците на езичниците. В трудни моменти ние прибягвахме към помощта му.“

Езичниците наобиколиха вожда си Ебӯ Джехл. След това облякоха нещастника Абдуллах бин Мунзир така, че да заприлича на него. Хазрети Али се нахвърли върху Абдуллах и пред погледа на Ебӯ Джехл отсече главата му. След това езичниците облякоха Ебӯ Кайс като Ебӯ Джехл. Него пък уби Хазрети Хамза.

Когато Хазрети Али се сражаваше с един от езичниците, мечът на езичника се заби в щита му. Хазрети Али замахна с меча си Зулфиляр към облекения в ризница езичник и когато го посичаше заедно с ризницата от рамото към гърдите, забеляза блясък на меч над главата си. Бързо се наведе. Замахналият меч каза: „На ти и това от Хамза бин Абдулмутталиб!“ и главата на езичника се търкулна на земята заедно с шлема. Когато Хазрети Али се обърна, видя чичо си Хазрети Хамза да се сражава с два меча. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки героичната борба на своите сподвижници, каза: **„Те са лъвовете на Аллāху теāлй на земята.“**

По едно време се счупи меча на сражаващия се до Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Укāше. Любимият ни Пейгамбер видя това и му подаде една пръчка, която намери на земята и му каза: **„О, Укāше! Сражай се с това!“** Когато Укāше взе пръчката, тя се превърна в дълъг, остър и бляскав меч. С този меч Хазрети Укāше уби много езичници до края на войната.

Султанът на вселената се сражаваше с врага и в същото време казваше на сподвижниците си следния благословен хадйс, който ги окуражаваше: **„Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, че онези, които днес се сражават, надявайки се да спечелят доволството на Аллāху теāлй, проявявайки твърдост и непоколебимост, и приемат смъртта без да се отвърнат от врага, тях Всевишният Аллах несъмнено ще постави в Дженнета.“** Чуващият тези думи Умейр бин Хумām (*радияллāху анх*) каза: „Колко хубаво! Колко хубаво! Значи, за да вляза в Дженнета, не трябвало нищо друго, освен да умра като шехйд.“ и зачести атаките си над врага. От една страна се сражаваше, а от друга казваше: „При Всевишния Аллах не се отива с материалните блага, а с отвъдните, със страхопочитанието към Аллах, с показването на твърдост и непоколебимост в боя. Всички останали блага, без съмнение, биха се изчерпали...“ И така продължи да се сражава, докато не бе убит като шехйд.

Битката се ожесточаваше все повече и повече... Върху един мюсюлманин се нахвърляха най-малко трима езичници наведнъж, но това не ги плашеше. Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!..“ все повече и повече ги окриляха и вдъхновяваха вярващите им сърца.

По едно време атаката на езичниците се засили и мюсюлманите се оказаха в доста трудно положение. Тогава Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) заедно с Хазрети Ебӯ Бекр влезе в шатрата си и започна отново да призовава Всевишния Аллах: **„О, Господи! Дари ме с обещаната помощ!..“** В този момент Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) получи знамението, което гласи, меāl:

„Когато призовахте вашия Господ за помощ и победа, Той прие молбата ви и откликна: „Наистина Аз ще ви подкрепя с хиляда ангели един след друг.“ (сӯра Енфāl: 9)

Пейгамберът ни веднага се изправи и съобщи следната радостна вест: „О, Ебӯ Бекр, имам радостни вести! За теб пристигна помощта на Аллāху теāлй. Това е Джебрāил. Над пясъчните хълмове, вѳоръжен и хванал коня за юздите чака заповед.“

Всевишният Аллах, както бе съобщено в сӯра Енфāl, повели на мелйикетата:

„Твоят Господ разкри на ангелите: „Аз съм с вас (по отношение на оказване на помощ на мюсюлманите). Разкрийте в сърцата им постоянство (благовестявайки ги с победа)! Сега Аз ще вселя страх и ужас в сърцата на неверниците. Бийте ги веднага по вратовете, бийте ги по всички пръсти (по всички стави)! Това е, защото те се възпротивиха на Аллāху теāлй и Неговия Пратеник. А за който се възпротиви на Аллāху теāлй и на Неговия Пратеник, наказанието на Аллāху теāлй е много сурово.“ (сӯра Енфāl: 12, 13)

След тази заповед Джебрāил, Микāил и Исрāфил (*алейхимусселйāм*), всеки с по хиляда мелйикета, заеха своите позиции от лявата и дясната страна на Пейгамбера ни.¹²⁰

Джебрāил (*алейхисселйāм*) бе с жълта чалма на главата си, а другите – с бяла. Краищата на чалмите висяха зад главите им и всички мелйикета бяха върху бели коне. Отличителните знаци на мелйикетата впечатлиха Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той заповяда на сподвижниците си и те да си поставят някакви отличителни знаци. Тогава Зубейр бин Аввām нави на главата жълта чалма, а Ебӯ Дуджāне – червена. Хазрети Али постави на гърдите си едно бяло перо, а Хазрети Хамза – щраусово перо.

Подкрепата на мелйикетата рязко промени ситуацията на бойното поле. Започнаха да падат глави на неверници още преди сподвижниците да замахнат с мечовете си по тях. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе обкръжен от непознати личности, които се сражаваха с езичниците.

Хазрети Сехл разказва следното: „В битката при Бедр замахвахме с мечовете си срещу главите на неверниците и преди мечовете ни да достигнат целта си, виждахме техните падащи глави.“

Убийството на Ебӯ Джехл...

Знаменосецът на езичниците Ебӯ Азйз бин Умейр бе пленен от мюсюлманите, а техният командир Ебӯ Джехл, редейки стихове, се опитваше да окуражи воините си и да повдигне техния дух. Нападеше като юноша, и в същото време, изричайки с гордост думите: „Моята майка ме е родила за тези дни.“ насърчаваше младежите.

¹²⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 57; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 16; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 72

Убейде бин Са'йд от курайшите бе облечен от главата до петите в ризница. Виждаха се само очите му. Той препускаше с коня си насам-натам и крещеше: „Аз съм Ебӯ Зәтулкериш! Аз съм Ебӯ Зәтулкериш!“ Храбрият борец Хазрети Зубейр бин Аввām се приближи до него, прицели се в окоето му и изричайки „Аллāху екбер!“, хвърли копието си. От силния удар на копието Убейде се свлече на земята. Когато Хазрети Зубейр изтича при него, той вече бе мъртъв. Стъпи с крака си върху бузата му и с голяма трудност извади копието, което се бе изкривило.

В битката при Бедр Хазрети Зубейр прояви огромна храброст, самоотверженост и героизъм. По тялото му не бе останало ненаранено място. Синът му разказва: „Баща ми имаше три много сериозни рани. Едната от тях беше на тила му. Тази рана беше оставила толкова дълбок белег, че можех свободно да си пъкна пръста в него.“

Достоинo и смело, без да обръща внимание на стичащата се от раните си кръв, се сражаваше и Абдуррахмāн бин Авф. Той разказва следната случка, на която е станал свидетел:

„По едно време, когато никой не беше останал пред мен, се огледах наляво и надясно и забелязах двама младежи от енсāрите. По-силният от тях ме изгледа внимателно и ме попита: „Чичо, познаваш ли Ебӯ Джехл?“. Отговорих му, че го познавам и го попитах: „За какво ти е Ебӯ Джехл?“. Той ми отговори: „Научих, че оскърбява Расӯлюллах (Пратеника на Аллāху теāлā). Кълна се в Аллах, че ще се бия с него дотогава, докато един от нас не умре.“ Бях поразен от тези решителни думи на младежа.

Другият младеж също ме изгледа внимателно и повтори същите думи. В този момент видях Ебӯ Джехл, който сновеше напред назад сред курайшите. Викнах на младежите: „О, младежи! Онзи, който тревожно снове насам-натам е Ебӯ Джехл.“ Младежите веднага хванаха мечовете си и приближавайки се към Ебӯ Джехл, започнаха да се бият. Тези двама младежи бяха синовете на Афра Хāтун – Муāз и Муаввез.“

През това време Муāз бин Амр, който бе един от героите на Есхāб-и кирām, успя да се добере до сражавания се върху коня си Ебӯ Джехл и да му нанесе такъв силен удар с меча си, че крака му падна. На помощ се притече синът му Икриме и започна да се бие с Хазрети Муāз бин Амр.

Точно в този момент като соколи пристигнаха братята Муāз и Муаввез с мечове в ръка и започнаха да нанасят удари на Ебӯ Джехл, докато не се убедиха, че е мъртъв.

Хазрети Муāз бин Амр бе ранен в ръката. Икриме, който се сражаваше с него, отрязва ръката му от китката и тя увисна за кожата. Но Муāз бин Амр нямаше време за губене, нямаше време да завърже раната си. Продължаваше да се сражава геройски. Аллāху екбер! Каква силна вяра! Каква глед-

ка! След време започна да усеща, че ръката му пречи, затова я настъпи с крак и откъсвайки я, захвърли.¹²¹

Неудържимият враг на исляма – борецът Неуфел бин Хувейлид, не спираше да крещи и да възбужда ярост в душите на курайшите. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки тези негови действия, отправи следната ду'а: „**О, Аллах мой! Помогни ми срещу Неуфел бин Хувейлид! Довърши го!**“ След тази ду'а Лъвът на Аллāху теāлā – Хазрети Али, виждайки Неуфел, се нахвърли върху него и с такава сила стовари меча си върху него, че отрязва двете му крака, които бяха покрити с броня. След това, замахвайки с меча си, откъсна главата му.¹²²

Един от най-яростните врагове на исляма бе Умеййе бин Халеф. Преди време той караше Хазрети Билял Хабешī да ляга върху горещите пясъци и поставяше върху гърдите му огромни камъни. Постоянно търсеше поводи да предизвиква неприятности на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Този голям ислямски враг също бе дошъл в Бедр и се опитваше да организира наново езическата войска и да угаси светлината на исляма. Хазрети Билял, виждайки тези негови действия, се приближи към него и казвайки му: „О, водачо на неверието! Или ти ще умреш, или аз!“ се нахвърли върху него. В същото време се провикна на своите събратя: „О, братя енсāри! Помогнете! Водачът на неверниците е тук!“ Сподвижниците веднага наобиколиха Умеййе и го убиха.¹²³

Така начело на курайшката войска не остана никой и неверниците започнаха да бягат от бойното поле. Крепостта на неверието рухна. Славните сподвижници се хвърлиха в преследване на отстъпващите курайши и успяха да пленят част от тях. Сред пленените бе и чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Аббās.¹²⁴

Победата на вярващите...

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита славните си сподвижници: „**Някой знае ли нещо за Неуфел бин Хувейлид?**“ Хазрети Али престапи напред и каза: „О, Пратенико на Аллах! Аз го убих!“ Тази новина зарадва много любимия ни Пейгамбер и той, произнасяйки текбīр, каза: „**Всевишният Аллах прие ду'ата ми за него.**“

Като узна, че и Умеййе бин Халеф е убит, се зарадва още повече. Рече: „**Елхамдулиллях!.. Всевишният Аллах потвърди Своя раб и възвиси религията Си.**“

След това поиска да се увери в смъртта на Ебӯ Джахл. Заповяда да го потърсят сред убитите, но не го намериха. Пейгамберът ни (*салляллāху*

¹²¹ Бухārī, *Мегāзī*, 8; Муслим, „*Джихād ве Сийер*“, 147; Ибн Хишām, *ес-Сīре*, I, 634

¹²² Вāкидī, *ел-Мегāзī*, I, 92

¹²³ Бухārī, „*Вежялет*“, 2; Ибн Хишām, *ес-Сīре*, II, 631

¹²⁴ Ибн Хишām, *ес-Сīре*, I, 715

алейхи ве селлем) каза: „Потърсете го, имам обещание за него! Ако не го разпознаете, погледнете белега на коляното му. Един ден аз и той бяхме на угощение у Абдуллах бин Джудан. И двамата бяхме млади. Аз бях малко по-едър от него. Когато ме притиснаха, го бутнах и той падна върху коленете си. Едното му коляно се нарани и му остана белег от раната.“

След тези думи Абдуллах бин Месуд отиде да го потърси. Откри го ранен и го позна. Попита го: „Ти ли си Ебу Джехл?“, след което го настъпи по врата, хвана го за брадата и каза: „О, враже на Аллаху теалля! Видя ли как те унижи и опозори Аллаху теалля?“ Той отвърна: „Защо да унижи и опозори мен. Да опозори и унижи теб, о, пастире на овце! Качил си се на стръмно място! Ти ми кажи, чия е днешната победа?“ Хазрети Ибн Месуд му отвърна: „На Аллах и Неговия Пратеник.“ и изваждайки шлема от главата му, каза: „О, Ебу Джехл, ще те убия!“ Надменният Ебу Джехл каза: „Не си първият, който убива величията на своето племе. Всъщност, ще ми бъде тежко да умра от твоята ръка. Постарай се да отрежеш главата ми по-близо до гърдите, за да изглежда величествена.“ Така с последните си думи Ебу Джехл показа докъде стигаха надменността, себелюбието и неверието му.

Ибни Месуд не успя да обезглави Ебу Джехл със своята сабя, а взе сабята на езичника и с нея му отрязва главата и заедно с меч, бронята и шлема му я занесе на Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве селлем*). Сложи ги пред него и каза: „Нека родителите ми да се жертват за вас, о, Пратенико на Аллах! Това е главата на врага на Аллаху теалля – Ебу Джехл.“ Като видя главата на Ебу Джехл, любимият ни Пейгамбер възкликна: „**Няма друг бог освен Аллах!**“ След това заедно със сподвижниците си отиде на мястото, където се намираще трупът на Ебу Джехл. Там каза: „**Хамд на Аллаху теалля, Който те стори презрян! О, враже на Аллах! Ти беше фараонът на тази общност.**“ После Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) допълни: „**О, Господарю, Ти изпълни обещанието си към мен!**“

Пратеникът на Аллаху теалля (*салляллаху алейхи ве селлем*) нареди да се превържат ранените и да се установи броят на шехидите. В битката при Бедр загинаха четиринадесет мюсюлмани – шестима от мухаджирите и осем от енсарите. Докато благословените им души отлитаха към Дженнета, от неверниците, дошли да угасят пламъка на исляма, бяха умрели седемдесет души, а още толкова бяха попаднали в плен.

Расулюллах (*салляллаху алейхи ве селлем*) изпрати в Медина Абдуллах бин Раваха и Зейд бин Харисе, за да съобщят вестта за победата.

Мюсюлманите изпълниха погребалните намази на шехидите и ги положиха в гробовете им.

Трупове на двадесет и четирима от езичниците бяха хвърлени в една дълбока яма, а останалите - в други.

Султанът на вселената, заедно със славните си сподвижници, застана пред кладенеца, в който бяха хвърлени трупите на езичниците и обръщайки се към тях по техните имена и имената на бащите им, каза: „**О, Утбе бин Рабѳа! О, Умеййе бин Халеф! О, Ебѳу Джехл бин Хишѳам!.. Колко лоши бяхте към вашия Пророк. Колко лош народ бяхте спрямо своя Пейгамбер! Вие ме отрекохте, а други ме потвърдиха. Вие ме прокудихте от града ми, от страната ми, а други отвориха вратите си за мен и ме заобичаха. Вие воювахте с мен, а други ми помагаха. Получихте ли обещаното от Аллѳаху теѳлѳя? Аз получих обещаната от Господаря ми победа.**”

Хазрети Омер попита: „О, Пратенико на Аллах! На тези безжизнени тела ли говорите?“ Пратеникът на Аллѳаху теѳлѳя (*салляллѳаху алейхи ве селлем*) му отговори: „**Кълна се в Господа, Който ме изпрати като истински пейгамбер. Вие не ме чувате по-добре от тях, но те (за разлика от вас) не могат да отговорят.**”

Бягащите от бойното поле езичници не можаха да вземат нищо със себе си и всичко премина в ръцете на мюсюлманите. Расѳлюллах разпредели цялата придобивка във войната между участниците в сражението и онези, които бяха останали в Медѳна, за да изпълняват възложените им задачи.

В това време изпратените с вестта за победата Абдуллах бин Равѳаха и Зейд бин Хѳарисе се приближиха до Медѳна. В неделя, пристигайки в местността Акик, близо до Медѳна, двамата вестоносци се разделиха. Единият влезе в Медѳна от едната ѳ страна, а другият – от другата и обикаляйки от къща на къща, разпространиха радостната вест. Поетът на Расѳлюллах (*салляллѳаху алейхи ве селлем*) Абдуллах бин Равѳаха съобщаваше на висок глас:

*„О, енсѳри! Нося ви радостната вест,
че Пратеникът на Аллах е жив и здрав.*

*Езичниците са убити и пленени,
и сред пленените има много знаменити личности.*

*Убити са Рабѳа и синовете на Хаджѳадж,
също и Ебѳу Джехл Амр бин Хишѳам.“*

Хазрети ѳсѳм бин Адий попита: „О, Ибн-и Равѳаха! Истина ли е това, което казваш?“ Абдуллах бин Равѳаха отговори: „Кълна се в Аллах, истина е! С позволението на Аллѳаху теѳлѳя, утре ще пристигне и Пратеникът на Аллах заедно с пленниците.“

В същият този ден, в деня на победата, почина дъщерята на любимия ни Пейгамбер (*салляллѳаху алейхи ве селлем*) – Рукаййе (*радияллѳаху анхѳа*). Нейната смърт натѳжи много мюсюлманите и нейния съпруг Хазрети Ос-

мāн, който не участва в битката при Бедр, а остана в Медйна, за да се грижи за нея. Той кланя нейния погребален (дженāзе) намāз. Вестта за победата, получена в този тъжен ден, поуспокои до известна степен душите на скърбящите мюсюлмани.

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници, след като отправиха хамд към Всевишния Аллах и сведоха чела доземи в суджūd в знак на благодарност към Него, потеглиха с военнопленниците към Медйна.

Двамата вестоносци Абдуллах бин Равāха и Зейд бин Хāрисе разказаха за битката и съобщиха имената на шехйдите. Децата, жените и останалите в Медйна с някаква длъжност мъже се зарадваха много на победата. Всички те излязоха да посрещнат Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите славни сподвижници. Сред посрещачите бе и Рабй – майката на загиналия като шехйд Хāрисе бин Сурāка. Когато узна от двамата вестоносци, че вражеска стрела поразила сина й, докато пиел вода от кладенеца, тя каза: „Няма да плача за сина си, докато не пристигне Расул (*алейхисселām*). Когато пристигне благополучно в Медйна ще го попитам дали синът ми е в Дженнета или в Джехеннема. Ако е в Дженнета – няма да плача изобщо, но ако е в Джехеннема, то тогава ще проливам кръв вместо сълзи.“ И когато любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна в Медйна, заедно с благословения Есхāб, тя отиде при него и го запита: „Нека родителите ми да се жертват за вас, о, Пратенико на Аллах! Знаете колко много обичам сина си Хāрисе. Ако е станал мъченик (шехйд) и се намира в Дженнета, ще търпя, няма да плача, в противен случай – ще пролея кървави сълзи.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) й съобщи следната радостна вест: **„О, Умму Хāрисе! Синът ти се намира не в един Дженнет, а в повече. Неговото място е във Фирдеус.“** Тя се зарадва и каза, че вече няма да плаче за него. Тогава Султанът на вселената помоли да му донесат съд с вода, потопа ръката си в него и даде на майката на Хазрети Хāрисе и на сестра му да пият от него. После намокри главата и лицето им с тази вода. След този ден техните лица засияха и бяха дарени с дълголетие.

Учителят на вселената (*алейхи ефдалюссалевāt*) разпредели доведените в Медйна седемдесет военнопленници между сподвижниците си и им нареди да се отнасят добре с тях. Все още не бе низпослано знамение относно наказанието им. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) обсъди със сподвижниците си този въпрос и взе следното решение – военнопленниците да бъдат освободени срещу откуп (фидйе). Откупът на всеки един от тях бе определен в зависимост от неговото материално положение. А за тези, които нямаха възможност да се откупят, но можеха да четат и пишат, откупът бе да обучат по десет души от мюсюлманите.

Сред военнопленниците бе и чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Аббās. От него Расулюллах поиска да заплати откуп за

трима души. Обръщайки се към него, му каза: **“О, Аббās! Плати парите за своя откуп, за сина на брат си - Укайл бин Ебӯ Тāлиб и за Неуфел бин Хāрис, защото ти си богат.”** А той му отвърна: „О, Пратенико на Аллах! Аз съм мюсюлманин. Курайшите насила ме доведоха в Бедр.“ Расӯлюллах му отговори: **„Това, че си мюсюлманин, е известно само на Аллāху теāлйā. Ако говориш истината, то Аллāху теāлйā непременно ще те възнагради за това. Но ти действа против нас и затова си длъжен да заплатиш откупа.“** Аббās рече: „О, Пратенико на Аллах! Нямам при себе си нищо друго, освен тези 800 дирхема, които иззехте.“ Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„О, Аббās! А защо не казваш онези златни монети?“**, „Кои?“ учудено попита Аббās. **“Жълтиците, които даде на жена ти Умму’л-Фадл - дъщерята на Хāрис - преди да напуснеш Мекка. Тогава около вас нямаше никой. Ти ѝ каза: „Не знам какво ще се случи с мен в този поход. Ако ме сполети нещастие и не се върна, то тази част е твоя, тази принадлежи на Фадл, тази – на Абдуллах, тази част – на Убейдуллах и тази – на Кусем.“** каза Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). „Кълна се, че когато ѝ давах тези златни монети, при нас нямаше никой. А вие откъде знаете всичко това?“ попита учудено Аббās. **„Аллāху теāлйā ми събщи.“** отвърна Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тези думи разтърсиха Аббās и той, изричайки: „Свидетелствам, че вие сте пратеник на Аллāху теāлйā и казвате истината“, произнесе шехāда. След приемането на исляма Хазрети Аббās бе изпратен в Мекка, за да застане начело на намиращите се там мюсюлмани, да ги защитава и да информира Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) за действията на враговете.

Междувременно на курайшите бе изпратено съобщение, че могат да си върнат хората срещу откуп. Мюсюлманите обезглавиха Надр бин Хāрис от военнопленниците, защото бе причинявал големи страдания на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) преди Преселението. Сред обезглавените бе още и Укбе бин Муайт, който бе сложил търбух от камила върху благословения гръб на Пратеника на Аллāху теāлйā в Кяабе. След като бе отсечена главата на Укбе бин Ебӯ Муайт, Расӯлюллах отправи хамд към Всевишния Аллах и отивайки при трупа на Укбе, каза: **„Кълна се в Аллах, не знам по-лош човек от теб, който да е отричал Всевишния Аллах, Пратеника Му и Свещения Корāн, и да е измъчвал толкова много Неговия Пророк.“**

Пленниците, докато бъдат откупени от господарите си, останаха при сподвижниците, които се отнасяха много добре с тях. Сред пленниците бе и братът на Мусаб бин Умейр – Ебӯ Азйз. Ето как самият той обяснява отношението на мюсюлманите към тях: „Бях пленник в дома на един мюсюлманин от Медйна. Отнасяха се много добре с мен. Даваха ми полагащия им се ежедневен хляб, а самите те се задоволяваха само с фурми. А аз, срамувайки се, им го връщах, но те отново ми го даваха...“

Друг от пленниците на име Йезид разказва: „На връщане от Бедр, мюсюлманите качиха нас, пленниците, на конете си, а самите те се движеха пеша.“

Когато вестта за поражението достигна до Мекка, Ебӯ Лехеб и другите езичници не повярваха, защото бяха убедени, че ще победят. След завръщането на избягалия от бойното поле Ебӯ Суфян в Мекка, те веднага го извикаха и Ебӯ Лехеб го попита: „О, племеннико! Разкажи ни как се случи всичко това?“ Ебӯ Суфян седна на едно място и започна да разказва: „Мюсюлманите действаха както си искат, а нашите ръце и крака като че ли бяха завързани. Една част от нашите убиха, а друга – плениха. Кълна се, аз не упреквам никого от нашите, защото в този момент ние се срещнахме с хора, облечени в бяло, на сиви коне, които се движеха между небето и земята. Никой не можеше да им противостои.“

Сред слушащите бе и слугата на Аббас – Хазрети Ебӯ Рафи, който бе приел исляма още в първите години, но криеше това от езичниците. Чувайки думите на Ебӯ Суфян, той не можа да се сдържи от радост и възкликна: „**Кълна се в Аллāху теāлā, това са били мелāикетата!**“ Това ядоса много Ебӯ Лехеб, който силно го зашлеви и го повали на земята. Намиращата се там Умму Фадл – жената на Хазрети Аббас – не се стърпя, защото и тя бе приела исляма, взе едно дърво и силно удари Ебӯ Лехеб по главата с думите: „Няма си никого и затова го смяташ за беззащитен, така ли?“ Разби главата му и той, целият в кръв, унижен и принизен си тръгна оттам. След седем дни Аллāху теāлā го беляза с ужасяваща болест. Умря в дома си. Два или три дни синовете му не го погребяха. Трупът му се вмириса. Всички бягаха от тялото на Ебӯ Лехеб като от чума и се отвращаваха от него. Един курайшит каза на синовете на Ебӯ Лехеб: „Не ви ли е срам? Оставили сте баща ви да се вмирише! Погребете го някъде!“ Синовете отговориха: „Страх ни е, че ще се заразим и ние!“ Тогава човекът рече: „Вие си вървете, ще дойда да ви помогна.“ Тримата занесоха трупа на едно затънтено място и го затрупаха с камъни. Така Ебӯ Лехеб влезе в тъмния си гроб, от който щеше да отиде в Джехеннема и вечно да остане в пламъците.

Сред пленниците бе и Велйд бин Велйд. Той бе пленен от Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*). Братята на Велйд – Хишām и Хāлид бин Велйд (който все още не бе мюсюлман) дойдоха в Медйна, за да го приберат, но Хазрети Абдуллах бин Джахш поиска откуп за него. Хāлид се съгласи, но брат му Хишām, с когото бяха от един и същ баща, но майките им бяха различни, не бе съгласен. Тогава Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им предложи да дадат оръжието и снаряжението на баща им. Отначало Велйд не прие това предложение, но накрая се споразумяха да го освободят срещу меч, бронята и шлема на баща им, които бяха на стойност сто динара. След като откупиха брат си, се отправиха към Мекка. Когато стигнаха до местността Зул-Хулейфе, която се намираше на четири мили разсто-

яние от Медйна, Велйд се раздели с тях, върна се в Медйна и отивайки при Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие исляма. След известно време, когато отиде при братята си в Мекка, вече като мюсюлманин, Хāлид бин Велйд го попита: „След като имаше намерение да станеш мюсюлманин, да беше го направил преди да дадем откупа. Заради теб се разделихме със спомена, който ни беше останал от баща ни. Защо постъпи така?“, „За да не кажат курайшите: „Не издържа на пленничеството и се подчини на Мухаммед.“ отговори Хазрети Велйд бин Велйд.

Братята му много се ядосаха и го затвориха, заедно с някои мюсюлмани от рода Манзум, при Ияш бин Ебӯ Рабйа и Селеме бин Хишāм. Затвореният с години Хазрети Велйд бин Велйд бе подложен на много мъчения от страна на роднините си и особено от страна на чичо си Хишāм, който бе един от най-свирепите врагове на исляма. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) се молеше за него, за Селеме бин Хишāм, за Ияш бин Рабйа и за останалите мюсюлмани, които бяха угнетявани и измъчвани от курайшите. Казваше: **“О, Аллах мой! Спаси Велйд бин Велйд, Селеме бин Хишāм, Ияш бин Рабйа и другите мюсюлмани, които са слаби (и безпомощни, и са в ръцете на неверниците)! О, Аллах мой! Накажи още по-тежко Мудар (Курайш). Стори (за тях) тези години да заприличат на годините на Йўсуф (алейхисселām)!”** След години Хазрети Велйд, благодарение на тези молитви, успя по някакъв начин да избяга и отивайки при любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му разказа за жестоките мъчения, на които са подлагани завързаните по краката един за друг Ияш бин Рабйа и Селеме бин Хишāм.

Това тяхно състояние натъжи много Султана на вселената и потърси начини да ги освободят. И когато попита кой ще се справи с тази трудна задача, Хазрети Велйд с голяма смелост и решително отговори: „О, Пратенико на Аллах! Аз ще ги освободя и ще ви ги доведа.“ Върна се в Мекка и като проследи жената, която носеше храна на затворените мюсюлмани, откри мястото, където курайшите държаха Селеме бин Хишāм и Ияш бин Рабйа. Двамата бяха затворени в една постройка, която бе без таван. Езичниците ги бяха завързвали на един камък и ги бяха подлагали на различни мъчения в жаркото време. През нощта Велйд (*радияллāху анх*), катерейки се по стената, успя да достигне до благословените си приятели и да ги освободи. Качи ги на камилата си, а самият той пеша и бос, потегли към лъчезарната Медйна. Изгаряше го не убийствената жега на пустинята, а любовта по Султана на световете След три дни, гладен и жаден, с кървящи крака пристигна в Медйна.

Победата в битката зарадва изключително много мюсюлманите, а езичниците изпитаха голяма мъка и отчаяние. Вестта за победата на мюсюлманите достигна и до негуса на Абисиния и той веднага, отивайки при мюсюлманите, намиращи се в неговата страна, им съобщи радостната вест с

думите: „Хамд на Аллāху теāлā, Който дари Своя Пратеник с победа в битката при Бедр!“

Сватбата на Хазрети Али и Хазрети Фāтима

Бе втората година от Хиджра. Дъщерята на Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Фāтима стана на петнадесет години. Един ден Хазрети Фāтима отиде при Пейгамбера ни (*aleyхиссалāту весселām*), за да му помага. Расул-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*) забеляза, че времето за женитба на дъщеря му бе дошло. След този ден идваха много претенденти за нейната ръка и сърце, но Расул (*aleyхисселām*), не проявявайки благосклонност към тях, им казваше: „**Нейната работа зависи от заповедта на Хак (Аллāху) теāлā.**“

Веднъж Ебӯ Бекр, Омер и Саад бин Муāз (*радияллāху анхум*) разговаряха помежду си: „Всички, освен Хазрети Али, поискаха ръката на Хазрети Фāтима, но никой от тях не беше одобрен.“ Хазрети Ебӯ Бекр каза: „Струва ми се, че Хазрети Али ще бъде одобрен. Хайде да го посетим и да поговорим с него. И ако го възпира беднотията, да му помогнем.“ Саад (*радияллāху анх*) каза: „О, Ебӯ Бекр! Ти винаги правиш добро. Хайде, ставай, и ние ще дойдем да те придружим!“ Тримата излязоха от джамията и се запътиха към дома на Хазрети Али. По това време Хазрети Али с камилата си поливаше финиковата градина на един от енсāрите. Като ги видя да идват, ги посрещна и ги попита как са. Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*) каза: ”О, Али! Ти си лидер във всяко благородно дело и твоето място при Пратеника на Аллах е много специално. Много души поискаха ръката на Хазрети Фāтима, но никой не беше одобрен. Струва ми се, че ти ще бъдеш одобрен. Защо не предприемеш нещо?“

Благословените очи на Хазрети Али се напълниха със сълзи. „О, Ебӯ Бекр! Причини ми страшна душевна болка. Никой не я иска по-силно от мен, но немотията ме възпира.“ отговори той. Тогава Хазрети Ебӯ Бекр, успокоявайки го, каза: „Не говори така. Земното е нищо при Всевишния Аллах и Неговия Пратеник. Бедността не може да попречи на това. Отиди и я поискай.“

Хазрети Али разказва: „С голямо притеснение влязох при Пратеника на Аллах. Видът му беше внушителен. Седнах пред него и не можах да проговоря. Попита ме: „**Какво те води насам, да не би да имаш нужда от нещо?**“ Аз замълчах. Каза ми: „**Сигурно си дошъл, за да поискаш Фāтима.**“, а аз успях да отговоря само с: „Да.“ (Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи на Хазрети Фāтима намеренията на Хазрети Али. Тя също замълча.) „**Какво можеш да предложиш като мехир за Фāтима?**“ ме попита Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Отговорих му, че нямам нищо. „**Къде остана ризницата Хутамй, която ти дадох?**“ ме попита той. Отговорих му, че е при мен. Тогава ми

каза: „Продай я и ми донеси парите. Те ще са достатъчни.“ В друго предание се казва: “Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита Хазрети Али какво има при себе си, а той отговори, че конят му и ризницата му са при него. Тогава му каза да запази коня си, а ризницата да продаде.” А според друго предание му казал: „**О, Али, отиди и наеми една къща.**“

До женитбата си Хазрети Али живееше при Пейгамбера ни. След заповедта на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) той нае къщата на Хāрисе бин Ну’мāн, която се намираще в близост до Месджида на Пратеника, срещу стаята на Хазрети Āише. А ризницата си продаде на Хазрети Осмāн, който заплати за нея четиристотин и осемдесет динара и след това му я подари.

Когато Хазрети Али се върна с ризницата и динарите, Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи много ду’и за Хазрети Осмāн и каза: „**Осмāн е моят приятел в Дженнета.**“ След това извика Билял-и Хабешй и давайки част от парите, му заповяда: „**Вземи тези пари и отиди на пазара. Купи малко розова вода, а с останалите пари купи мед и в месджида в чист съд го смеси с малко вода. Направете меден шербет, който да го прием след бракосъчетанието. Покани енсāрите и мухāджирите в месджида и обяви на хората, че Фāтима и Али ще се бракосъчетаят.**“

Хазрети Билял изпълни заповедта на Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Есхāбът започна да се стича към Месджида на Пратеника. Тук Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) прочете следното хутбе: „**Всеки хамд и всяка благодарност принадлежат на Господаря на световите! Той е прославян, заради благата Си; на Него правят ибāдет, заради безкрайната Му сила и мощ; от Него се страхуват, заради Неговото наказание и съдене; Той е Онзи, Чиято присъда и Чийто ферман властват над земята и небесата! Той е Създалият всичко със сила, Той е справедливо Отсъждащият между създанията, Той е Удостоилият хората с ислямската религия и Пейгамбера Мухаммед (*алейхисселām*).**“

Аллāху теāлй ми заповяда да омъжа дъщеря ми Фāтима за Али бин Ебӯ Тāлиб. Сега ви сторвам свидетели, че омъжвам Фāтима за Али бин Ебӯ Тāлиб с мехир 400 мискалa сребро. Нека Господарят ми ги събере и да стори това дело благословено за тях! Да стори потомството им чисто, да ги стори ключове към милостта, извор на мъдростта; да ги стори надеждни за общността на Мухаммед! Това е всичко, което имам да кажа. Искам прошка от Аллāху теāлй за мен и за вас!”

След това стана Хазрети Али и прочете следното кратко хутбе: „Отправлям мир и благослов за Мухаммед (*алейхисселām*), който бракосъчета благословената си дъщеря Фāтима за мен за 400 сребърни мискалa. О, мои братя по религия! Несъмнено, чухте думите на Пейгамбера ни и станяхте

свидетели. И аз съм свидетел на това и го приемам. Всевишният Аллах е свидетел на всички наши думи и е довереник на всички нас.¹²⁵

След бракосъчетанието Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) угости присъстващите с пресни фурми, а после Хазрети Билял им раздаде шербет от мед. След угощението всички сподвижници отправиха следната ду'ā: „Бāракаллāху фй кумā ве алейкумā ве джеме'а шемлекумā“.

След бракосъчетанието Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) видя дъщеря си да плаче. Отиде при нея и я попита: „**О, Фāтима! Какво ти е, защо плачеш? Кълна се в Аллāху теāлйā, аз те бракосъчетах за най-издигнатия в знанието, за най-благия и умния от твоите претенденти, и за първия, приел исляма.**“ Хазрети Фāтима отговори: „Тате, мехирът на всяка мома се определя чрез злато и сребро. Ако и при мен е същото, то тогава каква би била разликата между вас и останалите? Моето желание е в Деня Къямет, тъй както вие ще се застъпвате за мюсюлманите-грешници, така и аз да мога да се застъпя за техните жени. Това е моето желание.“

Всевишният Аллах съобщи, че молбата на Хазрети Фāтима бе приета. Тогава Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**О, Фāтима, покажи ми детето на пейгамбер.**“

Хазрети Али разказва: „Беше изминал един месец. Нищо не се говореше по този въпрос, а пък и аз от свенливост не можех да кажа нищо. Но Пратеникът на Аллāху теāлйā понякога, когато ме видеше на безлюдно място, ми казваше: „**Каква добра жена е твоята жена. Благовестявам те, че тя е най-високопоставената сред всички жени.**“ След един месец братът на Хазрети Али – Укайл (*радияллāху анх*) му каза: „О, Али! Зарадвахме се на този брак, но желая тези двама щастливци да са един до друг (да се сблизят).“ Хазрети Али каза: „Същото желая и аз, обаче се срамувам.“ След тези думи на брат си, Хазрети Укайл го хвана за ръката и го заведе в дома на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Там срещнаха наложницата му – Умме Еймен и ѝ разкриха всичко, при което тя рече: „Не е нужно да идвате вие за тази работа. Ще ви съобщим, когато ние постигнем съгласие с жените на Расūлюллах. По тези теми се слушат думите на жените.“ Тя разказа на съпругите на Расūлюллах за желанието на Хазрети Али. Те отидоха в дома на Хазрети Айше. Споменавайки Хазрети Хадйдже, казаха: „Ако тя беше жива, ние нямаше да се безпокоим.“ Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) заплака и каза: „**Има ли друга жена като Хадйдже? Когато хората ме отричаха, тя потвърди и изразходва цялото си богатство по пътя на исляма. Тя помага много на исляма. Хак (Аллāху) теāлйā ми повели да я благовестя с дом от изумруди в Дженнета.**“

¹²⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 24; Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, II, 445

Съпругите на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) му доложиха желанието на Хазрети Али. Той заповяда на Умму Еймен да го покани. Хазрети Али влезе при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и навеждайки глава, седна пред него. **„Искаш ли съпругата си, о, Али?“** попита Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Али отговори: „Да! Нека родителите ми да бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах!“ Тогава Пейгамберът ни заповяда на Есмā бинти Умейс да приготви дома на булката. Есмā отиде в дома на Хазрети Фāтима и приготви три миндера – един от нова обработена кожа, един от закърпена обработена кожа и един от слама, и ги запълни с палмови влакна. След ношния намāз Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на Хазрети Фāтима, за да го огледа.

С две трети от парите, които донесе Хазрети Али, Пейгамберът ни заповяда да купят храна, украшения и благовония, а с останалата една трета – дрехи. И така покъщнината бе готова. Чеизът на Хазрети Фāтима се състоеше от следните вещи: трите миндера, приготвени от Есмā бинти Умейс, един килим, една възглавница, запълнена с палмови влакна, две ръчни мелачки, един мях за вода, глинена стомна за вода, една чаша от обработена кожа, една хавлия, една пола, една обработена овча кожа, един шарен овехтял йеменски килим, една софа, изплетена от палмови листа, две шарени йеменски одежди, един кадифен юрган.

След всичко това Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али да купи фурми и масло. Ето как самият той разказва това:

„С петте динара купих фурми, с четирите – масло и ги донесох на Расūлюллах. Поиска да му донеса една кожена софра и смесвайки с благословените си ръце фурмите, брашното, маслото и киселото мляко приготви някакво ядене. След това ми каза: **„О, Али, иди и доведи всеки, когото видиш!“** Излязох и поканих всеки срещнат, след което, отивайки при Пратеника на Аллах му казах: „О, Расūляллах! Хората са много.“ А той ми каза: **„Пусни ги да влязат по десетина и да се нахранят.“** Така и направих. След като пресметнахме, видяхме, че общо седемстотин жени и мъже бяха яли до насита.“

След сватбеното угощение на Хазрети Али и Фāтима, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), според известното от Умме Еймен, каза на Хазрети Али: **„О, Али, дъщеря ми Фāтима, в качеството си на булка, отиде във вашия дом. След вечерния намāз ще дойда у вас, за да произнеса ду’ā. Изчакайте ме.“** Хазрети Али отиде в дома си и седна в единия ъгъл на стаята. Хазрети Фāтима седна в другия. След малко пристигна и Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и почука на вратата. Когато Умму Еймен отвори вратата, той я попита: **„Тук ли е брат ми?“** Умму Еймен не разбра за кого става въпрос и попита: „Нека баща ми и майка ми да бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах! Кой е вашият брат?“

Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) каза: „**Али бин Ебӯ Тāлиб.**“ Умму Еймен учудено попита: „Нима дадохте любимата си дъщеря на брат си?“, „**Да.**“ отговори Расӯлюллах. Като чу думите: „**Тук ли е брат ми?**“, Умму Еймен си помисли, че този брак няма да е позволен, но Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем), отговаряйки ѝ с: „**Да.**“, отбеляза, че женитбата не е позволена при родените от една майка.

След това Султанът на вселената попита Умму Еймен: „**Тук ли е и Ес-мā бинти Умейс?**“ Умму Еймен отговори: „Да, тук е.“, „**Значи е дошла да служи на дъщерята на Расӯлюллах.**“ каза Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) и отправи ду’ā за нея.

След това поиска да му донесат съд с вода. Изми си благословените ръце и изсипа малко мускус във водата. Извика Хазрети Фāтима, която не повдигаше глава от свенливост, поръси главата, гърдите и гърба ѝ с тази вода и отправи следната ду’ā: „**Аллāхумме иннй у’йзухā бике ве зуррийетихā мин-еш-шейтāн-ир раджйм.**“ По същия начин постъпи и с Хазрети Али и отправи следната ду’ā: „**Аллāхумме бāрик фйхимā ве бāрик алейхимā ве бāрик лехумā фй неслихимā.**“ Изрецитира сӯра „Ихляс“, сӯра „Фаляк“ и сӯра „Нāс“, след което каза: „**С името на Всевишния Аллах и Неговата благодат влез при съпругата си.**“ Преди да се раздели с тях Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) се хвана за двете крила на вратата и отправи ду’ā, след което излезе.¹²⁶

Хазрети Али разказва: „След като минаха четири дни от сватбата, ни посети Пратеникът на Аллах. Наставлява ни с пълните си с мъдрост и омайващи душиите слова. След това ми каза: „**О, Али, донеси ми вода!**“ Станах и донесох. Изрецитира един āйет и ми каза: „**Изпий малко от нея.**“ Аз изпих. Останалата вода изсипа върху главата и гърдите ми. След това отново ми каза да донеса вода. Аз отново донесох. По същия начин постъпи и с Фāтима. После ми каза да изляза.“

След неговото излизане, Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) поразпита Хазрети Фāтима за Хазрети Али. Тя му каза: „Гате, той притежава всичките най-хубави качества (съвършен е), но някои жени от Курайш ми казват, че моят съпруг е беден.“ Чувайки тези думи, Пейгамберът ни (алейхиссалйту весселйм) ѝ каза: „**О, дъще! Баща ти и мъжът ти не са бедни. Предложиха ми цялото земно и небесно богатство и съкровище, но аз не приех. Приех това, което е ценно при Аллāху теāлй. О, дъще! Ако знаеше това, което аз знам, то земното щеше да е порицано в очите ти. В името на Аллах, твоят съпруг е първият от сподвижниците. Той е от големците на исляма, а по отношение на знанието е най-знаещият. О, дъще! Всевишният Аллах избра двама от**

¹²⁶ Абдурреззāk, ел-Мусаннеф, V, 485

членовете на моето семейство. Единият е баща ти, а другият – съпругът ти. Недей да му се противиш.“

След тези наставления Султанът на вселената покани Хазрети Али и му каза: **„О, Али! Уважавай Фātима, защото тя е частица от мен. Отнасяй се добре с нея. Ако натъжиш нея, значи си натъжил мен.“** Когато се приготви да тръгне, Хазрети Фātима рече: „О, Расūляллах! Аз ще се заема с къщната работа, а Али с препитанието ни. Но ще съм ви благодарна, ако ми дадете една наложница, която да ми помага в някои работи.“ Пратеникът на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ каза: **„О, Фātима! Слугиня ли искаш да ти подаря или нещо, което е по-добро от слугиня.“** Майка ни Фātима отговори: „Подарете ми нещото, което е по-добро от слугиня.“ Тогава ѝ каза: **„Всеки ден когато си лягаш изричай тридесет и три пъти „Субхāналлах“ (Пречист е Аллах!), тридесет и три пъти „Елхамдулиллāх“ (Хамд на Аллах!), тридесет и три пъти „Аллāху екбер“ (Аллах е велик! Не се нуждае от поклоненията на рабите. Ибāдетите нямат полза за Него!) и веднъж „Ля илāхе илляллāху вахдехū ля шерйке лех. Лехул мулку ве лехул хамду ве хуве алй кулли шейин кадйр“.** Всичко това прави сто. В Деня Къямет за тях ще получиш хиляда благодеяния и тези благодеяния ще наклонят везните.“ После Пейгамберът ни (*алейхиссалйату весселām*) се върна в дома си.

Бракосъчетанието на Хазрети Али и Хазрети Фātима се състоя пет месеца след Хиджра, а сватбата им – след битката при Бедр.¹²⁷

Убийството на Кааб бин Ешраф

Победата при Бедр вся страх в сърцата на юдеите и идолопоклонниците. Част от юдеите, изричайки следните думи за Пратеника на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Обезателно това е човекът, за чийто качества сме чели от нашите писания. Вече не е възможно да му се противостои, защото той винаги ще побеждава.“, приеха исляма. Друга част пък казаха: „Мухаммед се сражава с курайшите, които не разбират от война и затова ги победи. Ако се беше сражавал с нас, щяхме да му покажем как се побеждава.“

Юдеят на име Кааб бин Ешраф прие много тежко победата на ислямската войска. Отивайки в Мекка, той събра езичниците и започна да реди стихове, подстрекаващи ги да нападнат Медйна. Кааб се споразумя с езичниците да воюват срещу Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Даже замисли заговор за покушение срещу него. Всевишният Аллах предупреди Своя Любим за този заговор и каза, меāl: **„Тези са, които Аллах е проклел (сторил ги далеч от Своята милост)...“** (сūra Нисā: 52)

¹²⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 230-231; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 485

Тогава любимият ни Пейгамбер попита сподвижниците си: „**Кой ще убие Кааб бин Ешраф, защото той оскърбява Всевишния Аллах и Неговия Пратеник?**“ „О, Пратенико на Аллах! Искате ли аз да го убия?“ попита Мухаммед бин Меслеме. „**Искам.**“ отговори Султанът на вселената. След няколкодневно кроене на планове Мухаммед бин Меслеме отиде при своите приятели Ебӯ Нәйле, Аббас бин Бишр, Хәрис бин Евс, Ебӯ Абс ибни Джебр и им разкри плановете си. Приятелите му приеха неговите планове и му предложиха помощта си. Заедно отидоха при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му казаха: „О, Пратенико на Аллах! Ще ни разрешите ли, когато разговаряме с него, да му кажем нещо, свързано с вас, което ще му се хареса.“ Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) им разреши да кажат, каквото си искат.

Мухаммед бин Меслеме, заедно с приятелите си, отиде при Кааб бин Ешраф и му каза: „Този Мухаммед поиска от нас садака (милостиня). Обременени ни с много данъци. Затова дойдох да взема на заем нещо от теб.“ Кааб, радвайки се на думите му, каза: „Той още повече ще ви дотегне.“ „Вече сме му се подчинили.“ продължи Мухаммед бин Меслеме (*радияллāху анх*) „И ще продължим да му се подчиняваме. Да видим какъв ще е краят? А сега ти ни дай малко фурни на заем.“ „Ще ви дам, но трябва да ми дадете нещо в замяна.“ отвърна Кааб. Хазрети Мухаммед бин Меслеме и приятелите му (*радияллāху анхум*) попитаха какво иска, а той отговори, че иска жените им. Не се съгласиха. Тогава поиска синовете им. Отново не се съгласиха, но предложиха да му дадат в замяна оръжие и ризница. Кааб прие предложението им. Уговориха се кога да дойдат у тях.¹²⁸

Една вечер Мухаммед бин Меслеме и Ебӯ Нәйле отидоха при Кааб. Той ги покани в своята крепост. Когато се приготвяше да слезе, за да ги посрещне, жена му, предусещайки, че ще се случи нещо лошо, се опита да го спре с думите: „Къде си тръгнал по това време?“ Но Кааб я успокои: „Това са Мухаммед бин Меслеме и млечния ми брат Ебӯ Нәйле. Той е добър младеж, който дори и през нощта, без никакво колебание, би откликнал на призива за сражение.“ Мухаммед бин Меслеме (*радияллāху анх*) успя да вкара двама души със себе си в крепостта, според друго предание – трима. Това бяха Ебӯ Абс бин Джебр, Хәрис бин Евс, Аббас бин Бишр.¹²⁹ Хазрети Мухаммед бин Меслеме каза на приятелите си: „Когато Кааб пристигне ще му кажа, че искам да помириша главата му. Ще го хвана за главата и ще помириша. А вие, като видите, че съм го хванал здраво за главата, удряйте с мечовете си.“ Когато Кааб бин Ешраф дойде при тях Ибн-и Меслеме похвали уханието на парфюма му и приближавайки се до него, го попита дали може да помирише главата му. Кааб му позволи. Меслеме (*радияллāху анх*) помириша главата му. Същото сториха и приятелите му. Хазрети Меслеме поиска още веднъж да помирише главата му. Този път го хвана

¹²⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 33-34

¹²⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 32

здроаво за главата и даде знак на приятелите си да удрят с мечовете. След първия удар Кааб наддаде страшен вик, но не умря. Тогава Мухаммед бин Меслеме го доуби с камата си и веднага с приятелите си напусна крепостта и се прибраха в Медйна. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), получавайки радостната вест, благодари на Всевишния Аллах и отправи ду'ā за муджāхидите (борците).

Убийството на неверника Кааб бин Ешраф ужаси и изплаши юдеите. Щом лидер като Кааб бин Ешраф можеше да бъде убит, какво оставаше за тях. На сутринта отидоха при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му се оплакаха от случилото се през нощта. Султанът на вселената им каза: „**Той ни безпокоеше постоянно, редеше стихове срещу нас. Ако някой от вас постъпи по този начин, да знае, че го очаква същото наказание!**“ След тази заплаха юдеите от страх сключиха ново споразумение с Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).¹³⁰

Юдеите от рода Бенй Кайнука̄

Един от мюсюлманите стана свидетел на подигравките на юдеите от рода Бенй Кайнука̄ към една мюсюлманка, не издържа на подигравките им, извади меч си и уби един от тях. Събралите се там юдеи пък сториха шехид този благословен сахāбин (сподвижник). Тази случка бе съобщена на любимия ни Пейгамбера и той (*салляллāху алейхи ве селлем*), събирайки юдеите, се обърна към тях със следните думи: **О, евреи! Страхувайте се от наказанието, подобно на онова, което връхлетя Курайш, и станете мюсюлмани! Добре знаете, че аз съм пейгамбер, изпратен от Аллāху теāлйā. Знаете това, знаете и обещанието на Аллāху теāлйā към вас, чели сте това в книгите си!**”

Престъпилите споразумението юдеи отвърнаха: „О, Мухаммед! Не се самозалъгвай с това, че разгроми племе, неумеещо да воюва. Кълнем се, че ние сме воюващ народ. Когато дръзнеш да воюваш с нас, ще разбереш колко сме безстрашни и храбри!“ Това открито предизвикателство бе отправено към Мухаммед (*алейхисселām*) и неговите сподвижници.

Във връзка с това събитие Джебрāил (*алейхисселām*) донесе следното откровение, меāл: „(О, Любими!) **Ако се притесняваш от предателството на някой народ (с който си се споразумял), уведоми ги правилно и справедливо, че ти отхвърляш техния договор (преди да обявиш война)! Защото Аллāху теāлйā не обича предателите.**“ (сūra Енфāl: 58)

В друг āйет се повелява следното, меāл: „**О, Пратенико Мой! Кажи на тези неверници юдеи: „Вие без съмнение ще бъдете победени и събра-**

¹³⁰ Бухārй, “*Мегāзй*”, 15; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 182; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 31; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, LV, 271

ни ще бъдете влачени в Ада (Джехеннема). И колко лошо място за оставане е той!“ (сӯра *Ал-и Имрāн*: 12)

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага събра войска и се отправи към крепостта на юдеите от рода Бенī Кайнуkā. Бялото знаме на войската връчи на Хазрети Хамза, а Ебӯ Лубāбе остави за свой заместник в Медйна.¹³¹ Благословената ислямска войска обсади крепостта, а юдеите, които се хвалеха като храбри войни, не се осмелиха и една стрела да пуснат, камо ли да се сражават с тях. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) постави под контрол всички пътища, водещи към крепостта. Никой от юдеите не успя да излезе навън. Това положение продължи петнадесет дни, след които те се предадоха.¹³² Въпреки че всеки един от тях трябваше да бъде убит, изпратения като милост за световите Пратеник на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), ги помилва и им разреши да отидат в Шам. Така те напуснаха територията на Медйна.¹³³

Борбата на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не бе само с юдеите, но и с такива двуличници като Абдуллах бин Убей и с езичниците. В същото време не спираше да призовава към исляма и езичниците, намиращи се извън пределите на Медйна. След великата битка при Бедр последваха походите, известни като Севйк, Гатафāн, Карде, Бахран...

В този период зекятът стана задължителен (фарз), повелено бе даването на садака-и фитр, изпълнението на байрам намāз и извършването на курбан. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) омъжи дъщеря си Умму Гулсум за Хазрети Осмāн, а самият той взе за жена Зейнеб бинти Джахш и дъщерята на Хазрети Омер – Хафса. Роди се и Хазрети Хасен (Хасан) – синът на Хазрети Али и Хазрети Фāтима.

БИТКАТА ПРИ УХУД

Езичниците приеха много тежко победата на мюсюлманите при Бедр, но не взеха никаква поука от претърпяното поражение. В тази битка те загубиха много от своите видни личности. След битката търговският път за Шам мина под контрола на мюсюлманите и това ги вбесяваше.

Предвожданият от Ебӯ Суфян търговски керван се завърна в Мекка със сто процентова печалба. Тази печалба бе оставена на съхранение в Дār ун-Недве (мястото, където езичниците се събираха при взимане на важни решения), защото голяма част от участниците в кервана бяха убити в битката при Бедр.

Загубилите своите близки и роднини – бащи, братя, съпрузи и синове, жадуваха да отмъстят на мюсюлманите. Във връзка с това Саффāн бин Умеййе, Икриме бин Ебӯ Джехл, Абдуллах бин Рабīа се обърнаха към Ебӯ

¹³¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

¹³² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

¹³³ Вāкидī, *ел-Мегāзī*, I, 176-180; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 29

Суфян с думите: „Мюсюлманите ни убиха големците, причиниха ни голямо страдание. Време е да им отмъстим. С печалбата от кервана да съберем войска и да нападнем Медйна.“

Най-яроствните врагове на исляма, като Ебӯ Джахл, Утбе, Шейбе бяха убити и начело на курайшитите застава Ебӯ Суфян, който все още не бе приел исляма. Печалбата от търговията в Шам възлизаше на сто хиляди златни монети. Половината от тях бе основния капитал (вложената стока), половината чиста печалба. С половината от печалбата купиха оръжие, а с другата половина се сформира войска. Платиха и на поетите и на ораторите, които със своите стихове подбуждаха и насърчаваха народа за битка. Към тях се присъединиха и жените със своите дайрета. Езичниците обикаляха съседните племена и от тях също събираха войници, за да изгонят мюсюлманите от Медйна, за да убият любимия ни Пейгамбер (*алеихиссаляту весселям*) и да изкоренят исляма.

Накрая в Мекка се сформира голяма три хилядна войска. 700 от тях бяха бронирани, имаха 200 конници и 3000 камили. В армията бяха включени и музиканти, които да насърчават войниците. Армията бе ръководена от Ебӯ Суфян, а жените от Хинд – съпругата на Ебӯ Суфян, която вдъхновяваше курайшитите и ги подтикваше към борба. Яроствта ѝ бе много силна, защото в Бедр тя загуби баща си и двамата си братя. На онези, които бяха против участването на жени във война, казваше: “Спомнете си за Бедр! Избягайте оттам, за да дойдете при жените и децата си! Отсега нататък, който от вас дръзне да бяга, ще срещне нас!” Така ги накараваше да млъкнат и с всички сили да се готвят за битка.

Езичникът Джубейр бин Мут’им имаше роб на име Вахшй, който бе истински майстор в стрелянето с копия. Винаги уцелваше целта. Хинд и Джубейр изгаряха от желание да отмъстят, защото Хазрети Хамза бе убил бащата на Хинд и чичото на Джубейр. Джубейр отиде при Вахшй и му рече: “Ако убиеш Хамза, ще те освободя.” А Хинд му каза: “Ако го убиеш, ще ти дам много злато и скъпоценни камъни.”¹³⁴

Когато всички приготовления приключиха, знамената бяха връчени на Талха бин Талха, на сина на Увейф – Суфян и на един от ехәбишитите.

Хазрети Аббас, който следеше събитията в Мекка, изпрати чрез доверено лице писмо до Пратеника на Алләху теаля (*саллялләху алейхи ве селлем*). По този начин той информира своя племенник за действията на курайшитите.

След като получи тази информация, Пейгамберът ни (*саллялләху алейхи ве селлем*), изпрати няколко души, за да разузнаят положението. На път за Мекка те узнаха, че войската на курайшитите се движи към Медйна и бързо се върнаха. Видяното и наученото от тях съвпаднаше с изпратената от Аббас информация.

¹³⁴ Бухарй, “Мегазй”, 23; Ибн Хишам, *ес-Сйре*, II, 69

Султанът на вселената веднага предприе мерки – сформира военни патрули срещу внезапни нападения. Мюсюлманите се приготвиха за много кратко време. След приключване на приготовленията, се простиha с близките си и се събраха около Султана на пейгамберите.

Денят бе петък. След изпълнение на петъчния намāз Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прочете хутбе, в което обясни важността на джихāда – борбата в името на разпространението на религията на Аллāху теāля. Благовести, че убитите по пътя на Аллāху теāля (шехйдите) ще бъдат въведени в Дженнета. Съобщи, че търпеливите ще бъдат удостоени с помощта на Аллāху теāля.

След това Расулюллах обсъди със сподвижниците си мястото на военните действия и им разказа съня си: „Сънувах, че съм облечен в здрава броня, че на острието на меча ми Зулфикяр се появява една цепнатина. Видях заклано говедо, а след това как бе доведен един овен.“ На въпроса на сподвижниците: „О, Пратенико на Аллах, как разтълкувахте този сън?“ отговори: „Обличането на здрава броня символизира Медйна и е знак за оставането ни в Медйна. Останете там! Появяването на цепнатина на острието на меча ми означава, че ще понеса някаква загуба. Закланото говедо означава, че някои мои сподвижници ще станат шехйди. А овенът е символ на войска, която иншāаллах ще бъде разгромена от Всевишния.“

В едно друго предание се казва: „Сънувах, че забих меча си в земята и острието му се счупи. Това означава, че в деня на битката при Ухуд някои мои сподвижници ще станат шехйди. След това отново го забих в земята и той си възвърна предишния вид. А това означава, че Всевишният Аллах ще ни удостои с победа и мюсюлманите ще се съберат.“

В случаите, когато не получавахте откровение (вахий) по даден въпрос, Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съветваше със своите сподвижници. И този път постъпи по същия начин. На въпроса къде да посрещнат врага, част от мюсюлманите предложиха да останат в Медйна и да водят отбранителна война. Това предложение съответстваше на желанието на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселям*). Така мислиха и големци от Есхāба като Хазрети Ебӯ Бекр, Омер, Саад бин Муāз (*радияллāху анхум*).

Храбрите младежи, които не присъстваха в битката при Бедр, когато научиха от Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) за наградата, с която били удостоени участниците в тази битка, се разстроиха много. Затова те изразиха желание да посрещнат врага извън града и да се бият там. Такива чувства споделяха Хазрети Хамза, Ну’мāн бин Мāлик и Саад бин Убāде. Хазрети Хайсеме, искайки разрешение, каза: „О, Пратенико на Аллах! Курайшитите събраха бойци от различни арабски племена и навлязоха в нашите земи. Ще ни обсадят и ще си отидат, но ще наговорят куп приказки зад гърба ни. Това още повече ще ги окуражи и ще подготвят нови нападения.

Ако сега не отидем да се бием с тях, другите арабски племена ще ни хвърлят око. Надявам се Всевишният Аллах да ни дари с победа.

А ако се случи второто, ще станем мъченици. Бедр ме лиши от тази чест. Но аз копнеех за това. Синът ми като чу, че искам да участвам в битката при Бедр, хвърли жребий и се падна на него. Той е бил по-щастливия, стана шехїд.

О, Пратенико на Аллах, копнея да стана мъченик. Предната нощ сънувах сина си. Беше много хубав. Разхождаше си сред градините и реките на Дженнета и ми казваше: „Присъедини се към сподвижниците на Дженнета. Аз намерих истината, обещана от Аллāху теāлйā.“

О, Расўляллах, кълна се в Аллāху теāлйā, на сутринта аз започнах много повече да желая да му стана съсед в Дженнета, а и вече съм на преклонна възраст. Единственото ми желание е да стана шехїд и да се срещна с моя Аллах.

Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Отправете ду'ā към Всевишния Аллах за мен, да получа честта да стана мъченик и съсед на сина си в Дженнета.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не можа да му откаже и изпълни молбата му.

Мнозинството от сподвижниците предпочитаха да излязат извън Медїна и да се бият с врага на открито. Расўлюллах се съгласи с тях, след което им каза: „(О, мои сподвижници!) **Ако сте търпеливи, и този път Всевишният Аллах ще ви помогне. Но ние трябва да проявим усърдие и непоколебимост.**“

След изпълнението на следобедния намāз Султанът на вселената отиде в дома си. Подире му дойдоха Хазрети Ебў Бекр и Омер, и искайки разрешение, влязоха при него. Помогнаха му да навие чалмата си и да си облече бронята. След това той препаса меча и постави щита на гърба си.

Отвън го чакаха събралите се сподвижници. Привържениците на отбранителната война казаха на привържениците на настъпателната война: „Пратеникът на Аллах не искаше да излиза от Медїна, но вие настоявахте и той прие. Той получава повели от Всевишния, така че оставете тази работа на него и изпълнявайте това, което ви заповядва.“ При това другите съжалиха и рекоха: “Да не се противим на Расўлюллах!”, след което се отказаха от решението си. Когато Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) излезе от дома си, те отидоха при него и казаха: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Действайте така, както искате вие. Ако искате да останем в Медїна, да останем. Търсим закрила при Аллāху теāлйā от неподчинение на вашите заповеди!“ Отговорът на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе категоричен: “**Един пейгамбер не сваля бронята си преди да е водил война и Хак теāлйā да не е отсъдил между него и врага. Моето наставление към вас е следното: ако се подчинявате на заповедите ми, постоянствате и търпите, споменавайки името на Аллāху теāлйā, Той ще ви помогне!**”

През това време четиримата синове на Амр бин Джемӯх, който много искаше да участва в тази битка, се опитваха да разубедят баща си, казвайки му: „Тате, Всевишният Аллах прие твоята уважителна причина (Амр бин Джемӯх бе куц). Расӯлюллах не разреши да участваш във войната. Вместо теб отиваме ние.“ Но Хазрети Амр, не отказвайки се от намерението си, им рече: „Колко жалко! Преди битката при Бедр ми казахте същото и по този начин възпрепятствахте моето влизане в Дженнета. И от тази битка ли ще ме лишите?“ След това отиде при любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му каза: „О, Пратенико на Аллах, синовете ми искат да ме лишат от тази битка. Кълна се в Аллāху теāля, аз искам да изляза с вас на този поход и да бъда удостоен с Дженнета. О, Пратенико на Аллах, не намирате ли за уместно моето сражаване по пътя на Аллах и разхождането ми с тези куци крака в Дженнета?“ Султанът на вселената отговори, че намира за уместно и зарадвалият се Хазрети Амр бин Джемӯх се приготви и се присъедини към войската.¹³⁵

В Медйна за свой заместник Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) остави Абдуллах бин Умми Мектӯм (*радияллāху анх*), който щеше да води намāзите.¹³⁶

Султанът на пейгамберите връчи три знамена: на Хаббāб бин Мунзир, на Усейд бин Худайр и на Мусаб бин Умейр. Войската се състоеше от около хиляда души, сто от тях бяха облечени в брони и разполагаха с два коня.¹³⁷

В петък, след следобедния намāз, войската с възгласите: „Аллāху екбер!“ се отправи към Ухуд. Отпред вървяха облечените в брони Саад бин Убāде и Саад бин Муāз, отдясно бяха мухāджирите, а отляво – енсāрите.

По пътя мюсюлманите срещнаха една войска, съставена от шестстотин юдеи. Това бяха съюзниците на водача на двуличниците Абдуллах бин Убей бин Селӯл. Те искаха да се присъединят към ислямската войска. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) запитва: „**Те приели ли са исляма?**“ Отговориха му: „Не, о, Пратенико на Аллах.“ Тогава Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Отидете и им кажете да се върнат. Защото ние не желаем подкрепата на неверници в борбата ни срещу езичниците.**“

Преди да залезе слънцето стигнаха до местността Шейхайн, която се намираще между Медйна и Ухуд и останаха тук да пренощуват. При проверката на войската Расӯлюллах забеляза около седемнадесет сподвижници на детска възраст. Едното от тях на име Рāфи бин Хадйдж, изправяйки се на пръстите на краката си, се опитваше да изглежда по-висок. Хазрети Зухейр, желаейки оставането на Рāфи във войската, каза: „О, Пратенико на Аллах! Рāфи владее добре стрелбата с лък.“ и Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му позволи да остане. Тогава Семӯра бин Джундуб каза:

¹³⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 90; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 265

¹³⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, IV, 209

¹³⁷ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 215, 240; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, LV, 267

„Аз съм по-силен от Рāфи и мога да го надвия в борба. Затова и аз искам да участвам в сражението.“ Пейгамберът ни се усмихна и ги накара да се преборят. Семұра победи Рāфи и Султанът на вселената прие и него в редиците на войската, а останалите момчета отпрати обратно в Медйна, за да защитят останалото там население.¹³⁸

Билял Хабешй (*радияллāху анх*) с ясният си и завладяващ глас изпълни вечерния и нощния езāн. След отслужването на нощния намāз любимият ни Пейгамбер определи петдесет човека, начело с Мухаммед бин Меслеме и им заповяда да охраняват лагера. С честта да охранява Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) в тази нощ пък бе удостоен Хазрети Зеквāн.

През това време езичниците узнаха местоположението на мюсюлманите и организираха военен патрул от конници, начело на който стоеше Икриме. Този патрул успя да достигне до местността Харра и да се доближи до ислямската войска, но страхувайки се от техния патрул се изтегли назад.

Преди разсъмване Султанът на вселената събуди Есхāба си и отидоха в планината Ухуд. Хазрети Билял с приятния си и покоряващ душите и разтапящ сърцата глас изпълни сутрешния езāн. Муджāхидите (борците), заставайки въоръжени зад любимия ни Пейгамбер, отслужиха утринния намāз и отправиха своите молитви. След това Султанът на вселената облече втора броня и си сложи шлема.

В това време водачът на двулличниците Абдуллах бин Убей каза: „За какво дойдохме тук, за да ни убият ли? Защо не го разбрахме още в самото начало?“ и заедно с триста двулличници напусна войската и се върна в Медйна. Броят на вярващите, копнеещи за саможертва в името на религията, бе около седемстотин души, но всички те бяха готови да защитят любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) до последната им капка кръв.

Предводителят на пейгамберите подреди воините си с лице към Медйна. Планината Ухуд се оказа зад гърба им. За командир на дясното крило на войската бе назначен Укāше бин Михсан, а на лявото – Ебў Селеме бин Абдулесаад. Саад бин Ебў Ваккās и Ебў Убейде бин Джеррāх бяха назначени за командири на предните стрелкови отряди. Зубейр бин Аввām бе назначен за командир на воините с брони. Хазрети Хамза възглавяваше намиращите се отпред воини без брони, а Микдād бин Амр – воините, разположени отзад.

На тесния проход на възвишението Айнейн, който се намираше от лявата страна на ислямската войска, Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) постави петдесет стрелци под командването на Абдуллах бин Джубейр и отивайки при тях, им даде следната категорична заповед: **„Защитавайте тила ни! Стойте тук и не се отделяйте от това място! Дори и да видите, че побеждаваме, не напускайте местата си, докато не получите известие от мен, докато не изпратят човек при вас! Дори и да**

¹³⁸ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 66; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 215; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, V, 419

видите, че ни убива врагът или ни е убил, не се притичвайте на помощ! Не се опитвайте да ни защитавате! Когато вражеските конници се насочват срещу вас, пускайте стрелите си, защото те не могат да напредват срещу стрелите! О, Аллах мой, бъди свидетел, че им съобщих това!“

Повтарящият заповедите Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „Дори и да видите, че птици разграбват труповете ни, не напускайте позициите си, докато не ви изпратя човек!“¹³⁹ Дори и да видите, че сме ги победили и ги тѣпчим под краката си, пак не напускайте местата си, докато не получите известие от мен!“ След тези заповеди любимият ни Пейгамбер (*алейхиссалйātu весселйām*) се върна при войската си и връчи знамето на Мусаб бин Умейр. Със знаме в ръка той зае мястото си пред Расūлюллах.¹⁴⁰ Към редиците на борците се присъедини и новооженилият се Хазрети Ханзала.

Предвожданата от Ебū Суфян войска се разположи с грѣб към Медйна. Конниците от дясното крило възглавяваше Хāлид бин Велйд, а конниците от лявото крило – Икриме. Предава се, че начело на конниците бил още Саффāн бин Умеййе. Знамето на езичниците носеше Талха бин Ебū Талха.

Силите на двете войски бяха неравностойни. Курайшката войска, по отношение на воините и на снаряжението си, беше четири пъти по-многобройна от ислямската войска.

Откъм страната на курайшите се издигаше шум и врява, носеха се песни. Жадните за отмъщение курайшки жени, пеейки и удряйки дайрета, повдигаха бойния дух на воините и молеха идолите си за помощ.

Откъм страната на мюсюлманите пѣк се чуваха възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Вярващите призоваваха Всевишния Аллах за помощ при опазването и разпространяването на религията. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) насърчаваше храбрите си сподвижници към борба по пътя на Аллāху теāлйā, говорейки им за наградата, с която ще бъдат удостоени: „**О, сподвижници мои! На малобройните им е трудно да се сражават с врага. Но ако те постоянстват и полагат усилие, Аллāху теāлйā ще ги дари с лекота, защото Аллāху теāлйā е с покоряващите Му се. Искайте наградата, която Аллāху теāлйā ви обеща.**“

В āйетите, свързани с битката при Ухуд се казва, меāl:

„(О, вярващи!) **Подчинете се на** (заповедите на) **Аллāху теāлйā и Неговия Пратеник**, за да бъдете помилвани! **Надпреварвайте се към опрощение от своя Господ и към влизане в Дженнета. Борете се за това! Ширината на Дженнета е колкото ширината на небесата и на земята. Той е приготвен за страхуващите се от Аллāху теāлйā, които раздават**

¹³⁹ Бухāрй, „Джихād“, 164; „Мегāзй“, 10, 20; Ебū Дāвўд, „Джихād“, 116; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 293; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 65; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 160, 220, 224; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, II, 209; III, 476

¹⁴⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 73

имотите си по пътя на Аллах, без значение дали притежават малко или много. Сдържат гнева си и прощават всеки. Аллāху теāлйā обича благодетелните.“ (сӯра Āл-и Имрāн: 132-134)

„На такива наградата им е опрощение от техния Господ и Дженнетите, сред чиито дървета текат реки, там ще пребивават вечно. И колко прекрасна е наградата за онези, които вършат това и се подчиняват на Аллāху теāлйā и Неговия Пратеник!“ (сӯра Āл-и Имрāн: 136)

Есхāб-и кирāм, със сърца, пълни с вяра, с очи, излъчващи смелост, чакаха само заповед, за да се нахвърлят срещу врага. Поставиха си отличителните знаци, както и в битката при Бедр – Хазрети Али нави на главата си бяла чалма, Зубейр бин Аввāм – жълта чалма, Ебӯ Дуджāне – червена чалма, а Хазрети Хамза постави щраусовото си перо.

Двете войски се приближиха една към друга. Вълнението бе достигнало връхната си точка. Предстоеше една голяма битка. От едната страна бяха ислямските муджāхиди, които без капка колебание бяха готови да се сражават със своите роднини в името на една велика цел – разпространението на исляма, а от другата страна бяха техните врагове, които упорстваха в неверието си.

От редиците на врага един брониран езичник, яхнал камилата си, излезе напред и призова на бой един от мюсюлманите. Той повтори три пъти желанието си, мислейки си, че всички се страхуват от него. Срещу него излезе един храбрец с жълта чалма. Този храбър борец бе братовчедът на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Зубейр бин Аввāм. Ислямската армия започна да отправя ду’и и текбйри. Той се доближи до него, скочи върху камилата му, където се състоя зрелищен сблъсък. По това време любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му заповяда да го повали на земята. Хазрети Зубейр бутна противника си и го повали на земята, след което скочи и самият той и замахвайки с меча си, отрязва главата му. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду’ā за Хазрети Зубейр.

След това напред изскочи знаменосецът на езичниците – Талха бин Ебӯ Талха и се провикна: „Има ли човек сред вас, който да се бие с мен?“ Срещу него пристъпи Лъвът на Всевишния Аллах – Хазрети Али и с един удар разцепи главата на бронирания езичник до брадичката му. Тогава любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) извика: „Аллāху екбер!.. Аллāху екбер!..“ Последваха възгласите и на мюсюлманите.¹⁴¹

Братът на Талха – Осмāн бин Талха видя падналото знаме и изтича напред. Вдигна го и призова някой от отсрещната страна. Срещу него излезе Хазрети Хамза и изричайки „О, Аллах!“ така замагна с меча си, че ръката, държаща знамето, се откъсна и Осмāн, строполявайки се на земята, умря.¹⁴²

¹⁴¹ Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 151; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 224, 308; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 40

¹⁴² Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 74; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 227; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 41

Този път напред пристъпи Ебӯ Саад бин Ебӯ Талха, който също бе облечен в броня от главата до петите. Вдигна знамето и обръщайки се към ислямската войска, започна да вика: „Аз съм бащата на Кусам. Кой би дръзнал да излезе срещу мен?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново изкара Хазрети Али. Той уби езичника и се върна в редиците на мюсюлманите. Знамето на езичниците отново бе на земята.

Още много езичници пристъпиха напред и вдигайки знамето на войската, призоваха храбреци, но всеки един от храбрите сподвижници, с позволението на Аллāху теāлй, победи. При всяка победа от редиците на мюсюлманите се издигаха възгласите „Аллāху екбер!“, а в редиците на врага настъпваше тъга и отчаяние. Курайшките жени, чиито викове достигаха до небесата, ту укоряваха бойците си, ту ги насърчаваха.

Когато напрежението достигна връхната си точка, любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) показа своя меч, на който бяха изписани следните думи: „**Има срам в страхливостта, чест в напредването. Страхът не ще помогне на човека да избяга от съдбата.**“ и обръщайки се към сподвижниците си, ги попита: „**Кой ще вземе този меч?**“ Много сподвижници протегнаха ръце, но когато отново ги попита: „**Кой ще го вземе и ще му даде полагащото му се?**“ те замълчаха и се отдръпнаха назад. Зубейр бин Аввām (*радияллāху анх*) разпалено каза: „Аз ще го взема, о, Пратенико на Аллах.“, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не му даде меча. Не я даде и на Ебӯ Бекр, Омер и Али (*радияллāху анхум*).

Ебӯ Дуджāне попита: „О, Пратенико на Аллах, какво означава да му дадеш полагащото се?“ Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Да му дадеш полагащото му се означава да се сражаваш с него срещу врага, докато се огъне. Да не убиваш с него мюсюлмани и да не бягаш с него от неверниците. Да се сражаваш с него по пътя на Аллāху теāлй дотогава, докато Всевишният Аллах не те удостои с победа или мъченичество.**“ Ебӯ Дуджāне каза: „О, Расӯляллах, вземам го при условие да дам полагащото му се.“ и Пейгамберът ни му предаде меча.¹⁴³ Хазрети Ебӯ Дуджāне, въпреки че бе много смел и храбър боец, съблюдаваше благословения хадīs: „**Войната е хитрост.**“¹⁴⁴ и си служеше с хитрости на бойното поле.

Хазрети Ебӯ Дуджāне взе меча и рецитирайки стихове се отправи с важна и горда походка към бойното поле. Той не носеше нищо друго, освен една риза и червена чалма. Сподвижниците не харесаха тази негова походка. Но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с тези свои думи: „**Това е походка, която би предизвикала гнева на Аллāху теāлй, освен на такива места.**“ им съобщи, че гордата походка е позволена само в борбата срещу врага.

¹⁴³ Бухārй, „*Джихād*“, 157; Муслим, „*Джихād*“, 29; Ебӯ Дāvуд, „*Джихād*“, 101; Тирмизй, „*Джихād*“, 5; Ибни Мāдже, „*Джихād*“, 28

¹⁴⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 123; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 66; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 259

Езичниците, подобно на мюсюлманите, едва се сдържаха на едно място. И този миг настъпи. Халид бин Велйд, начело на конницата на езичниците, предприе настъпление срещу противника си. Заповед за нападение получи и мюсюлманите. Възгласите им „Аллāху екбер!“ запълниха бойното поле. Намиращият се най-отпред Хазрети Хамза започна да размахва двата си меча срещу идващите отсреща му неверници. Яростно нападащите сили на Халид бин Велйд веднага бяха отблъснати. Тогава той заобиколи прохода, с цел да нападне мюсюлманите в тила, и стигна до възвишението Айнейн. Там обаче бяха пресрещнати от стрелите на Хазрети Абдуллах бин Джубейр и неговите петдесет храбреци и бе принуден да се върне.

Битката вече се бе ожесточила. И двете страни даваха всичко от себе си. На един мюсюлманин се падаха най-малко четирима идолопоклонници. Хазрети Хамза с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ и с виковете: „Аз съм Лъвът на Аллāху теāля!“, сразявайки врага, се предвижваше напред. Саффāн бин Умеййе търсеше из бойното поле Хазрети Хамза. Питаше всеки: „Къде е Хамза? Покажете ми го.“ По едно време съгледа някой, който се сражаваше с два меча и попита: „Кой е този?“ Казаха му, че това е търсеният от него Хазрети Хамза. Тогава Саффāн рече: „Не съм виждал досега някой, който да напада племето си така яростно и безстрашно.“

В един от най-ожесточените мигове на битката, Зубейр бин Аввām от мухāджирите се натъжи и си рече: „Аз поисках меча от Расūлюллах, но той го даде на Ебӯ Дуджāне. А аз съм негов братовчед, син съм на леля му Сафийе. Отгоре на това съм и от Курайш. А и го бях поискал преди него. Да отида да видя Ебӯ Дуджāне какво повече от мен ще направи.“ и започна да го преследва. Хазрети Ебӯ Дуджāне, произнасяйки „Аллāху екбер!“, убиваше всеки изпречил се на пътя му неверник. Един от най-разярените езичници, с едро телосложение и облечен целия в броня, на когото само очите му се виждаха, нападна Ебӯ Дуджāне, но той се предпази с щита си. Мечът на езичника се заби в щита му. Дръпна го, но не успя да го извади. Тогава Хазрети Ебӯ Дуджāне, с един удар повали противника си. След това, поваляйки всеки изпречил се на пътя му неверник, стигна до жените на езичниците. Вдигна меча си да убие Хинд – жената на Ебӯ Суфян, но се отказа.¹⁴⁵ Виждайки това, Зубейр бин Аввām си каза: „Аллах и Неговият Пратеник знаят по-добре от мен на кого трябва да се даде този меч. Кълна се в Аллах, не съм виждал по-добре сражаващ се от него.“

Микдād бин Есвед, Зубейр бин Аввām, Хазрети Али, Хазрети Омер, Талха бин Убейдуллах, Мусаб бин Умейр – всички те бяха непристъпни крепости. Расūлюллах се сражаваше много близо до врага. Есхāбът, виждайки това, не можеше да стои на едно място. Страхуваха се да не се случи нещо с Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Затова го бяха наобиколили и не позволяваха на бронирания враг дори да се доближи. В това

¹⁴⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 68; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, V, 456

време стана шехїд Хазрети Абдуллах бин Амр. Той стана първият мъченик в тази битка.

В един от най-разгорещените моменти на битката се срещнаха символът на храбростта Хазрети Абдуллах бин Джахш и водачът на стрелците Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās. И двамата бяха с множество рани. Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās разказва: „Борбата се беше ожесточила. Внезапно към мен се доближи Абдуллах бин Джахш, хвана ме за ръката и ме дръпна до една скала. Каза ми: „Отправи ду’ā към Аллāху теāлйя тук сега и аз да кажа „Āмйн“. След това аз да отправя ду’ā, а ти да кажеш „Āмйн.“ „Добре.“ казах аз и отправих следната молба: „О, Аллах мой, изпрати ми много силни и сурови врагове, с които да се сражавам достойно. Да ги убия всичките и да се върна като гāзи*.“ С цялата си душа каза: „Āмйн.“ и отправи той своята ду’ā: „О, Аллах мой, изпрати ми силни врагове, да се сражавам с тях достойно и да ги убия всичките. Накрая някой от тях да ме стори шехїд. След това да отреже устните ми, носа ми, ушите ми. Да се явя пред Теб целият в кръв и когато ме запиташ: „Абдуллах, какво стана с устните ти, носа ти, ушите ти?“ да Ти кажа: „О, Аллах мой, с тях извърших много грехове, не можах да ги използвам както трябва. Срамувах се да се явя пред Теб с тях. Дойдох с праха и пръстта, полепнала по мен по време на едно сражение, в което участва любимия ми Пейгамбер.“ Не исках да кажа „Āмйн“ след такава ду’ā, но му бях обещал и изрекох: „Āмйн.“

След това продължихме да се бием. Убивахме всеки изпречил се на пътя ни. Той се сражаваше много храбро и всяваше смут сред вражеската армия. С виковете „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ отново и отново се хвърляше срещу врага с безкрайно желание да стане шехїд. Счупи му се меч. В този момент любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) му подаде една палмова клонка и му заповяда да продължи да се сражава. Случи се чудо – клонката се превърна в меч и той продължи да се сражава. Много врагове погуби. Към края на битката бе сразен от стрелите на езичника Ебӯ Хакем. Неверниците се нахвърлиха върху тялото му и отрязаха носа, устните и ушите му. Целият беше в кръв.“

По едно време Кузман от ислямските редици си счупи ножницата на сабята и каза: “Смъртта е много по-достойна от бягството!” Той прояви голям героизъм, докато умре. Уби седем-осем идолопоклонници, докато накрая го раниха. Сподвижниците бяха възхитени от неговия героизъм, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Той е за Джехеннема.**“ Когато Хазрети Катāде бин Ну’мāн, отивайки при него, му каза, че става мъченик, Кузман му отговори, че не се е сражавал в името на религията, а за да не достигнат курайшитите до Медїна и да опустошат палмовата му градина. След това, забивайки стрела във вените на китката си, се самоуби. Всички разбраха защо Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе казал: “**Той е за Джехеннема!**”

Всички сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), се сражаваха достойно и успяха да отблъснат войската на врага. Езичниците, призоваващи на помощ каменните и дървени идоли - Лят, Уззā, Хубел, започнаха да бягат от бойното поле, оставяйки след себе си всичко. А жените им с писъци и врява се опитваха да ги догонят.

Радостните мюсюлмани отпразвиха благодарности към Всевишния Аллах, затова че Ги е удостоил с обещаната победа и започнаха да преследват бягащите езичници. Езичниците превъзхождаха муджāхидите по численост и въоръжение, но бяха изпаднали в ужас. Бягайки, започнаха да се тъпчат един друг, а мюсюлманите ги гонеха и убиваха всеки, когото настигнеха. В тази суматоха новооженилият се Хазрети Ханзала бин Ебӯ Āмир настигна бягащия с коня си Ебӯ Суфян и удряйки с меч си по краката на коня, го свлече на земята. Падналият на земята Ебӯ Суфян започна да вика с всички сили: „О, Курайши, помогнете ми! Аз съм Ебӯ Суфян! Ханзала иска да ме съсече с меч си!“, но никой от бягащите с него не му обърна внимание, всеки гледаше да спаси живота си.

Намиращият се в този момент зад гърба на Хазрети Ханзала езичник Шеддād бин Есвед заби копието си в гърба му. Хазрети Ханзала, произнасяйки „Аллāху екбер!“ стана шехйд. Благословената му душа излетя в Дженнета. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Видях как между земята и небето меляикетата мият с дъждовна вода Ханзала в сребърен съд.“** Ебӯ Усейдī разказва: „След тези думи на Пратеника на Аллах отидох при Ханзала и видях, че от главата му капе дъждовна вода. Върнах се и съобщих на Расӯлюллах видяното.“ Хазрети Ханзала бе наречен **„Гасйл-ул-меляике“**.¹⁴⁶

Виждайки бягащите езичници, част от стрелците, намиращи се на прохода, си помислиха, че битката е свършила и напуснаха местата си. Останаха само дванадесет стрелци и техният командир Абдуллах бин Джу-бейр.¹⁴⁷

Героизмът на Хазрети Али

В това време бдителният и готовият да се възползва от всеки удобен случай Хāлид бин Велйд видя, че мюсюлманите, намиращи се на прохода са останали малко и веднага с Икриме бин Ебӯ Джехл отидоха и ги нападнаха. Хазрети Абдуллах бин Джу-бейр и верните му приятели се разрешиха и подложиха врага на дъжд от стрели. Когато стрелите им свършиха започнаха да мятат копия, а когато застанаха един срещу друг, извадиха мечове и с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се сражаваха геройски, въпреки че силите им бяха неравностойни (на един мюсюлманин се падаха двадесет и пет езичника), до последната си капка кръв. Един след друг из-

¹⁴⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 74; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, V, 436; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 273-274

¹⁴⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 293; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 47

пиваха шербета на мъченичеството и благословените им тела падаха на земята, а душите им отлитаха към Дженнета (*радияллāху анхум*).

Жадуващите мъст езичници съблякоха Хазрети Абдуллах и направиха благословеното му тяло на решето с копията си. Разпориха му корема и извадиха вътрешностите му.

След като убиха стрелците, Хāлид бин Велйд и Икриме нападнаха стремително в гръб ислямската войска. Мюсюлманите, виждайки ненадейно появилия се зад гръба им враг, се объркаха, защото повечето от тях си оставиха оръжията и в този момент бяха без оръжия. Внезапно цялата ситуация се промени. Бягащите отпред езичници видяха атакуващия в гръб Хāлид бин Велйд и се върнаха. Муджāхидите се оказаха между два огъня. Не можеха да осъществят контакт помежду си. Принудени бяха да се разпръснат.¹⁴⁸

Хазрети Али разказва: „Врязах се в средата на група езичници, сред които беше и Икриме бин Ебӯ Джахл. Обградиха ме от всички страни. Убих много от тях. След това се врязях в друга група и успях отново да убия много от тях. Никой от тях не успя да ми направи нищо, понеже още не ми бе дошъл краят. По едно време се огледах и не можах да видя Расӯлюллах. Казах си: „Кълна се, че той не е човек, който би напуснал бойното поле. Сигурно Всевишният Аллах го е издигнал, заради нашите неподходящи действия. Вече не ми остава друго, освен да умра, сражавайки се.“ и счупих ножницата на меч си. И когато, атакувайки, разпръснах езичниците, видях сред тях Пратеника на Аллах и разбрах, че Всевишният Аллах го закриля чрез Своите меляикета.“

Врагът се доближи до Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Положението бе много критично. Любимият ни Пейгамбер се сражаваше с врага и в същото време се стараеше да събере разпръснатите се мюсюлмани: „**О, еди-кой си, насам! О, еди-кой си, насам! Аз съм Пратеника на Аллах. Този, който дойде при мен ще бъде удостоен с Дженнета.**“ Хазрети Ебӯ Бекр, Абдуррахмāн бин Авф, Талха бин Убейдуллах, Али бин Ебӯ Тāлиб, Зубейр бин Аввām, Ебӯ Дуджāне, Ебӯ Убейде бин Джеррāх, Саад бин Муāз, Саад бин Ебӯ Ваккās, Хаббāб бин Мунзир, Усейд бин Худайр, Сехл бин Ханйф, Āсъм бин Сāбит, Хāрис бин Симме веднага образуваха жива стена около любимия ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселям*).

В това време Хазрети Аббās бин Убāде се провикна: „О, братя! Тази трудност, която ни сполетя, е резултат от неизпълнението на заповедта на нашия Пейгамбер. Не се разпръсквайте! Съберете се около Пратеника на Аллāху теāля! Ако ние не сме сред защитаващите го и му се случи нещо лошо, няма да имаме никакво оправдание пред Всевишния Аллах.“ След това, заедно с Хāридже бин Зейд и Евс бин Еркām, с възгласите „Аллāху екбер!“ и с меч в ръка се врязаха в редиците на врага. И тримата се сража-

¹⁴⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 232, 301

ваха геройски. Получиха множество рани – Хāридже бин Зейд имаше деветнадесет рани, а раните на другите двама не бяха по-малко от неговите. И тримата станаха шехйди.

Сподвижниците, в този много критичен момент, започнаха един по един да се събират около Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Езичниците стегнаха обръч около тях и предвижвайки се на групи от всички страни, започнаха да стесняват този обръч. Султанът на вселената видя една група да се спуска напред и каза на намиращите се при него мюсюлмани: **„Кой ще пресрещне тази група?“** Хазрети Вехб бин Кāбус каза: „Нека животът ми да бъде пожертван за вас, о, Расūляллах, аз ще ги пресрещна!“ и споменавайки името на Аллах, с меч в ръка се вряза сред езичниците. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го благовести с Дженнет и се помоли за него: **„О, Аллах мой! Бъди милостив към него!“**

Езичниците обградиха Хазрети Вехб и го сториха шехйд с копията си. Саад бин Ебū Ваккās (*радияллāху анх*) се спусна да му помага и показа невиждан героизъм. Уби мнозина от тях и отблъсквайки останалите, се върна при Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). За Хазрети Вехб (*радияллāху анх*) Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: **„Аз съм доволен от теб. И Аллāху теāля да е доволен от теб.“**

Група езичници успяха да разкъсат обръча на муджāхидите и се насочиха към любимия ни Пейгамбер. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги видя и заповяда на Хазрети Али да ги нападне. Хазрети Али ги нападна, успя да убие Амр бин Абдуллах, а другите избягаха. Мечът на Хазрети Али (*радияллāху анх*) се счупи и Султанът на вселената му даде своя меч Зулфиляр. Когато друга група се насочи към Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*), той пак се обърна към Хазрети Али. Лъвът на Аллāху теāля пак ги нападна, уби Шейбе бин Мāлик и отблъсна останалите. В този момент се появи Джебрāил (*алейхисселām*) и каза: „О, Пратенико на Аллах, това е една изключителна смелост, показана от Али!“, тогава Пейгамберът ни (*алейхисселām*) рече: **„Той е от мен и аз съм от него.“** Тогава Джибрил (*алейхисселām*) допълни: „А аз съм от двама ви.“ В това време се чу един глас: **„Няма такъв храбрец като Али и няма такъв меч като Зулфиляр.“**

Езичниците като разбраха, че няма да могат да се доближат до любимия ни Пейгамбер, започнаха да пускат стрелите си по него. Стрелите им или минаваха над главата му, или падаха ту пред него, ту вляво от него, ту вдясно от него. Сражаващите се сподвижници, виждайки подложения на дъжд от стрели Пратеник на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), се събраха около него, за да го защитават с благословените си тела. Султанът на вселената заповяда на сподвижниците си да отговорят на врага по същия начин. Хазрети Саад бин Ебū Ваккās, който бе много точен стрелец, седна пред Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и започна да изстрелва стрели една след друга. При всяко дръпване на стрела от колчана си, той

отправляше следната молитва: „О, Господарю, това е Твоята стрела! Убий врага с нея!“ След всяка изстреляна от него стрела Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) молеше и призоваваше Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой, приеми молитвата на Саад! О, Аллах мой, изправи стрелата на Саад! Продължавай да стреляш, Саад! Продължавай! Нека баща ми и майка ми бъдат пожертвани за теб!**“ Любимият на Всевишния повтаряше същата ду'ā при всеки изстрел.

Когато стрелите на Хазрети Саад свършиха любимият ни Пейгамбер му даде своите. Всяка негова стрела попадеше точно в целта – улучваше или врага, или животното му.

Хазрети Ебӯ Талха предпазваше Султана на вселената с тялото си и с щита си и изумяваше врага с виковете си. Във връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: „**Гласът на Ебӯ Талха е по-полезен от гласа на сто души.**“ Хазрети Ебӯ Талха изстрелваше стрелите си много бързо и всички те попадаха в целта. Когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) си повдигаше благословената глава, за да види изстрелваните от него стрели, той му казваше: „Майка ми и баща ми да бъдат пожертвани за вас, О, Расӯляллах! Не си повдигайте главата, може да ви улучи вражеска стрела. Нека моето тяло да послужи като щит за вашето благословено тяло. За да се доберат до вас, първо трябва да убият мен.“

Из цялото бойно поле се водеше жестоко, безмилостно сражение. Продължаваше битката между вярата и неверието. Разпръснатите се мюсюлмани все още не можеха да се обединят. Около любимия ни Пейгамбер имаше само тридесетина сподвижници. Единственото им желание бе да изпълнят заповедта на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да го защитават от врага.

Султанът на борците Хазрети Хамза в голямата суматоха остана далеч от Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Сражаваше се с два меча в ръцете си и с възгласите „Аллāху екбер!“ всяваше страх в сърцата на врага. Уби тридесет и един езичника и много от тях остави или без крак, или без ръка. По едно време, когато Хазрети Хамза успя да разпръсне тълпата от езичници, Сибā бин Умму Енмār го предизвика с думите: „Има ли храбрец, който може да се изправи срещу мен?“ Хазрети Хамза му рече: “О, сине на жената, която обрязва децата. Значи ти се противопоставяш на Аллāху теāля и на Неговия Пратеник, така ли?” и веднага го хвана за краката, повали го на земята и му отсече главата.¹⁴⁹ В този момент видя скрилия се зад отсрещната скала Вахшī, който се прицелваше в него с копието си. Веднага тръгна към него, но стигайки до мястото, откъдето бе преминало поточе по време на наводнение, кракът му се подхлъзна и той падна по гръб. Ризницата на корема му се разкъса. Вахшī се възползва от случая, метна копието си по него. Копието прониза благословеното му тяло и из-

¹⁴⁹ Бухārī, “*Мегāзī*”, 23; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 501; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 164

лезе от другата страна. Хазрети Хамза, изричайки „О, Аллах!“, падна ше-хїд по пътя на Аллāху теāлїя и любимия ни Пейгамбер.

В това време Ас̄ъм бин Ебӯ Авф, провиквайки се: „О, курайши! Не спи-райте да се сражавате с Мухаммед, който не зачита роднинските връзки и разединява племето ви! Ако Мухаммед се спаси, аз да умра!“, подтикваше езичниците да нападнат Султана на вселената (*салляллāху алейхи ве сел-лем*). Хазрети Ебӯ Дуджāне го чу и сражавайки се, достигна до него и го уби. В този момент, намиращият се зад него езичник Ма’бед, замахна с всичка сила сабята си по него, но Хазрети Ебӯ Дуджāне, с помощта на Ал-лāху теāлїя, успя да клекне и се спаси от смъртоносния удар, след което веднага се изправи и уби Ма’бед.

Целта на езичниците бе Султанът на вселената. Опитвах се да достиг-нат до него, но не можеха да преминат през живата стена от славни спод-вижници. Тези тридесет храбреци му се врекоха във вярност до смъртта си, казвайки му: „О, Рас̄ўляллах! Лицето ми е щит за вашето благословено ли-це, тялото ми – жертва за вашето тяло. Ние никога няма да се отделяме от вас. Стига вие да сте в безопасност.“ Езичниците нападаха по групи. Ра-с̄ўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), посочвайки една от групите, каза на намиращите се при него сподвижници: **„Кой ще пожертва тялото си по пътя на Аллāху теāлїя?“** Петима сподвижници от Медїна пристъпиха напред и с възгласите „Аллāху екбер!“ се сражаваха ловко пред очите на Любимия на Аллāху теāлїя. Четирима от тях станаха шехїди. Когато и пе-тият, с четиринадесет рани, падна, Султанът на вселената каза: **„Прибли-жете го към мен.“** Кръвта се стичаше по цялото му тяло. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) седна и положи главата му в скута си. Този щастлив сподвижник, който стана шехїд с глава в благословения skut на Рас̄ўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), бе Хазрети Умāра бин Йезїд.

Героизмът на Талха бин Убейдуллах

Когато езичниците съвсем се доближиха, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: **„Кой ще пресрещне тези, кой ще ги спре?“** Хаз-рети Талха бин Убейдуллах пожела да излезе, но Любимият на Аллāху теāлїя попита: **„Има ли друг като теб?“** Един от енсāрите, изричайки: „Аз ще ги пресрещна, о Рас̄ўляллах!“, поиска позволение. След като му бе поз-волено, той се нахвърли върху езичниците и прояви невидан героизъм. Успя да убие няколко от тях и стана шехїд.

Султанът на вселената отново попита: **„Кой ще се противопостави на тези?“** За втори път, преди всички други, напред пристъпи Хазрети Талха бин Убейдуллах. Пейгамберът ни (*алейхиссалїту весселїм*) отново попита: **„Има ли друг като него?“** Един от енсāрите рече: „Аз, о, Рас̄ўляллах!“ И той сражавайки се с врага, стана шехїд. По същия начин, сражавайки се

смело с врага, всички сподвижници, намиращи се в този момент при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), с изключение на Хазрети Талха бин Убейдуллах, станаха шехйди. При Султана на вселената не остана никой, освен него. Талха (*радияллāху анх*) от страх, да не се случи нещо на Пейгамбера ни (*алейхисселйāм*), толкова умело размахваше сабята си, че поемаше ударите на всички езичници около Расūлюллах (*алейхисселйāм*). Това бе невиджано събитие. Хазрети Талха посрещаше със своето тяло всички копия, стрели и удари, но изобщо не им обръщаше внимание. Желаше единствено да защити Хабйбуллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да стане шехйд като братята си. По едно време по тялото му не остана ненаранена част, по дрехите му не се виждаше нищо освен кръв. Въпреки това, успяваше да посрещне ударите на мушриците около Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). В този момент при тях пристигнаха Хазрети Ебū Бекр и Саад бин Ебū Ваккās (*радияллāху теāлйā анхум еджмайн*). Господарят на храбреците Хазрети Талха от прекалената загуба на кръв, се свлече върху горещата земя и загуби съзнание. Цялото му тяло бе надупчено от саби, стрели и лъкове. Сахāбиите преброиха шестдесет и шест сериозни рани и безброй по-малки. Любимият ни Пейгамбер нареди на Хазрети Ебū Бекр веднага да му се притече на помощ. Ебū Бекр-и Сиддйк (*радияллāху анх*) напръска с вода благословеното му лице, за да се свести. Когато дойде в съзнание, първите му думи бяха: „О, Ебū Бекр! Как е Расūлюллах?“ По този начин той показа голямата си любов и привързаност към любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Ебū Бекр му отговори: „Пратеникът на Аллах е добре. Той ме изпрати при теб.“ Чувайки тези думи, Хазрети Талха си пое спокойно въздух и благодарно на Всевишния Аллах. През това време на помощ се притекоха още няколко сподвижника.

Пратеникът за световите Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде при Хазрети Талха. Раненият муджāхид, виждайки го жив, се разплака от радост. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) докосна тялото му и вдигайки ръце, отправи следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Излекувай го, дай му сили!**“ Хазрети Талха стана от мястото си и започна отново да се сражава с врага. Това бе едно от чудесата на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). За него любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**В деня Ухуд видях, че никой, освен Джебрāил от дясната ми страна и Талха ибн Убейдуллах от лявата ми страна, не беше така близо до мен.**“¹⁵⁰ „**Ако някой иска да види човек за Дженнета, който ходи по земята, да погледне Талха бин Убейдуллах.**”

Сражението продължаваше. Около Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се намираще Ебū Дуджāне, знаменосецът Мусаб бин Умейр, Талха

¹⁵⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 426; Хейсемй, *Меджмау'з-Зеваид*, IX, 52; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 9

бин Убейдуллах, Несйбе Хātун, която се притече на помощ от задните редици, и няколко сподвижника (*радияллāху теāлй анхум еждмайн*). Всички те се сражаваха заедно с него. Добре въоръженият и облечен в броня свиреп езичник Абдуллах бин Хунейд видя любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) и пришпори коня си. „Аз съм синът на Зухейр. Покажете ми Мухаммед! Или ще го убия, или ще умра при него!“ изкрещя той. Когато подкара коня си върху Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), Хазрети Ебӯ Дуджāне застава пред него и му каза: „Моето тяло е щит за благословеното тяло на Мухаммед (*алейхисселйъм*). Само през трупа ми ще достигнеш до него.“ Удари с меч си по краката на коня, събори на земята Абдуллах бин Хунейд и вдигайки меч си, каза: „Вземи, това ти е от сина на Хараше“ и с един замах го просна на земята. Наблюдаващият ги Пратеник на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи следната ду’ā: **„О, Аллах мой! Бъди доволен от сина на Хараше (от Ебӯ Дуджāне) така, както аз съм доволен от него.“**

Езичникът Мāлик бин Зухейр, който бе много добър стрелец, търсеше навсякъде Султана на световите, за да го убие. Когато го видя, се приближи към него, прицели се в благословената му глава и изстреля стрелата си. Забелязалият стрела Хазрети Талха веднага вдигна ръката си и стрелата се заби в дланта му. Костите на ръката му се счупиха и нервите на пръстите му се увредиха. Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Ако беше казал „Бисмиллях“ („В името на Аллах“, когато вдигна ръката си, за да ме предпазиш) мелйикетата щяха да те издигнат към небето пред погледите на хората.“**¹⁵¹

Четиримата меккански езичници – Абдуллах бин Камйа, Убей бин Халеф, Утбе бин Ебӯ Ваккās, Абдуллах бин Шихāб Зухрй се споразумяха и се заклеха да убият Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). В това време любимият ни Пейгамбер, заедно с няколко сподвижника, се сражаваше смело с врага. Пред него се намираще знаменосецът Хазрети Мусаб бин Умейр. Той бе облечен в броня и приличаше много на Расӯл (*алейхисселйъм*). Сражаваше се зрелищно със знаме в ръка. Облеченият в броня Ибн-и Камйа се приближи към тях и викайки с цяло гърло: „Покажете ми Мухаммед! Ако той се спаси, то аз да умра!“, пришпори коня си към Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Мусаб и Несйбе Хātун започнаха да го отбраняват. Удряха неверника със саби, но поради бронята му, не успяваха да го наранят. Ибн-и Камйа с един замах строши рамото на Несйбе Хātун. След това стовари меч си върху дясната ръка на Хазрети Мусаб, с която той държеше знамето, и я отсече. Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*), рецитирайки знамението, меāl: **„Мухаммед (*алейхисселйъм*) е Пратеник. Преди него дойдоха и други пратеници.“** (сӯра Ал-и Имрāн: 144), взе знамето в лявата си ръка. Този път Ибн-и Ка-

¹⁵¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 254; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 217; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 220; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 416

мѝа стовари меча си върху лявата му ръка и отсече и нея. Славният знаменосец Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*), притискайки знамето към гърдите си, продължи да го развява. Този път Ибн-и Камѝа заби копието си в тялото му и Хазрети Мусаб падна шехѝд по пътя на Аллāху теāлѝ – подобно на другите си братя.

В този момент едно приело неговия образ мелѝике, веднага, преди знамето да падне на земята, грабна славното знаме на ислямската войска. Когато любимият ни Пейгамбер му заповяда: „**Напред, Мусаб! Напред!**“, мелѝикето, което държеше знамето му каза: „Аз не съм Мусаб.“ Тогава Султанът на вселената разбра, че това не е Мусаб, а мелѝике и предаде знамето на Хазрети Али.¹⁵²

Убилият Мусаб (*радияллāху анх*) Ибн Камѝа помисли, че е убил Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Набързо отиде при езичниците и започна да вика: „Убих Мухаммед!“ Зарадвалите се езичници още повече се ожесточиха, а сподвижниците, не знаейки същността на случилото се, едва стояха на крака. Цареше атмосфера на печал. Дори и Хазрети Омер не издържа и седна на земята, заедно със своите приятели. Енес бин Надр (*радияллāху анх*), виждайки ги по този начин, попита: „Защо седите?“ Отговориха му: „Расѝлюллах е станал шехѝд.“ Тогава Хазрети Енес рече: „Защо ни е да живеем, след като Пратеникът на Аллах е станал шехѝд. Ставайте да се сражаваме и да пожертваме живота си за онова, за което е пожертвал живота си нашият Пророк!“ и счупвайки ножницата на меча си, с възгласите: „Аллāху екбер!“ и с меч в ръка се вряза сред езичниците. Много неверници погуби и падна шехѝд. Седемдесет бяха раните само по лицето му, а по тялото си имаше толкова много рани, че никой освен сестра му не успя да го познае.

Сподвижниците се разпръснаха твърде много, а и част от тях бяха станали шехѝди. Езичниците, възползвайки се от разпръснатостта на сподвижниците, се събраха около Расѝлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го нападнаха с камъни и с мечове. Двете брони, с които бе облечен, го предпазваха от ударите, но един от камъните, хвърлени от Утбе бин Ебѝ Ваккās, го улучи в благословеното лице. Нарани се долната му устна и му се счупи един от предните долни зѝби. В този момент пристигна и Ибн-и Камѝа и удари с меча си по благословена глава на любимия ни Пейгамбер. Шлемът му се счупи и две халки се врязаха в лицето му. С друг удар Ибн-и Камѝа го рани по благословеното рамо и Пратеникът на Аллāху теāлѝ (*салляллāху алейхи ве селлем*) падна в една дълбока яма, изкопана за мюсюлманите от Ебѝ Амир. Любимият ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи следната ду'ā за коварния Ибн-и Камѝа: „**Всевишният Аллах да те стори унизен и презрян!**“ Ибн-и Камѝа се зарадва много и крещейки: „Убих Мухаммед! Убих Мухаммед!“, отиде при Ебѝ Суфян. Целта на

¹⁵² Ибн Хишām, *ес-Сѝре*, II, 73; Вāкидѝ, *ел-Мегāзѝ*, I, 300; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 42

езичниците бе постигната. Вече Расул (*алейхисселѝм*) не ги интересувахе. И отдалечавайки се от ямата, в която той (*салляллѝху алейхи ве селлем*) падна, те се впуснаха да се сражават със сподвижниците.¹⁵³

Когато Мухаммед (*алейхисселѝм*) падна в ямата, благословените му бузи кървяха. Тогава докосна благословеното си лице и ръцете му, както и благословената брада, се окървавиха. Джебрѝил (*алейхисселѝм*) не позволи да капне на земята нито една негова капка кръв и му каза: „О, Любими на Аллѝху теѝлѝ! Ако една капка от тази кръв беше паднала на земята, то до Деня Кѝѝмет нямаше да поникне трева по нея.“ Султанѝт на пратениците, изричайки: „**Ако една капка кръв от мен падне на земята, от небето ще бъде изпратено наказание. О, Господарю! Прости на моя народ, защото те не знаят.**“ молеше Всевишния Аллах да опрости племето му. Молеше се за напѝтствието на хората, довели го до това състояние.

В това време Хазрети Кааб бин Мѝлик се провикна: „О, мюсюлмани! Радвайте се! Пратеникѝт на Аллах е тук, жив е!“ Мюсюлманите с радост изтичаха натам. Сякаш отново им бе вдѝхнат живот. Хазрети Али и Талха бин Убейдуллах (*радияллѝху анхум*) веднага го измѝкнаха от ямата. Хазрети Ебѝ Убейде бин Джеррѝх извади със зѝби забилите се в благословеното му лице халки на шлема. При изваждането на тези метални парчета му излязоха двете предни зѝби. Сподвижникѝт Хазрети Мѝлик бин Синѝн измука изтичащата от благословеното му лице кръв. Вѝв връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: „**Огѝнят на Джехеннема не ще докосне онзи, чиято кръв се е смесила с моята.**“

Езичниците отново се насочиха към Расулѝллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) обаче радостните мюсюлмани го обградиха и успяха да ги отблѝснат. Те разбраха, че няма да могат да се доберат до него и започнаха да се изкачват към върха на планината. Султанѝт на двата свята заповяда на намиращия се до него Хазрети Саад бин Ебѝ Ваккѝс: „**Върни ги!**“, но той отвърна: „О, Пратенико на Аллах! Имам само една стрела. Как да ги върна с нея?“ Пратеникѝт на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) повтори заповедта си. Тогава водачѝт на стрелците Хазрети Саад бин Ебѝ Ваккѝс издърпа стрелата от колчана си и я изстреля. Стрелата, попадайки в целта, повали един езичник. Когато отново протегна рѝка към колчана си, видя, че има още една стрела. Като я погледна внимателно, разбра, че това е същата стрела, която преди малко изстреля. С нея уби още един езичник. Това се повтори многократно. Всеки пѝт в колчана си Хазрети Саад откриваше изстреляната преди това стрела. Това бе едно от чудесата на любимият ни Пейгамбер. Езичниците видяха, че жертвите им се увеличават и се отказаха от изкачването. Слязоха и се отдрѝпнаха назад.

Един от тях на име Убей бин Халеф, подкарвайки коня си към Расулѝллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*), започна да вика: „Кѝде е този,

¹⁵³ Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, II, 79

който твърди, че е пейгамбер? Да излезе и да се сражава с мен!“ Сподвижниците пожелаха да излязат срещу него, но любимият ни Пейгамбер не им позволи. Излезе самият той, вземайки копие то на Хазрети Х̄арис бин Симме. Подлият Убей, пришпорвайки коня си, с думите: „Ако ти се спасиш, то аз да умра!“ се приближи към него. Бе целият в броня. Султанът на световите метна копие то си и то се заби във врата му, между шлема и ризницата. Убей, мучейки като говедо, се строполи на земята. Счупиха му се ребрата. Езичниците го вдигнаха и го занесоха. По пътя, крещейки „Мухаммед ме уби!“, умря.

Рас̄юлюллах (*саллялл̄аху алейхи ве селлем*) и намиращите се при него сподвижници започнаха да се изкачват към скалите на Ухуд. Когато стигна до скалите, поиска да се изкачи по-нагоре, но умореният Пратеник на Аллах (*саллялл̄аху алейхи ве селлем*), от тежестта на двете брони и седемдесетте удара по благословеното си тяло, нямаше сили. Тогава Хазрети Талха го качи на гърба си и го отнесе. Във връзка с това любимият ни Пейгамбер каза: **„Когато Талха помогна на Пратеника на Аллах, тогава Дженнетът стана в̄аджиб за него.“** Пратеникът на Алл̄аху те̄л̄я не намери сили, за да кланя нам̄аза изправен и затова го кланя в седнало положение.

В полите на планината се водеше жестоко сражение. Сподвижниците като лъвовете се нахвърляха върху противника. Превърнаха света в тъмница за осмелилите се да ударят Мухаммед (*алейхиссел̄ям*). По едно време Х̄атиб бин Еб̄у Белтеа (*радиялл̄аху анх*) отиде при Пратеника на Аллах (*саллялл̄аху алейхи ве селлем*) и го попита: „Нека душата ми бъде пожертвана за вас, о, Рас̄юляллах! Кой ви стори това?“ любимият на Всевишния му отговори: **„Утбе бин Еб̄у Вакк̄ас хвърли камък по лицето ми и ми счупи предния зъб.“** Чувайки тези думи, Хазрети Х̄атиб отново го попита: „О, Пратенико на Аллах! Накъде отиде Утбе?“ и веднага се насочи към показаната от Мухаммед (*алейхиссел̄ям*) посока. Откри Утбе на бойното поле, събори го от коня си и с един удар му отрязва главата, след което го занесе на Пейгамбера ни (*алейхиссал̄яту vessel̄ям*). **„Да е доволен от теб Всевишният Аллах, да е доволен от теб Всевишният Аллах!“** каза Султанът на вселената и се помоли за него.

Езичниците не можаха да се противопоставят на атакуващите ги отново мюсюлмани и оставяйки след себе си седемдесет жертви, напуснаха бойното поле.

Мълвата за смъртта на Рас̄юлюллах (*саллялл̄аху алейхи ве селлем*) достигна до Мед̄йна. Хазрети Ф̄атима, Хазрети А̄ише, Умме Сулейм, Умму Еймен, Хамне бинти Джахш, Куайбе (*радиялл̄аху анхум̄а*) се отправиха към планината Ухуд. Хазрети Ф̄атима, като видя баща си ранен, започна да плаче, но Рас̄юлюллах (*саллялл̄аху алейхи ве селлем*) я успокои. Хазрети Али донесе вода с щита си. Майка ни Ф̄атима изми кръвта от благослове-

ното лице на баща си и като видя, че все още кърви, тя изгори парче от розка и посипа пепелта ѝ върху раната и тя спря да кърви.¹⁵⁴

След това слязоха на бойното поле. Първо установиха ранените и им превързаха раните. Някои от шехїдите бяха преобразени до неузнаваемост. Езичниците им бяха отрязали ушите, носовете и други органи от тялото им, разпорили им коремите. Сред тях бе и Хазрети Абдуллах бин Джахш. Тази гледка натъжи много любимия ни Пейгамбер и неговите сподвижници. Бойното поле на Ухуд бе напоено с кръвта на най-видните сподвижници на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и душите им бяха излетели в Дженнета. Въпреки това, отношението на езичниците към шехїдите бе зверско. Сърцата на Хабїбуллах и Есхāб-и кирām се разкъсваха от болка. Султанът на вселената не се сдържа и заплака. Със сълзи на благословените си очи каза: **„В Деня Къямет аз ще свидетелствам за тези шехїди, че пожертваха живота си по пътя на Аллāху теāлй. Погребете ги с кръвта по тях! Кълна се в Аллах, в деня Къямет те ще дойдат в местността Махшер* с кървящи рани. Цветът на кръвта им ще е същият, но с аромата на мускус.“**

Любимият ни Пейгамбер забеляза, че Хазрети Хамза го няма и попита: **„Не виждам Хамза. Какво ли му се случи?“** Хазрети Али отиде да го потърси и го откри. Пейгамберът ни отиде там и видя ужасяващата гледка. Ушите, носът и другите органи на Хазрети Хамза бяха отрязани, лицето му бе обезобразено, коремът му бе разпорен и дробовете му бяха извадени. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) със сълзи на благословените си очи се обърна към Хазрети Хамза: **„О, Хамза! Никои никога не е бил сполетян от такава жестокост и няма да бъде сполетян. О, чичо на Пратеника на Аллах! О, Хамза, лъв на Всевишния Аллах и на Неговия Пратеник! О, благодетелю Хамза! О, закрилнико на Пратеника на Аллах! Да бъде милостив към теб Аллāху теāлй!“**

През това време видяха една разтревожена жена да се приближава към тях. Това бе лелята на любимия ни Пейгамбер – Сафийе (*радияллāху анхā*). И до нея, както и до другите жени, достигна слухът за смъртта на Расūлюллах и тя веднага изтича до Ухуд. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) предположи, че леля му няма да издържи на гледката и каза на сина ѝ Хазрети Зубейр бин Аввām: **„Върни майка си назад, за да не види трупа на брат си.“** Хазрети Зубейр, тичайки, отиде при майка си. Благословената жена развълнувано го попита: „Сине! Случило ли се е нещо с Пратеника на Аллах?“ Отговори ѝ пристигналият при тях Хазрети Али: „Хамд на Аллах, той е добре.“ Чувайки тези думи, Сафийе (*радияллāху анхā*) се поуспокои, но не се сдържа и помоли да ѝ го покажат. Хазрети Али ѝ го показа. Виждайки жив Любимият на Аллāху теāлй, тя се зарадва много и отправи хамд към Всевишния Аллах. После пожела

¹⁵⁴ Ибни Мāдже, „Тъб“, 15; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 250; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 80

да види брат си Хазрети Хамза, но синът ѝ Зубейр (*радияллāху анх*) ѝ по-речи с думите: „Майчице, Пратеникът на Аллах заповядва да се върнеш назад.“ Майка ни Сафийе отвърна: „Ако ме връщате, само за да не го видя, то знайте, че аз вече съм получила известие за това, че тялото на моя брат е обезобразено. Той е сполетян от това по пътя на Аллāху теāлā и ще бъде възнаграден за това. Ние ще се примирим и с по-тежки ситуации. Ще чакаме наградата от Аллāху теāлā! С позволението на Аллāху теāлā, ще изтърпим!“ Хазрети Зубейр бин Аввām, отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), предаде думите на майка си. Любимият ни Пейгамбер отвърна: „Ако е така, позволи ѝ да го види.“ Хазрети Сафийе отиде при трупа на брат си, седна и тихо заплака. При идването си тя донесе две наметала. Извади ги и каза: „Донесох ги за брат си Хамза, увийте го с тях.“ Едното от тези наметала използваша за Господаря на шехїдите („Сеййидуш-шухедā“) Хамза (*радияллāху анх*). Вместо с кефен (саван) го увиха с него.¹⁵⁵

Любимият на Аллāху теāлā застава пред трупа на знаменосеца Мусаб бин Умейр (*радияллāху анх*). Ръцете на Хазрети Мусаб бяха отсечени и по тялото му имаше множество рани. Натъженият Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към благословените шехїди, изрецитира 23-ия айет от сūra „Ахзāб“, меāl: „Сред вярващите има такива герои, които са предани в своя обет към Аллāху теāлā. Някои от тях изпълниха обещанието си, че ще се сражават докато станат шехїди, (т.е. станаха шехїди), а други още чакат (да станат). И с нищо не измениха на дадената дума.“ След това каза: „И Пратеникът на Аллāху теāлā е свидетел на това, че в деня Къямет вие ще бъдете събрани пред Аллāху теāлā като шехїди.“

След това се обърна към намиращите се при него сподвижници и каза: „Посещавайте ги. Приветствайте ги! Кълна се във Всевишния Аллах, приветстващите ги на този свят, в деня Къямет съответно ще бъдат приветствани от тези благословени шехїди.“

Не откриха нищо, което да използват в качеството на саван за Хазрети Мусаб бин Умейр. Дрехата му не покриваше изцяло тялото му. Когато покриваха горната част на тялото му, непокрита оставаха краката му, а когато покриваха краката му, непокрита оставаше главата му. Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда с дрехата да покрият горната част на тялото му, а краката му да покрият с трева. Хазрети Мусаб бин Умейр, който бе прекарал целия си живот в служене на исляма и получил честта да стане шехїд, напусна света с половин кефен.¹⁵⁶

Останалите шехїди, след извършването на погребалната молитва дженāзе бяха погребани с кървавите си дрехи по двама, по трима в един гроб

¹⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 14

¹⁵⁶ Бухārї, „Дженāиз“, 27; Ебу Дāvуд, „Весāйа“, 11; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 121

(*радияллāху анхум*). Броят на шехїдите бе седемдесет – шестдесет и четирима от тях бяха от енсāрите и шестима от мухāджирите.

Сърцата на много от сподвижниците се разкъсаха от мъка, защото в тази битка те загубиха най-близките си хора – своите роднини. Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги успокои със следните думи: **„Кълна се в Аллах, колко много исках да стана шехїд заедно със сподвижниците си и да нощувам в сърцето на планината Ухуд. Когато братята ви станаха шехїди, Всевишният Аллах постави душите им в гущите на зелени птици. Те идват при реките на Дженнета и пият от тях, и ядат от плодовете му. Виждат всички негови кътчета. Летят над розовите му градини. Нощуват в златните кандила, окачени под Арша. Те, виждайки красотата на такива храни и питиета, казват: „Да знаеха нашите братя за нещата, с които ни дари Аллāху теāлй, не биха се въздържали от джихāда и не биха се отвърнали от врага, страхувайки се от него.“, а Всевишният Аллах им казва: „Аз ги уведомих за вашето състояние.“** (И Всевишният Аллах низпосла следния āйет, меāл):

„Не смятай за мъртви онези, които са станали шехїди по пътя на Аллāху теāлй! Всъщност, те са живи при своя Господар! Всички се радват за степента на шехїд, с която Аллāху теāлй ги дари и се препитават с дженнетските блага. Искат да благовестят онези, които ще ги последват в мъченичеството, но все още не са ги настигнали: “Няма страх за тях и не ще скърбят.” Радват се на благо от Аллāху теāлй. Радват се, мислейки за благата вест, че Аллāху теāлй не погубва наградата на вярващите.“ (сӯра Āл-и Имрāн: 169-171)

Всевишният Аллах, показвайки им се, им казва: „О, раби мои! Кажете ми това, което ви се прииска, за да ви го дам в изобилие.“ А те: „О, Господарю наш! Няма по-висша благодат от благодатта, с която ни дари, че да искаме нея. Ядем всичко, което ни се прииска в Дженнета. Ние бихме искали само да се върнем на земята и сражавайки се по Твоя път, да станем отново шехїди.“

Вече в Ухуд не бе останало нищо за вършене. Мюсюлманите се подготвиха за потегляне. Тук се бе състояла една от най-забележителните битки в историята. Тук отново бе даден урок на неверието. Есхāбът прояви героизъм, който надмина човешките представи.

След погребването на шехїдите Султанът на вселената, заедно със сподвижниците си, се отправи към сияйната Медїна. Когато стигнаха до местността Харра, той подреди сподвижниците си в редици, вдигна благословените си ръце и отправи следната ду’ā: **„О, Аллах мой! За Теб е цялата възхвала! О, Аллах мой! Няма напътвач за този, когото си оставил в заблуда и няма кой да заблуди този, когото си напъттил. О, Аллах мой! Стори така, че да заобичаемя вярата и разкраси сърцата ни с нея и стори така, че да намразим неверието, непокорството и невъздържаността! Стори ни от онези, които знаят кое е вредно за земния и**

за отвъдния ни живот, стори ни от достигналите до правия път! О, Аллах мой! Стори ни да живеем като мюсюлмани и да умрем като мюсюлмани! Присъедини ни към групата на праведните и добрите, защото те не губят чест и достойнство, нито се отвръщат от религията си! О, Аллах мой! Накажи безверниците, които отричат Твоя Пратеник, отвръщат се от Твоя път и воюват с Твоя Пейгамбер! О, Аллах, спусни над тях Твоето наказание, което е истина!.. *Амйн!*“ Сподвижниците, произнасяйки: „*Амйн!*“, се присъединиха към отправената ду'а.

Любимият ни Пейгамбер и славните му сподвижници приближиха Медйна. Жените и децата, които бяха останали в Медйна, излязоха, за да ги посрещнат. Всички те, с любопитство и тъга, търсеха с поглед Султана на вселената и виждайки го жив, отправяха благодарности към Всевишния Аллах. След това търсеха своите роднини и близки – бащи, съпрузи, синове, братя, чичовци и вуйчовци. И ако не успеяха да ги видят – сълзи се стичаха по бузите им. Океанът от милост Мухаммед (*алеихисселям*), виждайки скръбта на своите сподвижници, им съчувстваше и сълзите се стичаха и по неговите благословени бузи.

По едно време към Пейгамбера ни (*алеихиссаляту весселям*) се приближи една жена. Тази жена бе майката на Хазрети Саад бин Му'аз – Кебше. В битката при Ухуд тя загуби сина си Амр (*радияллāху анх*). Заставайки пред любимия ни Пейгамбер, тя не попита за своя любимец – за сина си, а каза: „О, Расуляллах, нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас! Хамд на Аллāху те'алй, жив сте! Няма да се тревожа за нищо, щом вие сте жив.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ изказа своите съболезнования и я зарадва със следната вест: „**О, майко на Саад! Имам блага вест за теб и за неговото семейство. Всички шехиди се събраха в Дженнета и се сприятелиха.** (В Деня Къямет) **те ще се застъпят пред Аллах и за своите семейства.**“ Майката на Хазрети Саад (*радияллāху анх*) каза: „О, Пратенико на Аллах, ние сме съгласни с всичко, изпратено ни от Аллāху те'алй. След такава радостна вест кой би плакал за тях! Вие се помолете за нас, живите.“ Султанът на вселената, изпълнявайки молбата ѝ, произнесе следната ду'а: „**О, Аллах мой! Заличи мъката от сърцата им. Стори тези оцелели най-добрите сред оцелелите.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), имайки предвид борбата с телесните желания, каза на сподвижниците си: „(О, мои сподвижници!) **Върнахме се от малкия джихад, започваме големия.**“ След това им посъветва да се приберат по домовете си и да излекуват раните си. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), който също бе ранен, направи също-то.

Походът към Хамра-ул Есад

След завръщането си в Медйна Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) предприе мерки, в случай че езичниците се опитат да се върнат и да нападнат Медйна. На другия ден, за да покаже на езичниците, че мюсюлманите не са отслабнали и за да предотврати връщането им в Медйна, любимият ни Пейгамбер нареди на Хазрети Билял да каже на сподвижниците следното: **„Пратеникът на Аллах ви заповядва да преследвате врага! Ще дойдат само онези, които вчера са се сражавали в Ухуд, другите няма да дойдат.“** Хазрети Билял извести тази заповед на сподвижниците, въпреки че болшинството от тях бяха ранени, веднага се приготвиха. Дори и тежко ранените братя Абдуллах и Рāфи (*радияллāху анхум*), чувайки поканата на любимия ни Пейгамбер, си казаха: „Нима ще пропуснем възможността да излезем на поход заедно с Пратеника на Аллах?“ и се присъединиха към редиците на муджāхидите.

Любимият ни Пейгамбер, заедно със славните си сподвижници, започна да преследва езичниците и узна, че събирайки се в местността Равха, са взели решение да нападнат Медйна и да унищожат мюсюлманите. Това преднамерено действие бе едно от чудесата на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Езичниците, като чуха, че Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е тръгнал срещу тях, се уплашиха и се върнаха в Мекка.¹⁵⁷ Любимият на Аллāху теāлйā ги преследва до местността Хамра-ул Есад. Двама от езичниците бяха заловени. Мюсюлманите останаха там три дни и после се върнаха в Медйна.

Всевишният Аллах похвали участвалите в този поход сподвижници със следния āйет, меāl: **„За онези, които се притичаха на поканата на Аллāху теāлйā и на Пратеника, след като бяха ранени, и особено за онези от тях, които вършат добро и отбягват злото, има огромна награда.“** (сūra Āл-и Имрāн: 172)

Трагичен бе краят на езичниците, които в Ухуд се заклеха да убият любимия ни Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всички те, в рамките на една година, намериха смъртта си. Ибн-и Камйā бе един от тях. След завръщането си в Мекка, един ден той отиде да види овцете си. Намери ги на върха на планината. Тогава овен от стадото се втурна към него и започна да го удря с главата си. След многократните удари на животното, тялото на Ибн-и Камйā се разкъса на парчета и той умря.

Абдуллах Шихāб Зухрй, завръщайки се в Мекка, пък бе убит от змия с бели петна.

¹⁵⁷ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 4; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 48

Събитието в Раджи

В битката при Ухуд Хазрети Асъм бин Сабит уби неверниците Мусāфи бин Талха и неговия брат Хāрис. Тяхната майка, известна със своята злопаметност, жадуваше да му отмъсти за синовете си. Обеща да даде сто камили на този, който донесе главата на Хазрети Асъм и се закле да пие вино от черепа му. В един от военните мисии (сериййе) пък Абдуллах бин Унейс уби Хāлид бин Суфян от рода Лихйāн. Затова рода Лихйāн се споразумя с племената Адел и Кара.

Тези две племена, намиращи се в близост до Медйна, подготвиха план. Техни представители, отивайки в Медйна, щяха да кажат, че са приели исляма и са готови да дадат зекят, но им трябват учители, които да събират зекята и да ги учат на ислям. Запланираха да убият една част от изпратените учители, а останалите да отведат в Мекка и да ги продадат на Курайш. По този начин щяха да отмъстят за жертвите си.

В четвъртата година от Хиджра, в месец сафер, шест или седем души от двете племена отидоха при Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) и казаха: „Станахме мюсюлмани. Изпрати ни учители (наставници), които да ни учат на Корāн-и керйм и религията.“ По това време любимият ни Пейгамбер сформира военен патрул от десет души, който щеше да разузнае дали мекканците подготвят военни действия. След молбата на тези две племена изпрати този военен патрул заедно с тях, за да проучат положението там и да го уведомят. Този патрул се състоеше от следните сподвижници: Мерсед бин Ебӯ Мерсед, Хāлид бин Ебӯ Букайр, Асъм бин Сабит, Хубейб бин Адий, Зейд бин Десинне, Абдуллах бин Тāрик, Муаттиб (Мугир) бин Убейд и още трима мюсюлмани (*радияллāху анхум*), чиито имена са неизвестни.

Този разузнавателен отряд се придвижваше през нощта, а през деня се криеше. По този начин в една ранна утрин стигнаха до водите на Раджи. Починаха си известно време и ядоха фурми от сорта аджве, който бе един от най-хубавите, най-качествените сортове на Медйна. След това се изкачиха на едно възвишение, намиращо се наблизо. Една жена от племето Хузейл, пасяща овце, дойде до водите на Раджи и видя костилките от медински фурми. Крещейки, тя съобщи на племето си, че са дошли някакви от Медйна. През това време един от представителите на племената Адел и Кара, който бе заедно с военния патрул на мюсюлманите, под някакъв предлог се отдели от тях и веднага отиде и информира рода Лихйāн за местоположението на мюсюлманите.

Двеста души, сто от които бяха стрелци, обкръжиха намиращите се на възвишението сподвижници. Към обкръжаващите ги се присъедини и този, който информира езичниците за местоположението на мюсюлманите. Сподвижниците разбраха, че са подведени и решиха да се сражават. Езичниците се опитаха да ги разубедят. Казаха им: „Обещаваме ви, че ако сле-

зете при нас няма да убием никого от вас. Кълнем се, не искаме да ви убием, но бихме искали откуп от мекканците за вас.“

Асъм бин Сабит, Мерсед бин Ебу Мерсед и Халид бин Ебу Букейр (*радияллāху анхум*), изричайки: „Никога не бихме приели думите и обещанията на езичниците.“, отхвърлиха всички техни предложения. Хазрети Асъм бин Сабит каза: „Заклех се никога да не приема покровителството на езичниците. Кълна се в Аллāху теāлйā, не бих се предал, вярвайки на думите и на покровителството им.“ Вдигна ръце и се помоли: „О, Аллах мой! Уведоми Пратеника Си за нашето състояние.“ Всевишният Аллах прие молбата на Хазрети Асъм и уведоми Пратеника Си (*салляллāху алейхи ве селлем*) за тяхното състояние.

Хазрети Асъм каза на езичниците: „Ние не се боим от смъртта, защото сме прозорливи (като умрем ще станем мъченици и ще отидем в Дженнета).“ Водачът на езичниците каза: „О, Асъм! Не погубвай себе си и приятелите си, предай се!“ Асъм бин Сабит (*радияллāху анх*) им отговори със стрели. При пускането на стрелите редеше следните стихове:

*„Аз съм силен, нямам никакви недостатъци.
Дебелата тетива на лъка ми е опъната.
Смъртта е истина, животът – безсмислен и преходен.
Всичко в съдбата ще ни се случи.
Хората рано или късно ще се върнат при Аллах.
Ако аз не се сражавам с вас,
майка ми ще полудее (от мъка).“*

В колчана му имаше седем стрели. С всяка една от тях той уби по един езичник. Когато му свършиха стрелите, започна да се сражава с копието си и погуби много от тях. А когато му се счупи копието, извади меча си, а ножницата счупи и я изхвърли. (Това означаваше: „Няма да се предам, ще се сражавам до смърт.“) След това се помоли: „О, Аллах мой! Аз до днес опазих Твоята религия. Моля Те, да опазиш тялото ми в края на днешния ден!“ Възгласите им „Аллāху екбер!“ разтърсиха планината. Десетимата муджāхиди се сражаваха храбро срещу двеста езичници. Накрая Хазрети Асъм го раниха в краката и той се свлече на земята. Неверниците нямаха смелост да се доближат до него и го убиха, изстрелвайки отдалеч стрелите си. В този ден седем от сподвижниците станаха шехйди, а останалите трима бяха взети в плен.

Неверниците от рода Лихйāн се опитаха да отсекаат главата на Асъм бин Сабит и да го продадат на Сулāфе бинти Саад. Всевишният Аллах прие молбата на Хазрети Асъм и изпрати рояк пчели, които стояха като облак върху тялото му и го пазеха. Езичниците не успяха да се доближат до него и накрая казаха: „Да го оставим. През нощта пчелите ще се разпръснат и тогава ще му отсечем главата.“

През нощта Всевишният Аллах изпрати силен дъжд и буйните потоци отнесоха благословеното тяло на Хазрети Асъм бин Сабит. Езичниците, колкото и да го търсиха, не успяха да го открият и да отрежат нищо от благословеното му тяло. Впоследствие, когато се разказа тази случка Хазрети Омер каза: „Без съмнение, Всевишният Аллах ще опази своя вярващ раб. Асъм бин Сабит както сам се пазеше приживе от езичниците, така го опази и Всевишният Аллах след смъртта му.“ След този ден всички започнаха да го наричат „**Човекът, пазен от пчелите**“.¹⁵⁸

Неверниците от рода Лихйāн убиха седем души от мюсюлманите, а останалите трима взеха в плен. Тримата пленени сподвижници бяха Хубейб бин Адий, Зейд бин Десинне и Абдуллах бин Тāрик (*радияллāху анхум*). Езичниците от рода Лихйāн ги завързаха с тетивата на лъковете. Хазрети Абдуллах бин Тāрик им се противопостави. „Приятелите ми, които паднаха като шехйди бяха удостоени с Дженнета.“ изкрещя той. Скъса тетивата, с която бяха завързани ръцете му, но неверниците от рода Лихйāн с камъни сториха шехйд и него. Хубейб бин Адий и Зейд бин Десинне (*радияллāху анхум*) проявиха търпение с намерението да изпълнят заповедта на любимия ни Пейгамбер.

Двамата бяха отведени в Мекка. Роднините на убитите в битките при Бедр и Ухуд езичници изгаряха от жаждата за мъст. Худжейр бин Ебӯ Ихāб Темймй купи Хазрети Хубейб, за да отмъсти за убития си в битката при Бедр брат, Саффāн бин Умеййе пък купи Хазрети Зейд бин Десинне, за да отмъсти за баща си Умеййе бин Халеф, който също бе убит в битката при Бедр. Езичниците възнамеряваха да ги убият, но се намираха в месеците, през които бе забранено проливането на кръв и затова ги затвориха до изтичането на тези месеци. Двамата сподвижници, които бяха затворени на отделни места, показаха голямо търпение, сила и благородство.

Мāвийе, която по това време служеше като освободена прислужница в дома, където държяха заключен Хазрети Хубейб ибн Адий (по-късно тази жена прие исляма), разказва:

„Хубейб беше затворен в едно малко помещение в дома, в който се намирах. Не съм виждала по-благочестив пленник. Един ден видях да държи в ръцете си голяма, колкото ибрик, чепка грозде. Ядеше от него. Такава чепка грозде държеше всеки ден. В този сезон не бе възможно да се намери грозде и особено в Мекка. Всевишният Аллах го даряваше с препитание. В мястото, където беше затворен, отслужваше намāз и рецитираше Свещения Корāн. Жените, които го слушаха, плачеха и изпитваха съжаление към него. Понякога, когато го питах: „Желаеш ли нещо?“, той ми отвръщаше: „Донеси ми сладка вода, но не ми носи месо от животно, което е принесено в жертва на идолите, и ми съобщи предварително кога ще ме убият. Друго не искам.“ Когато беше утвърден денят на неговата смърт, отидох и му съ-

¹⁵⁸ Бухāрй, „*Мегāзй*“, 28; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 354; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 354

общих. Не видях никаква промяна, никаква тъга у него. Когато този ден наближи ми каза, че иска да почисти тялото си и поиска един бръснач. Изпратих детето си да му го занесе. Когато то отиде при него, аз изведнъж се уплаших и си казах: „Този човек може да убие детето ми с бръснача. Той така и така ще умре.“ Изтичах да го видя.

Хубейб беше взел от ръцете му бръснача и беше сложил детето ми на коляното си, за да го милва. Аз много се уплаших и започнах да крещя, но той ми каза: „Нима си мислиш, че ще го убия. В нашата религия такова нещо не съществува. Под достойнството ни е да убиваме без да имаме право за това.“

Денят, в който щяха да ги убият, настъпи. В този ден, рано сутринта, развързаха оковите им и ги закараха към местността Темйм, която се намираще извън Мекка. Населението на Мекка и първенците на езичниците се събраха, за да наблюдават тяхното обесване. Тълпата бе много голяма.

Езичниците поставиха две бесилки на мястото, определено за тяхното обесване. Благословеният Хубейб (*радияллāху анх*), преди да го завържат на бесилото, се обърна към езичниците и им каза: „Позволете ми да изпълня два рекята намāз.“ Позволиха му и той изпълни със смирение два рекята намāз. Тълпата от мъже, жени и деца, го наблюдаваха с вълнение. След като приключи намāза, каза: „Кълна се в Аллах, ако знаех, че няма да си помислите, че съм удължил намāза от страх, бих го удължил още повече и бих изпълнил още повече намāз.“ И така Хазрети Хубейб бин Адий бе първият, който изпълни два рекята намāз преди да бъде обесен и това стана традиция и суннет. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) много хареса и одобри неговата постъпка.¹⁵⁹

След това качиха Хазрети Хубейб на бесилото и сложиха примката на врата му. Обърнаха лицето му от Кяабе (от посоката на къбля) към Медйна и му казаха: „Отречи се от своята религия и да те освободим!“ Отговори им: „Кълна се в Аллах, не бих се отрекъл! И целият свят да ми дадете, пак не бих се отрекъл!“ Получилите този отговор езичници му казаха: „Би ли искал в този момент, на твоето място да беше Мухаммед? Ако ни отговориш с да, ще се спасиш и ще бъдеш при семейството си.“, но Хубейб (*радияллāху анх*) им отговори: „Не бих се съгласил и един трън да се забие в крака му.“ Езичниците, надсмивайки му се, казаха: „О, Хубейб! Отречи се от религията си! Ако не се отречеш, несъмнено ще те убием!“ Хазрети Хубейб им каза: „За мен смъртта е без значение, когато е по пътя на Аллāху теāля.“

След това Хубейб (*радияллāху анх*) отправи следната ду'ā: „О, Аллах мой! Тук не виждам никакви други лица, освен лицата на врага. О, Аллах мой! Предай моя поздрав на Своя Пратеник. Извести го за тези деяния.“ и каза: „Есселяму алейке я Расуляллах.“ В това време любимият ни Пейгам-

¹⁵⁹ Бухārй, „*Мегāзй*“, 28; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 354

бер седеше със сподвижниците си. Хазрети Зейд бин Хāрисе разказва това събитие по следния начин: „Един ден, когато Пратеникът на Аллах седеше със сподвижниците си, каза: „**Ве алейхисселām**“. Сподвижниците го попитаха: „О, Пратенико на Аллах, на чий поздрав отвърнахте?“, „**На поздрав на нашия брат Хубейб. Джебрāил (алейхисселām) ми предаде неговия поздрав.**“ каза той (*салляллāху алейхи ве селлем*).“

Насъбралите се около Хазрети Хубейб езичници, казвайки: „Ето този човек уби бащите ви!“, подтикнаха младежите и те започнаха да го нападат с копията си. В това време лицето на Хазрети Хубейб се обърна към Кяабе. Езичниците обърнаха лицето му към Медйна. Хазрети Хубейб се помоли: „О, Аллах мой! Ако съм от добрите Ти раби, обърни лицето ми в посоката на къбля.“ и лицето му отново се обърна в посоката на къбля. След това никой от езичниците не успя да обърне лицето му в друга посока. В този момент подложеният на ударите на езичниците Хубейб (*радияллāху анх*) изрази своето състояние в стихове и каза: „Кълна се в Аллах, не ме тревожи това как ще умра, стига да умра като мюсюлманин. Всичко това е по пътя на Аллāху теālā.“

След това Хазрети Хубейб прокле езичниците: „О, Аллах мой! Унищожи всички курайшки езичници! Вземи душите им един след друг, не ги оставяй живи!“ Езичниците много се уплашиха, една част от тях избягаха. Останалите започнаха един след друг да забиват копията си в тялото му. Едно от тези копия го прониза в гърдите и излезе от гърба му. Кръвта шуртеше от тялото му. Хазрети Хубейб, произнасяйки: „Ешхеду ен лā илāхе илляллāх ве ешхеду енне Мухаммеден абдухū ве расūлюх.“ стана шехїд.¹⁶⁰ Тялото му остана на бесилката четиридесет дни и не се разложи. От раните му течеше свежа кръв. Любимият ни Пейгамбер изпроводи Зубейр бин Аввām и Микдād бин Есвед (*радияллāху анхум*) да донесат тялото му. През нощта двамата тайно влязоха в Мекка. Свалиха Хазрети Хубейб от бесилото, сложиха го върху камилата и потеглиха към Медйна. Езичниците узнаха за това и голяма група езичници се нахвърли срещу тях. Двамата сподвижници положиха тялото на земята и започнаха да се отбраняват. След малко видяха как земята се разцепи и пое тялото на Хазрети Хубейб. След случилото се двамата се върнаха в Медйна.

Хазрети Зейд бин Десинне също го качиха на бесилото и го принуждаваха да се отрече от религията си, но по този начин укрепиха още повече неговата вяра. Подложиха го на дъжд от стрели. Накрая бе сторен шехїд от освобождения роб на Саффāн бин Умеййе – Нистās.

¹⁶⁰ Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 354

Събитието край кладенеца Маўне

В същата година, през месец сафер, в Медйна пристигна вождът на рода Амир от Неджд – Ебӯ Берā Амир бин Мāлик и посети Пратеника на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем). Любимият ни Пейгамбер му разказа за исляма и го посъветва да стане мюсюлманин. Ебӯ Берā не прие исляма, но заяви, че ислямът е благословена религия и помоли да изпрати няколко мюсюлмани в Неджд, за да разпространят там исляма. Султанът на вселената му каза: „**Не съм сигурен дали хората, които ще изпратят там, ще бъдат в безопасност от народа на Неджд**“, но Амир отвърна: “Аз ще ги защитавам. Никой няма да може да им навреди.”

Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) прие неговото обещание и отпрати седемдесет души от Есхāб-и суффе, начело с Хазрети Мунзир бин Амр. Ебӯ Берā отиде преди тях при племето си и им съобщи, че е взел под покровителството си мюсюлманите, идващи да разпространяват исляма и ги предупреди да не ги безпокоят. Всички, освен племенника му Мāлик бин Туфейл, му се подчиниха. Мāлик бин Туфейл въоръжи три племена и заставайки начело на тях, обкръжи пристигналите при кладенеца Маўне мюсюлмани. Вярващите се сражаваха с тях до последната си капка кръв. С изключение на един от тях всички останали станаха шехйди.

Последните думи на благословените сподвижници бяха: „О, Господарю! Няма никой, освен Теб, Който да съобщи положението ни на Расӯлюллах. Предай му нашите поздравии.“ Джебрāил (алейхисселām), изключително тъжен, дойде и предаде техните поздравии на Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем) и каза: „**Те се завърнаха при Аллāху теāля. Той е доволен от тях и те са доволни от Него.**“ Любимият ни Пейгамбер (салляллāху алейхи ве селлем), изричайки „Алейхимусселām“, прие поздрава им и огорчен се обърна към мюсюлманите с думите: “**Братята ви се сблъскаха с идолопоклонниците. Последните ги разкъсаха на парчета, прободоха телата им с копия.**”

По време на това сражение езичникът Джеббāр заби копието си в тялото на Хазрети Амир бин Фухейра. В този миг Хазрети Амир каза: „Кълна се в Аллах, спечелих Дженнета.“ и пред погледите на езичниците тялото му бе издигнато в небето. Всички станаха свидетели на това необикновено явление, но само Джеббāр стана мюсюлманин.

Събитията в Раджи и край кладенеца Маўне натъжиха много Пратеника на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем). В течение на един месец след всеки намāз той (салляллāху алейхи ве селлем) моли Всевишния Аллах да даде възмездие за убийците. Всевишният Аллах прие молбата на Своя Любим и наказа тези племена със страшна суша и глад. Седемстотин души умряха от заразна болест.¹⁶¹

¹⁶¹ Бухārй, “Мегāзй”, 28; Муслим, “Имāре”, 147; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 183; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 346-352; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 51-54

Юдеите от племето Бенй Нāдир

След битката при Ухуд, в четвъртата година от хиджра, юдеите от рода Нāдир организираха план за покушение срещу любимия ни Пейгамбер. Джебрāил (*алейхисселām*) предупреди Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и планът им се провали.

Султанът на световите изпрати при тях Мухаммед бин Меслеме (*радияллāху анх*) с думите: „**Отиди при юдеите от синовете на Нāдир и им кажи: „Пратеникът на Аллах ме изпрати, за да ви съобщя следната негова заповед: „Напуснете земята ми! Не съжителствайте повече с мен! Вие подготвихте план за покушение срещу мен. Давам ви срок от десет дни. След това, ако някой от вас бъде видян, ще бъде обезглавен!“**

Юдеите се уплашиха и започнаха да се готвят да напуснат Медйна. Обаче водачът на двуличниците Абдуллах бин Убей им изпрати следното известие: „Не напускайте крепостта си! Ние ще ви подкрепим с две хиляди души.“ След всичко това Султанът на вселената връчи знамето на Хазрети Али и заедно със сподвижниците си се отправи към крепостта на рода Нāдир, който се намираше на четири километра разстояние от Медйна. Мюсюлманите обсадиха крепостта. Юдеите не се осмелиха да излязат. Не пристигна и подкреплението, обещано от Абдуллах бин Убей. След продължилата повече от двадесет дни обсада юдеите се предадоха. Оставяйки оръжията, златото и среброто си на мюсюлманите, една част от тях се заселиха в Шам, а останалите в Хайбер. В Медйна останаха само юдеите от рода Курайзā.¹⁶²

Смъртта на Фāтима бинти Есад (*радияллāху анхā*)

В четвъртата година от Хиджра бе низпослан āйет, забраняващ употребата на алкохолни напитки. В тази година Пратеникът на Аллāху теālā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се ожени за майка ни Умму Селеме, която след смъртта на мъжа си остана вдовица с няколко деца.¹⁶³ В същата тази година се състоя походът към Зāтуррика, с който бяха подчинени съседните езически племена.¹⁶⁴

Почина синът на Хазрети Осмāн и Хазрети Рукаййе – шестгодишният Абдуллах. Султанът на вселената изпълни погребалната молитва дженāзе на внука си и го положи лично в гроба. Скръбта му бе голяма. Благословените му сълзи се стекоха върху гроба. Поставайки надгробния камък, каза:

¹⁶² Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 441; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 282

¹⁶³ Тирмизй, „*Никях*“, 40

¹⁶⁴ Бухārй, „*Вузу*“, 34; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 343; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 203; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 396; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 61

„Аллāху теāлā е милостив към Своите милосърдни и добросърдечни раби.“¹⁶⁵

През същата година почина и майката на Хазрети Али – Фāтима бинти Есад (*радияллāху анхā*). Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*), като чу вестта за смъртта ѝ, се натъжи много и каза: **„Днес почина майка ми.“** След смъртта на дядо му Абдулмутталиб грижите за него бе поело семейството на чичо му Ебӯ Тāлиб и той отрасна под нежните грижи на тази благословена жена. Тя бе една от първите приели исляма. Пратеникът за световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) я обичаше като своя майка, много я уважаваше и почиташе. И в знак на тази огромна любов, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) съблече благословената си риза и заповяда, вместо със саван (кефен), да я увият с нея. След извършване на погребалната молитва дженāзе Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи, че на молитвата участвали седемдесет хиляди мелāикета. Отиде до гроба ѝ, слезе в него и за да бъде по-хубав и спокоен гробният ѝ живот, направи някакви знаци, като че ли разширяваше гроба ѝ. След това легна в него.

Когато излезе от гроба благословените му очи бяха се напълнили със сълзи и сълзите капнали в гроба. О, Аллах мой! Какво милосърдие!? И каква щастливка е тази жена!? Даже Хазрети Омер не се сдържа и каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах. Към никоя друга жена не сте се отнасяли така, както към нея.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), най-верният сред верните, му отговори: **„След Ебӯ Тāлиб никой друг не ми е правил толкова добрини, колкото нея. Тя ми беше майка. Когато нейните деца бяха гладни, тя първо хранеше мен. Когато нейните деца бяха целите в прах, тя първо вчесваше моите коси и ги мажеше с розово масло. Тя ми беше майка!**

Вместо с кефен, я увих с ризата си, за да бъде облечена с дрехите на Дженнета. Легнах до нея в гроба, за да бъде гробният живот лек и приятен за нея. Джебрāил ми предаде следното съобщение от Всевишния Аллах: „Мястото на тази жена е в Дженнета.“

След това отпрати следната ду’ā за майка ни Фāтима бинти Есад: **„Всевишният Аллах да ти прости и да те възнагради. О, майко моя! Аллāху теāлā да се смили над теб. Не обличаше себе си, а обличаше мен. Не ядеше ти, а ми даваше аз да ям. Всевишният Аллах е Онзи, Който съживява и умъртвява. Той е Вечноживият. Той не умира. О, Аллах мой! Опрости майка ми Фāтима бинти Есад! Разшири гроба ѝ! О, Аллах, Който си най-милостивият сред милостивите! Приеми тази моя ду’ā в мое име и в името на предишните пейгамбери!“**

В тази година почина и една от благословените съпруги на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Хазрети Зейнеб бинти Ху-

¹⁶⁵ Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 51

займе, въпреки че бе на тридесет години. Роди се и вторият син на Хазрети Али - Хазрети Хусейн.¹⁶⁶

През същата година езичниците от Мекка с две хилядна войска под предводителството на Ебӯ Суфян се отправиха към Бедр, за да възпрепятстват разпространението на исляма. Султанът на световите пристигна преди тях в Бедр с войска, състояща се от хиляда и петстотин муджāхиди (борци). Езичниците узнаха за това и се уплашиха. Придвижиха се само до Мерраззахрāн. Не посмяха да се срещнат с мюсюлманската войска и се върнаха обратно в Мекка. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) осем дни ги чака заедно със сподвижниците си в Бедр. След това тръгна към Медйна.

Походът срещу Бенй Мусталик

През петата година от Хиджра вождът на рода Мусталик Хāрис бин Ебӯ Дирār събра много хора и въоръжавайки ги, се готвеше да нападне Медйна. Любимият ни Пейгамбер узна за техните приготовления и веднага с войска от седемстотин души се отправи на поход срещу тях. Разположиха се край кладенеца Мурайсй и призоваха рода Мусталик към исляма. Но те не само, че не откликнаха на техния призив, но и пускайки стрелите си, започнаха да се сражават. Мюсюлманите, изпълнявайки заповедта на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): „**Атакувайте едновременно и внезапно.**“, убиха десет души от рода Мусталик. Вождът на племето успя да избяга, но дъщеря му Берра и шестстотин души от неговото племе бяха пленени. Иззетите трофеи бяха разпределени. Берра, отивайки при Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „Договорих се с моя господар да ме освободи срещу девет златни монети. Помогнете ми!“ Султанът на вселената, проявявайки милосърдие, изпълни нейното желание, откупи я и я освободи. Разказа ѝ за исляма и тя стана мюсюлманка. Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва много и тя бе удостоена с честта да встъпи в брак с него. Сподвижниците, от уважение към нея, казаха: “Срамуваме се да ползваме роднините на жената на Расӯлюллах, на майка ни, като прислужници.” и освободиха всичките си пленниците. Този брак стана причина за освобождаване на стотици пленници. Името на Берра, бе променено от любимия ни Пейгамбер на Джувейрийе. За нея майката на вярващите Хазрети Аише казва: „Не съм виждала по-благодетелна жена от Джувейрийе.“¹⁶⁷

След тази победа на ислямската войска сърцата на езичниците от околните племена се изпълниха със страх и те осъзнаха каква участ очаква осмеляващите се да ги нападнат.

¹⁶⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 392; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, IV, 68

¹⁶⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 294; Вāкидй, *ел-Меғāзй*, I, 413; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 74

БИТКАТА ПРИ РОВА

Годината бе пета от Хиджра. Изгонените от сияйната Медйна юдеи от рода Нāдир, които бяха извор на смут и раздор, се разделиха на групи и една част от тях се заселиха в Шам, а останалите в Хайбер. Сърцата им бяха изпълнени със злоба към исляма и Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и желание за отмъщение. Вождът им Хуйей, събирайки двадесет видни личности от племето си, отиде в Мекка. Срещнаха се с Ебӯ Суфян и се споразумяха да убият любимия ни Пейгамбер (*алейхиссаляту весселām*). Казаха му: „Ще сме неотлъчно до вас до приключването на това дело.“ Ебӯ Суфян им каза: „Враговете на нашите врагове са наши приятели. Но за да ви се доверим, вие трябва да се поклоните на нашите идоли. Едва тогава бихме приели вашата искреност и ще сме сигурни във вас“. За да постигнат целта си, коварните юдеи се отрекоха от религията си и се поклониха на идолите. От неверници с писание станаха неверници без писание. Заклеха се да убият Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да унищожат исляма.

Езичниците веднага започнаха с приготвянията. Изпратиха свои хора и при съседните езически племена. Юдеите също пристъпиха към действие, като започнаха да увещават племената да участват в битката. Успяха да въоръжат част от тях, обещавайки им пари и фурми. Езичниците събраха от околностите на Мекка огромна войска, състояща се от четири хиляди души, триста коня, много оръжия и хиляда и петстотин камили. В Дār-ун-недве Ебӯ Суфян връчи знамето на езическата войска на Осмāн бин Ебӯ Талха.

Когато езическата войска, състояща се от четири хиляди души, стигна до Мерраззахрāн към тях се присъединиха шест хиляди души от много племена, сред които племената Сюлейман, Фезāра, Гатафан, Мурра, Есад. С тяхното присъединяване войската на езичниците достигна десет хиляди души. Тази войска бе огромна за времето си.

Хората от племето Хузāа, които от дълго време бяха в приятелски отношения с мюсюлманите, веднага информираха Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) за действията на езичниците. Изпратеният от тях вестносец преодоля десетдневното разстояние за четири дни.

Любимият ни Пейгамбер, който при вземане на решения се допитваше до сподвижниците си, веднага ги събра и обсъди положението. Всеки един от сподвижниците даде предложение, относно мястото и начина на военните действия. Намирацията се в този съвет Хазрети Селмāн Фāрисй, взимайки думата, каза: „О, Пратенико на Аллах! У нас съществува една военна тактика. При опасност от нападение на врага, ние копаем ров и така се отбранявахме.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и спод-

вижниците харесаха неговия метод и решиха да се сражават по този начин.¹⁶⁸

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага, вземайки със себе си няколко сподвижници, отиде и избра мястото, където щеше да бъде изкопан ровът. Южната част на Медйна бе покрита с гъсти палмови дървета. Вероятността да предприемат масова атака оттам бе много малка, малобройна войска би била достатъчна за нейната отбрана. В източната част на Медйна пък се намираха юдеите от племето Бенй Курайзā, с които бяха сключили договор. И поради това, езичниците можеха да нападнат само от източната и северната част, които бяха открити. Бяха определени местата, където щяха да изкопаят ровове. Всеки един от сподвижниците трябваше да изкопае по три метра на дължина и по три и половина метра на ширина. Ровът трябваше да бъде толкова широк, че да не може да го прескочи бързо препускащ кон. Имаха много малко време. Врагът бе излязъл от Мекка и вече се движеше към Медйна. Трябваше за колкото се може по-кратко време да изкопаят рова.

Храбрите сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер, изричайки „**Бисмилляхиррахмāниррахīm**“, започнаха да копаят. Трудеха се с всички сили. Дори и децата вземаха участие в изкопаването. На хълма Зубāб бе приготвена шатра за Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Изнасяната с плетени кошнички пръст от рова изсипваха около този хълм, а на връщане влачеха камъни от планината Сел, които щяха да бъдат използвани срещу врага. Тези, които нямаха плетени кошнички, изнасяха пръстта с полите на дрехите си. Любимият ни Пейгамбер се трудеше неуморно. Сподвижниците, виждайки го, казваха: „Да се жертват за вас душите ни, о, Пратенико на Аллах! Вие недейте да работите, почивайте си! Ние достатъчно много работим.“, но той им отговаряше: **“Искам да имам дял във вашата награда, която печелите, докато работите.”**

Времето бе много студено. А и поради сушата през тази година господстваше страшен глад. Много трудно намираха храна. Страшен глад измъчваше сподвижниците, включително и Султана на световите. Привързваха към стомасите си камъни, за да се почувстват силни и за да не изпитват нужда от храна.

Изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), забравяйки собствения си глад, се тревожеше много за трудещите се в студа гладни сподвижници, съжаляваше ги и се молеше за тях: **„О, Аллах мой! Няма друг живот (който да се желае), освен отвъдния. О, Аллах мой! Опрости енсāрите и мухāджирите!“**, а те му отговаряха така: „Подчинихме се на Расūлюллах и сме готови до края на живота си да разпространяваме ислямската религия по пътя на Аллāху

¹⁶⁸ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 220; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 441; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 65-74

теӓля.“ Тази взаимна любов бе достатъчна за преодоляване на умората, глада и жаждата. Тя изкореняваше всички тези трудности.

Мюсюлманите започваха да копаят рано сутринта и продължаваха до вечерта. Един ден, докато копаеха, Хазрети Али бин Хакем си нарани крака. Качиха го на кон и го закараха при Любимия на Аллӓху теӓля. Пейгамберът ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*), изричайки: **„Бисмилляхиррахмӓниррахӓм“**, докосна крака му и на мига кракът му спря да кърви и болката изчезна. Това бе едно от чудесата на Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*).

Изнурените и гладни сподвижници не спираха да копаят. По едно време достигнаха до едно много твърдо място и не можеха да продължат. Отидоха при Пейгамбера ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и му съобщиха. Той (*салляллӓху алейхи ве селлем*) дойде, слезе в рова и поиска да му донесат съд с вода. Взе в устата си една глътка от водата и я върна обратно в съда. След това пръсна водата върху твърдото място. Взе чука и с един удар го превърна на пясък и копаенето се улесни. По време на удара благословеният корем на Пейгамбера ни (*салляллӓху алейхи ве селлем*) се оголи и намиращите се там сподвижници забелязаха камъка, прикрепен на стомаха му. Хазрети Джӓбир бин Абдуллах, отивайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Нека майка ми и баща ми бъдат жертвани за вас, о, Расӓляллах! Ще ми позволите ли да отида до вкӓщи и да се върна.“ Получилият позволение Хазрети Джӓбир разказва по следния начин за събитията след това:

„След като получих позволение от Расӓл (*алейхисселӓм*), аз отидох вкӓщи и казах на жена си: „Видях колко е гладен Пратеникът на Аллах. Състоянието му е непоносимо. Има ли нещо за ядене вкӓщи?“ Жена ми отговори: „Нямаме нищо освен това яре и няколко шепи ечемик.“ Веднага заклах ярето, а жена ми смля ечемика с ръчната мелница. От брашното омеси тесто. А месото сложи в гърне и го постави върху огъня да се вари. След всичко това аз отидох при Пратеника на Аллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и му казах: „О, Пратенико на Аллах! Имам малко храна. Заповядайте у нас заедно с няколко човека.“

Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) ме попита: **„Колко ви е храната?“** и аз му отговорих. Тогава ми каза: **„Хем е много, хем е хубаво. Кажи на жена си, докато не дойда, да не махне от огъня гърнето, нито пък да извади хляба.“** След това, обръщайки се към муджӓхидите, каза: **„О, люде, намиращи се в рова! Ставайте! Ще отидем на угощението, приготвено ни от Джӓбир.“** След тази заповед сподвижниците се събраха и тръгнаха след Пейгамбера ни. Аз веднага се прибрах вкӓщи, разказах на жена си случилото се и ѝ казах: „Какво ще правим сега?“ Тя ме попита: „Расӓл (*алейхисселӓм*) не те ли попита за количеството на храната?“ Отговорих ѝ: „Попита ме и аз му казах колко храна имаме.“ Тогава жена ми ме попита: „Ти ли покани сподвижниците или Пратеникът на Аллах?“, „Пра-

теникът на Аллах ги покани.“ отговорих аз. „Расул (*алейхисселѝм*) знае по-добре.“ каза жена ми и ме успокои.

След малко на вратата ни се забеляза сияйното лице на Пейгамбера ни (*алейхиссалѝту весселѝм*). „**Влизайте, без да се бутате!**“ каза той (*саллял-лѝху алейхи ве селлем*) на сподвижниците, които бяха много. Братята ми сподвижници седнаха да ядат на групи по десет човека. Уважаемият ни Пейгамбер (*саллял-лѝху алейхи ве селлем*) се помоли хлябът и месото да стигнат за всички, да има берекет. След това, без да свали гърнето от огъня, започна да слага от яденето върху хляба и да подава на сподвижниците. Това продължи дотогава, докато се нахраниха всички. Кълна се, повече от хиляда души се нахраниха, а хлябът и месото стояха недокоснати. След като се нахранихме и ние, раздадохме останалата храна на съседите.“¹⁶⁹

Хазрети Селмѝн Фѝрисѝ копаеше много старателно и умело. Вършеше работа за десетима. Когато той и приятелите му копаеха определеното за тях място, се натъкнаха на една голяма, твърда и бяла скала. Колкото и да се опитваха да я строшат, не успяха. А и чуковете, кирките и лопатите им се счупиха. Хазрети Селмѝн, отивайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Нека майка ми, баща ми и самият аз бъдем жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах. При копаенето попаднахме на една твърда скала. Всичките ни метални инструменти се счупиха. Не можахме дори да я помръднем.“ Любимият на Всевишния (*саллял-лѝху алейхи ве селлем*) отиде на мястото и поиска чука за трошене на камъни. Намиращите се там сподвижници зачакаха с любопитство.

Султанът на пейгамберите се спусна в рова. Изричайки: „**Бисмил-лѝхиррахмѝниррахѝм**“, вдигна чука и така силно удари скалата, че проблясна светкавица, която освети Медѝна, и се отрони едно парче. Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*саллял-лѝху алейхи ве селлем*) каза: „**Аллѝху екбер!**“ Последваха възгласите на сподвижниците. След това удари втори път. И пак светкавица, осветяваща наоколо!.. И парчета, отронили се от скалата... Любимият ни Пейгамбер отново каза: „**Аллѝху екбер!**“ и отново последваха възгласите на сподвижниците. Когато удари за трети път, излезе още една светлина и скалата се разби на парчета. Султанът на световите отново каза: „**Аллѝху екбер!**“ и славните сподвижници му се подчиниха.

Хазрети Селмѝн подаде ръката си и любимият ни Пейгамбер излезе от рова. Селмѝн Фѝрисѝ (*радиял-лѝху анх*) каза: „Нека баща ми, майка ми и моята душа бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! За пръв път в живота си видях такова нещо. Каква мъдрост се крие тук?“ Тогава Пейгамберът ни (*саллял-лѝху алейхи ве селлем*) се обърна към сподвижниците си и ги попита: „**Видяхте ли и вие това, което е видял Селмѝн?**“ Отговориха му: „Видяхме, о, Пратенико на Аллах! Видяхме как блесна силна светкавица, когато ударихте камъка с кирката. После, когато изрекохте: “Аллѝху

¹⁶⁹ Бухѝрѝ, “*Мегѝзѝ*”, 27; Дѝримѝ, “*Мукаддѝме*”, 7; Ибн Ебѝ Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 425

екбер”, ние повторихме след вас.” Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**В светлината на първия удар видях дворците на хосроя (в Медāин). Джебрāил (алейхисселāм) дойде и ме благовести със следното: „Твоята общност ще извоюва тези земи.“ При втория удар видях червените дворци на Шам. Джебрāил (алейхисселāм) дойде и ми каза: „Общността ти ще покори и тези земи.“ При третия удар видях дворците на Сан’а (на Йемен). Джебрāил (алейхисселāм) ме благовести: „Общността ти ще завладее и това място.“**

След това Султанът на вселената описа двореца на хосроя (персийския владетел). Хазрети Селмāн, който бе от тези земи, възкликна: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви е изпратил с истинската религия и с Книгата, този дворец е точно такъв, какъвто го описахте вие. Свидетелствам, че вие сте пратеник на Всевишния Аллах.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Селмāн! Шам несъмнено ще бъде покорен. Ираклий ще избяга в най-далечната точка на своята страна. Вие ще властвате над целия Шам. Никой няма да може да ви се противопостави. Йемен без съмнение ще бъде завладян. И Персия ще бъде завладяна и хосроят ще бъде убит. Всевишният Аллах ще ви удостои с тези победи и завоевания след мен.**“¹⁷⁰

Хазрети Селмāн Фāрисī (*радияллāху анх*) разказва: “Видях, че всички тези неща, съобщени от Расūлюллах, наистина се случиха.”

Врагът вече бе наблизил. Работеха много усилено, трябваше колкото се може по-скоро да завършат рова. Муджāхидите напуснаха местата си само при нужда и то с позволението на Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). А двуличниците идваха на работа, когато си искат и напуснаха без да искат неговото позволение. Отгоре на това се надсмиваха над сподвижниците и казваха: „Ние се укриваме от врага в ровове, а той ни обещава дворците на Йемен, Шам и Персия. Много ни е чудно. Що за хора сте.“

По този повод бе низпослан следният āйет, свързан с вярващите, меāл: „**Истинските вярващи са само онези, които (искрено) вярват в Аллāху теāлā и в Неговия Пратеник, и когато са с него (Расūлюллах) по въпрос, изискващ колективни действия (като джихād, предприемане на мерки за джихād, събрания по време на петъците и байрамите), те не си отиват, докато не поискат от него позволение. Следователно (о, Любими Мой) онези, които ти искат позволение, са истинските повярвали в Аллāху теāлā и Пратеника. Когато те искат позволение от теб за някои свои дела, позволи на когото желаеш и искай прощката на Аллāху теāлā за тях! Без съмнение Аллāху теāлā е много опрощаващ, много милосърден.**“ (сūra Нūr: 62)

¹⁷⁰ Вāкидī, *ел-Мегāзī*, I, 450

Бяха низпослани и следните айети, свързани с двуличниците: „**Не приемайте поканата на Пратеника на Аллāху теāлā като поканите помежду ви** (на които понякога се отзовавате, а понякога не. Веднага тичайте към неговата покана и не се отделяйте без позволение). Аллāху теāлā без съмнение знае онези от вас, които скришом се измъкват. И да се боят онези, които се противопоставят на неговата заповед, да не бъдат сполетени от беда в земния и болезнено мъчение в отвъдния живот! **Внимавайте! На Аллāху теāлā е всичко на небесата и на земята. Знае Той вашата вяра** (дали сте вярващи или двуличници) и **Деня Къямет, когато** (двуличниците и неверниците ще) **бъдат върнати при Него. Аллāху теāлā ще ги извести за това, което са вършили в земния живот. Аллāху теāлā знае всичко.**“ (сӯра Нӯр: 63-64)

Минаха шест дни откакто почнаха да копаят. Всеки си беше свършил работата достойно. Само едно място, поради недостиг на време, не бе широко и дълбоко изкопано. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изтъкна безпокойството си, казвайки: „**Езичниците, освен отгук, от никъде другаде не могат да минат.**“ и постави на това място охрана.

Когато войската на езичниците се доближи съвсем до Медйна, водачът на юдеите от рода Нāдир каза на командира на курайшската войска, че намиращите се в Медйна юдеи от рода Курайзā имат договор с мюсюлманите, но могат да измамят техния водач Кааб бин Есад и да ги привлекат на своя страна. Тогава командирът на курайшската войска отвърна: „О, Хуйей! Веднага отиди при Кааб бин Есад. Да нарушат договора с мюсюлманите и да ни помогнат.“ Една от точките на договора гласеше: „В случай на нападение, мюсюлмани и юдеи да се обединят и да си помагат срещу тези, които нападат Медйна.“

През нощта юдеят Хуйей отиде в къщата на Кааб. Почука на вратата, представи се и каза: „О, Кааб! Доведох десет хилядна войска, състояща се от курайшите и много други племена, сред които Кинāне и Гатафан. Мухаммед и сподвижниците му вече няма да могат да се спасят. Заедно с курайшите дадохме обет, докато не ги унищожим напълно, да не тръгнем отгук.“ Кааб му каза: „Ако вие не успеете да ги унищожите, и курайшите и войните от Гатафан се завърнат по родните си места, ние ще си останем тук. Опасявам се да не ни убият.“ Хуйей каза: „За да отпаднат опасенията ти, поискай седемдесет души от Курайш и от Гатафан като заложници. Докато тези заложници са при теб, те няма да могат да си отидат отгук. Ако случайно бъдат победени и си отидат, аз ще бъда до вас. Тогава бедата, която ще сполети вас, ще сполети мен.“ и успя да измами Кааб, а след това и другите юдеи. Накара ги да нарушат договора.

След това Хуйей се върна при курайшската войска и съобщи, че юдеите от Бенй Курайзā са преминали на тяхна страна и ще нападнат мюсюлманите откъм тила.

На седмия ден езичниците пристигнаха и разположиха лагера си в западната и северната част на Медйна, където бе изкопан и ровът. Те замисляха с огромната си войска да опожарят изцяло Медйна, да убият Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му и да унищожат исляма. Противопоставянето на такава огромна войска бе много трудно.

Езичниците не очакваха да срещнат такова препятствие като рова. Като го видяха се изумиха. Ровът бе толкова широк, че и най-добрият кон не би го прескочил. А и падналият вътре трудно би излязъл, особено ако е облечен в броня.

Когато любимият ни Пейгамбер научи за пристигането на езичниците, веднага събра уморените си сподвижници, които шест дни се трудеха без почивка, и разположи лагера си в полите на планината Сел. Зад гърба им останаха планината Сел и Медйна, пред тях се намираше ровът, а от другата страна на рова бе врагът. За свой заместник в Медйна Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) остави отново Хазрети Ибн-и Умм-и Мектūм. Жените и децата бяха настанени в укрепени къщи. В три хилядната ислямска войска имаше само тридесет и шест конници. Знамената бяха връчени на Зейд бин Хāрисе и Саад бин Убāде (*радияллāху анхум*).¹⁷¹ Шатрата от кожа на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе опъната в полите на планината Сел.

Сподвижниците, които пак щяха да проявят невиджан героизъм, започнаха да следят внимателно действията на врага. По едно време Хазрети Омер дойде при любимия ни Пейгамбер и му каза: „О, Пратенико на Аллах! Чух, че юдеите от рода Курайзā са нарушили договора и се готвели да воюват с нас.“ Това съобщение бе неочаквано за Султана на световете, но той рече: **„Хасбуналлāху ве ни’мел векйл – Достатъчен ни е Аллах! Колко прекрасен Довереник е Той!“** Натъжи се много. Ислямската войска остана между два огъня. На север и запад се намираха езичниците, а на югозапад – юдеите.

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Зубейр бин Аввām в крепостта на юдеите от рода Курайзā, за да разузнае положението. След като се върна, той разказа следното: „О, Пратенико на Аллах! Видях ги да си поправят и заздравяват крепостта, да правят военни упражнения и маневри. Също така си събираха и животните.“ Тогава Любимият на Аллāху теāлйā изпрати при курайзите Саад бин Муāз, Саад бин Убāде, Хаввāt бин Джубейр, Амр бин Авф и Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анхум*), за да ги наставляват и да подновят договора.¹⁷²

Петимата сподвижници отидоха в крепостта на курайзите и ги наставляваха, но наставленията им се оказаха безполезни. Юдеите започнаха да ги обиждат: „Вие ни направихте нещастни и безпомощни, като изселихте

¹⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 67

¹⁷² Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 460

нашите братя от рода Нāдир. Какъв е този Мухаммед? Между нас няма никакъв договор. Дали сме обет да го нападнем заедно и да го убием. Несъмнено ще помогнем на нашите братя!“ Това бяха последните им думи.

Хазрети Саад бин Муāз и приятелите му се върнаха и съобщиха по завоалиран начин положението на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**Запазете това в тайна! Кажете само на онези, които знаят, защото войната се състои от предпазливост и измама!**“¹⁷³

Разположените от едната страна на рова сподвижници чакаха Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговата команда. След малко Султанът на вселената пристигна при тях и произнесе думите: „**Аллāху екбер! Аллāху екбер!**“ Последваха възгласите на славните сподвижници. Възвеличавайки името на Всевишния Аллах, мюсюлманите всяха страх в сърцата на намиращите се от другата страна на рова езичници, многобройни като пясък. Чувайки техните възгласи, те си казаха: „Сигурно Мухаммед и сподвижниците му получиха радостна вест.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към сподвижниците си, им предаде следната радостна вест: „**О, мюсюлмани! Радвайте се, Всевишният Аллах ви благовести с победа и помощ!**“ Славните сподвижници бяха участвали в много походи, участваха и в битките при Бедр и Ухуд. И всеки път, с позволението на Всевишния Аллах и благодарение на берекета на молитвите на Пратеника на Аллāху теāлй, успяваха да разгромят огромната по численост и снаряжение езическа войска. За тях не съществуваха никакви препятствия и непреодолими трудности, щом ги оглавяваше най-скъпото творение на Аллāху теāлй. Времето бе много студено, измъчваше ги страшен глад. Много от тях, включително и Султанът на вселената прикrepиха камъни на стомасите си. А врагът отсреща бе многоброен като пясък. Но за славните сподвижници числеността на врага и трудностите не бяха от значение. Всевишният Аллах за тях бе достатъчен. Колко прекрасен Довереник бе Той. На Него се отдадоха. На Него се уповаха.

Водачите на курайшите и вождовете на дошлите с тях племена, преди да предприемат общо настъпление, започнаха да обикалят около рова и да търсят място, откъдето да преминат. Обходиха го от единия край до другия. Накрая спряха до едно място, което в бързината бе останало неизкопано и решиха, че мястото е подходящо за атакуване. Движещите се след своите водачи езичници, поглеждайки ту рова, ту славните сподвижници, си казаха: „Кълнем се, че това не е дело на арабите. Със сигурност ги е посъветвал онзи персиец.“

¹⁷³ Бухārй, „Джихād“, 157; Ебӯ Дāvӯд, „Джихād“, 101; Тирмизй, „Джихād“, 5; Ибни Мāдже, „Джихād“, 28; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 126

Курайшките водачи, посочвайки на бойците си тясното място, казаха: „Кой ще може да прескочи рова и да мине от другата страна.“ Петима конници престъпиха напред. Те щяха да минат от другата страна и да се сражават поотделно с мюсюлманите. Славните сподвижници и езичниците следяха с любопитство действията на петимата конници. Конниците се отдръпнаха назад, за да се засилят. След това, обръщайки главите на конете си към тясното място на рова, се устремиха натам. Стремително движещите се породисти коне успяха с един скок да минат от другата страна на рова. Много други конници се опитаха да ги последват, но опитите им бяха неуспешни. Сред прескочилите рова бе и излъчващият страхопочитание Амр бин Абдӯд, който бе облечен целия в броня. Амр се провикна към муджāхидите: „Да излезе напред този, който иска да се сражава с мен!“

Хазрети Али отиде при любимия си Пейгамбер и поиска разрешение за двубой с Амр, но дори не бе облечен в броня. Сподвижниците го гледаха с благородна завист. Султанът на световите свали благословената си броня и я сложи на Хазрети Али. След това го опаса с меч си и сваляйки благословената си чалма, я уви на неговата глава. След всичко това, той отправи следната ду'ā: **„О, Аллах мой! В битката при Бедр падна като шехїд чичовият ми син Убейде, а в битката при Ухуд – чичо ми Хамза. До мен остана моят брат и чичов син Али. Опази го и го дари с помощта си. Не ме оставяй сам!“** Сподвижниците казаха: „Амїн!“

Хазрети Али, сред молитви и текбїр, се придвижи напред пеша и заста на пред стоящия като страшилище Амр бин Абд. Покритият изцяло в броня Амр не можа да го познае и го попита кой е. Хазрети Али му отговори: „Аз съм Али бин Ебӯ Тāлиб.“ Амр, преструвайки се, че му е жал за него, му каза: „О, сине на брат ми. Баща ти беше мой приятел и затова не искам да проливам кръвта ти. Не може ли някой от чичовците ти да излезе срещу мен?“ Но Хазрети Али, изричайки: „О, Амр! Кълна се в Аллах, аз искам да пролея кръвта ти, но не е ли редно и двамата да бъдем в равностойно положение? А и не приляга ли това на достойнството на храбреците? Аз съм на земята, а ти си върху коня.“, го предизвика на двубой.

Чувството на храброст надделя и Амр веднага слезе от коня си, отсече краката му и с ярост заста на пред Хазрети Али. Когато се опита да го нападне, Лъвът на Аллāху теāлї му каза: „О, Амр! Чух, че си се заклел, преди да се биеш с някого от Курайш, да изпълниш едно от две негови желания. Истина ли е?“ „Истина е.“ отговори Амр. Тогава Хазрети Али рече: „Първото ми желание е да повярваш във Всевишния Аллах и Неговия Пратеник и да станеш мюсюлманин.“ Амр се ядоса и каза: „Не ми трябва това. Отмини го!“ Хазрети Али продължи: „Второто ми желание е да се откажеш от сражението и да се върнеш в Мекка. Защото, ако Пратеникът на Аллāху теāлї извоюва победа над врага, ти с тази твоя постъпка ще си му помогнал.“ Ядосаният Амр отвърна: „Отмини и това! Заклех се, че докато не отмъстя, няма да си сложа парфюм. Ако имаш друго желание, кажи!“ Хазре-

ти Али рече: „О, враже на Всевишния Аллах! Вече не остана нищо друго, освен да се сражавам с теб!“

Амр, смеейки се на думите му, каза: „Много чудно! И през ум не ми е минавало, че в Арабия е съществувал такъв храбрец, който би дръзнал да излезе срещу мен. О, сине на брат ми! Кълна се, че не искам да те убивам, защото баща ти беше мой приятел. Аз исках пред себе си хора от първенците на Курайш, като Ебӯ Бекр и Омер. “ Хазрети Али каза: „И така да е, но аз излязох тук, за да те убия!“ Тези негови думи вбесиха Амр. Той вдигна меч си и го стовари върху Хазрети Али, но очакващият удара Али (*радияллāху анх*) светкавично скочи настрана и посрещна удара с щита си. Ала Амр много такива щитове бе направил на парчета. Дори и най-здравите не издържаха на неговите удари. И този път се случи същото. Щитът на Хазрети Али стана на парчета и мечът го одраска по главата. На свой ред Хазрети Али вдигна Зулфикяра си и изричайки: „О, Аллах!“, го стовари върху врата на Амр. Главата му, заедно с шлема, изхвъркна. Възгласите на сподвижниците: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ запълниха пространството. От страна на врага се понесоха викове и ридания. Молбата на Султана на пейгамберите бе приета. Чудовището Амр бе проснат на земята, от тялото му шуртеше кръв. Приятелите на Амр, които разчитаха най-много на него, виждайки го проснат на земята, веднага се нахвърлиха върху Хазрети Али. Сподвижниците ги видяха и изтичаха натам. Зубейр ибн Аввām (*радияллāху анх*) рани Неуфел бин Абдуллах и го събори в рова, заедно с коня му. Хазрети Али слезе в рова и разполови тялото му на две. Останалите едвам избягаха обратно през рова. Главнокомандващият на курайшите още в самото начало на битката изпадна в дълбоко отчаяние.

Начинът на военните действия вече бе ясен. Ровът възпрепятстваше заставането на двете войски един срещу друг. Започнаха да се обстрелват със стрели, но тези действия само удължаваха битката. Езичниците разбраха, че по този начин няма да могат да удържат победа и решиха да предприемат настъпление по цялото протежение на рова. Огромната вражеска войска от десет хиляди души полагаше усилия да премине рова, но трихилядната славна ислямска войска ги пресрещаше със стрели и камъни. Тази борба продължи до вечерта.

През нощта Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) постави охрана на различни места на рова. А самият той дежуреше на най-тясното място. В Медйна отпрати патрул от петстотин души и им заповяда да произнасят на висок глас текбйр по улиците. По такъв начин евентуалната опасност щеше да се предотврати навреме, жените и децата щяха да бъдат предпазени.

Юдеите от Курайзā пък, изпращайки Хуйей бин Ахтаб при езичниците, поискаха подкрепление от две хиляди души за внезапно нощно нападение. Щяха да нападнат останалите без защита жени и деца. Но патрулирането на муджāхидите и техните възгласи всяха голям страх в сърцата им и те,

отдръпвайки се в укрепленията си, зачакаха удобния момент. От време на време на малки групички се опитваха да влязат в Медйна.

Една вечер един от първенците на рода Курайзā на име Газзāl с отряд от десет души успя да се добере до къщата, където се намираше лелята на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Сафийе. Вътре имаше жени и деца. Нямаше нито едно оръжие, с което да се отбраняват. Юдеите започнаха първо да обстрелват със стрели къщата, след това се опитаха да влязат вътре. Един от тях успя да влезе във вътрешния двор и започна да се оглежда наоколо и да търси достъп до къщата. През това време смелата леля на любимия ни Пейгамбер предупреди жените да не шумят и слизайки долу, отиде до вратата. Уви около главата си един тюлбент, за да изглежда като мъж, взе една тояга и един нож. След това бавно отвори вратата, приближи се откъм гърба на юдея и стовари с всички сили тоягата на главата му. Без да губи време уби падналия на земята юдей. След това хвърли главата му на намиращите се отвън юдеи, които продължаваха да пускат стрели. Юдеите, виждайки до краката си отрязаната глава на техния приятел, бяха обхванати от ужас и започнаха да бягат. Бягаха и си говореха: „А бяха ни казали, че в домовете на мюсюлманите не са останали мъже, че всички са излезли да се бият!“¹⁷⁴

На сутринта военните действия продължиха с всички сили. Султанът на световете, обръщайки се към сподвижниците си с думите: „**Кълна се във Всевишния Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, трудностите, с които се сблъскваме, несъмнено ще свършат и вие ще постигнете спокойствие!**“, ги посъветва да търпят и им съобщи, че победата ще е на вярващите. При тази радостна вест сподвижниците забравиха и глада, и трудностите. Продължиха да се отбраняват с всички сили. Не позволиха на нито един езичник да премине рова. Сподвижникът Хазрети Саад бин Муāз се сражаваше много храбро и по време на сражението бе ранен от стрелата на Хиббāн бин Кайс бин Арака. Стрелата попадна в артерията му и той загуби много кръв. Раненият Хазрети Саад, виждайки как намиращите се около него хора се мъчат да спрат кръвотечението, разбра, че състоянието му е сериозно и се помоли: „О, Господи! Ако ще продължи стълкновение с курайшите – остави ме жив. Защото от нищо друго не изпитвам такова голямо удоволствие, каквото изпитвам от сражението с езичниците, измъчващи своя Пратеник и опровергаващи неговото дело. А ако сражението е към своя край, позволи ми да умра като шехїд. Не взимай душата ми, докато не видя участието на Бенї Курайзā!“ Молитвата на Хазрети Саад бе приета и кръвотечението спря.

Двуличниците, намиращи се в редиците на ислямската войска, като Абдуллах бин Убей действаха много бавно и не се доближаваха към челните редици. Правеха всичко, за да разтърсят муджāхидите душевно. Стараеха

¹⁷⁴ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 463

се да всеят смут, казвайки: „Мухаммед ви обещава богатствата на цезаря и хосроя, но сега сме се затворили в този ров и от страх дори по нужда не можем да отидем. Аллах и Неговият Пратеник ни обещават само измама!“ А когато се оказваха на тясно, напускаха местата си под претекст, че домовете им могат да бъдат нападнати от врага. Тези действия на лицемерите представляваха отделен проблем за мюсюлманите.

Стремящите се да постигнат победа езичници използваша всичките си сили, но срещаха геройска съпротива от страна на храбрите сподвижници. Най-много шурмуваха тесния проход. Любимият ни Пейгамбер не се отделяше оттам и насърчаваше сподвижниците си и те оказваха невиджана съпротива. По едно време езичниците съсредоточиха стрелбата си на едно място. Това място бе шатрата на Султана на световите.

Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе облечен в броня. На главата му имаше шлем. Стоеше изправен пред шатрата си и даваше заповеди на сподвижниците. Езичниците понякога съсредоточаваха силите си върху най-слабо защитеното място на мюсюлманите. Благословените сподвижници, пристигайки веднага на това място и сражавайки се с всички сили, успяваха да ги отблъснат. Битката бе толкова жестока, че муджāхидите нямаха време дори да се оглеждат. В този ден започналото рано сутринта сражение продължи до късно вечерта. При настъпване на времето за всеки един намāз благословените сподвижници казваха: „О, Расуляллах! Не можаме да изпълним намāза.“, а той с огромна тъга им отвърщаше: **„Кълна се в Аллах, и аз не можах да изпълня.“** Късно вечерта с мощна атака успяха да отблъснат езичниците и да ги разпръснат. Разпръснатите се езичници не успяха да се съберат и се отдръпнаха в лагера си, за да пренощуват. А муджāхидите се насочиха към шатрата на любимия ни Пейгамбер. Изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) бе много огорчен от това, че мюсюлманите пропуснаха молитвите намāз, не се сдържа и прокле езичниците, което не бе обичайно за него, казвайки: **„Както те възпрепятстваха изпълняването на намāзите ни, занимавайки ни до залез слънце, така Всевишният Аллах да напълни домовете, стомасите и гробовете им с огън.“** Пратеникът на Алля̀ху теāля (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и мюсюлманите първо отслужиха (наваксаха) пропуснатите обеден, следобеден и вечерен намāз, след това изпълниха и нощния намāз.

След тези сражения езичниците разбраха, че през деня е невъзможно да победят мюсюлманите и затова решиха да организират и нощни нападения. Предполагаха, че по този начин ще удържат окончателна победа над тях. Веднага заедно с юдеите от Курайзā преминаха към изпълнение на взетото решение. Езичниците разпределиха бойците си на групи и започнаха да нападат, редувайки се. Тези техни нападения продължиха с дни. Славните сподвижници, начело с любимия ни Пейгамбер, въпреки глада, безсънието и умората продължаваха да се отбраняват. Не позволиха на ни-

то един вражески боец да премине рова. Тази битка бе по-страшна, по-жестока и по-трудна от всички други предишни битки.

Гладът настигна и курайшите. Конете и камилите им започнаха да измират, защото по земята нямаше и стръкче суха трева. Командирът на езичниците изпрати един отряд под командването на Дирār бин Хаттāб при юдеите от Курайзā, за да ги осигурят с продукти. Юдеите, които жертваха всичко за неверниците, веднага натовариха двадесет камили с жито, ечемик, фурми и слама за животните и им ги предадоха. На връщане отрядът на Дирār, в близост до Кубā, срещна една група мюсюлмани. Мюсюлманите веднага нападнаха курайшите. Състоя се кърваво сражение, в резултат на което езичниците се разбягаха, а натоварените им камили бяха предадени на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тези мюсюлмани бяха удостоени с много ду'ā.¹⁷⁵

Султанът на вселената, в продължилата около месец битка, бе много загрижен за своите сподвижници, които се намираха в изключително тежко състояние, бе по-състрадателен към тях и от техните бащи. Виждащият свръхчовешките им усилия Пратеник на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), опирайки благословеното си чело в земята, се молеше за тях: „**О, Аллах мой! Ти, Който помагаш на изпадналите в трудно положение! Ти, Който приемаш молбите на нуждаещите се и отчаяните! Несъмнено виждаш моето състояние и състоянието на Есхāба ми. О, Господарю! Разгроми неверниците! Всеи сред тях разединение! Дари ни с победа!**“ През последните дни любимият ни Пейгамбер повтаряше често тази своя молба.

Измъчените от глада езичници полагаха огромни усилия, за да унищожат колкото се може по-скоро мюсюлманите. В една нощ, когато сражението продължаваше с цялата си ярост, в сърцето на един от вражеската армия се появи любов към исляма. Това бе Нуайм бин Месūd от гатафанците. Той отиде при любимия ни Пейгамбер и каза: „О, Расūляллах! Дойдох, за да потвърдя, че Аллāху теāлйā е един единствен и че ти си истинския пратеник. Хамд на Аллāху теāлйā, че ме дари с честта да стана мюсюлманин! Досега воювах срещу вас, а отсега нататък ще воювам против неверниците. Готов съм да изпълнявам това, което ми заповядваде. О, Пратенико на Аллах! Племето ми дори не знае, че съм станал мюсюлманин.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Ще можеш ли да отидеш при тези неверници, да всееш раздор сред тях и да ги разединиш?**“, „О, Пратенико на Аллах! С помощта на Всевишния Аллах ще го направя. Но позволено ли ми е да говоря, каквото си искам?“ попита Нуайм. Любимият ни Пейгамбер отговори: „**Войната е измама, можеш да казваш, каквото си искаш.**“

¹⁷⁵ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 467

И Хазрети Нуайм бин Месūd, отивайки първо при юдеите от рода Курайзā, каза: „Знаете колко ви обичам. Това, което ще ви кажа, да си остане между нас, никой да не го знае.“ Юдеите се заклеха да не казват на никого. И Хазрети Нуайм продължи: „Делото на този човек (на Пратеника на Ал-лāху теāля) несъмнено е зло. Знаете какво стори с рода Нāдир и рода Кай-нукā. Всички вие видяхте как той ги изсели от родните им места. Сега племената Курайш и Гатафан са дошли да се сражават с мюсюлманите и вие ги подкрепяте. Сражаваме се вече дни наред, но все още не сме постигнали никакъв резултат. Ако продължи така, обсадата ще се проточи. Имотите, жените, децата на тези племена не са тук, както вашите, и това не е тяхната страна. Ако в тази битка успеят да победят, ще съберат трофеите и ще си отидат. А ако бъдат победени, ще си заминат, а вас ще ви оставят тук. Но вие няма да можете да се справите с мюсюлманите. В момента битката показва, че победата ще е на страната на мюсюлманите. Ако се случи така, както предполагам, мюсюлманите няма да ви оставят живи. Затова трябва бързо да предприемем някакви мерки.“¹⁷⁶

Слушащите го с голямо вълнение и боязън юдеи останаха много доволни от приятелското отношение на Хазрети Нуайм и му казаха: „Кажни ни какво да правим?“ Очакващият този въпрос Хазрети Нуайм каза: „Не се сражавайте с мюсюлманите, докато не вземете за заложници някои от големците на племената Курайш и Гатафан. Докато заложниците са при вас, те не биха могли да избягат и да напуснат бойното поле.“ Юдеите се съгласиха с него, благодариха му и му оказаха гостоприемство.

След това Хазрети Нуайм отиде в лагера на курайшите. Обръщайки се към техните водачи, каза: „Знаете враждебността ми към Мухаммед и колко много ви обичам. Мой дълг е да ви съобщя нещо, което съм научил, но трябва да се закълнете, че няма да го кажете на никого.“ Те се заклеха. Тогава Хазрети Нуайм им каза: „Да знаете, че юдеите от Курайзā се разкайвали, че са се съюзили с вас, и изпратили следното съобщение до Мухаммед: „Да вземем заложници от големците на Курайш и Гатафан, с цел да ги обезглавим и после да ги предадем на вас. После да се съюзим с вас и да ги унищожим докрай. В замяна да простите на нашите братя от рода Нāдир и да ги върнете по родните им места.“ И Мухаммед е приел техните искания. Ако юдеите поискат от вас заложници, не им давайте, защото ще ги убият всичките. Внимавайте, да не чуе никой!“ Курайшите благодариха за това важно съобщение и му оказаха уважение.

После Хазрети Нуайм отиде при племето Гатафан и им каза същото.

След един ден водачът на Курайш изпрати съобщение до рода Курайзā: „Положението ни се усложни. Студено е, животните ни измират. Тази вечер да се подготвим добре и утре заедно да ги нападнем.“ Но юдеите им казаха: „Ние в събота не се сражаваме. А и за да се сражаваме заедно с вас,

¹⁷⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 228; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 481; Кеттāнй, *ет-Тератйбу’л-Идāриййе*, I, 543

трябва да ни дадете заложници от вашите големци. Ако обсадата се проточи и вие се приберете по родните си места, ще ни оставите на Мухаммед. А като ни дадете заложници, то тогава не бихте могли да ни изоставите.“ Когато командирът на курайшите узна за това, каза: „Нуайм бин Месūd ни е казал истината.“ и им изпрати отново следното съобщение: „Никого няма да ви дадем заложник. Ако утре се сражавате с нас, ще е добре, ако ли не, то тогава ние ще се приберем в родината си и вие ще си останете с Мухаммед и неговите сподвижници!“

Юдеите от Курайзā, приемайки за истина думите на Хазрети Нуайм, казаха: „Тогавата, при това положение, ние не бихме се сражавали заедно с вас срещу мюсюлманите.“ Страхът се загнезди в сърцата и на двете страни.¹⁷⁷

Джебрāил (*алейхисселām*), явявайки се, събщи на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), че Всевишният Аллах ще унищожи езичниците, изпращайки им ураган. Султанът на вселената застана на колене, и вдигайки благословените си ръце, благодари на Всевишния Аллах: „**О, Аллах мой! Благодаря Ти за милостта към мен и моите сподвижници!**“ След това събщи радостната вест и на сподвижниците си.

Бе събота вечер. Пълен мрак покри навсякъде. Последва страшен студ, след което се появи и много силен вятър. Ето как Хазрети Хузейфе бин Йемāн описва тази нощ:

„В тази нощ беше толкова тъмно, че дотогава такава тъмна нощ не бяхме виждали. Започна да духа страшен вятър с шум, наподобяващ гръмотевица. През това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ни събщи, че езичниците са изпаднали в страх и паника и са се появили разногласия сред тях. От жестокия студ, от глада и от ужаса на нощта не можехме да се изправим на крака, бяхме се завили и чакахме без да мръднем.

Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да изпълнява намāз и след като прекара част от нощта в изпълнение на намāз, се обърна към нас и каза: „**Има ли някой от вас, който ще отиде при езичниците и ще разузнае положението? Ще помоля Аллāху теāлй този, който ми донесе новини от тях, да бъде мой приятел в Дженнета.**“ Намиращите се там не можах да се изправят на крака от жестокия студ и страшния глад. После Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се приближи към мен. Аз бях клекнал и се свил от студа и глада. Расūллоллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), докосвайки ме, попита: „**Кой си ти?**“ Отговорих му: „Аз съм Хузейфе, о, Пратенико на Аллах!“ Каза ми: „**Отиди да видиш какво прави това племе! До завръщането си при мен не хвърляй камъни по тях, не пускай стрелите си, и не ги удряй с копие и меч! До завръщането си при мен ти няма да почувстваш нито студ, нито горещина, няма да бъдеш пленен и измъчван.**“

¹⁷⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 228; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 481

Взех си меч и лъка и се приготвих да тръгна. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли за мен: „**О, Аллах мой! Пази го отпред и отзад, отдясно и отляво, отгоре и отдолу!**“

Тръгнах към езичниците. Като че ли се движех в хамам. Кълна се в Аллāху теāлйā, не чувствах нито страх, нито студ, нито пък някакво настръхване. Накрая стигнах до лагера им. Командирът и големците им бяха наклали огън в един окоп и се топлеха. Ебӯ Суфян казваше: „Трябва да си отидем оттук.“ Веднага ми мина през ума да го убия точно там. Извадих една стрела от колчана си и го поставих на лъка. Исках да го убия, възползвайки се от светлината на огъня. Когато вече бях готов да стрелям, си спомних думите на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и се отказах. След това намерих смелост и доближавайки се до езичниците, седнах до огъня. Силният вятър и невидимата армия на Всевишния Аллах (мелйикетата) не им даваха спокойствие: падаха им съдовете, угасваше им огъня и светлината, шатрите падаха върху главите им. По едно време командващият езическата армия Ебӯ Суфян се изправи и каза: „Внимавайте, сред вас може да се намират шпиони, всеки от вас да погледне човека до себе си! Всеки да се хване за намиращия се до него!“ Ебӯ Суфян като че ли предусещаше проникването на непознат човек сред тях. Веднага хванах ръцете на намиращите се от двете ми страни мъже и ги запитах преди тях за имената им. По този начин им попречих да ме разпознаят.

Накрая Ебӯ Суфян се обърна към войската си със следните думи: „О, курайши! Това място е много неподходящо за оставане. Конете и камилите започнаха да измират. Виждате какво ни сполетя от вятъра. Веднага си тръгнете! Ето аз си тръгвам!“ и се качи на камилата си. Езичниците, словени и отпаднали, се събраха и тръгнаха към Мекка. Над тях се сипеха пясък и дребни камъни.¹⁷⁸

След като си заминаха, аз се отправих към Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). По средата на пътя пред мен се появиха около двадесет конници с бели чалми (мелйикета). Казаха ми: „Съобщи на Расӯлюллах, че Всевишният Аллах съсипа врага.“ Когато се върнах при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го заварих да изпълнява намāз върху един килим. Още със завръщането си, аз си възвърнах предишното състояние – започнах да треперя и зъзна от студ. След приключване на намāза Расӯл (*алейхисселām*) ме попита какви вести съм му донесъл. Съобщих му за печалното състояние на езичниците и за тяхното отстъпление. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се зарадва и се усмихна. Не бяхме спали дни наред. Любимият ни Пейгамбер ме извика при себе си и ме загърна с единия край на килима си. И така прекарахме нощта. На зазоряване Расӯлюллах ме събуди. От войската на езичниците нямаше и следа.“

¹⁷⁸ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 489

Ужасният вихър продължи чак до пристигането им в Мекка, а след тях се носеха възгласите „Аллāху екбер!“

След бягството на курайшите, и присъединилите се към тях езически племена напуснаха Медйна и потънаха в мъката на голямото поражение, което нямаше да забравят. През това време Султанът на вселената и неговите славни сподвижници се прекланяха доземи в суджуд в знак на благодарност към Аллāху теāля. С възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ муджāхидите се отправиха към озарената Медйна. За миг улиците на Медйна се напълниха с деца, излезли да посрещнат любимия ни Пейгамбер и благословените си бащи, чичовци, вуйчовци, братя. Расуллoллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) им отвърщаше с усмивка...

В битката при рова бяха станали шехйди шестима мюсюлмани. По повод на тази битка Всевишният Аллах в āйетите казва, меāl:

„Аллāху теāля върна неверниците с тяхната ярост. Те не получиха никакво благо, никаква победа (по време на войната при окопа). Аллāху теāля (с мелāикетата и вятъра) бе достатъчен за (да постигнат победа) вярващите в сражението. Силата на Аллāху теāля стига за всичко. Прави каквото пожелае“ (сūra Ахзāб:25)

„О, вярващи, помнете богатата на Аллāху теāля към вас, когато (в битката при окопа) ви нападнаха войски, а Ние пратихме срещу им вятър и войски (мелāикета), които не видяхте.“ (сūra Ахзāб:9)

След тази битка любимият ни Пейгамбер каза: **„Вече е ваш ред! От сега нататък Курайш няма да посмее да ви нападне.“**

Юдеите от Бенй Курайзā

След завръщането си в сияйната Медйна, Расуллoллах (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на майка ни Хазрети Аише. Свали оръжието и бронята си и се изкъпа, защото благословеното му тяло бе прашно. В този момент дойде един въоръжен конник в броня, приел образа на Хазрети Дихйе. Този конник бе Джебрāил (*алейхисселām*). Той предаде на Пейгамбера ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) следната заповед: „О, Пратенико на Аллах, Всевишният Аллах ти заповядва веднага да се насочиш срещу племето Курайзā!“ Султанът на вселената повика Хазрети Билял и му нареди да съобщи на сподвижниците следното: **„О, сподвижници мои! Станете и се качете на конете и камилите си! Подчиняващите се да изпълнят следобедния намāз в земята на племето Курайзā!“**

Любимият на Аллāху теāля (*алейхиссалām*) веднага облече бронята си, препаса меча, сложи шлема на благословената си глава и щита на благословения си гръб и взе копието си. След това се качи на коня си и отивайки при сподвижниците, връчи на Хазрети Али знамето на ислямската войска и го изпрати напред с един отряд от муджāхиди в крепостта на

курайзите. За свой заместник, както винаги, остави Абдуллах бин Умми Мектум (*радияллāху анх*).¹⁷⁹

Славните сподвижници, обкръжавайки любимия ни Пейгамбер, тръгнаха от Медйна с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ По пътя се срещнаха с хората от рода Ганм, които ги чакаха въоръжени. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: „Срещнахте ли по пътя някого?“ Отговориха му: „О, Пратенико на Аллах! Срещнахме Дихйе-и Келбй. Беше се качил върху едно бяло муле. Върху мулето имаше копринено кадифе.“ Любимият ни Пейгамбер им каза: „**Това е Джебрайл. Той бе изпратен при Бенй Курайзā, за да разтърси крепостите им и да всее страх в сърцата им.**“ Докато ислямската войска стигне до крепостта на курайзите, числеността ѝ достигна три хиляди души.

Хазрети Али заби знамето на ислямската войска на входа на крепостта. Виждайки това, курайзите започнаха да използват оскърбителни думи по адрес на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хазрети Али отиде при Расул (*алейхисселām*) и му обясни положението. Когато Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) пристигна там с три хилядната си войска, проявявайки милост, призова юдеите да приемат исляма. Обаче те не приеха. „**Тогава излезте от крепостта и се предайте, като се подчините на заповедта на Аллāху теāлй и на Неговия Пратеник!**“ заповяда той (*салляллāху алейхи ве селлем*), но те отказаха. Тогава се обърна към водача на стрелците Хазрети Саад бин Ебӯ Ваккās и му каза: „**О, Саад! Придвижи се напред и стреляй!**“ Хазрети Саад и другите стрелци започнаха да обстрелват крепостта. Курайзите им отвърнаха със стрели и камъни и сражението започна.

Тези изменници, предали Мухаммед (*алейхисселām*) в най-тежките му времена и отрекли неговата религия поради завист, сега не намираха смелост дори да излязат от крепостта и да се бият открито.

Обсадата продължаваше. Лицемерите, намиращи се сред мюсюлманите, изпращаха тайно на курайзите следните съобщения: „Не се предавайте! Ако искат да си заминете от Медйна, не приемайте! Ако решите да се сражавате, ние ще ви помагаме с каквото можем. А ако ви накарат да напуснете Медйна, и ние ще дойдем с вас.“ Тези техни думи окуражиха курайзите и те продължиха да се отбраняват. Мина около месец от обсадата, но обещаната помощ от двуличниците не пристигна. Курайзите започнаха да се страхуват и поискаха да се договорят с мюсюлманите.

На преговори с Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде Неббāш бин Кайс. Каза му: „О, Мухаммед! Молим те да се отнасяш с нас така, както постъпи с рода Нāдир. Да са твои имотите и оръжията ни. Само не ни убивай. Разреши ни да напуснем родната си земя заедно с децата и жените ни. Позволи на всяко семейство да вземе със себе

¹⁷⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 234; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 497; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 74; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, III, 436

си само необходимото.“ Султанът на световите не прие предложението му. Тогава Неббāш каза: „Отказваме се от вещите. Само не ни убивайте и позволете да отведем жените и децата си.“ Но любимият ни Пейгамбер отвърна: **“Не! Нямайте друг изход, освен безусловно да ми се подчините и да се предадете!”** Юдеят Неббāш се върна в крепостта съсипан и предаде на племето си думите на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Курайзите потънаха в дълбока мъка и отчаяние.¹⁸⁰

Един от лидерите им на име Кааб бин Есад остана принуден да направи следното признание и предложи следното: „О, племе! Виждате каква беда ни е сполетяла. При това положение, аз ви предлагам три неща. Можете да изберете едното от тях и да действате според него. Първото от тях е, да се подчиним на този човек и да потвърдим пророчеството му. Кълна се в Аллах, на всички ни е известно, че той е изпратен от Всевишния Аллах и неговите качества са описани в нашите писания. Ако му повярваме, ние, нашите деца, жени и имоти ще бъдат спасени. Единствената причина, която ни кара да не му се подчиним, е завистта, която изпитваме към арабите, и това, че той не е от синовете Израилови. Но това го знае само Аллах. Хайде да му се подчиним!“ Всички юдеи му се противопоставиха и казаха: „Не, не можем да приемем това и не можем да се подчиним на някой, който не е от нас.“

Тогава Кааб направи второто си предложение: „Всички да убием жените и децата си, и когато не остане никой след нас, да нападнем мюсюлманите и да се сражаваме до смърт.“ Юдеите не приеха и това предложение.

Накрая направи и третото си предложение: „Тази вечер е събота вечер, каза той. Мюсюлманите, знаейки, че в тази нощ няма да се сражаваме, ще са непредпазливи. Да извадим мечове и всички заедно да излезем от тази врата. С такова внезапно нападение може и да ги победим.“ Юдеите не приеха и това предложение, казвайки: „Ние не можем да нарушим забраната за работа в събота.“ Само братята Есїд и Са’лебе и синът на вуйчо им – Есад прие първото предложение и станаха мюсюлмани. Излязоха от крепостта и се присъединиха към Есхāб-и кирām (сподвижниците).¹⁸¹

Юдеите дълго време спореха помежду си. Накрая се предадоха и помолиха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да определи някой, който да даде тяхната присъда. Той им каза: „Изберете си за съдия, когото си искате от моите сподвижници.“ Те отвърнаха: „Ще сме съгласни с присъдата на Саад бин Муāз.“ Любимият ни Пейгамбер прие тяхното искане и заповяда да доведат Хазрети Саад бин Муāз.

Саад бин Муāз (*радияллāху анх*) в битката при рова получи много тежка рана и го лекуваха в една шатра, намираща се в джамията на Расūлюллах. След избирането му за съдия, той бе отнесен на носилка в крепостта на племето Курайзā. По пътя Хазрети Саад си говореше: „Кълна се в Аллāху

¹⁸⁰ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 460

¹⁸¹ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 235; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 501; Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, III, 439

теӓля, няма да слушам упрека на нито един от упрекващите.“ Когато пристигнаха при любимия ни Пейгамбер, го свалиха от носилката. Султанът на пратениците му каза: „**О, Саад! Тези приеха да се предадат според твоята присъда. Хайде, събщи ми тяхната присъда!**“ Саад (*радияллӓху анх*) отвърна: „Нека душата ми да бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Несъмнено Аллӓху теӓля и Неговият Пратеник са по-достойни за даването на присъда.“ Но Расул (*алейхисселӓм*) му каза: „**Всевишният Аллах е заповядал ти да ги отсъдиш.**“ Хазрети Саад взе от юдеите категорична дума, че ще приемат неговата присъда. И двете страни зачакаха с нетърпение присъдата му. Благословеният Саад (*радияллӓху анх*) произнесе следната велика присъда, показваща неговата величественост и слава: „Моята присъда е, всички мъже да бъдат убити. Жените и децата им да бъдат взети в плен, а имотите им да бъдат разделени между мюсюлманите!“¹⁸²

Юдеите бяха изумени, защото и в техните писания наказанието за угнетителите бе същото. Там се казваше: „Когато отидеш да воюваш в един град, призови противника към мир. Ако се съгласят и си отворят вратите, намиращите се там, да ти платят налог и да ти служат. Но ако решат да воюват, ги обкръжи. Ако, с благоволенieto на Аллӓху теӓля, ги победиш, убий всичките им мъже. А жените, децата и имотите им вземи като военна плячка.“

Присъдата, отсъдена от Хазрети Саад бе сходна с божията присъда. Султанът на световете го поздрави и изказа одобрението си със следните думи: „**Ти отсъди с присъда, сходна на присъдата на Всевишния Аллах, написана над седемте небеса, в Левх-и махфӓз.**“

Юдеите не можаха да възразят на тази присъда, която бе отбелязана в техните писания. Събраха всичките им мъже, завързаха ги и ги доведоха на мястото за изпълнение на присъдата. Жените, децата и имотите бяха разпределени между сподвижниците.

По този начин Медйна бе изчистена от това племе, което нанасяше удари в гърба на мюсюлманите в най-трудните за тях моменти, нарушаваше сключените договори и се стремеше да убие Пратеника на Аллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) от самото му детство.

Сподвижниците, щастливи и спокойни, се отправиха към озарената Медйна...

Една от пленничките бе удостоена с честта да приеме исляма. Любимият ни Пейгамбер много се зарадва на нейната постъпка и за да зарадва и нея, и за да се издигне на много висока степен в Дженнета, я прие за своя съпруга. Тази жена бе майка ни Хазрети Райхӓне.¹⁸³

¹⁸² Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, II, 75; Сухейлӓй, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 294

¹⁸³ Ибн Хишӓм, *ес-Сӓре*, II, 245; Вӓкидӓй, *ел-Мегӓзӓй*, II, 519; Ибн Саад, *ет-Табакӓт*, II, 75

Хазрети Саад бин Му'аз стана шехид

Саад бин Му'аз (*радияллāху анх*) бе върнат в шатрата си. Раната му се възпали и състоянието му се усложни. Любимият ни Пейгамбер, отивайки при него, го прегърна и каза: „**О, Аллах мой! Саад в името на Твоето задоволство се сражава по Твоя път и потвърди Твоя Пратеник. Дари го с леснина!**“ Хазрети Саад бин Му'аз, като чу тези благословени думи на Предводителя на пейгамберите, си отвори очите и прошепна: „О, Пратенико на Аллах! Приветствам ви и ви почитам. Свидетелствам, че вие сте пратеник на Аллāху те'алйā.“ След това роднините на Хазрети Саад бин Му'аз го отнесоха в дома на рода Абдулешхел. През нощта състоянието му се влоши. Джебрāил (*алейхиссел'ям*), идвайки при Султана на световите, каза: „О, Пратенико на Аллах! Кой е починалият тази вечер от твоето общество, чиято смърт бе съобщена сред мел'икетата.“ Пратеникът на Аллāху те'алйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага попита за състоянието на Хазрети Саад бин Му'аз. Отговориха му, че е отнесен в дома си. Рас'улюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), заедно с някои от сподвижниците си, тръгна към дома на Саад (*радияллāху анх*). Толкова бързо вървеше, че сподвижниците казаха: „Уморихме се, о, Пратенико на Аллах!“ Пейгамберът ни (*алейхиссал'яту vessел'ям*) им отвърна: „**Мел'икетата ни изпревариха при смъртта на Ханзала, ще ни изпреварят и при смъртта на Саад. Няма да стигнем преди тях.**“ Пристигайки в дома на Саад (*радияллāху анх*), го завари мъртъв. Рас'улюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) застава пред тялото му и каза: „**О, Еб'у Амр! Ти беше най-добрият от вождовете. Аллāху те'алйā да те дари с блаженство, изобилие и с най-прекрасната награда! Ти изпълни дадената на Аллāху те'алйā дума. И Аллāху те'алйā ще те възнагради с обещаното.**“ През това време майката на Хазрети Саад бин Му'аз, плачейки, редеше следните стихове:¹⁸⁴

*„Как ли ще издържи,
ох, горко на майката!
Търпение се иска,
плача над сполетяното.“*

Еслем бин Хāрис (*радияллāху анх*) разказва следното: „Пратеникът на Аллāху те'алйā дойде в дома на Саад бин Му'аз. Ние чакахме на вратата. Той влезе вътре и закрачи с широки крачки. И ние тръгнахме след него. Направи ни знак да спрем, и ние спряхме и се върнахме назад. Вътре, освен трупа на Саад, нямаше никой. Рас'улюллах постоя малко и излезе навън. Бях любопитен и го попитах: „О, Пратенико на Аллах! Каква е причината да вървите с такива широки крачки.“ Каза ми: „**Не съм присъствал на тако-**

¹⁸⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 250

ва голямо събиране (беше пълно с мелйикета). Едно от мелйикетата ме взе върху крилото си и само така успях да седна.“ След това каза: „Наслаждавай се на благословиите, о, Ебӯ Амр! Наслаждавай се на благословиите, о, Ебӯ Амр! Наслаждавай се на благословиите, о, Ебӯ Амр!“

Неговата смърт натъжи много Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците. Плакаха много. На погребението му се събраха всички сподвижници. Любимият ни Пейгамбер изпълни погребалния намāз и участва в носенето на тялото му. Сподвижниците, носещи тялото на Хазрети Саад бин Муāз, казаха: „О, Пратенико на Аллах! Не сме носели такова леко тяло.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им отвърна: „Мелйикетата слязоха. Те го носят.“

А на злословещите двуличници, които присмивайки се, казваха: „Колко е лек!“, Пейгамберът ни рече: „Седемдесет хиляди мелйикета слязоха на погребението на Саад. Досега на земята не са слизали толкова много мелйикета.“

Ебӯ Сайд-ил Худрй предава от дядо си следното: „Аз бях един от тези, които копаха гроба на Саад бин Муāз. Когато започнахме да копаем гроба му, от него се разнесе аромат на мускус.“ А Шурāхбил бин Хасене казва: „При погребението на Саад бин Муāз един човек беше взел пръст от гроба му. Когато я занесе вкъщи, тя се превърна в мускус.“ При спускането на тялото му в гроба, любимият ни Пейгамбер клекна пред гроба, благословените му очи се напълниха със сълзи, хвана благословената си брада и с много тъга каза: „Заради смъртта на Саад бин Муāз Аршът потрепери.“

Веднъж на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) бе подарена много скъпа дреха. Сподвижниците много я харесаха, но той (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „Кърпите на Саад бин Муāз в Дженнета са по-красиви от тази дреха.“

През петата година от Хиджра се случиха следните важни събития: Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) излезе на поход с войска от хиляда души срещу племената, живеещи в Дӯмет-ул-Джендел, които безпокояха пътуващите за Шам пътници и заплашваха Медйна. Племената чуха за пристигането на ислямската войска и избягаха. Мюсюлманите останаха тук няколко дни, след което се върнаха в Медйна.¹⁸⁵

През месец зилкāде Любимият на Аллāху теāля се ожени за Зейнеб бинти Джахш (*радияллāху анхā*).¹⁸⁶ През тази година бе низпослан āйетът, повеляващ покриването на жената и на мюсюлманските жени бе заповядано да се покриват.¹⁸⁷ През тази година двуличниците наклеветиха майка ни Хазрети āише и някои от мюсюлманите повярваха на тази клевета. Всевишният Аллах низпосла знамения, разкриващи невинността ѝ и Хазрети

¹⁸⁵ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 403; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 62

¹⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 42

¹⁸⁷ Бухārй, „Тевхйд“, 22; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 42

Аише бе възхвалена.¹⁸⁸ Племето Музейне, живеещо в близост до Медйна, изпращайки няколко човека, прие исляма и се причисли към мухаджирите.¹⁸⁹ През тази година имаше земетресение и лунно затъмнение. Хаджът стана задължителен (фарз).

МИРНИЯТ ДОГОВОР ХУДЕЙБИЙЕ

След битката при рова част от околните племена признаха мощта на Ислямската държава. Разбраха, че мирното съжителство с мюсюлманите и приемането на исляма щеше да бъде най-удачно за тях. Някои от тях, отивайки при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), бяха удостоени с честта да приемат исляма.

Султанът на вселената организира групи от сподвижниците си и ги изпрати да призват околните племена към исляма. При някои от племената отиде лично. Едни племена, като Думет-ул-Джендел, приеха наставленията им и станаха мюсюлмани, а други племена, като Гатафан и Лихйāн, нямаха смелост да се срещнат с ислямската войска, уплашиха се и избягаха.

През шестата година от Хиджра имаше голяма суша, не падна нито една капка дъжд. Растителността изсъхна и не поникна нито едно стръкче трева. Хората и животните бяха застигнати от глад. В един от петъците на месец рамазāн, мюсюлманите, обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), го помолиха: „О, Пратенико на Аллах! Отправете молба към Всевишния Аллах да ни дари с дъжд!“ Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) излезе заедно със сподвижниците си наред пустинята и без да чете езāн и кāмет изпълни два рекята намāз. След това облече на обратно връхната си дреха и произнесе текбър. После вдигна благословените си ръце толкова високо, колкото да се виждат подмишниците му, и започна да се моли: „О, Аллах мой! Дари ни с дъжд!..“, а сподвижниците казваха: „Амйн! Амйн!“

Небето бе ясно, не се виждаха никакви облаци. Но по време на молитвата на Султана на световите (*салляллāху алейхи ве селлем*) започна да духа лек вятър и небето се покри с облаци. Започна да вали слаб дъжд. Пратеникът на Аллāху теālйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се помоли: „О, Аллах мой! Този дъжд да се лее като из ведро и да е полезен за нас.“ и започна да вали като из ведро.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му се намокриха. Докато се върнат по домовете си, навсякъде се образуваха езера. Газеха из водата. Дъждът продължаваше да се лее. И така до следващия петък. На следващия петък, по време на петъчния намāз, сподвижниците казаха: „О, Расулляллах! Къщите ни започнаха да се срутват и животните ни

¹⁸⁸ Бухārй, „Мегāзй“, 34; Муслим, „Тевбе“, 68; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 194; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 431

¹⁸⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 291

да се давят. Помоли се на Всевишния Аллах дъждът да спре!..“ Любимият ни Пейгамбер се усмихна и вдигайки благословените си ръце, отправи следната ду'а: „**О, Господарю! Изпрати този дъжд на полята, на местата, където никнат дървета, на долините!**“ и в този момент леещият се в продължение на една седмица дъжд спря и започна да вали само на местата, споменати в отправената от Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) ду'а.

В шестата година от Хиджра, месец зилкāде, Любимият на Аллāху теāлй видя в съня си как той и неговите сподвижници влизат в Мекка, извършват тавāф около Кяабе, част от сподвижниците му се подстригват късо, а друга част си бръснат главите. Когато разказа съня си на мюсюлманите, те много се зарадваха. За пръв път след преселението им в Медйна, щяха да отидат по родните си места, в Мекка, там, където са се родили и расли, местата, пълни с приятни и горчиви за тях спомени. Щяха да посетят свещеното Кяабе, към което се обръщаха пет пъти на ден по време на намāз и за което копнееха, и да извършат тавāф, около него. След получаване на приятната вест на любимия ни Пейгамбер: „**Несъмнено ще влезете в Свещената джамия!**“, сподвижниците започнаха да се приготвят.

В първия понеделник на месец зилкāде Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), след като приключи пригответеленията, остави Хазрети Абдуллах бин Умм-и Мектūм за свой заместник в Медйна, качи се на камилата си Кусвā и заедно с хиляда и четиристотинте си сподвижници се сбогуваха с оставащото в Медйна население. Възнамерявайки извършване на поклонение умра, тръгнаха за свещения град Мекка. Със себе си взеха мечовете си и седемдесет камили, предназначени за пренасяне в жертва. Двеста от сподвижниците бяха на коне. В групата имаше и четири жени. Едната от тях бе благословената и целомъдрена съпруга на любимия ни Пейгамбер – Умму Селеме.

Когато пристигнаха в местността Зул Хулейфе облякоха ихрām и изпълниха обедния намāз. След това белязаха ушите на камилите, които щяха да бъдат пренесени в жертва и вързаха въжета на вратовете им. Начело на животните бе поставен Нāджийе бин Джундуб Еслемй (*радияллāху анх*) и няколко помощника. Аббād бин Бишр (*радияллāху анх*), с двадесет конници, бе изпратен на разузнаване. Бушр бин Суфян (*радияллāху анх*) пък бе изпратен като вестоносец в Мекка.¹⁹⁰

Любимият ни Пейгамбер и храбрите му сподвижници, облечени в бяло, започнаха да отправят хамд на Всевишния Аллах и да се молят: „**Леббейк! Аллāхумме Леббейк! Леббейк! Лй шерйке леке Леббейк! Иннел хамде венни'мете леке велмулке лй шерйке лек!**“ Земята и небето кънтяха от техните мощни възгласи. Зу'л-Хулейфе сякаш засия! Всички се вълнуваха и с ентузиазъм тръгнаха към Мекка, за да стигнат час по скоро.

¹⁹⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 574; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 95

По пътя Хазрети Омер и Саад бин Убāде (*радияллāху анхум*) се приближиха към Любимия на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му изтъкнаха опасенията си, казвайки: „О, Расūляллах! Невъоръжени ли ще отидем срещу тези, които се намират във война с вас? Безпокоим се курайшите да не ви нападнат и да ви навредят...“ Слънцето на двата свята им каза: **“Аз възнамерих да извърша умра. В това състояние не искам да нося оръжие.”**

Пътуването минаваше спокойно. По пътя Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се отбиваше при различни племена и ги призоваваше към исляма. Една част от тях не откликнаха на призива му, а друга – му изпратиха подаръци. По този начин изминаха половината път и стигнаха до местността Гадйр-ул-Ештāt. Тук изпратеният да извести мекканците Бушр бин Суфян (*радияллāху анх*), срещайки се с тях, се завърна и съобщи на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) следното: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Курайшите се осведомили за вашето идване и угощавайки околните племена, ги помолили за помощ. Изпратиха срещу вас отряд от двеста конници с разузнавателна цел. Околните племена приеха тяхната молба и се присъединиха към тях в местността Белдах. Концентрираха войските си на много места и се заклеха да не ви допуснат в Мекка.“

Това съобщение натъжи много Султана на световите и той каза: **„Курайшите са унищожени! Без това войната ги е свършила. Нима курайшките езичници вярват, че притежават някаква сила? Кълна се в Аллāху теāлй, че докато Той не стори тази религия, за чието разпространение ме е изпратил, да надделее и да доминира, и докато главата ми не се отдели от тялото ми, няма да страня от това да воювам с тях!“**

След това, обръщайки се към героичните си сподвижници, ги попита за техните иджитхāди*. Обреклите се с цялата си същност на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) сподвижници казаха: „Всевишният Аллах и Неговият Пратеник знаят най-добре. Нека душата ни бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Нашата цел е извършване на тавāф около Бейтуллах (дома на Аллāху теāлй). Не сме дошли тук, за да се сражаваме или да убиваме някого. Но ако решат да ни попречат да посетим Кяабе, то тогава несъмнено ще се сражаваме с тях и ще постигнем целта си.“

Любимият ни Пейгамбер остана доволен от решителността на сподвижниците и каза: **„Товага с името на Всевишния Аллах напред!“** Сподвижниците обградиха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и произнасяйки: „Леббейк! Аллāхумме Леббейк!...“ и с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!...“ закрачиха към Мекка.

Един ден Хазрети Билял Хабешй, изпълнявайки призива езāн с прекрасния си и завладяващ сърцата глас, призова мюсюлманите към обедния намāз. През това време там пристигна един курайшки отряд от двеста конници и заставайки между Мекка и сподвижниците, се приготви за на-

падение. Въпреки това Султанът на световите и великите му сподвижници започнаха да изпълняват обедния намāз. Любимият ни Пейгамбер и застаналите зад него хиляда и петстотин мюсюлмани, тяхната неподвижност по време на къям, навеждането им за рукӯ, представляваха една впечатляваща картина, заслужаваща да се види. А навежданията на всички заедно до земята (в суджӯд) наподобяваше навеждането и изправянето на една внушителна планина.

Тяхното смирение пред Аллāху теāлā, докосвайки земята с благословените си чела, породило в сърцата на някои от курайшките конници любов към исляма. След приключване на намāза, сподвижниците чува командирът на курайшките конници да казва: „Ако ги бяхме нападнали, възползвайки се от това тяхно положение, щяхме да убием повечето от тях. Защо не ги нападнахме, докато изпълняваха намāз?“, а след това, изричайки: „Но не се притеснявайте! Намāзът за тях е по-скъп от душите и от децата им, така че те ще изпълнят още намāз.“, съобщи на приятелите си, че този път няма да изпуснат удобния случай.

Всевишният Аллах уведоми Своя Любим за техните намерения, посредством Джебрāил (*алейхисселām*). В низпосланото знамение се казва, меāl:

„(О, Любими Мой!) Когато си сред вярващите (срещу врага) и ще им водиш (на сподвижниците) намāза (раздели ги на две групи), нека с теб стои (изпълнява намāз) едната група (а другата да стои срещу врага). Да вземат своите оръжия. И когато онези, които кланят намāз с теб, изпълнят един рекят (без да осъществят дела, развалящи намāза) да застанат срещу врага. После нека дойде групата, която още не е кланяла, и да откланя втория рекят с теб, и те да вземат броните и оръжията си. (Да изпълнят тешеххуд с теб. Когато ти дадеш селям, те, без да дадат селям, да отидат срещу врага. Тогава първо да дойдат кланялите първия рекят и самостоятелно да отслужат още един и да дадат селям. После наново да дойдат кланялите втория рекят с имама, да изпълнят още един и привършвайки намāза да дадат селям.) Неверниците желаят да нехаете за своите оръжия и вещи, та да се нахвърлят срещу вас изведнъж. И не е прегрешение за вас, ако дъждът ви причини неприятност или сте болни, да положите оръжията си. Въпреки това, вземете всички предпазни мерки. Няма съмнение в това, че Аллāху теāлā приготви за неверниците унижително мъчение.“ (сӯра Нисā: 102)

Когато Хазрети Билял изпълни призива езāн за следобедния намāз курайшките конници, заставайки отново между Мекка и сподвижниците, се приготвиха за нападение. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците изпълниха следобедния намāз така, както им бе повелено в свещения āйет.

Езичниците бяха изумени от предпазливото им изпълнение. Всевишният Аллах вся в сърцата им страх и те не посмяха да предприемат никакви действия. Върнаха се в Мекка, за да известят за случилото се. А Пратени-

кът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му тръгнаха към местността Худейбийе.

Когато стигнаха до границите на свещената Мекка, камилата Кусвā на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), без никаква видима причина, коленичи на земята. Помъчиха се да я изправят, но тя не стана от мястото си. Във връзка с това Султанът на вселената каза: **„Тя няма такъв нрав да се снишава. Аллāху теāлйā, Който едно време задържа слона (на Ебрахе) от влизане в Мекка, сега задържа и Кусвā. Кълна се в Аллāху теāлйā, в Чиято Длан е съществуването ми, че каквото поискат от мен Курайш - от нещата, забранени за вършене в Харам (като водене на война и проливане на кръв) - без съмнение аз ще го приема!”**

След това пак се помъчиха да изправят Кусвā. Тя скочи и без да премине границите на Харам, спря в местността Худейбийе, намираща се точно на границата. Мюсюлманите пренощуваха на това място, където наличието на вода бе много малко.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) нареди шатрата му да бъде издигната извън пределите на Мекка. Тук започнаха да чакат. Молитвите намāз, след настъпване на определеното за всеки намāз време, изпълняваха в пределите на Мекка. Водата от кладенците се изчерпа. Освен в ибрика на любимия ни Пейгамбер, не остана никаква вода. Даже за пиене нямаше. Намиращите се в трудно положение сподвижници казаха: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Нямаме никаква вода, освен водата във вашия ибрик. Свършено е с нас.“

Султанът на вселената ги успокои, казвайки: **„Докато аз съм сред вас, няма да погинете.“** Изрече: **„Бисмиллях.“** и сложи благословената си ръка върху ибрика. След това вдигна ръката си и когато им каза: **„Вземете!“** – измежду благословените му пръсти започна да тече вода, като от чешма. Мюсюлманите пиха до насита, извършиха частично обредно умиване (абдест), напълниха всичките си мехове и напоиха конете и камилите си. Наблюдаващият ги с усмивка Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи хамд към Всевишния Аллах.

Намиращият се в този ден на това място Хазрети Джāбир бин Абдуллах разказва: „Бяхме хиляда и петстотин човека. И сто хиляди да бяхме, водата щеше да стигне за всички ни.“

Бй’ату-р-ридвāн

В Худейбийе при любимия ни Пейгамбер дойде вождът на племето Хузāа – Будейл. С това племе мюсюлманите от дълго време се намираха в приятелски отношения. Будейл съобщи на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), че курайшите, заедно с присъединилите се към тях съседни племена, са пристигнали в Худейбийе и са се заклели да се сражават до смърт. Султанът на вселената му каза: **„Ние не сме дошли тук да се сра-**

жаваме с никого, а сме дошли да извършим умра, да посетим Кяабе и да извършим тавāф. Но, ако някой ни попречи да посетим Кяабе-и Муаззама, с него ще се сражаваме. Несъмнено, войните са изтозили курайшите и са им донесли много загуби. Ако пожелаят, да им определя време за примирие и в този срок да са в безопасност. Да не застават между мен и другите племена, да ме оставят насаме с тях. Ако успея да надделея над тях и Аллāху теāлā ги дари с напътствие, то курайшите, ако пожелаят, също могат да станат мюсюлмани като тях. Ако не съумея да ги победя, както предполагат курайшите, то тогава ще се успокоят и силите им ще укрепнат. Ако Курайш не приеме моето предложение и иска сражение, то кълна се в Аллāху теāлā, в Чиято Длан е съществуването ми, в името на религията, за чието разпространение полагам усилие, ще се сражавам с тях, докато загубя главата си. И тогава Всевишният Аллах, без никакво съмнение, ще изпълни обещанието си за помощ.“

Вождът на племето Хузāа – Будейл се отправи към лагера на курайшите, за да им съобщи думите на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселāм*). Курайшите изслушаха Будейл и изпратиха един от видните си личности на име Урве бин Месūd за преговори. Урве съобщи за твърдото решение на курайшите да не допуснат никого до Мекка. Любимият на Аллāху теāлā му каза: „О, Урве! Кажи ми в името на Аллах, може ли да се попречи на жертвоприношението на тези камили, на посещенията на Кяабе и извършването на тавāф?“ и му каза същото, което каза и на вождя на племето Хузāа.

Урве слушаше любимия ни Пейгамбер и в същото време внимателно наблюдаваше действията на сподвижниците, тяхното поведение, уважението им един към друг и към Султана на световите. След като изслуша предложението на Пейгамбера (*салляллāху алейхи ве саллем*), Урве стана от мястото си и се отправи към курайшите. Пристигайки при тях каза: „О, курайши! Знаете, че в качеството си на представител съм бил при много владетели като цезаря, негуса, хосроя. Кълна се, досега не съм виждал към някой от владетелите да се оказва такова уважение и почит, като уважението и почитта на мюсюлманите към Мухаммед. Някой от сподвижниците му не започва да говори, без да поиска разрешение от него. Ако падне косъм от главата му – грабват го и го крият в пазвите си за берекет. При него разговарят тихо. От уважение към него, не могат да го погледнат право в лицето и свеждат очи. Като им направи някакъв знак или им заповяда нещо, те са готови да го изпълнят, дори да им коства живота.

О, курайши! Колкото и да се хващате за мечовете си, към каквито и средства да прибегнете, те не биха ви предали нито един негов косъм. Даже не биха дали възможност на някого да му навреди и да го докосне с ръка. Такова е положението. Помислете си добре. Мухаммед ни предлага разумно предложение, приемете го!“

Курайшите не приеха думите му и се отнесоха грубо с него.

Пратеникът на Аллāху теālй (салляллāху алейхи ве селлем), след като не получи отговор от лагера на курайшите, изпрати Хазрети Хирāш бин Умеййе, за да им повтори предложенията. Езичниците се отнесоха много грубо с него. Заклаха камилата му и се нахвърлиха да го убият. Хирāш бин Умеййе (радияллāху анх) успя да се спаси и отивайки при любимия ни Пейгамбер, му разказа случилото се. Постъпката на езичниците разстрои много Любимия на Аллāху теālй (салляллāху алейхи ве селлем).

В този момент от лагера на курайшите към Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем) се приближаваше вождът на племето Ахāбиш – Хулейс. Този път езичниците изпратиха него. Любимият ни Пейгамбер, виждайки приближаващия се Хулейс, заповяда на сподвижниците си: **„Идващият към нас произхожда от племе, което почита жертвените животни, спазва заповедите на Аллāху теālй и прави ибāдет Нему. Пуснете предназначенията за жертвоприношение камили срещу него! Нека ги види!“** Сподвижниците пузнаха срещу него камилите и го посрещнаха с думите: „Леббейк! Аллāхумме Леббейк!“

Хулейс гледа дълго жертвените животни. Очите му се напълниха със сълзи. Не сдържайки се, каза: „Мюсюлманите възнамеряват само да посетят Кяабе и да извършат тавāф. Да им се попречи е безумие. Кълна се в Господаря на Кяабе, курайшите ще бъдат погубени заради тази тяхна неправилна постъпка.“ Чулият го Пратеник на Аллāху теālй (салляллāху алейхи ве селлем) каза: **„Така е, о, братко от рода Кинāне.“** Хулейс, от срам не можа да се приближи към Султана на световите и да го погледне в лицето. Върна се в лагера на курайшите и открито им каза мнението си: „Постъпвате неправилно като им забранявате да посетят Кяабе.“ Курайшите още повече се изнервиха и го обвиниха в невежество. След него изпратиха Микраз бин Хафс, който бе известен с жестокостта си. И той, както другите представители, се върна със същия отговор. Курайшите започнаха да се опасяват от внезапно нападение от страна на мюсюлманите.

Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) не искаше да остави нещата недовършени и реши да изпрати при курайшите човек, който да е уважаван от тях. Този човек бе Хазрети Осмāн. Любимият ни Пейгамбер заръча на Осмāн бин Аффāн (радияллāху анх) следното: **„Предай им, че не сме дошли тук да се сражаваме с никого. Дошли сме само да посетим Кяабе и да извършим тавāф. Ще принесем в жертва камилите и ще се върнем. И ги призови към исляма!“** Любимият на Всевишния му заръча още да зарадва и всички мюсюлмани, намиращи се в Мекка, с вестта, че градът в скоро време ще бъде превзет.¹⁹¹

Хазрети Осмāн отиде при курайшите и им предаде думите на Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем). Отговорът на курайшите бе същият.

¹⁹¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97

Позволиха само на него да направи тавāф на Бейтуллах, но Хазрети Осмāн отказа, казвайки им: „Няма да извърша тавāф дотогава, докато не го извърши Расул (*алейхисселām*)!“

Курайшите се ядосаха много и го задържаха. Но мюсюлманите получиха грешната вест, че Хазрети Осмāн бе сторен шехїд. Когато Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) чу това, много се натъжи и рече: „**Ако това е истина, няма да си отидем отгук, докато не се бием с тях.**“ След това седна под дървото Семўра и казвайки: „**Аллāху теāлй повели да ми се закълнете във вярност!**“, призова сподвижниците да му се закълнат във вярност.

Сподвижниците, поставяйки ръката си върху неговата, му се врекоха, че ще се сражават до смърт. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), поставяйки едната си ръка върху другата, се врене и за Хазрети Осмāн. Любимият на Аллāху теāлй се зарадва много и каза на сподвижниците си: „**Никой от истински вреклите се под дървото няма да влезе в Джехен-нема.**“ Тази клетва бе наречена „**Бї’ату-р-ридвāн**“.¹⁹²

Положилите клетва сподвижници извадиха мечове и зачакаха Расул (*алейхисселām*) да им даде знак.

През това време хората на курайшите, които наблюдаваха лагера на мюсюлманите, видяха полагащите клетва сподвижници и тяхната подготовка. Веднага отидоха в лагера си и съобщиха случващото се.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), за всеки случай през нощта поставяше стражи, които да пазят вярващите. Една нощ, след като бе задържан Хазрети Осмāн, петдесет езичници под командването на Микраз нападнаха мюсюлманите. Тази нощ дежуреха Мухаммед бин Меслеме (*радияллāху анх*) и приятелите му. След кратка борба всички неверници, с изключение на Микраз, който успя да избяга, бяха заловени. Пленниците бяха докарани пред Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда да задържат част от тях, а останалите ги освободи. На следващата нощ езичниците отново се опитаха да нападнат и отново бяха заловени. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) освободи и тях.

Спаси ме, о, Расулляллах!

Курайшите разбраха че мюсюлманите са готови за сражение и всеки момент могат да ги нападнат, и ги обзе страх. Нямаха друг изход, освен да се договорят. Затова веднага изпратиха няколко души, начело със Сухейл бин Амр, като им казаха: „Договорете се при условие тази година да не влизат в Мекка.“

¹⁹² Бухārї, „*Мегāзї*“, 19; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 59; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, I, 279; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97

Любимият ни Пейгамбер прие представителите на Курайш. Първото желание на представителите бе освобождаването на пленниците им, но Султанът на вселената им каза: „**Няма да ги освободя, докато не оставите задържаните в Мекка сподвижници!**“ Сухейл отвърна: „Постъпихте много съвестно и справедливо.“ и способства освобождаването на Хазрети Осман и задържаните преди него десетима сподвижници. След тяхното освобождаване бяха освободени и задържаните езичници.

След дълги разговори се стигна до сключване на примирието. Хазрети Али бе избран за писар. Любимият на Аллаху теалй му заповяда: „**Пиши: „Бисмилляхиррахманиррахим“!**“ Сухейл веднага възрази: „Кълна се, аз не знам смисъла на думата Рахман. Напиши „Бисмике Аллахумме“! Иначе не бих пристъпил към примирие.“ В сключването на това примирие Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве саллем*) виждаше много мъдрост и затова каза: „**И „Бисмике Аллахумме“ е добре.**“ и заповяда на Хазрети Али да го напише така. След това Расулюллах (*салляллаху алейхи ве саллем*) продължи: „**Този договор е съставен между Пратеника на Аллах Мухаммед и Сухейл бин Амр**“ Сухейл хвана ръката на Хазрети Али и обръщайки се към Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве саллем*), каза: „Кълнем се, ако бяхме приели, че ти си Пратеник на Аллах, не бихме ти попречили да посетиш Кяабе. Затова, вместо Пратеник на Аллах напиши Мухаммед син на Абдуллах!“ Расулюллах (*салляллаху алейхи ве саллем*), приемайки и това, каза: „**Кълна се в Аллах, вие и да ме отричате, аз без никакво съмнение съм Пратеник на Аллаху теалй. Писането на моето име и името на баща ми не може да премахне моето пророчество. О, Али! Изтрий го и напиши Мухаммед бин Абдуллах!**“

Сподвижниците не бяха съгласни с изтриването на думата Пратеник на Аллах. Казаха: „О, Али! Напиши Мухаммед Пратеника на Аллах, иначе само меч ще разреши отношенията ни!“ Тази защита на сподвижниците зарадва Пейгамбера ни (*салляллаху алейхи ве саллем*), но той им направи знак с благословената си ръка да замълчат. Когато заповяда на Хазрети Али да изтрие написаното, той му каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Не мога да изтрия това.“ Любимият ни Пейгамбер го помоли да му покаже мястото. След това взе написаното и изтривайки посоченото място с благословения си пръст, заповяда да напишат „син на Абдуллах“.

След това започнаха да пишат точките на договора:

1. Договорът важи десет години. В този срок военните действия между двете страни са преустановяват.
2. Тази година мюсюлманите няма да посетят Кяабе. Посещението ще се състои през следващата година.
3. Идващите да посетят Кяабе ще останат в града три дни и няма да носят оръжие, освен мечовете, прибрани в ножниците.

4. Езичниците ще излязат от Кяабе и ще позволят на мюсюлманите да извършат свободно тавāф.

5. Ако някой от курайшите стане мюсюлманин и отиде в Медйна, без разрешението на неговия настойник, ще се върне, но ако някой от мюсюлманите премине на страната на курайшите, курайшите няма да го върнат. Тук Хазрети Омер попита: „О, Пратенико на Аллах! И това условие ли ще приемете?“ Любимият ни Пейгамбер, усмихвайки се, отговори: „**Да. Всевишният Аллах да отдалечи от нас тези, които отидат при тях!**“

6. Ако някой от сподвижниците пристигне в Мекка с намерение за хадж или умра, безопасността му ще бъде гарантирана.

7. Ще бъде гарантирана безопасността и на езичниците, които пътувайки към Шам, Египет и други места, се отбиват в Медйна.

8. Останалите арабски племена могат да минат под покровителството на която страна поискат. Те са свободни в своя избор.¹⁹³

Когато договoрът бе готов и трябваше да се подпише, мюсюлманите забелязаха един човек, който, влачейки окованите си във вериги крака, се приближаваше към тях. Човекът се доближи до тях и се провикна: „Спасете ме!“ Представителят на курайшите Сухейл веднага скочи от мястото си и взимайки един бодлив клон, започна да го бие по лицето и главата. Човекът с всички усилия се добра до Расулoллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) и го помоли: „Спаси ме, о, Пратенико на Аллах!“ Той бе окован във вериги от страна на баща си, защото бе приел исляма. Всеки ден бе подлаган на жестоки мъчения и принуждаван да се прекланя пред идолите. Възползвайки се от заминаването на езичниците в Худейбийе, той успя да скъса веригите, да излезе незабележимо от Мекка и да се добере до мюсюлманите. Този благословен човек бе Хазрети Ебӯ Джендел – синът на представителя на курайшите Сухейл.

Сухейл, посочвайки сина си, каза на Пратеника на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*): „Съгласно договора това е първият човек, който трябва да ми го върнеш.“ Расулoллах (*саллялāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници се разчувстваха много. Всички с нетърпение очакваха отговора на любимия ни Пейгамбер. Той каза: „**Още не сме подписали договора.**“ Но Сухейл, упорствайки, отвърна: „О, Мухаммед! Параграфите на договора бяха написани още преди синът ми да дойде тук. Ако не върнеш сина ми, няма да се подпиша под този договор.“

Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) му каза: „**Условията на договора да не засягат него, направи го от уважение към мен!**“, но езичниците не се съгласиха. И когато бащата започна да влачи Хазрети Ебӯ Джендел, той започна да вика: „О, Пратенико на Аллах! О, братя мюсюлмани! Нима, когато съм потърсил убежище при вас, ме връщате на езични-

¹⁹³ Бухārй, „Мегāзй“, 35; Ебӯ Дāvӯд, „Джихād“, 168; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 323; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 307; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 608; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 97-98

ците? Нима намирате за уместно да ме подлагат на ежедневни мъчения? О, Пратенико на Аллах! Нима ме връщате, за да ме отвърнат от моята религия?!..“

Сърцата на мюсюлманите се разкъсаха от тези негови молби. Започнаха да плачат. Очите на любимия ни Пейгамбер също се напълниха със сълзи. Отивайки при Сухейл, го помоли: **„Недей да постъпваш по този начин, не упорствай! Прости му в мое име!“**, но той бе категоричен.

Тогава Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към Ебӯ Джендел, го утеши с думите: **„О, Ебӯ Джендел! Потърпи още малко! Потърпи това, на което те подлагат. Поискай възнаграждение за това от Аллāху теāлā! На теб и на другите слаби и самотни мюсюлмани като теб Аллāху теāлā непременно ще даде изход. Ние не можем да нарушим дадената дума. Не ни подобава.“**

Представителите на Курайш също се разчувстваха и не издържайки, казаха на любимия ни Пейгамбер: „О, Мухаммед! От уважение към теб ние го вземаме под свое покровителство. Няма да позволим на Сухейл да го измъчва.“ След тези техни думи Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците се поуспокоиха малко. (По-късно, след завоюването на Мекка Сухейл бин Амр, приемайки исляма, се включи в редиците на сподвижниците.)

Направиха две копия на договора и двете страни се подписаха, след което представителите на Курайш се върнаха в лагера си.¹⁹⁴ Радостта им бе голяма, защото според тях договорът бе в тяхна полза. Но всъщност не беше така. Този договор бе в полза на мюсюлманите и представляваше велика победа за тях, защото езичниците, преди всичко, признаха Ислямската държава. Освен това, безопасността на всеки един езичник, отиващ в Шам и Египет с търговска или с някаква друга цел, при отбиване в Медйна, щеше да бъде гарантирана. По този начин езичниците щяха да видят отблизо начина на живот на мюсюлманите, да бъдат възхитени от справедливостта на ислямската религия, от прекрасните отношения на мюсюлманите един към друг и да заобичат исляма. В резултат на това те щяха да приемат исляма и да се причислят към редиците на сподвижниците. И с този договор, който щеше да важи десет години, броят на мюсюлманите, а заедно с това и тяхната мощ щеше да са увеличи. Ислямът щеше да бъде разпространен навсякъде.

Петата точка на договора, която гласеше: „Ако някой от курайшите стане мюсюлманите и се подслони в Медйна, ще бъде върнат обратно...“ натъжи Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той каза: **„Всевишният Аллах непременно ще създаде изход за тях.“**

След подписването на договора Любимият на Аллāху теāлā каза на сподвижниците си: **„Станете и заколете животните си! След като си об-**

¹⁹⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 321; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 608; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VII, 405

ръснете главите излезте от ихрām!“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту вес-селāм*) първи пренесе в жертва животното си. След това бръснарят му Хазрети Хирāш бин Умейе му обръсна главата. Есхāб-и кирām не позволиха да падне на земята нито един негов благословен косъм, разграбиха ги още във въздуха и ги съхраниха. Сподвижниците също пренесоха в жертва животните си, след което някои от тях си обръснаха главите, а някои се подстригаха.¹⁹⁵

В Худейбийе останаха около двадесет дни. След това потеглиха към Медйна. По пътя Всевишният Аллах низпосла сūra „Фетх“, с която благовести Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), че ще довърши Своето благо към него и ще го подкрепи.

След завръщането на Султана на вселената в сияйната Медйна един човек на име Ебӯ Басйр от рода Сакйф на племето Курайш прие исляма. Разбирайки, че няма да може да живее сред езичниците, той отиде пеша в Медйна. Съгласно договора той не можеше да остане в Медйна и затова се установи в Йс, намиращ се на брега на Червено море.¹⁹⁶

Това място се намираще на търговския път, по който курайшите отиваха в Шам. След установяването на Хазрети Ебӯ Басйр на това място, мюсюлманите от Курайш започнаха да напускат Мекка и да се присъединяват към него. Първият от присъединилите се към него бе Хазрети Ебӯ Джендел. Броят им постепенно нарасна. Станаха петдесет, сто, двеста, триста души. Керванът на курайшите се движеше по този търговски път, водещ към Шам. Хазрети Ебӯ Басйр и присъединилите се към него мюсюлмани залавяха минаващите оттук курайши и ги призоваваха към исляма. С останалите се сражаваха и това постави Курайш в трудно положение.

Търговският път, водещ към Шам бе застрашен. Затова курайшите от Мекка изпратиха свои представители при Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тези представители помолиха за отмяна на петата точка от договора. Любимият ни Пейгамбер прие тяхното искане. По този начин търговският път за Шам бе открит и мюсюлманите се преместиха в Медйна при Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) и така постигнаха наградата за своето търпение.

ПИСМА, С КОИТО РАСЎЛЮЛЛАХ ПРИЗОВА КЪМ ИСЛЯМА

Писма, изпратени до различните владетели

След като се върна от Худейбийе изпратеният като милост за световете Пратеник на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) силно желаше да разпространи исляма, да спаси хората от мъчението в Джехеннема и да им покаже пътя към вечното спасение. Поради тази причина възнамери да

¹⁹⁵ Бухārй, „Шурут“, 15; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 323

¹⁹⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 324; Вāкидй, *ел-Меғāзй*, II, 625

призове околните владетели към религията на Аллāху теāлā. Призивът се осъществяваше посредством писмени послания, отправяни по най-отбраните сподвижници. Тези сподвижници се отличаваха с изключителната си красота и красноречие. Посланията, адресирани до различните владетели бяха доставени от следните сподвижници: Дихйе Келбй (*радияллāху анх*) достави писмото, адресирано до императора на Византия, Амр бин Умеййе (*радияллāху анх*) – до негуса на Абисиния, Хāтиб бин Ебū Белтеа (*радияллāху анх*) – до управника на Египет, Сāлит бин Амр (*радияллāху анх*) – до владетеля на Йемāме, Шуджā бин Вехб (*радияллāху анх*) – до владетеля на Гассāн, Абдуллах бин Хузāфе (*радияллāху анх*) – до хосроя на Персия (Иран).¹⁹⁷

До всеки един от владетелите бе написано отделно писмо. Под текста на всяко едно от писмата Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), със сребърния си пръстен, на който в три реда бяха гравирани думите: „Аллах – Расūл – Мухаммед“ („Мухаммед – Пратеника на Аллах), постави своя печат. Всеки един от избраните сподвижници, на сутринта преди да се отправят към съответната страна, се събуди, знаейки езика на тази страна. Това бе едно от чудесата на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).¹⁹⁸

Хазрети Амр бин Умеййе, който бе избран да отиде в Етиопия, щеше да поиска и разрешение от негуса Есхаме да върне в Медйна преселилите се там преди време мюсюлмани.

След недълго пътуване Амр бин Умеййе (*радияллāху анх*) пристигна в Абисиния и се яви пред негуса. Негусът слезе от трона си и с голямо уважение и любов взе писмото, целуна го, допря го до лицето и очите си, след което го отвори и нареди да го прочетат. В него пишеше:

„Бисмилляхиррахмāниррахйм!

От Мухаммед, Пратеника на Аллāху теāлā, до негуса Есхаме, владетеля на Хабаша.

Мир на този, който следва правия път! О, владетелю! Благополучие на теб и хамд на Аллāху теāлā, Който те е дарил със Своята благодат. Няма друг бог освен Него. Той е Мелик (единственият Владетел на вселената), Куддūs (Който е чист и предпазен от грешки и всякакви други недостатъци), Селйāм (Който предпазва Своите раби от всякакви опасности), Му’мин (Който дарява сигурност), ел-Мухеймин (Който наблюдава и пази всичко)!

Свидетелствам, че Йсā (алейхисселйāм) е Негов дух и слово, което Всевишният Аллах е вдъхнал на непорочната, целомъдрената и отда-

¹⁹⁷ Бухāрй, „Тефсйр“, 4; „Мегāзи“, 77, 82, 84; „Илим“, 7; Муслим, „Джихād“, 109; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 262; III, 441; Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 607; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 43, 353; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 259; Хузай, *ет-Тахрйч*, 183-184; Кетгāнй, *ет-Тараййбу’л-Идāриййе*, I, 345-346

¹⁹⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 15

лечената от земното Мерйем. Така тя забременя с Йсā (Исус). Аллāху теāлй го е създал със Своята сила така, както е създал Āдем (Адам).

О, владетелю! Призовавам те към вяра в Аллāху теāлй, Който няма съдружници. Призовавам те да правиш ибāдет Нему и да ми се подчиниш, и повярваш в нещата, които Аллāху теāлй ми низпосла, защото аз съм Неговият пратеник, натоварен да призовава хората към това.

Сега вече те призовах към необходимото и ти дадох съвета, който е достатъчен за щастие в земния и отвъдния живот. Приеми моите наставления!

Мир за онези, които са постигнали напътствието, намерили правия път!“

Владетелят на Хабаша изслуша с голямо благоприличие и смирение писмото, веднага произнесе шехāда и стана мюсюлманин. След това рече: „Кълна се, той е очакваният от юдеите и християните пейгамбер. Пророкът, за чието идване ни благовестиха предишните пратеници. Ако имах възможност да отида при него, несъмнено щях да отида и да му слугувам.“ С голямо уважение постави писмото в една красива кутия и каза: „Докато това писмо е тук, доброто и изобилието няма да изчезнат от Хабаша.“¹⁹⁹

Заедно с това писмо Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати още едно писмо, в което поиска владетелът на Хабаша да върне преселените се там преди време мюсюлмани. Негусът изпълни молбата му, изпрати Хазрети Умму Хабйбе – благословената жена на любимия ни Пейгамбер и майка на мюсюлманите, и намиращите се там сподвижници с кораби в Медйна. Заедно с тях изпрати много подаръци и писмо до Любимия на Аллāху теāлй, в което съобщаваше, че е приел исляма.

Писмото, адресирано до византийския император трябваше да достави избраният от Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Дихйе-и Келбй (*радияллāху анх*). Хазрети Дихйе трябваше да предаде писмото на владетеля на Гассāн – Хāрис, който се намираще в Бусра, а той да го изпрати до ромейския император Ираклий.

Дихйе-и Келбй (*радияллāху анх*) взе с голямо уважение писмото от любимия ни Пейгамбер, отиде в Бусра, срещна се с Хāрис и му разкри повода за идването си. Хāрис изпрати Хазрети Дихйе заедно с Адй бин Хāтем, който по това време все още не бе мюсюлманин, в Йерусалим, където в този момент се намираще Ираклий. Когато пристигна в Йерусалим и пожела да се види с императора, придворните му казаха: „Пред цезаря ще вървиш с наведена глава, а когато застанеш пред него ще му се поклониш доземи и докато не ти разреши, няма да се изправиш.“

Тези техни думи засегнаха дълбоко Хазрети Дихйе и той им каза: „Ние мюсюлманите не се прекланяме пред никого, освен пред Аллāху теāлй. А и това не приляга на природата на човека.“ Придворните на цезаря казаха:

¹⁹⁹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 198; III, 441; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 223; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 79; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 207-208

„В такъв случай цезарят никога не би приел писмото ти и би те изгонил.“ Хазрети Дихйе им каза: „Нашият пейгамбер Мухаммед (*алейхисселям*) не позволява не само да му се прекланят, но и да направят лек поклон пред него. Отделя внимание на всеки, който иска да се види с него, та дори и роб да е. Приема го, изслушва го и му помага. Затова подчиняващите се нему са свободни, уважавани хора.“

Тогава един от слушащите му каза: „Щом не искаш да се поклониш на цезаря ще ти покажа един друг начин, по който писмото ще достигне до него. Пред двореца му има едно място, където всеки следобед излиза да се разхожда и да си почива. Там има един минбер. Цезарят не се оттегля на почивка преди да е прочел писмата, поставени върху този минбер. Сега отиди и сложи писмото си върху този минбер и изчакай навън. Той ще види писмото ти и ще нареди да те извикат. Тогава вече може да изпълниш възложената ти задача.“

Хазрети Дихйе направи така, както му казаха. Остави писмото на посоченото място. Ираклий взе писмото и нареди да му доведат преводач, който да знае арабски език. Преводачът започна да чете писмото. Най-отгоре, в самото начало на писмото, пишеше: **„Бисмилляхиррахмā-ниррахйм! От Мухаммед, Пратеника на Аллāху теāля, до Ираклий, големеца на ромеите“** Тези думи не се понравиха на племенника на Ираклий – Йеннак. Той се ядоса много и така силно удари с юмрук преводача, че той се сгромоляса на земята и благословеното писмо падна от ръката му. Ираклий, обръщайки се към племенника си, го попита: „Защо направи така?“ Йеннак му отговори: „Не виждаш ли? Започнал е писмото със своето име, вместо с твоето и вместо да напише „императора на ромеите“ е написал „големеца на ромеите“. Защо не е написал „императора на ромеите“ и не е започнал с твоето име? Не, неговото писмо не би трябвало да се чете.“ Ираклий му отвърна: „Кълна се, ти или си много малоумен или си твърде луд. Не съм те познавал добре. Искаш да скъсаш и да изхвърлиш писмото още преди да съм го прочел, така ли? Кълна се в живота си, ако той е пратеник на Аллах, както твърди, тогава той има право да напише своето име преди моето и да ме нарече господар на ромеите. Аз съм само техен господар, не съм им владетел.“ и го изгони.

След това заповяда да доведат духовния водач на християните Ускѹф, който бе негов наставник. Нареди му да прочете писмото. Продължението на писмото бе следното:

„Мир за онези, които са постигнали напътствието, намерили правия път!

(О, големецо на ромеите!) **Призовавам те към исляма. Приеми исляма, за да се спасиш. Приеми исляма и Аллāху теāля ще удвои наградата ти. Ако откажеш, грехът на всички християни ще бъде върху теб. Кажй: „О, хора на Писанието (евреи и християни), елате към едно общо слово между нас и вас – да не служим на друг освен на Аллāху теāля и**

да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллāху теāлā!“ А отвърнат ли се от това слово, кажете: „Засвидетелствайте. Ние сме мюсюлмани!“ (сӯра Ал-и Имрāн: 64)

Докато той четеше писмото, от челото на Ираклий се стичаше пот. Когато свърши, Ираклий каза: „Не съм виждал след времето на Сюлеймāн (Соломон) (*алеихисселāм*) писмо, започващо с „Бисмиллāхиррахмāнир-рахīm“ и се допита до Ускӯф. Той каза: „Кълна се, той е пророкът, за чието идване ни благовестиха Мӯсā и Йсā (*алеихимусселāм*). Ние и без това очаквахме неговото идване.“

Ираклий го попита: „Какво би ме препоръчал да направя?“ Ускӯф каза: „Да му се подчиниш и да приемеш неговата религия.“, но Ираклий му отговори: „Знам, но това не е по силите ми, защото ако го направя ще загубя трона си и ще ме убият.“ След това нареди да доведат Хазрети Дихйе и Адй бин Хāтем. Адй каза: „О, господарю! Този човек, който е от арабите, притежаващи камили, кози и овце, говори за някакво удивително събитие в тяхната страна.“ Ираклий, обръщайки се към Хазрети Дихйе, го попита: „Какво е това събитие?“ Дихйе (*радияллāху анх*) отговори: „Сред нас се появи един човек. Каза, че е пейгамбер. Някои му се подчиниха, а други – не. Между нас-вярващите и неверниците се води война.“

След този разговор Ираклий започна да събира сведения за Пейгамбера ни (*салляллāху алеихи ве селлем*). На управителя на Шам заповяда да намерят човек от неговия род и да му го доведат. В същото време изпрати и писмо до един свой приятел – учен от Рим, който знаеше езика иврит. В писмото, получено от учения, се казваше, че този човек е последният пейгамбер. Управителят на Шам пък срещна един търговски керван на курайшите, начело с Ебӯ Суфян, който по това време все още не бе мюсюлманин. Попита ги дали са от племето на човека от Хиджаз и ги отведе при императора. Императорът, който в този момент се намираше в една църква в Йерусалим заедно с везйра си, прие Ебӯ Суфян и намиращите се с него тридесетима курайши.

Ираклий заповяда да му доведат преводач. По негова заповед преводачът ги попита:

- Кой от вас е най-близък роднина на този човек, който твърди, че е пейгамбер?

Ебӯ Суфян каза:

- Аз съм му най-близък. Той е син на чичо ми.

След това Ираклий заповяда да приближат към него Ебӯ Суфян, а останалите да застанат зад него. В началото Ебӯ Суфян отговаряше неправилно, но след заплаха от страна на императора се уплаши и започна да говори истината. Между тях се проведе следният разговор:

- Какво е потеклото на този човек? – попита Ираклий.

- От най-благородното потекло е на времето – отговори Ебӯ Суфян.

- Друг от вас преди него претендирал ли е, че е пейгамбер?

- Не.
- Имало ли е владетел сред предците му?
- Не.
- Кои го следват – благородниците или слабите и беззащитните?
- Слабите, беззащитните, младежите и жените. Възрастните и благородните люде са много малко.
- Онези, които го следват, увеличават ли се или намаляват?
- Увеличават се.
- Има ли някой, който, след като е приел неговата религия, да се е отказал от нея?
- Не.
- Някога лъгал ли е преди да започне да твърди, че е пейгамбер?
- Не.
- Имало ли е случай да не държи на думата си?
- Не, не е имало. Но в момента с него сме сключили договор и не знаем как ще постъпи.
- Какво ви заповядва той?
- Заповядва ни да служим само на Аллах, да не Го съдружаваме с нищо, забранява ни да се покланяме на идолите, на които са се покланяли нашите предци. Заповядва ни да отслужваме молитвата намāз, да бъдем справедливи, да помагаме на слабите, да се въздържаеме от забраненото, да не нарушаваеме дадената дума, да посещаваме роднините си.

След този разговор бе прочетено благословеното писмо на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ираклий целуна писмото и го сложи върху очите си. В този момент ромеите започнаха да бърборят. Императорът заповяда да изведат навън Ебӯ Суфян и намиращите се с него курайшки търговци. Ебӯ Суфян, който тогава все още не бе мюсюлманин, тук, заклевайки се, изказа убеждението си, че делото на любимия ни Пейгамбер ще възтържествува.

Хазрети Дихйе, заставайки пред императора, каза: „О, владетелю! При теб ме изпрати един човек (Хāрис) от Бусра, който е по-благодетелен от теб. Кълна се в Аллāху теāлā, че човекът (т.е. Расūлюллах), който ме изпрати при него е по-благодетелен и от него, и от теб. Ти трябва да изслушаш смирено моите думи и да приемеш наставленията. Ако не ги приемеш, не би могъл да бъдеш справедлив.“

Ираклий му каза да продължи. Тогава Хазрети Дихйе каза: „Аз те призовавам към Всевишния Аллах, за Когото Йсā (*алейхисселām*) е кланял намāз. Призовавам те да повярваш в този неграмотен Пейгамбер, за чието идване е благовестил Мӯсā (*алейхисселām*), а след това и Йсā (*алейхисселām*). Ако желаш да спечелиш щастие както на този, така и в отвъдния свят, си ги представи. Иначе ще пропуснеш щастieto в отвъдния свят и ще останеш в безверие и съдружаване. Знай много добре, че твоят Господар Всевишният Аллах е Погубващият угнетителите и Променящият богатата.“

Ираклий отвърна: „Аз не оставям непрочетени писмата, достигащи до мен, и за всяко нещо, което не знам, се допитвам до учените. И това винаги ми е носело само добро. Дай ми време да помисля и да открия истината.“ После Ираклий извика Хазрети Дихйе при себе си и му каза: „Аз знам, че човекът, който те изпрати, е последният пейгамбер, за чието идване се провъзгласява в свещените писания и чието идване се очаква. Но, ако му се подчиня, страх ме е да не ме убият ромеите. Най-добре ще е да те изпратя при най-големия им учен Дагатър, когото уважават и ценят повече от мен. Ако той приеме тази религия, всички ромеи ще го последват. Тогава и аз ще им разкрия вратата си.“ След това Ираклий написа писмо до Дагатър и го изпрати по Хазрети Дихйе.

Хазрети Дихйе предаде на Дагатър и писмо от Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем). Християнският учен, след като прочете писмата и узна за качествата на любимия ни Пейгамбер, каза, че несъмнено това е последният пратеник, за чието идване бе съобщено от Хазрети Мūsā и Хазрети Йсā, и прие исляма. Затвори се в дома си и три седмици не излезе да чете неделните си проповеди. Християните започнаха да викат: „Какво му е на Дагатър? Не излиза навън, откакто се срещна с този арабин. Искаме Дагатър!“

Дагатър съблече черното си расо, облече бели дрехи, взе тоягата си и отиде в църквата. След като се събраха всички, той стана от мястото си и каза: „О, християни! Знайте, че ни е изпратено писмо от Ахмед (алейхисселлām). Призовава ни към истинската религия. Аз без съмнение знам и вярвам, че той е истински пратеник на Аллāху теāлй.“ Чувайки тези думи, християните се нахвърлиха върху Дагатър и биейки го сториха шехйд.

Хазрети Дихйе се върна при Ираклий и му събщи за случилото се. Той му каза: „Не ти ли казах, че за християните Дагатър е по-скъп от мен? Ако узнаят, ще ме убият като него.“

В „Сахйх“ на Бухārй и в съобщението, предадено от Зухрй се казва: „Ираклий събра видните ромеи в двореца си в Хомс и заповяда да заключат вратите на двореца. Изкачи се на едно високо място и каза: „О, ромеи! Искате ли щастие, спокойствие и вечно господство. Искате ли да се подчините на думите на Йсā (алейхисселлām)?“ Ромеите попитаха: „О, владетелю! Как да постигнем това?“ Ираклий каза: „О, ромеи! Събрал съм ви за нещо добро. Получих писмо от Хазрети Мухаммед. Призовава ме към исляма. Кълна се, той е пейгамберът, когото очаквахме, за когото се споменава в писанията ни и чиито признаци знаем. Да му се подчиним и да се спасим и в земния, и в отвъдния живот.“ Като чува това, всички започнаха да мърморят и злословят и да бягат към вратите, но те бяха залостени и не успяха да излязат. Ираклий, като видя тези техни действия, тази враждебност към исляма, се уплаши за живота си и каза: „О, ромеи! Казах ви това, за да проверя колко сте привързани към вашата религия. Видях с очите си привър-

заността ви и това ме зарадва.“ Като чуха тези думи, ромеите му се поклониха доземи и след отварянето на вратите излязоха от двореца.²⁰⁰

Императорът извика Хазрети Дихйе, разказа му за случилото се и го отправя в Медйна с много подаръци и писмо до любимия ни Пейгамбер. Цезарят пожела да стане мюсюлманин, но от страх да не загуби живота и властта си, не прие исляма. В него пишеше:

„До Мухаммед, благовестения от Йсā (*алейхисселѝм*), Пратеник на Аллāху теāлѝ, от цезаря на Византия!

Изпратеният от вас човек дойде при мен с писмото ви. Аз свидетелствам, че вие сте истинки пратеник на Аллах. Всъщност ние открихме вашите качества в Инджѝл и Йсā (*алейхисселѝм*) ни беше известил за вас. Призовах ромеите към вашата религия, но те не приеха. Ако бяха ме послушали, несъмнено за тях щеше да е добре. Колко много желая да съм до вас, да ви слугувам, да мия краката ви.“

Когато Хазрети Дихйе пристигна в Хисмā, в долината Шенār – една от долините на Джузām, го нападнаха Хунейд бин Ус, неговите хора и сина му и го ограбиха. Иззеха му всичко, освен старите му дрехи. Хазрети Дихйе отиде при Дубейб бин Рифāе бин Зейд и племето му, които живееха в тази местност и бяха приели исляма. Разказа им случилото се и те нападнаха Хунейд бин Ус и племето му и взеха ограбеното. По-късно Пратеникът на Аллāху теāлѝ (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати срещу Хунейд бин Ус и хората му Зейд бин Хāрис (*радияллāху анх*), и всички в тази местност приеха исляма.

Пристигайки в Медйна, Хазрети Дихйе отиде направо в къщата на любимия ни Пейгамбер. Почука на вратата. Султанът на вселената попита: „**Кой е?**“ Хазрети Дихйе отговори: „Дихйет-ул Келбѝ.“ Пратеникът на Аллāху теāлѝ (*салляллāху алейхи ве селлем*) му заповяда да влезе. Той влезе и разказа всичко с най-малки подробности. След това му прочете писмото на Ираклий. Пейгамберът ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) каза: „**Той ще остане още известно време (на трона си). Тяхното управление ще продължи, докато писмото ми се намира при тях.**“²⁰¹

Ираклий написа в писмото си, че е приел исляма, но Расул (*алейхисселлѝм*) каза: „**Той лъже! Не се е отвърнал от религията си.**“ Императорът обвини писмото в лъскав копринен плат и го съхрани в кръгла златна кутийка. Семейството му скри писмото и го запази в тайна. Вярваха, че докато това писмо се намира при тях ще продължи управлението му. Така и стана.

Любимият на Аллāху теāлѝ преди да изпрати Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Балтеа при владетеля на Египет, попита сподвижниците си: „**Кой ще занесе това писмо до владетеля на Египет, очаквайки въздеяние за това от Всевишния Аллах?**“ Хазрети Хāтиб скочи от мястото си и каза: „Аз ще го

²⁰⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 259

²⁰¹ Бухārѝ, „*Тэфсѝр*“, 4; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 441; Бейхакѝ, *ес-Сунен*, II, 353; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 259

занеса, о, Пратенико на Аллах!“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Хāтиб! Всевишният Аллах да стори това дело благословено за теб!**“

Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Белтеа взе писмото, сбогува се с любимия ни Пейгамбер и семейството си и се отправи на път. Узна, че владетелят се намира в Александрия и отиде в двореца му. Пазачът, преди да го приеме в двореца, научи за неговите намерения и му оказа голямо уважение. Не го накара да чака. Хазрети Хāтиб се качи на една лодка и отиде при Мукавкис, който се намираше в един кораб и разговаряше с подчинените си. Хазрети Хāтиб му подаде писмото на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Мукавкис започна да чете:

„Бисмиллāхиррахмāниррахīm!

От Мухаммед, раб на Аллāху теāлйā и Негов пратеник, до Мукавкис, големеца на коптите (старото население на Египет). Мир на онези, които следват напътствието! Призовавам те към исляма, за да намериш спасение. Стани мюсюлманин, за да се спасиш и Аллāху теāлйā ще удвои наградата ти. Ако се отвърнеш, грехът на коптите ще бъде върху теб. „О, хора на писанието (евреи и християни), елате към едно общо слово между нас и вас – да не служим на друг освен на Аллāху теāлйā и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллāху теāлйā!“ А отвърнат ли се от това слово, кажете: „Засвидетелствайте. Ние сме мюсюлмани!“ (сӯра Āл-и Имрāн: 64)

Мукавкис събра религиозните и държавните си деятели и проведе пред тях следния разговор с Хазрети Хāтиб. Каза му:

- Искам да те питам някои неща, които са ми неясни.
- Готов съм да отговоря – каза Хазрети Хāтиб.
- Говори ми за човека, който те е изпратил. Той пейгамбер ли е?
- Да, той е пейгамбер.
- Ако той е наистина пейгамбер, защо тогава той не е проклетел своето племе, което го принуди да напусне родното му място и да търси убежище на другаде?
- Ти вярваш в пророчеството на Йсā бин Мерйем (*алейхисселйāм*), нали? Народът му го предаде и поиска да го убие, но въпреки това той не го прокле, и Аллāху теāлйā го възнесе на небесата. Възнагради го. Не трябваше ли той да се обърне към Всевишния Аллах с молба за унищожението на своя народ? Но той не го направи.
- Отговори прекрасно. Наистина, ти си мъдър човек и си изпратен от човек, който е мъдрец. Тази вечер остани при нас, утре ще ти дам отговор.

Хазрети Хāтиб, имайки предвид фараона, живял по времето на Мӯсā (*алейхисселйāм*), каза:

- Преди теб тук имаше един владетел, който претендираше, че е бог и Всевишният Аллах го наказва както в земния живот, така и в отвъдния. Вземи си поука от това, за да не бъдеш поука за други.

- Ние си имаме религия и не бихме я оставили дотогава, докато не видим по-добра от нея.

- Ислямът превъзхожда религията, към която си превързан. Ние те призоваваме към исляма, към последната религия, която Всевишният Аллах е избрал като религия за всички хора. Този Пейгамбер призовава към исляма не само теб, но всички хора. От тях най-грубо, най-жестоко постъпиха с него курайшите, юдеите проявиха най-голяма враждебност, а християните му бяха най-близки. Кълна се в Аллāху теāлйā, както Мӯсā (*алейхисселйām*) е съобщил благата вест за Йсā (*алейхисселйām*), така и Йсā (*алейхисселйām*) е съобщил благата вест за Мухаммед (*алейхисселйām*). Ние те приканваме към Корāн-и керйм така, както ти приканваш юдеите към Евангелието. Без съмнение, известно ти е, че всеки пейгамбер е изпратен на определен народ и този народ задължително трябва да се подчини на него. Ти живееш във времето на Мухаммед (*алейхисселйām*) и ние, съответно, те призоваваме към тази нова религия.

Мукавкис отвърна:

- Аз изследвах религията на този пратеник и не открих нещо, което да е неприемливо за разума в неговите повели и забрани. Той не е магьосник, предсказател и лъжец. У него открих някои от признаците, характерни за пейгамберите. Разкриването на тайните е един от признаците. И така де е, бих искал да си помисля малко.

Но през нощта Мукавкис събуди Хазрети Хāтиб и му каза, че иска да му зададе още много въпроси, относно Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той започна:

- Искам да те питам три неща, ако ми обещаеш, че ще кажеш истината.
- Винаги ще ти казвам истината. Питай ме!
- Мухаммед към какво призовава хората?
- Призовава ги да служат единствено на Аллāху теāлйā, да изпълняват ежедневно петкратната молитва намāз, да говеят през месец рамазāн, да държат на думата си, забранява да се хранят с месото на мъртви животни.

Тогавя Мукавкис каза:

- Опиши ми го!

Хазрети Хāтиб описа накратко външността на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). При описанието пропусна някои от отличителните му белези. Тогавя Мукавкис каза:

- Пропусна да споменеш за червенината в очите му, за печата на пророчеството, който се намира на гърба му. Качва се на магаре, облича дрехи от соф (тънък вълнен плат), яде фурми и ястия с много малко месо. Чичовците му и техните деца го закрилят.

Хазрети Хāтиб каза:

- И тези качества са характерни за него.
- Използва ли антимон? – попита Мукавкис.

- Да. Оглежда се в огледалото, вчесва се. Винаги носи огледало, гребен, антимон и мисвак, и във време на война, и във време на мир.

- Знаех си, че предстои идването на един последен пейгамбер, но си мислех, че той ще е от Шам, защото предходните пейгамбери бяха оттам. Всъщност знаехме от писанията ни, че последният пратеник ще е от Арабия, от бедна страна. Без съмнение, времето на неговата поява е сега. Ние сме срещали неговите качества в писанията ни. А що се отнася до неговия призив, копитите не биха ме послушали и не биха му се подчинили, а и аз не бих се оттеглил от трона. Този пратеник ще господства над много страни, а след неговата смърт неговите сподвижници ще достигнат до нашите земи и най-накрая ще завладеят и тях. Няма да спомена нито една дума на копитите относно това, нито пък ще съобщя на някого за този разговор.

След този разговор Мукавкис повика писаря си и му заповяда да напише следното:

„До Мухаммед, сина на Абдуллах, от големеца на копитите Мукавкис!

Мир на теб. Прочетох писмото ти. Разбрах това, което споменавах в писмото си и това, към което ме призовавах. Знаех си, че предстои идването на един пратеник, но си мислех, че той ще се появи в Шам. Показах добър прием на посланика ти. Изпращам ти в дар две робини с висок статус сред копитите и дрехи. Изпращам ти и едно муле.“

Мукавкис не направи нищо повече от това, не стана и мюсюлманин. Хазрети Хāтиб остана пет дни в Египет. Мукавкис се отнесе с него много гостоприемно и му оказа голямо уважение. След това му каза: „Веднага се върни в страната си, при господаря си! Заповядах да му приготвят две наложници, две животни, хиляда мискал злато (един мискал = 4,8 гр.), дрехи и други дарове. На теб заповядах да дадат сто динара и дрехи. Замини отук! Внимавай, копитите да не чуят нито една дума от твоята уста.“

Другите дарове, които Мукавкис изпрати на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), бяха следните: кристална чашка, ароматен мед, чалма, египетски ленен плат, тамян, ароматни парфюми, бастун, антимон, розово масло, гребен, ножица, мисвак, огледало, игла и конец.

Хазрети Хāтиб бин Ебӯ Белтеа се върна в Медйна. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие даровете, изпратени му от Мукавкис. Хазрети Хāтиб даде писмото му и когато предаде думите му, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Колко лош човек! Предпочита трона (властта) пред вярата, но този трон няма да му остане навеки.**“²⁰²

Двете наложници, изпратени в дар на любимия ни Пейгамбер – Мāрийе и сестра й Сйрйн, благодарение на Хазрети Хāтиб (*радияллāху анх*), приеха исляма по пътя и станаха мюсюлмани. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) много се зарадва на приемането им на исляма и взе за жена

²⁰² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 260

Мāрийе. От нея се роди сина му Ибрāхим. Сестра ѝ Сїрїн даде за жена на Хассāн бин Сāбит – поета на Любимия на Аллāху теāлїя.

Двете изпратени животни бяха от най-хубавата порода, козината им бе почти бяла. Мулето нарекоха Дулдул, а магарето – Уфейр или Йāфūr. Дотогава в Арабия не бяха виждали муле със светла козина. А кристалната чаша Пратеникът на Аллāху теāлїя (*салляллāху алейхи ве селлем*) използваше за пиене на вода.

Мукавкис постави писмото на Султана на вселената в кутия от слонова кост, запечатана я и я остави на съхранение при една от своите наложници. (Това писмо през 1267 г. (1850 г.) бе открито в един стар манастир, намиращ се в областта Ахмин, в Египет, сред книгите на коптите, после бе купено от страна на 96-ия халїф на мюсюлманите и султāн на Османската държава – Абдулмеджїд Хāн и поставено на съхранение в музея „Топкапъ сарай“ в Истанбул.)

Писмото до владетеля на Персия бе изпратено по Хазрети Абдуллах бин Хузāфе. Високомерният хосрой – владетелят на Персия взе ценното писмо на Султана на вселената и заповяда на писаря си да му го прочете. Но когато чу началото на писмото, което гласеше:

„Бисмиллāхиррахмāниррахїм!

От Мухаммед, Пратеника на Аллāху теāлїя, до хосроя, големеца на Персия...“ надменният владетел побесня, взе писмото и го разкъса. След това се опита да изгони Хазрети Абдуллах от двореца си, но той, обръщайки се към хосроя и неговите хора, каза:

„О, жители на Персия! Не вярвайте в пейгамберите и не признавайте писанията. Броените ви дни на тази земя, върху която живеете минават, живеете като в сън!..

О, хосрой! Колко много владетели преди теб управляваха, сядайки на този трон. Тези, които изпълняваха повелите на Аллāху теāлїя, заслужиха безброй блага, а тези, които не изпълняваха – заслужиха Неговото наказание.

О, хосрой! Това писмо, всъщност беше едно голямо благо, но ти го омаловажи. Кълна се в Аллāху теāлїя, когато тази религия, която ти принизи, достигне дотук, ти ще търсиш място да се скриеш!..“

След това Хазрети Абдуллах напусна двореца и много бързо се отдалечи оттам. Когато се върна в Медїна и съобщи на Предводителя на пейгамберите за случилото се, той каза: **„О, Аллах мой! Разкъсай на парчета него и властта му така, както той разкъса писмото ми!“**

Всевишният Аллах прие молбата на Своя Любим (*салляллāху алейхи ве селлем*). Хосроят бе убит от собствения си син и разкъсан на парчета от него, а по време на управлението на Хазрети Омер, Персия бе изцяло завладяна от мюсюлманите.²⁰³

²⁰³ Бухārї, „Тэфсїр“, 4; „Мегāзи“, 77, 82, 84; „Елм“, 7; Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 189, 259; Хузай, *ет-Тахрїч*, 184

Хазрети Шуджā бин Вехб бе изпратен до владетеля на Гассāн – Хāрис бин Ебӯ Шимр. Шуджā (*радияллāху анх*) първо поговори с придворния пазач на владетеля и го призова към исляма. Той прие неговия призив и изпрати поздрав на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Веднага го заведе при владетеля. Хāрис бин Ебӯ Шимр прочете писмото, ядоса се и го захвърли на земята. Хазрети Шуджā веднага се върна в Медйна и разказа всичко на Любимия на Аллāху теāлйā. Любимият ни Пейгамбер се разстрои и каза: „**Царството му да бъде унищожено!**“ Не след дълго Хāрис бин Ебӯ Шимр почина и царството му се разпадна.²⁰⁴

Хазрети Салīt бин Амр бе изпратен при Хевзе бин Али, владетеля на Йемāме, който бе християнин. В писмото, изпратено му от Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), пишеше:

„Бисмилляхиррахмāниррахīm!

От Мухаммед (*алейхисселām*), Пратеника на Аллāху теāлйā, до Хевзе бин Али.

Мир за онези, които са постигнали напътствие, намерили правия път! (О, Хевзе!) Знай, че ислямът ще се разпространи до най-далечните места, където могат да отидат камилите и конете и ще надделее над всички религии. И ти приеми исляма, за да се спасиш. Ако станеш мюсюлманин, ще ти оставя управлението на онова, което сега владееш...“

Владетелят на Йемāме Хевзе не прие призива към исляма, съдържащ се в писмото на Расӯллүллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Жаждата за власт и богатството го заслепиха и остана лишен от неповторимата възможност да получи ду’āта на Султана на вселената. Хазрети Салīt бин Амр, съжалявайки го, каза: „О, владетелю на Йемāме! Ти си големецът на това племе. Цезарите, които ги смяташе за велики, умряха и станаха пръст.

Истинските големци са тези, които изпълняват повелите на Аллāху теāлйā, въздържат се от забраненото, тези, които заслужават Дженнета. Отбягвай да отклоняваш от правия път тези, които са приели вярата. Съветвам те да изпълняваш повелите на Аллāху теāлйā, да се въздържаш от забраненото. Ако повярваш и изпълняваш повелите на Аллāху теāлйā ще можеш да влезеш в Дженнета, ако ли не – ще останеш в Дженнема.

Ако приемеш наставленията ми, ще си пазен и ще постигнеш очакванията си, но ако не ги приемеш, вече нищо не мога да сторя за вас.“

Хевзе не се вслуша в думите на Хазрети Салīt. Оставането му в Йемāме вече бе безполезно и той се върна в Медйна. Съобщи на любимия ни Пейгамбер за случилото се и той много се натъжи. Недълго след това пристигна вестта за смъртта на Хевзе. Привързаността му към властта свърши в гроба му, превърнал се в яма от ямите на Дженнема.²⁰⁵

²⁰⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 261

²⁰⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 189, 259

Шестимата ислямски вестоносци изпълниха възложените си задачи – известиха големите държави за исляма, за истинското щастие. В резултат на това владетелят на Хабаша прие исляма, получи честта да види сподвижниците и бе удостоен с благословената ду'а на Пратеника на Аллāху теāлā (салляллāху алейхи ве селлем). Византийският император Ираклий и египетският управник Мукавкис не приеха исляма, но уважиха писмата, оказаха добър прием на посланиците и изпратиха дарове на Султана на вселената. Владетелите на Гассāн и Персия се отнесоха грубо с посланиците и показаха открито своята враждебност. Владетелят на Йемāме не прие призива, но пък се отнесе добре с ислямския посланик.

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ХАЙБЕР

В Медйна имаше юдеи, които се обявяваха за мюсюлмани, но всъщност бяха лицемери. Сред тях бе и известният магьосник Лебйд бин Асам. Юдеите, давайки му злато, му казаха: „Знаеш как Мухаммед изгони племето ни от Медйна и как уби мъжете ни. Искаме да го накажеш, като му направиш магия.“ Лебйд се съгласи и се опита да се сдобие с благословените коси на любимия ни Пейгамбер и зъби от гребена му. Това свое желание осъществи чрез едно юдейско дете, което служеше при Расуллюллах (салляллāху алейхи ве селлем).

Получавайки благословените коси на Пейгамбера ни (aleyхиссаляту весселām) и зъбите от гребена му, върза единадесет възела на един конец и духна по тях. Сложи ги под един камък, намиращ се на дъното на един кладенец. След това, здравето на Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем) се влоши. Бе на легло дни наред. Сподвижниците го посещаваха често, виждаха как от ден на ден здравето му се усложнява и сърцата им се късаха. Вместо сълзи проливаха кръв от очите си. През това време лицемерите се радваха.

Един ден Пратеникът на Аллāху теāлā (салляллāху алейхи ве селлем) каза на майка ни Хазрети Аише: **„О, Аише! Знаеш ли, Всевишният Аллах ми съобщи онова, което ще ме излекува. Двама души (Джебрāил и Микāил) дойдоха при мен. Единият от тях седна до главата ми, а другият – до краката ми. Единият попита другия: „Каква е болестта на този човек?“ Той отговори: „Направена му е магия.“ „Кой е направил магията?“ попита първият. „Лебйд бин Асам.“ отговори другото мелāике. Пак го попита: „Какво е използвал за направата на тази магия.“ Той отговори: „Гребен и коси, и една мъжка пъпка от финикова палма.“ Първият попита: „Къде е сложена магията?“ Другият отговори: „В кладенеца Зервāн.“**²⁰⁶

²⁰⁶ Бухārй, “Бед’ул-Хак”, 11; “Тъб”, 47; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 63; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 341; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 196

Кладенецът Зервāн се намираше в градината на племето Бенй Зурайк. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али, Зубейр, Талха и Аммār (*радияллāху анхум*) до този кладенец. Те го пресушиха и вдигнаха камъка, намиращ се на дъното му. Под този камък намериха конец с единадесет възела. Взеха го и го занесоха на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Колкото и да се опитаха да развържат възлите, не успяха. Яви се Джебрāил (*алейхисселām*) и донесе сūra „Фаляк“ и сūra „Нāс“. Тези две сūри се състояха от общо единадесет āйета. След всеки прочетен āйет от страна на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се развързва един възел. Когато възлите свършиха, състоянието на Султана на световите се подобри и той оздравя.

Юдеят бе заловен и отведен при любимия ни Пейгамбер. Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Всевишният Аллах ме извести за магията, направена от теб, и ми показва мястото му. Защо го направи?**“ „От любов към златото.“ отговори той. Част от сподвижниците казаха: „О, Пратенико на Аллах! Ако ни позволите, да му отсечем главата!“, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), който не наказваше никого заради себе си, не им позволи, като им каза: „**Божие наказание, което ще го застигне накрая, ще е по-сурово.**“²⁰⁷

Юдеите, след изгонването им от Медйна, се бяха заселили в северните части на Арабия – една част в Хайбер, а друга част – на север, в Шам. Поводът за тяхното изгонване бе организиран от тях заговор за убийството на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). С всеки изминал ден тяхната ненавист към мюсюлманите и жаждата им за отмъщение ставаха все по-силни. Искаха колкото се може по-скоро да убият Любимия на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и да свършат с исляма. Някои от видните им личности казаха: „Да поискаме подкрепа от рода Гатафан и да се сражаваме заедно срещу мюсюлманите.“ Други пък предложиха: „Да призовем на помощ юдеите от Федек, Теймā и от долината ел-Корā, и да нападнем мюсюлманите, преди те да ни нападнат, и да им отмъстим.“

Юдеите от Хайбер приеха тези думи и призоваха на помощ околните юдейски племена и рода Гатафан. От рода Гатафан дойдоха много подбрани войни и се заеха с приготовленията в Хайбер.

Султанът на световите бе уведомен за техните приготовления и веднага отпрати за Хайбер Хазрети Абдуллах бин Равāха, заедно с трима сподвижници, за да разузнаят положението. Хайбер бе богат със своите градини и лозя, земите му бяха плодородни. В града имаше осем крепости, които бяха добре укрепени. Хазрети Абдуллах изпрати единия от приятелите си в крепостта Шикк, другия – в крепостта Кетйбе, а третия – в крепостта Натāt. Самият той влезе в друга крепост и в продължение на три дни всеки един от тях наблюдава отблизо юдеите и техните приготовления. След три

²⁰⁷ Бухārй, “Тъб”, 47; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 63; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 198

дни се срещнаха на уговореното място, върнаха се бързо в Медйна и разказаха на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) за приготовленията на юдеите.

Любимият ни Пейгамбер, за да предотврати нападението на юдеите, реши да тръгне към Хайбер и заповяда на сподвижниците си да се пригответ бързо. Юдеите от сияйната Медйна, като чуха за това решение на мюсюлманите, се разтревожиха и се опитаха да ги спрат, като им говореха: „Кълнем се, ако бяхте видели укрепленията на Хайбер и смелите му войни, не бихте стъпвали никога там! Крепостите с високи кули, намиращи се на върха на планините, са охранявани от добре въоръжени храбри войни. Хиляди войни от околните племена са им дошли на помощ. Възможно ли е да покорите Хайбер?!..“ Безстрашните сподвижници, отговаряйки им: „Всевишният Аллах е обещал на Своя Любим завладяването на Хайбер.“ показваха своята решителност и това още повече плашеше угрижените за своите събрата юдеи.

Водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей изпрати бързо следното съобщение до Хайбер: „Мухаммед идва срещу вас с малобройна войска. Няма страшно, но бъдете предпазливи! Приберете имуществото си в крепостите. Посрещнете ги извън крепостта!“

Сподвижниците приключиха с приготовленията, сбогуваха се със семействата си, и се събраха около Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Ислямската войска наброяваше хиляда и шестстотин души, двеста от които бяха конници. Всички те бяха готови да изпълняват заповедите на Расул (с *салляллāху алейхи ве селлем*), да помагат за разпространението на исляма, да се сражават и да станат шехиди по пътя на Аллāху теālй. Някои жени идваха при Расул (*алейхисселām*) и искаха позволение от него, за да могат да тръгнат с муджāхидите и да помагат в готвенето, в грижите за ранените и в други неща. Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселām*) прояви милост, не пожела да ги лиши от този севāб и им позволи да отидат. Към тях се присъединиха и двадесет жени, начело с благословената жена на Расул (с *салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Умму Селеме.²⁰⁸

Любимият ни Пейгамбер остави за свой заместник в Медйна Хазрети Сибā от племето Гифār (според друго предание Хазрети Нумейле бин Абдуллах) и даде заповед за тръгване. С възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се отправиха на път. Сподвижниците с уважителни причини и малките момчета, които не бяха допуснати в редиците на ислямската войска, гледаха своите роднини с благородна завист, произнасяха текбйр и отправяха ду’ā за тях.

²⁰⁸ Ебӯ Дāvӯд, „Джихād“, 152; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 685

Годината бе седма от Хиджра. Хазрети Али носеше священото знаме, а Хазрети Омер командваше дясното крило на ислямската войска.²⁰⁹ Пътят минаваше радостно. Поетите чрез своите стихове отправяха благодарности към Всевишния Аллах за благата, с които Ги дарява, произнасяха салева̀т за любимия ни Пейгамбер и възхваляваха славните сподвижници. А сподвижниците, възвеличаваха Аллāху теāля̀ с думите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер! Ля̀ иля̀хе илляллāху валлāху екбер!“ и всичко наоколо кънтеше. При всяко спиране за почивка Султанът на вселената се обръщаше към Аллāху теāля̀ със следната ду'ā̀: „**О, Аллах мой! Търся убежище при Теб от притесненията за бъдещето, от тревогите за миналото, от безсилието и ленивостта, от стиснатостта, от страхливостта и задлъжнялостта, тегнеща на гърба, и от гнета на угнетяващи и несправедливи хора!**“ Когато наближиха Хайбер любимият ни Пейгамбер заповяда на войската да спре и започна да се моли: „**О, Аллах мой, Господарю на небесата и на онова, над което хвърлят сянка! О, Аллах мой, Господарю на земите и на онова, което се намира върху тях! О, Аллах мой, Господарю на шейтаните и на онова, което заблуждават! О, Аллах мой, Господарю на ветровете и на онова, което отвяват! Молим се на Теб за доброто на това място, за доброто на неговите жители и за доброто на всичко, което се намира в него! Търсим закрила при Теб от зло на това място, от зло на неговите жители и от зло на всичко, което е в него!**“ От устата на сподвижниците се лееха думите: „Амйн, амйн.“ След това, обръщайки се към сподвижниците си, каза: „**Напред с „Бисмиллāхиррахмāнир-рахīm“!**“

Мюсюлманите отново потеглиха. В близост до крепостта Натāт, един от най-укрепените крепости на Хайбер, спряха и разположиха лагера си. Бе вечер. Пратеникът на Аллāху теāля̀ (*салляллāху алейхи ве селлем*) не предприемаше атака срещу врага си през нощта. Изчакваше да се съмне и първо го призоваваше към исляма, и ако не приеме, започваше да се сражава. Затова изчакваше да се съмне. Никой от юдеите не забеляза пристигането на ислямската войска.

След изпълнението на утринния намāз мюсюлманите се отправиха към крепостта Натāт. Когато стигнаха пред вратите на крепостта, оттам започнаха да излизат юдеите, които обработваха градините и лозята. Като видяха ислямската войска те се стъписаха и крещейки: „Кълнем се, това е Мухаммед и неговата войска!“, започнаха да бягат обратно към крепостта. Любимият ни Пейгамбер, виждайки това тяхно състояние, каза: „**Аллāху екбер! Аллāху екбер! Хайбер е разрушен.**“ и повтори тези думи три пъти.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи предложение до юдеите или да приемат исляма, или да се предадат и да платят налог. В противен случай ги чакаше сражение. Юдеите отидоха при един от видни-

²⁰⁹ Бухārй, „*Мегāзй*“, 40; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 653; Килāй, *ел-Иктифā*, II, 258

те си личности – Селлям бин Мишкен, за да поискат съвет от него. Той им каза: „Преди ви бях казал да нападнете Мухаммед, но вие не се съгласихте. Поне сега се сражайте. По-добре умрете, сражайки се, отколкото да останете сами в живота!“ Юдеите набързо струпаха хранителните си припаси в крепостта Нāим, събраха децата и жените в крепостта Кетибе, а войните – в крепостта Натāt.

Юдеите отговориха със стрели на отправеното им от мюсюлманите предложение. Муджāхидите вдигнаха щитовете си, за да се предпазят. Със заповед на любимия ни Пейгамбер всички лъкове бяха опънати и с виковете: „Аллāху екбер!“ стрелите бяха изстреляни срещу намиращите се на крепостните кули юдеи. Войната вече започна. От едната страна бяха Султанът на вселената и храбрите сподвижници, които се сражаваха в името на една велика цел – разпространението на исляма и спасението на неверниците от Джехеннема, а от другата – юдеите, които не приемаха никакви наставления, крояха заговори и упорстваха в неверието. Като видяха, че последният пейгамбер не е от тях, от завист те не го приеха, опитваха се да го убият по всички възможни начини още от самото му детство, но Всевишният Аллах закриляше Своя Любим.

Ислямската войска, състояща се от хиляда и шестстотин муджāхиди, бе подложена на дъжд от стрели от страна на десет хилядната юдейска войска. Сподвижниците се защитаваха с щитовете си, а при удобен случай връщаха срещу юдеите изстреляните от тях стрели. Някои от сподвижниците бяха ранени.

По едно време към Любимия на Аллāху теāля най-учтиво се приближи Хазрети Хаббāб бин Мунзир и каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Няма ли да е по-добре да разположим лагера си на друго място?“ Пейгамберът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Иншāаллāху теāля (с позволенията на Аллāху теāля) ще го направим, когато настъпи вечерта.“**

Мюсюлманите се оказаха в обсега на вражеските стрели. Изстреляните от крепостта стрели достигаха чак до крайните точки на лагера.²¹⁰ Размяната на стрели продължи до вечерта. Около петдесет сподвижници бяха ранени. След настъпването на вечерта Пратеникът на Аллāху теāля (*саллялāху алейхи ве селлем*) нареди на Хазрети Мухаммед бин Меслеме да намери ново място, където да разположат лагера си. Той каза, че най-подходящото място за разполагане на лагера е местността Раджи, след което мюсюлманите се преместиха там и започнаха да лекуват ранените.²¹¹

На другия ден славните сподвижници дойдоха пред вратите на крепостта Натāt и се сражаваха до вечерта. Обсадата продължи и на третия, и на четвъртия, и на петия ден. Юдеите продължаваха да се отбраняват. Поради силно главоболие, любимият ни Пейгамбер два дни не можа да се присъе-

²¹⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 641

²¹¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 641; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VI, 507

дини към благословените си сподвижници. В първия ден знамето на илямската войска даде на Хазрети Ебӯ Бекр, а във втория – на Хазрети Омер. И двамата се сражаваха геройски, но не успяха да превземат крепостта.

В това време юдеите събраха смелост и отваряйки вратите на крепостта, започнаха да нападат мюсюлманите. Вече се сражаваха един срещу друг. Битката се ожесточи. Думите на Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*): „**Произнасяйте текбйр, казвайки: “Аллāху екбер! Аллāху екбер”!**“ въодушевяваше мюсюлманите и те още по-смело размахваха мечовете си. Сражението продължи до вечерта. Братът на Хазрети Мухаммед бин Меслеме – Махмӯд падна шехйд.

На следващия ден от крепостта излезе един от най-знаменитите пълководци на юдеите – Мерхаб, целия облечен в брони. Бе много силен и изглеждаше като великан. Обръщайки се към муджāхидите каза: „Аз съм известният с храбростта си Мерхаб!“ От редиците на мюсюлманите напред излезе един муджāхид и силно извика: „Аз съм Āмир, известен съм с това, че не ме е страх да се хвърлям в жестоки боеве.“ и застана пред него. Едрият Мерхаб стовари с всички сили меча си, на който бяха гравирани думите: „Унищожаваше всеки, когото докосне!“ , върху Хазрети Āмир. Храбрият Āмир веднага вдигна щита си и широкият меч се заби в него.

На свой ред Хазрети Āмир, уповавайки се на Аллāху теāлйя, удари с меча си краката на облечения в броня Мерхаб. При допира със стоманената броня мечът на Хазрети Āмир силно отскочи и го улучи по крака, при което се скъса артерията на крака му. Сподвижниците изтичаха веднага, грабнаха го и го занесоха в лагера. Там Хазрети Āмир стана шехйд.²¹²

Сражението бе в разгара си. Привечер любимият ни Пейгамбер предложи на езичниците от Гатафан, които с четири хилядна войска бяха дошли на помощ на юдеите, да се върнат по родните си места. В замяна обеща да им даде годишния добив от фурми на Хайбер. Но те не приеха предложението. Тогава Султанът на вселената заповяда на сподвижниците си да прекарат нощта около крепостта, в която се намираха езичниците от Гатафан. Гатафанците се уплашиха много да не ги нападнат мюсюлманите. Не мигнаха цяла нощ. През нощта един глас, идващ незнайно откъде, събщи, че земята на Гатафан е нападната, децата и жените им са пленени и е иззето имуществото им. Тези думи бяха повторени три пъти. Чу ги и командирът на гатафанците и на разсъмване, събирайки войската си, напусна бързо Хайбер и се отправи към родината си. На сутринта юдеите, като видяха, че гатафанците ги няма, изпаднаха в отчаяние и се разкаяха, че ги призовали на помощ.

²¹² Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 51; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 174; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 639; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 211

Героизмът на Хазрети Али

Сражението продължаваше с пълна сила. Крепостта все още не бе превзета. Вечерта Султанът на вселената каза: „**Утре ще дам знамето на такъв храбрец, който обича Аллāху теāлā и Неговия Пратеник и когото Аллāху теāлā и Неговият Пратеник обичат. Посредством неговата ръка Всевишният Аллах ще осъществи победата.**“ Вълнението бе голямо. Всеки един от сподвижниците се надяваше нему да бъде дадено знамето, отправяха се молби към Всевишния Аллах. Хазрети Билял Хабешī с приятния си и завладяващ сърцата глас изпълни утринния езāн. Призивът за намāз пораждаше у хората някакво особено вълнение, някаква особена божествена наслада. След изпълнението на молитвата намāз любимият ни Пейгамбер се изправи и заповяда да му донесат благословеното знаме на ислямската войска. Станалите на крака сподвижници зачакаха с нетърпение думите му. Накрая Султанът на световите каза: „**Кълна се в Аллāху теāлā, Който е удостоил Мухаммед с пророчеството, ще дам това знаме на такъв храбрец, който не знае що е бягство от врага.**“ и оглеждайки се, попита: „**Къде е Али?**“ „О, Пратенико на Аллāху теāлā! Оплаква се от болки в очите.“ отговориха сподвижниците. Изпрати да го повикат. Хазрети Али не можеше да си отваря очите от болка. Сподвижниците го доведоха под ръка. Султанът на вселената отправи ду’ā към Всевишния Аллах за оздравяването на Хазрети Али и намаза очите му с благословената си слюнка. И в този миг болката изчезна. След това Пратеникът на Аллāху теāлā (*саллялāху алейхи ве селлем*) се помоли за него: „**О, Аллах мой! Премахни от него притеснението, причинено от студа и жегата!**“, надяна му ризницата, препаса на кръста му собствения си меч и давайки му бялото знаме на ислямската войска, каза: „**Сражай се, докато Всевишният Аллах те дари с победата и не се обръщай назад!**“

Хазрети Али каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Ще се сражавам с тях, докато приемат исляма.“ Любимият ни Пейгамбер му отвърна: „**Кълна се в Аллах, приемането на исляма от един човек от тях, чрез твоето посредничество, за теб ще е много по-добре, отколкото да притежаваш много червени камили и да ги раздаваш като милостиня (садака) по пътя на Аллāху теāлā.**“²¹³

Със знаме в ръка Хазрети Али и славните сподвижници тръгнаха към крепостта на юдеите. Когато се доближиха до крепостта и забиха знамето до един камък, забелязаха отварящите се врати на крепостта Натāt. Оттам излязоха най-отбраните, най-безстрашните защитници на крепостта. Всеки един от тях бе облечен с две железни брони. Един от тях се отправи към Хазрети Али и застана срещу него. Този мъж бе прославилия се със смелостта си Хāрис – брата на Мерхаб. Той се нахвърли яростно срещу Хазре-

²¹³ Вāкидī, *ел-Мегāзī*, II, 653

ти Али. Разнесе се звън на стоманени мечове. Мечът Зулфиляр се стовари като мълния и отсече главата на Хāрис. Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ се издигнаха до небесата.

Мерхаб узна за смъртта на брат си и стремително се отправи с войните си към бойното поле. С едрото си телосложение, с двете брони и с двата меча, препасани на кръста му, той приличаше на великан. Изправяйки се пред Хазрети Али започна гневно да се хвали: „Аз съм появяващият се в най-ожесточените моменти на бойните действия и сражаващият се героически Мерхаб! Аз съм онзи, който с меч или копието си може да направи на решето и най-разярените лъвовете!“

В отговор Хазрети Али каза: „Аз съм онзи, когото майка ми е назовала Хайдар (Лъв)! Аз съм като величествен лъв! Аз съм храбрец, който с един замах може да те повали на земята!“ Страх обхвана сърцето на Мерхаб, щом чу думата Хайдар. Защото през нощта той сънува, как един лъв го разкъсва на парчета. „Да не би това да е този лъв?“, си помисли Мерхаб и замахна с меч си. Хазрети Али веднага се предпази с щита си и на свой ред, уповавайки се на Аллāху теāля, нанесе такъв силен удар с Зулфиляра си, че щитът и шлемът на Мерхаб се разполовиха и главата му бе съсечена до врата. Този страшен удар се чу отвсякъде. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на сподвижниците си: „**Радвайте се! Завоюването на Хайбер се улесни.**“ Сподвижниците бяха възхитени от храбростта на Хазрети Али. Последваха възгласите: „Аллāху екбер!..“

В един от най-разгорещените моменти на сражението, когато мюсюлманите се доближиха до вратите на крепостта, един от юдеите удари с меча си щита на Хазрети Али. Щитът му падна на земята, но той нямаше време да се наведе и да го вземе. Юдеят се възползва от положението, грабна щита му и избяга. Това много обезпокои Хазрети Али и след като разпръсна обкръжаващите го врагове, той замисли да направи щит от вратата на крепостта. Произнасяйки: „**Бисмилляхиррахмāниррахīm**“ дръпна от халките желязната врата и я извади. Крепостта се разтресе. Тази желязна врата, която десетима храбреци не можеха да помръднат от мястото му, Хазрети Али вдигна с едната си ръка и използва като щит срещу врага.

Един след друг излязоха да се бият още шестимата храбреци. С позволенията на Аллāху теāля, Хазрети Али се справи с всички тях. След това влезе с приятелите си в крепостта и започнаха да се сражават там. За кратко време най-труднодостъпната крепост Натāt бе превзета и знамето на ислямската войска се развя над нея.

Любимият ни Пейгамбер целуна по очите Хазрети Али и каза: „**Всевишният Аллах и Неговият пратеник са доволни от теб, заради героизма, който прояви.**“ Като чу тези благословени думи Хазрети Али заплака от радост. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „**Защо плачеш?**“ Той отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Плача от радост, защото Всевишният Аллах и Него-

вият Пратеник са доволни от мен.“ Тогава любимият ни Пейгамбер му каза: „**Не само аз, но и Джебрѝил, Микѝил и всички мелѝикета са доволни от теб.**“

След превземането на крепостта Натѝт четиристотин мюсюлмани от племето Девс се притекоха на помощ на Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*).²¹⁴ Водеха се ожесточени битки за превземането и на останалите крепости. Една по една всички крепости бяха обсадени и превзети от мюсюлманите. Намиращите се в безизходно положение юдеи, изпращайки свои представители, поискаха мир. Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ прие тяхното предложение и постави следните условия:

- Няма да бъде пролята кръвта на юдеите, участвали в това сражение.
- Юдеите, напускащи Хайбер, могат да вземат със себе си само децата си и толкова имущество, колкото може да носят камилите им.
- Всичко останало – оръжията (брони, мечове, щитове, лѝкове, стрели), дрехите, платовете, златото, животните (коне, камили, овце...) остават за мюсюлманите.
- Нищо няма да се скрие. А тези, които скриват нещо, ще бъдат далеч от покровителството на Аллѝху теѝлѝ и Неговия Пратеник...

Кинѝане бин Рабѝ бе наказан за това, че зарови богатството си под земята и по този начин не спази условията на договора. Военната придобивка за мюсюлманите бе безмерна. Плодородните земи на Хайбер, финиковите градини бяха вече на ислямската армия.²¹⁵

В това време гатафанците се върнаха обратно, за да помогнат на юдеите, но като видяха, че Хайбер е покорен, казаха на Пратеника на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*): „О, Мухаммед! Ти ни беше обещал годишната реколта от фурми на Хайбер, ако го напуснем. Ние удържахме на думата си. Хайде дай ни ги сега.“ Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) им каза: „**Нека еди коя-си планина бъде ваша.**“ Това не се хареса на гатафанците и заплашиха мюсюлманите със сражение. А любимият ни Пейгамбер им каза: „**Мястото ни за сражение да бъде Дженефа.**“ Местността Дженефа се намиреше в техните земи. Като чуха това, те се уплашиха и си тръгнаха.

Султанът на вселената и храбрите сподвижници бяха много уморени от сраженията. От една страна лекуваха ранените, а от друга – си почиваха. А юдеите продължаваха да кроят своите коварни планове. Една жена на име Зейнеб – това бе жената на Селлѝм бин Мишкан, един от юдейските големци, се опита да отрови Пратеника на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*). Закла една коза, изпече месото и му сложи голямо количество отрова. След това го занесе на Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), който покани сподвижниците си и седнаха да ядат.

²¹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, II, 353

²¹⁵ Ибн Хишѝам, *ес-Сѝре*, II, 336; Вѝкидѝ, *ел-Меѝѝзѝ*, II, 672

Султанът на вселената откъсна едно парче от месото и изричайки: „**Бисмилляхиррахмāниррахīm**“, го сложи в благословената си уста. Сдъвка го няколко пъти, след което веднага го извади от устата си и каза: „**О, сподвижници! Дръпнете си ръцете от това ядене, защото тази плешка ми съобщи, че е отровено.**“ Сподвижниците веднага си дръпнаха ръцете, но Хазрети Бишр бин Берā вече бе изял едно парче от месото, тялото му веднага посивя и той стана шехїд.

Джебрāил (*алейхисселйām*) се яви и каза на любимия ни Пейгамбер да му се направи хаджамат (кръвопускане) между раменете, и по този начин да се освободи от отровата, проникнала в кръвта му чрез слюнката. Направиха му хаджамат. След това мюсюлманите заровиха отровното месо в земята. Извършилата тази подлост Зейнеб бе заловена и изправена пред Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Обръщайки се към нея, Расул (*алейхисселйām*) я попита: „**Ти ли отрови кебапа от тази коза?**“ Зейнеб каза: „Да, аз го отрових.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) я попита: „**Защо го направи?**“ Тя каза: „Ти уби мъжа ми, баща ми и чичо ми. Казах си: „Ако той наистина е пейгамбер, Аллах непременно ще го извести за това, което съм извършила. Ако не е, ще умре и по този начин ще се отървем от него.“ Мюсюлманите предложиха да я убият, но изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), който не наказваше никого за лични убиди ѝ прости и тя, произнасяйки шехāда, прие исляма.²¹⁶

Сред пленените в Хайбер бе и дъщерята на Хуйей бин Ахтаб – Сафийе. Тя бе в дяла на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Султанът на вселената я освободи и тя, трогната от тази негова постъпка, прие исляма. Любимият ни Пейгамбер се зарадва много и той я зарадва като я взе за жена. По този начин Хазрети Сафийе стана майка на мюсюлманите. Сватбата им се състоя в местността Сехбā. Сватбеното угощение бе от пъпеши и фурми.

Под окото на майка ни Сафийе имаше синина. Любимият ни Пейгамбер я попита: „**От какво е този белег?**“ и тя му отговори: „Една нощ сънувах как месечината слиза от небето и пада в моите обятия. Когато разказах съня си на мъжа ми Кенāне, той гневно ми рече: „Ти мечтаеш да станеш жена на този владетел на арабите!“ и ме удари по окото и се появи тази синина.“²¹⁷

След превземането на Хайбер, юдеите направиха следното предложение на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Мухамед! Ние ще си тръгнем от Хайбер, но ние добре разбираме от земеделие. Ако се съгласите, оставете ни да обработваме тези плодородни земи и да ви даваме половината от получената реколта.“ Мюсюлманите нямаха вре-

²¹⁶ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 337; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 678; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 202

²¹⁷ Бухārї, „*Салйāt*“, 12; „*Джихād*“, 74; Ебу Дāvуд, „*Харāч*“, 21; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 101; Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 330; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 669; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, III, 121

ме да се занимават със земеделие, защото имаха много по-важна работа – разпространението на исляма. Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) остана доволен от предложението, но им каза: „**Приемам при условие да ви изселим оттук, когато пожелаем.**“ Юдеите приеха условието и започнаха да обработват земите на Хайбер.²¹⁸

Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се завърна със сподвижниците си в Медйна. Тук завари пристигналите, начело с Хазрети Джа'фер бин Ебу Тāлиб мюсюлмани от Хабаша и много се зарадва. Целуна Хазрети Джа'фер по челото, прегърна го и каза: „**Не знам на кое да се радвам, на превземането на Хайбер или на идването на Джафер. Вие извършихте двойно преселение. Преселихте се и в Хабаша, и в моята страна.**“

Трофеите, придобити в Хайбер, бяха разпределени между включилите се в примирието в Худейбийе, участниците в Хайбер, преселилите се от Хабаша и племето Девс.²¹⁹

След падането на Хайбер всички юдеи от Арабия се подчиниха на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Околните държави и племена, след превземането на крепостта Хайбер, която се считаше за непревземаема, разбраха мощта на ислямската войска и започнаха да се страхуват от Ислямската държава. Езичниците от Мекка бяха покрусени. След тази победа много племена, сред които и племето Гатафан, идвайки в Медйна, приеха исляма. При някои непокорни племена бяха изпратени отряди, които да ги подчинят.

УМРАТУ-Л-КАЗĀ

От подписването на мирния договор в Худейбийе бе изминала една година. Когато остана един месец до Курбан байрам, Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на мюсюлманите да се подготвят за умра. След тази заповед две хиляди мюсюлмани, в това число и участвалите в Бй'ату-р-ридвāн, се приготвиха за умра. Със себе си взеха седемдесет камили за жертвоприношение. Хазрети Нāджийе бин Джундуб и четирима негови приятели щяха да ги откарат до Мекка. Сто конници, начело с Хазрети Мухаммед бин Меслеме, тръгнаха напред с оръжията, защото нямаха доверие на езичниците. Тези оръжия щяха да бъдат използвани в случай на нападение. Някои от сподвижниците казаха: „О, Пратенико на Аллах! Според мирния договор от Худейбийе не трябваше да носим оръжия, освен мечовете, прибрани в ножниците им.“ Тогава Султанът на вселената им каза: „**Ние няма да носим оръжията си в Харам, в близост до курайшите. Обаче те ще бъдат близо до нас, в случай на нападение от страна на курайшите.**“

²¹⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 157; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 641; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, I, 205

²¹⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 353

За управник на Медйна бе оставен Хазрети Ебӯ Зер ел-Гифārй²²⁰ или Хазрети Ебӯ Рухм-ул-Гифārй. Две хиляди сподвижници, заедно с любимия ни Пейгамбер се отправиха към Мекка. Всички те бяха много развълнувани. За пръв път след толкова години раздяла щяха да видят родните си домове, родния си край. Щяха да посетят свещеното Кяабе, към което се обръщаха пет пъти на ден по време на намāз. Щяха да се видят с роднините си, които според споразумението не можеха да дойдат в Медйна. Щяха да покажат честта и достойнството на исляма на езичниците, които години наред ги караха да проливат кръв вместо сълзи, подлагаха ги на жестоки нечовешки мъчения и убиха много техни братя, затова, че не са се покланяли на техните идоли.

Оставащите в Медйна мюсюлмани изпратиха Султана на световите и поклонниците с текбър до склона на Ведā и се върнаха назад.

В местността Зулхулейфе, която се намираше на десет километра разстояние от Медйна, любимият ни Пейгамбер облече ихрām. Славните сподвижници направиха същото и всички облечени в бяло, произнасяйки: **„Леббейк! Аллāхумме леббейк! Леббейк! Ля шерйке леке леббейк! Иннел хамде вен-ни’мете леке вел мулке, ля шерйке лек!“** тръгнаха към Мекка. Пътешествието преминаваше с възхваляване и изричане на свещеното име на Аллāху теāля. Всичко бе изключително приятно!

Когато тръгналите по рано сподвижници, начело с Хазрети Мухаммед бин Меслеме се приближиха към Мекка курайшите ги забелязаха. Отидоха със страх при тях и ги попитаха: „Какво е това?“ Мухаммед бин Меслеме (*радияллāху анх*) им даде следния смразяващ отговор: „Това са конниците на Пратеника на Аллāху теāля. С позволенията на Аллāху теāля утре и той ще бъдат тук.“ Уплашените езичници се върнаха в Мекка и съобщиха за идващите мюсюлмани. Курайшите си казаха: „Кълнем се, ние не сме нарушавали договора. Мухаммед защо ще се сражава с нас?“ и веднага изпратиха свои хора при Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

В това време мюсюлманите бяха вече в Батн Йе’джедж, откъдето се виждаше Мекка. Тук оставиха оръжието, освен мечовете си, и двеста сподвижници, които да го пазят.

Изпратените от Курайш хора поискаха разрешение за среща с Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и като ги приеха, му казаха: „О, Мухаммед! От подписването на споразумението до сега не сме ви изменили. Но въпреки това, с тези оръжия ли ще влезеш при племето си? Според споразумението не биваше да носите оръжия, освен мечовете, прибрани в ножниците им.“ Султанът на световите им отговори: **„От детството си съм известен с това, че държа на думите си и съм верен. В Харама ще влезем с мечове, прибрани в ножниците им. Но искам оръжия-**

²²⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 434; II, 289; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 8; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 59; Кетгāнй, *ет-Тератйбу’л-Идāрийе*, I, 484-486

та да бъдат близо до нас.“ Хората на Курайш разбраха, че предадената им информация е неправилна и се поуспокоиха. Казаха: „О, Мухаммед! Само вяроност и добро сме виждали от теб. А и на теб това ти подхожда.“ и се върнаха в Мекка. Съобщиха положението на курайшите и те се успокоиха.

Видните личности на Курайш, от злоба и завист, напуснаха Мекка и се изкачиха в планините, за да не видят щастливите мигове на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници.

Любимият ни Пейгамбер изпрати жертвените животни в местността Зйтувā. След това, свършвайки приготовленията, тръгна, обграден от своите сподвижници, към свещената Мекка. Качилият се върху камилата си Кусвā Султанът на вселената излъчваше наоколо светлина, подобна на светлината на слънцето, засенчваща хиляди звезди. О, Аллах мой! Каква красота! Каква великолепна гледка!.. С „Леббейк! Аллāхумме леббейк! Леббейк ля шерйке леке Леббейк!..“ на уста, с любов в сърцата към Всевишния Аллах и Неговия Пратеник се приближаваха към Мекка. Колкото повече се приближаваха към свещеното Кяабе, толкова повече се въодушевяваха. Възгласите им се понесеха из цяла Мекка. При тази великолепна гледка сърцата на езичниците започнаха да се разтопяват и в тях да се влива любов към исляма. Много от тях бяха покорени от него. Накрая религията на Мухаммед (*алейхисселām*) възтържествува...

Ето, любимият ни Пейгамбер и славните му сподвижници, препасали мечове, влизаха в Кяабе. Хазрети Абдуллах бин Равāха водеше камилата на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Кусвā. Някои от езичниците, жените и децата им, заставайки в Дār-ун-Недве, наблюдаваха действията на мюсюлманите. Хазрети Абдуллах бин Равāха вървеше и редеше следните стихове, пробиващи сърцата на неверниците:

*„О, неверници! Махнете се от пътя на Пророка,
когото Всевишният Аллах дари с Корāна...“*

Хазрети Омер не се сдържа, поиска да го предупреди: “О, Иб-и Равāха! Как се осмеляваш да рецитираш пред Пратеника на Аллāху теāля и в Харам-и шерйф?“, но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „О, Омер! Не го възпирай! Кълна се в Аллāху теāля, неговите думи действат на курайшките езичници по-бързо и повече от стрелите, пуснати по тях. О, Ибн-и Равāха, продължавай!“ След малко, обръщайки се към Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анх*), каза:

„Кажи им, че няма друг бог освен Аллāху теāля. Единствен е! Той е Изпълняващият обещанията и Помагачият на този Свой раб. Той е Подсилващият армията му и само Той е Разгромяващият съюзените племена!“ И Хазрети Абдуллах бин Равāха започна да произнася тези слова:

*Няма друг бог освен Всевишния Аллах!
Няма си Той съдружник, Ля иляхе илляллāх!*

*Той е Подсилващият мюсюлманите
и Разгромяващият неверниците!“*

Мюсюлманите повтаряха след него.

Когато любимият ни Пейгамбер влезе в Бейтуллах, откри дясното си рамо. Красотата на тялото му пленяваше очите и сърцата. След това каза: „**Да дари с милостта си Аллāху теāля тези храбреци, които днес ще демонстрират своята сила и бодрост пред тези съдружаващи!**“ След тези думи сподвижниците откриха десните си рамена и крачейки бързо и уверено, с внушителна походка, извършиха три обиколки около Кяабе. Между Рукн-и Йемāни и ъгъла, където се намира Хаджер-ул-есвед вървяха бавно. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците му се доближаваха до Черния камък (Хаджер-ул-есвед) и го целуваха или отдалече обръщаха дланите си към него.

Езичниците ги наблюдаваха отдалече и се удивляваха на внушителната им походка, защото в Мекка се разпространиха слухове, че мюсюлманите, откакто са се преселили в Медйна, са болни и слаби. Сега пък ставаха свидетели на точно обратното и още повече се удивляваха.

Останалите четири обиколки бяха извършени бавно. След това изпълниха два рекята намāз в Макām Ибрāхим и изминаха седем пъти разстоянието между хълмовете Сафā и Мерве. Заклаха жертвените си животни и Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) си обръсна благословената глава. Благословените му коси бяха разграбени във въздуха, още преди да паднат на земята. Сподвижниците също си остригаха косите. По този начин се сбъдна сънят на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), сънуван от него преди година.

Поклонението приключи и бе време за обедния намāз. Султанът на световите заповяда на Хазрети Билял Хабешī да се качи върху Кяабе и да изпълни призива за намāз (езāн). Гласът на Хазрети Билял се понесе из цяла Мекка. Сподвижниците с голямо смирение слушаха Билял (*радияллāху анх*) и тихо повтаряха думите на езāна. След това Любимият на Аллāху теāля застана начело като имām и заедно отслужиха обедния намāз.

В Ебтах бе издигната кожена шатра за любимия ни Пейгамбер. Тук останаха три дни. Във времената за намāз се събираха в Бейтуллах и отслужваха молитвите колективно. През останалото време посещаваха роднините си и с делата си и с прекрасния си нрав покоряваха сърцата им. За тези три дни Мекка, като че ли бе покорена отвътре (душевно).

Трите дена изтекоха... Настъпи времето за раздяла. Към привечер Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*) каза на сподвижниците си: „**Никой от мюсюлманите (дошли на умра) няма да прекара вечерта в Мекка,**

всички ще излязат на път.“ След тази заповед се приготвиха и поеха към Медйна.

БИТКАТА ПРИ МЀТЕ

Когато се намираха на поклонение в Мекка, изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), обръщайки се към Хазрети Велйд бин Велйд каза: **„Къде е Хāлид? Не е възможно такъв човек като него да не познава исляма. Колко добре щеше да бъде, ако беше при мюсюлманите и проявяваше своето усилие и храброст срещу езичниците. Щеше да бъде обичан и ценен от нас.“** Хазрети Велйд бин Велйд от време на време изпращаше писма на брат си и го насърчаваше да приеме исляма, но когато тези благословени слова на любимия ни Пейгамбер достигнаха до брат му Хāлид, влечението му към исляма стана още по-силно.

Настъпи осмата година от Хиджра. Хāлид бин Велйд изгаряше от желанието да отиде колкото се може по-скоро в Медйна, да коленичи пред Султана на вселената и да приеме исляма. Самият той разказва събитията по следния начин:

„Всевишният Аллах ме дари с любовта на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Помести в сърцето ми любовта към исляма. Направи така, че да мога да различавам доброто от злото. Казах си: „Участвах във всички битки, водени срещу Мухаммед (*алейхисселām*). Но всеки път, при напускане на бойното поле знаех, че не постъпвам правилно, че един ден той ще ни победи, и напусках с тези мисли. Когато Пратеникът на Аллах дойде в Худейбийе, аз командвах вражеската конница. В Усфāн се приближих към тях и те ме видяха. Пратеникът на Аллāху теāлйā изпълняваше заедно със сподвижниците си обедния намāз. Искахме да ги нападнем внезапно, но това не се осъществи. Добре, че стана така. Вероятно Пратеникът на Аллāху теāлйā беше разбрал нашите намерения, защото следобедният намāз беше изпълнен много внимателно и предпазливо.

Това ми направи много силно впечатление. Казах си: „Този човек сигурно се намира под закрилата на Всевишния Аллах.“ Разделихме се. Когато Мухаммед (*алейхисселām*) дойде в Мекка на поклонение умра, не се показах пред него. Потърсили ме с брат ми Велйд, но не ме намерили и брат ми оставил следното писмо: „Бисмиллāхиррахмāниррахīm. Хамд на Всевишния Аллах и благослов и мир на Расūлюллах. Наистина не знам нещо по-учудващо от твоята незаинтересованост към исляма. Не си лишен от здрав разум, за да разбереш, че пътят, който следваш е грешен. Защо не действаш с разума си? Пратеникът на Аллāху теāлйā попита за теб. Искане да опознаеш исляма и да демонстрираш своята сила и храброст срещу езичниците. О, братко! Изпусна много възможности, повече не се бави.“

Когато писмото достигна до мен, желанието ми да стана мюсюлманин се засили. Бързах да отида. Думите на Расулюллах много ме зарадваха. През нощта сънувах, как от тясно и безводно място като пустиня попадам в зелено, широко и просторно място. Реших като пристигна в Медйна да помоля Ебу Бекр да разтълкува съня ми.

Когато се приготвих да замина за Медйна, си мислех: „Кой ли може да дойде с мен?“ В този момент срещнах Саффън бин Умеййе и му предложих да дойде с мен. Но той не се съгласи. После срещнах Икриме бин Ебу Джехл. След като и той отблъсна предложението ми се прибрах вкъщи. Качих се на животното си и отидох при Осман бин Талха. Казах и на него, че искам да отида при Пратеника на Алляху теаля и да стана мюсюлманин и го помолих да ме придружи. Прие без никакво колебание и на другия ден, на разсъмване, двамата излязохме на път. В местността Хадде срещнахме Амр бин Ас. И той отиваше в Медйна, за да приеме исляма.

Пристигнахме в Медйна. Облякох най-хубавата си дреха и бях готов да се срещна с Расулюллах. В това време дойде брат ми Велйд и каза: „Побързай, защото Пратеникът на Алляху теаля е бил известен за вашето идване и много се зарадвал. Очаква ви.“ Бързо отидох при този велик Пейгамбер. Усмивваше се. Поздравих го и казах: „Свидетелствам, че няма друг бог освен Алляху теаля и свидетелствам, че вие сте пратеник на Всевишния Аллах.“ **„Хамд на Алляху теаля, Който те насочи към правия път!“** каза той. След това го помолих да отправи ду'а към Всевишния Аллах за опрощаване на греховете ми. Той изпълни моята молба и ми каза: **„Ислямът заличава греховете, извършени преди това.“** Двамата ми приятели също станаха мюсюлмани.²²¹

Така тези трима храбреци, най-неустрашимите юнаци на Мекка, заставаха пред Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) и с преливаща от сърцата им искреност приеха исляма. Постигнаха честта да бъдат от Есхаб-и кирам. Вече с всички сили щяха да се борят за изкореняването на безверието и заблудата. Приемането им на исляма зарадва много сподвижниците. Радостта си изразиха с възгласите: „Алляху екбер! Алляху екбер!“

През осмата година от Хиджра Султанът на вселената изпрати отново посланици до различни племена и държави, с цел разпространение на исляма. Някои от тях се върнаха с хубави новини, но изпратеният до владетеля на Бусра Хазрети Харис бин Умейр бе задържан от християнски войни в селцето Муте, намиращо се в областта Белка, в Шам, отведен при владетеля на Шам – Шурახбил бин Амр и бе жестоко убит.²²²

При тази вест любимият ни Пейгамбер силно се разстрои и заповяда на сподвижниците си веднага да се съберат. Сподвижниците, сбогувайки се със семействата си, бързо се събраха в лагера Джурф. След изпълнението

²²¹ Ибн Асқир, *Тариху Димашк*, XVI, 228

²²² Вăкидй, *ел-Мегăзй*, II, 756; Ибн Саад, *ет-Табакăт*, II, 128; Ибн Асқир, *Тариху Димашк*, XI, 464

на обедния намāз Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) каза: „Начело на тези хора, които ще тръгнат за джихād, поставям Зейд бин Хāрисе! Ако Зейд бин Хāрисе стане шехйд, начело на войската да застане Джа’фер бин Ебӯ Тāлиб! Ако Джа’фер бин Ебӯ Тāлиб стане шехйд, да застане Абдуллах бин Равāха! Ако и Абдуллах бин Равāха стане шехйд, тогава мюсюлманите да изберат подходящ измежду тях и да го назначат за командир!“ Мюсюлманите разбраха, че сподвижниците, чиито имена бяха споменати, ще станат шехйди и заплакаха. „О, Пратенико на Аллах! Да бяха останали живи, за да се възползваме от тях!“ казаха те, но Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) замълча.²²³

Тези думи бяха чути и от Хазрети Зейд, Джа’фер и Абдуллах (радияллāху анхум). Те потънаха в щастие, защото най-голямото им желание бе да станат шехйди по пътя на Аллāху теāлй. Вече бяха чули благата вест с ушите си. Муджāхидите вече бяха готови и чакаха своя командир. Любимият ни Пейгамбер връчи бяло знаме на Хазрети Зейд бин Хāрисе и му заповяда да отидат до мястото, където бе сторен шехйд Хазрети Хāрис бин Умейр и да призоват там хората към исляма. Ако не приемат да се сражават с тях.

При сбогуването с братята си командири Хазрети Абдуллах бин Равāха заплака. Приятелите му го попитаха: „О, сине на Равāха! Защо плачеш?“ Абдуллах бин Равāха (радияллāху анх), рецитирайки им отговори: „Причината не е любовта ми към земното, нито това, че ще ми липсват. Същинската причина е тази, че чух Расӯлюллах да цитира āйет, в който се казва, че всеки ще премине през Джехеннема. Аз как ще издържа?“

След тези негови думи приятелите му отправиха следната ду’ā за него: „Нека Аллāху теāлй да те приобщи към праведниците.“ Хазрети Абдуллах бин Равāха каза: „Аз искам опрощение от Аллāху теāлй. И искам да бъда убит с удар от меч или забиване на копие в тялото ми.“ Преди да потегли войската, той отиде при Пейгамбера ни (aleyхиссалйту весселйм), сбогува се с него и му каза: „О, Пратенико на Аллах! Бихте ли ми препоръчали нещо, което да наизустя и никога да не забравя?“ Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) му отвърна: „Утре ще си в страна, в която извършват много малко земни поклони на Аллāху теāлй (суджӯд). Увеличи там земните поклони и молитвата намāз.“ „О, Пратенико на Аллах! Дайте ми още наставления!“ помоли Хазрети Абдуллах бин Равāха. Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) му каза: „Постоянно споменавай Аллāху теāлй, защото споменаването на Аллāху теāлй (зикр) ще ти помогне да се сдобнеш с желаното!“

Трихилядната ислямска войска се отправи на път с възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Султанът на световите и оставащите в Медйна сподвижници изпроводиха войните-муджāхиди до склона на Ведā. Тук люби-

²²³ Бухārй, „Мегāзй“, 46; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 756-758; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 128-130

мият ни Пейгамбер се обърна към благословената ислямска войска със следните думи: „Съветвам ви да изпълнявате повелите на Аллāху теāлā, да отбягвате забраните, да се отнасяте добре към мюсюлманите до вас. Сражавайте са по пътя на Аллāху теāлā, споменавайки Неговото име! Не изменяйте на имуществото, придобито във война, и не изменяйте на обещанието си! Не убивайте деца. Там, в църквите на християните ще срещнете отшелници, посветили се на служене. Странете се от това да ги докосвате! Но ще срещнете и хора, в чиито глави са се загнездили шейтāните. На тях главите им отсечете! Не убивайте жени и старци. Не сечете и не палете дървета! Не разрушавайте и къщи!“

След това, обръщайки се към командващия войската Хазрети Зейд бин Хāрисе каза: „Когато се срещнеш с врага езичник, призови ги към едно от три неща. (Ако приемат исляма) покани ги в страната на преселниците – в Медīна. Ако се преселят в Медīна, те ще имат същите права и задължения като мухāджирите. Ако приемат исляма и предпочитат да останат в родината си, тогава ще бъдат като арабите номади, божията присъда ще бъде същата като тяхната, няма да получат нищо от трофеите. От трофеите ще се възползват само онези, които се сражават заедно с мюсюлманите.

Ако не приемат исляма, призови ги да дадат джизйе. Не докосвай тези, които са съгласни да дадат джизйе! А ако не желаят да дадат, сражавай се с тях, уповавайки се на Аллāху теāлā!“

След тези наставления Пратеникът на Аллāху теāлā се сбогува с муджāхидите и ислямската войска потегли с възгласите: „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ Изпращачите, махайки с ръка след тях, отправиха следната молитва: „Аллāху теāлā да ви закриля от всякакви опасности и да се върнете живи и здрави!“ Гледаха след тях с благородна завист и със сълзи на очи, докато се скрият от хоризонта.

Ислямската войска бързо се предвижваше към Сирия. Свещеното знаме, намиращо се в ръцете на Хазрети Зейд бин Хāрисе се развяваше в небесата. Муджāхидите, служещи на религията на Аллāху теāлā, с нетърпение очакваха срещата с врага. Сред тези, които най-много искаха да умрат като шехīди бе и Хазрети Абдуллах бин Равāха. Хазрети Зейд бин Еркām разказва следното:

„Аз бях сирак, възпитан от Абдуллах бин Равāха. Когато излезе на похода Мўте, той ме качи на камилата си зад него. През нощта, когато бяхме изминали известно разстояние, го чух да рецитира следните стихове:

*„О, камило моя! Ако до кладенеца в пясъците ме доставиш,
а оттам четири прехода напред ме отнесеши.*

Няма в поход след този вече де те изведа,

защото без стопанин след малко ще останеш.

*Навярно, няма в дома си да се върна.
Надявам се в тази битка шехїд да падна.*

*Мюсюлманите ме отминаха в мястото последно.
О, сине на Равāха, остана тука вечно.*

*За мене моето богатство не е от значение.
Финиковите дървета не ме интересуват вече.*

Чувайки тези стихове, заплаках. Абдуллах бин Равāха (*радияллāху анх*), докосвайки ме с камшика си, ми каза: „О, немирнико! Какво ти става? Какво лошо има за теб в моите думи? Ако Аллāху теāлйā ме удостои с мъченическа смърт, тогава ти ще се качиш на камилата и ще се върнеш назад, а аз пък ще се избавя от мъките, грижите и страданията на този свят.“ Слезе от камилата си и изпълни два рекята намāз. След като отпрати дълга ду’ā към Всевишния Аллах, ми се провикна: „О, момче!“ и ми каза: „Иншāаллах, по време на този поход ще падна шехїд.“

Когато ислямската войска наближи Сирия, владетелят на Шам – Шурāхбил бин Амр вече бе уведомен за тяхното идване и поиска подкрепление от императора на Византия – Ираклий. Събра стохилядна войска и безчислено снаряжение, и се поуспокои. Ислямската войска, според получените от него сведения, бе едва от три-четири хиляди души.

Когато славните сподвижници стигнаха в Муан научиха, че стохилядна ромейска войска идва срещу тях. Тук останаха две нощи. Командващият войската Хазрети Зейд бин Хāрисе събра приятелите си, за да се посъветват относно ситуацията. Някои от сподвижниците казаха: „Преди да се срещнем с ромейската войска да нападнем внезапно земите им. Да вземем в плен хората им и да се върнем в Медїна.“, а други: „Да напишем писмо до Пратеника на Аллāху теāлйā и да му съобщим числеността на врага. Да ни изпрати веднага подкрепление, или да го попитаме как да действаме.“ Когато решиха, че е по-удачно да съобщят за ситуацията на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), Хазрети Абдуллах бин Равāха им каза:

*„О, племе, какъв е поводът за вашето колебание?
Да умрем като шехїди не беше ли нашето желание?“*

*Никога, подкрепяни от многобройна войска
и превъзходство на сили, не сме се сражавали с врага.*

*Със силата на религията, дадена ни от Аллах
се сражавахме като лъвове, валах.*

*Идете, сражайте се, очакват ви блага
или смърт за вярата, или победа над врага.*

*В деня Бедр конете бяха два,
в Ухуд само един и оръжия едва.*

*Ако в тази битка ни е отредена победа,
всъщност и Аллах и Пророка я обеща.*

*Аллāху теāлā обещащото изпълнява.
О, вярващи, напред тогава.*

*Ако да умрем като шехīди е нашата съдба,
с братята шехīди ще сме в Дженнета.“*

Тези думи на Хазрети Абдуллах бин Равāха окуражиха муджāхидите и те казаха: „Право говори синът на Равāха!“

Вече бе решено. Щяха да се сражават до последната си капка кръв. Пристигайки в Мўте, срещнаха стохилиядна ромейска войска, която покриваше долините и хълмовете наоколо. От едната страна бе ислямската войска, идваща от Медйна с една единствена цел – разпространението на религията си, а от другата – превъзхождащата я по численост и сила стохилиядна ромейска войска, идваща с цел изкореняване на исляма. Силите бяха неравностойни, един мюсюлманин трябваше да се сражава с тридесет ромей.

Двете войски заеха своите позиции. В този момент една група се отцепи от ислямската войска и се отправи към лагера на ромейте. Тези представители на мюсюлманите, съгласно заповедта на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), предложиха на ромейте да приемат исляма, или да плащат налог (джизйе, джизя). Обаче неверниците не приеха нито едното, нито другото. И битката започна. Хазрети Зейд бин Хāрисе, със знаме в ръка, даде заповед за нападение. Чакащите този миг сподвижници с възгласите „Аллāху екбер!“ се хвърлиха напред като стрели и се врязаха в редиците на врага. Цвиленето на конете, звънът на мечовете, произнасянето на текбīр и стенанията на ранените се издигнаха до небесата. Още в началото на битката бойното поле потъна в кръв. Славните сподвижници размахваха мечове и падаха или ръце, или глави.

Хазрети Зейд бин Хāрисе, развявайки бялото знаме на ислямската войска и произнасяйки: „Аллах! Аллах!“, разпръсна врага с меч си на мига, а храбрите сподвижници следваха неговия пример. По едно време няколко копия едновременно се забиха в гърдите на Хазрети Зейд. След това пос-

ледваха и други. Зейд бин Хāрисе падна върху горещата земя и умря като шехїд по пътя на Аллāху теāлї.

Преследващият го Хазрети Джа'фер грабна веднага знамето. Мужāхидите, виждайки развяващото се ислямско знаме, продължиха да се бият с още по-голямо желание. Хазрети Джа'фер се сражаваше храбро, хвърляше се самоотвержено срещу врага и окуражаваше приятелите си. Този нов командир така бързо размахваше сабята си, че врагът дори не успяваше да мигне. По едно време, отдалечавайки се твърде много от тях, се намери сам сред врага. Разбра, че няма връщане назад. Произнасяше благословеното име на Аллāху теāлї и удряше силно с меч си. Вражески меч отсече дясната му ръка. Той успя с лявата си ръка да хване благословеното знаме, преди то да падне на земята. Вдигна го и го развя. Но получи още един удар... Отсечена бе и лявата му ръка. Тогава, притискайки с отрязаните си ръце до гърдите си, се опита да го развее отново. Но последвалите един след друг удари го повалиха на земята и той падна шехїд. Благословената му душа отлетя към най-високите степени на Дженнета. По тялото му имаше повече от деветдесет прободни рани.²²⁴

Славните сподвижници взеха падащото на земята знаме и го предадоха на Хазрети Абдуллах бин Равāха. Той атакуваше врага, възседнал коня си и занареждаше:

*„О, душа моя! Ще ми се
покориш, разбира се.
Заклех се в тази битка
днес шехїд да падна.
Ще се съгласиш само с това
или ще те застава насила.
Ако не бъдеш убит сега,
няма ли да умреш все някога?
Ако като Джа'фер и Зейд бин Хāрисе
постъпиш, знай, добре ще е.
Те загинаха като мъченици.
О, душа моя, не стой и ти.
После нещастен ще си.
Хайде, напред се хвърли!*

В завързалата се жестока схватка един от ударите попадна в пръста на Хазрети Абдуллах и отрязаният му пръст увисна. Изгарящият от любов към Аллāху теāлї и Неговия Пратеник Абдуллах (*радияллāху анх*) веднага скочи от коня си и настъпвайки с крак увисналия си пръст, който му пречеше да се сражава, каза: „Не си ли ти само един увиснал пръст? Всъщност

²²⁴ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 756-758

това те сполетя по пътя на Аллāху теāлй!“ и го откъсна. Качи се светкавично върху коня си и продължи да се сражава. Сражава се дълго и започна да се укорява, че все още не е удостоен с мъченичество. Атакува отново и отново, докато накрая бе повален с копие. И неговото желание – да стани шехйд, сражавайки се по пътя на Аллāху теāлй и Неговия Пратеник, бе изпълнено. Благословената му душа излетя към Дженнета.

Сражаваният се до него Хазрети Ебӯ Йуср Каб бин Умейр взе знамето и започна да се оглежда из Есхāба, и да търси по-възрастни и по-зрели от него. Видя Сāбит бин Екрам и му предаде знамето. Той изправи знамето и обръщайки се към муджāхидите, каза: „О, братя! Изберете си човек, който да ви води и му се подчинете!“ Сподвижниците избраха него, но той не прие тяхното предложение. Погледът му се спря на Хазрети Хāлид бин Велйд. Каза му: „О, Ебӯ Сюлейман! Ти вземи знамето!“, но новоприелият исляма Хāлид бин Велйд (*радияллāху анх*) най-учтиво му отказа със следните думи: „Ти си по достоен за това знаме, защото си по-възрастен и си имал честта да се сражаваш до Пратеника на Аллāху теāлй в битката при Бедр.“

Но нямаше време за губене, всяка минута бе от значение. Намиращите се около тях сподвижници, сражавайки се геройски, се опитваха да отблъснат стохиялната вражеска войска. Хазрети Сāбит повтори думите си: „О, Хāлид! Вземи бързо свещеното знаме на Пратеника на Аллāху теāлй! Кълна се в Аллāху теāлй, взех го, за да го предам на теб. Ти си по-запознат с военната стратегия и тактика.“, след което, обръщайки се към намиращите се около тях муджāхиди, ги попита: „О, братя! Искате ли Хāлид да ви бъде командир?“ Всички в един глас отговориха: „Оглавихме го да ни води.“

След тези думи Хазрети Хāлид с голямо уважение взе връченото с благословената ръка на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) знаме и го целуна. Качи се на коня си и с цялата си величественост се хвърли срещу врага.²²⁵

Храбрите сподвижници, предвождани от новия си командир, предприеха нова атака. Хāлид (*радияллāху анх*) бе изключително ловък и се сражаваше много смело. Поволяше на земята всеки. В хода на сражението, Кутбе бин Катāде (*радияллāху анх*) отсече главата на командващия вражеската войска Мāлик бин Зāфиле. Ромеите изпаднаха в паника. Но започна да се стъмнява и сражението през нощта криеше опасности – вероятността да убият свои бе голяма. Затова всяка една от страните се оттегли в лагера си и започнаха да лекуват ранените.

Хазрети Хāлид бе гений във военното изкуство. Искаше да изуми врага с новата си тактика. През нощта той промени подредбата на войската, като размени местата на десния и на левия фланг, изтегли предните редици назад, а задните ги изведе напред.

²²⁵ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 756; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 129; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, III, 390

На сутринта с призивите „Аллāху екбер!“ храбрите сподвижници се нахвърлиха отново срещу врага. Врагът за първи път виждаше техните лица. Това не бяха войните, с които се сражаваха предния ден. Сигурно са получили подкрепление, си помислиха ромеите и изпаднаха в паника. Възползвайки се от това тяхно положение, Хазрети Хāлид и храбрите сподвижници се сражаваха още по-уверено и още по-смело и убиха хиляди вражески войни. В този ден в ръката на Хāлид бин Велїд (*радияллāху анх*) се счупиха девет меча.²²⁶ С благоволенieto на Всевишния Аллах и благодарение на молитвите на Неговия Пратеник трихилядната мюсюлманска войска разгроми стохилядната вражеска войска. В тази голяма битка мюсюлманите дадоха петнадесет шехїди. Византийската империя осъзна мощта на Ислямската държава. По този начин бе предотвратено организирането им на набези на юг.

В това време в Медїна Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) събра сподвижниците в джамията, за да ги информира за сражението в Мўте, без да е получил никакви известия оттам. От благословеното му лице се разбираше, че е много натъжен и никой, от страх да не го натъжи още повече, не смееше да го пита за нищо. Накрая един от сподвижниците каза: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Тъгата на вашето лице много ни измъчва. Крѳв капе от сърцата ни. Само Аллāху теāля знае колко ни измъчва тази ваша тъга.“ От очите на любимия ни Пейгамбер започнаха да текат сълзи. Каза им: **„Това, което ме натъжи е мъченическата смърт на моите сподвижници. Тази тъга продължи до момента, в който ги видях, че са в Дженнета, седнали един срещу друг на тронове като братя. Зейд бин Хāрисе взе знамето в ръката си. Накрая падна шехїд. Сега той влезе в Дженнета и тича там. После знамето взе Джа’фер бин Ебў Тāлиб. Хвърли се срещу вражеските войски, сражава се, и накрая и той падна шехїд. Той влезе в Дженнета и лети там на две рублинови крила така, както желае. След Джа’фер знамето взе Абдуллах бин Равāха. Сражава се със знаме в ръка, падна шехїд и влезе в Дженнета. Те ми бяха показани, седящи на тронове от злато. О, Аллах мой! Опрости Зейд! О, Аллах мой! Опрости Джа’фер! О, Аллах мой! Опрости Абдуллах бин Равāха!“**

Сълзите все още се стичаха от благословените му очи. Продължи да говори: **„След Абдуллах бин Равāха знамето взе Хāлид бин Велїд. Ето сега битката се ожесточи. О, Аллах мой! Той (Хāлид бин Велїд) е меч от Твоите мечове. Помогни му!“**²²⁷

Любимият ни Пейгамбер, с волята на Аллāху теāля предаде събитията на бойното поле, което се намираще на повече от хиляда километра разстояние. В деня, в който Хазрети Джа’фер бин Ебў Тāлиб стана шехїд, Ра-

²²⁶ Бухāрї, „*Мегāзї*“, 42; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, IV, 253; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 44

²²⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 299; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VII, 395; Хейсемї, *Медж-мау’з-Зевāид*, VI, 150

сўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) разказа за това събитие, след което стана и отиде в къщата на Хазрети Джа'фер. Съпругата му Есмā (*радияллāху анхā*) бе свършила къщната си работа, изкъпала децата и им сресала косите. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза: „**О, Есмā! Къде са синовете на Джа'фер? Доведи ми ги!**“ Когато Есмā (*радияллāху анхā*) доведе децата, Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги прегърна и многократно ги целуна. Благословеното му сърце не издържа и в това време от очите му потекоха сълзи като реки. Съпругата на Хазрети Джа'фер го попита: „Нека баща ми, майка ми и душата ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Защо се отнасяте към синовете ми така, както постъпвате със сираците. Да не би да сте получили тъжни вести от Джа'фер и приятелите му?“ Султанът на вселената с огромна тъга отвърна: „**Да! Днес те станаха шехиди.**“ Есмā (*радияллāху анхā*) прегърна осиротелите си деца и заплака. Любимият ни Пейгамбер не издържа на тази гледка и се отдалечи оттам.²²⁸

Пристигайки в дома си, заповяда на съпругите си: „**Не пренебрегвайте да пригответе храна за семейството на Джа'фер!**“ В продължение на три дни занесоха ядене на семействата на шехидите.

След дни Хазрети Йа'лā бин Умеййе пристигна в Медйна с радостна вест. Преди да я съобщи Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Ако искаш ти ни съобщи събитията, ако искаш аз да ти ги кажа!**“ и разказа всичко, което се е случило на бойното поле с най-малки подробности. Тогава Хазрети Йа'лā бин Умеййе отвърна: „Кълна се в Аллāху теāлйя, Който ви е изпратил с истинската религия и Книга, не останана нищо неразказано от това, което се случи на муджāхидите.“ Любимият ни Пейгамбер му каза: „**Аллāху теāлйя вдигна разстоянието за мен и аз видях с очите си бойното поле.**“

След няколко дни получиха съобщение за приближаващата се към Медйна ислямска войска. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците излязоха извън Медйна, за да ги посрещнат. Облаци прах се вдигаха в далечината, свещеното знаме на ислямската войска се развяваше в небесата. Мечовете и щитовете блестяха като огледала. Вълнението бе голямо. След малко муджāхидите, начело с Хазрети Хāлид бин Велйд влязоха в Медйна.

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА МЕККА

Настъпи осмата година от Хиджра. Една от клаузите на мирния договор от Худейбийе гласеше: „Останалите арабски племена могат да минат под покровителството на една от страните. Те могат да се присъединят както към мюсюлманите, така и към курайшите.“ Съгласно тази клауза племето

²²⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 370; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 380; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 282; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, III, 474; IV, 251; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, VI, 156

Хузāа влезе в съюз с мюсюлманите, а племето Бенй Бекр – с езичниците. Между тези две племена съществуваше стара вражда и често нападаха един другото. След примирието от Худейбийе те прекратиха за определено време нападенията си, но Бенй Бекр спазиха това условие само две години. Езичник от рода Бекр изрецитира оскърбителни стихове по адрес на любимия ни Пейгамбер. Младеж от племето Хузāа го чу, не издържа и му разби главата. Бенй Бекр това и чакаха. Възползвайки се от случилото се, те нападнаха племето Хузāа в Харам-и Шерйф и убиха двадесет души. Курайшите помогнаха на рода Бекр тайно с оръжия и свои хора. Мюсюлманите от племето Хузāа забелязаха присъствието на курайшите в нощните нападения и в хода на битката поискаха помощ от Пратеника на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем).²²⁹

В тази нощ Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселям*) се намираше в Медйна, в къщата на майка ни Хазрети Меймуне и се приготви за намāз. Когато извършваше частичното умиване абдест, с благоволенieto на Аллāху теāля, чу зова за помощ на мюсюлманите от Мекка. Откликна им с „**Леббейк!**“ Майка ни Меймуне, удивлявайки се, го попита: „О, Расуляллах! Някой ли има при вас?“ Любимият ни Пейгамбер ѝ съобщи за случилото се в Мекка и за съучастничеството на курайшите.

Курайшите, помагайки на Бенй Бекр, и нападайки и убивайки мюсюлманите от Хузāа, нарушиха примирието от Худейбийе. Лидерът им Ебу Суфян не знаеше нищо за случилите се събития, защото по това време се намираше в Шам по търговия. Когато се завърна, го осведомиха за случилото се и му казаха: „Това непременно трябва да се поправи! Ако не се поправи, Мухаммед ще ни изсели от Мекка.“ А Ебу Суфян отвърна: „Трябва да побързам да отида до Медйна, за да подновя договора и да удължа срока на примирието, преди новината за това клане да достигне дотам.“

Но любимият ни Пейгамбер научи за кървавото клане още в момента на неговото извършване. Три дни след събитието пристигна и Амр бин Сāлим от племето Хузāа с четиридесет конници и разказа всичко на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). „**Ако не помогна на племето Хузāа, да не се помага и на мен!**“ каза Расул (*алейхисселлям*) и изпрати следното писмо на курайшите: „**Или ще се откажете от съюза с рода Бекр, или ще заплатите кръвнина за убитите от синовете на Хузāа! Ако не изпълните едно от тези неща, ще воювам с вас!**“

Курайшите дори и тази милост не проумяха. Изпратиха следното съобщение: „Няма да прекратим съюза, няма да платим и дийет (кръвнина).

²²⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 389; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 786; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 134; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 374; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 531

Само можем да се сражаваме.“, но разбраха бързо грешката си и веднага изпратиха Ебӯ Суфян в Медйна, за да поднови договора.²³⁰

Любимият ни Пейгамбер извести сподвижниците си за неговото идване, преди той да пристигне в Медйна, като им каза: „**Както разбирам Ебӯ Суфян идва да поднови договора и да го продължи, но желанието му ще остане без резултат. Ще се върне така, както си е дошъл!**“

Ебӯ Суфян дойде в Медйна и отиде в къщата на дъщеря си, благословената жена на любимия ни Пейгамбер и майка на мюсюлманите – Умму Хабйбе (*радияллāху анхā*). Понечи да седне върху постелята на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), но дъщеря му не му позволи, вдигна постелята преди той да седне. Баща ѝ много се разсърди и учудено ѝ каза: „О, дъще! От мен ли щадиш тази постеля?“ Беззаветно любещата Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) Умму Хабйбе отговори: „Тази постеля принадлежи на Расӯлюллах! Езичници не могат да седнат върху нея! Ти си езичник и не си чист! Не си достоен да седнеш върху нея!“

Ебӯ Суфян каза: „О, дъще! Откакто ни напусна, характера ти се е променил!“ Но тя му каза: „Елхамдулиллях, Всевишният Аллах ме удостои с исляма. А ти все още се покланяш на идолите, които не чуват и не виждат.“ Ебӯ Суфян се ядоса много и казвайки на дъщеря си: „Обвиняваш ме в невежество. Ще изоставя идолите, пред които са се покланяли нашите предци и ще приема религията на Мухаммед, така ли?“, излезе от дома ѝ.

Отивайки при любимия ни Пейгамбер, лидерът на курайшите каза: „Дойдох да подновим договора от Худейбийе и да удължим неговия срок. Хайде, да го подновим писмено!“ Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Ние не бихме извършили нещо, което да противоречи на договора и не бихме го подновили!**“ Ебӯ Суфян повтори думите си няколко пъти, но не получи никакъв отговор. Всичките му усилия бяха напразни и той бе принуден да се върне в Мекка. Езичниците го осъдиха за това, че не успял да поднови договора. Вече не им оставаше нищо друго освен да чакат.

Който се подслони в Свещената джамия...

След като Ебӯ Суфян напусна Медйна, любимият ни Пейгамбер реши да превземе Мекка, защото курайшите не удържаха на думата си и нарушиха договора. Но пазеше всичко в пълна тайна, защото не искаше езичниците да узнаят и да се подготвят за военни действия, а и не искаше да се пролива кръв в Свещената джамия. Това бе военна тактика. След превземането на Мекка кой знае колко хора щяха да станат мюсюлмани.

Тайната си разкри само пред Хазрети Ебӯ Бекр и няколко души от видните си сподвижници. Заповяда на сподвижниците си да се подготвят за

²³⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 395; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 783; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 134; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 374; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 531

поход, но не им обясни целта и мисията на похода. Приготовленията започнаха. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) призова и околните племена, като Еслем, Ешджа, Джухейне, Хусайн, Гифār, Музейне, Сулейм, Дамра и Хузāа: **“Тези, които вярват в Аллāху теāлй и в отвъдното, в началото на месец рамазāн да бъдат в Медйна.”**

Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), предприемайки мерки, не даде възможност да изтече никаква информация. Възложи на Хазрети Омер да постави на пътищата и проходите патрули, които да връщат хората, отиващи в Мекка.

За да бъде изпълнена операцията тайно, любимият ни Пейгамбер отпрати следната молитва към Всевишния Аллах: **„О, Господарю! Задръж курайшките шпиони и вестоносци, докато стигнем неочаквано в техния край! Направи ги слепи и глухи! Да ни видят и чуят изведнъж.“**

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Ебӯ Катāде с войска на север към долината Изām, за да направи впечатление, че ще се насочат към езичниците на север или към византийците.

През това време любимият ни Пейгамбер, получавайки откровение, узна, че е изпратено писмо до курайшите, в което се съобщава за приготовленията в Медйна. Изпрати Хазрети Али да вземе писмото.

До втория ден на месец рамазāн пристигаха войни от околните племена и се събираха в лагера, намиращ се до кладенеца Ебӯ Инебе. Числото на сподвижниците достигна дванадесет хиляди души: четири хиляди енсāри, седемстотин мухāджири, останалите бяха от околните мюсюлмански племена.²³¹

За управник на Медйна любимият ни Пейгамбер остави Хазрети Абдуллах бин Умми Мектӯм.²³² Зубейр бин Аввām (*радияллāху анх*), начело на двеста конници, бе изпратен напред с разузнавателна цел.

Султанът на световите с изумителната си дванадесетхилядна войска, изпълнена с любов към Аллāху теāлй и Расӯлюллах, излезе от Медйна, прославяйки името на Всевишния и се отправи към Мекка, към родината си, от която преди осем години бяха принудени да се изселят, поради жестокостите и мъченията. Отиваха в Мекка, за да изчистят Кяабе от идолите. Отиваха да покажат на непреклонните езичници, що е истина, що е справедливост, и що е милост. Отиваха да разпространят религията на Аллах, да станат причина за тяхното спасение от вечния огън на Джехеннема. О, Господарю! Каква безгранична милост!..

Когато ислямската войска стигна до Зул Хулейфе, срещнаха чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – Хазрети Аббās, който се изселваше от Мекка заедно със семейството си. Султанът на световите, като го видя, много се зарадва и му каза: **„О, Аббās! Така, както аз съм последният от пейгамберите, така и ти си последният от мухāджирите.“**

²³¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 135

²³² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 135

Изпрати товара на Хазрети Аббас и семейството му в Медина. Хазрети Аббас остана с Пратеника на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*) и се включи в превземането на Мекка.²³³

Когато стигнаха в местността Кудейд, любимият ни Пейгамбер построи войните и връчи отделни знамена на всяко едно от племената. Знамената на мухаджирите бяха връчени на Хазрети Али, Зубейр бин Аввам и Саад бин Ебу Ваккас (*радияллаху анхум*). Енсарите имаха дванадесет знаменосци, племената Ешджа и Сулейм – един, Музейне – трима, Еслем – двама, Хузая – трима, Джухейне – четирима знаменосци.²³⁴

Минаха десет дни, откакто ислямската войска излезе от Медина. Към вечерта на десетия ден се доближиха до Мекка, а през нощта вече бяха в Мерруз-захран. Тук Пейгамберът ни (*салляллаху алейхи ве селлем*) заповяда на войните си да спрат и всеки един от тях да запали огън.²³⁵ За миг се разгоряха повече от десет хиляди огъня. Мекка светна. Нищо неподозиращите езичници изпаднаха в паника. Изпратиха Ебу Суфян на разузнаване. Взимайки със себе си Хаким бин Хизам и Будейл, той тайно се приближи към ислямската войска. В това време любимият ни Пейгамбер каза на някои от сподвижниците си: **„Оглеждате се за Ебу Суфян! Непременно ще го намерите.“**

Курайшите, колкото повече се приближаваха към мюсюлманите, толкова повече се ужасяваха. Говорейки за това, колко много войни са се събрали в околностите на Мекка и колко много огънове са запалили, стигнаха до Ерак.

В това време Пратеникът на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*) отново каза: **„Ебу Суфян в момента се намира в Ерак.“** Хазрети Аббас ги разпозна и ги заведе при Пейгамбера ни (*алейхиссалату весселям*). По пътя Ебу Суфян попита Хазрети Аббас: „Какви са новините?“ Той му отговори: „О, Ебу Суфян! Горко ти! Расул (*алейхисселлям*) идва срещу вас с огромна войска, на която няма да може да се противопоставите. Кълна се, курайшите ще претърпят поражение. Горко им!“ Ебу Суфян и намиращите се с него курайши, промъквайки се с уплаха през муджахидите, стигнаха при любимия ни Пейгамбер. Бяха посрещнати много добре. Беседваха до късно, след което Пратеникът на Аллаху теалия (*салляллаху алейхи ве селлем*) ги призова към исляма. Хаким бин Хизам и Будейл веднага произнесоха шехада и станаха мюсюлмани, но съмненията на Ебу Суфян продължаваха.

На сутринта Любимият на Аллаху теалия му каза: **„О, Ебу Суфян! Горко ти! Не е ли дошло време да научиш, че няма друг бог освен Аллаху теалия?“** Той отвърна: „Нека майка ми и баща ми бъдат жертвани за теб! По отношение на доброта и съблюдаване на роднинските връзки нямаш

²³³ Ибн Асакир, *Тариху Димашк*, XXVI, 297

²³⁴ Вакиди, *ел-Мегазй*, II, 800

²³⁵ Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 135

равен на себе си. След толкова изтезания от наша страна, ти все още ни призоваваш към пътя на спасението. Колко си благороден. Повярвах, че няма друг бог, освен Аллах... Ако имаше, щеше да ми помогне. И ти си пратеник на Аллах.“ и стана мюсюлманин.²³⁶

Хазрети Аббас каза: „О, Пратенико на Аллах! Може ли да подарите на Ебӯ Суфян нещо, с което да спечели уважението на мекканците?“ Расӯлюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) каза: „**Който влезе в дома на Ебӯ Суфян, ще бъде в безопасност, ще бъде спасен от убийство!**“ Хазрети Ебӯ Суфян помоли: „О, Пратенико на Аллах! Може ли малко да го разширите?“, любимият ни Пейгамбер каза: „**Който влезе в Свещената джамия, ще бъде в безопасност! Който остане в дома си, затваряйки вратата си, също ще е в безопасност!**“

Пратеникът на Алляху теалля (*саллялляху алейхи ве селлем*), за да види Ебӯ Суфян великолепие и внушителността на ислямската войска и да го разкаже на курайшите, заповяда на Хазрети Аббас: „**Откарай го до планинския проход, където долината се стеснява и конете преминават, бутайки се. Нека види великолепие на мюсюлманите, на войните на Алляху теалля!**“

Ебӯ Суфян (*радиялляху анх*) трябваше да види тази гледка, да я разкаже на езичниците, за да не им се противопоставят. По този начин щеше да бъде избегнато проливането на кръв в Свещената джамия...

Когато Хазрети Аббас и Ебӯ Суфян (*радиялляху анхум*) тръгнаха към планинския проход, муджәхидите се построиха и всички племена, развявайки знамената си, започнаха да минават през прохода. Всички бяха облечени в брони и добре въоръжени. Племената минаваха с текбир през прохода. При минаването на всяко едно от племената Ебӯ Суфян питаше: „Кои са тези?“, а Хазрети Аббас му отговаряше: „Това е родът Сюлейм. Води ги Халид бин Велйд.“, „Това е родът Гифар.“, „Това е родът Киб.“ Възгласите „Алляху екбер! Алляху екбер!..“ на мюсюлманите се издигаха до небесата, тяхната многочисленост и блясъкът на мечовете им заслепяваше очите.

Хазрети Ебӯ Суфян очакваше с голямо любопитство минаването на Султана на световите и обкръжаващите го войни. Затова не спираше да пита: „Това отрядът на Расӯлюллах ли е?“ Най-после се появи и Султанът на вселената, възседнал камилата си Кусвā. Бе обкръжен от мухаджирите и енсāрите. Идваха облечени от глава до пети в брони, препасали мечове, яхнали породисти коне и камили.

Хазрети Ебӯ Суфян, като ги видя, попита: „О, Аббас, кои са тези?“, „В средата е Расӯл (*алейхисселлям*), около него са жадуващите да паднат шейхи по пътя на Алляху теалля енсāри и мухаджири.“ отговори Хазрети Аббас.

²³⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 400; Вāкидй, *ел-Мегъзй*, II, 811

Когато любимият ни Пейгамбер мина покрай тях, каза на Хазрети Ебӯ Суфян: „Днес е денят, в който Всевишният Аллах ще възвеличи слава-та на Кяабе! Днес е денят, в който Бейтуллах ще бъде покрит! Днес е денят на милостта! Днес е денят, в който Всевишният Аллах ще въздигне Курайш (с исляма)!“

Ебӯ Суфян (*радияллāху анх*) каза: „Видях властта и на цезаря, и на хос-роя, но такава великолепиe на съм виждал. Никога не съм срещал такава войска и такава общност. Никой не може да се изправи срещу такава войска.“ и се отправи към Мекка.

След като се завърна в Мекка, събщи на очакващите го езичници, че е приел исляма и им каза: „О, курайши! Мухаммед (*алейхисселām*) се намира много наблизо с многобройна войска. Съпротивата е безсмислена. Не се самоизлъгвайте напразно. Приемете исляма и се спасете. Вие не сте видели това, което аз видях. Видях безброй храбри войни, коне и оръжия. Никой не би могъл да се изправи срещу тях. Който се подслони в дома на Ебӯ Суфян, е в безопасност! Който се подслони в Свещената джамия, е в безопасност! Който влезе в дома си и затвори вратите си, е в безопасност!“²³⁷

Някои свирепи езичници укориха Хазрети Ебӯ Суфян и започнаха да се подготвят за съпротива. Техният брой бе много малък. Други, не обръщайки внимание на тях, побегнаха към домовете си. Една част пък влязоха в Свещената джамия.

Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*) и славните сподвижници се събраха в долината Зйтувā. Любимият ни Пейгамбер погледна благословените си сподвижници и си спомни за преселението, за това, как преди осем години езичниците обсадиха дома му и излезе оттам, рецитирайки āйети от сӯра „Йāсйн“, как заедно с Хазрети Ебӯ Бекр влязоха незабелязано в пещерата Севр, как преди да напусне Мекка, погледна към нея за последно и каза: „(О, Мекка!) **“Кълна се в Аллāху теāля! Ти си най-ценната местност, сътворена от Аллāху теāля, ти си най-любимото място за Него. Ако не бях принуден, нямаше да те напусна. За мен няма по-красив и по-любим дом от теб. Ако моето племе не ме бе принудило, нямаше да тръгна, нямаше да потърся друго убежище освен теб!”**, а Джебрāил (*алейхисселām*) го утеши и зарадва с вестта, че ще се върне в Мекка (сӯра „Касас“: 85). Спомни си как с малобройната си войска удържа победа над врага в Бедр, Ухуд, в битката при рова, Хайбер, Мӯте. Сега дванадесет хиляди сподвижници не се отделяха от него и чакаха неговата заповед, за да влязат в Мекка. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи благодарност към Аллāху теāля за оказаната милост и смирено склони благословената си глава.

²³⁷ Ебӯ Дāvӯд, „Харāч“, 25; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 292; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 401; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 817; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 80

Султанът на вселената раздели войската на четири части. За командир на десния фланг назначи Хазрети Хāлид бин Велїд, на левия фланг – Хазрети Зубейр бин Аввāм, начело на пехотинците постави Хазрети Ебӯ Убейде бин Джеррāх, на друга група – Хазрети Саад бин Убāде. Хазрети Хāлид щеше да влезе в Мекка от южната ѝ страна и ако някой му се противопостави, щеше да го накаже с меча си. В Сафā щяха да се обединят с любимия ни Пейгамбер. Хазрети Зубейр щеше да влезе от северната страна на Мекка, да забие знамето в местността Хаджун и да чака Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). От запад щеше да влезе Хазрети Саад бин Убāде.²³⁸

Пратеникът на Аллāху теāлїя (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на командирите си: „**Докато не ви нападнат, в никакъв случай, няма да се сражавате с никого! Няма да убивате никого!**“ След това изброи имената на петнадесет души. Тях заповяда да ги убият, дори и под покривалото на Кяабе да се скрият.

Дойде истината и погина заблудата...

Тринадесетият ден от месец рамазāн, петък. Първи пристъпи към действие Хазрети Хāлид бин Велїд и войните му. Влязоха в Мекка от южната ѝ страна и когато стигнаха до подножието на планината Хандеме, неудържимите езичници ги подложиха на дъжд от стрели. Двама муджāхиди станаха шехїди. Хазрети Хāлид заповяда на войните си да не убиват бягащите. Нахвърлиха се върху врага и за кратко време ги отблъснаха. Бяха убити седемдесет езичници, останалите избягаха в билата на планините и в домовете си.

Останалите групи не срещнаха никакво съпротивление при влизането си в Мекка. Петима от тези, които Пратеникът на Аллāху теāлїя (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда да убият, бяха заловени и убити, а останалите избягаха от града.

Муджāхидите, с голямо въодушевление, произнасяйки текбїр, влязоха в Мекка. Пейгамберът ни (*алейхиссалāту весселām*), яздейки камилата си Кусвā, влезе смирено в родния си град – в свещената Мекка. Отправи благодарност към Аллāху теāлїя и четейки сӯра “Фетх“ се насочи към Величественото Кяабе, заобиколен от своите сподвижници. Вдясно от него бе Хазрети Ебӯ Бекр, а вляво – Хазрети Усейд бин Худайр. След като посети Черния камък, произнесе телбие и текбїр. Последваха възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ на сподвижниците. Мюсюлманите не успяха да сдържат сълзите си пред тази великолепа гледка. Укрилите се в Свещената джамия и затворилите се в домовете си езичници чакаха в страх.

²³⁸ Ебӯ Дāvӯд, “Харāч”, 25; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, V, 377

След това Султанът на вселената и славните му сподвижници започнаха да извършват тавāф. След седмата обиколка любимият ни Пейгамбер слезе от камилата си и изпълни два рекята намāз в Макām Ибрāхим. След това изпи от извадената от Хазрети Аббās вода от кладенеца Земзем. С тази вода пожела да вземе абдест. Сподвижниците му не позволиха нито една капка вода да капне на земята. Наблюдаващите ги езичници се удивиха и казаха: „Никога през живота си не сме чували за такъв владетел, нито пък сме виждали.“

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) пожела да бъдат унищожени всички каменни и дървени идоли, намиращи се около Кяабе. Прочитайки знамението с меāl: **„Когато дойде истината, заблудата си отива. Заблудата винаги ще е отиваща.“** (сūra Исрā: 81), насочи тоягата си към идолите и докоснатите с тоягата идоли един по един паднаха по лице на земята. Бяха унищожени триста и шестдесет идоли.²³⁹

Когато настъпи времето за обедния намāз, Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) заповяда на Хазрети Билял (*радияллāху анх*) да изпълни призива за намāз в Кяабе. Той веднага изпълни това свещено задължение. Сърцата на мюсюлманите се изпълниха с безкрайна радост, а езичниците потънаха в дълбока скръб и мъка.

Любимият ни Пейгамбер поиска ключа на Кяабе. След като го донесоха, заповяда да бъдат изнесени всички идоли и изличени изображенията, намиращи се вътре в Кяабе. После заедно с Усāме бин Зейд, Билял и Осмāн бин Талха (*радияллāху анхум*) влезе вътре. Застана с гръб към вратата и отслужи два рекята намāз. Във всеки ъгъл на Кяабе произнесе текбйр и отпрати ду’ā към Всевишния Аллах. Хазрети Хāлид бин Велйд стоеше на вратата и не позволяваше на хората да се струпват там.

Султанът на вселената хвана с благословените си ръце двете крила на вратата на Кяабе. Всички курайши се бяха събрали в Свещената джамия и с надежда и страх гледаха към него, защото бяха измъчвали всячески Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите сподвижници. Влачеха ги, връзвайки с въжета. Хвърляха ги върху огъня. Поставяха нагорещени скали върху гърдите им и ги изтезваха до припадък. Обгаряха с нажежена желязна пръчка телата им. Три години ги изолираха в една улица и ги лишиха от всичко. Връзваха краката им с въжета за краката на две камили и подкарвайки камилите в различни посоки, разполовяваха телата им. Принудиха ги да напуснат родината си. И това не им стигна – колко пъти се сражаваха с тях и се опитваха да ги унищожат напълно. Въпреки това не изгубиха надежда, защото пред тях стоеше изпратеният като милост за световите океан на милостта.

Любимият ни Пейгамбер наблюдава езичниците известно време и каза: **„О, курайши, какво мислите, че ще ви сторя сега?“** Те му отвърнаха:

²³⁹ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 416

„Очакваме от теб добро, защото ти си благороден брат и син на наш благороден брат. Ти ни победи и очакваме добро от теб.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им се усмихна и каза, че ще им каже това, което Йўсуф (*алейхисселām*) е казал на своите братя: „**Няма укор и упрек** (след) **днес към вас** (по отношение на напомняне на греховете ви). **Аллāху теāля да ви опрости.**“ (12: 92) **Вървете си, вие сте свободни.**“

Това голямо милосърдие смекчи коравите сърца. Ненавистта се превърна в любов. И когато Султанът на световите ги призова към исляма, те се събраха, за да станат мюсюлмани. Любимият ни Пейгамбер се изкачи на хълма Сафā, както по време на първия призив, и прие обета за вярност на всички мекканци – на малки и големи, на мъже и жени. Приемайки исляма, те се удостоиха с честта да станат от Есхāб-и кирām (сподвижниците).

Първи се врекоха мъжете. След тях и жените.²⁴⁰ Те се врекоха, че няма да съдружават нищо с Аллāху теāля, че няма да се противопоставят на Пратеника (*алейхисселām*), че няма да крадат, че ще пазят целомъдрие и че няма да убиват малките момиченца. Сред жените, които приеха исляма, бе и жената на Хазрети Ебў Суфян – Хинд, която фигурираше в списъка на наказаните със смърт. Но изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) прости и на нея. Всички, които приеха исляма, счупиха идолите, намиращи се в домовете им. Изпратените военни отряди унищожиха идолите на околните племена. По такъв начин с идването на истината заблудата бе изкоренена. Сред приелите исляма и удостоените с помилване бе и синът на Ебў Джехл – Икриме, също така и Вахшй, който стори шехйд Хазрети Хамза. Впоследствие Хазрети Икриме падна шехйд в битката при Йермук, а Хазрети Вахшй – в битката при Йемāме уби Мусейлемет-ул Кеззāб.²⁴¹

БИТКАТА ПРИ ХУНЕЙН

Когато мюсюлманите излязоха от Медйна, за да завоюват Мекка, съседните на Мекка племена Хевāзин и Сакйф предположиха, че ще нападнат тях и започнаха да се приготвят за сражение. Като научиха, че тяхната цел е Мекка, поне малко се поуспокоиха, но си казаха: „След курайшите, несъмнено ние ще сме наред.“ и ускориha приготвленията си. „Кълнем се, мюсюлманите не са се сблъскали с добре сражаващо се племе. Да ги нападнем, преди да си ни нападнали и да им покажем какво е сражение.“ казаха те и се отправиха на път с мощна двадесетхилядна войска, предвождана от вожда на Хевāзин – Мāлик бин Авф. Със себе си носеха всичките си скъпи вещи и водеха жените и децата си, за да ги насърчават, да не напускат бойното поле от страх.

²⁴⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 9

²⁴¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 863; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, LXII, 404

За кратко време тази новина се разчу из Мекка. Любимият ни Пейгамбер изпрати Хазрети Абдуллах бин Ебӯ Хадрад при племето Хевāзин, за да разузнае положението. Хазрети Абдуллах смени дрехите си и се промъкна сред врага. Узна намеренията и военната им тактика и веднага съобщи на Султана на пейгамберите.

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), събирайки дванадесетхилядна войска и оставяйки за управник на Мекка двадесет годишния Хазрети Аттāб бин Есйд, бързо се отправи на път, за да нападне врага внезапно в лагера им. Знамето на ислямската войска бе в ръцете на Хазрети Али.²⁴² Командването на предните сили бе поверено на Хазрети Хāлид бин Велйд.²⁴³ Любимият на Аллāху теāлйā сложи шлема си, облече две брони и се качи на мулето си Дулдул. На единадесетия ден на месец шеввāl пристигнаха в долината Хунейн. През нощта Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) направи преглед на войската си и я приведе в бойна готовност. След изпълнението на утринния намāз преминаха в действие.

Командирът на езичниците, възползвайки се от нощта, им устрои засада, като разположи войската си на двата склона на долината. Командирът на предните сили Хазрети Хāлид бин Велйд, не знаейки за засадата, заедно с отряда си, се движеше към прохода. Утринната тъма не им позволяваше да видят врага. Изведнъж бяха подложени на дъжд от стрели. Изненадани, муджāхидите бяха принудени да се отдръпнат назад. Това внезапно отстъпление разруши строевия ред на идващата след тях войска. Когато и те започнаха да отстъпват, двадесет хилядната вражеска войска като поток се стече към долината.

Любимият ни Пейгамбер се впусна сам срещу атакуващата ги войска. Само Хазрети Аббās, Хазрети Ебӯ Бекр и стотина смели мюсюлмани, рискувайки живота си, го настигнаха и образуваха жив щит около него. Хазрети Аббās, хващайки мулето за юздите, а Суфян бин Хāрис (*радияллāху анх*) – за стремето, се опитваха да намалят скоростта му и да попречат на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) да се вреже във врага. Султанът на световете, опасявайки се от изчезването на религията на Аллāху теāлйā, каза на Хазрети Аббās: **„О, Аббās! Призови ги с думите: „О, жители на Медйна! О, сподвижници, положили клетва под дървото Семӯра!“** Хазрети Аббās имаше внушителна фигура и силен глас. Провикна се с всички сили: „О, жители на Медйна! О, сподвижници, които се врекохте на Пейгамбера ни под дървото Семӯра! Съберете се тук!“ Сподвижниците, чувайки призива, поискаха да се върнат, но животните им бяха твърде уплашени и не можеха да ги върнат назад. Накрая, взимайки снаряжението си, бяха принудени да скочат от животните си. Бързо побегнаха

²⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, IV, 357; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, IV, 204

²⁴³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 350; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 428; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 912

към Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и влязоха в жестока схватка с врага. Възгласите „Аллāху екбер! Аллāху екбер!“ всяваха ужас в сърцата на езичниците. Храбрите сподвижници, участвали в Бедр, Ухуд, при рова и Хайбер, като Хазрети Али, Ебӯ Дуджāне, Зубейр бин Аввām (*радияллāху анхум*), се сражаваха, въртейки се на всички страни, и отблъскваха врага.

Султанът на световите следеше действията на сподвижниците си и се молеше, обръщайки се към Аллāху теāлй, със следните думи: „**О, Аллах мой, спусни ни помощта Си! Без съмнение, Ти не искаш те да ни победят.**“ Взе шепа пясък и я хвърли върху врага с думите: „**Лицата им да станат черни!**“ Очите им се напълниха с прах. На помощ дойдоха и мелāикетата. Любимият ни Пейгамбер каза: „**Кълна се в Аллāху теāлй, те са разгромени.**“ Езичниците се разпръснаха и започнаха да бягат. При всяко обръщане назад, те виждаха преследващите ги сподвижници и бягаха с всички сили, оставяйки жените, децата и вещите си на бойното поле.

На бойното поле оставиха седемдесет тела, шест хиляди пленници и безброй вещи. Част от бягащите, включително и командирът им Мāлик бин Авф, намери убежище в крепостта Тāиф, а друга част отидоха в Нахле, в Евтас. Мюсюлманите преследваха врага до Евтас, където се водеха ожесточени сражения. Тук врагът отново претърпя поражение.²⁴⁴

С позволенията на Всевишния Аллах и благодарение на молитвата (ду’ā) на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) победата отново бе на мюсюлманите. В тази битка четирима сподвижници станаха шехйди, имаше и ранени. Сред ранените бе и Хазрети Хāлид бин Велйд. Когато любимият ни Пейгамбер чу за това, отиде при него, докосна раната му с благословените си ръце и тя веднага заздравя.

ПОХОДЪТ КЪМ ТĀИФ

Султанът на вселената, нападайки и бягащите в Тāиф, искаше да се сдобият с окончателна победа. Крепостта Тāиф се намиреше близо до Мекка и бе последната, но една от най-силните крепости на неверието. Преди преселението Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), заедно с Хазрети Зейд бин Хāрисе отиде в Тāиф и в продължение на месец призова жителите му към исляма, но те не само, че не приеха неговия призив, но и се подиграха с него, обиждаха го и го измъчваха. Дори разраниха благословените му крака. Тези дни бяха най-тъжните и най-трудните в живота на любимия ни Пейгамбер.

Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Хāлид бин Велйд напред. След него и самият той (*салляллāху алейхи ве селлем*) със славните си сподвижници стигна до Тāиф. Племето Сакйф предварително бяха складирали голямо количество хранителни запаси в

²⁴⁴ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 925

добре укрепената им крепост и когато видяха приближаващите се мюсюлмани, затвориха портите си и обстрелвайки ги със стрели, започнаха да се отбраняват. Езичниците нямаха смелост да излязат от крепостта и да се сражават извън нея и продължаваха да обстрелват със стрели.

Някои мюсюлмани предложиха да хвърлят камъни с катапулт. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) намери за уместно това предложение и бяха направени каменохвъргачки. Започнаха да хвърлят камъни с тях. Обсадата продължаваше. Мюсюлманите даваха всичко от себе си, за да превземат крепостта колкото се може по-скоро, но тя бе много добре укрепена. По време на обсадата четиринадесет мюсюлмани станаха шейди.

Една вечер, към двадесетия ден на обсадата любимият ни Пейгамбер сънува как един петел, кълвейки, разлива маслото, което му бе подарено. Тълкува го като знак, че тази година крепостта няма да бъде превзета и вдигна обсадата.

Преди осем години, когато едно мелйике каза на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Ако желаш тези две стръмни планини да се съединят така, че да затрупат мекканците (и да смачкат всички езичници), то заповядай и аз ще ги съединя.“, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Аз съм изпратен като милост за световите. Ще помоля Всевишния Аллах да извади от потомството на тези неверници поколение, което да служи единствено на Аллāху теāлй и да не съдружава с Него никого.**“ И сега, проявявайки милост, се молеше за тях: „**О, Господарю! Напътствай племето Сакйф! Доведи ги при нас!**“

Любимият на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) напусна Тāиф и отиде в Джирāне, където се намираха шестте хиляди пленници и придобитите в Хунейн трофеи – повече от двадесет хиляди камили, повече от четиридесет хиляди дребен рогат добитък и много скъпи накити. Трофеите и пленниците бяха разпределени между муджāхидите. В това време научиха, че е пристигнала делегация на племето Хевāзин и моли да бъдат приети. Любимият ни Пейгамбер ги прие. Съобщиха му, че племето им масово приело исляма. Султанът на световите се зарадва много и веднага освободи своите пленници. Сподвижниците го последваха. И така, за един миг шест хиляди пленници получиха свободата си. Тази вест достигна и до укрилия се в Тāиф вожд на племето Хевāзин – Мāлик бин Авф. Отивайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) той също прие исляма и бе обсипан с дарове.²⁴⁵

След като приключи с разпределението на трофеите, Султанът на вселената със славните си сподвижници се върна като победител в Мекка.

²⁴⁵ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 452; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 925; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 312

Назначи Хазрети Аттаб бин Есйд за управник на Мекка²⁴⁶, а Хазрети Муъз бин Джебел щеше да учи исляма на хората.²⁴⁷ След това, извършвайки умра, се отправи заедно със сподвижниците си към Медйна.

След една година жителите на Таиф изпратиха делегация от шест души в Медйна, която да съобщи, че са готови да приемат исляма. Молбата, отправена от Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), преди една година при напускането на Таиф: „**О, Господарю! Напътствай племето Сакйф! Доведи ги при нас.**“, бе приета. Племето Сакйф дойде при него, за да приемат исляма. Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) се зарадва много, дари ги с някои привилегии и ги отпрати обратно в Таиф. За управник на Таиф назначи Хазрети Осмāн бин Ебул Āс.²⁴⁸

ПОХОДЪТ КЪМ ТЕБЪК

След завръщането си в сияйната Медйна Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати посланици до владетелите на различни страни и ги призова към исляма. Владетелите на Умман и Бахрейн със своите поданици приеха ислямската религия. Представители на много племена, идвайки при Султана на световете, съобщиха, че му се подчиняват. Ислямът се разпространяваше много бързо. В околните племена бяха изпращани учители, които да учат исляма и бяха назначавани управители. През деветата година от Хиджра в Медйна се забеляза наплив от делегации на различни племена и държави, приели исляма.

Бе месец реджеб, деветата година от Хиджра. Един ден Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на сподвижниците си: „**Днес почина един ваш праведен брат. Станете и изпълнете неговия намāз!**“ Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселām*) застана начело като имām и заедно изпълниха задочно погребалната молитва дженāзе. След изпълнението на намāза каза: „**Поискахме опрощение от Аллāху теāлйя за брат ви негуса Есхаме.**“

След известно време в Медйна получиха тъжната вест за смъртта на негуса. Денят на смъртта му съвпаднаше с деня, в който Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) и сподвижниците изпълниха погребалния (дженāзе) намāз.²⁴⁹

В деветата година от Хиджра, когато ислямската религия започна бързо да се разпространява из Арабския полуостров, арабските християни, които гледаха завистливо на Ислямската държава и се старяха по всякакъв на-

²⁴⁶ Ибн Мāдже, “Тиджарāt”, 20; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 440; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 687; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 498; II, 264; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, I, 890, 960; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 137

²⁴⁷ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 959; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 137

²⁴⁸ Ебу Дāvуд, “*Салйт*”, 12; Ибн Мāдже, “Месаджид”, 3; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 21; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 541; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, V, 509

²⁴⁹ Бухāрй, “Дженāиз”, 52; Несāй, “Дженāиз”, 37

чин да възпрепятстват неговото разрастване, написаха следното писмо до византийския император Ираклий: „Човекът, който твърдеше, че е пророк, почина. Глад и нищета тегне над мюсюлманите. Ако искаш да ги приобщиш към твоята религия, побързай, сега му е времето.“ След получаването на това писмо, Ираклий отпрати в Медйна четиридесет хилядна войска, под командването на Кубат, за да се сражават с мюсюлманите.

Султанът на вселената узна за това и събирайки сподвижниците си, им заповяда да се мобилизират. Поради голямата суша, мюсюлманите, с изключение на тези, които се занимаваха с търговия, се намираха в много тежко материално положение. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) пожела сподвижниците да подпомогнат финансово ислямската войска и те започнаха да носят всичко, което имат.

Хазрети Ебӯ Бекр донесе цялото си богатство. Когато Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: „**За семейството си какво остави, о, Ебӯ Бекр?**“, той отговори: „Оставих им Всевишния Аллах и Неговия Пратеник.“ Хазрети Омер донесе половината си богатство. Расӯл (*алейхисселām*) попита и него: „**За семейството си какво остави, о, Омер?**“, той отговори: „Оставих им толкова, колкото донесох.“ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Разликата между двама ви е колкото разликата между думите ви.**“ Хазрети Омер, обръщайки се към Хазрети Ебӯ Бекр каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за теб, о, Ебӯ Бекр. В добрите дела винаги ме превъзхождаш. Разбрах, че никога няма да мога да те надмина.“²⁵⁰

Всеки един от сподвижниците помагаше според възможностите си. А лицемерите, подигравайки се с тях, им казваха: „Правите го за показ.“ Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Който днес даде една милостиня, в Деня Къямет тази милостиня ще свидетелства в негова полза.**“ След тези думи даренията се увеличиха. Най-много ислямската войска бе подпомогната от Хазрети Осмāн бин Аффāн, който въоръжи една трета част от войската. Обезпечи нуждите на войската дотолкова, че дори не пропусна да сложи губерка, която използваша за шиенето на меховете за вода. Във връзка с тази самоотвержна постъпка на Хазрети Осмāн, любимият ни Пейгамбер каза: „**От днес нататък няма да се записват грехове на Осмāн.**“²⁵¹ Един от бедните сподвижници, работи цяла нощ в една финикова градина и заработената фурма занесе на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), с намерение да помогне на войската, и каза: „О, Расӯляллах! Донесох това, което имам, за да спечеля доволството на Аллāху теāлй. Приемете го.“ Жените също помагаша с каквото могат.

Мюсюлманите, когато се подготвяха за похода към Тебӯк, се намираха в много затруднено положение. Недоимъкът бе толкова голям, че остана-

²⁵⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 990; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, II, 34

²⁵¹ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 990

лите без нищо сподвижници, идвайки при Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), казаха: О, Пратенико на Алля̀ху теӓля̀! Останахме без животно, а и нямаме нищо за ядене. Искаме да сме до вас в тази битка и да бъдем удостоени с джиха̀да.“ Любимият ни Пейгамбер им отговаряше тъжно, че не е останало нищо, с което да ги откара. Същата молба отправиха и Са̀лим бин Умейр, Абдуллах бин Мугафел, Ебу̀ Лейля Ма̀зйни, Улбе бин Зейд, Амр бин Хумам, Харамй бин Абдуллах, Ирба̀д бин Са̀рийе (*радиялля̀ху анхум еджмайн*), и когато любимият ни Пейгамбер, с голяма мъка им каза: **„Не намирам с какво да ви откарам.“**, те започнаха да плачат от мъка, че няма да бъдат с Пратеника на Алля̀ху теӓля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и да участват в битката. Във връзка с това Всевишният Аллах низпосла следния айет, меӓл:

„Няма вина и за онези, на които ти рече, когато дойдоха при теб, за да ги откараш на война: „Не намирам с какво да ви откарам.“ И се върнаха, а очите им – пълни със сълзи от скръб, че не намират какво да дадат.“ (су̀ра Тевбе: 92) Тези сподвижници накрая бяха подготвени за война от Хазрети Абба̀с и Хазрети Осма̀н.

След приключване на приготовленията, Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) събра войската в Сенийет-ул Ведӓ. Оставащите в Медйна бяха твърде малко. За управник на Медйна назначи Хазрети Мухаммед бин Меслеме.²⁵² Преди да се отправят на поход, каза на войните си: **„Вземете си повече обувки! Така няма да търпите несгоди.“**

При потеглянето на войската, водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей, за да спласи мюсюлманите, наговори неприлични думи по техен адрес. Дори каза: „Кълна се, като че ли виждам него и сподвижниците му вързани по двама.“ Но мюсюлманите не обръщаха внимание на думите на лицемерите. Желанието им да се сражават по пътя на Алля̀ху теӓля̀ ставаше все по-силно. Лицемерите се чувстваха съкрушени.

Преди да потеглят към Тебу̀к Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) нареди да развоят знамената на войската. Най-голямото знаме бе връчено на Хазрети Ебу̀ Бекр, друго голямо знаме – на Хазрети Зубейр бин Авва̀м, знамето на племето Евс – на Хазрети Усейд бин Худайр, знамето на племето Хазрадж – на Хазрети Ебу̀ Дуджа̀не.²⁵³ Войската се състоеше от тридесет хиляди души, като десет хиляди от тях бяха конници. Дясното крило бе под командването на Хазрети Талха бин Убейдуллах, а лявото – под командването на Хазрети Абдурахма̀н бин Авф.²⁵⁴

Потеглиха в много жарко време. Водеше ги техният Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Когато Любимият на Алля̀ху теӓля̀ бе с тях, гладът,

²⁵² Ибн Хиша̀м, *ес-Сйре*, II, 519; Ва̀кидй, *ел-Мегӓзй*, I, 8; Хузӓй, *ет-Тахрич*, 327; Кетга̀нй, *ет-Тератйбу̀л-Ида̀рийй*, I, 485

²⁵³ Ва̀кидй, *ел-Мегӓзй*, II, 996; Ибн Аса̀кир, *Та̀риху Димашик*, II, 36

²⁵⁴ Ва̀кидй, *ел-Мегӓзй*, II, 1001; Ибн Аса̀кир, *Та̀риху Димашик*, II, 36

жаждата, дългият път, многобройната вражеска войска не ги плашеха. Можеха да го последват навсякъде.

Мюсюлманите спираха да пренощуват и след кратка почивка продължаваха пътя си. Осмото място, където спряха да пренощуват бе Хиджр – мястото, където бе унищожен народът на Сāлих (*алейхисселām*). Народът му бе погубен от силен звук, затова че не послушаха своя пейгамбер. Султанът на вселената каза на сподвижниците си: **„Тази нощ ще духа силен вятър в обратна посока. Никой да не става от мястото си без другар до себе си! Всеки да завърже камилата си за коляното ѝ! Това е място, където се спусна наказание. Никой да не пие от тази вода и да не извършва умиване абдест!“** През нощта задуха силен вятър и започна да събаря всичко. Един от сподвижниците забрави да завърже камилата си и когато стана да я търси сам, вятърът го грабна и отнесе до подножието на планината Тай. А друг, който отиде по нужда, се разболя от болестта хунак. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправи ду’ā за него и той оздравя.

На сутринта водата на мюсюлманите свърши. Изпитваха силна жажда. Лицемерите, възползвайки се от това, се опитваха да всеят смут и раздор, като казаха: „Ако Мухаммед наистина беше пейгамбер, щеше да отправи ду’ā и да завали дъжд.“ Султанът на световите узна за това и вдигайки благословените си ръце, отправи молба към Всевишния Аллах да ги дари с дъжд. В безоблачното небе веднага се появиха облаци и заваля силен дъжд. Всички напълниха съдовете си, извършиха частично умиване абдест и напоиха животните. А когато дъждът спря и облаците изчезнаха, всички забелязаха, че е валило само над войската. Любимият ни Пейгамбер и сподвижниците произнесоха текбър и отправиха своите благодарности към Всевишния Аллах. А на лицемерите казаха: „Вече нямате никакво оправдание. Повярвайте във Всевишния Аллах и Неговия Пророк и станете праведни мюсюлмани.“ Но безсрамните лицемери им отговориха: „Какво пък? Беше един облак. Заваля и отмина.“

Мюсюлманите бяха измъчвани и от страшен глад, дотолкова, че двама почнаха да делят една фурма. Въпреки знойната жегга, глада и жаждата приближиха Тебӯк. Любимият на Аллāху теāля каза: **„Утре, с позволението на Аллах, ще стигнете до извора Тебӯк. Не докосвайте водата, докато не дойда!“** На другия ден стигнаха до извора, но количеството на водата бе твърде малко. Любимият ни Пейгамбер нареди да сложат от водата в един съд, потопаи благословените си ръце в него и отправи ду’ā. След това изля водата в извора и тя мигновено се увеличи. Тридесет хиляди войни пиха от изворната вода, но тя не намалю. Това бе едно от чудесата на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Земята се напои с вода и този район се превърна в плодородна зелена пустиня.

Когато ислямската войска пристигна в Тебӯк, ромейте, чиято войска се състоеше от византийци и арабски християни от племената Āмиле, Лахм и

Джузъм, не бяха там. Като разбраха, че Султанът на вселената идва срещу тях с тридесет хилядна войска, се уплашиха и избягаха. Не посмяха да се срещнат с тях, защото все още помнеха как в Мӯте стохилядната им войска претърпя поражение от трихилядната войска на мюсюлманите.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), съветвайки се със сподвижниците си, не пожела да отидат по-нататък. Някои от племената и държавите, намиращи се в тази област, чуха за пристигането на ислямската войска и се уплашиха. Изпращайки свои представители, се съгласиха да плащат джизйе. Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие предложението им и с всеки един от тях сключи мирни споразумения.

Клопката

Близо двадесет дни чакаха врага в Тебӯк. През това време Султанът на вселената (*алейхи афдалюссалевāt*) беседваше със своите сподвижници и вливаше бликащата от благословеното си сърце фейз и берекет в техните сърца. В една от своите беседи каза: „**Да ви известя ли кой човек е най-добър и най-достоеен сред хората?**“ „Да, о, Пратенико на Аллах.“ отговори сподвижниците. „**Най-добър е онзи, който до последния си дъх се бори по пътя на Аллāху теāлйя, възседнал коня или камилата си, или пеша. Най-лош е онзи, който, прочитайки Книгата на Аллāху теāлйя, не извлича полза за себе си от нея.**“ каза Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*).

А на въпроса относно шехйдите, отговори: „**Кълна се в Аллāху теāлйя, в Чиято Длан е съществуването ми, в Деня Къямет шехйдите ще дойдат с мечове на вратовете си и ще седнат на минбери от светлина.**“²⁵⁵

Когато се приготвяха за връщане в Медйна, изнемошелите от глад сподвижници уведомиха Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) за това тяхно състояние. Любимият на Аллāху теāлйя заповяда да съберат всичката останала храна върху една кожена покривка. Събраното бе толкова малко, че едва би напълнило една малка тенджера. Пратеникът на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) поднови умиването абдест и изпълни два рекята намāз. Вдигайки благословените си ръце, се помоли за берекет. След това заповяда на сподвижниците да си донесат съдовете за храна. Всички ядоха до насита, а храната не намаля.

След двадесет дни муджāхидите се отправиха обратно към Медйна. Една нощ двуличниците се уговориха да устроят клопка на Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) в тесния проход и да го убият. Скриха се и зачакаха. Любимият ни Пейгамбер, заедно с Хазрети Аммār бин Яасер, който държеше юздата на камилата му и Хазрети Хузейфе бин Йемāн, който вървеше след него, се движеше към прохода. Джебрāил

²⁵⁵ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 1018

(*алейхисселѝм*) го уведоми за заговора на двуличниците. Когато приближиха прохода бяха нападнати от дванадесет лицемери със забулени лица. Хазрети Хузейфе, викайки: „О, врагове на Аллѝху теѝлѝ!“²⁵⁶, започна да удря по тях и по животните им с тоягата си. Лицемерите се уплашиха и бягайки, бързо се смесиха с войската. Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) съобщи имената им на Хазрети Хузейфе, като го предупреди да не казва на никого.

Хазрети Усейд бин Худайр чу за случилото се и отивайки при Пейгамбера ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*), го помоли: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Съобщете ми техните имена, да отсека главите им и да ви ги донеса.“, но той (*салляллѝху алейхи ве селлем*) не му разреши.²⁵⁶

Месджид-и Дирѝр

Най-после, сплашилите византийците и прекършилите съпротивителните им сили мюсюлмани, се връщаха в озарената Медѝна. В местността Зѝ-Евѝн, близо до Медѝна, спряха да пренощуват. Тук, няколко лицемери помолиха любимия ни Пейгамбер да посети Месджид-и Дирѝр.

Месджид-и Дирѝр се намирал в Кубѝ. Бе построен от лицемерите точно срещу първия месджид, изграден от Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) по време на преселението му в Медѝна. Когато любимият ни Пейгамбер трѝгна за Тебѝк, лицемерите дойдоха при него и казаха: „О, Пратенико на Аллах! Построихме нов месджид. Бихте ли дошли да изпълним заедно намѝз?“²⁵⁷, но пригответилят се за поход Пратеник на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) им отвърна, че ще се отбие при връщането си от Тебѝк, ако Аллѝху теѝлѝ позволи.

Целта на лицемерите бе да разединят вярващите, да всеят смут и раздор сред тях. Дори щяха да поканят в Медѝна византийските войни и да ги подкрепят с оръжия, които бяха складирани в месджида. Благоприятствайки изпълняването на намѝз на Пратеника на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) в месджида им, те искаха да предизвикат впечатление, че Месджид-и Дирѝр е свещено място. И мюсюлманите щяха да се съревновават в изпълнението на намѝз в този месджид и по този начин уж щяха да попаднат в тяхната паяжина.

Султанѝт на вселената (*салляллѝху алейхи ве селлем*) прие поканата им, но Всевишният Аллах низпосла откровение (сѝра Тевбе: 107-108), в което му съобщи истината за този месджид. Тогава любимият ни Пейгамбер заповяда на Хазрети Мѝлик бин Духшум и Хазрети ѝсѝм бин Адий да го изгорят и разрушат. Те отидоха в Кубѝ, опожариха месджида и го разрушиха. Лицемерите не промълвиха и дума.²⁵⁷

²⁵⁶ Вѝкидѝ, *ел-Мегѝзѝ*, II, 1040

²⁵⁷ Ибн Хишѝм, *ес-Сѝре*, II, 529; Вѝкидѝ, *ел-Мегѝзѝ*, II, 1040; Ибн Саад, *ет-Табакѝт*, III, 549

Хората в Медйна като чува, че Пейгамберът ни (*алеихиссаляту весселъм*) и славните сподвижници се завръщат, се приготвиха веднага и с голямо въодушевление излязоха да ги посрещнат.

Два месеца след завръщането на любимия ни Пейгамбер от Тебӯк почина водачът на лицемерите Абдуллах бин Убей. След неговата смърт единството на лицемерите бе нарушено. Смазани бяха не само лицемерите, но и езичниците и юдеите, и бе сложен край на действията им, насочени срещу исляма.

ПРОЩАЛЕН ХАДЖ

Поклонението хадж – един от петте стълба на исляма, бе повелено през деветата година от Хиджра. В низпосланото знамение се казва, меъл:

„В него (Кяабе) има ясни знамения – мястото на Ибрәхим, – и който отиде там, е в безопасност от нападение. Право (фарз) на хората към Алләху теәля е поклонението хадж при Дома (и неговото посещение) – за онзи, който има сила за това, а който откаже този фарз (задължение) – Алләху теәля не се нуждае от световите.“ (сӯра Ал-и Имрән: 97)

Султанът на вселената (*саллялләху алейхи ве селлем*) съобщи на своите сподвижници повелята на Всевишния Аллах. В същата година назначи Хазрети Ебӯ Бекр за емӣр на хаджа и го изпрати с група от триста души в Мекка. През това време бяха низпослани началните әйети на сӯра „Тевбе“, в които се съобщаваше за някои решения, свързани с договарянето. Любимият ни Пейгамбер изпрати в Мекка и Хазрети Али след групата от поклонници, за да им съобщи това.²⁵⁸

По това време сред арабите, по традиция, сключването на договор или неговото нарушаване се известяваше от самия извършител или от негов роднина. Затова Пратеникът на Алләху теәля (*саллялләху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Али в Мекка. Той настигна групата от поклонници и заедно влязоха в Мекка.²⁵⁹

Хазрети Ебӯ Бекр произнесе проповед (хутбе) и разясни правилата на поклонението. Сподвижниците извършиха хаджа, съблюдавайки тези правила. По време на поклонението, в Минә Хазрети Али произнесе хутбе. Започна с думите:

„О, хора! Праща ме Пратеникът на Аллах.“ и прочете началните әйети на сӯра: „Тевбе“. След това каза: „Упълномощен съм да ви кажа четири неща.“ Тези четири неща бяха следните:

- В Дженнета ще влязат само вярващите.
- След тази година нито един езичник няма да бъде допуснат до Кяабе.

²⁵⁸ Кетгәнӣ, *ет-Тератӣбу’л-Идәрийй*, I, 256

²⁵⁹ Бухәрӣ, “Мегәзӣ”, 68, “Джизйе”, 16; Ибн Хишәм, *ес-Сӯре*, IV, 545-546; Ибн Саад, *ет-Табакәт*, II, 169; Киләй, *ел-Иктифә*, II, 409; Кетгәнӣ, *ет-Тератӣбу’л-Идәрийй*, I, 256

- Никой няма да извършва тавāф около Кяабе гол. (По това време езичниците извършваха тавāф голи.)

- Тези, които имат сключен договор с Пратеника на Аллах, техният договор ще е в сила до изтичане на срока му. А за останалите срокът е четири месеца. След този срок с нито един от езичниците няма да бъде сключен договор и нито един езичник няма да бъде покровителстван.

След този ден нито един езичник не се доближи до Кяабе и никой не извърши тавāф гол. Голяма част от тях, приемайки исляма, станаха мюсюлмани. След изпълнение на поклонението Хазрети Ебӯ Бекр, Хазрети Али и сподвижниците се върнаха в Медйна.²⁶⁰

В десетата година от Хиджра ислямската религия се разпространи из целия Арабски полуостров. В Медйна пристигаха хора от всички краища на Арабия, за да бъдат удостоени с честта да приемат исляма и да се сдобият с вечното щастие. Вече никаква сила не можеше да противостои на мюсюлманите. Господството на исляма се укрепя. Само някои юдейски и християнски племена не приеха религията на Аллāху теāлй.

В десетата година от Хиджра Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпрати Хазрети Хāлид бин Велйд, заедно с четиристотин муджāхиди при рода Хāрис бин Каб, в Йемен, за да ги призове към исляма. Хāлид (*радияллāху анх*) ги призова три дни. Те приеха призива му и станаха мюсюлмани. В същата тази година любимият ни Пейгамбер сключи мирен договор с християните от Неджрāн. Впоследствие някои от тях по своя воля станаха мюсюлмани. През същата година Хазрети Али, заедно с триста сподвижници, бе изпратен при племето Медледж, в Йемен, за да ги призове да приемат исляма. Въпреки първоначалното им противопоставяне, те бяха удостоени с правата религия. На всички тези племена Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) назначи управници и изпрати хора, които да събират зекят.

В десетата година от Хиджра Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) се приготви за хадж. Заповяда и на мюсюлманите от Медйна да се приготвят. Изпрати съобщение и до мюсюлманите, намиращи се извън пределите на Медйна. Събра се голямо множество. След приключване на приготовленията, в двадесет и петия ден на месец зилка'де Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) с група от четиридесет хиляди мюсюлмани след изпълнение на обедния намāз потегли от Медйна. Султанът на вселената отправи следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Стори този хадж да е приет и харесан от Теб, без в него да има лицемерие, показност и слава!**“ Влезе в ихрām и след съобщаване от страна на Джебрāил (*алейхисселām*) започна да произнася на висок глас телбие. Сподвижниците го последваха. „Леббейк! Аллāхумме леббейк! Леббейк! Лй шерйке леке леббейк! Иннел хамде венни'мете леке вел мулк лй шерйкелек!..“ Навред

²⁶⁰ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 974; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 160; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, XVIII, 23

всичко се тресеше. Водеше със себе си сто жертвени животни. След десет дни път, в четвъртия ден на зилхидже, пристигнаха в Мекка. След като към тях се присъединиха идващите от Йемен и другите племена, броят на поклонниците стана повече от сто двадесет и четири хиляди души. На осмия ден Расул (*алейхисселям*) отиде в Минā, а на деветия в Арафāt. След обяд в долината Арафāt, седейки върху камилата си Кусвā, произнесе прощалната си проповед (хутбе) и се сбогува със своите сподвижници.²⁶¹

ПРОЩАЛНА ПРОПОВЕД

... О, хора! Чуйте добре моите слова. Не знам, може би след тази година никога вече няма да ви срещна на това място.

О, хора! Животът ви, имотът ви и вашата чест са свещени и неприкосновени така, както са свещени този ваш ден, този ваш месец и този ваш град (Мекка).

О, мои сподвижници! Утре ще се върнете при Вашия Господар и несъмнено ще бъдете запитани за всички дела. След мен не се връщайте към старите си навици, не убивайте един другия! Тези, които са тук, на това място, да предадат този мой завет на онези, които не са тук днес! Може онези, на които им бъде предадено, да разберат по-добре и да го съхранят, отколкото тези, които днес тук са го чули.

О, мои сподвижници! Върнете поверените ви неща на техните собственици! Всякакъв вид лихварство е отменено. Под краката ми е, но истинския си дълг трябва да заплатите. Не извършвайте несправедливост и не допускайте несправедливост по отношение към самите себе си! Със заповедта на Аллāху теālй лихварството е забранено. Всякакъв вид лихварство от епохата на Джāхилия е под краката ми. Първото лихварство, което отменям е лихварството на сина на Абдулмутталиб (моя чичо) – Аббās.

О, мои сподвижници! Изцяло е отменено и кръвното отмъщение от епохата на Джāхилия. Първото кръвно отмъщение, което отменям, е кръвното отмъщение на внука на Абдулмутталиб (сина на чичо ми) – Рабā.

О, хора! Смяната на местата на забранените месеци с цел водене на война несъмнено е голяма дързост в неверието. Това е нещо, с което неверниците изпадат в заблуда. Една година приемат един месец за незабранен, а другата година го обявяват за забранен. Правят го, за да съответства на количеството на позволеното и забраненото от Аллах. Забраненото превръщат в позволено, а позволеното в забранено.

Без съмнение, времето се е върнало в първоначалната си форма, както е било сътворено от Всевишния Аллах.

О, хора! Днес шейтāнът завинаги загуби силата да въдвори своето влияние и господство по вашите земи. Но ако вие, извън тези забрани от мен,

²⁶¹ Бухārй, “Хадж”, 95; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 173

му се подчините в нещата, смятани от вас за малки, той ще е доволен. Въздържайте се и от тях, за да опазите религията си!

О, хора! Съветвам ви да съблюдавате правата на жените и да се боите от Аллāху теāлй в това отношение! Те са ви поверени от Аллāху теāлй и са законни за вас, защото дадохте дума на Всевишния Аллах да се погрижите за тяхната чест и целомъдрие. Вие имате права над вашите жени, но и те имат права над вас. Правото ви над тях е, да не позволят на тези, които не харесвате, да потъпчат семейната ви чест. Ако в семейното ви гнездо приемат някой, когото не бихте искали, то тогава може да ги ударите леко, за да се въздържат от това. Правата на жените над вас са да им осигурявате препитание и облекло по позволен начин.

О, вярващи! След мен ви оставям нещо, към което ако стриктно се придържате, никога няма да се отклоните от правия път. Това е Книгата на Всевишния Аллах – Корāн-и керйм. (В друго предание се казва: “Суннета (Сунната)” и “Моите роднини (Ехл-и бейт)”.)

О, вярващи! Слушайте внимателно моите слова и ги запомнете добре! Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина. И всички мюсюлмани са братя. Нищо, което принадлежи на вашия брат по вяра не е законно за друг, освен ако не го е дал по свое желание.

Мои сподвижници! Не постъпвайте несправедливо по отношение към себе си! Вие имате права и по отношение към себе си.

О, хора! Всевишният Аллах е дал (в Корāн-и керйм) правото на всеки притежател на право. Няма нужда от завещание. Детето принадлежи на този, в чието легло се е родило. За извършващия прелюбодейство има лишения. Презреният човек, който твърди, че произлиза от друг род, а не от рода на баща си, или неблагодарният роб, който се опитва да се превърже към друг господар, да бъде удостоен с гнева на Аллāху теāлй, и с проклятието на мелйикетата и на всички мюсюлмани. Всевишният Аллах не приема нито покаянията, нито свидетелстването на такива хора.

О, хора! Вие имате един Господар и един баща. Всички вие сте деца на Āдем, а той е сътворен от пръст. Най-ценният пред Аллāху теāлй е този, който най-много се страхува от Него. Арабинът няма преимущество пред неарабина, освен по богобоязън.

О, хора! Утре ще бъдете питани за мен, какво ще кажете?“

Славните сподвижници казаха: „Свидетелстваме, че вие известихте религията на Аллāху теāлй, изпълнихте дълга си (пророческата си мисия), предадохте посланието и ни дадохте наставления.“

Тогаваш Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) вдигна показалеца си и го насочи към хората с думите: „О, Господарю! Бъди ми свидетел! О, Господарю! Бъди ми свидетел! О, Господарю! Бъди ми свидетел!“

В този ден бе низпослан третият āйет на сūra „Мāиде“, меāl:

„... Днес изградих за вас вашата религия (вече са ви съобщени заповедите и забраните на религията) и изпълних Своего благо към вас, и приех (одобрих) исляма за ваша религия...“

Когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) прочете този айет пред сподвижниците си, Хазрети Ебӯ Бекр започна да плаче. Попитаха го защо плаче, а той отговори: „Този свещен айет свидетелства за това, че приближава смъртта на Расӯлюллах. Затова плача.“²⁶²

Любимият ни Пейгамбер остана в Мекка десет дни, изпълни прощалния хадж и извършвайки прощален тавāф, се върна в Медйна. След прощалния хадж благословените сподвижници се прибираха по родните си места и предаваха думите на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) на онези, които не присъстваха на поклонението.

Друго събитие, което се случи в десетата година от Хиджра е появата на лъжепророците. Единият от тях бе Есвед Ансй, който се появи в Йемен. По заповед на Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) той бе убит в дома си от мюсюлманите в Йемен. Другият лъжепророк бе Мусей-лемет-ул Кеззāб. След смъртта на Султана на вселената, Хазрети Ебӯ Бекр изпрати срещу него войска под командването на Хāлид бин Велйд (*радийллāху анх*) и той бе убит от Хазрети Вахшй.²⁶³

СМЪРТТА

През единадесетата година от Хиджра Джебрāил (*алейхисселām*) прочете два пъти Свещения Корāн пред любимия ни Пейгамбер, докато в предходните години прочиташе по веднъж. Когато Джебрāил (*алейхисселām*) прочете последната низпослана сӯра „Наср“ с меāl: **„Когато дойде подкрепата на Аллāху теāлйя и победата, и видиш хората да встъпват на тълпи в религията на Аллāху теāлйя (исляма), прославяй своя Господар с възхвала и Го моли за опрощение! Той винаги приема покаянието.“**, любимият ни Пейгамбер каза: **„О, Джебрāил, предчувствам, че приближава смъртта ми.“** Тогава Джебрāил (*алейхисселām*) прочете следните айети: **„Отвѣдният живот е по-добър за теб от земния. И ще ти въздаде твоят Господ, каквото поискаш, докато останеш доволен.“** (сӯра Духā: 4-5)

В този ден Султанът на вселената заповяда на всички сподвижници да се съберат в джамията за обедния намāз. След изпълнението на намāза произнесе такава проповед, че сърцата настърхнаха, а от очите потекоха сълзи. След това, обръщайки се към сподвижниците си, ги попита: **„О, хора! Като ваш пророк как изпълних мисията си?“** Те му отговориха: „О, Расӯляллах! Аллāху теāлйя да ви възнагради от наша страна. За нас вие бях-

²⁶² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 603

²⁶³ Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 863; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашик*, LXII, 404

те като милостив баща, като наставляващ и милостив брат. Вие изпълнихте пророческата мисия, дадена ви от Аллāху теāлй. Предадохте ни всичко, което ви беше съобщено. Призовавахте хората към пътя на Аллāху теāлй (исляма) с мъдрост, с прекрасни наставления. Нека Аллах да ви възнагради най-щедро!“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**О, вярващи! В името на любовта към Аллах! Нека онзи (от вас), който има права над мен, да си ги поиска. Да си ги вземе тук (да се разплатим), преди да е дошъл Съдният ден!**“, но никой не пристъпи към него. Повтори думите си три пъти, споменавайки името на Аллāху теāлй. Тогава един от сподвижниците, старецът Хазрети Укāше стана и се приближи към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвени за вас, о, Пратенико на Аллах! Бяхме заедно в Тебўк. Когато го напуснахме, моята камила и вашата се озоваха една до друга. Аз слязох от камилата си и се приближих към вас, с намерението да целуна благословеното ви тяло. Тогава вие ме ударихте по гърба с камшика си. Не знам защо го направихте.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**О, Укāше! Всевишният Аллах да те опази от умишления удар на Своя Пратеник!**“ и заповяда на Хазрети Билял: „**О, Билял! Отиди в дома на дъщеря ми Фāтима и ми донеси този камшик!**“ Хазрети Билял с удивление се отправя към дома на Хазрети Фāтима. Когато стигна дома ѝ, почука на вратата и каза: „О, дъще на Пратеника на Аллах! Дай ми камшика на Расūлюллах!“ Хазрети Фāтима учудено го попита: „О, Билял! Не е време нито за хадж, нито за битка. За какво му е камшика на баща ми?“ Билял (*радияллāху анх*) ѝ каза: „О, Фāтима, нима не знаеш? С него ще ударят Пратеника на Аллāху теāлй и по този начин ще се разплатят.“ Майка ни Фāтима отвърна: „Кой би си позволил това? Но щом го иска, ще го дам, но кажи на Хасан и Хусейн да пожертват себе си, този човек да удари тях, вместо Пратеника на Аллах.“ Хазрети Билял отиде в джамията и даде камшика на любимия си Пейгамбер, а той го даде на Хазрети Укāше.

Хазрети Ебў Бекр и Омер (*радияллāху анхум*) помолиха Укāше: „О, Укāше! Удари нас, вместо Пратеника на Аллах!“ Но Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на Хазрети Ебў Бекр: „**О, Ебў Бекр! Отдръпни се! О, Омер! Хайде и ти се отдръпни! Всевишният Аллах знае вашето високо положение.**“ След това Хазрети Али стана от мястото си и каза: „О, Укāше! Не мога да се съглася да удариш Пратеника на Аллах. Ето гърба ми и корема ми, ако искаш ме удари сто пъти, но не докосвай Пратеника на Аллах.“ Пейгамберът ни (*алейхиссалāту vessелām*) каза: „**О, Али! Седни и ти! Всевишният Аллах знае и твоето високо положение.**“ След това станаха Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*) и казаха: „О, Укāше! Знаеш, че ние сме внуците на Пратеника на Аллах. Ако удариш нас, значи си ударил Пратеника на Аллах. Затова молим те, удари нас!“ Пейгамберът ни

(*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „**И вие седнете, о, радост на моите очи!**“ и обръщайки се към Хазрети Укāше каза: „**О, Укāше! Ела и ме удари!**“

Укāше (*радияллāху анх*) каза: „О, Пратенико на Аллах! Тогава, когато вие ме ударихте, гръбът ми беше разголен.“ и любимият ни Пейгамбер веднага разголи благословения си гръб. Изумените сподвижници, плачейки на глас, казаха: „О, Укāше! Нима ще удариш благословения гръб на Пратеника на Аллах?“ Хазрети Укāше, виждайки печата на пророчеството на благословения му гръб, изведнъж рече: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о Пратенико на Аллах! Кой би посмял да удари благословеният ви гръб?“ и целуна печата на пророчеството. Но Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отвърна: „**Не! Или ще ме удариш, или ще ми простиш!**“ „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Простих, но в Деня Къямет Всевишният Аллах дали ще ми прости?“ попита Хазрети Укāше.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Който иска да види моя приятел в Дженнета, да погледне този старец.**“ и посочи Хазрети Укāше. Чувайки това, благословените сподвижници започнаха да го целуват по челото и да го поздравяват.²⁶⁴

В последните дни на месец сафер Султанът на световите поиска отново да призове Византийската империя, докато все още не представлява сериозна заплаха за мюсюлманите, да приеме исляма и ако не се съгласи, чрез сила да я постави под властта на Ислямската държава. По този повод заповяда на сподвижниците си да се приготвят за война с ромеите. Повика Хазрети Усāме бин Зейд и му каза следното: „**О, Усāме! Отиди с името на Аллах и Неговата благодат до Шам, до границата с Белкā, до Дарум в Палестина, където падна шехїд твоят баща! Смачкай ги с конете си! Назначавам те за командир на тази войска. Атакувай жителите на Убнā внезапно като светкавица! Движи се бързо към целта си, преди вестта за твоето идване да стигне до тях! Пътеводителите да са с теб, а шпионите и наблюдателите да се движат пред теб! Ако Всевишният Аллах те удостои с победа, не оставай много при тях!**“ Заповяда му да разположат лагера в Гурф и му връчи знамето на ислямската войска, връзвайки го с благословените си ръце.²⁶⁵

Качи се на минбера и каза: „**О, мои сподвижници! Както бащата на Усāме – Зейд, беше достоен да командва и беше най-скъп за мен, така след него и синът му Усāме е достоен за тази длъжност. Усāме е сред най-скъпите за мен хора.**“

Под командването на Хазрети Усāме бяха много видни личности като Ебӯ Бекр, Омер, Ебӯ Убејде бин Джеррāх, Саад бин Ебӯ Ваккās (*радиял-*

²⁶⁴ Сухейлї, *ер-Равзул-Унуф*, VIII, 318

²⁶⁵ Вāкидї, *ел-Мегāзї*, III, 1117; Ибн Асāкир, *Тāрїху Димашк*, II, 46

лāху анхум еджмайн). Но заради внезапното разболяване на Султана на вселената на другия ден, тази мисия бе осъществена по-късно, след смъртта на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Любимият ни Пейгамбер се разболя от силна треска. Телесната му температурата се повишаваше и болестта му се усложняваше. Една вечер, когато болките понамаляха, стана от леглото си, облече се и се приготви да тръгне. Майка ни Хазрети Āише го видя и попита: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Расūляллах. Къде отивате?“ Отговори ѝ: **„Повелено ми бе да отида в гробището Бакй’ и да се помоля за погребаните там.“** и взимайки със себе си Ебū Мувейхиб и Ебū Рāфй отиде в гробището. Там отпрати ду’ā за починалите и помоли Всевишния Аллах за тяхното опрощение. Чувайки настойчивите молби на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), намиращите се до него сподвижници, казаха: „Да бяхме сега на местата на погребаните тук и да бяхме удостоени с тази ду’ā на Пратеника на Аллах.“ Любимият ни Пейгамбер, обръщайки се към Мувейхиб, каза: **„О, Ебū Мувейхиб! Предоставена ми бе свобода на избора между земните ценности и богатата на отвъдното. Казано ми бе, ако искаш живееш вечно на земята, след това отиди в Дженнета, а ако искаш се сдобий с Ликāуллах и влез в Дженнета. Аз избрах Ликāуллах (срещата с моя Повелител) и след това Дженнета.“**

Друг ден пък се отпрати за Ухуд, за да се помоли за падналите там шейхи. Връщайки се оттам, отиде в джамията и се обърна към своите сподвижници със следните думи: **„Аз пръв ще стигна басейна Кевсер и ще ви посрещна там. Това е мястото на нашата среща... Не се страхувам, че след мен отново ще станете езичници. Страхувам се да не се отдадете на земните наслади, да убивате един другото от завист и да изчезнете като тези, които изчезнаха преди вас.“** След това се прибра в дома си.

Болестта се усилваше. Благословените му жени се съгласиха да остане в дома на майка ни Хазрети Āише. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) остана доволен от тази тяхна саможертва и отпрати ду’ā за всичките.

Телесната му температура се повиши много. От високата температура, лежащият в постелята си Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), бе принуден да се обръща ту на едната си страна, ту на другата. Сподвижниците го посещаваха и виждайки неговото тежко състояние, много се натъжаваха. Хазрети Ебū Сайд ел-Худрй разказва: „Бях отишъл при Расūлюллах. Върху него имаше кадифено покривало. Топлината на тялото му се усещаше от покривалото, не можехме да го докоснем. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), виждайки нашата почуда и тъга, каза:

„Най-големите беди сполетяват пейгамберите. Въпреки това те се радват на бедите повече, отколкото вие на дадените ви блага.“

Умму Бишр бин Берā (*радияллāху анх*) разказва: „Отидох да посетя Пратеника на Аллах. Благословеното му тяло гореше. Казах му: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Никога не съм виждал такава силна болест.“ Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) ми отговори: „**О, Умму Бишр! Треската е силна, за да са повече севāбите ми. Тази болест е от отровното месо, което опитах в Хайбер. Неговата болка я усещах постоянно. Тази отрова сега разкъсва аортата ми.**“²⁶⁶

А на Хазрети Абдуллах бин Месūd каза: „**Няма нито един мюсюлманин, който да се е разболял и Всевишният Аллах да не е снел от него греховете му, както листата окапват от дървото.**“

Болестта се изостряше с всеки изминал ден и това тревожеше сподвижниците. Не можеха спокойно да седят в домовете си. Събраха се в джамията и изпратиха Хазрети Али при любимия ни Пейгамбер, за да узнае състоянието му. Когато Хазрети Али събщи на Султана на световите, че сподвижниците крайно много се безпокоят за него, той (*салляллāху алейхи ве селлем*), въпреки тежкото си състояние, подпирайки се на Хазрети Али и Фадл бин Аббās (*радияллāху анхум*), отиде в джамията. Качи се на минбера и възхвалявайки Всевишния Аллах, каза на сподвижниците си: „**О, мои сподвижници! Тревожели сте се, че ще почина. Има ли пейгамбер, който да е останал сред общността си вечно, та аз да остана? Знайте, че аз ще се върна при моя Господар (ще почина). Съветвам ви да уважавате големците сред мухāджирите. О, мухāджири! А вас ви съветвам да се отнасяте добре с енсāрите. Те бяха много добри към вас, приютиха ви в домовете си. Предпочетоха ви пред самите себе си, въпреки, че бяха в трудно състояние и разделиха богатството си с вас. Който господства над енсāрите, да съблюдава техните права и да ги прощава ако сгрешат.**“ Давайки прекрасни наставления на сподвижниците си, каза: „**Всевишният Аллах предостави на един Свой раб свобода на избора между земния живот и завръщането при (срещата със) своя Господар. Той избра срещата със своя Господар.**“ Хазрети Ебū Бекр разбра смисъла на думите му и плачейки каза: „Нека душите ни бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах!“ Любимият ни пейгамбер, който бе океан от милост, го съжали и каза: „**Не плачи, о, Ебū Бекр!**“, но самият той не успя да сдържи сълзите си. Обръщайки се към сподвижниците, каза: „**О, мои сподвижници! Аз съм много доволен от Ебū Бекр, който с истинност и искреност саможертва богатството си по пътя на исляма. Ако можехме да си изберем другар по пътя към Āхирета (отвъдния живот), бих избрал него.**“ След това заповяда: „**Затворете всички врати на месджида, освен тази на Ебū Бекр!**“

²⁶⁶ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 337; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, II, 678

Слезе от минбера и се върна в стаята на майка ни Хазрети Аише. Сподвижниците започнаха да плачат. Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), подпирайки се на Хазрети Али и Фадл бин Аббās (*радияллāху анхум*), отиде отново в джамията. Спирайки на първото стъпало на минбера, се обърна към сподвижниците си със следните думи:

„О, мухāджири и енсāри! Безполезно е да се бърза към това, което е предопределено. Всевишният Аллах не бърза за нито един Свой раб. Ако някой се заеме да промени съдбата и казāта*, да е над волята Му, ще бъде унижен от Него. Който иска да излъже Аллāху теāлйā, ще му се провалят делата, ще излъже себе си. Знайте, че аз съм състрадателен и милосърден към вас. И вие ще дойдете при мен. Мястото на нашата среща е край басейна Кевсер. Който иска да влезе в Дженнета и да срещне мен, да не празнослови. О, мюсюлмани! Неверието, извършването на грехове, са причина за промяна на благословията и намаляване на препитанието. Ако хората се подчиняват на повелите на Аллāху теāлйā, техните началници, управници и валии ще проявят милост и съчувствие към тях, но ако са невъздържани и вършат грехове, няма да се сдобият със състрадателни управници. Както моят живот беше добро за вас, така и смъртта ми ще бъде добро и милост за вас. Ако съм ударил или обидил някого, нека стори същото и да се разплатим. Ако съм взел от някого нещо, нека поиска, защото земното наказание е много по-леко от отвъдното. Изтърпяването на земното е по-лесно.“ В тази проповед изрази задоволството си от Хазрети Омер, с думите: **“Омер е с мен и аз съм с него. След мен истината е с Омер.“**

След тази проповед Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) слезе от минбера. Изпълни заедно със сподвижниците си намāз и качвайки се отново на минбера, продължи да ги наставлява. Раздели се с тях с думите: **„Поверявам ви на Аллāху теāлйā!“** и се прибра в стаята си.

Един ден, когато болките му се изостриха съвсем, повика Хазрети Билял и му заповяда да събере хората в месджида, за да се прости с тях.

Хазрети Билял събра сподвижниците. Любимият ни Пейгамбер, подпирайки се на Хазрети Али и Фадл, влезе в джамията, качи се на минбера и след като отправи възхвала и прослава към Аллāху теāлйā, каза: **„О, мои сподвижници! Знайте, че наближи времето да ви напусна. Ако някой има права над мен, да се разплатим или да ми прости и свободен от тях да срещна моя Господар и милостта Му.“** След това слезе от минбера и изпълни обедния намāз. После отново се качи на минбера и повтори думите си.

В последните три дни от живота на любимият ни Пейгамбер болестта му се изостри още повече и той (*алейхиссалйātu весселйām*) не можа да отиде в джамията, и да ръководи молитвата. Първият намāз, който не изпълни заедно с вярващите, бе нощният намāз. Хазрети Билял, както винаги се приближи до неговата врата и каза: **„Ессалйāt, о, Пратенико на Аллах!“**, но

той (*салляллāху алейхи ве селлем*) нямаше сили да отиде до джамията, затова отвърна: „**Кажете на Ебӯ Бекр да води Есхāба ми по време на намāза** .“ Майка ни Хазрети Аише каза: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Расӯляллах! Баща ми е с меко сърце и е много натъжен. Ако застане на вашето място и не ви види, от плач няма да може да прочете нищо. Може ли да заповяда на Омер да води намāза?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново каза: „**Кажете на Ебӯ Бекр да стане имām и води намāза на Есхāба ми!**“ Хазрети Билял съобщи на Хазрети Ебӯ Бекр и едва не изгуби съзнание от тъга. Започна да плаче. Плака!.. Плака!.. Заплакаха и сподвижниците. Любимият на Аллāху теāля попита какъв е този плач, идващ от джамията. Майка ни Хазрети Фāтима отговори: „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Сподвижниците ви не могат да устоят на раздялата.“²⁶⁷

Това тяхно състояние натъжи изключително много изпратения като милост за световите Пратеник на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и въпреки тежката си болест, подпирайки се на Хазрети Али и Аббās (*радияллāху анхум*), отиде в джамията, за да ги утеши. След изпълнението на намāза им каза: „**О, мои сподвижници! Вие сте под покровителството на Аллāху теāля и аз виверявам на Него. Бъдете благочестиви. Бойте се от Аллāху теāля! Изпълнявайте Неговите повели и Му се покорявайте! Аз вече напускам този свят.**“

Хазрети Ебӯ Бекр води общо седемнадесет намāза. Един ден водеше обедния намāз. В това време Султанът на вселената се почувства малко по-добре и подкрепян от Хазрети Али и Хазрети Аббās дойде в джамията. Хазрети Ебӯ Бекр-и Сиддйк разбра за неговото пристигане и поиска да се отдръпне назад, но любимият ни Пейгамбер му направи знак да остане на мястото си. Застана от лявата му страна и за последен път стана имām на своите сподвижници.²⁶⁸

Три дни преди смъртта на любимия ни Пейгамбер го навести Джебрāил (*алейхисселām*) и му каза: „О, Пратенико на Аллах! Имате поздрав от Всевишния Аллах. Знаейки вашето състояние, пита как се чувствате.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отговори: „**Тъжно ми е.**“

Джебрāил (*алейхисселām*) дойде и в неделя и повтори същите думи. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) му отговори по същия начин. Мелāикето извести Расӯл (*алейхисселām*) и за убийството на лъжепророка от Йемен – Есвед Ансй и той (*алейхиссалāту весселām*) го съобщи на сподвижниците си. Няколко от златните монети, които му бяха донесени преди да се разболе, раздаде на бедните, и няколко от тях даде на майка ни Хазрети Аише. В неделя състоянието му се влоши. При него дойде командващият войската Хазрети Усāме, но той (*салляллāху алейхи ве*

²⁶⁷ Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 572; Тирмизй, Шемāил-и Шерйф, 386-387

²⁶⁸ Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 4

селлем) нищо не му каза, а само вдигна благословените си ръце, за да се помоли за него, и докосна тялото му.

Денят бе понеделник – денят, в който любимият ни Пейгамбер удостои с честта си този свят и в който се пресели в отвъдния. Тринадесетият и последен ден от боледуването му... Султанът на световите отиде в джамията. В това време сподвижниците, заставайки зад Хазрети Ебӯ Бекр, изпълняваха утринния намāз. Виждайки построените в редица мюсюлмани, се зарадва много и се усмихна. Самият той застана зад Хазрети Ебӯ Бекр и изпълни утринния намāз. Сподвижниците си помислиха, че болестта му е отминала и се зарадваха. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се върна в стаята на Хазрети Аише и легна, като ѝ каза: „**Искам да се явя пред Аллāху теāлйā, не оставяйки след себе си нищо земно. Раздай на бедните и тези златни монети, които са у теб.**“ След това телесната му температура се повиши. Като мина известно време, отвори отново очи и я попита дали са раздадени златните монети. Тя отговори, че ще ги раздадат. Любимият ни Пейгамбер ѝ заповяда отново и отново да ги раздадат веднага. Когато ги раздадоха и му съобщиха, каза: „**Вече се успокоих.**“

След малко повика Хазрети Али. Сложи благословената си глава в скута му. Благословеното му чело бе цялото в пот. Майка ни Хазрети Фāтима, виждайки тежкото състояние на благословения си баща, не издържа и отиде при синовете си Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*). Хвана ги за ръцете и започна да плаче и да нарежда: „О, тате! Кой ще пази дъщеря ви? На кого поверявате Хасан и Хусейн? О, татко мой! Нека душата ми бъде жертвана за вас! Какво ще правя без вас, кого ще гледат моите очи?“

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) чу сърцераздирателните думи на дъщеря си, отвори благословените си очи и я повика при себе си. Помоли се за нея: „О, Господи! Дари я с търпение!“ и ѝ каза: „О, Фāтима! О, светлина на моите очи! Баща ти бере душа.“ Чувайки това, тихо плачещата Фāтима (*радияллāху анхā*) започна да плаче по-силно. Хазрети Али ѝ каза: „О, Фāтима! Моля ти се спри да плачеш, не натъжавай Расӯлюллах повече!“; но Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „О, Али, не я наранявай! Остави я да пролива сълзи за баща си!“ и затваряйки благословените си очи, се унесе.

След това Хазрети Хасан приближавайки се към благословения си дядо, каза: „О, благословени дядо! Кой би понесъл раздялата с вас! Пред кого ще разкриваме душевната си мъка? Кой ще проявява милост към баща ми, майка ми, брат ми? Съпругите ви и сподвижниците ви къде ще намерят вашия прекрасен нрав?“ След тези думи тъгата и мъката на благословените жени на любимия ни Пейгамбер станаха непоносими и всички започнаха да плачат.

Чакащите навън сподвижници като разбраха, че състоянието му се е влошило, започнаха да плачат и да молят да им отворят вратата, за да ви-

дят за последно благословеното лице на любимия ни Пейгамбер. Изпратеният като милост за световите Пратеник на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) чу техните умолявания и заповяда да отворят вратата. Влязоха само видните им личности.

Любимият ни Пейгамбер ги посъветва да бъдат търпеливи и каза: **„О, мои сподвижници! Вие сте най-достойните сред хората. Който и да дойде след вас, вие първи ще влезете в Дженнета. Бъдете силни в поддържането на религията и сторете Корāна ваш имām (водител)! Не пренебрегвайте религиозните закони!“** След това, казвайки: **„О, Господарю! Предадох ли всичко?“**, си затвори благословените очи. Благословеното му лице се покри с пот. Хазрети Али направи знак на сподвижниците да излязат.

След тях при Пейгамбера ни (алейхиссалйту весселйм) се приближи майката на вярващите Āише (радияллāху анхā) и помоли за наставление. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза: **„О, Āише! Стой в ъгъла на дома си и се пази!“** и сълзи потекоха от благословените му очи. Султанът на вселената плачеше... Неговият плач разкъса сърцата на присъстващите. Майка ни Хазрети Умму Селеме попита: **„Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Защо плачете?“**, **„Плача, за да бъде общността ми под милосърдието на Всевишния Аллах.“** отговори той (салляллāху алейхи ве селлем).

Слънцето се издигаше към своя зенит. Времето бе наближило... Благословената му глава бе опряна към гърдите на майка ни Хазрети Āише. Султанът на вселената изживяваше последните си мигове. От благословените му устни се отрониха следните думи: **„Отнасяйте се добре с робите си! Обличайте ги и ги хранете! Говорете им ласкави думи! Продължавайте да извършвате намāз! Бойте се от Аллāху теāлй по отношение на жените и робите си!.. О, Аллах мой! Прости ми и се смили над мен! Събери ме с Най-висшия приятел!“** Сълзите на майка ни Фāтима течаха като река, а стонът ѝ разкъсваше сърцата. Любимият ни Пейгамбер ѝ каза да седне до него и продължи: **„Дъще, прояви малко търпение и не плачи, защото когато ти плачеш, и Хамеле-и Арш (мелйикетата) плачат.“** и изтри сълзите ѝ. Утеши я и каза: **„О, дъще! Душата ми ще бъде отнета. Кажи: „Иннā лилляхи ве иннā илейхи рāджй’ун. О, Фāтима! За всяко изпитание се дава отплата.“** Затвори благословените си очи известно време, след това ѝ каза: **„За баща ти вече няма да има тъга, защото напуска този преходен свят и място на страдание.“** След това, обръщайки се към Хазрети Али, каза: **„О, Али! Не забравяй да изплатиш дълга ми към еди-кой си юдей, от когото бях взел еди-колко си за снаряжението на войската. Несъмнено, ти ще ме спасиш от този дълг и ще си първият, с когото ще се срещна край басейна Кевсер. След мен ще ти причинят много злини, но ти прояви търпение. Когато те искат земното, ти искай отвъдното.“**

Отново дойде Хазрети Усāме. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Всевишният Аллах да ти помага! Хайде, тръгни на война!**“ и Хазрети Усāме, отивайки при войската си, даде заповед за потегляне.²⁶⁹

Последните мигове от живота на Султана на световете... Времето съвсем бе наближило... Всевишният Аллах заповяда на Азрāил (*алейхисселлāм*): „**Отиди при Моя Любим в най-прекрасния си вид! Ако ти позволи, вземи душата му много нежно и леко! Ако не позволи, върни се назад!**“ Азрāил (*алейхисселлāм*), приемайки образа на човек с прекрасен външен вид, дойде пред вратата на любимия ни Пейгамбер и каза: „Есселāму алейкум, о, стопанино на пророческата къща! Ще ми разрешите ли да вляза? Нека Аллāху теāлй да ви дари с милостта Си!“

Майка ни Хазрети Аише каза на седящата до Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) Хазрети Фāтима да отговори на дошлия. Отивайки до вратата, с натъжен глас, каза: „О, рабе на Аллāху теāлй! В момента Расūлюллах е зает със себе си.“ Азрāил (*алейхисселлāм*) отново поиска разрешение, но получи същия отговор. За трети път повтори поздрава си и с висок глас каза, че непременно трябва да влезе. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита: „**О, Фāтима! Кой е на вратата?**“ Тя каза: „О, Пратенико на Аллах! Някой иска разрешение да влезе. Отговорих му няколко пъти, но при третото му повикване настръхнах.“ Тогава Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ каза: „**О, Фāтима! Знаеш ли кой е този на вратата? Той е онзи, който разваля удоволствията, разделя общностите, жените оставя вдовици, децата – сираци, къщите разрушава, гробовете благоустроява. Той е Азрāил – меляикето на смъртта. О, Азрāил, влез!**“ В този момент майка ни Хазрети Фāтима изпадна в неопикуема мъка и от благословената ѝ уста се отрониха следните думи: „О, Медйна! Свършено е с теб!“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) постави ръката на Хазрети Фāтима на гърдите си и затвори благословените си очи. Присъстващите си помислиха, че Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) е предал душата си. Майка ни Хазрети Фāтима, несдържайки се, се наведе над благословеното ухо на баща си и сърцераздирателно прошепна: „Тате!“, но не получи никакъв отговор. „Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах! Моля ви, отворете благословените си очи и ми кажете нещо!“ каза тя. Султанът на световете отвори благословените си очи, изтри сълзите на дъщеря си и съобщи на ухото ѝ, че ще умре. Хазрети Фāтима започна да плаче. После прошепна на ухото ѝ следното: „**От роднините ми първа ти ще дойдеш при мен.**“ Тя се зарадва и се успокои.

Попита баща си: „О, тате, днес е ден за раздяла! Кога ще се срещнем отново?“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Дъще, в деня Къямет ще ме намериш край басейна, където ще давам вода на**

²⁶⁹ Ибн Хишāм, *ес-Сйре*, II, 650; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 542

идващите от моята общност.“ Хазрети Фāтима попита: „А ако не ви на-
меря там?“, Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Ще**
ме намериш край Взната, където ще се застъпвам за общността си.“
Тя отново попита: „Ако и там не ви намеря?“, любимият ни Пейгамбер ѝ
каза: „**Ще ме намериш край (моста) Сърāt. Там аз ще моля Господаря**
си: „О, Господарю! Пази общността ми от огъня!“

После Хазрети Али с тъжен глас попита: „О, Пратенико на Аллах! След
като си предадете душата, кой ще извърши умиването на тялото ви? Кой
ще извърши погребалната молитва дженāзе и кой ще ви постави в гроба?“
Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**О, Али! Ти умий тя-**
лото ми, а Фадл бин Аббās да ти налива вода. Джебрāил ще е третият.
След като свършите умиването, ме увийте с кефен (саван). Джебрāил
ще ви донесе благовоние от Дженнета. След това ме занесете в мес-
джида и излезте, защото пръв Джебрāил ще извърши погребалната ми
молитва, след него Микāил, след него Исрāфил, след тях мелйикетата
на групи. След това влезте вие и се наредете в редици. Никой да не
застава по-напред от моето тяло.“²⁷⁰

След това Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*),
обръщайки се към чакация Азрāил (*алейхисселйām*), го попита: „**О, Азрāил!**
Дойде да ме посетиш или да вземеш душата ми?“ Азраил (*алейхисселйām*)
отговори: „Дойдох и като гост, и със задача. Всевишният Аллах ми повели
да вляза при вас с вашето разрешение. Само с ваше разрешение бих взел
благословената ви душа. О, Пратенико на Аллах! Ако ми разрешите, ще се
подчиня на вашата заповед и ще взема душата ви, ако ли не – ще се върна
при Господаря си.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) попита: „**О, Азрāил! Къ-**
де остави Джебрāил?“ „Оставих го на небето. Мелйикетата му поднасят
своите съболезнования.“ По време на разговора им пристигна и Джебрāил
(*алейхисселйām*). Любимият ни Пейгамбер му каза: „**О, братко Джебрāил!**
Вече е време да се изселя от този свят. Какво има за мен при Всевиш-
ния Аллах? Благовести ми го, за да предам със спокойно сърце пове-
реното на своя собственик.“ Джебрāил (*алейхисселйām*) каза: „О, Любими
на Аллāху теāлйā! Аз оставих отворена вратата на небето. Мелйикетата, на-
редени в редици, очакват с любов вашата душа.“ Любимият ни Пейгамбер
каза: „**Хамдът е само за Аллāху теāлйā! Ти ми кажи какво има за мен**
при Господаря?“ Джебрāил (*алейхисселйām*) отвърна: „О, Пратенико на
Аллах! В чест на вашето идване вратите на Дженнета са отворени, реките
му текат, дърветата му са се навели, хурйите му са се нагиздили.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отново каза: „**Хамдът е**
само за Аллāху теāлйā! Зарадвай ме с нещо друго, о, Джебрāил!“ Джеб-
рāил (*алейхисселйām*) му каза: „О, Пратенико на Аллах! В Деня Къямет вие

²⁷⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 258

ще сте първият застъпващ се и първият, чието застъпничество ще бъде прието.“ Любимият ни Пейгамбер отново каза: „**Хамдът е само за Аллāху теāля! О, Джебрāил! Зарадвай ме с нещо друго!**“ Джебрāил (*алейхисселля̀м*) го попита: „О, Пратенико на Аллах! Какво искате да узнаете?“ Тогава Султанът на вселената му каза: „**Цялото ми притеснение, цялата ми тъга и мъка са за общността ми, която оставям след себе си.**“ Джебрāил (*алейхисселля̀м*) отвърна: „О, Любими на Аллāху теāля! В Деня Къямет Всевишният Аллах ще опрости общността ви, докато бъдете доволни. От всички пейгамбери най-напред вас ще сложи в Дженнета, и от всички общности – вашата общност.“ Любимият ни Пейгамбер му каза: „**Имам три молби към Всевишния Аллах. Първата е да ме стори застъпник за грешниците на моята общност. Втората – да не ги измъчва заради греховете, извършени на земята. Третата – в дните четвъртък и понеделник да бъда известен за делата на моята общност.** (Ако делата са добри, ще се помоля и Аллāху теāля ще приеме, а ако делата са лоши, ще се застъпя и ще поискам да бъдат изтрети от книгите с делата им.)“ Джебрāил (*алейхисселля̀м*) му съобщи, че и трите му желания са приети от Всевишния Аллах и Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселля̀м*) се успокои.

Всевишният Аллах попита: „О, Любими Мой! Кой постави в благословеното ти сърце тази любов и милост към общността ти?“ „**Моят Господар, Който ме сътвори и ме възпита.**“ отговори любимият ни Пейгамбер. Всевишният Аллах каза: „Моята милост към общността ти е хиляда пъти повече от твоята. Остави ги на мен.“ Тогава Султанът на вселената каза: „**Сега се успокоих. О, Азрāил! Изпълни това, което ти е повелено!**“

Азрāил (*алейхисселля̀м*) се приближи към любимия ни Пейгамбер, в чието име бе сътворен. Султанът на вселената потопа благословените си ръце в намиращия се до него съд с вода, намокри благословеното си лице и каза: „**Ля иля̀хе илля̀лла̀х! О, Аллах мой! Най-висшият приятел!** (Рафйк-и А'ля̀)“ Азрāил (*алейхисселля̀м*) пристъпи към изпълнение на повелята на Аллāху теāля̀. Благословеното лице на Султана на вселената ту почервеняваше, ту пожълтяваше. Попита Азрāил (*алейхисселля̀м*): „**Толкова трудно и мъчително ли взимаш душите на хората от моята общност?**“, „О, Пратенико на Аллах! Ничия душа не съм взимал толкова лесно.“ отговори той. Любимият ни Пейгамбер, който и в последните си мигове не преставаше да мисли за общността си, каза: „**О, Азрāил! Дай на мен всички предсмъртни мъчения на моята общност, защото те са слаби, не биха издържали!**“ След това произнесе: „**Няма друг бог освен Аллах!** (Ля иля̀хе илля̀лла̀х!) **Най-висшият приятел!** (Рафйк-и А'ля̀)“ и предаде благословената си душа.

*Ессаля̀ту весселля̀му
алейке я̀ Ресуля̀лла̀х!
Ессаля̀ту весселля̀му*

*алейке я Хабїбаллах!
Ессаляту весселяму
алейке я Сеййидел
еввелїне вел ахирїн!
Шефāат я Ресўляллах!
Дахийлек я Ресўляллах!*

Джебрāил (*алейхисселя̀м*) каза на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): „Есселяму алейкум, о, Пратенико на Всевишния Аллах! Моята цел бяхте вие. Вече няма да дойда на земята.“

След като Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) предаде благословената си душа на Всевишния Аллах, майка ни Хазрети Фāтима и благословените му съпруги (*радияллāху анхумā*) започнаха да плачат.²⁷¹ В това време чуха някакъв глас, който ги поздрави:

„Есселяму алейкум я Ехл-и бейт! Ве Рахметуллāхи ве берекя̀туху!“ и прочете 185-ия аїет от сўра „Ал-и Имрāн“, меāл: „**Знайте, че всяка душа ще вкуси смъртта и вашите награди напълно ще ви се изплатят в Деня на възкресението** (Деня Кя̀мет).“ След това ги утеши и изрази своите съболезнования с думите: „Осланяйте се на милостта на Всевишния Аллах! Уповавайте се на Него! Не ридайте! Истински нещастен е онзи, който е лишен от севāб (награда).“ Всички чуха тези думи и отговориха на поздрава му. Този глас принадлежеше на Хъдър (Хъзър) (*алейхисселя̀м*).

Когато у любимия ни Пейгамбер се забелязаха признаците на смъртта, Умм-и Еймен (*радияллāху анхā*) изпрати съобщение до сина си Хазрети Усāме. Усāме, Хазрети Омер и Ебў Убейде (*радияллāху анхум*), получавайки тъжната вест, напуснаха войската и отидоха в джамията на Пейгамбера ни. Чувайки плача на майка ни Аїше и другите жени (*радияллāху анхумā*), намиращите се в джамията сподвижници се слисаха и се объркаха. Хазрети Али се вцепени като мъртвец. На Хазрети Осмāн му се схвана езика. Хазрети Ебў Бекр в този момент се намираше в дома си. Веднага изтича в джамията и влезе в стаята на Хазрети Аїше. Откри лицето на Султана на вселената и видя, че е починал. Благословеното му лице и цялото му тяло, с цялата си нежност и красота, сияеха. „Смъртта ви е прекрасна, както и животът ви, о, Расўляллах!“ каза Хазрети Ебў Бекр и го целуна. Плака много. Закри благословеното му лице, утеши семейството му и отиде в джамията. Качи се на минбера и прочете проповед. След като отправи хамд към Аллāху теāля и благослов към Расўлюллах, каза: „Който е повярвал в Мухаммед (*алейхисселя̀м*) да знае, че Мухаммед (*алейхисселя̀м*) почина. Който се прекланя пред Аллāху теāля, да знае, че Той е вечно жив, Той не умира.“ и прочете 144-ия аїет от сўра „Ал-и Имрāн“, меāл: „**Мухаммед** (*алейхисселя̀м*) е Пратеник. Имаше и други пратеници, които

²⁷¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 262

бяха дошли преди него. И той ще умре. Ще се отвърнете ли от религията си ако той умре или бъде убит? А ако някой се отвърне, той не ще навреди на Аллāху теāлй с нищо. Ще навреди на себе си. Аллāху теāлй ще даде севāб на неотвърщащите се.“ даде наставление на сподвижниците и те се увериха в смъртта на любимия ни Пейгамбер.²⁷² Скръбта и мъката, подобно на отровен кинжал, се забиха в сърцата им. Сълзи се стичаха по благословените им лица, а сърцата горяха от мъката по раздялата.

Първият и най-важен въпрос след смъртта на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе изборът на халйф, който да ръководи общността. Сподвижниците избраха Хазрети Ебӯ Бекр за негов заместник, заклеха му се във вярност и му се подчиниха.²⁷³

Султанът на вселената се пресели в отвъдното в понеделник преди обяд, 12-ия ден от месец рабйул-еввел, през единадесетата година от Хиджра. Според лунния календар бе на 63 години, а според слънчевия на 61 години.²⁷⁴

Благословеното му тяло измиха Хазрети Али, Аббāс, Фадл бин Аббāс, Кусем бин Аббāс, Усāме бин Зейд и Сāлих (*радияллāху анхум*).²⁷⁵ По време на къпането от благословеното му тяло се разнесе такъв благоприятен аромат, какъвто не бе усещал никой дотогава. След това го увиха с кефен и отнесоха благословеното му тяло в джамията. Всички, както им заповяда любимият ни Пейгамбер преди смъртта си, излязоха от джамията. Мелйикетата, идвайки на групи, изпълниха погребалния намāз. След като те приключиха, някакъв глас каза: „Влезте и изпълнете погребалния намāз на вашия Пейгамбер!“ Сподвижниците, влизайки на групи, изпълниха молитвата дженāзе на любимия им Пейгамбер, без имām (без никой да ги води), до сряда вечерта.

По въпроса за изкопаването на гроба се подчиниха на благословения хадйс, подсетен от Хазрети Ебӯ Бекр: „**Пейгамберите се погребват на мястото, където са предали душите си.**“ В сряда, към полунощ, Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе погребан в изкопанния от Хазрети Ебӯ Талха гроб във формата на лахд. Синът на Хазрети Аббāс – Кусем (*радияллāху анхум*), който излезе последен от гроба, каза: „Последен аз видях благословеното лице на Расӯлюллах. Благословените му устни мърдаха. Наведох се над него и напрегнах слуха си, за да разбере какво казва. Молеше се: „**О, Господарю! Моята общност! О, Господарю! Моята общност!**“²⁷⁶

²⁷² Бухārй, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 5; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 655; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 271; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 323

²⁷³ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 655

²⁷⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 272; Сухейлй, *ер-Равзул-Унуф*, VII, 578

²⁷⁵ Тирмизй, Шемāил-и Шерйф, 396

²⁷⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 298

В деня, в който любимият ни Пейгамбер се пресели в отвъдното, Хазрети Абдуллах бин Зейд отпрати следната ду'а: „О, Господарю! Тези очи ми трябваха, за да виждам с тях благословеното лице на Твоя Любим. За какво ми са вече, след като него го няма. О, Аллах мой! Вземи зрението ми!“ и моментално ослепа.

Вероотстъпничество

След смъртта на Пейгамбера ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) някои от арабските племена започнаха да се отказват от исляма. Вероотстъпничеството достигна големи размери. Приносът на Хазрети Ебӯ Бекр в борбата срещу тях бе много голям. Ако не бе той, със своята ловкост и опитност, опасността щеше да се разпростре из цяла Арабия. Във връзка с това майка ни Хазрети Аише казва: „След смъртта на Пратеника на Аллāху теāлā арабите започнаха да се отказват от исляма. Раздорът се разрасна. Ако това, което се беше спуснало над баща ми, се беше спуснало над планините, несъмнено щеше да ги смали.“²⁷⁷

Хазрети Ебӯ Хурайра казва: „Ако не беше Ебӯ Бекр, общността на Мухаммед (*алейхисселām*) след неговата смърт щеше да бъде унищожена.“

„Кълна се в Аллах, ако Ебӯ Бекр не беше се заел с длъжността халиф, нямаше да има прекланящи се пред Аллāху теāлā.“ каза той и повтори тези свои думи три пъти.

Ебӯ Раджā' ул' Утāридī (*радиялāху анх*) казва: „Когато влязох в Медйна видях насъбрали се хора и един човек да целува главата на друг, казвайки му: „Да съм жертва за теб! Кълна се в Аллах, ако не беше ти, несъмнено ние щяхме да бъдем унищожени.“ „Кои са тези?“ попитах аз. „Омер целува главата на Ебӯ Бекр заради борбата му срещу вероотстъпниците.“ ми отговори те.“²⁷⁸

Хазрети Аише казва: „В дните на вероотстъпничеството, когато баща ми си изтегли меч и се качи на камилата си, Хазрети Али отиде при него, хвана юздата на камилата му и каза: „Казвам ти това, което Расūлюллах (*алейхисселām*) каза в деня на битката при Ухуд: „Прибери меч и ножницата и не ни натъжавай, хвърляйки се в опасност! Кълна се в Аллах, ако ти се случи нещо лошо, след теб вече ислямът никога не би се оправил!“ (Ако Хазрети Али бе против това той да бъде халиф, той щеше да иска неговото отиване и неговата смърт. И по този начин щеше да стане халиф.)

Тези дни Хазрети Аише разказва така: „След смъртта на Пратеника на Аллах много от арабските племена се отвърнаха от религията. Появиха се юдаизмът, християнството и лицемерието. Мюсюлманите се превърнаха в разпръснато се стадо овце, настигнато от дъжд в зимна нощ. Дори, по това

²⁷⁷ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 665; Ибн Асāкир, *Тārīху Димашик*, XXX, 312

²⁷⁸ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашик*, XXXIII, 502

време, много мекканци се приготвиха да се отвърнат от исляма. Хазрети Сухейл бин Амр, заставайки на вратата на Кяабе, се обърна към мекканците с прочувствена реч и успя да разсее техните съмнения и да предотврати отвръщането им от религията.“

В ислямската история изразите „иртиджā“ (връщане назад) и „муртеджй“ (връщащ се назад) започнаха да се използват след това събитие.

След смъртта на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с подстрекателството на юдеите и християните започна групово вероотстъпничество. Благословеният Сухейл бин Амр, изправяйки се на вратата на Кяабе, се обърна към мекканците със следните думи:

„О, мекканци! Вие последни приехте исляма. Недейте да сте първите вероотстъпници! Кълна се в Аллāху теāлй, Той, както каза Расул (*алейхисселām*), несъмнено ще довърши това дело! Аз съм го чувал, заставайки сам на това място, да казва: **„Произнасяйте заедно с мен Лй илйхе илляллāх, за да приемат арабите исляма, гледайки вас, и неарабите да ви платят джизйе (джизя)! Кълна се в Аллах, богатствата на хосроя и цезаря ще бъдат използвани по пътя на Аллах!“**

Видяхте, как тези, които се подиграваха, станаха събирачи на зекйт и садака. Кълна се в Аллāху теāлй, и останалото ще се осъществи! Кълна се в Аллāху теāлй, аз много добре знам, че тази религия ще продължи да съществува, докато слънцето продължава да изгрява и залязва! Тези, които са сред вас, да не ви подведат! И те знаят това, което знам аз, но завистта им към рода Хāшим е запечатала техните сърца.

О, хора! Аз притежавам най-много средства за предвижване по суша и вода. Вие се подчинявайте на вашия емйр и му плащайте зекйт! Ако делото на исляма не продължи докрай, аз ще съм ваш поръчител и ще ви върна всичко, което сте дали като зекйт.“ След като каза тези думи, заплака.

След тези негови думи хората се поуспокоиха.

Хазрети Сухейл бин Амр с трогателната си реч отвърна мекканците от вероотстъпничеството и управника на Мекка Аттāб бин Есйд успя да се появи сред хората.

В битката при Бедр Сухейл бин Амр (*радияллāху анх*) бе на страната на езичниците и когато го плениха любимият ни Пейгамбер каза на Хазрети Омер: **„Той ще произнесе реч, заставайки на едно прекрасно място!“** Речта, спомената в хадйса, бе тази реч. Хазрети Омер, като чу речта на Хазрети Сухейл, си спомни думите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „Аз свидетелствам, че вие несъмнено сте Расулюллах!“²⁷⁹

²⁷⁹ Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VIII, 484

ГРОБЕН ЖИВОТ

Пейгамберите са живи в своите гробове. Този живот е непонятен за нас, ние не знаем неговата същност. Евлиите (приближените раби на Аллāху теāлā) и шехїдите (убитите по пътя на Аллāху теāлā) също са живи. Живи са в пълния смисъл на думата. В 169-ия āйет на сūra „Ал-и Имрāн“ се казва, меāl: **„Не смятайте за мъртви убитите по пътя на Аллāху теāлā! Те са живи при Своя Господар и се препитават.“**

В този āйет се съобщава, че шехїдите са живи. Пратениците несъмнено са по-високопоставени от тях. Ислямските учени съобщават, че всеки пейгамбер е починал като шехїд. Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), преди да почине, каза: **„Болката от месото, което опитах в Хайбер, усещах постоянно.“**²⁸⁰ От този благословен хадїс се разбира, че любимият ни Пейгамбер е починал като шехїд и като всички шехїди той (*салляллāху алейхи ве селлем*) е жив.

В благословен хадїс, сведен в сборниците “Бухārї” и “Муслим” се казва: **„В нощта Ми’рāдж минах покрай гроба на Мўсā (*алейхисселāм*). Изпълняваше намāз в изправено положение в гроба си.“**

В друг благословен хадїс се казва: **„Всевишният Аллах е забранил на земята да разложи телата на пейгамберите.“**²⁸¹ Всички учени са единодушни относно истинността на това. В сборниците “Бухārї” и “Муслим” се предава, че в нощта Ми’рāдж Всевишният Аллах изпратил всички пейгамбери при Пратеника на Аллāху теāлā. Той застанал начело като те-хен имāм и изпълнили заедно два рекята намāз.

Кланянето на намāз става с осъществяването на рукū и седжде (суджūd). Гореспоменатото съобщение свидетелства за това, че пратениците изпълняват намāз с телата си. И изпълнението на намāз на Мўсā (*алейхисселāм*) в гроба му показва това. В последния том на „Мишкат“, в глава „Ми’рāдж“, в хадїс предаден от Муслим с първоизточник Ебў Хурайра (*радияллāху анх*) се казва: **„Всевишният Аллах ми показва как Мўсā (*алейхисселāм*) изпълняваше изправен намāз. Беше слаб. Косата му не беше разрошена и не беше пусната. Беше като силен мъж от племето Шен’е (наименование на две племена, населяващи Йемен). Йсā (*алейхисселāм*) приличаше на Урве бин Месўд Секафї.“**²⁸²

Тези благословени хадїси показват, че пейгамберите са живи при Своя Повелител. Техните тела са станали като душите им. Могат да бъдат видени в материалния и духовния свят. Поради тази причина пратениците могат да бъдат видени с душите и телата.

В благословения хадїс се съобщава за изпълнение на намāз от страна на Мўсā и Йсā (*алейхисселāм*). Намāзът се състои от различни движения. И

²⁸⁰ Ибн Хишām, *ес-Сїре*, II, 337; Вāкидї, *ел-Мегāзї*, II, 678

²⁸¹ Несāй, “Джума”, 5; Ибн Мāдже, “Икāмету’с-Салāт”, 79; Дāримї, “Салāт”, 206

²⁸² Муслим, “Ймāн”, 346; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 215

тези движения се извършват с тялото, а не с душата. Описанието на външния вид на Мӯсā (*алейхисселām*) показва, че Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) е видял неговото тяло, а не душата му.

Имām Бейхакй казва: „След полагаването на телата на пратениците в гробовете, техните души се връщат в телата им. Ние не можем да ги видим. Те са невидими, като мелйикетата. Могат да ги видят само избрани от Всевишния Аллах хора, които ги дарил с керāмет*.“ Същото казва и имām Суйūtй.

Много хора са чували как от гроба на любимия ни Пейгамбер се отвърща на поздравите със селям. Също така са чували и от други гробове да се отвърща на поздрава.

И в един от благословените хадйси се казва: **„Когато някой ме поздрави с почит (селям), Всевишният Аллах ми връща душата, за да му отвърна на поздрава.“**²⁸³

Имām Суйūtй казва: „Пратеникът на Аллах се унесъл в съзерцание на Лика на Аллах и забравил за телесните чувства. Когато един мюсюлманин го поздравява със селям, неговата благословена душа излиза от това състояние и чувствата се връщат в тялото. Това се наблюдава многократно и в земния живот. Когато човек е много замислен за нещо земно или нещо, свързано с отвъдното, не чува говорещите около себе си. А може ли да чуе някакъв глас онзи, който се е унесъл в съзерцание на Лика на Аллах?“

Кāди Ияд в книгата си **„Шифā“** предава от Сулейман бин Сухайм: „Една нощ сънувах Пратеника на Аллāху теāлйā. Казах му: „О, Пратенико на Аллах! Чувате ли поздрава на тези, които ви поздравяват?“, а Расūлюллах ми отговори: **„Да. Приемам техния поздрав и им отвърщам.“**

Благословените хадйси, които съобщават за това, че пророците са живи в гробовете си, са толкова многобройни, че те взаимно се потвърждават. Например: **„Ще чувам салевāта, който ще се чете за мен пред гроба ми. А тези, които ще се четат на далечни места, ще ми бъдат съобщени.“** (предаден от Ебӯ Бекр бин Ебӯ Шейбе) Този хадйс и подобните на него са поместени в книгите на шестимата големи учени в областта хадйс.

В друг хадйс, предаден от Ибн-и Ебӯ’д-Дунйā с първоизточник Абдуллах бин Аббāс (*радияллāху анх*), се казва: **„Ако някой, отбивайки се на гроба на свой познат, го поздрави със селям, намиращият се в гроба ще го познае и ще го поздрави. Ако поздрави със селям непознат, намиращият се в гроба ще се зарадва и ще му отвърне на поздрава.“**

Ако се зададе въпроса: „Как Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще отвърне поотделно на поздравите, отправени му по едно и също време от различни краища на света?“, отговорът би бил следният: „Така, както слънцето на обед грее едновременно над хиляди градове.“

²⁸³ Ебӯ Дāвӯд, „*Менāсик*“, 100; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 527; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 245

Хазрети Ибрāхим бин Бишар казва: „След изпълнението на хаджа отидох в Медйна, за да посетя гроба на Расулюллах. Заставайки пред гроба му, го поздравих със селям и чух да се отвърща: „Ве алейкесселям.“

Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) казва: „След смъртта си ще знам така, както съм знаел приживе.“ В друг благословен хадīs се казва: „Пейгамберите са живи в гробовете си и изпълняват намāз.“²⁸⁴

Много от приближените на Аллāху теāлй (евлия), сред които и Хазрети Сейид Ахмед Рифāй, поздравили със селям Расулюллах (салляллāху алейхи ве селлем) и чули да се отвърща на поздрава им. В достоверните книги е написано, че Ахмед Рифāй бил удостоен с честта да целуне благословената ръка на Пратеника на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем).

Имām Суйūtī (рахметуллāху алейх) в книгата си казва: „Евлиите с високи степени виждат пратениците като живи. Виждането на Мūsā (алейхисселām) жив в гроба от Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) е едно от неговите чудеса. Виждането от приближените на Аллāху теāлй е керāмет. Невежество е да не се вярва на керāмет.“

В благословен хадīs, предаден от Ибн Хиббāн, Ибн Мāдже и Ебū Дāvūd се казва: „Четете много салеvāt в петък. Прочетените от вас салеvāti ми се съобщават.“ На въпроса: „И след смъртта ви ли ще достигнат до вас?“, любимият ни Пейгамбер отговори: „Земята не разлага телата на пейгамберите. Когато вярващият прочете салеvāt за мен, едно мелянке ми го съобщава, казвайки еди кой-си от твоята общност те поздравя със селям и отправи ду'ā.“

Расулюллах (салляллāху алейхи ве селлем) приживе бе велика благодат за своите сподвижници, след смъртта си е велика благодат за цялата си общност.

В хадīs, предаден от Бекир бин Абдуллах Музенī се казва: „Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) е казал: „Моят живот е полезен и благословен за вас. Вие можете да ми говорите и аз мога да ви говоря. Смъртта ми също е благословена за вас. Вашите деяния ще ми бъдат представени, и когато видя вашите добри дела, ще възхваля Аллāху теāлй, а когато видя лошите ви дела, ще помоля Аллāху теāлй за опрощаване на вашите грехове.“²⁸⁵

Хазрети Кусем бин Аббās бил удостоен с честта да положи тялото на Пратеника на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем) в гроба. Той е излязъл последен от гроба. Казал е: „Последен аз видях благословеното лице на Расулюллах. Благословените му устни мърдаха. Наведох се над него и напрегнах слуха си, за да разбера какво казва. Молеше се: „О, Господарю! Моята общност! О, Господарю! Моята общност!“²⁸⁶

²⁸⁴ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, XIII, 326

²⁸⁵ Хейсемī, *Меджмау'з-Зевāид*, XIII, 313; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 194

²⁸⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 298

Виждането на Пратеника на Аллāху теāлā (салляллāху алейхи ве сел-лем) насън и наяве

Възможно ли е любимият ни Пейгамбер да бъде видян насън и наяве? Ако е възможно, това самият той ли е, или е подобен нему? На този въпрос учените отговарят по различен начин. Всички те съобщават, че любимият ни Пейгамбер е жив в гроба си и мнозинството от тях казва, че самият той може да се види.

В един от благословените хадйси се казва: **„Който ме е видял насън, като че ли ме е видял наяве.“**²⁸⁷

Във връзка с това имām Невевй казва: „Да го видиш насън означава, че си видял самия него.“ В благословен хадйс се казва: **„Който ме е видял насън е видял правилно, защото шейтāнът не може да приеме моя образ.“**²⁸⁸

Ибрāхим Лекāнй казва: „Учените мухаддиси (учените в науката хадйс) са единомушни [т.е. по този въпрос имат едни и същи иджитхāди], че Расуллāх (салляллāху алейхи ве селлем) може да бъде видян както насън, така и наяве. Примерите са много. Ето някои от тях:

Хазрети Муйнуддйн Чештй, навсякъде, където отиваше, посещаваше гробищата. Оставаше известно време по тези места и след като придобиваше известност, ги напускаше тайно. Едно от неговите пътувания бе до Мекка. Пристигайки в Мекка, посети свещеното Кяабе. Остана известно време в Мекка, след което отиде в Медйна. При едно негово посещение на тюрбето (гроба) на Расуллāх (салляллāху алейхи ве селлем), от гроба се чу глас, който да казва: **„Повикайте Муйнуддйн!“**

Тюрбедārът извика: „Муйнуддйн!“, но там имаше много хора с това име. Тогава тюрбедārът се върна и заста на вратата на Равда-и мутаххера. Два пъти чу глас, който каза: **„Повикай Муйнуддйн Чештй!“** Тюрбедārът, обръщайки се към хората, се провикна: „Искат Муйнуддйн Чештй.“

Чувайки думите му, Хазрети Муйнуддйн Чештй изпадна в неописуемо състояние. Плачейки и произнасяйки салева̄т, се приближи към тюрбето на Расуллāх (салляллāху алейхи ве селлем) и заста на учтиво и смирено. Чу някакъв глас да му казва: **„О, Кутб-и мешāйих! Влез вътре!“**

Пейгамберът ни (алейхиссаляту весселām) му каза: **„Ти служиш на моята религия. Трябва да отидеш в Индия. Отиди там. Там има един град на име Еджмир. Един от моите потомци (от моите внуци), чието име е Сеййид Хусейн е там. Отиде да воюва в името на Аллāху теāлā. В този момент той стана шехйд. Еджмир е на път да падне в ръцете на**

²⁸⁷ Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 409

²⁸⁸ Бухārй, “Тā’бир”, 10; Муслим, “Ру’йā”, 22; Ебу Дāvуд, “Едеб”, 96; Тирмизй, “Ру’йā”, 4; Ибн Мāдже, “Тā’биру’р-Ру’йā”, 4; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 400; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 232

неверниците. С твоето отиване там, ислямът ще се разпространи и неверниците ще бъдат унижени и обезсилени.“ След това му даде един нар и каза: „Погледни внимателно този нар и разбери къде да отидеш.“

Хазрети Муинуддйн Чештї взе дадения му от Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) нар и като го погледна внимателно, видя всичко от изтока до запада.

Хазрети Ахмед Рифāй отиде на хадж. На връщане, при посещение на благословеното тюрбе на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) в Медїна, изреди следните стихове:

*„Бяхме далеч, за да целунем
пръстта ти.
Сам не можех да дойда,
изпрацах си душата.
Сега съм оцастливен
с благо да те посетя.
Дай ми благословената си ръка, Любими,
за да я целунат устните ми!“*

Когато свърши стиховете си, видя подаващата се от гроба благословена ръка на любимия ни Пейгамбер и Сеййид Ахмед Рифāй с голямо уважение и почит я целуна. Присъстващите учудено наблюдаваха случващото се.

След като целуна благословената ръка на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) легна на прага на вратата на Равда-и мутаххера и плачейки помоли намиращите се там хора: „Минавайте, настъпвайки ме.“ Учениците бяха принудени да излязат от други врати. Този керāмет е много известен и от уста на уста достигна до наши дни.

Много са керāметите и на Ибн-и Āбидїн. Той бе известен със стриктното следване на исляма и необикновени събития. При прочитането на техиййāt (тахиййāt) по време на петкратния намāз той виждаше Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато не го виждаше, изпълняваше намāза отново.

Един от най-големите ислямски учени, Муджеддїдът (обновителят) на второто хилядолетие имām Раббāнї Ахмед Фārūkї Серхендї казва: „В един от последните десет дни на свещения месец рамазāн ми се случи нещо много хубаво. Лежах си в леглото, затворил очи. Усетих, че някой седна на леглото ми. И какво да видя! Беше Султанът на миналите и бъдещите.

Каза ми: „Дойдох да ти напиша свидетелство, каквото на никого не съм писал.“ Видях, че на едната страна на това свидетелство са написани благата на този свят, а на другата – благата на отвъдния.“

Абдулкāдир Джейлйāнї в книгата си „Гунїе“ предава от Хазрети Ибрāхим Темймі:

„Хъзър (*алейхисселѝм*) (Хъдър) ми каза: „Ако искаш да видиш насън Ра-сӯлюллах, след вечерния намāз, без да говориш с никого до нощния намāз, изпълни намāза еввāбин, като даваш селям на всеки два рекята.

Във всеки рекят прочети един път сӯра „Фāтиха“ и седем пъти сӯра „Ихляс“. След като изпълниш нощния намāз колективно (с джемаат), се прибери у дома и изпълни намāза витир. Преди да си легнеш изпълни два рекята намāз. Във всеки рекят прочети един път сӯра „Фāтиха“ и седем пъти сӯра „Ихляс“. След изпълнението на намāза сведи чело до земята в суджӯд и помоли седем пъти Аллāху теāлѝ за опрощение (истигфāр) и кажи седем пъти: „Субхāналлāхи велхамдулиллāхи ве лѝ илѝхе илляллāху валлāху екбер ве лѝ хавле ве лѝ куввете иллѝ биллѝхил алиййил азѝйм.“ След това си вдигни главата от суджӯд и вдигайки рѝце, кажи: „Я хаййу, ѝ каййѝм, ѝ зелджелѝлѝ вел икрām, ѝ илѝхел еввелѝне вел āхирѝн ве ѝ Рахмāн-ед-дунѝа вел āхирети ве рахимехумā, ѝ Рабби, ѝ Рабби, ѝ Рабби, ѝ Аллах, ѝ Аллах, ѝ Аллах.“

След това се изправи и прочети същата ду’ā. После сведи чело до земята в суджӯд и отново прочети същата ду’ā, след това легни по посока на къбля и произнасяй салевāt, докато заспиш.“

Аз му казах: „Искам да ми кажете от кого научихте тази ду’ā?“ Хъзър (*алейхисселѝм*) ми каза: „Не ми ли вярваш?“ „Кълна се в Аллāху теāлѝ, Който е изпратил Мухаммед (*алейхисселѝм*) като истински пейгамбер, вярвам ви.“ казах аз.

Хъзър (*алейхисселѝм*) каза: „Аз бях сред тези, които Пратеника на Аллах научи на тази ду’ā и им я завеща. Научих я от този, когото той научи.“

Направих всичко така, както ми каза Хъзър (*алейхисселѝм*) и започнах да чета салевāt в леглото си, но от радост, че ще видя Пейгамбера ни, не можах да заспя до сутринта. Изпълних утринния намāз и седях докато слънцето се издигне. Изпълних и намāза духā. Казах си: „Ако доживея до вечерта, ще направя същите молитви, както предната вечер.“ В този момент съм заспал. Сънувах, как мелѝйкетата ме взеха и отведоха в Дженнета. Там видях дворци от рубини, изумруди и бисери, реки от мед, мляко и питиета на Дженнета.

Попитах мелѝйкетата, които ме отведоха в Дженнета: „За кого е този дворец?“, те ми отвърнаха: „За онези, които извършат това, което извърши ти.“ и не ме изведоха оттам, докато не вкуся от плодовете и водите му. След това ме изведоха и ме доведоха на мястото, от което ме бяха взели.

След това, при мен дойде Пратеникът на Аллāху теāлѝ със седемдесет пейгамбера и седемдесет мелѝйкета, наредени в редици (саф), разстоянията между които е колкото разстоянието между изтока и запада, поздрави ме и ме хвана за ръката. В този момент аз казах: „О, Пратенико на Аллах! Хъзър (*алейхисселѝм*) ми събщи, че този хадѝс е чул от вас.“ Пратеникът на Аллāху теāлѝ ми каза: „Хъзър е казал истината. Той е най-ученият (прите-

жаващият най-много знания) от всички на земята. Той е вождът на еб-дәлите* и е от воините Му на земята.“

Попитах го отново: „О, Расӯляллах! За този, който изпълни казаното от Хъзър (*алейхисселѣм*), има ли някаква друга награда, освен тази, на която аз бях свидетел?“ Отговори ми: „Има ли по-висша награда от тази, която видя и с която бе дарен? Видя мястото и степента си в Дженнета. Вкуси от неговите плодове и питиета. Видя мелѣйкетата и пророците заедно с мен. Видя и хӯрйята си.“

Попитах го: „О, Пратенико на Аллах! Ще бъде ли възнаграден със същото онзи, който изпълни това, което изпълних аз, но не види в съня си видяното от мен?“ Отговори ми: „Кълна се в Аллѣху теѣлѣ, Който ме изпрати като истински пейгамбер, големите му грехове ще бъдат опростени. Гневът на Всевишния Аллах ще се вдигне от него. Кълна се в Аллѣху теѣлѣ, Който ме изпрати като истински пейгамбер, че човек, ако направи твоето дело, но не сънува нещата, които видя ти, и на него ще му се дадат същите награди! Някакъв глас от небесата ще каже, че Всевишният Аллах го е опростил и е опростил цялата общност на Мухаммед от изтока до запада.“

„О, Пратенико на Аллах! Ще види ли и той лика ви и Дженнета?“ попитах аз. „Да.“ отговори Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ. Тогава му казах: „О, Пратенико на Аллах! Редно ли е да научим на тази ду’а хората и да им съобщим за наградата, с която ще бъдат възнаградени?“ Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ ми каза: „Кълна се в Аллѣху теѣлѣ, Който ме изпрати като истински пророк, никой освен праведните раби на Аллѣху теѣлѣ не би изпълнил това.“

Виждащите истинския образ на Мухаммед (*алейхисселѣм*) насън, несъмнено виждат него, защото шейтѣнът не може да приеме неговия образ. Но шейтѣнът може да приеме някакъв друг образ и този, който не познава Расӯлюллах (*салляллѣху алейхи ве селлем*) не би го разбрал лесно.

Други учени казват: „Виждането на Пратеника на Аллѣху теѣлѣ в някакъв друг образ, е виждане на самия него. Но това е признак за недостатъците в религията на виждащия го. Онзи, който го види в истинския му образ и умре като вярващ, ще влезе в Дженнета.“

Ебӯ Хурайра (*радияллѣху анх*) предава следния благословен хадїс: „Онзи, който в нощта срещу петък, изпълни два рекята намѣз и във всеки рекят прочете по един път сӯра „Фѣтиха“ и „Ѧйет-ел-Курсей“ и по петнадесет пъти сӯра „Ихляс“, и след изпълнението на намѣза произнесе хиляда пъти: „Аллѣхумме салли алѣ Мухаммедин небиййилуммийи.“, ще ме види в съня си преди настъпването на следващия петък и ще му бъдат опростени всички грехове - предишни и бъдещи. Дженнетът е за тези, които ме виждат.“

Посещаване на благословения гроб на Пратеника на Алләху теәлә
(*саллялләху алейхи ве селлем*)

Султанът на световите казва: „**Който ме посети след смъртта ми, все едно ме е посетил приживе.**“

В един благословен хадїс, поместен в книгата „**Мир’ат-и Медїне**“, се казва: „**Застъпничеството ми става ваджиб за този, който посети гроба ми.**“ Този благословен хадїс е сведен от Ибн-и Хузейме, Беззәр, Дәра Кутнї и Таберәнї. В друг благословен хадїс, сведен от Хазрети Беззәр, се казва: „**Застъпничеството ми става хелял за този, който посети гроба ми.**“

В друг благословен хадїс, поместен в „**Муслим-и шерїф**“ и в книгата на Ебӯ Бекр бин Маккәрї „**Му’джем**“, се казва: „**Който дойде да ме посети, без никакво друго намерение, в Деня Къямет ще има право да получи моето застъпничество.**“ Този благословен хадїс съобщава, че любимият ни Пейгамбер ще се застъпи за тези, които пристигат в сияйната Медїна, за да посетят гроба му.

В друг благословен хадїс, сведен от Дәра Кутнї се казва: „**Би ме огорчил онзи, който извърши хадж и не посети гроба ми.**“ Расӯлюллах (*саллялләху алейхи ве селлем*) желае неговата общност, посещавайки гроба му, да бъде възнаградена и по този начин.

Затова учените по фъкх* след извършването на поклонението хадж отиваха в Медїна и изпълняваха намәз в Свещената джамия. След това посещаваха Равда-и мутаххера и Минбер-и мунїр, и гроба на Пратеника на Алләху теәлә (*саллялләху алейхи ве селлем*) (който е по-ценен от Арша), след това местата, където е сядал, вървял, и се е облягал; дървения стълб, на който се е подпирал при получаване на откровенията; местата, по които са минавали работещите при построяването и възстановяването на джамията и удостоените с честа да окажат финансова подкрепа сподвижници и последователи (тәбийн). Учените след тях, а и праведниците, постъпваха по същия начин. След хаджа отиваха в Медїна и посещаваха същите тези места. И днешните хаджии (поклонници) се придържат към това.

Слънцето на ислямските учени Хазрети Ебӯ Ханїфе казва: „**Посещението на гроба на Пратеника на Алләху теәлә, което е мустехаб*, е ибәдет, който по важност е близък до ваджиба.**“

Посещаващият гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да произнесе много салевәт. В благословените хадїси се съобщава, че тези поздрави достигат до Султана на вселената.

Порядъкът, правилният начин за посещение на гроба на Пейгамбера ни (*саллялләху алейхи ве селлем*), е следният: Като се види Медїна отдалеч се произнася салевәт. След това се казва: „**Алләхумме хәзә харему небиййике, федж’алху викайетен ли мин-ен-нәр ве емәнен мин-ел-азәб ве сӯ-ил-хисәб.**“ Преди да се влезе в града или в джамията, ако е възможно, се из-

вършва пълно обмиване на тялото (гусюл), слага се хубав парфюм и се обличат чисти, нови дрехи, защото всичко това изразява почит, уважение. В Медйна се влиза с покорство и смирение. Произнася се изречение: „Бисмилляхи ве аля миллети Расуллиллях.“ и се чете 80-и айет на сӯра „Исрā“. След това, произнасяйки: „Аллāхумме салли аля Мухаммедин ве аля āли Мухаммед. Вагфир ли зунуби вефтах ли ебвāбе рахметике ве фадлике.“, се влиза в джамията на Расулюллах, изпълняват се два рекята намāз до минбера на любимия ни Пейгамбер, заставайки така, че минберът да остане от дясната страна.

Любимият ни Пейгамбер изпълняваше намāз на това място – мястото между минбера и гроба му. В благословен хадис се казва: **„Мястото между моя гроб и минбера ми е градина от градините на Дженнета. Минберът ми е върху моя хавз (басейн).“**²⁸⁹

След това посещаващият, свеждайки чело в суджӯд, изразява своята благодарност към Всевишния Аллах, за това че го е ошастливил с посещението на благословения гроб на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*). След това отива до худжре-и сеāдет и застава учтиво на два метра разстояние от благословения гроб, без да се доближава повече и без да го докосва. Стои с почитание и смирение, както повелява Всевишният Аллах в Свещения Корāн, стои така, като че ли Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) е жив и той е застанал пред него. Стои така, както стои по време на намāз.

Трябва да си представи благословения образ на Пратеника на Аллāху теāля (*саллялляху алейхи ве селлем*), да си помисли, че го познава, че чува неговите думи, неговия поздрав и неговите молитви, че отвърща на неговия поздрав, и изрича āмйн. Пратеникът на Аллāху теāля (*саллялляху алейхи ве селлем*) казва: **„Ще чувам салеvāта, който ще произнесете за мен на гроба ми.“** В друг хадис се съобщава, че в гроба на Расул (*алейхисселлям*) се намира едно меляйке, което му предава поздрава (*селям*) на поздравяващите го от неговата общност.

След това се поздравява Пратеникът на Аллāху теāля (*саллялляху алейхи ве селлем*) и се отправя ду’ā: “Есселяму алейке я сейиди я Расуляллах! Есселяму алейке я Небийяллах! Есселяму алейке я Сафийяллах! Есселяму алейке я Хабйбаллах! Есселяму алейке я Небиййеррахмети! Есселяму алейке я Шефй-ал уммети! Есселяму алейке я Сейид-ел-мурселйн! Есселяму алейке я Хāтеменнебиййин!

Всевишният Аллах да ви дари с най-висшата награда и отплата! Аз свидетелствам, че вие изпълнихте пророческата си мисия. Предадохте това, което ви беше поверено. Наставлявахте общността си. До края на живота си се сражавате по пътя на Аллāху теāля. Всевишният Аллах да ви благославя до Деня Къямет. О, Пратенико на Аллах! Дойдохме при вас от много далечни места. Дойдохме да посетим благословения ви гроб, да ви

²⁸⁹ Бухārй, “И’ тисām”, 16; Муслим, “Хадж”, 588; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 236

се отплатим, да видим вашите дела на място, да искаме вашето застъпничество пред Всевишния Аллах, защото нашите грешки ни прегърбиха, извършените от нас грехове натежаха върху плещите ни. О, Пратенико на Аллах! Вие сте този, който се застъпва и този, чието застъпничество се приема. Макām Махмūd е обещан за вас.

А и Всевишният Аллах в Корāн-и керйм казва, меъл: **„Всеки пратеник изпращахме само да му се покори (общността, за която е изпратена) с позволението на Аллāху теālя. И ако те, когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб [о, Мухаммед] и помолеха Аллāху теālя за опрощение, и Пратеника помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллāху теālя е приемащ покаянието, милосърден.“** (сūra Нисā: 64) Ние дойдохме при вас, но ние угнетявахме себе си, и молим за опрощение.

О, Расūляллах! Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах. О, Расūляллах! Помолете Всевишния Аллах да вземе душите ни според вашата сунна. В Деня Къямет да бъдем сред тези, които заедно с вас ще се отправят към Махшер, да дойдем на басейна ви и да пием от него. О, Расūляллах! Молим ви да се застъпите за нас.“ След това се чете 10-и āйет от сūra „Хашр“, меъл: **„Господарю наш, опрости нас и братята ни, които ни изпревариха във вярата, и не оставяй в сърцата ни омраза към онези, които повярваха! Господарю наш, без съмнение Ти си състрадателен, милосърден!“**

След това се предават поздравите на тези, които са изпратили своите поздрави: „Есселяму алейке я Расūляллах! Еди кой си ви моли да се застъпите за него пред Аллāху теālя. Застъпете се за него и за всички мюсюлмани.“ и се чете колкото се пожелае салевāt. После, придвижвайки се половин метър надясно, се застава пред гроба на Хазрети Ебū Бекр Сиддйк (*радияллāху анх*) и се отправя следната ду'ā: „Есселяму алейке я халифете Расūлиллях! Есселяму алейке я рафйкаху фил-гār! Есселяму алейке я емйнеху алел есрār! Всевишният Аллах, като имām на тази общност, да ви дари с най-висшата награда и отплата! Вие станяхте халиф, достоен за Пратеника на Аллāху теālя (*салляллāху алейхи ве селлем*). По най-хубав начин следвахте неговата велика сунна (исляма), сражавяхте се с вероотстъпниците и тези, които се бяха отклонили от правия път. Винаги говорихте истината. До края на живота ви помагахте на тези, които бяха на правия път. Нека Всевишният Аллах да ви дари с мир, милост и благодат! О, Аллах мой! Вземи душите ни с милост, от любов към него.“

След това, придвижвайки се половин метър надясно, се застава пред гроба на Хазрети Омер и се отправя следната ду'ā: „Есселяму алейке я Емйр-ел-му'минйн! Есселяму алейке я Музхир-ел-ислām! Есселяму алейке я Муксир-ел-еснām! Всевишният Аллах да ви дари с най-висшата награда и отплата! И приживе, и след смъртта ви помагахте на исляма и на мюсюлманите. Поехте отговорност за сираците. Отнасяхте се с добро към роднините. Станяхте водач на мюсюлманите. Водач, от когото бяха доволни.

Водач, който беше на правия път и показваше правия път на хората. Въведохте в ред делата им. Бедните направихте богати, обезпечихте нуждите им. Мир на вас, милост и благодат от Аллāху теāлā!“

След това, обръщайки се към Хазрети Ебӯ Бекр и Хазрети Омер, се казва следното: „Есселāму алейкумā я даджйай расӯлиллях ве рафйкайхи ве везйрайхи ве мушйрайхи вел муāвинейни лехӯ алел-къями фид-дйни вел-кāимейни ба’дехӯ би-месāлих-ил-муслимйн! Всевишнийт Аллах да ви дари с най-хубавата награда! Приемаме да ни посредничите и да помолите Пратеника на Аллāху теāлā да се застъпи за нас, Всевишнийт Аллах да приеме нашите усилия, да вземе душите ни като мюсюлмани и като такива да ни съживи, в Деня Къямет да ни събере сред тези, които ще са близо до Пратеника на Аллах.“

След това се моли за себе си, за родителите си, за тези, които са поискали ду’ā и за всички мюсюлмани. После, заставайки пред гроба на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), се казва: „О, Аллах! **„Всеки пратеник изпращахме само да му се покори** (общността, за която е изпратена) **с позволение на Аллāху теāлā. И ако те, когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб** [о, Мухаммед] **и помолеха Аллāху теāлā за опрощение, и Пратеника помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллāху теāлā е приемащ покаянието, милосърден.**“ (сӯра Нисā: 64) О, Аллах мой! Подчинявайки се на Твоето священо Слово и на Твоята повеля, молим любимия Ти Пейгамбер да се застъпи за нас пред Теб.“ и чете прочетения преди това 10-и āйет на сӯра „Хашр и āйетите: „Раббена āтинā...“ и „Субхāне раббике ...“

След това се отива до намиращия се между минбера и гроба на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) стълб, за който Хазрети Ебӯ Лубāбе се бил вързал и се покаял. Тук се изпълнява два рекята намāз и се моли Всевишния Аллах да опрости греховете. Тук може да се отправят всякакви ду’и. После се отива в Равда-и мутаххера, която е във формата на квадрат. Тук може се да изпълни колкото се иска намāз, да се отправи ду’ā, да се чете тесбйх, да се отправи хамд и възхвала към Аллāху теāлā. След това се отива до минбера и се слага ръка на мястото, на което любимият ни Пейгамбер е поставял благословената си ръка при четене на хутбе, с желанието да се сдобие с благодатта на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), и се изпълнява два рекята намāз. От гнева на Всевишния Аллах се осланя на Неговата милост. След това се отива до стълба Ханнāне, символизиращ дънера на финиковата палма, на който Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) всеки петък, подпирайки се, четял проповеди, но след направата на минбера престанал да го използва. От раздялата дънерът започнал да плаче и стене с глас, наподобяващ плача на бременна камила. Стенанията му спрели, когато Любимият на Аллāху теāлā, слизайки от минбера, го погалил с благословените си ръце. По време на престоя си тук може цяла нощ да се чете Корāн, да се споменава Аллāху

теӓля (зикр), да се отправя ду'ӓ на глас и наум до минбера и гроба на Пророка (*салляллӓху алейхи ве селлем*).

Преди да бъдат присъединени стаите на благословените съпруги на Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*) към месджида на Пейгамбера, в посоката къбля на Худжре-и сеӓдет имаше много малко място. Посетителите отправяха своите поздрави, заставайки към къбля пред вратата на Равда-и мутаххера. Но после имӓм Зейнелӓбидин започна да поздравява, заставайки с гръб към Равда-и мутаххера. Дълго време посещението се извършваше по този начин. След като стаите на благословените съпруги на Султана на световете бяха присъединени към джамията, започнаха да извършват посещението, заставайки пред прозореца на Мувӓджехе-и ше-рйфе.

Помещението на Хазрети Аише бе построено от кирпич и палмови кло-ни. Това помещение бе с две врати – едната бе от западната страна, а дру-гата от северната. Западната врата е от страната на Равда-и мутаххера. В последните години от управлението на халиф Омер (*радияллӓху анх*), при разширяването на джамията на Пейгамбера, Худжре-и сеӓдет бе обграден с ниска стена.

Халиф Абдуллах бин Зубейр събори тази стена, и я престрои от по-здрави черни камъни. В северната ѝ част се намираще една врата. През 49 година, когато почина Хазрети Хасан, брат му Хазрети Хусейн, изпълня-вайки неговото завещание, пренесе тялото му до вратата на Худжре-и сеӓдет и когато се подготви да отправя ду'ӓ и да се моли, някои от хората си помислиха, че ще го погребат там и не позволиха да внесат тялото вът-ре. Тогава Хусейн (*радияллӓху анх*) нареди да го погребат в гробището Ба-кй. И за да не се сблъскат в бъдеще с такива проблеми зазидаха вратата.

Шестият халиф от династията на Омаядите Велйд, когато бе управител на Медйна, издигна стените на джамията и я покри с малък купол и трите гроба (гробовете на Расӓлюллах (*салляллӓху алейхи ве селлем*), на Хазрети Ебу Бекр и на Хазрети Омер) останаха вътре. През 707 г. (88 г. по Хиджра), когато Омер бин Абдулазйз бе управител на Медйна, по заповед на халиф Велйд бяха съборени стаите на съпругите на Пратеника на Аллӓху теӓля (*салляллӓху алейхи ве селлем*) и джамията на Пророка бе разширена. От-делно около тази стена бе издигната втора петоъгълна стена, без врата.

През 1189 г. (584 г. по Хиджра) Джемӓледдйн Исфехӓнй огради външ-ната стена на Худжре-и сеӓдет с решетка от абаносово дърво, достигаща до тавана на джамията.

След първия пожар през 1289 г. тази решетка бе сменена с метална и бе боядисана в зелено. Тази решетка се нарича **Шебеке-и сеӓдет**. Южната ѝ страна се нарича **Мувӓджехе-и сеӓдет**, източната – **Кадем-и сеӓдет**, за-падната – **Равда-и мутаххера** и северната – **Худжре-и Фӓтима**. Мекка се намира на юг от Медйна, и затова от лявата страна на застаналия по посока

на къбля в средата на джамията, т.е. в Равда-и мутаххера, се намира Худжре-и сеадет, а от дясната му страна – благословения минбер.

През 847 г. (232 г. по Хиджра) мястото между Шебеке-и сеадет и външните стени покриха с мрамор. От време на време този мрамор бе подменян. За последен път това място бе покрито с мрамор при управлението на султāн Абдулмеджид Хāн.

След издигането на петоъгълната стена около Худжре-и сеадет, отгоре покриха с малък купол (куббе), наречен **Куббетун-нūr**. Този купол се покриваше с изпратеното от османските владетели специално покривало – **Кисве-и шерйфе**. Големият зелен купол на джамията на Пейгамбера, който се намира над **Куббетун-нūr** се нарича **Куббетул-хадрā**.

В източната, западната и северната страна на Шебеке-и сеадет имаше по една врата. В Шебеке-и сеадет влизаха само началниците на харем-и шерйф. Поради липсата на врата и прозорци в средата на купола съществуваше малък отвор, покрит с телена решетка. На нивото на този отвор съществуваше и отвор към Куббет-ул хадрā. До 1837 г. (1253 г. по Хиджра) цветът на купола на джамията бе оловен. По заповед на султāн Махмūd II бе боядисан в зелено. През 1872 г. (1289 г. по Хиджра) по заповед на султāн Абдулазйз куполът бе пребоядисан.

Никой владетел не похарчи толкова много за ремонта и украсяването на джамията на Пейгамбера, и не положи толкова много усилия, колкото султāн Абдулмеджид, който похарчи седемстотин хиляди златни монети. Ремонтът приключи през 1861 г. (1277 г. по Хиджра). Султāн Абдулмеджид заповяда стария умален вид на джамията на Пейгамбера да се намира в построената в Истанбул джамия Хърка-и шерйф. За тази цел през 1850 г. в Медйна бе изпратен един от преподавателите в инженерното училище майор Хаджи Иззет Ефенди, който бе художник. Той успя да изработи за една година умаления модел на джамията (джамията бе умалена петдесет и три пъти) и го изпрати в Истанбул. Този умален модел бе поставен в джамията Хърка-и шерйф.

След разпадането на Османската империя в свещените градове бяха извършени много промени и безценните исторически паметници, построени от тях, бяха разрушени и разграбени.

След посещението на гроба на любимия ни Пейгамбер е мустехаб да се посети гробището Бақй. След него да се посетят и другите гробове, и преди всичко гроба на Сеййид-уш-шухедā (господаря на шехидите) Хазрети Хамза. В гробището Бақй трябва да се посетят гробовете на Хазрети Аббās, на Хасан бин Али, на Зейнелāбидин и синовете му Мухаммед Бāкир и Джа'фер Сāдик, на емйра на мюсюлманите Хазрети Осмāн, на Ибрāхим (*радияллāху теāля анхум еджмайн*) – сина на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), гробовете на благословените съпруги на любимия ни Пейгамбер, на неговата леля – Сафийе (*радияллāху анхā*), и на много други сподвижници и техните последователи. Да се изпълни намāз в

джамията Фāтима, намираща се в Бакй. В четвъртък е мустехаб да се посетят гробовете на шехйдите, паднали в сражението при Ухуд, да се произнесат следните думи: „Селямун алейкум бимā сабертум. Фени’ме укбед-дār. Селямун алейкум я ехле дār-ил-кавм-ил-му’минйн ве иннā ин-шāаллāху ан карйбин бикум лāхикўн.“ и да се прочете Айет-ел-курсй и сўра „Ихляс“.

Посещаващите гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да се освободят от всичко земно и да мислят за благословената светлина на Мухаммед (*алейхисселйāм*) и за високата му степен при Аллāху теāлй.

Посещението на гроба на Любимия на Аллāху теāлй е важен ибāдет. Онези, които не вярват в това, е възможно да излязат от исляма и да станат вероотстъпници, защото ще са се противопоставили на Аллāху теāлй, на Неговия Пратеник и на всички мюсюлмани. Някои учени от мезхеба на имāм Мāлик казват, че е вāджиб.

Тевессул

Посредничеството на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*) при отправяне на ду’ā към Всевишния Аллах е използвано всякога: преди неговото сътворение и след неговото сътворение, в земния му живот и след смъртта му, ще се използва и в Деня Къямет, в местността Арасāt и в Дженнета. Весйле е средство за приближаване към Всевишния Аллах.

Тевессул чрез Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), т.е. използване на посредничеството и застъпничеството на любимия ни Пейгамбер пред Всевишния Аллах, е джāиз*. И Любимият на Аллāху теāлй, и предшествениците, и улемā (учените), и останалите мюсюлмани са го правели. Никой мюсюлманин не е отричал това, с изключение на принадлежащите към отклонените течения по отношение на вероубеждението.

Първият човек и първият пейгамбер, бащата на всички хора – Āдем (*алейхисселйāм*), когато бе изваден от Дженнета, използва посредничеството на Мухаммед (*алейхисселйāм*). Любимият ни Пейгамбер в един от благословените си хадйси дава следните знания: „Āдем (*алейхисселйāм*), когато бе изведен от Дженнета след зеллето* си, каза: „О, Господарю! Опрости греховете ми в името на Мухаммед.“ Всевишният Аллах му каза: „О, Āдем! Как го позна, та аз все още не съм го сътворил.“ Āдем (*алейхисселйāм*) каза: „О, Господарю! Когато ме сътвори и ми даде душа, отвори очи и на Арша видях да пише: „Лй илйхе илляллāх, Мухаммедун расўлюллах.“ Неговото име написа до Своето, което показва любовта Ти към него.“ Всевишният Аллах каза: „Прав си, о, Āдем! Той е най-любимият за Мен от всички Мои творения. Приех покаянието ти, поради това, че поиска прошка в негово име.“²⁹⁰ Според друго предание

²⁹⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 672

Всевишният Аллах казва: „Той е пейгамбер, който ще дойде от твоето потомство. Ако не бях сътворил него, нямаше да сътворя теб и твоя род. Приех покаянието ти, поради това, че използва посредничеството му (че го изтъкна като застъпник).“²⁹¹

Примерите за тевессул са хиляди. По-надолу са поместени няколко от тях:

Един сляп човек помоли Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да отправи ду'ā за него, за да прогледне. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „Ако поискаш бих отправил ду'ā за теб, но по-добре би било да потърпиш.“ Човекът отвърна: „Не ми останаха вече сили. Моля ви да отправите ду'ā за мен.“ „Тогавата извърши частично умиване (абдест) и прочети следната ду'ā: „Аллāхумме иннй ес'елуке ве етеведжджеху илейке би небиййике Мухаммедин небийй-ир-рахмети. Я Мухаммед! Иннй етеведжджеху бике иля Раббй фй-хāджетй литақдийе Аллāхумме шеффи'ху фиййе.“

Отправената от този човек ду'ā бе приета от Всевишния Аллах и зрението му се възвърна. Този хадис е сведен от имām Несāй.

Хазрети Осмāн бин Ханйф разказва следната случка: „По времето на халиф Осмāн бин Аффāн един човек в затруднено положение се срамуваше да отиде при халифа и ми изплака мъката си. Аз му казах веднага да извърши частично умиване (абдест), да отиде в джамията и да отправи горната ду'ā.

След като отправил тази ду'ā, отишъл при халифа и бил приет от него. Халифът му оказал много добър прием, изслушал го и разрешил неговите проблеми. Човекът дойде при мен радостен и ми каза: „Всевишният Аллах да е доволен от теб! Ако не беше казал на халифа, проблемите ми нямаше да бъдат разрешени.“ Той си мислеше, че аз съм се срещнал с халифа.“

По времето на халиф Хазрети Омер (*радияллāху анх*) е имало суша. Билял бин Харс (*радияллāху анх*), отивайки на гроба на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), казал: „О, Пратенико на Аллах! Общността ви умира от глад. Моля чрез вашето посредничество да завали дъжд.“ През нощта сънувал Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), който му казал: „Отиди при халифа! Предай му моите поздравии! Да излезе и да отправи ду'ā за дъжд!“ Хазрети Омер изпълнил заповедта на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и завалял дъжд.

Всевишният Аллах приема отправената в името на Своите любимци ду'ā. Пророкът (*салляллāху алейхи ве селлем*) е Любимият на Всевишния Аллах и затова, ако някой отправи следната ду'ā: „Аллāхумме иннй ес'елуке би джāхи Небиййикел-Мустафā“, то тя ще бъде приета. Използването на посредничеството на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*) за дребни житейски проблеми е неуважение към самия него.

²⁹¹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, VIII, 198

Бурхāнеддйн Ибрāхим Мāликй разказва: „Един беден и гладен човек, отивайки до гроба на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Пратенико на Аллах! Гладен съм.“ След малко дойде някакъв човек и заведе бедняка в дома си и го нахрани. Когато беднякът каза, че отправената от него ду'ā е била приета, приелият го в дома си му каза: „Братко мой! Дошъл си да посетиш гроба на Пратеника на Аллах отдалеч, с много трудности, оставяйки жена и деца. Подхожда ли за едно парче хляб да заставаш пред Пратеника на Аллāху теāлй? Заставайки пред него, трябваше да искаш Дженнета и безкрайните блага. Всевишният Аллах не връща отправените тук молби.“ Удостоените с честта да посетят гроба на любимия ни Пейгамбер трябва да отправят ду'ā за неговото застъпничество в Деня Къямет.“

Имām Ебў Бекр Мукрй, имām Таберāнй и Ебў Шейх седели в джамията на Пейгамбера ни (*алейхиссалйту весселйм*). Били много гладни, защото от няколко дни не били слагали в устата си нищо. Имām Ебў Бекр, не издържайки повече, казал: „Гладен съм, о, Пратенико на Аллах!“ и се отдръпнал в един ъгъл. Дошъл един от сеййидите, заедно с двама от прислугата си, и им казал: „Братя мои! Помолили сте за помощ дядо ми и той ми заповяда да ви нахраня.“ Яли заедно от донесената от него храна, след което сеййидът им оставил останалата храна и си заминал.

Ислямският учен Ебў Абдуллах Мухаммед Мерāкешй (починал в 683 г./1284 г.) в книгата си „**Мисбāх-уз зулām**“ пише за стотици мюсюлмани, които чрез посредничеството на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), получили това, за което молели Всевишния Аллах. Един от тези мюсюлмани бил Мухаммед бин Мункедир. Той е разказал следното: „Един човек отиде на джихād, оставяйки осемдесет златни монети на съхранение у баща ми. Каза му: „Скрий ги! Но ако има крайно нуждаещи се, можеш да им помогнеш.“ В Медйна имаше глад и баща ми раздаде всичките златни монети на нуждаещите се. Собственикът на златните монети дойде и си ги поиска. Бащи ми му каза да дойде на другия ден. Отивайки до гроба на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), се помоли до сутринта. В полунощ дойде един човек и му каза: „Протегни си ръката!“ Даде му една кесия златни монети и изчезна. Бащи ми се прибра вкъщи и след като преброи монетите видя, че са осемдесет на брой, зарадва се и веднага ги върна на собственика им.“

В книгата си имām Мухаммед Мўсā разказва една своя случка: „През 637 г. (1239 г.) излязохме от крепостта Садер с група видни хора. Имахме си и водач. След известно време водата ни свърши. Започнахме да търсим вода. През това време аз отидох по нужда. В този момент ужасно ми се доспа и легнах, надявайки се да ме събудят на тръгване.

Когато се събудих, бях сам сред пустинята. Моите приятели ме бяха забравили. Обхвана ме голям страх. Започнах да вървя наляво и надясно. Не знаех къде се намирам и накъде трябва да вървя. Не се виждаше нищо,

освен пясък. След малко се стъмни, а от кервана нямаше и следа. Бях сам в тъмното и още повече се уплаших. Започнах да вървя още по-бързо.

След известно време паднах на земята от жажда и умора. Като че ли чувствах, че е наближила смъртта ми. И когато вече силите ме напускаха, изведнъж се сетих и изстенах: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Помогнете ми! Моля ви да ми помогнете, с позволенията на Аллāху теāлй.“

В този момент чух някой да ме вика. И когато се обърнах по посока на гласа, в тъмнината на нощта видях някакъв непознат човек, облечен в бяло и излъчващ светлина наоколо. Приблужи се към мен и ме хвана за ръката. В този момент умората и жаждата ми изчезнаха. Бях като новороден. Изведнъж душата ми се изпълни с топлина към него. Известно време вървахме, хванати за ръка. Преживявах един от най-хубавите мигове в живота си. След като прехвърлихме един пясъчен хълм, видях светлината на кервана и чух гласовете на приятелите си. Приблжихме се към тях.

Моето животно, което следваше кервана, движейки се най-отзад, внезапно дойде и застана пред мен. Като го видях пред себе си, нададох радостни викове. Когато извиках, човекът до мен пусна ръката му. След това я хвана отново и ме качи на моето животно. Каза ми: „**Ние не отказваме на молещия за помощ.**“ и си отиде. Тогава разбрах, че този човек беше Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Когато си отиваше, се виждаше как излъчената наоколо светлина се издига нагоре към небесата. И когато изчезна от погледа ми, изведнъж дойдох на себе си. Съжалявах, че не можах да целуна неговите благословени ръце и крака, но вече беше късно.“

Пет дни Ебӯ Хайр Актā останал гладен в Медйна. Приблужил се до гроба на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), поздравил го със селям и му съобщил, че е гладен. Легнал на едно място и заспал. В съня си видял, че към него идва Любимият на Аллāху теāлй. Пред него бил Хазрети Али, от дясната му страна – Хазрети Ебӯ Бекр, а от лявата – Омер Фāрук (*радиллāху анх*). Хазрети Али се приближил към него и казал: „О, Ебӯ Хайр! Какво лежиш, ставай! Пратеникът на Аллāху теāлй идва.“ Веднага станал. Любимият ни Пейгамбер дошъл и му дал един голям хляб. Ебӯ Хайр е казал: „Бях много гладен и затова веднага започнах да го ям. Когато изядох половината, се събудих. Останалата половина беше в ръката ми.“

Ахмед бин Мухаммед Сӯфй разказва: „В пустините на Хиджаз не остана нищо от богатството ми. Дойдох в Медйна. Отивайки до гроба на Расӯлюллах, го поздравих със селям. Седнах на едно място и заспах. Видях Пратеника на Аллāху теāлй, който ми каза: „**Ахмед, дойде ли? Отвори си ръката!**“ и напълни шепата ми със злато. Събудих се. Ръцете ми бяха пълни със злато.“

Имām Семхӯдй загубил ключа на къщата си. Заставайки пред гроба на Мухаммед (*алейхисселām*), казал: „О, Пратенико на Аллах! Изгървах ключа

си. Не мога да вляза в дома си.“ Едно момче донесло ключа и му каза: „Намерих това. Ваше ли е?“

Мустафа Ъшкй Ефенди от Килис в историческата си книга „**Мевāрид-и Меджйдийе**“ пише: „Двадесет години останах в Мекка. Бях спестил шестдесет златни монети и с тях през 1247 г. (1831 г.) дойдох със семейството си в Медйна. По пътя парите ни свършиха. Оставайки у един свой познат, отидох на гроба на Пратеника (*алейхисселām*) и поисках от него помощ. След три дни дойде един господин и ми каза, че е наел квартира за мен. Накара ме да пренеса багажа си там. Плати наема ми за една година. След няколко месеца се разболях и един месец бях на легло. Вкъщи не остана нищо за ядене и за продаване. С помощта на съпругата си, се изкачих на покрива и обръщайки се към гроба на Расūлюллах, исках да му разкажа в какво затруднено положение се намирам и чрез неговото посредничество да помоля Всевишния Аллах за помощ. Вдигнах си ръцете, но ме беше срам да поискам нещо материално. Не можах да кажа нищо и се прибрах в стаята си.

На следващия ден дойде един човек и ми каза: „Еди-кой си господин ти изпраща тези златни монети.“ Взех кесията. Положението ни се оправи, но болестта ми не беше отминала. С чужда помощ отидох до гроба на Пратеника на Аллāху теāлй и чрез неговото посредничество помолих Всевишния Аллах да оздравея. Излязох от джамията и без ничия помощ се отправих към дома си. При влизането в дома ми болестта изчезна напълно. За да не ме урочасат, няколко дни излязох навън, подпирайки се на бастун. Но парите ни бяха свършили. Оставайки семейството си на тъмно, отидох в джамията на Пейгамбера. След нощния намāз разкрих положението си на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). На връщане, по пътя, някакъв непознат се приближи към мен и ми даде една кесия. В нея имаше четиридесет и девет златни монети, всяка една по девет куруша. Купих свещ и това, което ни беше нужно и се прибрах у дома.“

Във втория том на превода на книгата „**Шакāйик-и Ну’мāнийе**“ се казва: „Първият Шейх-ул-ислям на Османската империя, големият ислямски учен на столетието – Муджеддйда Мевлянā Шемседдйн Мухаммед бин Хамза Фенārй заболя от катаракта и загуби зрението си. Една нощ любимият ни Пейгамбер му каза: „**Тълкувай сūra „Тāхā“!**“, „Безсилен съм да тълкувам пред вас, а и очите ми не виждат.“ каза Молла Фенārй. Султанът на пейгамберите извади от благословената си хърка памучни нишки, овлажни ги с благословената си слюнка и ги сложи върху очите му. Когато Молла Фенārй се събуди, те бяха върху очите му, взе ги и зрението му се възвърна. Изказа благодарност и хамд към Аллāху теāлй. Памучните нишки ги съхрани, като завеща след неговата смърт да ги сложат върху очите му. След смъртта му през 834 г. (1431 г.) завещанието бе изпълнено.“

Халйфът от династията на Аббāсидите Ебū Джа’фер Менсūr и имām Мāлик разговаряли в джамията на Пратеника. Имām Мāлик му казал: „О,

Менсӯр! Намираме се в джамията на Расӯлюллах. Говори по-тихо! Всевишният Аллах в сӯра „Худжурāt“, повелявайки (меъл): „**Не надигайте глас над гласа на Расӯлюллах...**“ е укорил говорещите на висок глас, а с айета (меъл): „**Онези, които говорят тихо в присъствието на Пратеника на Аллāху теālā...**“ е похвалил снишаващите гласа си. Уважението към Пратеника на Аллāху теālā след неговата смърт е като уважението, показано към него приживе.“ Менсӯр, навеждайки глава, го попитал: „О, Ебӯ Абдуллах! В посоката на къбля ли трябва да се обърна или към гроба на Расӯлюллах?“ „Недей да отвърщаш лицето си от Пратеника на Аллах! Този велик Пейгамбер – застъпникът в Деня Къямет, ще се застъпи за теб и твоя баща Āдем (*алейхисселām*).

Трябва да се обърнеш към гроба и да искаш застъпничество. В 64-ия айет на сӯра „Нисā“ се казва, меъл: „**Когато угнетяваха себе си, дойдеха при теб и помолеха Аллāху теālā за опрощение, и Пратеникът помолеше за опрощението им, щяха да видят, че Аллāху теālā е приемаш покаянието, милосърден.**“ В този айет Всевишният Аллах обещава, че покаянието на използващите посредничеството на любимия ни Пейгамбер ще бъде прието.“ Тогава Менсӯр, ставайки от мястото си, застанал пред гроба на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и започнал да се моли: „О, Аллах мой! В този айет обеща, че ще приемеш покаянието на използващите посредничеството на Пратеника Ти. И аз, заставайки пред Твоя любим пророк, Те моля за опрощение. Опрости ме така, както опрощаваше използващите посредничеството на Пейгамбера ни приживе. О, Аллах мой! Моля те, чрез посредничеството на изпратения като милост велик Пейгамбер. О, Мухаммед (*алейхисселām*) – най-велики сред пратениците! Чрез теб се моля на Аллāху теālā. О, Господарю! Стори този велик Пейгамбер застъпник за мен.“ Заставайки по посока на прозореца на Мувāджехе-и сеāдет и с гръб към къбля отправил ду’ā към Всевишния Аллах. Минберът на любимия ни Пейгамбер останал отляво от него.

Наставлението на имām Мāлик показва, че отправящите ду’ā пред гроба на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) трябва да знаят какво да правят. Тези, които няма да покажат подобаващото уважение към това място, не е редно да останат в сияйната Медйна дълго време.

Един човек от анадолските села останал в Медйна дълги години. Оженил се там и бил назначен на определена длъжност в Худжре-и сеāдет. Един ден се разболял, имал висока температура. Приискало му се айран. Помислил си: „Ако бях на село, щях да си направя айран и да го изпия.“ През нощта Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се явил в съня на Шейх-ул-Харам и му заповядал да назначи друг човек на неговото място. Шейх-ул-Харам казал: „О, Пратенико на Аллах! На тази длъжност е едичкой си от общността ви.“ Любимият ни Пейгамбер му отвърнал: „**Кажми му да отиде в селото си и да пие айран.**“ На другия ден, когато му била съобщена тази заповед, селянинът се подчинил и заминал за селото си.

Ако само една мисъл причинява такава вреда, Аллāху теāлā да опази, какви ли ще са последиците от някаква неприлична дума, казана дори и на шега, или някаква неприлична постъпка.

Достойнствата на салеvāтите и наградите, които се дават за тях

Когато се спомене, чуе или се напише името на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), много важно наше задължение е да произнесем салеvāt в израз на почит и уважение към него. Всевишният Аллах в Свещения Корāн казва, меāл: **„Наистина Аллāху теāлā и Неговите ангели благославят (салят) Пейгамбера (възвеличават славата и честта му). О, вярващи, благославяйте го и вие, и му се подчинете от сърце!“** (33: 56)

Учените по тефсир съобщават, че думата **салят**, спомената в този āйет, означава милост от Аллāху теāлā, покаяние от мелāикетата и ду'ā от вярващите. Всички ислямски учени съобщават, че когато се спомене, чуе или се напише някое от благословените имена на любимия ни Пейгамбер, трябва да се напише или да се произнесе салеvāt. При първия път това е вāджиб, при повторенията е мустехаб.

Молещият Всевишния Аллах първо трябва да изкаже благодарност и възхвала на Всевишния Аллах, след това да изрече салеvāt (благослов) за Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Такава ду'ā би била приета от Създателя. Ду'ā с два салеvāта (в началото и в края) не се отхвърля.

Хазрети Ебū Талха разказва: „Бях влязъл при Пратеника на Аллāху теāлā. Забелязах някаква радост и задоволство у него. Когато го попитах за повода, ми каза: **„Как да не се радвам? Преди малко при мен дойде Джебрāил (алейхисселām) и ми събщи радостна вест. Предаде ми, че Всевишният Аллах е казал: „Който изрече един салеvāt (благослов) за теб, Аллāху теāлā ще го благослови за това десет пъти.“**²⁹²

Благословените хадиси, свързани с произнасянето на салеvāt са много. Ето някои от тях:

„Да бъде унижен онзи, който не произнесе салеvāt за мен, когато името ми се спомене при него! Да бъде унижен онзи, който е достигнал до месец рамазāн, но чиито грехове не са опростени след края му (не е направил дело, което да стане причина за неговото опрощаване). Да бъде унижен онзи, който е доживял до старините на родителите си и не е влязъл в Дженнета, постигайки тяхното задоволство.“

„Най-голям скъперник е онзи, който не произнесе салеvāt за мен при споменаване на моето име при него.“

От Ебū Хумейд ес-Саидī (*радияллāху анх*) се предава: „Някои от сподвижниците попитаха Расūлюллах: „О, Пратенико на Аллāху теāлā! Как да

²⁹² Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 102; Ибн Ебī Шейбе, *ел-Мусаннеф*, II, 399

ви благославяме и поздравяваме?“ Пратеникът на Аллāху теāлā каза: **„Кажете: „Аллāхумме салли алā Мухаммедин ве езвāджихи ве зуррийетихи кемā саллейте алā Ибрāхīме ве бāрик алā Мухаммедин ве езвāджихи ве зуррийетихи кемā бāректе алā Ибрāхīме иннеке хамīдун меджд.“**

Салевāt може да се произнесе по следните начини:

„Алейхисселāм“, „Салляллāху алейхи ве селлем“, „Аллāхумме салли алā сеййидинā Мухаммед“, „Аллāхумме салли алā Мухаммедин ве алā āли Мухаммед, кемā саллейте алā Ибрāхīме ве алā āли Ибрāхīm...“, „Аллāхумме салли алā Мухаммедин ве алā āлихī ве сахбихī еджмайн“, „Алейхиссалāту весселāму веттехиййе“, „Алейхи ве алā джеми’и минессалевāти етеммухā ве минеттехиййāти ейменухā“.

Един човек разказва следното: „Един от моите приятели в едно писмо, изпратено до мен, след всяко споменаване на благословеното име на Расūлюллах, беше написал „Салляллāху алейхи ве селлем теслīмен кесīран кесīрā“. Когато го попитах, защо е постъпил по този начин, ми каза: „Когато бях млад писах книги с хадīси. След изписване на благословеното име на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) не пишех салевāt. В съня си видях Султана на световете и се приближих към него, но той отвърна лицето си от мен. Минах от другата му страна, но той отново отвърна лицето си.

Заставайки пред него, го попитах: „О, Расūляллах! Защо отвърщате лицето си от мен?“ **„Защото в книгата си, след изписване на моето име, не писа салевāt за мен.“** Оттогава след благословеното име на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги пиша салевāt.“

В благословените хадīси се казва: **„Който произнесе веднъж салевāt за мен, Всевишният Аллах ще го благослови (ще прояви милост) десет пъти, ще опрости десет негови грехове и ще увеличи неговата степен с десет пъти.“**

„В Деня Къямет най-много ще заслужи моето застъпничество онзи, който е произнесъл най-много салевāt за мен.“

Всевишният Аллах казал на Мūsā (*алейхисселāм*): „О, Мūsā, искаш ли да ти бъда по-близък отколкото думите за езика ти, мислите за душата ти, душата за тялото ти, светлината за очите ти“ „Искам, о, Господарю!“ казал Мūsā (*алейхисселāм*). „Тогава произнасяй много салевāt за Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*).“ му казал Всевишният Аллах. Попитал го: „О, Мūsā, искаш ли да не изпитваш жажда в Деня Къямет?“ „Искам, о, Господарю!“ отговорил той. „Тогава произнасяй много салевāt за Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*).“ казал Всевишният Аллах.

Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„В Деня Къямет на всяка степен най-близо до мен ще е онзи, който е произнесъл най-много салевāt за мен на земята. Онзи, който прочете сто салевāта в нощта срещу петък и в петъчния ден, Всевишният Ал-

лах ще покрие сто негови нужди. Седемдесет от тях, свързани с отвъдния свят и тридесет, свързани със земния. След това Аллāху теāлй прочетените от вас салеvāти ги носи в моя гроб, посредством едно мелйике. Те стават като подаръците, които получавате. Това мелйике ми съобщава името, рода и племето на произнасящия салеvāt за мен и го записва на един бял лист, намиращ се при мен. След смъртта си знам така, както приживе.²⁹³

„В четвъртък Всевишният Аллах ми изпраща мелйикета със сребърни книги и златни писалки. Те записват произнасящите много салеvāти за Пейгамбера в четвъртък и в нощта срещу петък.“

„Когато двама мюсюлмани при среща си стиснат ръце и произнесат салеvāt за Пейгамбера, преди още да се разделят, предишните и сетнешните им грехове ще бъдат опростени.“

„Когато някой влезе в джамията, да поздрави със селям Пейгамбера и да каже: „О, Господарю, пази ме от шейтāна!“²⁹⁴ В друго предание се казва: „На излизане да прочете: „Аллāхумме иннй ес’елуке мин фадлике.“

“Ду’ā, която не съдържа в началото си хамд на Аллāху теāлй и благослов (салеvāt) за Расūлюллах, остава зад завеса. Ду’ā, която съдържа в началото си хамд и салеvāt се приема от Аллāху теāлй.”

“Докато не се прочете салеvāt за Расūлюллах и неговите роднини, между отправената ду’ā и небето съществува една завеса. Когато се прочете салеvāt тази завеса се къса и отправената ду’ā се издига към небето. Когато не се прочете – отправената ду’ā се връща обратно.”

“Ако в един меджлис (събрание) не се спомене Аллāху теāлй и не се произнесе салеvāt за Расūлюллах, над събралите се там се намира един камшик, който, ако пожелае, ги измъчва, ако пожелае, им прощава.”

“На когото му кънтят ушите да си спомни за мен и да произнесе салеvāt за мен.“

„Възнамеряващият да извърши нещо, да се съветва за делата. Всевишният Аллах ще го насочи към правилното. Ако някой иска да каже нещо, но го забрави, да произнесе салеvāt за мен.“²⁹⁵

„Всяко добро дело, което не започне с името на Аллах и благослов за мен, остава прекъснато и неговият берекет изчезва.“²⁹⁶

Един човек сънувал един от големите ислямските учени – Ебӯ Хафс Кайдй след смъртта му. Попитал го: „Как се отнесе с теб Всевишният Аллах?“ „Беше милосърден към мен, опрости греховете ми и ме въведе в Дженнета.“ отговорил той. „Каква беше причината за това?“ попитал човекът. „Мелйикетата изчислиха моите грехове и прочетените от мен салеvāти

²⁹³ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, LIV, 301

²⁹⁴ Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, I, 374; VII, 124

²⁹⁵ Тирмизй, „Фитен“, 78

²⁹⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 359; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, XI, 163

за Пратеника на Аллāху теāлā. Салевāтите ми бяха повече. Всевишният Аллах им каза: „О, мелāикета! Стига толкова! Не го питайте повече! Въведете го в Дженнета!“ отговорил той.

Един от селеф (ранните мюсюлмани) е разказал: „Почина един от приятелите ми, с когото заедно учехме хадīsи. Сънувах го облечен в зелени роби на Дженнета. Когато го попитах, защо е облечен по този начин, той ми отговори: „Във всеки хадīs след името на Пратеника на Аллāху теāлā пишех „(салляллāху алейхи ве селлем)“. Затова Всевишният Аллах ме възнаградил по този начин.“

Пак един от селеф е разказал: „Почина един мой съсед, който беше писар. Една нощ го сънувах. Попитах го: „Как се отнесе с теб Всевишният Аллах?“ „Опрости греховете ми.“ отговори той. „Каква беше причината за това?“ попитах аз. „Всеки път след изписване на името на Пратеника на Аллāху теāлā пишех „Салляллāху алейхи ве селлем“ ми отговори той.

Ебӯ Сулеймāн Дārāни разказва следното: „При писане на хадīsи, след благословените имена на Пратеника на Аллāху теāлā пишех само „салляллāху алейх“, без думичката „ве селлем“. В съня си видях Расӯлюллах. Каза ми: „**О, Ебӯ Сулеймāн! Когато пишеш името ми в хадīsите, заедно със салāята напиши и „ве селлем“.** Той се състои от четири букви. За всяка една от тях има десет награди. Когато не го пишеш, губиш четиридесет награди.“ На друг писар, който постъпвал по същия начин, т.е. не изписвал целия израз “(салляллāху алейхи ве селлем)“, Пратеникът на Аллāху теāлā (салляллāху алейхи ве селлем) в съня му казал: „**Какво ти става, че не изписваш целия израз на салевāта?**“

Хазрети Ебӯ Бекр Сиддйк (радияллāху анх) казва: „Който го е страх от забравяне, да произнесе много салевāt за Расӯлюллах.“

Един от праведниците – Мухаммед бин Сайд бин Мутарриф разказва: „Всяка вечер, преди да си легна, четях определен брой салевāти. Една нощ сънувах, че идва Пратеникът на Аллāху теāлā. Влезе в стаята ми и тя се изпълни със светлина. След това се приближи към мен и ми каза: „Дай да целуна тази уста, която чете много салевāt за мен.“ Аз от срам му подадох бузата си и той я целуна. Събудих се от уплаха. Стаята ми беше пълна с аромат на благовоние. Осем дни този приятен аромат не изчезна от бузата ми.“

Когато починал един от големите праведни предшественици – Халлад бин Кесйр, под главата му намерили една хартия, на която пишело: „Това е оправдателното спасение на Халлад бин Кесйр от Джехеннема.“ Попитали близките му: „Какво правеше Халлад бин Кесйр?“ Те отговорили: „Всеки петък произнасяше салевāt.“

В книгата „Зейнул Меджāлис“ на Шейх Айнй пише: „Пратеникът на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем) е казал: „**В Деня Къямет три групи хора ще бъдат под сянката на Арша, чиято сянка ще е единствена.**“ Попитали го: „Кои са те?“ Пратеникът на Аллāху теāлā (салляллāху алейхи

ве селлем) отговорил: „Избавящите общността ми от трудности, съживяващите моята сунна и отправящите много салева̄т за мен.“

От шейх Ебӯ Мӯса Дарирӣ се предава: „Корабът ни беше застигнат от свирепа морска буря. Всички плачеха от страх, че ще умрат. В това състояние съм заспал. В съня си видях Пратеника на Аллāху теāлйā. Каза ми: „Кажи на намиращите се в кораба да прочетат хиляда пъти: „Аллāхумме салли аля сеййидинā Мухаммедин ве аля āл-и сеййидинā Мухаммед, сая̄тен тунджйнā бихā мин джемй’ил ехвāли вел āфāt ве такдй ленā бихā джеми’ал хāджāt ве тутаххърунā бихā мин джемй’ис сеййиāt ве терфеунā бихā индеке а’лед дереджāt ве тубеллигунā бихā аксал гāйāt мин джемй’ил хайрāти фил-хайāти ве ба’дел мемāt.“ Бяхме прочели само триста пъти и бурята спря и ние се спасихме.“ Този салева̄т се препоръчва при всяка важна работа и при всяко природно бедствие.

В достоверните книги има повече от четиридесет хадйса, свързани със същността на салева̄та. По надолу са дадени част от салева̄тите:

Аллāхумме салли аля Мухаммедин ве аля āл-и Мухаммед, кемā саллейте аля Ибрāхйме ве аля āл-и Ибрāхйм, ве бāрик аля Мухаммедин ве аля āл-и Мухаммед, кемā бāректе аля Ибрāхйме ве аля āл-и Ибрāхйм, иннеке хамйдун меджйд.

Аллāхумме салли ве селлим ве бāрик верхам аля сеййидинā Мхаммедин хуве сеййид-ул Араби вел Аджем ве имāми Меккетел мукеррамети вел Медйнет-ил муневверати вел харем. Аллем-ел инсāне мā лем йа’лем.

Аслуху Нӯрун ве неслухӯ Āдем. Ба’сухӯ муаххарун ве халкухӯ мукаддем.

Исмух-уш шерйфу мектӯбун алел Левх-ил махфӯзи бийāкӯт-ил калем.

Ве джисмух-уш шерйфу медфӯнун фил Медйнет-ил муневверети вел харем. Я лейте ектехилу турāбеллезй тахт-ел кадем.

Фе тӯбā сумме тӯбā лимен деā ве тебиаху ве лимен еслеме сāхиб-еш шефāати лил āлемйн.

Кāилен я Раббй! Селлим умметй, умметй ве умметā я зел лютфи вел керем.

Фе йунāд-ил мунāдй мин кьбел-ир Рахмāн, кабилту шефāатеке я Небиййел мухтерем. Удхул-ул Дженнете лй хавфун алейкум велй хузун велй елем.

Сумме Радияллāху теāлй ан Ебй Бекрин ве Омера ве Осмāне ве Алиййин зил Керем.

Ве салляллāху аля сеййидинā Мухаммедин вел хамду леке я Рабб-ел āлемйн. Би хурмети Сеййидил мурселйн.

ХИЛЙЕ-И СЕАДЕТ

(Обликът на Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*))

Благословените му имена

Най-често употребяваното име на любимия ни Пейгамбер е Мухаммед, което означава „много хвален, възхваляван“. В Свещения Коран това име се споменава четири пъти: в 144-ия айет на сѳра „Ал-и Имран“, в 40-ия айет на сѳра „Ахзѳб“, в 29-ия айет на сѳра „Фетх“ и в 22-ия айет на сѳра „Мухаммед“. А в 6-ия айет на сѳра „Сафф“ се съобщава, че Йсѳ (*алейхисселѳм*) благовестил народа си за пратеник, който ще дойде след него и ще носи името Ахмед, което означава **“Възхваляващ много Алля̀ху теѳля̀”**. В Свещения Коран, освен с имената Мухаммед и Ахмед, Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) се споменава и с други имена, като: Махмѳд, Расул, Небѳ, Шахид, Бешѳр, Незѳр, Мубешшир, Мунзѳр, Дѳи-и илялля̀х, Сирѳдж-и мунѳр, Раѳф, Рахѳм, Мусадѳк, Музеккир, Муддессир, Абдуллах, Керѳм, Хак, Мунѳр, Нѳр, Хѳтемун-Небийѳин, Рахмет, Ни’мет, Хѳди, Тѳхѳ, Йѳсин... Някои от благословените имена на Расуллоллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) са споменати в Свещения Коран, някои в благословените му хадѳси, и някои в свещените писания, изпратени на пейгамберите преди него.

В благословените хадѳси на Пейгамбера ни (*алейхиссалѳту весселѳм*) се срещат следните негови имена: Мѳхи, Акиб, Мукаффи, Небийѳур-Рахме, Небийѳут-Тевбе, Небийѳул-Муля̀хим, Катгѳл, Мутевеккил, Фѳтих, Хѳтем, Мустафѳ, Уммѳ, Кусем (събралият всяко добро в себе си).

В един от благословените си хадѳси Пратеникът на Алля̀ху теѳля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) казва: **„Пет имена са свойствени за мен. Аз съм Мухаммед, аз съм Ахмед, аз съм Мѳхи – с мен Всевишният Аллах ще унищожи неверието. Аз съм Хѳшир – в Деня Кѳямет хората след мен ще се оправят към махшер. Аз съм Акиб – след мен няма друг пейгамбер.“**²⁹⁷

Пейгамберът ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*), след смъртта на сина си Кѳсим, който почина много малък, бе наречен „Ебѳ Кѳсим“. Също така, преди да му бе известно пророчеството, заради своите достойнства, като справедливост, благовъзпитаност, честност, надеждност, сред племето Курайш бе известен с името „Ел-Емѳн“ (Доверения).

Едно от имената на любимия ни Пейгамбер в Свещения Коран е Йѳсин, дума, поместена в началото на сѳра Йѳсин. Тази сѳра е сърцето на Коран-и керѳм. Един от най-големите ислямски учени Сейѳид Абдулхакѳм Арвѳси казва: „Йѳсин означава: „О, мой Любими, гмурецо в океана ми на любовта!“

²⁹⁷ Кѳдѳ Ийѳд, *Шифѳ-и Шерѳф*, 230

Освен многобройните стихове, възхваляващи Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), за него са писани и много произведения, като някои от тях са на световноизвестни личности, признали, че остават безсилни във възхваляването на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*). Виделите и влюбилите се в него са го описали колкото им е било по силите, но са заявили, че да се опише красотата на Мухаммед (*алейхисселām*) не е по човешките възможности.

Хилйе-и Сеāдет

Описанието на външния вид на Любимия на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) се нарича Хилйе-и сеāдет.

Ислямските учени са описали облика, качества, прекрасния нрав и целия живот на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) - подробно и ясно. Описанията били събрани от благословените хадйси на любимия ни Пейгамбер и от думите на сподвижниците му. Произведенията, които описват живота на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), се наричат сийер. Сред хилядите книги за живота на Султана на вселената най-известни са „Еш-Шемāил-ир-Расӯл“ на имām Тирмизй, „Шифā-и шерйф“ на Кāди Ияд, „Далāил-ун-Нубувве“ на имām Бейхакй и на Ебӯ Нуайм Исфехāнй, и „Мевāхиб-и Ледуннийе“ на имām Касталāнй.

В благословените хадйси и в съобщеното от сподвижниците външността на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) е описана по следния начин:

Благословеното лице на Султана на вселената и всичките му благословени органи, и благословения му глас бяха по-хубави от лицата, и от органите, и от гласовете на всички хора. Благословеното му лице бе леко закръглено и в радостни моменти засияваше като лунен къс.²⁹⁸ Радостта му личеше от благословеното му чело. През нощта виждаше така, както и през деня. Както виждаше това, което ставаше пред него, така виждаше и това, което ставаше зад него. Когато искаше да погледне встрани и назад се обръщаше с цялото си тяло. Към земята гледаше повече, отколкото към небето. Благословените му очи бяха големи, а миглите дълги. В благословените му очи имаше малко червенина, зениците му бяха много черни, всяка нощ слагаше антимон на очите си. Челото на любимия ни Пейгамбер бе открито. Благословените му вежди бяха изписани, без да са склучени. Вената, намираща се между веждите му, се подуваше, когато се ядосваше. Благословеният му нос бе много хубав, като средата му бе леко издигната. Благословената му глава бе голяма. Благословената му уста не бе малка. Благословените му зъби бяха бели, а предните редки. Когато произнасяше нещо, като че ли между зъбите му излизаше светлина. Сред рабите на Все-

²⁹⁸ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 459; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 605

вишния Аллах нямаше по-красноречив оратор от него. Благословените му слова се възприемаха лесно, пленяваха сърцата и привличаха душите. Когато говореше, редеше думите като мъниста. Ако някой искаше да ги преброи, това бе възможно. Понякога повтаряше три пъти, за да се разбере по-добре. В Дженнета ще се говори като Мухаммед (*алейхисселѝм*). Благословеният му глас достигаше до там, до където бе невъзможно да достигне ничий глас.

Султанът на вселената (*салляллѝху алейхи ве селлем*) бе усмихнат и приветлив. Когато се усмихваше се виждаха благословените му предни зѝби и благословената му светлина се отразяваше върху стените. Плачеше тихо. Не се смееше на глас и не плачеше на висок глас. Но когато се натѝжаваше, от благословените му очи се стичаха сѝлзи, чуваше се шум от благословените му гърди. Когато се замисляше за греховете на общността си, плачеше от страх от Всевишния, плачеше, когато чуеше да се чете Свещения Корѝн, а понякога плачеше и при изпълнение на намѝз.

Благословените прѝсти на любимия ни Пейгамбер бяха големи, благословените му подрамене бяха месести. Благословените му длани бяха широки. От цялото му тяло се разнасяше аромат, по-благоуханен от мускус. Благословеното му тяло бе меко, но силно. Енес бин Мѝлик (*радияллѝху анх*) разказва: „Десет години служих при Расѝлюллах. Благословените му рѝце бяха по-меки от коприна. От благословеното му тяло се разнасяше аромат, по-приятен от аромата на мускус и цвете.“ Благословените му рѝце, крака и прѝсти бяха дѝлги. Прѝстите на благословените му крака бяха едри, а стѝпалото му бе меко. Благословеният му корем бе широк и бе на нивото на гърдите му. Раменете му бяха едри, гърдите широки. Благословеното му сърце бе под взора на Аллѝху теѝлѝ.

Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) не бе много висок, но не бе и нисък. Когато висок човек застанеше до него, любимият ни Пейгамбер изглеждаше по-висок. Когато седеше, благословените му рамене се оказваха по-високи от раменете на седящите.

Благословената му коса и брада не бяха много кѝдриви, нито много прави, бяха вълнисти по рождение. Благословената му коса бе дѝлга, първоначално си оставяше перчем, но после започна да я разделя на пѝт. Понякога я оставяше дѝлга, понякога я подстригваше. Не боядисваше косата и брадата си. Когато почина белите косми на главата и брадата му бяха по-малко от двадесет. Благословените си мустаци подстригваше. Те бяха дѝлги, колкото веждите му. Имаше си личен брѝснар. Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) носеше винаги със себе си мисвака и гребена си. Когато си вчесваше косата и брадата, се оглеждаше в огледалото. Пейгамберът ни (*салляллѝху алейхи ве селлем*) се движеше бѝрзо, гледайки пред себе си. Когато минеше отнякъде, по неговия аромат се разбираше, че е минал той. Любимият ни Пейгамбер бе арабин, т.е. цветът на лицето му бе бял и леко червеникав, бе много красив, впечатляващ и из-

лъчващ сияние. Ако някой каже, че е бил чернокож, става кяфир (враг на Аллāху теāлā).

Речниковото значение на думата „араб“ е „хубав, красив“. Например, „лйсāн-и араб“, означава „хубав, приятен език“. Терминологичното значение на думата е „човек, който е роден и израснал на Арабския полуостров“. Така, както роденият и израсналият в Турция се нарича турчин, роденият и израсналият в България – българин, роденият и израсналият в Германия – немец, така и Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), затова че е роден на Арабския полуостров, се нарича арабин. Арабите са светломургави. Родът на любимия ни Пейгамбер се отличавал с бяло лице и с изключителна красота. Техният предшественик Ибрāхим (*алейхисселлāм*) е бил белокож, и бил син на белокож вярващ от градчето Басра, който се казвал Тārūх. Неверникът Āзер не бил негов баща, а бил негов чичо и пастрок.

Красотата на Абдуллах – бащата на Пратеника (*салляллāху алейхи ве селлем*) – се разпростряла чак до Египет и заради светлината на челото му около двеста момичета дошли в Мекка, за да се омъжат за него. Но честта да се сдобие със светлината на Мухаммед (*алейхисселлāм*) се паднала на Āмине.

Чичото на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) Аббās и неговият син Абдуллах също били белолики. Потомците му до Деня Къямет ще бъдат белолики и красиви.

И сподвижниците на любимия ни Пейгамбер са били белолики и красиви. Хазрети Осмāн бил с бяло лице и руса коса. И изпратеният при римския император Ираклий Дихйе-и Келбī (*радияллāху анх*) бил толкова хубав, че когато се разхождал по улиците, младите ромейки излизали на улицата, за да видят лицето му. Много пъти Джебрāил (*алейхисселлāм*) идвал при Мухаммед (*алейхисселлāм*), приемайки неговия образ.

Местното население на Египет, Шам, Африка, Сицилия и Испания не са араби. Но днес там има много араби, които са потомци на арабите, дошли да разпространят исляма по тези места. Араби съществуват и в Турция, и в Индия и в други държави, но не е правилно жителите на нито една от тези страни да се наричат араби.

Жителите на Египет са мургави, на Хабешистāн (Етиопия) и Зенгибар са тъмнокожи. Любовта и уважението към роднините и потомците на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е ибāдет и затова тях всеки мюсюлманин ги обича. Тъмнокожите от Хабешистāн и от Зенгибар дошли в Анадола и за да ги обикне и уважава местното население, се представили за араби и анадолските мюсюлмани ги обикнали. В тази любов цветът на кожата е без значение. Един тъмнокож вярващ е по-скъп от един бял неверник. Тъмният цвят на кожата на един човек ни най-малко не намалява неговата вяра. И Билял Хабешī (*радияллāху анх*) и Усāме (*радияллāху анх*), когото любимият ни Пейгамбер много обичал, били тъмнокожи. А извест-

ните с подлостта и низостта си Ебӯ Лехеб и Ебӯ Джехл били белолики. За Всевишния Аллах не е важен цветът на кожата на човека, а силата на неговата вяра и неговото благочестие (таквā).

Враговете на исляма се възползвали от това, че тъмнокожите наричат себе си араби, и започнали да ги представят като низки, гнусни хора и да ги използват като роби. Също така в карикатурите и картините си изобразявали арабите като тъмнокожи хора и по този начин се опитвали да заличат от душите на младите хора любовта към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*).

В изпратения като милост за световите Пратеник на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) бяха събрани всички прекрасни качества на характера. Всички те му бяха дадени от Всевишния Аллах, а не бяха придобити. Никога не проклинаше мюсюлманин и не бе посягал на никого с благословената си ръка. Отмъщаваше само в името на Аллāху теāлйā. Никога не отмъщаваше за себе си. Уважаваше близките си, сподвижниците си и прислугата си. Бе мил към семейството си. Посещаваше болните, присъстваше на погребения. Помагаше на сподвижниците си, бе много мил с децата им. Но благословената му душа не бе заета с това. Тя се намираще в света на мелйикетата.

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) будеше страхопочитание у случайно срещналия го. Ако не бе любезното му отношение, никой нямаше да посмее да седи до него и да го слуша. Самият той, от свенливост, не гледаше никого в лицето. Бе най-щедрият човек. Никога не казваше „Няма.“ на искащия нещо от него. Ако имаше това, което се иска, даваше, ако ли не – мълчеше. Благодеянията му бяха толкова много, че нито римските императори, нито владетелите на Иран, нито който и да е било друг владетел не би извършил благодеяния, колкото него. Но самият той обичаше да живее в недоимък, не се сещаше за ядене и пиене. Никога не казваше: „Донесете ми ядене!“ или „Пригответе ми ядене!“, ядеше ако му донесат. Приемаше всякакви плодове. Понякога с месеци ядеше малко, обичаше да гладува, а понякога ядеше повече от това. Не пиеше вода след ядене. Пиеше в седнало положение.²⁹⁹ Когато се хранеше с други хора, последен той си отдръпваше ръката от софрата.³⁰⁰ Приемаше подаръци от всички, а в замяна ги даряваше с много повече.

Имаше навика да облича различни дрехи. Когато пристигаха чужди посланици, обличайки скъпи и изящни дрехи, показваше прекрасния си лик. Слагаше си сребърен пръстен, чийто камък бе от ахат, и го използваше като печат. На този пръстен в три реда бяха гравирани думите: „**Аллах – Расӯл - Мухаммед**“ Постелята му бе от кожа, натъпкана с палмови влакна. Понякога лягаше върху нея, понякога върху кожа, постлана на земята, понякога върху рогозка или направо на твърдата земя. Лягаше на дясната

²⁹⁹ Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 318

³⁰⁰ Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 318

си страна, слагайки благословената си длан под дясната си буза. Не вземаше зекът, не ядеше лук и чесън и не рецитираше стихове.

Благословените му очи спяха, но благословеното му сърце бе будно. Лягаше гладен, събуждаше се сит. Никога не се прозяваше. Благословеното му тяло сияеше и сянката му не падаше на земята. Върху дрехите му не кацаше муха. Комари и други насекоми не смучеха благословената му кръв. След като му бе съобщено, че е пейгамбер, шейтāните вече не можеха да се издигнат на небесата и да получават информация, която да предадат на гадателите.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) сега е жив по непонятен за нас начин. Благословеното му тяло никога няма да изгние. Едно мелъике в гроба му представя прочетените от общността му салева̀ти. Между минбера и благословения му гроб се намира **Равда-и мутаххера**, която е градина от градините на Дженнета. Посещението на гроба му е едно от най-важните и най-свещени служения (ибāдет).

Видните сподвижници описват красотата на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) по следния начин:

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*): „Не съм виждал по-красив човек от Пратеника на Аллāху теāля, като че ли слънцето с цялото си сияние сияеше върху лицето му. Когато се усмихваше, зъбите му пръскаха светлина върху стените.“

Ибн Ебӯ Хāле (*радияллāху анх*): „Благословеното лице на Пратеника на Аллāху теāля светеше така, както луната в четиринадесетия ден на месеца.“

Хазрети Али: „Будеше страхопочитание у случайно срещналия го, а който разговаряше с него, веднага го обикваше с цялата си душа.“

Джāбир бин Семӯра (*радияллāху анх*): „Пратеникът на Аллāху теāля докосна лицето ми с благословената си ръка. В ръката му усетих свеж аромат, сякаш току-що бе изкарана от чантата на продавач на парфюми. Когато Пратеникът на Аллāху теāля се ръкостискаше с някого, цял ден неговият прекрасен аромат не изчезваше от ръката на този, с когото се е ръкостискал.“³⁰¹

Майка ни Хазрети Аише: „Когато Пратеникът на Аллāху теāля погалееше главата на едно дете, това дете се отличаваше сред другите с приятния си аромат.“³⁰²

Един ден, когато Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) спеше в дома си, дойде майката на Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) (и млечната леля на Расӯлюллах) – Умм-и Сулейм (*радияллāху анхā*). По благословеното лице на Султана на вселената се забелязваха капчици пот и Умм-и Сулейм започна да ги събира. Когато се събуди и я попита защо събира потта му,

³⁰¹ Муслим, „Фезāил“, 120; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 68

³⁰² Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 68

Умм-и Сулейм (*радияллāху анхā*) каза: „Добавяме я към нашите парфюми. Вашият пот е най-ароматният парфюм от всички парфюми.“³⁰³

Хазрети Ебӯ Хурайра: „Не съм виждал друг да ходи по-бързо от Пратеника на Аллāху теāлй – сякаш земята се огъва заради него. Когато се движехме с него, ние полагахме много усилия.“

Любимият ни Пейгамбер говореше невероятно хубаво. Знаеше как да започне речта си и как да я свърши. Думите му бяха ясни, правилни, точни и смислени. Заради изключителната си способност да се изразява, не се уморяваше и не се затрудняваше, когато говореше.

Красотата на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Улемā-и рāсихйн (ислямските учени, наследници на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*)) видели любимия ни Пейгамбер с цялата му красота и се влюбили в него.

Най-прекият свидетел на неговата красота бе Хазрети Ебӯ Бекр Сиддйк. Той забеляза у него светлината на пророчеството и проумявайки неговото превъзходство, неговата красота и възвишеност, се влюби в него. Бе толкова влюбен, че където и да погледне, навсякъде виждаше само него. Веднъж каза на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Пратенико на Аллах! Където и да погледна, виждам вас.“ А друг път му рече: „Всичките си благодеяния бих заменил за един ваш сехв*.“

Друг пряк свидетел на красотата на Султана на вселената бе майката на вярващите – Аише (*радияллāху анхā*). Тя бе учен муджтехид*, бе много умна и способна да поетизира на мига случващите се събития. Говореше красноречиво. Знаеше много добре смисъла на айетите, знаеше кое е позволено и кое е забранено, арабските стихове и смятането. Съчиняваше стихове, възхваляващи любимия ни Пейгамбер. Тези две двустипшия са нейни:

*„Ве лев семи’у фй Мъсре евсāфе хаддихй;
Лемā безелу фй севми Йўсуфе мин накдин.*

*Левймā Зелйхā лев реейне джебйнеху,
Ле āсерне билкат’ил кулуби алел ейдй.*“

„Ако онези от Египет бяха чули за красотата на бузите му (на Пратеника на Аллах), не биха дали никакви пари на Йўсуф (*алейхисселйм*), т.е. биха скрили всичките си богатства, за да могат да видят неговите бузи. Онези жени, които одумваха Зелйхā, казвайки: „Влюби се в Йўсуф.“, ако бяха ви-

³⁰³ Муслим, „Фезāил“, 125; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 221; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 254

дели светлината на челото му, щяха вместо ръцете си да порежат сърцата си, без да усетят болка.“

От майка ни Хазрети Аише се предава: „Веднъж Пратеникът на Аллāху теāлйā изваждаше каишите на нальмите си, а аз усуквах прежда. Погледнах благословеното му лице. От сияещото му лице се стичаше пот. Стичащата се пот пръскаше навсякъде светлина, която ме ослепяваше. Бях изумена. Поглеждайки ме, каза: **„Какво ти е, защо си така унесена?“** „О, Пратенико на Аллах! Вглеждайки се в сиянието на светлината на благословеното ви лице и светлината, пръскаща се от потта на благословеното ви чело, се унесох.“ Расūлюллах стана и се приближи към мен. Целуна ме между очите и каза: **„О, Аише! Всевишният Аллах да те дари с добро! Не можах да те зарадвам така, както ти ме зарадва.“**, т.е. „Ти ме зарадва повече, отколкото аз тебе.“ Любимият ни Пейгамбер я отличи, като я целуна между очите, защото тя виждаше неговата красота, обичайки го и разбирайки го.

Телесната красота на Расūл-и екрем (*салляллāху алейхи ве селлем*), разкриваща духовните му красоти, бе неподобна. Не е имало и няма да има по-красив човек от него. Имām Куртубй казва: „Красотата на Пратеника на Аллāху теāлйā не бе видяна напълно. Ако се бе видяла истинската му красота, сподвижниците нямаше да се осмелят да го погледнат. Ако беше показал истинската си красота, никой нямаше да посмее да го погледне.“

Йūsуф (*алейхисселйāм*) бе показан на хората с външната си красота, а Мухаммед (*алейхисселйāм*) с вътрешната. Пред красотата на Йūsуф (*алейхисселйāм*) бяха порязани пръсти, а пред съвършенството на любимия ни Пейгамбер бяха унищожени всички идоли и бяха разпръснати облаците на неверието.

Сподвижниците попитаха Султана на вселената: „О, Пратенико на Аллах! Вие ли сте по-красив или Йūsуф (*алейхисселйāм*)?“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им отговори: **„Брат ми Йūsуф беше по-красив от мен, аз съм по-мил от него. Неговата видима красота е повече от моята.“**

В един от благословените си хадйси Пратеникът на Всевишния Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Всеки пейгамбер, изпратен от Всевишния Аллах, е с красиво лице и хубав глас. Но вашият Пейгамбер е с най-красивото лице измежду тях и с най-хубавия глас.“**

Големият ислямски учен Сеййид Абдулхакйм Арвāсй казва: „Йāсйн означава: „О, Мой Любими, гмурецо в океана ми на любовта!““ Онези, които са чули името на този океан, които са го видели отдалеч, които са се доближили до него, които са влезли в него и се спуснали в дълбочина, във всички фази на живота си изгаряли от любов към Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тази своя любов те изразявали чрез трогателни и въздействащи стихове. Един от най-известните сред тях и с най-голям дял от океана на любовта бил Хазрети Мевлянā Хāлид-и Баг-

дәдй. В едно от своите касидета, в което изразява любовта си към Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), той пише:

*„О, Първенецо на световете, влюбен съм в теб, изгарям!
Където и да се намирам, търся прекрасния ти лик.*

*Ти си господарят на Кяабе кавсейн, аз съм никой.
Да кажа, че съм твой гост, считам за неучтивост.*

*Всичко на света бе сътворено в твоя чест.
Ако милостта ти се изсипе и над мен, ще съм на върха на щастието.*

*Всички пристигат в Хиджаз, за да посетят Кяабе.
Бих прехвърлил планините, за да съм до теб...“*

Освен стиховете, възхваляващи Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), са написани и много други произведения. Авторите на тези произведения, колкото и известни да са били, са признали, че са безсилни да го възхвалят. Безсилни да опишат неговата красота били и онези, които имали честта да го видят и били влюбени в тази негова красота. В книгите на ислямските учени са намерили място стотици техни описания. Прочитателите тези описания веднага разбират, че Всевишният Аллах е създал Своя Любим с неповторима и ненагледна красота и без да са го видели се влюбват в него. Влюбените в Хабйбуллах, при всяко поемане на въздух в свежестта на въздуха, достигащ до белите им дробове, чувстват сладостта на неговата любов. При всяко поглеждане към луната те изпитват удоволствие, като търсят отражението на светлината от благословените му очи. Всяка най-малка частица на онези, които са се сдобили с капчица от океана на неговата красота казва:

*„Не би погледнал роза,
знаещият красивата ти буза.
Изгарящият от любов по теб,
не би потърсил лек.“*

В един благословен хадйс, предаден от Хазрети Енес бин Мāлик, се казва: **„Никой от вас няма да е [истински] вярващ, докато не стана полюбим за него от децата му, от баща му и от всички хора.“**³⁰⁴

Един ден Хазрети Омер каза: „О, Пратенико на Аллах! Кълна се във Всевишния Аллах, вие сте по-любим за мен от всичко, освен душата ми.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: **„Никой от вас не е**

³⁰⁴ Муслим, “Ймāн”, 76; Несāй, “Ймāн”, 19; Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 9; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 207; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 528

[истински] **вярващ, докато не стана по-обичан за него от душата му.**“ След тези думи Хазрети Омер отвърна: „О, Пратенико на Аллах! Кълна се във Всевишния Аллах, Който ви дари със Свещения Корāн, вие сте любим за мен от душата ми.“ Тогава любимият ни Пейгамбер каза: „**О, Омер, вече стана!**“

Един човек, идвайки при Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Пратенико на Аллах! Кога ще настъпи Деня Къямет?“ Султанът на вселената го попита: „**Какво си приготвил за него?**“ „Не съм приготвил много намāз, оруч и зекят, но аз обичам Всевишния Аллах и Неговия Пратеник.“ Тогава любимият ни Пейгамбер каза: „**Човек е с онзи, когото обича.**“³⁰⁵

Да се обича Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е фарз-и айн (лично задължение) за всеки мюсюлманин. Когато любовта към него завладее сърцето на един човек, той много лесно може да постигне неописуемата сладост на вярата и исляма. Тази любов става повод за пълното му подчинение на Султана на двата свята и за сдобиването му с безкрайните и необясними блага, дадени от Всевишния Аллах на Неговия Любим.

Когато един мюсюлманин споменава благословеното име на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) или чуе да се споменава неговото име, е ваджиб да прояви уважение, като че ли се намира в благословения меджлис на любимия ни Пейгамбер.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), от уважение към него, не трябва да се окачествява с думи, използвани за по-ниските слоеве на обществото. Например не може да се каже, че е беден, че е овчар. Когато се каже: „Пратеникът на Аллāху теāля обичаше еди-какво си.“, от уважение към него не трябва да се казва: „Обаче аз не го обичам.“ Непротивопоставянето на думите му: „**Не ям, облягайки се.**“ с „Ям, облягайки се.“ е от уважение към него. Съблюдаването на всичко това е от уважение към Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Умишленото несъблюдаване на всичко това, неотдавайки им значение, води до неверие.

Също така от уважение към Всевишния Аллах и Неговия Пратеник не трябва да се поставят книги или каквито и да е било други вещи върху Свещения Корāн и сборниците с хадйси. Избърсването на праха от тях е от уважение към Аллāху теāля и Неговия Пратеник.

Не трябва да се изхвърля хартия, на която е изписано името на Всевишния Аллах или благословените имена на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). Такива хартии или книги не трябва да се късат. Ако са вече овехтели и са скъсани, трябва да се заровят в земята, обвиняйки ги в чисти кърпи, или да се отстрани написаното с помощта на вода, или да се изгори. Ако се изгори, трябва да се зарови пепелта. Изгарянето е за

³⁰⁵ Бухārй, „Ахкям“, 10; Тирмизй, „Зухд“, 50; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 104; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, XI, 186; Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 77

предпочитане пред изтриването с вода, защото водата може да попадне под краката.

Уважението към сияйната Медйна и към мединците е от уважение към Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

ДОСТОЙНСТВАТА МУ

Превъзходният характер на Пратеника на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Всевишният Аллах, изброявайки богатата, с които е дарил любимия Си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), милва благословеното му сърце, и казва, че го е дарил и с благородни качества. (Меъл) „**Ти беше създаден с красив нрав.**“ повелява Всевишният Аллах в Свещения Корāн. Хазрети Икриме казва: „Чух от Абдуллах ибни Аббāс да казва: „Хулки азъйм, т.е. красивият нрав, за който се споменава в този āйет (сӯра Калем:4), е нравът, съобщен от Корāн-и керъйм.“ Хулки азъйм означава “съществуване на тайни с Аллāху теāля и добро отношение към хората”. Този негов висок морал, тези негови прекрасни нравствени качества станаха причина много хора да приемат исляма.

Неговите красиви слова покоряваха сърцата и привличаха душите. Бе толкова умен, че по достъпен начин, издържайки на мъченията, успя да смекчи и да покори непоколебимите и упорити араби. Много от тях приеха исляма и се сражаваха по пътя на Аллāху теāля срещу своите бащи и братя. Пожертваха богатствата си, родината си и живота си, при условие, че не бяха свикнали с нещо подобно. Благият му нрав, милосърдието, търпението и благодеянията му бяха толкова много, че всички му се възхищаваха и с удоволствие приемаха исляма. В нито една негова постъпка, в нито едно негово дело, в нито една негова дума не бе забелязано нещо неуместно. Никога не се бе обиждал за себе си, но към враговете на исляма бе изключително твърд и решителен.

Всички бяха свидетели на чудесата на Мухаммед (*алейхисселām*). Потвърждават ги и приятелите му, и враговете. Най-ценното чудо бе неговият прекрасен нрав.

Хазрети Ебӯ Са’йд-и Худрй разказва: „Пратеникът на Аллāху теāля даваше трева на животните, връзваше камилата, метеше, доеше овцете. Шиеше разпорените си обувки, кърпеше дрехите си. Хранеше се заедно с прислугата си. Помагаше на слугата си, когато мелеше с ръчната мелничка. Ходеше на пазар и сам носеше покупката. При среща с беден, богат, голям или малък, пръв той поздравяваше и пръв той си подаваше ръката, за да се ръкува с тях.

Отнасяше се еднакво и към роба, и към господаря, и към тъмнокожия и към белия човек. Отзоваваше се на поканата на всеки. Не омаловажаваше

това, което му поднасяха, колкото и малко да беше. Не оставяше стотвената от вечерта храна за сутринта и обратно. Притежаваше прекрасен характер. Обичаше да прави добро и беше в добри отношения с всеки. Беше усмихнат и сладкодумен. Когато говореше, не се смееше.

Изглеждаше тъжен, но не беше навъсен. Беше скромен, но не беше непочтен. Имаше внушителна фигура и будеше страхопочитание, но не беше груб. Беше нежен и щедър, но не беше разточителен. Беше милостив към всеки. Благословената му глава беше винаги наведена. Не очакваше нищо от никого. Търсецията щастие и спокойствие, трябва да бъде като него.“

Хазрети Енес бин Малик предава: „Десет години прислужвах на Пратеника на Аллāху теāля и нито един път не ми каза: „Уф!“ Никога не ми каза: „Това защо го направи така? Това защо не го направи?“³⁰⁶

Хазрети Ебӯ Хурайра предава: „В една битка помолихме Расӯлюллах да отпрати ду’ā за унищожението на неверниците. Каза ни: „**Аз не съм изпратен да проклинам, за да бъдат наказани хората, а съм изпратен, за да върша добрини на всички и за да постигнат хората спокойствие.**“

В Свещения Корāн Всевишният Аллах казва, меāl: „**Изпратихме те като милост за световете.**“ (сӯра Енбийā: 107)

Хазрети Ебӯ Са’йд-и Худрй казва: „Пратеникът на Аллах бе по-свенлив и от девица.“³⁰⁷

Енес бин Малик (*радияллāху анх*) разказва: „Пратеникът на Аллāху теāля, когато се ръкуваше с някого, не отдръпваше ръката си, докато отсрещният не го направи. Докато отсрещният не си отвърнесе лицето, той не отвърщаше лицето си от него. Когато седеше до някого, седеше на колене.“

Джāбир бин Семӯра (*радияллāху анх*) казва: „Расӯлюллах говореше малко. Говореше само когато трябва или когато го питаха нещо.“ Оттук се подразбира, че всеки мюсюлманин трябва да мълчи, вместо да говори безполезни неща. Благословените думи на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве саллем*) бяха много ясни, правилни и разбираеми.

Енес бин Малик (*радияллāху анх*) разказва: „Пратеникът на Аллāху теāля посещаваше болните, присъстваше на погребения, отзоваваше се на покани. Яздеше магаре. Видях го в битката при Хайбер. Беше върху магаре с юзда от въже. На излизане от утринния намāз децата и работниците на Медйна поставяха пред него пълните с вода съдове и го молеха да потопи благословения си пръст в тях, и той не им отказваше, дори и времето и водата да бяха студени.“³⁰⁸

³⁰⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 255; Касталāни, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 291

³⁰⁷ Муслим, “Фезāил”, 99; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 71; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 368; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 477

³⁰⁸ Ибн Мāдже, “Зухд”, 16; Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 506; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 371

Пак Енес (*радияллāху анх*) разказва: „Когато малко момиченце, хващайки го за ръката, го водеше по някаква работа, отиваше с нея и разрешаваше проблема.“

Хазрети Джāбир (*радияллāху анх*) казва: „Не сме чували, когато се е искало нещо от Расул (*алейхисселām*), да е казал, че няма.“

Любимият ни Пейгамбер превъзхождаше всички и със своята скромност. Очите му бяха затворени за неподходящите неща. Не се обръщаше към хората с неприлични думи и имена.

Майка ни Хазрети Аише разказва: „Когато му съобщавах, че някой е извършил нещо неподходящо, без да споменава името на извършителя, говорейки в множествено число, казваше: **„Защо правят така?“** По този начин, не разкривайки името на извършителя, го възпираше от извършване на подобни дела.³⁰⁹

Хазрети Енес бин Мāлик разказва: „Един ден при Пратеника на Аллāху теāля дойде един човек, чието лице беше изцапано с нещо жълто. Пратеникът на Аллāху теāля не му каза нищо. Когато човекът излезе, ни каза: **„Да бяхте му казали, да си измие лицето!“**³¹⁰

Мухаммед (*алейхисселām*) бе обединител на племената. Не всяваше омраза между тях. Оказваше добър прием и почит на вождовете на всяко едно от племената.

Не лишаваше никого от благословения си лик. Когато не виждаше сред присъстващите някой от сподвижниците си, питаше за него. Даваше наставления на сядащите до него.

Отношението му към всички бе еднакво. Не даваше повод, да се мисли, че обича някого повече от друг. Проявяваше търпение към идващия при него да се оплаче и го изслушваше. Не го пренебрегваше.

Пред всички хора по най-хубав начин показваше прекрасния си нрав. При него всички имаха еднакви права, никой нямаше никакви привилегии над другия.

Майка ни Хазрети Аише предава: „Не съм видяла друг човек да притежава такъв прекрасен нрав, какъвто притежаваше Пратеникът на Всевишния Аллах.“ Когато някой от сподвижниците му или от семейството му се обръщаше към него с нещо, непременно казваше: **„Заповядай!“**

Към сподвижниците си се обръщаше с най-красиви имена. Когато някой говореше, докато не спре да говори или не стане да си тръгне, не го прекъсваше.

Във връзка с неговата отзивчивост и състрадание, Всевишният Аллах казва, меъл: **„Тежко е за него и страда заради вашето затруднение. Много е загрижен за вас, към вярващите е много състрадателен. Желает тяхното добро.“**

³⁰⁹ Кāдй Ийād, *Шифā-и Шерīф*, 116

³¹⁰ Кāдй Ийād, *Шифā-и Шерīф*, 116

В 107-и айет на сӯра Енбийя се казва, меъл: „(О, Любими!) **Изпратихме те като милост за световете.**“

Пратеникът на Аллāху теālйя (*салляллāху алейхи ве селлем*), с опасението да не затрудни общността си, го улесни в някои дела. По този въпрос казва: „**Ако не беше затруднение за общността ми, щях да заповядам използването на мисвака при всяко обредно умиване (абдест).**“³¹¹

Любимият ни Пейгамбер винаги държеше на думата си и по това отношение бе първенец.

Абдуллах бин Ебӯ Хамса (*радияллāху анх*) разказва: „С Пратеника на Аллāху теālйя, преди да му бъде съобщено пророчеството, бяхме извършили покупко-продажба и беше останал остатък у него. Уговорихме се да се срещнем на едно място, но съм забравил за това. След три дни се сетих за уговорката и веднага изтичах до мястото, където трябваше да се срещнем. Като го видях там, чакащ ме от три дни, се вцепених. Каза ми: „**Младежо, умори ме! Чакам те тук цели три дни.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се отличаваше с изключителна скромност и по това отношение превъзхождаше всички пратеници (*алейхимусселйям*). Никога не се появяваха в сърцето му високомерието и гордостта. Когато му бе предоставена свободата да избира между пророк-владетел и пророк-раб, той избра да бъде пророк-раб.³¹² Тогава Исрāфил (*алейхисселйям*) му каза: „Заради скромността ви, несъмнено Всевишният Аллах ви дари и с двете неща. В Деня Къямет вие ще сте най-великият от всички хора. Пръв вие ще се изправите от гроба си и пръв ще се застъпите.“

Пратеникът на Аллāху теālйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на майка ни Хазрети Аише: „**Предложено ми бе скалите и земята на Мекка да бъдат превърнати в злато. Аз казах: „Не искам, я, Рабби (о, Господарю)! Нека един ден да съм гладен, един ден сит! Когато съм гладен, да Ти отправям ду’а и да Ти се моля, когато съм сит да отправя хамд към Теб.**“³¹³

Джебрāил (*алейхисселйям*), идвайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „Всевишният Аллах те приветства и казва: „Ако иска да превърна тези планини в злато и където и да отиде, тези златни планини да са заедно с него.“

Любимият ни Пейгамбер му отвърна: „**О, Джебрāил! Земята е дом за онези, които си нямат дом и е богатство за онези, които не притежават богатство. Тези неща ги натрупват само безумниците.**“³¹⁴

³¹¹ Бухārй, “Теменни”, 9; Абдурреззāk, *ел-Мусаннеф*, I, 556; Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 123

³¹² Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледунниййе*, 309

³¹³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледунниййе*, 308-309; Газālй, *Ихйā*, III, 196

³¹⁴ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VII, 243

Тогава Джебрāил (*алейхисселѣм*) каза: „О, Мухаммед! Всевишният Аллах те е укрепил с непоколебимо слово.“

Майка ни Хазрети Аише разказва: „Случваше се един месец да не палим огън в дома си (за да готвим). Имахме само фурми и вода.“

Ибн Аббās (*радияллāху анх*) разказва: „Много пъти Пратеникът на Аллāху теāлѣ и семейството му си лягаха без да вечерят. Не можеха да наме-рят нищо за ядене.“

Пак от майка ни Аише се предава: „Расūлюллах никога не се е нахранил до насита и пред никого не се е оплаквал от това. Нуждата за него беше по-ценна от богатството. И цяла вечер да се превиваше от глад, това не го възпираше от говеене на другия ден.³¹⁵ Ако пожелаеше, можеше да поиска от своя Повелител всички богатства, всички блага на земята и охолен живот. Кълна се, когато го виждах в такова състояние, го съжалявах и плачех. Галех с ръка благословения му корем и казвах: „Нека душата ми бъде жертвата за вас! Не може ли да извлечете някои облаги от този живот?“

А той ми отвърщаше: „О, Аише! За какво ми е този живот. Моите братя пейгамбери от групата Улюл-азм* бяха подложени на по-тежки изпитания. Бяха търпеливи и срещнаха своя Повелител.

Техният Повелител стори много хубаво завръщането им при Себе си, като увеличи техните награди. Срамувам се да живея охолен живот, защото такъв живот би ме оставил по-назад от тях.

Най-хубавото и най-скъпо нещо за мен е да се присъединя към моите братя, приятели.“

Майка ни Хазрети Аише казва: „Един месец след изричането на тези думи Расūлюллах почина.“

И щедростта на любимия ни Пейгамбер бе всеизвестна и недостижима.

Ибн Аббās (*радияллāху анх*) казва: „Пратеникът на Аллāху теāлѣ беше най-щедър от всички във вършене на добро. В благословения месец рама-зāн и при среща с Джебрāил (*алейхисселѣм*) ставаше по-щедър от утринния вятър.“

Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) разказва: „Вървах с Расūл (*алейхисселѣм*). Беше облечен с палто от йеменска тъкан. Един селянин, идвайки отзад, така го дръпна по яката, че яката одраска благословената му шия и остави белег. Но Расūл (*алейхисселѣм*) се усмихна и заповяда да му се даде нещо.“

Една възрастна съседка на Султана на вселената нямаше дреха, с която да се покрие при изпълнение на намāз. Изпрати дъщеря си при него с молба да ѝ даде нещо, с което да се покрие. В този момент Пратеникът на Аллāху теāлѣ нямаше никаква дреха. Съблече ризата от благословения си гръб и ѝ го даде. Когато дойде време за намāз, не успя да отиде в джамията без дреха. Сподвижниците, като разбраха за това, си казаха: „Расūл (*алей-*

³¹⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 406

хисселѝм) е толкова щедър, че остава без дреха и не може да отиде в джамията и да се присъедини към джемаата. И ние да раздадем всичко, което притежаваме на бедните.“ Всевишният Аллах веднага низпосла 29-ия айет на сѝра „Исрѝ“. Обръщайки се към Любимия Си, Аллѝху теѝлѝ му заповяда нито да проявява скъперничество, нито пък да дава толкова много, че да изпадне в затруднение, да пропусне намѝз или да страда.

В този ден, Хазрети Али, идвайки при Расѝлюллах, каза: „О, Пратенико на Аллах! Днес бях взел осем сребърни дирхема назаем, за да купя храна за семейството си. Да дам половината на вас, да си купите дреха.“ Расѝл (алеѝхисселѝм) отиде на пазара и си купи дреха с двата дирхема. С останалите два дирхема отиде да купи нещо за ядене, но срещна един сляп човек, който казваше: „Кой би ми дал една дреха, за да спечели задоволството на Аллѝху теѝлѝ и да се сдобие с дрехите на Дженнета?“ Даде му дрехата, която купи за себе си. Слепият човек, взимайки дрехата, усети аромата на мускус и разбра, че я получава от благословената ръка на Расѝл (алеѝхисселѝм), защото всяка негова дреха, дори и овехтяла да е, ухаеше на благовоние.

Слепият отправи следната ду'ѝ: „О, Господарю! Отвори очите ми, в чест на тази дреха.“ и веднага прогледна. Любимият ни Пейгамбер се отдалечи оттам. С единия дирхем си купи дреха, а с другия отиде да купи нещо за ядене и видя една малка слугиня да плаче. Попита я: „**Защо плачеш, дъще?**“ Момичето каза: „Слугиня сѝм на един юдей. Даде ми един дирхем, с половината ми каза да купя едно шише, а с другата половина – масло. Купих ги и когато се прибирах, шишето падна от ръката ми, счупи се и маслото се разля. И сега не знам какво да правя.“ Расѝл (алеѝхисселѝм) даде последния си дирхем на момичето и ѝ каза: „**Купи с това едно шише масло и го занеси вкѝщи!**“ Момиченцето каза: „Страхувам се да не ме набие, затова, че закѝснях.“ Тогава Пратеникѝт на Аллѝху теѝлѝ (салляллѝху алеѝхи ве селлем), успокоявайки я, каза: „**Не се страхувай! Аз ще дойда с теб и ще му кажа да не ти направи нищо.**“

Дойдоха в дома на юдея и почукаха на вратата. Юдеят отвори вратата и виждайки Расѝлюллах (салляллѝху алеѝхи ве селлем) пред себе си, се изуми. Султанѝт на вселената му разказа случилото се и го помоли да ѝ прости. Юдеят се затвори върху нозете му и каза: „О, най-велики пейгамбере, любимецо на хиляди хора. Хиляди лѝвове (юнаци) чакат само една ваша заповед, а заради едно момиче-слугиня удостоихте с честта си вратата на един жалѝк човек, като мен. О, Пратенико на Аллах! Освобождавам това момиче във ваша чест. Научете ме на исляма, за да стана мѝсюлманин.“ Расѝл (алеѝхисселѝм) го научи и той прие исляма. След това юдеят влезе в дома си, разказа всичко на семейството си и те станаха мѝсюлмани. Всичко това се случи, благодарение на прекрасния нрав на любимия ни Пейгамбер.

Прекрасните черти на характера на Расул (*алейхисселѝм*) са много. Всеки мюсюлманин трябва да ги научи и да се старае да ги притежава. Така ще получи спасение в земния и отвъдния живот и застъпничеството на Султана на двата свята.

Някои от прекрасните морални качества на Расулюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*):

- Расулюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) превъзхождаше всички други пейгамбери с дълбоки знания, величие, изключителен ум и проникателност, щедрост, скромност, състрадание, търпение, старание, човеколюбие, вяръност, смелост, мъжество, внушителност, страхопочитание, красноречие, изключителна памет, прекрасен лик, целомъдрие, благодетелност, справедливост, свенливост, откъснатост от преходни неща и страх от Аллѝху теѝлѝ. Не отъмъщаваше заради себе си, а напротив прощаваше всички неприятности, причинени му от приятели и врагове. В битката при Ухуд, когато неверниците окървавиха лицето му и счупиха благословения му преден зъб, той помоли Всевишния Аллах да ги прости: **„О, Господарю! Прости им! Те не знаят.“**

- Не бе високомерен, не изразяваше високомерие. По време на един поход, решиха да заколят овца и да я опекаат на огън. Един каза: „Аз ще заколя овцата.“, друг каза: „Аз ще ѝ одера кожата.“, а трети каза: „Аз ще опека месото.“, а Расулюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) каза: **„Аз ще събера дърва.“** Казаха му: „О, Пратенико на Аллах! Ние ще съберем, вие си починете.“ „**Да, знам, че ще направите всичко, но не искам да седя и да се отделям от вършещите някаква работа. Всевишният Аллах не обича седящите и отделящите се от другарите си.**“ отвърна Мухаммед (*алейхисселѝм*) и отиде да събира дърва.

- Когато отиваше при събралите се сподвижници, не сядаше най-отпред, а сядаше там, където има свободно място. Един ден излезе навън с бастун в ръка и хората, които го видяха се изправиха на крака, но Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) им каза: **„Не ставайте на крака за мен, както го правят някои в знак на уважение! И аз съм човек, като вас. Ям като всеки, сядам като се изморя.“**

- Обикновено сядаше на колене, но понякога свиваше коленете си към коrema и ги обгръщаше с ръце.³¹⁶ Хранеше се заедно със слугите си и им помагаше. Не бе посягал на никого и никога не бе оскърбявал. Служещият при него Хазрети Енес бин Мѝлик (*радияллѝху анх*) казва: „Слугувах на Пратеника на Аллѝху теѝлѝ десет години, но той слугуваше на мен повече, отколкото аз на него. Никога не ми се е сърдел и не ме е обиждал.“³¹⁷

- След изпълнение на утринния намѝз сядаше срещу джемаата и ги питаше: **„Имаме ли болен брат? Да отидем да го посетим.“** Ако нямаше болен, питаше: **„Починал ли е някой? Да отидем да помогнем.“** Ако има-

³¹⁶ Ебу Дѝвуд, „Едеб“, 25

³¹⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 255

ше починал, помагаше при измиването на покойника, увиването му със саван (кефен), изпълняваше погребалната молитва дженāзе и присъстваше на погребението му. А ако нямаше починал, казваше: „**Ако някой е сънувал нещо, да ни го разкаже и ние да го разтълкуваме.**“

- Грижеше се за гостите и сподвижниците си. Казваше: „**Най-превъзходният (високопоставеният) в едно общество е този, който се грижи за него.**“

- Никога не бе виждано да се смее на глас, само се усмихваше тихо. Понякога, когато се усмихваше, се виждаха предните му зъби.

- Не говореше безполезно. Говореше кратко, ясно и смислено. Понякога повтаряше три пъти, за да се разберат по-добре думите му.

- От страхопочитание никой не се осмеляваше да го погледне в лицето. Когато някой, идвайки при него, го погледнеше в лицето, то лицето на гледащия се изпотяваше. Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) му казваше: „**Не се притеснявай! Аз не съм владетел, не съм потисник. Син съм на една жена, която се е хранила с бульон.**“ След тези думи страхът изчезваше и човекът изказваше мъкмата си.

- Казваше: „**Аз съм най-добре разбиращият Всевишния Аллах и най-много страхуващият се от Него.**“, „**Ако бяхте видели това, което аз видях, щяхте да се смеете малко и да плачете много.**“³¹⁸ При виждане на облак на небето, отправяше следната ду'ā: „**О, Господарю! Не ни наказвай с този облак!**“, при силен вятър: „**О, Господарю! Изпрати ни полезен вятър!**“, при гръмотевица: „**О, Господарю! Не ни убивай, сърдейки ни се! Не ни пращай наказание! Дари ни с добро**“ Когато заставаше за намāз, от гърдите му се чуваше глас, наподобяващ въздишка на плачещ човек. Същото се случваше и при четене на Свещения Корāн.

- Храбростта му бе учудващо голяма. В битката при Хунейн мюсюлманите се разпръснаха и той остана с трима-четирима. Няколко пъти сам отблъсна атаките на неверниците и не отстъпи в никакъв случай.

- Бе много щедър. Подаряваше стотици камили и овце, без да оставя нищо за себе си. Много коравосърдечни неверници, виждайки тези дарове, приеха вярата.

- Понякога отделяше за съпругите си и за някои свои слуги ечемик и фурми за една година, и от него раздаваше подаяние (садака) на бедните.

- Обичаше да яде овнешко месо, бульон, тиква, сладки, мед, фурми, мляко, сметана, диня, пъпеш, грозде и краставица.

- Водата пиеше бавно, на три глътки, изричайки Бесмеле (Бисмиллāхиррахмāниррахйм). Накрая казваше: „Елхамдулиллях“ и отправяше ду'ā.

- Обличаше всичко, което е позволено. Обличаше риза, джуббе, също така покриваше тялото си с несъшити парчета плат, подобни на ихрām. Всички

³¹⁸ Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 145

те бяха изтъкани от памук, от вълна или от влакно. Най-често се обличаше в бяло, понякога и в зелено. Обличаше и шити дрехи. В петъчните дни, по празниците, при пристигане на посланици, по време на сражения обличаше скъпи ризи, джуббета, дрехи в зелен, червен и черен цвят. Благословените си ръце покриваше до китките, а благословените си крака до половината на коляното.

- Подчинявайки се на обичая в Арабия, оставяше дължината на косата си до средата на ушите. Мажеше косата си със специално приготвени масла с приятен аромат.

- Ръцете, главата и лицето си мажеше с благовоние или друго благоухание. Използваше благовонна дървесна смола – тамян.

- Постелята му бе от обработена кожа, пълна с палмови влакна. Когато му бе донесена постеля, напълнена с вълна, не я прие и каза: **„О, Аише! Кълна се във Всевишния Аллах, ако поискам, Всевишният Аллах би направил така, че навсякъде около мен да се намират купчини от злато и сребро.“** Понякога лягаше върху рогозка, дъски, дюшек, тъкана черга или на голата земя.

- Всяка вечер си слагаше три пъти антимон (сюрме) на очите.

- В дома му винаги се намираше огледало, гребен, антимон, мисвак, игла, конец. По време на военни походи ги носеше заедно със себе си.

- След изпълнението на нощния намāз си лягаше и спеше до полунощ, след това до утринния намāз се занимаваше със служене на Всевишния (ибāдет). Лягаше на дясната си страна, дясната си ръка слагаше под бузата си, прочиташе някои сӯри от Свещения Корāн и заспиваше.

- Неочаквано видяното тълкуваше за добро. Не приемаше нищо за лошо предзнаменование.

- В тъжни моменти се хващаше за брадата си и се замисляше.

- Когато бе разстроен, изпълняваше намāз. Насладата и удоволствието от намāза премахваше тъгата му.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) толкова много се страхуваше от Всевишния Аллах, толкова много служеше на Него, че никой друг нямаше силата да повтори същото. Изпълняваше намāз, докато му се подухат благословените нозе. Когато му казаха: „О, Пратенико на Аллах! Защо се подлагате на толкова трудности, след като всички ваши минали и бъдещи грехове са опростени.“, отговаряше им: **„Да не бъда ли аз най-благодарният раб на Всевишния Аллах.“**

Достойнствата на Пратеника на Всевишния Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Написани са стотици книги, описващи достойнствата на Мухаммед (*алейхисселām*). Някои от тези достойнства са следните:

- Сред всички създания, най-напред бе сътворена благословената светлина и душа на Мухаммед (*алейхисселѝм*).
- Всевишният Аллах написа името му върху Арша, в Дженнета и на седемте небеса.
- Върху листата на една роза, цъфтяща в Индия, пише: „Лѝ илѝхе илляллѝх Мухаммедун расулюллах“.
- В една река, близо до град Басра, бе уловена риба, в дясната половина на която имаше надпис: „Аллах“, а в лявата – „Мухаммед“.
- Съществуват мелѝикета, които нямат друго задължение, освен произнасяне името на Мухаммед (*алейхисселѝм*).
- На мелѝикетата им бе повелено да се поклонят на Адем (*алейхисселѝм*) заради светлината на Мухаммед (*алейхисселѝм*), намираща се на челото му.
- Всевишният Аллах извести всички пейгамбери за идването на Мухаммед (*алейхисселѝм*), повели им да съобщят на общностите си и след неговата поява да му се подчинят.
- Преди и след раждането на Мухаммед (*алейхисселѝм*) се случиха много необичайни събития, предсказващи неговото появяване на бял свят.
- Когато се роди, бе видян с прерязана пѝпна връв и обрязан. [Расулюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) не се роди обрязан и с прерязана пѝпна връв. След като се роди, мелѝикетата веднага го обрязаха и му прерязаха пѝпната връв. Да се родиш обрязан и с прерязана пѝпна връв е недостатък от гледна точка на медицината.]
- След появата му на този свят, шейтѝните вече не можеха да се издигат до небесата и да крадат вести от мелѝикетата.
- След неговото раждане, всички идоли и статуите, на които се покланяха хората, се проснаха по лице на земята.
- Люлката му люлееха мелѝикетата.
- Лежейки в люлката си, разговаряше с луната. Луната се наклоняваше в посочената с благословения му прѝст посока.
- Още в люлката започна да говори.
- В детството му над него се движеше един облак и го защитаваше от жаркото слѝнце. Това продължи до началото на мисията му като пейгамбер.
- Печата на пророчеството на всеки един от пратениците се намираще върху дясната им рѝка, а на Мухаммед (*алейхисселѝм*) се намираще на благословения му грѝб, близо до лявата му лопатка, точно зад сърцето му.
- Както виждаше пред себе си, така виждаше и зад себе си.
- Както виждаше на светло, така виждаше и на тъмно.
- Слюнката му превръщаше солената вода в сладка, бе лекарство за болните и мляко за децата.
- Очите му спяха, но сърцето му бе будно. При всички пейгамбери бе същото.
- Не се прозяваше никога, както и другите пейгамбери.

- От благословената му пот се разнасяше приятен аромат, подобен на аромата на роза. Един беден човек омъжваше дъщеря си и поиска помощ от Пратеника на Аллāху теāлй (саллялāху алейхи ве селлем). В този момент нямаше нищо, което да му подари. Сложи в едно малко шише от благословената си пот и му го даде. Когато момичето си слагаше от него, из къщата ѝ се разнасяше аромат на благовоние. Къщата ѝ стана известна като „Къщата с приятен аромат“.

- Бе среден на ръст, но до хора с висок ръст изглеждаше по-висок от тях.

- Когато се движеше под светлината на слънцето и луната, сянката му не падаше на земята.

- Върху благословеното му тяло и дрехите му не кацаха мухи, комари и други насекоми.

- Колкото и пъти да носеше дрехите си, никога не се замърсяваха.

- Мелāйкетата винаги го следваха. Затова караше сподвижниците си да се движат пред него, като им казваше: „**Оставете гърба ми за мелāйкетата** (зад мен да се движат мелāйкетата).“³¹⁹

- Когато стъпваше върху камък, оставаше следа от крака му, когато се движеше по пясъка, не оставаше никаква следа след него. Когато ходеше по малка и голяма нужда, земята се разтваряше и поглъщаше всичко. (Същото бе и при останалите пейгамбери.)

- Притежаваше най-много знания сред хората и мелāйкетата. Бе неграмотен, т.е. не получи знания от никого, но Всевишният Аллах го научи на всичко. На Āдем (алейхисселām) бяха съобщени имената на всички неща, а на Пейгамбера ни (алейхисселām) бяха съобщени имената и знанието за всички неща.

- Всевишният Аллах го научи на имената на хората от неговата общност и всичко, което ще произтече между тях.

- Разумът му бе повече от разума на всички хора.

- Всички хубави качества на характера бяха дадени на него. Когато попитали големия поет Омер Ибн-ил-Фāрид: „Защо не възхвали Пратеника на Аллах?“, отговорил: „Разбрах, че съм безсилен, не можах да намеря думи, за да го възхваля.“

- В свидетелството за приемане на исляма (шехāда), в призива за намāз (езāн), при навлизането в намāза (икāмет), в края на намāза (тешеххуд), в много молитви (ду’ā), в някои служения (ибāдет) и проповеди (хутбе), в наставленията, в трудни моменти, в гроба, в махшера, в Дженнета и в речта на всички живи същества Всевишният Аллах постави неговото име до Своето (неговото име се споменава наред с името на Всевишния Аллах).

- Най-висшето негово достойнство бе това, че той е Любимецът на Аллāху теāлй (Хабйбуллах). Всевишният Аллах го направи Свой Любим. Обикна

³¹⁹ Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 69

го най-много от всички, и от хората, и от мелйикетата. „Ако Ибрāхим съм го направил Свой приятел, то теб съм направил Свой Любим.“

- „Ще ти дам каквото пожелаеш, докато бъдеш доволен (докато кажеш “Достатъчно!”).“ (меъл на 5-ия айет от сӯра Духā) Всевишният Аллах обещава да дари Пейгамбера Си с всички знания, с всички превъзходства, с ислямските закони, с помощ срещу врага и с победа, да дари общността му със завоевания, победи и застъпничество в Деня Къямет. Когато бе низпослан този айет, поглеждайки Джебрāил (*алейхисселй̄м*), каза: „Няма да бъда доволен дори ако някой от общността ми остане в Джехеннема.“

- В Свещения Корāн Всевишният Аллах към всички пророци се обръща по техните имена, а към Мухаммед (*алейхисселй̄м*) се обръща с думите: „О, Пратенико Мой!“, „О, Пейгамбере Мой!“

- Говореше ясно и разбираемо на всички арабски диалекти. На идващите от различни райони да го питат за нещо, отговаряше на техния диалект. Чуващите го, му се възхищаваха. Казваше им: „Всевишният Аллах ме възпита много добре.“

- С малко думи обясняваше много неща. Над сто хиляди хадйса са доказателство за този факт. Някои учени казват: „Мухаммед (*алейхисселй̄м*) обясни с четири хадйса четирите основи на исляма: „Делата са според намеренията.“³²⁰, „Позволените неща са известни, забранените неща са известни.“³²¹, „Ищецът трябва да покаже свидетел, а ответникът трябва да се закълне.“, „Не е зряла вярата на мюсюлманина, докато той не пожелае за брата си по вяра това, което желае за себе си.“³²² Първият от четирите хадйса стои в основата на служенето (ибāдета), вторият – в основата на взаимоотношенията (муāмелй̄т), третият – в основата на правосъдието и политиката (хусӯмāт), и четвъртият – в основата на етиката и морала (ādāб и ахлй̄к).“

- Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе закрилян и безпогрешен. Не бе извършвал никакъв грях преди и след четиридесетата си годишнина. Не бе видяна никаква негова лоша постъпка.

- На мюсюлманите бе повелено при сядането в намāза да приветстват Мухаммед (*алейхисселй̄м*) с думите: „Есселй̄му алейке еййухеннебиййу ве рахметуллāхи“. Поздравът към друг пейгамбер или мелйике в намāза не бе позволен.

- В един хадйс-и кудсй се казва: „Ако не беше ти, нямаше да сътворя нищо.“³²³

³²⁰ Бухārй, “Беду’л-Вахй”, 1; Ебу Дāvӯд, “Талй̄к”, 11; Ибни Мāдже, “Зухд”, 26

³²¹ Ебу Дāvӯд, “Буйу”, 3; Несāй, “Буйу”, 2

³²² Бухārй, “Ймāн”, 7; Тирмизй, “Сифету’л-Къйāме”, 59; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 176

³²³ Суйӯтй, *ел-Леāли’л-Маснӯа*, I, 272; Аджлӯнй, *Кешфу’л-Хафā*, II, 164; Али ел-Кārй, *Шерху’и-Шифā*, I, 6

- Другите пратеници отговаряха сами на отправените към тях клевети от страна на неверниците. А на клеветите, отправени към Мухаммед (*алеихисселѝм*), отговаряше Всевишният Аллах и го защитаваше.

- Неговата общност превъзхожда по многочисленост общностите на другите пратеници, взети заедно. В благословените хадѝси е съобщено, че две трети от обитателите на Дженнета ще бъдат от неговата общност.

- Наградите, с които ще бъде възнаграден Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*), ще са много повече от наградите на другите пейгамбери.

- Другите общности се обръщаха към своите пейгамбери по техните имена, а на общността на Мухаммед (*алеихисселѝм*) бе забранено да се обръщат към него по име, да говорят на висок глас при него, да го викат отдалече, да го надминават.

- Два пъти видя Джебръѝл (*алеихисселѝм*) в същинския му образ. Никой от другите пейгамберите не го бе виждал в образа му на мелѝйке. Джебръѝл (*алеихисселѝм*) се яви при него двадесет и четири хиляди пъти. А от другите пейгамбери най-много се яви при Мўсѝ (*алеихисселѝм*) – четиристотин пъти.

- Забранено е след смъртта на Мухаммед (*алеихисселѝм*) някой да се ожени за благословените му съпруги. Те са майките на вярващите.

- Кръвното родство и родството по брак няма да помогнат в Деня Къѝмет. Роднините на Расўлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) са изключение.

- Носенето на името на Расўл (*алеихисселѝм*) е полезно в земния и отвъдния живот. Истинските мўсюлмани, носещи неговото име, няма да влязат в Джебхеннема.

- Всяко негово слово и всяко негово дело са правилни. Всеки негов иджитихѝд* се потвърждава от Всевишния Аллах.

- Да се обича Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*) е фарз (абсолютно задължително) за всеки мўсюлманин. Султанът на вселената казва: **„Обичащият Аллѝху теѝлѝ, обича мен.“** Признакът за тази любов е привързаността към неговата религия и морал. На него му бе повелено да каже, меѝл: **„Ако ме последвате, Аллѝху теѝлѝ ще ви обича не...“**

- Да се обича неговото благословено семейство (Ехл-и бейт) е вѝджиб. **„Който прояви враждебност към членовете на моето семейство е двуличник.“** Ехл-и бейт – това са роднините му, на които им е забранено да взимат зекѝт. Това са неговите съпруги и вярващите от рода на дядо му Хѝшим – от рода на Али, Укайл, Джа’фер Таййѝр и Аббѝс (*радияллѝху теѝлѝ анхум еджмайн*).

- Да се обичат всички негови сподвижници е вѝджиб. **„Не проявявайте враждебност към моите сподвижници след мен. Обичта към тях е обич към мен. Враждата към тях е вражда към мен. Онзи, който огорчава**

тях, огорчава и мен. А онзи, който огорчава мен, огорчава и Всевишния Аллах. Всевишният Аллах наказва огорчаващия Го.“

- Всевишният Аллах сътвори за Мухаммед (*алеихисселѧм*) по двама помощници на небето и на земята. Това са Джебрѧил, Микѧил, Ебѧ Бекр и Омер (*радияллѧху теѧля анхум еджмайн*).³²⁴

- Всеки починал пълнолетен човек, след като бъде положен в гроба си, ще бъде запитан за Мухаммед (*алеихисселѧм*). Така, както ще му бъде зададен въпросът: „Кой е твоят Повелител (Господ)?“, така ще му бъде зададен и въпросът: „Кой е твоят Пейгамбер?“

- Четенето на неговите благословени хадѧси е служене (ибѧдет). За онзи, който ги чете има възнаграждение (севѧб).

- За да вземе благословената му душа, Азрѧил (*алеихисселѧм*) дойде в човешки образ и поиска от него разрешение, за да влезе в дома му.

- Пръстта, намираща се в неговия гроб, е по-свещена от всяка пръст, посвещена е и от Кяабе, и от Дженнета.

- Той е жив в своя гроб, но този живот е непонятен за нас. В гроба си чете Свещения Корѧн и изпълнява намѧз. Така е и с останалите пейгамбери.

- Прочетените във всички краища на света салеваѧти се представят пред него от мелѧикета. Всеки ден хиляди мелѧикета посещават гроба му.

- Всяка сутрин и всяка вечер му се представят делата (амел) и служенията (ибѧдет) на неговата общност. Представят му се и техните извършители и той се моли за тези, които грешат.

- Посещението на благословения му гроб е мустехаб и за жените. Останалите гробове жените могат да посещават само тогава, когато е безлюдно на гробищата.

- Всевишният Аллах приема отправената ду'ѧ, в която е използвано неговото посредничество, било то приживе, било то след смъртта му.

- В Деня Кѧѧмет най-напред от гроба ще стане Пратеникът на Аллѧху теѧля (*салляллѧху алейхи ве селлем*). Ще бъде облечен с дрехи на Дженнета. Възсядайки Бурак, ще се отправи към местността Махшер. В ръката му ще се намира знамето Ливѧ-ул хамд. Под това знаме ще застанат всички пратеници и всички хора. Всички хора ще бъдат много напрегнати от хиляда години чакане и отивайки поред при пейгамберите ѧдем, Нѧх, Ибрѧхим, Мѧсѧ и Йсѧ (*алеихимесселѧм*), ще ги помолят да се застъпят за тях. Всеки един от тях, извинявайки им се, ще каже, че изпитва страхопочитание от Всевишния Аллах и ще се въздържи от застъпничеството. След това ще отидат при Мухаммед (*алеихисселѧм*) и ще помолят него. Той ще сведе чело в суждѧ, ще отправи ду'ѧ и неговото застъпничество ще бъде прието. Най-напред ще бъдат съдени хората от неговата общност, най-напред те ще минат през моста Сърѧт и най-напред те ще влязат в Дженнета и ще осветят всички места. При минаването на Хазрети Фѧтима през моста Сърѧт

³²⁴ Тирмизѧ, “Менѧкиб”, 17; Хѧким, *ел-Мустедрек*, II, 290; Хузѧй, *ет-Тахрѧч*, 39

ще бъде повелено: „Затваряйте си очите! Идва дъщерята на Мухаммед (*алейхисселѧм*).“

- В Деня Къѧмет Расуллюлах (*салляллѧху алейхи ве селлем*) ще се застъпва на шест места. Първо, със застъпничеството, наречено „**Макѧм Махмӯд**“ ще избави всички хора от чакането в местността Махшер.³²⁵ Второ, чрез неговото застъпничество много хора ще влязат в Дженнета. Трето, ще освободи от наказание онези, които трябва да бъдат наказани. Четвърто, ще изкара от Дженнета вярващите с много грехове. Пето, ще се застъпи за чаканите в местността А'рѧф. Това ще са хората с равни грехове и благодарения. Шесто, ще се застъпи за повишаването на степените на намиращите се в Дженнета.

- Мястото на Пратеника на Аллѧху теѧлѧ (*салляллѧху алейхи ве селлем*) в Дженнета се нарича **Весїле**. Това е най-висшата степен на Дженнета. Тук се намира коренът на дървото Сидрат-ул мунтехѧ, чиито клони достигат до всички обитатели на Дженнета. Обитателите на Дженнета ще се препитават от тези клони.

Покаянието му (истигфѧр)

Пратеникът на Аллѧху теѧлѧ (*салляллѧху алейхи ве селлем*) както бе най-високопоставеният сред създанията, така и най-добре познаваше Всевишния Аллах и в същото време най-много от всички се страхуваше от Него. Въпреки че бе защитен от извършване на грехове, той постоянно служеше на Аллѧху теѧлѧ, отправяше ду'ѧ и молеше за прошка. Спеше в началото на нощта (след изпълнението на нощния намѧз), а в края на нощта се занимаваше със служене (ибѧдет).

Ибн Аббѧс (*радияллѧху анх*) разказва: „Една вечер гостувах в къщата на майката на вярващите Меймӯне (*радияллѧху анхѧ*). Расуллюлах спа до полунощ, или малко преди това, или малко след това. След това се събуди, седна и с ръката си премахна белезите на спането от лицето си. Изправи се, взе окачения ибрик и извърши частично умиване (абдест). Прочете десет ѧйета откъм края на сӯра „ѧл-и Имрѧн“ и застана за намѧз. Станах и аз, извърших обредно умиване по същия начин като него и застанах до него. Расуллюлах изпълни два рекѧта намѧз, след това още два рекѧта, след тях още два и след това изпълни намѧза витир. След това легна до призива (езѧн) за утринния намѧз. След това стана и отново изпълни два рекѧта намѧз, след което отиде в джамията и изпълни задължителния (фарз) утринен намѧз.“³²⁶

Майка ни Хазрети ѧише разказва: „Една нощ Пратеникът на Аллѧху теѧлѧ беше заспал. Събуди се и ми каза: „**О, ѧише, ако позволиш, тази нощ бих искал да прекарам нощта в служене на моя Повелител!**“ След

³²⁵ Кѧдї Ийѧд, *Шифѧ-и Шерїф*, 217

³²⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 284; Бейхакї, *ес-Сунен*, I, 89

това стана. Чете Корāн-и керīm и плака. Коленете му се намокриха от пролетите сълзи. Но той продължаваше да чете и благословените му сълзи бяха намокрили тялото му. Това състояние продължи до заранта.

На заранта Билял Хабешī дойде и като го видя в това състояние, му каза: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллах! Всевишният Аллах не опрости ли вашите предишни и бъдещи грешки?“ Расūлюллах му отговори: „**О, Билял! Да не бъде ли благодарен раб? Тази нощ Всевишният Аллах низпосла айета (меъл): „Без съмнение в сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има много знамения за разумните.“**“ (сūra Āл-и Имрāн: 190)³²⁷

В хадїса, поместен в “Муслим”, се казва: „**Такива неща ми идват на сърцето, че моля Всевишния Аллах за прошка по седемдесет пъти на ден.**“, „**В сърцето ми се появява завеса (предотвратяваща идването на божествени сияния) и аз моля Аллāху теāлй за прошка седемдесет пъти на ден.**“, „**Моля Аллāху теāлй за прошка сто пъти на ден.**“³²⁸

Пейгамберът ни (*aleyхиссалйту весселйм*) толкова много се страхуваше от Аллāху теāлй, че никой не го бе виждал да се смее на глас.

В хадїс, предаден от имām Тирмизī с първоизточник Ебū Зерр (*радияллāху анх*), се казва: „**Несъмнено аз виждам онова, което вие не виждате и чувам онова, което вие не чувате. На небето няма свободно място, дори колкото четири пръста, където да не свеждат чела в суджūd мелйикетата. Кълна се в Аллāху теāлй, ако знаехте това, което аз знам, щяхте малко да се смеете и много да плачете. Щяхте да излезете по пътищата и с всичкия си глас да молите Всевишния Аллах.**“³²⁹

В хадїс от Ебū Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „**Никой не може да влезе в Дженнета посредством делата и служенето си.**“ Попитали го: „И вие ли, о, Расūляллах?“, „**Да и моите дела няма да ме вкарат в Дженнета, но доброто и милостта на Аллāху теāлй ще ме покрият.**“

От Ибн-и Омер (*радияллāху анх*) се предава: „**Когато се намирахме заедно с Пратеника на Аллāху теāлй, чувахме сто пъти да казва: „О, Господи! Опрости ме и приеми покаянието ми! Ти си Приемания покаянието, Милосърдния.**“³³⁰

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Расūлюллах постоянно повтаряше: „**Аллāхумме й Мукаллиб-ел-кулўб, себбит калбй аля дйник.**“³³¹

В хадїс, предаден от имām Тирмизī с първоизточник Ебū Са’йд ел-Худрй (*радияллāху анх*), се казва, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве*

³²⁷ Ибн Хиббāн, *ес-Сахїх*, II, 386; Ибн Асāкир, Тārїху Димашк, IV, 142

³²⁸ Ибн Мāдже, “Едеб”, 57; Кāдй Ййāд, *Шифā-и Шерїф*, 148

³²⁹ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 554

³³⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 89; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VI, 57

³³¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 257; Хāким, *ел-Мустедрек*, I, 706

селлем) е казал: „Който преди лягане изрече три пъти: „Естагфируллāх ел-азъйм еллезй ля иляхе илля хувел хаййем каййум ве етубу илейх.“, на него ще му бъдат опростени греховете, дори да са колкото пияната на моретата, или колкото пясъка на Темим, или колкото листата на дърветата, или колкото са дните на земята.“

В хадис, сведен от Бухарй и Муслим, се казва, че Пратеникът на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем) се молел за опрощение по следния начин: „Аллāхуммегфирлй хатйети ве джехлй, ве исрафй фй емрй ве мā енте а'лему бихй миннй.“

„Аллāхуммегфирлй хезлй ве джиддй ве хатай ве амдй ве куллиу зāлике индй. Аллахиммегфирлй мā каддему вемā аххарту вемā ес-рарту вемā а'ленту вемā енте а'лему миннй ент-ел мукеддему ве ент-ел му'аххару ве енте аля кулли шейин кадйр.“³³²

Застъпничеството му (шефāат)

В Деня Къямет Султанът на световите ще се застъпи за своята общност и ще ги спаси от мъки и притеснения. В един хадис-и шерйф се казва: „Бях оставен да избирам между това, половината от общността ми да влязат в Дженнета и застъпничеството. Предпочетох застъпничеството, защото то е по-обгръщащо. Да не си мислите, че то е само за богобоязливите, то е и за грешниците...“³³³

От Ебӯ Хурайра (радияллāху анх) се предава, че Пратеникът на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем) е казал: „Застъпничеството ми ще е за онези, които искрено произнасят „Ля иляхе илляллāх.““³³⁴

В благословените хадиси се казва: „Ще се застъпя за онези от общността ми, които обичат моя Ехл-и бейт (мое семейство).“

„Ще се застъпя за онези от общността ми, които са извършили големи грехове.“

„Мога да се застъпя за всички, освен онези, които оклеветяват моите сподвижници.“

„Ще се застъпя за онези от общността си, които угнетяват нефсовете си (себе си) и които са подведени от нефса.“

„В Деня Къямет пръв аз ще се застъпя.“

„Който не вярва в застъпничеството ми, не може да го получи.“³³⁵

³³² Ебӯ Дāvуд, „Салят“, 123; Тирмизй, „Даавāt“, 29; Дāримй, „Салят“, 169; Ахмед бин Ханбел, ел-Муснед, I, 94; Хāким, ел-Мустедрек, I, 692; Бейхакй, ес-Сунен, II, 420

³³³ Ахмед бин Ханбел, ел-Муснед, VI, 29; Хейсемй, Меджмау'з-Зевāид, XI, 308; Касталāнй, ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе, 290

³³⁴ Кādй Ийād, Шифā-и Шерйф, 217

³³⁵ Хейсемй, Меджмау'з-Зевāид, XI, 324

В Деня Къямет, когато се протръби с Рога, всички ще се ужасят, вярващи и неверници ще се отправят към местността Махшер. Това е наказание, усилващо суровостта на Деня Къямет.

В този ден осем мелйикета ще носят Арша. Всяко мелйике при всяка своя стъпка ще преодолее разстояние, което на земята би се преодоляло за двадесет хиляди години.

Мелйикетата и облаците, докато Аршът се намести, ще славят Аллāху теāлй с непонятна за умовете възхвала. Аршът ще бъде поставен върху сътворената за него от Всевишния Аллах бяла земна повърхност. В този ден, от непосилното наказание на Всевишния Аллах, всички люде ще сведат глави и вгълбени в своята мъка и объркани, ще търсят милост.

Пейгамберите и учените ще бъдат обхванати от страх. Приближените на Аллāху теāлй (евлий) и шехйдите ще стенат от непосилното наказание на Всевишния Аллах. В това състояние ще бъдат обхванати от светлина, поряка от светлината на слънцето. Неиздържашите на горещината на слънцето, виждайки това, ще се объркат. Хиляда години ще останат в това състояние, без да им се казва нищо от страна на Всевишния Аллах.

В това време хората ще отидат при първия пейгамбер Адем (*алейхисселй̄м*) и ще го помолят: „О, Адем (*алейхисселй̄м*)! Вие сте благословен пейгамбер. Всевишният Аллах ви сътвори и накара мелйикетата да ви се поклонят. Вдъхна ви от Духа Си. Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах да започне равносметката, и да ни осъди с това, което иска, и всеки да отиде там, където заповяда. Всевишният Аллах, Който е Владетелят на всичко, да постъпи както иска със своите създания.“

Адем (*алейхисселй̄м*) ще им каже: „Аз ядох от забранения плод и сега се срамувам от Всевишния Аллах. Отидете при Нӯх (*алейхисселй̄м*).“ И ще се съвещават помежду си хиляда години.

След това ще отидат при Нӯх (*алейхисселй̄м*) и ще го помолят: „Намираме се в непоносимо тежко състояние. Застъпете се за нас пред Всевишния Аллах, да бъдем осъдени по-скоро.“ Нӯх (*алейхисселй̄м*) ще им отвърне: „Аз отправих ду’ā към Всевишния Аллах и поради тази ду’ā всички хора на земята бяха удавени. Затова се срамувам от Всевишния Аллах, обаче вие отидете при Халйлюллах Ибрāхим (*алейхисселй̄м*). Всевишният Аллах в последното знамение на сӯра „Хадж“ казва, меāл: „**Ибрāхим** (*алейхисселй̄м*) **ви назова мюсюлмани, още преди да дойдете на света.**“ Може той да се застъпи за вас.“

Пак ще се съвещават помежду си хиляда години. След това ще отидат при Ибрāхим (*алейхисселй̄м*) и ще го помолят: „О, праотецо на мюсюлманите! Вие сте този, когото Всевишният Аллах е избрал за Свой приятел. Застъпете се за нас! Всевишният Аллах да даде Своята присъда.“ Ибрāхим (*алейхисселй̄м*) ще им каже: „На земята аз три пъти се изразих иносказателно. Сега ме е срам да поискам разрешение за застъпничество от Всевишния Аллах. Отидете при Мӯсā (*алейхисселй̄м*), защото Всевишният Ал-

лах говори с него и му показа духовна близост. Той може да се застъпи за вас.“

Пак ще се съвещават помежду си хиляда години, но през това време състоянието им ще става все по-трудно, а местността Махшер ще става все по-тясна. След това, отивайки при Мӯсā (*алейхисселѝм*), ще му кажат: „О, Ибн-и Имрāн! Вие сте пейгамберът, с когото Всевишният Аллах говори и на когото низпосла Теврāт. Застъпете се за нас да започне равносметката, защото чакането ни много се проточи.“

Мӯсā (*алейхисселѝм*) ще им каже: „Аз години наред отправях ду’ā на Всевишния Аллах да накаже рода на Фараона с неприятни неща. След това помолих това да послужи като назидание за бъдещите поколения. Сега ме е срам да се застъпвам. Обаче Всевишният Аллах е милостив, състрадателен, затова вие отидете при Йсā (*алейхисселѝм*), защото, измежду пратениците, той е най-правдивият, най-мъдрият и най-откъснатият от земното. Той може да се застъпи за вас.“

След това ще отидат при Йсā (*алейхисселѝм*) и ще кажат: „Вие сте пратеник на Аллāху теāлѝ, Негов дух и Негово Слово. За вас Всевишният Аллах каза, меāл: „...**Много ценен в земния живот и в отвѝдния...**“ Застъпете се за нас.“

Йсā (*алейхисселѝм*) ще им каже: „Моят народ прие мен и майка ми за богове. При това как мога да се застъпвам. Служеха и на мен, наричаха ме син божи, а Всевишния Аллах – мой баща. Отидете при най-висшия и последен пейгамбер Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*), защото той приготвяше призива си и застъпничеството си за общността си. Неговото племе много го измъчваха. Разцепиха с камъни благословеното му чело и счупиха благословения му зъб, нарекоха го луд, но той беше най-достойният и най-почтеният сред тях. В замяна на техните непоносими мъчения той им отговаряше така, както Йӯсуф (*алейхисселѝм*) отговаряше на своите братя, меāл: „**Няма укор днес към вас. Аллāху теāлѝ, Който е Ерхамур-рāхимѝн, да ви опрости.**“ След като Йсā (*алейхисселѝм*) им разкаже за достойнствата на Пратеника на Аллāху теāлѝ, всички те ще искат колкото се може по-скоро да се съберат с него.

Веднага ще отидат до минбера на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и ще му кажат: „Вие сте Любимият на Аллāху теāлѝ, а любимият е най-добрият посредник. Застъпете се за нас! Отидохме при първия от пейгамберите Адем (*алейхисселѝм*), но той ни изпрати при Нӯх (*алейхисселѝм*). Отидохме при Нӯх (*алейхисселѝм*), но той ни изпрати при Ибрāхим (*алейхисселѝм*). Отидохме при Ибрāхим (*алейхисселѝм*), но той ни изпрати при Мӯсā (*алейхисселѝм*). Отидохме при Мӯсā (*алейхисселѝм*), но той ни изпрати при Йсā (*алейхисселѝм*), а Йсā (*алейхисселѝм*) ни изпрати при вас. О, Пратенико на Аллāху теāлѝ! След вас няма при кого да отидем.“

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще им каже: „**Ако Всевишният Аллах е доволен и ми позволи, ще се застъпя.**“

Ще отиде до Сурадикат-и джелъл, т.е. до завесата на величието и ще поиска Аллāху теālй да му позволи да се застъпи. Ще му бъде позволено. Завесите ще се вдигнат. Ще влезе в Арша и ще сведе чело в суджūd. Ще остане в това положение хиляда години. След това ще прослави Аллāху теālй с такава възхвала, с каквато никой не Го е възхвалявал откакто е бил сътворен светът. Някои учени казват, че Всевишният Аллах след сътворяването на света е прославял Себе Си с такива възхвали.

В местността Махшер състоянието на хората ще се влоши твърде много. Мъките им ще се увеличат. На вратовете на хората ще бъде надяното онова, за което се скъпели в земния живот. На вратовете на онези, които не са давали зекята на камилите ще бъдат надянати камили, които толкова ще викат и ще тежат, че тежестта им ще бъде колкото големите планини. Същото ще бъде и с тези, които не са давали зекята на добитъка и на овцете. Техните викове ще са почти като гръмотевични трясъци.³³⁶

На вратовете на недавалите зекята на селскостопанската продукция, т.е. зекят “ушр”, ще бъдат надянати бали. От какъвто вид култура не са давали зекят в земния живот, такава бала ще им бъде надяната на врата. Например бала от пшеница - за пшеница, и ечемик - за ечемик. Под тежестта им хората ще ридаят, казвайки “вāвейля” и “вā-себура.” [“Вейл” е дума изразяваща мъчение. Човек плаче като изрича тези думи тогава, когато е безсилен да изтърпи мъчението. “Себур” се използва по време на погубване.]

На вратовете на онези, които не са давали зекята на златото, среброто, книжните пари и други търговски стоки ще бъдат надянати ужасяващи змии. И когато, крещейки, попитат: „Какво е това?“, меляикетата ще им отговарят: „Това са нещата, за които не давахте зекят на земята.“ За това страшно състояние се съобщава в 180-ия айет на сūra „Ал-и Имрāн“, меāl: **„В Деня на възкресението ще им бъде надяното на врата онова, за което се скъпяха.“**

От половите органи на друга група хора ще тече гной. Намиращите се около тях ще бъдат обезпокоени от неприятната миризма. Това ще са извършилите прелюбодеяние и другите харāми.

Друга група хора ще висят по клоните на дърветата. Това ще са осъществявалите хомосексуални връзки в земния живот.

Друга група хора ще са с увиснали до гърдите езици, в много грозен външен вид. Хората няма да искат да ги погледнат. Това ще са лъжците и клеветниците.

Друга група хора ще са с кореми, големи колкото планините. Това ще са лихварите. По този начин греховете на грешниците ще излязат наяве.

Всевишният Аллах ще повели: **„О, Мухаммед, вдигни главата си! Кажи и ще бъдеш изслушан. Застъпвай се, застъпничеството ти ще бъде прието.“** Тогава Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще каже:

³³⁶ Муслим, “Ймāн”, 399; Тирмизй, “Сифету’л-Къйāме”, 10; Ибн Мāдже, “Зухд”, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 4

„О, Господарю! Отдели добрите раби от лошите, защото времето им се удължи много. Всички те в местността Арасāt бяха опозорени и засрамени заради греховете.“

Ще се чуе зов: **„Да, о, Мухаммед!“** Всевишният Аллах ще заповяда на Дженнетта, да се окичи с всякакъв вид украшения. Дженнетът ще бъде донесен в местността Арасāt. От него ще се разнася толкова хубав аромат, че ще се усеща от петстотин години разстояние. Сърцата ще се зарадват, душите ще се съживят. Но злосторниците (неверниците, вероотстъпниците, подиграващите се с мюсюлманите, крадящите вярата на младите, заблуждавайки ги) няма да усетят този аромат.

В местността Махшер Всевишният Аллах ще заповяда да се донесе Джахеннема. Джахеннемът ще издава страшен вик и шум, ще бълва огън и димът му ще покрие цялото небе. Шумът, трясъкът и топлината му ще бъдат непоносими. От страх никой няма да може да стои на крака, всички ще паднат на колене.

Дори пейгамберите и пратениците няма да могат да издържат. Ибрāхим, Мӯсā и Йсā (*алейхимусселя̀м*) ще се хванат за Арша. Ибрāхим (*алейхисселя̀м*) ще забрави за благословения си син Исма̀ил (*алейхисселя̀м*), Мӯсā (*алейхисселя̀м*) ще забрави за брат си Хāрӯн (*алейхисселя̀м*), а Йсā (*алейхисселя̀м*) ще забрави за майка си Мерйем и всеки един от тях ще каже: **„О, Господарю! Днес не искам нищо друго освен нефса си!“**

А Мухаммед (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ще каже: **„О, Господарю! Спаси общността ми!“** В Свещения Корāн това е съобщено по следния начин, меъл: **„И ще видиш всяка общност, паднала на колене от страха към Дженāб-и Хак. Всеки от тях ще бъде призован към книгата на делата, които е вършил в земния живот.“** (сӯра Джāсийе: 28)

Аллāху теāля̀ в 8-о знамение на сӯра Мулк казва, меъл: **„Огънят едва не се разделя на две от ярост и сила.“** Пратеникът на Аллāху теāля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ще излезе напред и ще спре Джахеннема. Ще му каже: **„Върни се назад унижен и принизен, докато твоите обитатели не дойдат на тълпи.“**

Джахеннемът ще му каже: **„О, Мухаммед! Позволи ми (да остана), защото ти си забранен за мен.“** Ще се чуе зов от Арша: **„О, Джахеннем! Послушай Мухаммед (*алейхисселя̀м*) и му се подчини!“** След това Пратеникът на Аллāху теāля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) ще издърпа Джахеннема и ще го постави от лявата страна на Арша. Намиращите се в местността Махшер ще съобщят един на друг радостната вест за милостивата постъпка на Пейгамбера ни (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и за неговото застъпничество. Страхът им ще понамалее. И ще стане ясен смисълът на айета, меъл: **„Изпратихме те като милост за световете.“** (сӯра Енбия: 107)³³⁷

³³⁷ Муслим, „Ймāн“, 399; Тирмизй, „Сифету’л-Къйāме“, 10; Ибн Мāдже, „Зухд“, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 4; Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 220

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще се застъпи на шест места. С първото си застъпничество, известно като Макām Махмӯд, хората ще се спасят от мъчението на дългото чакане. Вторият шефāат ще вкара много хора в Дженнета. Третият път ще бъдат спасени много хора от наказание. Четвъртият път ще бъдат изкарани големите грешници сред мюсюлманите от Джехеннема. Петият път ще бъдат въведени в Дженнета чакащите на А'рāф. Там ще се намират хората, чиито грехове и добрини ще са равни. Шестият шефāат ще доведе до повишаване на степените на хората в Дженнета.

ЧУДЕСАТА НА ПРАТЕНИКА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛĀ (САЛЛЯЛЛĀХУ АЛЕЙХИ ВЕ СЕЛЛЕМ)

Доказателствата, потвърждаващи пророчеството на Мухаммед (*алейхисселām*), са толкова много, че е невъзможно да се изброят. Всевишният Аллах казва: „Ако не беше ти, нямаше да създам нищо.“³³⁸ Всички живи същества, както засвидетелстват единствеността и единосъщието на Аллāху теāлĀ, така засвидетелстват и пророчеството на Мухаммед (*алейхисселām*) и неговото превъзходство. Керāметите на приближените на Аллāху теāлĀ (евлийā) от общността му, са все негови чудеса, защото те се появяват в тези, които го следват. Дори чудесата на другите пейгамбери са негови, защото всички те са създадени от неговата светлина и желаеха да принадлежат към неговата общност.

Чудесата на любимия ни Пейгамбер по отношение на времето се класифицират в три групи. Към първата група се отнасят чудесата от създаването на благословената му душа до съобщаването на пророческата му мисия. Към втората група се отнасят чудесата от началото на пророческата мисия до смъртта му. Към третата се отнасят чудесата от смъртта му до Деня Къямет. Чудесата от първата група се наричат **ирхāс**. Всички чудеса се делят на два вида – явни и скрити (тези, които можем да открием с разума). Чудесата са толкова много, че е невъзможно да се определи техният брой. Съобщава се, че чудесата от втората група са около три хиляди. Някои от по-известните чудеса са следните:

1. Най-великото чудо на Мухаммед (*алейхисселām*) е Свещеният Корāн. Всички поети и литератори са останали възхитени пред стила, формата и съдържанието на Свещения Корāн. Безсилни били да кажат подобие дори на едно негово знамение (āйет). Красноречието на Корāна изобщо не прилича на слово на човек. Ако се махне или се прибави една дума, се променя красотата на смисъла. Никой не бил в състояние да подмени нито една негова дума. Неговото благозвучие е неповторимо, по нищо не прилича на стиховете на арабските поети.

³³⁸ СуйūtĀ, *ел-Леāли'л-Маснūа*, I, 272; АджлūнĀ, *Кешфу'л-Хафā*, II, 164; Али ел-КāрĀ, *Шерху'и-Шифā*, I, 6

Корāн-и керй̄м дава сведения за много неща, случили се в миналото, и които ще се случат в бъдеще. Слушащите и прочитащите го, не могат да му се насладят. И да се уморят, не им омръзва. Четенето и слушането премахва мъката. Това е доказано безброй пъти. Имало и такива, чиито сърца, слушайки го, се изпълвали със страх, някои дори са умирали. Много яростни врагове на исляма, чувайки и слушайки Свещения Корāн, станали мюсюлмани.

2. Един ден Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на чичо си Аббās и го накара да седне, заедно с децата си, до него. Покри ги с ихрām и каза: **„О, Господарю! Защити чичо ми и семейството му от огъня на Джехеннема така, както аз ги покрих!“** От стените се чу глас, произнасящ три пъти „āmйн“.³³⁹

3. На един човек с идол в ръка каза: **„Би ли повярвал, ако идолът ти проговори с мен?“** Човекът отвърна: „Аз му се покланям вече петдесет години и не ми е казал нищо. На теб как ще ти каже?“ Мухаммед (*алейхисселām*) каза на идола: **„О, идол! Кой съм аз?“** Чу се глас: „Ти си Пратеникът на Аллāху теālā.“ Като чу това собственикът на идола веднага прие исляма.

4. Един ден, когато вървеше по ливадата, чу глас, който повтори три пъти: „О, Пратенико на Аллах!“ Погледна по посока на гласа и видя завързан елен и до него спящ човек. Когато попита елена, какво иска, той му каза: „Този ловец ме примами и ме завърза. На отсрещния хълм имам две рожби. Пуснете ме, да отида да ги нахраня и ще се върна.“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го попита: **„Ще удържиш ли на думата си?“** Еленът каза: „Кълна се в Аллāху теālā, ако не се върна, наказанието на Аллāху теālā да бъде върху мен.“ Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) пусна елена. След малко еленът се върна. Човекът се събуди и виждайки Султана на световите, каза: „О, Пратенико на Аллāху теālā! Желаете ли нещо?“ **„Освободи този елен!“** му каза любимият ни Пейгамбер. Човекът веднага развърза елена и го остави да си върви. Еленът произнесе: „Ешхеду ен лā илāхе илляллāх ве еннеке Ресūлюллах.“ и се отдалечи оттам.

5. В сборниците **„Сунен“** на имām Тирмизй̄ и имām Несāй̄ се казва: „Един сляп човек, идвайки при любимия ни Пейгамбер, каза: „О, Пратенико на Аллāху теālā! Отправете ду’ā, за да прогледна.“ Султанът на вселената (*салляллāху алейхи ве селлем*), смилявайки се над него, му каза да извърши частично умиване (абдест) и да отправи следната ду’ā: **„О, Господарю! Моля ти се! Обръщам се към Теб чрез Твоя любим Пейгамбер Мухаммед (алейхисселām). О, многообичани ми пейгамбере Хазрети Мухаммед! Обръщам се чрез теб към Своя Повелител. Искам (Той) да приеме (ду’āта ми) в твое име. О, Господарю! Стори този велик Пей-**

³³⁹ Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, XXVI, 311; Хейсемй̄, *Меджмау’з-Зевāид*, IX, 226

гамбер мой застъпник! Приеми в негово име ду'ата ми.“ Човекът извърши частичното умиване и след като отправи тази ду'а, прогледна.“ Впоследствие мюсюлманите отправяли тази ду'а по всяко време и Всевишният Аллах откликвал на молбите им.

6. Една жена изпрати мед на любимия ни Пейгамбер като подарък. Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) прие меда и върна празния съд. По волята на Всемогъщия Аллах съдът се върна пълен с мед. Жената, идвайки при Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*), каза: „О, Пратенико на Аллах! Какъв грях съм извършила? Защо не приехте подаръка ми?“, **„Приехме подаръка ти. А това е благодатта на твоя подарък, дадена от Всевишния Аллах.“** отговори Султанът на вселената. Жената се зарадва и занесе меда в дома си и цялото ѝ семейство ядоха от него с месеци, без да намалее. Но един ден по погрешка изляха меда в друг съд и ядейки от него, го свършиха. Съобщиха това на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той каза: **„Ако беше останал в изпратения от мен съд, щяха да ядат от него докато светът съществува и той нямаше да намалее.“**

7. Съобщи, че много хора от общността му, сред които и Умму Хирām (*радияллāху анхā*) от сподвижниците, ще се отправят на сражение по море. По време на управлението на Хазрети Осмāн мюсюлманите, предвижвайки се с кораби, отидоха до остров Кипър и се сражаваха. Сред сражаващите се бе и Умму Хирām. В тази битка тя стана шехїд.³⁴⁰

8. На Муāвийе (*радияллāху анх*) каза: **„Ако един ден управляваш общността ми, възнагради тези, които вършат добро и прощавай тези, които вършат зло!“** По време на управлението на Хазрети Омер и Хазрети Осмāн, Муāвийе (*радияллāху анх*) бе двадесет години управител на Шам. След това двадесет години бе и халїф.

9. Поглеждайки към майката на Хазрети Абдуллах ибни Аббās, каза: **„Ще ти се роди син. След като се роди ми го донеси!“** След като бебето се роди, го донесе при него. Любимият ни Пейгамбер прочете езāн и икāмет на ухото му и овлажни устните му с благословената си слюнка. Даде му името Абдуллах и подавайки го на майката, каза: **„Вземи бащата на халїфите и го отнеси!“** Бащата на бебето Аббās (*радияллāху анх*), като разбра за това, отиде при Пратеника на Аллāху теāлйя (*салляллāху алейхи ве селлем*) и го попита дали е вярно чутото от него. Султанът на вселената му каза: **„Да, така казах. Това дете е бащата на халїфите. Сред тях ще има един, който ще изпълнява намāз със Сеффāх, Мехдї и Йсā (*алейхисселām*).“** Впоследствие много халїфи управляваха Аббāsидския халїфат и всички те бяха от рода на Абдуллах ибни Аббās (*радияллāху анх*).

10. Слагайки благословената си ръка върху челото на Абдуллах бин Аббās (*радияллāху анх*) (сина на чичо му), каза: **„О, Господарю! Направи го**

³⁴⁰ Бухārї, „Джихād“, 3; „Исти'зāн“, 41; Ебу Дāvуд, „Джихād“, 10; Тирмизї, „Фезāилу'л-Джихād“, 15; Несāї, „Джихād“, 40; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 423; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 435

голям учен в религията, дари го с мъдрост. Дари го със знанията на Корāн-и керīm!“ Впоследствие Абдуллах бин Аббās (*радияллāху анх*) стана най-великият учен на времето си. Притежаваше изключителни познания във всички области и особено в областите хадīs, фъкх и тефсйр. Сподвижниците и техните последователи (Тāбийн) научаваха всичко от него. Бе известен с имената Терджумāн-ул Корāн, Бахр-ул илим и Рейс-ул муфес-сирйн. Неговите ученици се разпръснаха по всички ислямски държави.³⁴¹

11. Отправи следната ду'ā за слугата си Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*): „О, Господарю! Дари го с много богатство и деца, с дълъг живот и опрости греховете му!“ С течение на времето имотите му се увеличиха. Всяка година градините му даваха богата реколта. Родиха му се много деца. Живя сто и десет години. В края на живота си отправи следната ду'ā: „О, Аллах мой! Прие три от молбите на Твоя Любим, отправени за мен. А с четвъртата – опрощаването на греховете ми - какво ще стане?“ Чу глас, който каза: „Приех и четвъртата молба. Бъди спокоен!“

12. В третата година от Хиджра, в битката при Каттāн, когато Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) лежеше сам под едно дърво, дойде един едър неверник на име Дāсур с меч в ръка и каза: „Кой ще те спаси от мен?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйъм*) му каза: „Всевишният Аллах ще ме спаси.“ Джебрāил (*алейхисселйъм*) се яви в човешки образ и удари неверника по гърдите. Той се строполи на земята и мечът падна от ръката му. Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) взе меча му и каза: „А теб кой ще те спаси от мен?“ Неверникът го помоли, казвайки: „Няма по-добродетелен човек от теб, който да ме спаси.“ Любимият ни Пейгамбер му прости и го пусна. Този човек прие исляма и помогна на много други да станат мюсюлмани.³⁴²

13. Един ден Расўл (*алейхисселйъм*) извърши частично умиване (абдест), обу единия си мест и когато протегна ръка, за да вземе втория, една птица го грабна и го изтърси във въздуха. От вътрешността на места му падна змия. След това птицата остави места на земята. След този ден изтърсването на обувката, преди да се обуе, стана сунна (суннет).

14. Енес (*радияллāху анх*) разказва: „Расўлюллах имаше една кърпа, която използваше, за да си бърше благословеното лицето. Когато кърпата се омърси, я слагаше в огъня. Мръсотията по кърпата изгаряше, но кърпата не, тя ставаше чиста.“

15. В битката при Ухуд едното око на Ебў Катāде (*радияллāху анх*) падна върху бузата му. Донесоха го на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Той (*салляллāху алейхи ве селлем*) го сложи с благословената си ръка на мястото му и каза: „О, Господарю! Стори окоето му красиво!“ Това око започна да вижда по-хубаво от другото. По време на

³⁴¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 466; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 365; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, XI, 234

³⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 35

управлението на Хазрети Омер бин Абдул'азйз, един от внуците на Ебӯ Катāде (*радияллāху анх*), отиде при него. „Кой си ти?“ го попита халифът. Мъжът с едно двустишие му съобщи, че е внук на човека, чието око Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) поставил с благословените си ръце на мястото му. Чувайки това двустишие, халифът го възнагради богато.

16. Един ден Расӯл (*алейхисселй̄м*) се отби в дома на дъщеря си Хазрети Фāтима и я попита за състоянието им. Майка ни Фāтима (*радияллāху анхā*) отвърна: „О, тате! От три дни с децата не сме яли и пили нищо. Моето състояние не е толкова важно, но състоянието на Хасан и Хусейн ме тревожи много.“

Тогава Султанът на световите ѝ каза: „**О, Фāтима! Скъпа дъще! Ти си гладна от три дни, но аз съм гладен от четири.**“, но това, че благословените му внуци бяха гладни, много го натъжи.

Хазрети Али излезе да си търси някаква работа и да препечели нещо, с което да нахрани благословените си деца. Когато излезе извън Медйна, край един кладенец видя един селянин, който се опитваше да напои камилите си. Приближавайки се към него, каза: „О, арабино! Имаш ли нужда от някой, който да ти напои камилите срещу възнаграждение.“ Селянинът отвърна: „Да, имам. И аз такъв човек търсих. Ако искаш, ела да ги напоиш. За всяко изтеглено ведро ще ти дам три фурми.“ Хазрети Али се съгласи и започна да вади вода от кладенеца. Когато изкарваше деветото ведро, въжет се скъса и ведрото падна в кладенеца. Селянинът като видя това, стана гневен от мястото си и удари по лицето Хазрети Али. След това му даде двадесет и четири фурми за изкараните осем ведра. Това разстрои твърде много Хазрети Али. Той протегна ръце към дъното на кладенеца, извади ведрото, сложи го до кладенеца и си отиде.

Селянинът бе зашеметен. Как ли ръката на този човек бе достигнала до дъното на толкова дълбок кладенец?! Или пък този човек принадлежеше към предизвестената религия?“ Обзет от тези мисли, селянинът си каза: „Неговият Пейгамбер е истински. Повярвах в него.“ и се разкая за грозната си постъпка. „Ръцете, вдигнати срещу такъв човек, трябва да бъдат отрязани, костите счупени.“ каза си той и взимайки меч в едната си ръка, го стовари върху китката на другата. И постигна желанието си.

Болката бе голяма, но вече се чувстваше спокоен. Взимайки отрязаната си ръка, отиде в джамията на Пейгамбера ни (Месджид-и Небй̄). Попита сподвижниците за Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Казаха му, че е при дъщеря си. Узна къде се намира дома на Хазрети Фāтима и отиде там.

В това време Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе сложил двамата си внука върху колената си и ги хранеше с донесените фурми.

Селянинът, като се замисляше каква голяма грешка е направил, се разстройваше съвсем много и сълзите се стичаха по бузите му. В такава състо-

яние стигна до къщата на Хазрети Фатима и почука на вратата. Излезе Султанът на вселената, излъчващ светлина като слънце. Селянинът, още щом го видя, започна да го моли: „Разкайвам се за стореното, простете ми, о, Расулляллах! Аз повярвах. Вие сте пратеник на Аллаху теалля.“ Любимият ни Пейгамбер го попита: „**Защо отрязва ръката си?**“ Селянинът отговори: „Срамувах се да нося тази ръка, която е ударила по благословеното лице повярвал във вас. Нека душата ми бъде жертвана за вас, о, Пратенико на Аллах.“

Океанът на милостта Мухаммед (*алейхисселлям*) взе от ръката му отрязаната ръка и изричайки: „**Бисмилляхиррахманиррахим**“ я прилепи към кървящата му китка. Ръката, с позволението на Всевишния Аллах, си възвърна стария вид. Това бе едно от чудесата на любимия ни Пейгамбер. Всевишният Аллах за всичко има сила. Той е Всесилен, Всемогъщ.

ЕХЛ-И БЕЙТ

Благословените му съпруги

Пратеникът на Аллаху теалля (*салляллāху алейхи ве селлем*), след смъртта на благословената си съпруга Хадидже (*радияллāху анхā*), се ожени за дъщерята на Хазрети Ебу Бекр – майка на Аише (*радияллāху анхā*). Тогава бе на петдесет и пет години. Всевишният Аллах му повели да я вземе за жена. Живяха заедно осем години до смъртта на любимия ни Пейгамбер.

Останалите му женитби бяха по религиозни и политически причини или от милост и съчувствие. Всички тези жени бяха вдовици, а повечето от тях бяха на преклонна възраст. Пример за това е **женитбата на Пратеника на Аллаху теалля** (*салляллāху алейхи ве селлем*) с майка на Умм-и Хайбе (*радияллāху анхā*).

Когато мъченията на неверниците от Мекка станаха непосилни, част от мюсюлманите се преселиха в Абисиния. Владетелят на Абисиния бе християнин. Задавайки различни въпроси на мюсюлманите, остана възхитен от техните задоволителни отговори и прие исляма. Отнасяше се много добре с тях и им помагаше много. Сред преселилите се в Абисиния бе и Убейдуллах бин Джахш – синът на лелята на Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), и неговата съпруга Умм-и Хайбе (*радияллāху анхā*). Убейдуллах ибн Джахш, подведен от свещеници, с надеждата да стане богат, измени на своята религия.³⁴³ В същото време принуждаваше и жена си Умм-и Хайбе (*радияллāху анхā*) да се отвърне от исляма и да стане богата. Тя му каза, че е съгласна на бедност и на смърт, но ще си остане вярна на религията на Мухаммед (*алейхисселлям*), и той се разведе с нея. Очакваше тя да умре в бедност и нищета, но в много кратък период от време почина самият той.

³⁴³ Ибн Хишам, *ес-Сире*, I, 223; Ибн Саад, *ет-Табакат*, III, 89

Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) бе дъщеря на тогавашния вожд на курайшите Ебӯ Суфян. По това време любимият ни Пейгамбер водеше много тежки битки с курайшите, а Ебӯ Суфян се сражаваше с всички сили за унищожаването на исляма.

Султанът на вселената чу за крепката вяра на Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) и за много тежкото ѝ състояние, и написа писмо до негуса със следното искане: **„Ще се ожения за намиращата се там Умм-и Хабйбе. Извърши бракосъчетанието и я изпрати тук.“** Негусът, който вече бе приел исляма, се отнесе с голямо уважение към писмото на Расӯл (*алей-хисселām*). Покани всички мюсюлмани, намиращи се в страната му, и даде угощение. В седмата година от Хиджра извърши бракосъчетанието и я дари с подаръци. По този начин Умм-и Хабйбе (*радияллāху анхā*) бе възнаградена за вярата си и тя стана богата. Благодарение на нейния брак, намиращите се в Абисиния (Етиопия) мюсюлмани, се почувстваха по-спокойни. Поради това, че жените в Дженнета ще бъдат до мъжете си, тя бе известена с най-високата степен на Дженнета. Всички земни наслади и блага остават незначителни пред тази вест.

Този брак стана един от мотивите, подготвящи Ебӯ Суфян за приемането му след време на исляма. Този брак показва мъдростта, милосърдието и състраданието на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).³⁴⁴

Вторият пример е **женитбата му с Хафса** (*радияллāху анхā*).

Дъщерята на Хазрети Омер – Хафса (*радияллāху анхā*) остана вдовица. В третата година от Хиджра Хазрети Омер каза на Хазрети Ебӯ Бекр, след това и на Хазрети Осмāн: „Би ли взел дъщеря ми за жена?“ И двамата казаха, че ще си помислят.

Един ден любимият ни Пейгамбер, в присъствието на тримата и на някои други сподвижници, попита Хазрети Омер: **„О, Омер! Виждам те разтревожен. Каква е причината?“** Както с просто око се вижда цветът на поставено в шише мастило, така и Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) с един поглед разбираше мислите на хората и ако сметнеше за необходимо, питаше. Хазрети Омер отговори: „О, Расӯляллах! Предложих дъщеря си на Ебӯ Бекр и Осмāн, но не я взеха.“ Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) не искаше да натъжи тримата си любими сподвижници и за да ги зарадва каза: **„О, Омер! Не искаш ли да дадеш дъщеря си на по-добър от Ебӯ Бекр и Осмāн?“** Хазрети Омер се учуди много, защото знаеше, че няма по-добри от тях, но отговори: „Искам, о, Пратенико на Аллах!“ Тогава Султанът на вселената му каза: **„О, Омер, дай я на мен!“** По такъв начин Хазрети Хафса стана майка и на Ебӯ Бекр, и на Осмāн (*радияллāху анхум*), и на всички мюсюлмани, а всички те ста-

³⁴⁴ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 607; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 258; Хузāй, *ет-Тахрйч*, 184

наха нейни слуги. Ебӯ Бекр, Осман и Омер (*радияллāху анхум*) се сближиха още повече и любовта между тях стана още по-силна.³⁴⁵

Третият пример е **женитбата му с Джувейрийе** (*радияллāху анхā*). В петата или шестата година от Хиджра сред стотиците пленници от племето Бенй Мусталик бе и Джувейрийе, дъщерята на вожда на племето Хāрис. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) я купи и я освободи, и когато я взе за жена, сподвижниците от уважение към нея, освободиха всичките си пленници с думите: “Срам ни е да използваме като наложници и прислужници другарите и роднините на майка ни, на жената на Расӯлюллах.” Благодарение на този брак бяха освободени стотици пленници. Джувейрийе (*радияллāху анхā*) винаги го разказваше и се хвалеше с това. Хазрети Аише казва: „Не съм видяла по-благодетелна жена от нея, която да носи такъв берекет.“³⁴⁶

Останалите съпруги на Пратеника на Аллах

Хазрети Аише. Втората жена на любимия ни Пейгамбер и дъщеря на Хазрети Ебӯ Бекр Сиддйк. Майка ни Аише (*радияллāху анхā*) бе много умна, учена, целомъдрена и праведна. Отличаваше се с отлична памет и затова сподвижниците научаваха много неща, чрез допитване до нея. Тя бе възхвалена с айет в Свещения Корāн от Всевишния Аллах. Поради несъвпадението на иджитхāда ѝ с това на Хазрети Али, взе участие заедно със сподвижниците в случката (битката) Джемел срещу Хазрети Али. Когато Али (*радияллāху анх*) падна шехйд тя много страда за това. Мъката ѝ бе голяма. Хурӯфиите* наговориха много клевети по неин адрес, казваха че не обича Хазрети Али, но благословеният хадйс: „**Да се обича Али е от вярата.**“ е предаден от нея и по този начин тя показва своята обич и необходимостта от обичта към него. Хазрети Аише се роди осем години преди Хиджра и почина през 57 година от Хиджра в Медйна, на шестдесет и пет години.

Севде бинти Зем’а (*радияллāху анхā*). Третата жена на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Заедно със съпруга си прие исляма и се пресели в Абисиния. След завръщането им в Мекка съпругът ѝ почина. Любимият ни Пейгамбер първо се ожени за Хазрети Аише (*радияллāху анхā*), след това за Севде (*радияллāху анхā*). Тя бе приета в дома му в Мекка, а Аише (*радияллāху анхā*) в Медйна. Майка ни Хазрети Севде бе много състрадателна и целомъдрена жена. Почина по време на управлението на Хазрети Омер.³⁴⁷

³⁴⁵ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 237; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 83; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, V, 294; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, IV, 320

³⁴⁶ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 277; Ибн Хишām, *ес-Сйре*, I, 294; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 90

³⁴⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 238; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 79

Зейнеб бинти Хузейме (*радияллāху анхā*). Бе жена на сина на Умейме (лелята на любимия ни Пейгамбер) – Абдуллах бин Джахш (*радияллāху анх*), който падна шехид в битката при Ухуд. Почина осем месеца след като се омъжи за Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Бе много праведна и даваше много милостиня.³⁴⁸

Умму Селеме (*радияллāху анхā*). Името ѝ бе Хинд. Заедно с мъжа си Ебӯ Селеме (*радияллāху анх*) бе сред първите преселили се в Хабаша. Ебӯ Селеме бе брат на Убейдуллах бин Джахш, които бяха синове на лелята на Расуллюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) - Берра. Хазрети Ебӯ Селеме почина през четвърта година от Хиджра в Медйна от рана, получена в битката при Ухуд. Умму Селеме (*радияллāху анхā*) не прие желанието за женитба на Хазрети Ебӯ Бекр и Хазрети Омер. Бе удостоена с честта да бъде жена на Султана на вселената. Почина през 59 година от Хиджра, на осемдесет и четири години. Бе последната починала съпруга на Пейгамбера ни (*алейхиссаляту весселām*).³⁴⁹

Зейнеб бинти Джахш (*радияллāху анхā*). Бе дъщеря на лелята на Расуллюллах и сестра на Абдуллах бин Джахш. Баща ѝ се казваше Берра, но заради това, че не прие исляма бе наречен Джахш. Зейнеб (*радияллāху анхā*) бе сред първите, приели исляма. Първо Пратеникът на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) я бракосъчета за осиновения си син Зейд бин Хāрисе (*радияллāху анх*), но през третата година от Хиджра се разведоха. Султанът на световите поиска да я вземе за жена. Хазрети Зейнеб, като чу за това, от радост изпълни два рекята намāз и отправи следната ду'ā: „О, Аллах мой! Твоят Пратеник ме иска за жена. Ако си отредил да бъда удостоена с честта да стана негова жена, Ти ме дай на него.“ Нейната ду'ā бе приета, бе низпослан 37-ия айет от сӯра „Ахзāб“, меāl: **„Когато Зейд се раздели с тази жена, Ние те оженихме за нея.“** Този брак бе сключен пряко от Всевишния Аллах, отделно бракосъчетание от страна на Пратеника на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*) не бе извършено. Зейнеб (*радияллāху анхā*) се хвалеше винаги с това и казваше: „Всяка жена бива омъжвана от страна на баща си, а мен ме бракосъчета Всевишният Аллах.“ По това време бе на тридесет и осем години. Почина през двадесетата година от Хиджра, на петдесет и три години.³⁵⁰ Много обичаше да раздава милостиня. Бе много сръчна в ръкоделието. Това, което изработваше и всичко, което достигаше до нея, раздаваше на роднини и бедни. Дори, когато халиф Омер (*радияллāху анх*) даваше по дванадесет хиляди дирхема на всяка една от съпругите на любимия ни Пейгамбер, тя, получавайки своята част, веднага я раздаваше. Тя е първата от съпругите на Султана на вселената, която почина след неговата смърт. Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) я възхваляваше много. Благословеният хадйс: **„От съпругите ми,**

³⁴⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 115

³⁴⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 96; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 85

³⁵⁰ Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 24

първа ще ме последва най-щедрата.“³⁵¹ съобщи, че първа тя ще почине, защото тя раздаваше най-много милостиня. (Френският поет-клеветник Волтер написал пиеса, пълна с измислици и клевети относно брака на Пратеника на Аллāху теāлй със Зейнеб (*радияллāху анхā*). Тази грозна пиеса се харесала на най-големия му враг папата, който го бил отлъчил от църквата и му пратил похвално писмо. Когато халифът на мюсюлманите султāн Абдулхамид Хāн II чул, че пиесата ще се постави на сцена, давайки ултиматум на Франция и Англия, веднага предотвратил тази низост.)

Сафийе (*радияллāху анхā*). Бе дъщеря на Хуйей бин Ахтаб, вожда на юдеите от Хайбер. В Хайбер бе сгодена за един юдей, но се омъжи за много богатия Кенāне бин Хакйк. При завладяването на Хайбер през седмата година от Хиджра, Сафийе (Сафийе) бе пленена. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) я освободи, тя прие исляма и бе удостоена с честта да стане негова съпруга. Почина в Медйна през 50 година от Хиджра.³⁵²

Меймуне (*радияллāху анхā*). Името ѝ бе Берра, но любимият ни Пейгамбер я нарече Меймуне. Съпругът на Меймуне почина по време на поклонението умра, което бе извършено след завземането на Хайбер. След това тя бе удостоена с честта да стане съпруга на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). През 53 година от Хиджра се разболя в Мекка. Помоли да я изведат от Мекка, защото Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ѝ съобщи, че ще умре извън Мекка. Изведоха я и тя умря на мястото, където се бе състояла сватбата ѝ със Султана на вселената.³⁵³

Мāрийе (*радияллāху анхā*). Бе наложница на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), прие исляма и бе удостоена с честта да бъде негова съпруга. Мāрийе бе подарена на Мухаммед (*алейхисселām*) от Мухавкис и затова потеклото ѝ не се знае. Роди му син – Ибрāхим. Бе много тиха, спокойна. Почина през 637 г. (16 г. от Хиджра), в последните години от управлението на халиф Омер. Погребана е в гробището Бакй’.³⁵⁴

Райхāне (*радияллāху анхā*). Бе наложница на любимия ни Пейгамбер, прие исляма. Бе от юдеите от племето Бени Курайзā. Не е известно точно кога е родена. Почина преди Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) през 631 г. (10 г. от Хиджра) в Медйна. Погребана е в гробището Бакй’.³⁵⁵

В един от благословените хадйси се казва: „**Всичките ми бракове и омъжването на дъщерите ми бяха с позволенieto на Всевишния Аллах, донесено от Джебрайил** (*алейхисселām*).“

³⁵¹ Бухārй, “Зекйт”, 10; Муслим, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 101; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 108

³⁵² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 129; Ибн Хабйб, *ел-Мухаббер*, 91

³⁵³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 140

³⁵⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 216

³⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 130

Една от основните причини за многоженството на Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) бе оповестяването на ислямската религия. Преди да бъде низпослано знамението, засягащо покриването на жените, те отиваха при любимия ни Пейгамбер и му задаваха въпроси. Когато отиваше в къщата на някого, идваха и те, сядаха и го слушаха. След като бе низпослано знамението, засягащо покриването на жените и бе забранено на жените да сядат и разговарят с мъжете, спря да ги приема и им заповяда да получат отговори на въпросите си чрез допитване до благословената му съпруга Хазрети Аише. Но въпросите бяха толкова много, че тя не успяваше да отговори на всички. За да улесни това нейно важно дело и за да облекчи бремето ѝ, склучи толкова бракове, колкото бяха необходими за предаването на тези фини познания, отнасящи се до жените. Ако имаше една единствена жена, нямаше да е възможно тя да отговаря на техните въпроси. Расуллоллах (салляллāху алейхи ве селлем) прие товара на многоженството върху плещите си с цел оповестяване на религията на Всевишния Аллах.

Децата му

Любимият ни Пейгамбер имаше седем деца: три момчета и четири момичета. Всички, с изключение на Хазрети Фāтима, починаха преди него. Родът на Султана на вселената продължи чрез нея. Потомците на Хазрети Хусейн се наричат сеййид, а на Хазрети Хасан – шерйф. Уважението към техните потомци е уважение към Пейгамбера ни (салляллāху алейхи ве селлем). Това уважение и тази любов към тях ще помогнат на вярващите да отдадат последния си дъх с вяра.

Кāсим. Най-големият син на Мухаммед (aleyхисселйāм), затова Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) бе наричан Ебӯ Кāсим (баща на Кāсим). Родил се в Мекка преди Аллāху теāлй да удостои Мухаммед (салляллāху алейхи ве селлем) с пророческата мисия. Неговата майка е Хадйдже (радияллāху анхā). Почина на седемнадесет месечна възраст.³⁵⁶

Зейнеб. Най-голямата дъщеря на Расуллоллах (салляллāху алейхи ве селлем). Родил се, когато Мухаммед (aleyхисселйāм) бе на тридесет години. Омъжил се за Ебӯ Ас бин Рабй, син на сестрата на майка ни Хазрети Хадйдже.³⁵⁷ В началото той не приел исляма. В битката при Бедр бил пленен, но след това, при условие да изпрати съпругата си в Медйна, бил освободен. Изпратил я заедно с брат си, но неверниците я върнали обратно. Тогава Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) изпратил в Мекка Хазрети Зейд ибн Хāрисе, който успял да я отведе в Медйна. След случката в Худейбийе Ебӯ Ас приел исляма и Хазрети Зейнеб му била дадена отново.

³⁵⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 16

³⁵⁷ Ибн Исхāк, *ес-Сйре*, 229; Абдурреззāк, *ел-Мусаннеф*, VII, 171; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 31

Почина през осма година от Хиджра, на тридесет и една години. Имаше две деца – Али и Умāме. При завладяването на Мекка синът ѝ Али бе върху камилата на Султана на вселената, седеше зад него. Дъщеря ѝ Умāме впоследствие стана жена на Хазрети Али.³⁵⁸

Рукаййе. Втората дъщеря на Пратеника на Аллāху теāлй. Роди се, когато Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе на тридесет и три години. Бе много красива. Сгодена бе за Утбе, сина на Ебӯ Лехеб. След като бе низпослана сӯра „Теббет“, Утбе се разведе с нея преди сватбата. Всевишният Аллах я отреди за жена на Хазрети Осмāн. Два пъти заедно се преселиха в Хабаша. Преди битката при Бедр, когато бе на двадесет и две години, се разболя. На Хазрети Осмāн бе заповядано да не участва в битката, а да остане да се грижи за жена си. Бе погребана в деня, в който новината за победата достигна до Медйна.³⁵⁹

Умму Гулсум. Третата дъщеря на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Тя бе сгодена за другия син на Ебӯ Лехеб – Утейбе, но след като бе низпослана сӯра „Теббет“ той се разведе с нея и наговори обидни думи на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), а той го прокле, казвайки: „**О, Господарю! Изпрати му един от Твоите зверове!**“ По пътя за Шам Утейбе бе разкъсан от един лъв. След смъртта на Рукаййе (*радияллāху анхā*), Всевишният Аллах отреди и Умму Гулсум (*радияллāху анхā*) за жена на Хазрети Осмāн. Почина през деветата година от Хиджра. Любимият ни Пейгамбер извърши погребалната молитва дженāзе и заставайки до гроба ѝ, плака за нея.³⁶⁰

Фāтима. Най-малката дъщеря на Расӯлюллах. Бе жена на Хазрети Али и тъща на Хазрети Омер. Когато се омъжи бе на петнадесет години³⁶¹, а Али (*радияллāху анх*) бе на двадесет и една. Майка ни Фāтима бе много красива, кожата ѝ бе бяла. Роди се в Мекка, тринадесет години преди Хиджра. Почина през единадесета година от Хиджра, на двадесет и четири години. Имаше трима синове – Хасан, Хусейн и Мухсйн и две дъщери – Умму Гулсум и Зейнеб (*радияллаху теāлй анхум еджмайн*).³⁶² Родът на Султана на вселената продължи чрез Фāтима. Зейнеб се омъжи за Абдуллах бин Джа’фер Таййар и му роди две деца – Али и Умму Гулсум. Те се наричат **Шерйф-и Джа’ферй**.

Абдуллах (Таййиб или Тāхир). Последното дете на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) от майка ни Хазрети Хадйдже. Роди се след като на Расӯлюллах бе съобщено пророчеството и почина като кърмаче. След неговата смърт неверникът Āс бин Вāил започна да обижда любимия ни Пейгамбер, казвайки: „Мухаммед е ебтер“, т.е. родът

³⁵⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 31

³⁵⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 36

³⁶⁰ Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, XXXIX, 37

³⁶¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 22

³⁶² Ибн Исхāk, *ес-Сйре*, 231; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 26; Ибн Кесйр, *ел-Бидāйе*, V, 293

му прекъсна. Всевишният Аллах отговори на този неверник със сѹра „Кевсер“.³⁶³

Ибрāхим. Третият от синовете на любимия ни Пейгамбер (*алеихиссалляту весселям*) и последното от всичките му деца. Син е на Мāрийе, която бе подарена на Пророка от Мукавкис, управителя на Египет. Роди се през осма година от Хиджра и почина на година и половина. По време на болестта му Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) го взимаше на ръце и от благословените му очи се стичаха сълзи. Когато почина имаше слънчево затъмнение и казаха, че причината за това явление е неговата смърт. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), когато чу това, каза: „Слънцето и луната са две създания на Всевишния Аллах, показващи Неговото съществуване и единство. Тяхното затъмнение не се случва нито заради смъртта, нито заради живота на някого. Като видите тези явления сещайте се за Аллāху теāля.“ Когато Ибрāхим почина каза: „О, Ибрāхим! Смъртта ти много ни натъжи. Очите ни плачат, сърцето ни боли, но не можем да кажем нищо, което да огорчи Всевишния Аллах.“³⁶⁴

Семейството му

Членовете на семейството на любимия ни Пейгамбер се наричат **Ехл-и бейт**. Това са благословените му съпруги, дъщеря му Хазрети Фāтима и Хазрети Али, Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*), и техните деца, а също така и благородния род Хāшим, към който принадлежи.

Всевишният Аллах в Свещения Корāн казва, меāл: „Аллāху теāля иска да отмахне от вас всякакви недостатъци и нечистотии, и иска напълно да ви пречисти.“ (сѹра Ахзāб: 33)

Сподвижниците попитаха: „О, Пратенико на Аллах! Кои са Ехл-и бейт?“ В това време пристигна имāм Али (Хазрети Али). Пратеникът на Аллāху теāля го взе под благословеното си наметало. След това дойде Хазрети Фāтима, след нея Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*). Взимайки и тях под наметалото си, каза: „Ето това са членовете на моето семейство.“³⁶⁵

Любовта към членовете на семейството на Султана на вселената помага на хората да предадат душите си като вярващи и да се спасят. Вярващите са длъжни (фарз е) да ги обичат и да ги почитат. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „Моят Ехл-и бейт е като кораба на Нӯх (*алеихисселлям*). Които ги последват, ще се спасят, останалите ще бъдат погубени.“³⁶⁶

³⁶³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 16

³⁶⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, VIII, 212-215

³⁶⁵ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 451

³⁶⁶ Хāким, *ел-Мустедрек*, II, 373

Толкова много са достойнствата и съвършенствата на хората от дома на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), че е невъзможно да се изброят. Езикът е безсилен да опише техните благородни качества и да ги възхвали. Тяхната възвишеност, тяхното величие може да се разбере само чрез знаменията (свещените айети).

Имām Шāфий съобщава това по най-хубав начин, казвайки: „О, Ехл-и бейт-и Расул! Всевишният Аллах в Свещения Корāн повелява да ви обичаме. Това, че не се приема молитвата намāз на онези, които не са отправили ду’а за вас по време на намāз, показва вашето благородство и величие. Вашето достойнство е толкова голямо, че Всевишният Аллах ви приветства в Свещения Корāн.“

Хазрети Енес казва: „Попитаха Пратеника на Аллāху теāля: „Кого най-много обичате от Ехл-и бейт?“ Отговори им: „Хасан и Хусейн.“³⁶⁷

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: „Бях при Пратеника на Аллāху теāля. Дойде Хасан. Каза: „О, Господарю! Аз го обичам и Ти Го обичай. Обичай и тези, които го обичат.“ Друг път пък каза: „Хасан и Хусейн са моите благовония на земята.“

Любимият ни Пейгамбер казва: „След мен ви оставям две неща. Ако се придържате към тях, няма да се отклоните от правия път. Първото е по-голямо от второто. Първото е Книгата на Аллāху теāля – Свещения Корāн – здраво въже, простиращо се от земята до небето. Второто нещо са членовете на моето семейство (Ехл-и бейт). Тези две неща са взаимосвързани. Който не ги следва, ще се отдели от моя път.“³⁶⁸

Веднъж Хасан и Хусейн (*радияллāху анхум*) се разболяха. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на Хазрети Али и Хазрети Фāтима да дадат някакъв обет за тях. Хазрети Али и майка ни Хазрети Фāтима, и наложницата им Фидда се обрекоха да говеят три дни. Двете благоухания на Дженнета оздравяха, обаче в къщата им нямаше нищо за ядене. Хазрети Али взе на заем от един юдей три крини ечемик и тримата изразиха намерение да говеят. Хазрети Фāтима смля едната крина от ечемика и опече пет питки (заедно с децата бяха пет души). Когато настъпи времето за разговяване майка ни Хазрети Фāтима сложи по една питка пред всеки, но в този момент дойде един беден, нуждаещ се човек и каза: „О, хора на дома на Пратеника на Аллāху теāля! Аз съм един беден мюсюлманин. Всевишният Аллах да ви възнагради с благата на Дженнета, дайте ми нещо за ядене!“ Дадох му питките си, а самите те разговяха с вода. На другия ден пак възнамериха да говеят. Слугинята смля още една крина ечемик и опече отново пет питки. Когато се приготвиха за разговяването (ифтāра), дойде едно сираче. И петимата дадоха питките си и зарадваха сирачето. Самите те разговяха с вода. На другия ден пак възнамериха да говеят. От последната крина ечемик опекоха отново пет питки и ги поставиха пред себе си. Когато нас-

³⁶⁷ Ибн Асāкир, *Тārīху Димашк*, XI, 153

³⁶⁸ Тирмизий, „Менāкиб“, 32; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, VI, 309

тъпи времето за разговяване, дойде един пленник и каза: „Гладен съм от три дни. Завързаха ме и не ми дадоха да ям нищо. В името на Аллāху теāлйā, съжалете ме!“ И петимата му дадоха питките си и отново разговяха с вода. Тогава бяха низпослани следните āйети, меāl:

„Те изпълниха обета. Страхуват се от Деня (на Къямет), злото на който се разпростира навсякъде. И (за да спечелят задоволството на Аллāху теāлйā) дадоха храна – въпреки че (и те имат нужда от нея) и те я искат – на бедни, сираци и пленници, и казаха: „Храним ви в името на Аллāху теāлйā. Не искаме от вас нито отплата, нито признателност.“ Затова Дженāб-и Хак (Аллāху теāлйā) им даде да пият от чиста напитка.“ (сӯра: 7-9, 21)

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **„Добрите сред вас са онези, които след мен правят добро на членовете на моето семейство.“**

От Хазрети Али се предава, че Пейгамберът ни (*алейхиссаляту весселлям*) е казал: **„В Деня Къямет ще се застъпя за онези, които правят добро на членовете на моето семейство (Ехл-и бейт).“**, **„От Моста Сърāt, без да им се подхлъзнат краката, ще минат онези, които обичат много членовете на моето семейство (Ехл-и бейт) и моите сподвижници (Есхāб).“**

В един хадīs, сведен от имām Раббāнй, се казва: **„Който обича Али, несъмнено ще е обичал мен. Който се отнася враждебно към него, несъмнено ще се е отнесъл враждебно към мен. Който го огорчи, несъмнено ще е огорчил мен. Който огорчи мен, несъмнено ще е огорчил Всевишния Аллах.“**

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Всевишният Аллах ми повели да обичам четирима и ми съобщи, че и Самият Той ги обича.“** Когато го попитаха: „Бихте ли ни казали кои са те?“, отвърна: **„Али е от тях, Али е от тях, Али е от тях, Ебӯ Зерр, Микдād и Селмāн.“**

В един от благословените хадīsи се казва: **„За оскърбилите ме заради семейството ми, ще има сурово наказание.“**

В друг благословен хадīs се казва: **„Фātима е част от мен. Който огорчи нея, ще огорчи и мен.“**

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: **„Пратеникът на Аллāху теāлйā каза на Али: „Фātима ми е по-любима от теб, но ти си ми по-ценен от нея.“**

В друг благословен хадīs се казва: **„Затова, че съм ви донесъл ислямската религия, не искам нищо в замяна. Искам само да обичате членовете на моето семейство (Ехл-и бейт).“³⁶⁹**

Ислямските учени съобщават, че за да предаде един човек душата си като вярващ, е нужно да обича членовете на семейството на любимия ни

³⁶⁹ Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, IX, 100; Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, XXXXII, 125

Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*), защото в тях се съдържат частици от него. Всеки мюсюлманин е длъжен да ги цени и да ги уважава.

Великият ислямски учен имām Раббāнī (*рахметуллāхи алейх*) казва: „Баща ми беше голям учен във всички науки. Винаги ни съветваше и ни насърчаваше да обичаме членовете на семейството на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Казваше: „Тази любов ще помогне на човека да отдаде последния си дъх с вяра.“ В последните му мигове бях до него. Когато съзнанието му отслабна, му напомних тези съвети и го попитах как му действа тази любов. Дори и в това състояние успя да ми каже: „Плувам в океана на любовта на Ехл-и бейт.“ Веднага прославих Всевишния Аллах.“ Любовта към членовете на семейството на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) е капиталът на Ехл-и суннет. Този капитал ще донесе всички печалби за Āхирета.

Ехл-и бейт се разделя на три групи. Към първата група спадат роднините на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), например лелите му. Към втората – благословените му жени. Към третата – слугините, вършещи къщната работа. Вършещите работата извън дома, четящият призова за намāз (езāн) Билял, и Селмāн, и Сухейб (*радияллāху анхум*) също се хранеха в дома на любимия ни Пейгамбер.

Хазрети Фāтима и нейните потомци до Къямета се отнасят към Ехл-и бейт. Трябва да се обичат, дори да са непокорни. Да се уважават, да им се окаже морална и материална помощ. Тази любов ще помогне на мюсюлманина да предаде душата си като вярващ. (В сирийския град Хама имаше съдилище за сеййидите и децата, родени от този благословен род се регистрираха в присъствието на двама свидетели, но впоследствие то бе премахнато от верния приятел на англичаните Мустафā Решйд Паша.)

Сподвижниците на Пратеника на Аллāху теāлй

Това са другарите на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*). Всеки един мюсюлманин – мъж или жена, дете или възрастен – който е видял, дори и само за малко, поне веднъж Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), всеки незрящ човек, който е разговарял веднъж с него и е умрял като вярващ се нарича „сāхиб“ или „сахāбī“. Тяхното множество се нарича „есхāб“ или „сахāбе“ или „сахб“.

Човек, който е неверник, когато вижда Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), но след смъртта му приема исляма, или, който го вижда като мюсюлманин, но впоследствие се отвърща от исляма, не може да бъде сподвижник. Но онзи, който го вижда като мюсюлманин, след това се отвърща от религията и след смъртта му отново приема исляма също става сподвижник. Тъй като любимият ни Пейгамбер е пратеник и на джиновете, то и джиновете могат да бъдат сподвижници.

Сподвижниците са най-големите авторитети по религиозните въпроси, защото научиха Свещения Коран от самия Пейгамбер (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) и предадоха тези свои знания на хората след тях. Онова, което се знае за делата и думите на Султана на вселената, се опира на предаденото от тях. Те станаха свидетели на предадените от тях знания.

А предаденото от тях съставя основата на благословените хадиси. Единодушието на ислямските учени (иджмā*) бе най-съвършено и пълно в епохата на сподвижниците. Всеки един от сподвижниците е учен муджетехид, всяка тяхна дума е доказателство в исляма. Те превъзхождат муджетехидите след тях.

Ислямските учени са разделили сподвижниците на три групи по отношение на тяхната високопоставеност:

1. Мухаджири: Това са преселилите се от Мекка и от други места в Медйна, преди превземането на Мекка. Те оставиха своето имущество, близките си и родината си заради исляма. Някои от тях дойдоха като мюсюлмани, а други приеха исляма, пристигайки в Медйна и заставайки пред Пратеника на Алля̀ху теалля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*). Един от тях бе Амр бин Ас (*радиялля̀ху анх*).

2. Енсари: Това са мюсюлманите от Медйна или от околностите му, а също така и от двете племена Евс и Хазрадж. Те дадоха дума, че ще помагат по всякакъв начин на Султана на световите и преселилите се от Медйна мюсюлмани, че ще жертват живота си и богатството си за разпространението на религията, и удържаха на думата си.

3. Други сподвижници: Приелите исляма по време на превземането на Мекка и след това. Те не могат да се нарекат мухаджири и енсари, а само сподвижници.

Най-високопоставените сред сподвижниците са четиримата халифи на Пратеника на Алля̀ху теалля̀ (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) – **Хазрети Ебу Бекр, Хазрети Омер, Хазрети Осман и Хазрети Али**. След тях са останалите шест души от десетимата благовестени с Дженнета приживе – Талха, Зубейр бин Аввам, Абдуррахман бин Авф, Саад бин Ебу Ваккас, Са'ид бин Зейд, Ебу Убеиде бин Джеррах (*радиялля̀ху анхум*), също така и внуците на любимия ни Пейгамбер – Хасан и Хусейн (*радиялля̀ху анхум*). След тях са първите четиридесет души, приели исляма. След тях – триста и тринадесетте сподвижници, участвали в битката при Бедр. След тях – седемстотинте храбреци от битката при Ухуд. След тях – хиляда и четиристотинте сподвижника, дали клетва под дървото през шестата година от Хиджра, наречена „**Клетвата под дървото**“.³⁷⁰

Броят на сподвижниците по време на превземането на Мекка бе около десет хиляди, по време на похода към Тебу̀к – седемдесет хиляди, по време на прощалния хадж – деветдесет хиляди, по времето на смъртта на Прате-

³⁷⁰ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 59; II, 101, 120; Ибн Хишам, *ес-Суре*, II, 315; Вакиди, *ел-Мегазй*, I, 279; Ибн Саад, *ет-Табакат*, II, 97

ника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) – повече от сто двадесет и четири хиляди. Има и други предания по въпроса за броя на сподвижниците.

Последните починали сподвижници са следните: Абдуллах бин Евфā – почина в Кūфа през 705 г. (86 г. от Хиджра), Абдуллах бин Йеср – почина в Шам през 706 г. (88 г. от Хиджра), Сехл бин Саад – почина в Медйна на сто годишна възраст през 709 г. (91 г. от Хиджра), Енес бин Мāлик – почина в Басра през 711 г. (93 г. от Хиджра), Ебū Туфейл Āмир бин Вāсиле – почина в Мекка през 718 г. (100 г. от Хиджра).

Сподвижниците останаха верни на дадената дума и след смъртта на любимия ни Пейгамбер. По време на управлението на четиримата халїфи те, напускайки родните си места, се разпръснаха по целия свят. Повечето от тях не се завърнаха обратно никога. Много от тях, оставайки по тези места до края на живота си, се сражаваха в името на Аллāху теāлā и разпространяваха исляма. По този начин за кратко време бяха превзети много държави. В превзетите страни ислямът се разпространи много бързо.

Всички сподвижници бяха справедливи. Всички те участваха в оповестяването на исляма и събирането на Свещения Корāн. Благословените хадїси на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) бяха предадени от тях.

(Множество книги са написани, разкриващи техните добродетели, достойнства, примерните им жития, заслугите им за разпространяването на религията и имената на всеки един от тях. Книгата **“Есхāб-и кирām”**, разпространявана от **Хакїкат Китāбеви**, е много ценна.)

След пейгамберите и най-високопоставените мелāикета, те са най-достойните от всички създания. Името на всеки един от тях трябва да се произнася с уважение.

Всеки от тях е по-високопоставен от който и да е член на тази общност. Всеки повярвал в Мухаммед (*алейхисселām*), без значение на цвят, потекло, род или местожителство, се нарича негов уммет (общност).

Меāлите на āйетите, разкриващи техните достойнства, са:

„Вие сте най-добрата общност.“ (сūра Āл-и Имрāн:110)

„Аллāху теāлā е доволен от първите от мухāджирите и енсāрите, и онези, които ги следват. Те също са доволни от Аллāху теāлā. Той приготви за тях Дженнети. Дженнети, под чиито дървета реки текат. Там ще останат вечно.“ (сūра Тевбе:100)

„Мухаммед (*алейхисселām*) е Пратеника на Аллāху теāлā. А онези, които са заедно с него (т.е. сподвижниците), са силни към неверниците и милостиви помежду си. Виждаш ги много пъти в рукū и суджūd. Искат от Аллāху теāлā да даде на хората всяко добро и превъзходство (в земния и отвъдния живот). Пожелават Ридвāн, т.е. доволството на Аллāху теāлā. По лицата им проличава, че правят много суджūd. Техните състояния и достойнства бяха посочени в Теврāt (и Инджїл). Както се съобщава в

Инджил (Евангелието), те приличат на посев. Както той подава тънък филиз и дебелее, расте, така и те, въпреки че бяха малобройни и слаби, се разпространиха наоколо за кратко време. Изпълниха всичко наоколо със сиянието на вярата. Както всички виждат състоянието на филиза и казват: „Как за кратко време израстна!“ се чудят, така и тяхното състояние и слава се разпространи из света, и свидетелите се зачудиха и неверниците се ядосаха.“ (сӯра Фетих:29)

И Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), в своите хадйси разкрива величието и възвишеността на своите сподвижници, казват:

„Не злословете по адрес на моите сподвижници! Ако един сред онези, които дойдат след моите сподвижници, даде като милостиня (садака) злато, колкото планината Ухуд, не ще може да получи севāба или дори половината севāб на един от Есхāба (сподвижниците) ми, дал шепа ечемик.“³⁷¹

„Моите сподвижници са като звездите на небето. Ако последвате, който и да е от тях, ще намерите напътствието.“

„Въздържайте се от вражда към моите сподвижници. Бойте се от Аллах! Онзи, който ги обича, ги обича заради мен. Враждата към тях е вражда към мен. Който ги оскърбява, оскърбява и мен. А който оскърбява мен, несъмнено оскърбява Всевишния Аллах.“

„Най-добрите от моята умма са онези, които живеят по мое време. След това тези, които ги последват, и след това тези, които последват и тях. Огънят на Джехенема не ще изгори онези, които са ме видели и онези, които са видели тези, които са ме видели.“³⁷²

Тези свещени āйети и благословени хадйси показват ясно и открито достойнствата и съвършенствата на сподвижниците.

СУННЕТ-И ЗЕВĀИДИТЕ НА ПРАТЕНИКА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛЙĀ

Брадата и косата на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*)

Попитаха Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*):

- Каква беше благословената коса на Расӯлюллах?

Хазрети Енес отговори:

- Не беше много къдрава, не беше и много права. Беше нещо средно между двете. Дължината ѝ беше между ушите и раменете.³⁷³

³⁷¹ Бухāрй, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 5; Ебу Дāвӯд, “Сунне”, 11; Тирмизй, “Менāкиб”, 70; Ибн Мāдже, “Мукаддиме”, 31; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 11; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 116

³⁷² Бухāрй, “Рикāк”, 7; Муслим, “Фезāилу’с-Сахāбе”, 319; Несāй, “Ймāн”, 29; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 438

³⁷³ Бухāрй, “Либās”, 68; Ебу Дāвӯд, “Тереджджул”, 9; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 31

Ибн Аббас (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената пускаше благословената си коса над челото. Впоследствие започна да я разделя на път.“

Ислямските учени казват: „Разделянето на косата на път е от суннета (сунна) на любимия ни Пейгамбер, защото започна да прави така впоследствие. Джāиз е и пускането над челото, и разделянето на път, но разделянето на път е за предпочитане.“

Майка ни Хазрети Āише разказва: „Косата на Пейгамбера ни стигаше над джумме и под вафра .“³⁷⁴ (Джумме е косата, стигаща до раменете, а вафра – косата, стигаща до месестата част на ухото.) От думите на майка ни Āише (*радияллāху анхā*) се разбира, че косата на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) била толкова дълга, че била под месестата част на ушите, но не достигала до раменете му.

Кāди Ияд (*рахметуллāхи алейх*) обяснява: „Знанията от споменатите предания могат да се обобщят по следния начин: косата отстрани на главата, откъм благословените му уши, стигаше до месестата част на ушите, а в задната част на главата стигаше до раменете.“

Пак от него се предава: „В някои от преданията се казва, че косата му е стигала до ушите, а в други – до раменете. Това означава, че в един период от време дължината е била една, а в друг период – друга. Преданията са правилни и точни. Пратеникът на Аллāху теāлй понякога оставял благословената си коса дълга, тя стигала чак до раменете му, а понякога я подстригвал до средата или до месестата част на благословените си уши.“

Умму Хāнй (*радияллāху анхā*) казва: „Веднъж Султанът на световете беше дошъл у нас. Косата му беше разделена на четири части.“³⁷⁵

Ако трябва да се обобща, косата и брадата на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не бе нито много къдрава, нито много права, бе вълниста по рождение. Благословената му коса бе дълга. Първоначално си оставяше перчем, но после започна да я разделя на път. Понякога я оставяше дълга, понякога я подстригваше.

Обръсването на косата или оставянето на дълга коса и разделянето ѝ на път е суннет (сунна) за мъжете. Трябва да се постъпва съобразно традициите и времето. Навиването на косата и правенето на плитки е мекрӯх*.

За благословената брада на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) казва: „По благословената брада на Пратеника на Аллāху теāлй имаше много малко бели косми. Белите косми по косата и по брадата му не бяха повече от седемнадесет или осемнадесет на брой.“

Един ден Хазрети Ебӯ Бекр Сиддйк каза:

³⁷⁴ Ебӯ Дāvуд, “Тереджджул”, 9; Тирмизй, “Либās”, 21; Ибн Мāдже, “Либās”, 36; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 118; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 428

³⁷⁵ Тирмизй, “Либās”, 39; Ибн Мāдже, “Либās”, 36; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 59; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 279

- Побеляхте, о, Расӯляллах!

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза:

- „Хӯд“, „Вāки’а“, „Мурселāt“, „Амме йетесāелӯне“ и „Изе’ш-шемси куввирет“ („Небе“ и „Теквйр“) ме накараха да побелея.“³⁷⁶

В тези сӯри се споменава много за състоянията в Дженнета и Джехен-нема. Любимият ни Пейгамбер побеля от мислене и тревожене за общността си.

Амр бин Шуайб казва: „Пратеникът на Аллах оформяше и скъсяваше благословената си брада.“

В благословен хадīs сведен от имām Тирмизй се казва: „**Не е от нас онзи, който не скъсява мустаците си.**“³⁷⁷

В друг благословен хадīs се казва: „**Брадата си оставете дълга, а мустаците – много къси.**“³⁷⁸

Ибн Абдулхакйм казва: „Мустаците трябва да се подстригват много късо, а брадата не трябва да се подстригва. Да се подстригва много късо не означава да се обръсне.“

Имām Невевй обяснява: „Правилното при подстригването на мустаците е да се подстригват така, че да се виждат контурите на устните.“

Учените съобщават, че подстригването на горната част на мустаците и удължаването на краищата им е мекрӯх.

Ибн Омер (*радияллāху анх*) казва: „Разказаха на Пратеника на Аллāху теāля за огнепоклонниците. Той каза: „**Те удължават краищата на мустаците си и бръснат брадата си. В такъв случай вие се разграничавайте от тях.**“³⁷⁹

Когато Ебӯ Умāме (*радияллāху анх*) каза на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*): „О, Пратенико на Аллах! Хората на Писанието подстригват брадата си, а мустаците си удължават.“, той (*салляллāху алейхи ве селлем*) отвърна: „**Вие подстригвайте краищата на мустаците си и удължавайте брадата си.**“

Ислямските учени съобщават, че скъсяването на мустаците колкото дължината на веждите е суннет (сунна). Също така е суннет пускането на брада, дълга колкото една шепа (в това число се смята и брадичката), и подстригването на по-дългата от нея. Оставянето на къса брада с намерението да се подчини на сунната е бид’ат*. Харām е. Обръсването на брадата с цел разпространяване и оповестяване на религията, осигуряване на средства за прехрана и възпрепятстване на появата на фитне* (раздор) е джāиз и необходимо. Това са оправдателни причини и не са неподчинение

³⁷⁶ Тирмизй, „Тефсийрул-Кур’ан“, 56; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 435; Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 74

³⁷⁷ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 280

³⁷⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 449; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 280

³⁷⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 439; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 281

или изоставяне на сунната, но не са оправдателни причини за извършването на бид'ат (нововъведение).

Лягането и спането на Пратеника на Аллах (салляллāху алейхи ве селлем)

Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем), когато лягаше в постелята си, лягаше на дясната си страна, слагаше дясната си длан под дясната си буза и отправяше следната ду'ā:

„О, Аллах мой! Отдадох се на Теб, обърнах лицето си към Теб, поверих делата си на Теб, опрях гърба си на Теб. Страхувам се от Твоето наказание и се надявам на Твоята милост. Няма на какво друго да разчитаме като убежище, освен на Твоята милост, няма от какво друго да се пазим, освен от Твоето наказание!

Може да се търси закрила само при Твоята милост и само с нея може да се постигне спасение.

Аз повярвах в Твоята Книга, която Ти низпосла, и в Твоя Пророк, когото Ти изпрати.

О, Господарю мой! С Твоето име легнах. Ако вземеш душата ми, бъди милостив към нея! Ако я върнеш, закрилай я така, както закрилай праведните Си раби.

О, Аллах мой! С Твоето име ще умра и с Твоето име ще възкръсна. Хамд на Аллах, Който ни храни, пои, обезпечавя всички наши нужди и ни предпазва. Колко много са хората, чиито нужди няма кой да обезпечи и няма кой да ги предпази. О, Аллах мой! Пази ме от Твоето наказание в Деня, в който ще събереш Твоите раби пред Себе Си!“

Когато се събуждаше казваше:

„Хамд на Аллах, Който ни съживява след като ни е умъртвил. При Него ще е и завръщането ни в Деня Къямет.“³⁸⁰

Когато влизаше в постелята си, отправяше следната ду'ā:

„О, Аллах мой, Повелителю на небесата и на земята, Повелителю на всяко нещо, Който разцепва семето и зрънцето, Който низпосла Теврāт, Инджил и Корāн! Търся закрила при Теб от злото на всеки злодей, защото Ти ги държиш за перчема!

О, Аллах мой! Ти Си Изначалният, няма нищо, което да е преди Теб! Ти Си Безкрайният, няма нищо, което да е след Теб! Ти си Явният, няма нищо освен Теб!“

Когато се събуждаше отправяше следната ду'ā: **„Няма друг бог, освен Теб! Пречист си! О, Аллах мой! Желая да опростиш греховете ми и ме дариш с милостта Си.**

³⁸⁰ Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 281

О, Аллах мой! Увеличи знанието ми! Не отклонявай сърцето ми, когато Си ми показал правия път. Дари ме с милостта Си, защото Ти Си най-опрощавация.“

Берā бин Азиб (*радияллāху анх*) разказва: „Пратеникът на Аллāху теāлй ми каза: **„Преди да си легнеш, извърши частично умиване като за намаз. След това легни на дясната си страна и изречи: “Отдадох се на Теб, обърнах лицето си към Теб, поверих делата си на Теб, опрях гърба си на Теб. Страхувам се от Твоето наказание и се надявам на Твоята милост. Няма на какво друго да разчитаме като убежище, освен на Твоята милост, няма от какво друго да се пазим, освен от Твоето наказание! Може да се търси закрила само при Твоята милост и само с нея може да се постигне спасение. Аз повярвах в Твоята Книга, която Ти низпосла, и в Твоя Пейгамбер, когото Ти изпрати.“**

Ако умреш през онази нощ, ще умреш с вродената си природа (ще умреш като мюсюлманин). Който произнесе това и умре през онази нощ, ще умре с вродената си природа (т.е. като мюсюлманин).“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: **„Когато някой от вас през нощта стане от постелята си, преди да легне отново, да я изтупа леко три пъти, защото не се знае какво е станало след него, какви неща са дошли и заели място там.**

Когато поиска да легне, да легне на дясната си страна и да изрече: „О, Аллах мой! Пречист си! О, Аллах мой, с Твоето име си слагам едната страна (т.е. лягам) и с Твоето име я вдигам. Ако вземеш душата ми, дари я с милостта и опрощението Си! Ако я върнеш отново, закрилай я така, както закриляш праведните Си раби!“

Когато се събуди, да каже: „Хамд на Аллах, Който даде здраве на тялото ми, възвърна ми душата и ми позволи да Го споменавам (зикр).“

Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*), срещайки излегнал се по корем мъж, му каза: **„Ето това е лягане, което никак не е любимо на Аллāху теāлй.“**

Шерйд бин Сувейд (*радияллāху анх*) разказва: „Пейгамберът ни видя един излегнал се по корем спящ човек, докосна го с върха на крака си и каза: **„Да се спи по този начин е най-нелюбимо на великия Аллах.“**

Спящият човек бе Абдуллах бин Тахфе от Есхāб-и суффе. Той разказва: „Когато една утрин се бях излегнал по корем в джамията, някой ме докосна с крак и попита:

- Кой е този?

- Аз съм Абдуллах бин Тахфе. – отговорих аз.

И какво да видя? Султанът на вселената стои пред мен.

Каза ми:

- **Да се спи по този начин е най-нелюбимо на великия Аллах.”³⁸¹**

³⁸¹ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 262; V, 426

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги бе с абдест. След отиване по нужда винаги извършваше частично умиване.

Начинът му на сядане

Ханзала бин Хизйам (*радияллāху анх*) казва, че е отишъл при Пейгамбера ни и го видял да седи по начин, който ние днес наричаме “сядане по турски”.

Джāбир бин Семўра (*радияллāху анх*) предава, че след изпълнение на утринния намāз до изгрева на слънцето Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) е седял “по турски”.

Любимият ни Пейгамбер никога не протягаше краката си срещу намиращите се пред него.

Шерйд бин Сувейд (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената се беше отбил у нас. В това време, аз седях, поставил лявата си ръка зад гърба си и облегат на половината си длан. Пратеникът на Аллāху теāля ми каза: „**Ти като тези, които са сполетени от гняв ли сядаш?!**“ (като юдеите)

Кайле бинти Махраме (*радияллāху анхā*) разказва: „Видях Пейгамбера ни да седи със смирение, обгърнал с ръце свитите към корема си колена.“³⁸²

Когато сядаше да се храни, сядаше съвсем обикновено. Хранеше се, сядайки на земята, и казваше: „**Сядам като всеки един раб и се храня като всеки един раб. Аз съм само един раб. Не е от мен онзи, който се отвръща от моята сунна.**“³⁸³

Веднъж, когато любимият ни Пейгамбер се хранеше, облягайки се, при него дойде Джебрāил (*алейхисселāм*) и му каза: „О, Мухаммед! Значи, ти се храниш като кралете?!“ Като чу това, Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) веднага седна на земята.³⁸⁴

Един ден при Мухаммед (*алейхисселāм*) дойде едно мелāйике заедно с Джебрāил (*алейхисселāм*). То му каза: „Вашият Господ ви поздравява и ви оставя да изберете между Пейгамбер-владетел и Пейгамбер-раб.“ Джебрāил (*алейхисселāм*) му направи знак да покаже смирение и Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) отговори: „**Да бъда Пейгамбер-раб.**“ След този ден Пейгамберът ни (*алейхисселāм*) никога не се храни на крак или облягайки се на нещо.

³⁸² Бухārй, “Исти’зāн”, 34; Ебў Дāvўд, “Едеб”, 25; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, V, 423

³⁸³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381

³⁸⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 380

Начинът му на хранене

Ебӯ Джухайфе (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената каза: **„Аз не се храня облегат.“**“³⁸⁵

Начините на облягане са три: облягане на една страна, сядане по турски, облягане на едната ръка и хранене с другата. Третият начин на облягане се порицава.

Когато се хранеше използваше трите си пръста – показалеца и двата съседни на него.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„Благодатта на яденето е в извършването на умиване (абдест), на миенето на ръцете, преди и след ядене.“³⁸⁶

„Който заспи без да премахне миризмата на месо и масло от ръцете си, да не обвинява никого, ако му се случи нещо.“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше една каравана (меден съд), наречена гарра. След изпълнението на намāза кушлук носеха тази каравана, пълна със серид (тирид – ястие от надробени парченца хляб и много месо), и я поставяха в средата. Веднъж, когато мюсюлманите се събраха около караваната, един бедуин видя Пейгамбера ни да сяда на колене, не се сдържа и каза: „Що за сядане е това?!“ Расӯлюллах (*алейхиссалляту весселām*) отвърна: **„Несъмнено, Аллах ме стори щедър раб, а не насилник и инат. Хайде, започнете да ядете отстрани и недейте да ядете от средата! Благодатта на яденето е в средата! Когато някой от вас иска да яде, да не яде откъм средата, а да яде откъм края, защото благодаратта се спуска в средата му.“**

Омер бин Ебӯ Селеме (*радияллāху анх*) разказва: „Аз бях момче, което се намираше под възпитанието на Султана на световите. Когато се хранех, ръката ми се движеше в блюдото. Султанът на вселената ми каза: **„О, синко! Произнеси Бесмеле, яж с дясната си ръка и се храни от своята страна!“** Това стана постоянният ми начин на хранене.“³⁸⁷

Любимият ни Пейгамбер казва: **„Когато прислужникът на някого приготви ядене за него и му го поднесе, да го накара да седне и да яде заедно с него, защото той (прислужникът) е понесъл горещината и дима по време на готвене. Ако отбягва да го направи, или ако яденето е малко, да сложи в ръката му няколко залька.“**

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не подценяваше нито едно ядене. Ако желаше, го изяждаше, ако не желаше, го оставяше и мълчеше. Зачиташе и най-малкото благо. Не хвалеше храната, която му харесваше, нито пък критикуваше онази, която не му се нравеше.

³⁸⁵ Тирмизӣ, *Шемāил-и Шерӣф*, 164; Кадӣ Ийād, *Шифā-и Шерӣф*, 86

³⁸⁶ Тирмизӣ, „Ет’име“, 39

³⁸⁷ Тирмизӣ, *Шемāил-и Шерӣф*, 204

След поставянето на яденето в средата, Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) отправяше следната ду'ā: „Аллāхумме бāрик ленā фимā резактенā векънā азāбеннār. Бисмиллях!“ и започваше да яде.

Майка ни Хазрети Āише (радияллāху анхā) разказва: „Султанът на вселената каза: **“Когато някой от вас пожелае да яде, да изрече „Бисмиллях“, да спомене името на великия Аллах. Ако забрави да спомене това преди ядене, да каже: „Започвам с името на Аллах и в началото и в края.“**“

От Умеййе бин Махшй (радияллāху анх) се предава, че един човек се хранел без да изрече бесмеле и Пейгамберът ни (aleyхиссалйту весселйм) го наблюдавал. Когато отнасял последната хапка към устата си, човекът казал: „**Започвам с името на Аллах в началото и в края.**“ Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) се засмял и казал: „**Шейтāнът продължаваше да се храни с него. Когато човекът спомена името на великия Аллах, шейтāнът повърна, не оставяйки нищо в стомаха си.**“

Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем), когато се обуваше, когато се сресваше, при извършване на частично и пълно умиване обичаше да започва винаги отдясно, когато взимаше нещо, го вземаше с дясната си ръка, когато даваше – даваше с дясната си ръка.³⁸⁸

„Когато някой от вас се обува, нека започне с десния крак, а когато се събува – с левия, така че десният да бъде пръв при обуването и последен при събуването!“

От Абдуллах бин Омер (радияллāху анх) се предава, че Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) е казал: „**Когато някой от вас ще се храни, нека се храни с дясната си ръка. Когато ще пие, нека пие също с дясната си ръка, защото шейтāнът се храни с лявата си ръка и пие с лявата си ръка.**“³⁸⁹

От бащата на Селеме бин Еквā се предава: „Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем), като видя един мъж от племето Ешджа, когото наричаха Бушр бин Раиюл'ир, да се храни с лявата си ръка, му каза: „**Яж с дясната си ръка!**“ Мъжът излъга, като каза: „Не мога да ям с дясната, нямам сили!“ Расūлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) каза: „**Да не ти достигат силите! Само високомерието и гордостта му го възпират да яде с дясната си ръка.**“ След това мъжът повече не можа да си вдигне ръката до устата.³⁹⁰

Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) казва: „**Аллах, Който е Азйз и Джелйл, несъмнено е доволен от раба, отправящ Му хамд след ядене и пиене.**“

³⁸⁸ Бухāрй, „Вузу“, 41

³⁸⁹ Муслим, „Ешрибе“, 142; Ебу Дāvуд, „Ет'име“, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 43

³⁹⁰ Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 45

Ебӯ Са'йд'ул'Худрӣ (*радияллāху анх*) разказва: „След храна Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправяше следната ду'а:

„Елхамду лилляхиллезӣ ат'аменā вe секāнā вe джааленā муслимйн“³⁹¹ (Хамд на Аллах, Който ни нахрани и напои, и ни стори мюсюлмани.)

Ебӯ Умāметулбāхилӣ (*радияллāху анх*) разказва: „След храна Расӯл (*алейхисселām*) отправяше и следната ду'а:

„Елхамду лилляхи кесїран таййибен мубāракен фийхи гайра мекфиййин веля муведдаин веля мустагнен анху Раббенā“³⁹²

„Елхамду лилляхиллезӣ кефāнā вe ервāнā гайра мекфиййин веля мекфурин.“

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че след храна Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) си измивал ръцете.

Любимият ни Пейгамбер не отдаваше значение на нищо земно.

От Абдуллах бин Месӯд (*радияллāху анх*) се предава: „Султанът на вселената беше легнал върху една рогозка и заспал. От рогозката му бяха останали следи по хълбока. Когато се събуди, разтрих хълбока му и му казах: „Нека баща ми и майка ми бъдат жертвани за вас, о, Пратенико на Аллāху теāлйā! Да бяхте ни казали да сложим върху рогозката нещо, което да ви предпази.“ „Една мека постеля да ви сложим?“ му казахме. Любимият ни Пейгамбер каза: **“За какво са ми земните неща? Моето отношение към земното е като отношението на конник, който остава на сянка под едно дърво известно време, след което го напуска и продължава пътя си.”**³⁹³

От Ебӯ Умāметулбāхилӣ (*радияллāху анх*) се предава, че Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: „Господарят ми, Който е Азїз и Джелїл, ми предложи да превърне в злато долината на Мекка. Аз казах: „Не искам, о, Господи! Нека един ден да съм сит, един ден – гладен. Когато съм сит да Ти се моля и да Те споменавам, а когато съм гладен да Те възхвалявам и да Ти благодаря.“³⁹⁴

Майка ни Хазрети Аїше (*радияллāху анхā*) разказва: “Семейството на Пейгамбера ни от пристигането му в Медїна до неговата смърт нямаха възможност три вечери поред да се нахранят с пшеничен хляб.”³⁹⁵ Храната им обикновено се състоеше от ечемичен хляб и фурми, и то в малки количества.

³⁹¹ Касталāнї, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 315

³⁹² Ибн Мāдже, “Ет'име”, 16; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 150; Касталāнї, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 315

³⁹³ Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 344; Касталāнї, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 334

³⁹⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381

³⁹⁵ Несāй, “Дахāйа”, 37; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 42; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 487

Преди смъртта си любимият ни Пейгамбер даде ризницата си като залог на един юдей на име Ебӯ Шахма в замяна на тридесет крини ечемик.³⁹⁶

Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) разказва: „Кълна се в Аллāху теāля, Който е изпратил Мухаммед (*алейхисселāм*) с истинската религия и Книга, че той от началото на пророческата си мисия до смъртта си, не е видял нито сито, нито е ял хляб, направен от пресято брашно.“ А когато я запитаха: „Тогава как ядяхте ечемика?“, тя отговори: „Издихвахме триците. До смъртта си, нито Султанът на вселената, нито семейството му, не се наядоха с ечемичен хляб два дни поред!

Кълна се в Аллāху теāля, в къщата на Пейгамбера ни четиридесет дни, нито кандило се палеше, нито огън.³⁹⁷

Минаваха месеци, в нито една от къщите на Пратеника на Аллāху теāля не се палеше огън, не се издигаше дим.

Минаваха два месеца, за семейството на Мухаммед (*алейхисселāм*) нито се печеше хляб, нито се готвеше.³⁹⁸

Когато се бяхме наситили на фурми и вода, Султанът на вселената почина.³⁹⁹

В стомаха на Пратеника на Аллāху теāля две различни храни в един ден не са се смесвали, когато ядеше фурми, не ядеше хляб, а когато ядеше хляб, не ядеше фурми. Ето, това е, което ме кара да плача!⁴⁰⁰

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: “Пейгамберът ни, до смъртта си, не съм виждал да е ял нито нещо върху хиван, нито хляб от чисто пшеничено брашно, нито печено агнешко месо.”⁴⁰¹ (Хиван – стол или маса, върху която се поставя храната.)

От Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) се предава, че Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отправял следната ду’ā: „**О, Аллах мой! На мое семейство, на семейството на Мухаммед, дай препитание, колкото да не умрат!**“

Любимият ни Пейгамбер се хранеше върху кръгла кожена покривка.

Не казваше пригответе ми това и това. Ядеше това, което имаше в наличност. Майка ни Хазрети Аише (*радияллāху анхā*) казва: „Пратеникът на Аллāху теāля идваше при мен и ме питаше: „**Има ли нещо за ядене?**“ Отговарях му, че няма. Тогава ми казваше: „**Тогава аз говея!**“⁴⁰²

³⁹⁶ Бухārй, “Буйу”, 33; “Рехн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 160; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV, 271; Тирмизй, “*Шемāил-и Шерйф*”, 334; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 307

³⁹⁷ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 119;

³⁹⁸ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 306

³⁹⁹ Бухārй, “Ет’име”, 41; Муслим, “Зухд”, 39; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 71; Тирмизй, “*Шемāил-и Шерйф*”, 366

⁴⁰⁰ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 306

⁴⁰¹ Ибн Асāкир, *Тārйху Димашк*, IV, 81

⁴⁰² Тирмизй, “*Шемāил-и Шерйф*”, 196

Един ден, когато беше дошъл отново, му каза: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Донесоха ни подарък.“ Попита ме: „**Какъв е той?**“, „Хайс.“ (ястие, приготвено от фурми, масло и сирене) отговорих аз. Каза ми: „**Но аз вече изразих намерение да говея.**“

Любимият ни Пейгамбер обичаше халва и мед, тирид от хляб, тирид от фурми, зеленчукови ястия. Когато му поднасяха мляко, казваше: „**В млякото има двоен берекет.**“⁴⁰³

От Абдуллах ибн Аббās (*радияллāху анх*) се предава: „Хāлид бин Велйд, Султанът на вселената и аз отидохме в дома на леля ми Меймуне бинти Хāрис. Умму Хуфейд беше подарила на Султана на световите чисто масло и мляко. Леля ми попита: „Да ви дам ли от млякото, донесено като подарък?“ Султанът на вселената каза: „**Може!**“ Леля ми отиде и донесе в един съд мляко. Султанът на вселената го взе и изпи от него. Аз се намирах от дясната му страна, а Хāлид бин Велйд от лявата. Подаде ми останалото мляко и ми каза: „**Изпий го ти, но ако желаеш, можеш да го дадеш на Хāлид!**“ „В изпиването на вашия остатък не бих предпочел никого пред себе си.“ казах аз. Тогава Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Когато Аллах нахрани, да каже: „Аллāхумме бāрик ленā фйхи ве ат’амнā хайран минху!**“ Когато Аллах напои с мляко, да каже: „Аллāхумме бāрик ленā фйхи ве зиднā минху!**“**, защото никаква храна и питие не може да замести млякото.“⁴⁰⁴

Мюсюлманите от Медйна, когато забелязваха първия плод на финиковата палма, го занасяха на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и той, взимайки го в ръка, отправяше ду’ā за изобилие. След това го даваше на най-малкото от децата. Казваше: „**Ако в един дом не се намират фурми, то членовете на това семейство са гладни.**“

Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) казва: „Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше ястие с тиква. Когато се поднасяше такова ястие, тиквата се избутваше откъм неговата страна. Съобщаваше, че от агнешкото месо най-вкусно бе месото от гърба.“⁴⁰⁵

Попитаха Умму Еййуб (*радияллāху анхā*): „Расўлюллах (*алейхисселām*) живя в дома ви седем месеца. Коя беше най-любимата му храна?“ Тя отговори: „Нито съм го виждала да заповяда да му сготвят нещо, нито пък да критикува ястието, което не харесва. Готвеше си кешкек. Виждахме, че го харесва, но това ястие се приготвяше веднъж на пет, шест или десет дни.“⁴⁰⁶

⁴⁰³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 393

⁴⁰⁴ Ебу Дāvуд, „Ешрибе“, 21; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 284; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 397; Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 220

⁴⁰⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 391-393; Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 188; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 310

⁴⁰⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 393

От Ебӯ Мӯсā'л Еш'арӣ (*радияллāху анх*) се предава: „Видях Султана на вселената да яде пилешко месо.“

Обичаше да яде ястието, останало на дъното на съда. Казваше: „**Ако някой омете блюдото си, това блюдо ще се моли за неговото опрощение.**“

Зелената фурма ядеше с пъпеш или с краставица. „**Топлината на едното неутрализираме със студенината на другото, а студенината на едното – с топлината на другото.**“⁴⁰⁷ казваше Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Също така се предава, че е казал: „**О, Ебӯ Зерр! Когато готвиш ястие с месо, сложи повече вода. Погрижи се за съседите си, като отделиш от него и за тях.**“⁴⁰⁸

„**Не е истински (зрял) вярващ онзи, който е сит, а съседът му гладен.**“

„**Служете на Аллах, хранете хората, разпространявайте приветствието (селям), за да влезете в Дженнета!**“⁴⁰⁹

„**Храната за един човек е достатъчна за двама, храната на трима е достатъчна за четирима, храната на четирима е достатъчна за осмина!**“⁴¹⁰

От Есмā бинти Ебӯ Бекр (*радияллāху анхā*) се предава, че Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръчвал да се захлупва яденето, докато заври и отмине парата му. Есмā е чула Расӯл (*алейхисселām*) да казва: „**Това е най-голямата благодат!**“

При превземането на Мекка Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отиде в дома на Хазрети Умму Хāнй, дъщерята на чичо му Ебӯ Тāлиб. Попита я: „**Имате ли нещо за ядене?**“ Умму Хāнй (*радияллāху анхā*) отговори: „Нямаме нищо, освен парченца сух хляб и оцет, но се срамувам да ви ги поднеса!“⁴¹¹ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Донеси ги и ги надроби във вода. Донеси и сол!**“ Заля ги с оцет и след като се нахрани благодари на Всевишния Аллах. След това каза: „**О, Умм Хāнй! Колко хубава подправка е оцетът! Не е лишен от подправка дом, в които има оцет!**“

Когато го запитаха: „Кое от питиетата е по-вкусно?“, отговори: „**Сладката и хладка вода.**“⁴¹²

Пиеше от сладката вода, донесена от Буйутуссукия, намираща се на два дни път от Медйна.⁴¹³

⁴⁰⁷ Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 213

⁴⁰⁸ Тирмизй, “Ет’име”, 30; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 149; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 232

⁴⁰⁹ Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 14; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 259; Хейсемй, *Меджмау’з-Зевāид*, V, 29

⁴¹⁰ Ибн Мāдже, “Ет’име”, 2

⁴¹¹ Тирмизй, “Ет’име”, 30; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 59; Ибн Асāкир, Тāрйху Димашк, IV, 243; Тирмизй, “Шемāил-и Шерйф”, 181; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 307

⁴¹² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 391

⁴¹³ Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 100; Хāким, *ел-Мустедрек*, IV, 154

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Който яде нещо, да яде с дясната ръка. Който пие нещо, да пие с дясната ръка, защото шейтāнът яде и пие с лявата ръка.**“

В друг хадīs-и шерїф се казва: „**Когато някой от вас пие нещо, да не диша в съда!**“ Както забрани дишането в съда с храна и вода, така забрани и яденето и пиенето от златни и сребърни съдове.

При пиене на вода поемаше два-три пъти дъх и казваше: „**Това е полезно и по-утоляващо.**“

„**Когато някой от вас пожелае да пие нещо, да не го пие на един дъх.**“

„**Не пийте на един дъх като камилите! Пийте на два или три дъха! Кажете „Бисмиллях“, преди да започнете да пиете, и „Елхамдулиллях“, след като си отдръпнете устата от съда с вода.**“⁴¹⁴

Неуфел бин Муāвийе (*радияллāху анх*) разказва: „Султанът на вселената, когато пиеше нещо, си поемаше три пъти дъх. В началото споменавахе името на Аллāху теāлї, изричайки Бесмеле, а в края, изричайки „Елхамдулиллях“ отправяше хамд към Аллāху теāлї.“⁴¹⁵

Майка ни Āише (*радияллāху анхā*) разказва: “Пейгамберът ни приготвената сутринта в мяха шира, изпиваше през нощта, а приготвената през нощта – изпиваше на сутринта.”

Измиването на ръцете преди и след храна, храненето и пиенето с дясната ръка, бяха от навиците на Пратеника на Аллāху теāлї (*салляллāху алейхи ве селлем*). Преди храна първо младите си измиват ръцете, а след храна – възрастните.⁴¹⁶

Яденето откъм края на лицата и от своята страна, въздържането от ядене на много топла храна и помирисването му, сядането върху глезена на левия крак, изправяйки десния свит към корема, е от сунната на Мухаммед (*алейхисселām*). Използването на сол в началото и в края на яденето е също от сунната и е здравословно. Султанът на вселената не одобряваше неговоренето изобщо по време на храна, защото така постъпваха огнепоклонниците.

Всеки мюсюлманин е длъжен да знае ислямските знания за хранене и пиене. Те трябва да се научават преди знанията за ибāдетите. Едно от първите нововъведения в исляма (бид’ат) е яденето до насита. Ежедневната консумация на месо е вредно за сърцето, а ограничаването му води до промени в характера и поведението на човека. Хубаво е да се яде върху софра, т.е. върху покривка, постлана на земята. Яденето на растителна храна е много здравословно. Софрата, върху която не присъства растителна храна, е оприличена на безразсъден старец.

⁴¹⁴ Тирмизї, “Ешрибе”, 13

⁴¹⁵ Тирмизї, “Шемāил-и Шерїф”, 228

⁴¹⁶ Муслим, “Ешрибе”, 142; Ебу Дāвуд, “Ет’име”, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхакї, *ес-Сунен*, II, 43; Касталāнї, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 315

Имām Джа'фер Сāдик казва: „Който желае много имущество и много деца, да яде много растителна храна!“

Първо трябва да се седне на софрата, след това да се донесе храната. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Аз съм раб и се храня като тях, сядайки на земята!**“⁴¹⁷

Не трябва да се яде много и без да се изпитва глад. Трябва да се стане от софрата преди да се почувства пресищане, не трябва да се смее, без да има нещо изумително. Пейгамберът ни (*aleyхиссалйātu весселйām*) казва: „**В основата на добрините стои гладът, в основата на злините стои ситостта.**“ Колкото е по-голям гладът, толкова по-вкусна е храната. Ситостта води до лесно забравяне, заслепява сърцето, опиянява като алкохолните напитки. Гладът пречиства разума, излъсква сърцето.

Не трябва да се яде и пие с хора, вършещи злини и грехове. Горещото ядене трябва да се остави да изстине захлупено. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Яжте с дясната ръка и пийте с дясната ръка!**“ Хлябът взимаше в дясната си ръка, а динята ядеше с лявата.

Отчупването на хляба трябва да се извършва с двете ръце⁴¹⁸, хапките трябва да са малки и да се предъвква добре. Не трябва да се гледа наляво и надясно, или към небето, а да се гледа в храната. Да не се отваря много устата и да не се избърсват ръцете в дрехите. При кашляне и кихане главата трябва да се извърне назад.

Не е редно да се сядат непоканен на софрата, да се яде повече от всички. След храна трябва да се отправи ду'ā. Трябва да се яде бавно и с намерението енергията от храната да не се изразходва за вършене на грехове. Да се мисли за равносметката в Съдния ден. Трябва да се възнамерява с тази храна да се подсили тялото за вършене на ибāдети. Не трябва да се досажда на никого, изричайки му повече от три пъти „Яж!“ Докато не се нахранят гостите, стопанинът не трябва да спира да яде.

Любимият ни Пейгамбер ядеше малко. Отдаваше голямо значение на това.

Сърцето на човека е като пшеницата в нивата, а храната е като дъжда. Както голямото количество вода кара да гние пшеницата, така и голямото количество храна убива сърцето. „**Всевишният Аллах не обича онзи, който много яде и много пие.**“ казва Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Съветваше една трета от стомаха да се отдели за храна, една трета за вода и една трета – за въздух, т.е. да остане празен. Прекомерното ядене отключва болестите, а малкото ядене действа като лекарство. Храната за един човек е достатъчна за двама.

⁴¹⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 381; Кādй Ийād, *Шифā-и Шерйф*, 86

⁴¹⁸ Муслим, „Ешрибе“, 142; Ебӯ Дāvӯд, „Ет'име“, 20; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 8, 33; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 43; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 315

Гостът не трябва да очаква от стопанина нищо повече от хляб и сол. Стопанинът трябва да нагости госта си с нещо, да му полива вода, за да си измие ръцете. Халифът Хārūн Решīд поливаше на гостите си вода с ибрик. Това, което се хареса на гостенина, трябва да се даде в устата му. Ако гостенинът изпусне нещо на чисто място, трябва да се вземе и да му се подаде, но ако се е замърсило, да се остави на котките и другите животни. По този начин благодатта на дома се увеличава, че чак достига до внуците. Ако не се вземе падналото от земята, го изяжда шейтāнът. Суннет е да се избърсват остатъците от храна в съда. Върху остатъка от хошав или айран трябва да се сипе вода и разклащайки, да се изпие. Голям севāб е. Оставянето на остатъци от храната е джāиз. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше да яде остатъка на мюсюлманина.

Почистването на зъбите след храна с мисвак или с клечки за зъби е суннет. Устната хигиена е важна за всеки. Чистотата подсилва вярата. След храна се отправя ду'ā за изобилие, милосърдие и опрощение на стопанина. След това се иска разрешение за ставане и гостът кани стопанина да им гостува.

По време на храна не трябва да се говорят отвратителни и ужасни неща; да се говори за смърт, за болести; да се поглежда към ястията, които се сервират; да се вземе втора хапка в ръка, преди да е погълната първата; да се става от софрата за нещо, дори и за намāз. Намāзът трябва да се изпълни преди храна, но ако приготвените ястия ще изстинат или ще се развалят, и ако времето е достатъчно за изпълнението му след храна, трябва да се яде преди намāза. От софрата трябва да се стане след вдигане на храната. Не трябва да се яде на крак или в движение.

Не трябва да се ляга без да се премахне миризмата от месо или друго ядене по ръцете и устата. Трябва да се измият и ръцете на децата. Не трябва да се ляга сит. Трябва да се поеме храна, колкото е необходимо. Поемането на повече от необходимото е разточителство. Приборите, в които се поставят течности и храна трябва да са с похлупак. Не трябва да се пие от река, от басейн, навеждайки се, също и от отвора на ибрик, на стомна, от счупената страна на чаша.

През лятото трябва да се пие хладка вода. Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше да пие хладък шербет. Водата земзем може да се пие на крак. Пътникът може да пие всякаква вода на крак. Не трябва да се пие вода на гладно. Водата трябва да се пие бавно.

Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) обичаше ястието кешкек. Приготвянето на това ястие, което подсилва човешкия организъм, научи от Джебрāил (*алейхисселām*). Всички пейгамбери са се хранели с ечемичен хляб. Също така обичаше сладко от тиква, супа от леща, дивечово и агнешко месо. От агнешкото месо обичаше месото от бута, гърба

и плешката. От ярешкото – месото от плешката. Ярешкото месо е лесно смилаемо и подходящо за всеки.⁴¹⁹

Месото на мъжките животни е по-лесно смилаемо от месото на женските, червеното месо е по-лесно смилаемо от бялото. От гледище на смилаемост и вкус овчето месо и краве млякото са за предпочитане. От дивечовото месо най-вкусно е месото на елена. Заешкото месо е позволено. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) ядеше такова месо. Помага при уриниране. Консумирането на голямо количество от него предизвиква безсъние. Птичето и пилешкото месо е полезно за всеки. От месото на домашните птици най-хубаво е пилешкото.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Какъв хубав хранителен продукт е оцетът!**“ Оцетът е най-полезният хранителен продукт. Фурмата и гроздето са и плод, и ястие. Ядат се с хляб. Яденето на грозде с хляб, на фурми, на стафида, на орехи, на бадеми е суннет. Да се ядат фурми самостоятелно също е суннет. Медът е лекарство. Седемдесет пейгамбера са отправяли ду’а за него.

Расуллюлах (*салляллāху алейхи ве селлем*) много обичаше да яде фурми. Ядеше ги с пъпеш и с диня. Пъпешът и динята пречистват бъбреците, премахват главоболието, предизвикват изхвърлянето на глистите, подсилват зрението. Любимият ни Пейгамбер много обичаше хладките шербети.

При ядене на ястие с ориз трябва да се произнася салева̄т.

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръча яденето на баклата с шушулките. За черния кимион (*хаббетуссевдā*, челебитка) казваше, че **е лек за всички болести**. Яденето на орех със сирене е много полезно. Яденето им поотделно е вредно, трябва да се ядат с нещо друго. Семките на гроздето са вредни. Султанът на световите държеше чепката грозде в лявата си ръка и ядеше с дясната. Дюлята успокоява сърцето и заличава тъгата. В пъпеша, динята и нара се съдържа капка от водата на Дженнета. Нарът трябва да се яде самостоятелно, без да се губи от него дори една капка. Помага при сърцебиене, подсилва стомаха. Сокът му, изстискан от зрънцата и от месестата му част, прочиства жлъчката, премахва запека. Смокинята успокоява сърцето, премахва болките в храносмилателната система.

Яденето на краставица със сол, на орехи с фурми и мед е от сунната. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) препоръчваше консумирането на тученицата и патладжана и посъветва патладжана да се приготвя със зехтин. Целината (керевиз) се използва при забравяне, помага при уринирането, стимулира образуването на кръвта и майчиното мляко, пречиства черния дроб. Артишокът (ангинар) спомага за разтварянето на камъните в жлъчния мехур, изчиства кръвта, намалява симптомите при втвърдяване на вените и артериите, премахва изпотпяването и неприятната миризма.

⁴¹⁹ Тирмизӣ, “Шемāил-и Шерїф”, 188

При пристигане в чужда страна е полезно да се яде най-напред малко пресен лук. Лукът стимулира имунната система. Яденето на керевиз след лука премахва лошият дъх в устата. Растението седефче също помага при лош дъх в устата. В последното ястие на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съдържаше лук. „**Лука и чесъна яжте сготвени.**“ казва Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Мелйикетата не обичат тяхната миризма. Ряпата помага при уриниране, облекчава храносмилането.

Поведението на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) в дома и извън него

От Хусейн (*радияллāху анх*) се предава: „Попитах баща си за заниманията на Пейгамбера ни (*алейхиссалйātu весселйāм*) в дома му. Разказа ми следното:

„Времето след влизането в дома си Пратеникът (*салляллāху алейхи ве селлем*) беше разпределил за служене на Аллāху теāлйā, за семейството си и за себе си. А времето, отделено за себе си, го беше разпределил за себе си и за хората. В това време при него влизаха само най-видните му сподвижници. Чрез тях той (*салляллāху алейхи ве селлем*) предаваше на хората религиозните знания.

Времето, отделено за хората от общността си, разпределяше според техните степени и ги приемаше според това. Нуждите, проблемите на мюсюлманите бяха различни – някои идваха при него с един проблем, някои с два, а някои с повече.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се занимаваше с религиозните им проблеми, отговаряше на въпросите им и казваше: „**Тези, които са тук да предадат моите думи на тези, които не са тук. Съобщете ми проблемите на онези, които не могат лично, идвайки при мен, да ми ги съобщят. Несъмнено, на моста Сърāt (Сирāt) Аллāху теāлйā ще стори стабилни краката на съобщаващия проблемите на тези, които не могат да ми ги съобщят.**“

При Султана на световите не се говореше за нищо друго, а и самият той не приемаше с друго. Влизащите при него, влизаха с желанието да научат нещо и излизаха изпитали насладата на най-висшата наука.“

Хазрети Хусейн попита баща си за поведението на любимия ни Пейгамбер извън дома. Разказа му следното:

„Султанът на вселената не говореше навън. Говореше само, ако думите му ще са полезни за мюсюлманите, ако думите му ще ги сблизат.

Оказваше добър прием на най-способния човек на всяко племе и го правеше управител на племето си.^{418 420} Не лишаваше никого от приветливото си лице и прекрасния си нрав.

Когато не виждаше някой от сподвижниците, питаше за него. Хвалеше доброто, а лошото порицаваше. Всяка негова работа беше обмислена. Не спираше да предупреждава мюсюлманите, от страх да не попаднат в нехание (гафлет). Притежаваше пълна дарба за служене. Близките нему, бяха най-достойните сред хората.

За него най-достоеен от сподвижниците и с най-висока степен беше този, който помагаше на нуждаещия се. Не сядаше и не ставаше, без да спомене името на Аллāху теāля.

Не набелязваше място за себе си на събирания и забраняваше това да се прави. Когато влизаше при група седящи хора, сядаше най-отзад, заповядваше и на мюсюлманите да постъпват по същия начин. Оказваше такъв добър прием на седящите с него, че на всеки един от тях му се струваше, че той е най-скъп за него от всички. Проявяваше търпение към седящия до него или идващия при него с някакъв проблем, и го изслушваше. Когато някой поискаше нещо, не му отказваше, даваше му, или го връщаше с блага дума.

Беше милостив баща за тях. При него всички имаха равни права. Меджлисът на любимия ни Пейгамбер беше меджлис на знанието, на свенливостта, на търпението и на сигурността. В неговия меджлис нито се говореше на висок глас, нито се обвиняваше някой, нито пък се разкриваха недостатъците и грешките на някого. Намиращите се в неговия меджлис бяха равни, превъзходството на единия над другия беше само по богобоязливост. Всички те бяха скромни.

Оказваше уважение към възрастните, беше състрадателен и милостив към малките, помагаше на нуждаещите се, закриляше чужденците.

Беше винаги приветлив, благоденствен. Обичаше да прощава. Не беше коравосърдечен. Не спореше с никого. Не крещеше и не говореше лоши думи. Не порицаваше никого. Не беше скъперник. Замълчаваше, когато виждаше нещо нехаресвано от него. Не позволяваше на уповащия да попадне в отчаяние, не разкриваше недоволството си.

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) странеше от три неща: от спречкване с хората, от многото говорене и от занимаването с безполезни неща.

Не порицаваше никого, не търсеше недостатъците на никого, не казваше думи, от които няма благоденствие.

Когато говореше, намиращите се при него стояха неподвижно и безшумно, сякаш птичка беше кацнала върху главите им. Когато спираше да

⁴²⁰ Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 254; Вāкидй, *ел-Мегāзй*, III, 925; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 262

говори, всеки казваше това, което има за казване, но в никакъв случай не спореха пред него.

Когато някой говореше при него, другите мълчаха. За него думите на говорещия последен и говорещия първи бяха еднакви.

Когато присъстващите в неговия меджлис се смееха за нещо, и той се смееше с тях, когато се удивляваха пред нещо, и той се удивляваше с тях.

Търпеше грубите думи на идващите при него чужденци, за да постъпват и сподвижниците като него.

Казваше: **„Когато видите някой нуждаещ се да иска това, от което се нуждае, помогнете му да го получи.“**

Не приемаше неистинското хвалене. Не прекъсваше никого, освен в случаите, когато се потъпкваше нечие право. В такива случаи или прекъсваше говорещия, или напускаше меджлиса.

Не казваше „Не!“ за нещо, което се искаше от него. Когато се искаше нещо, което би искал да го направи, казваше, че ще го направи, но когато се искаше нещо, което не би искал да го направи, мълчеше и от това негово мълчание се разбираше, че не иска да го направи.

Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) се грижеше за земното и отвъдното щастие на хората. Когато в една от битките го бяха помолили да отпрати ду'а за унищожението на неверниците, беше казал: **„Не съм изпратен, за да кълна или за да бъдат наказани хората. Изпратен съм, за да сторя добрини на всички. Изпратен съм, за да постигнат хората мир.“**

В 107 айет на сūra „Енбия“ се казва, меал: **„Изпратихме те като милост за световете.“**

Хинд бин Ебӯ Хāле (*радияллāху анх*) описва походката на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) по следния начин:

„Султанът на вселената стъпваше здраво на земята, крачките му бяха големи. Не се клатеше, вървеше спокойно, наведен напред, като че ли слизаше от високо място.“

Когато искаше да види нещо, обръщаше цялото си тяло. Не се оглеждаше наоколо. Към земята гледаше повече, отколкото към небето. Към небето гледаше с крайчеца на окото си. Вървеше след сподвижниците си. При среща с някого, пръв той поздравяваше.

Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*) казва: „Не съм виждал друг да ходи побързо от Султана на вселената, сякаш земята се огъваше заради него. Ние полагахме големи усилия, за да го настигнем, а той изобщо не се насилваше.“⁴²¹

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Пейгамберът ни, когато се ръкуваше с някого не отдръпваше ръката си, докато отсрещният не го

⁴²¹ Гирмизй, „Менāкиб“, 12; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 350; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 380; Ибн Асāкир, *Тāрйху Димашик*, III, 267; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 282

направи. Докато отсрещният не си отвърнесе лицето, той не отвърщаше лицето си от него.“

Пак от него се предава: „Попитахме Султана на вселената: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Да се покланяме ли едни на други?“, „**Не!**“ отговори той. „А да се прегръщаме ли?“ попитахме ние. „**Не, но се ръкувайте!**“⁴²²

От Берā бин Азиб (*радияллāху анх*) се предава, че Пейгамберът ни (*алеихиссалйту весселйм*) е казал: „**Ако двама мюсюлмани се поздравят и ръкуват при среща, ще бъдат опростени още преди да се разделят.**“

Султанът на вселената бе винаги замислен. Мълчанието му бе по-дълго от говоренето му. Не произнасяше безполезни слова. Започваше речта си с името на Аллāху теāлй и я завършваше с името на Аллāху теāлй. Говореше кратко и ясно. Използваше смислени и логични думи. Винаги казваше самата истина, не изговаряше една дума нито в повече, нито в по-малко.

Не огорчаваше и не пренебрегваше никого. Зачиташе и най-малкото благо.

Нищо земно не го ядосваше, но когато се потъпкваше някакво право, не се успокояваше, докато истината не намери своето място.

Никога не се ядосваше за себе си и не отмъщаваше за себе си. Когато искаше да покаже нещо, не го правеше с пръста си, а с цялата си ръка. Когато се удивляваше и изненадваше, обръщаше ръката си наопаки, т.е. ако дланта му бе насочена към небето, обръщаше я към земята, и обратно. Когато говореше, правеше движения с ръката си, дясната си длан удряше по вътрешната част на левия си палец. Когато се ядосваше, веднага се успокояваше и не показваше яда си.

Когато се радваше и успокояваше, затваряше очи. Не се смееше на глас, а само се усмихваше. Когато се усмихваше, се виждаха белите му като бисери зъби.⁴²³

От Ебӯ Са’йд ел-Худрй (*радияллāху анх*) се предава: „Пратеникът на Аллāху теāлй даваше трева на животните, връзваше камилата, метеше, доеше овцете. Шиеше разпорените си обувки, кърпеше дрехите си.⁴²⁴ Хранеше се заедно с прислугата си. Помагаше на слугата си, когато мелеше с ръчната мелничка. Ходеше на пазар и сам носеше поупката. При среща с беден, богат, голям или малък, пръв той поздравяваше и пръв той си подаваше благословената ръка, за да се ръкува с тях.

Отнасяше се еднакво и към роба, и към господаря, и към тъмнокожия и към белия човек. Отзоваваше се на поканата на всеки. Не омаловажаваше това, което му поднасяха, колкото и малко да беше. Обичаше да прави добро и беше в добри отношения с всеки. Беше усмихнат и сладкодумен. Когато говореше, не се смееше.

⁴²² Ибн Мāдже, „Едеб“, 15

⁴²³ Кāдй Ийāд, *Шифā-и Шерйф*, 132

⁴²⁴ Тирмизй, „Шемāил-и Шерйф“, 343

Изглеждаше тъжен, но не беше навъсен. Беше скромен, но не беше непочтен. Имаше внушителна фигура и будеше страхопочитание, но не беше груб. Беше нежен и щедър, но не беше разточителен. Беше милостив към всеки. Не очакваше нищо от никого. Който иска щастие и спокойствие, трябва да бъде като него.“

Расуллюлах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е прекрасен пример за подражание и всеки мюсюлманин трябва да се старае да прилича на него.

Всеки мюсюлманин трябва да приеме морала на Аллāху теāлйā, защото Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Приемете морала на Аллāху теāлйā.**“. Едно от качества на Всевишния Аллах е Сеттār, т.е. Прикриващ греховете. Мюсюлманите също трябва да прикриват недостатъците, пороците на своите братя. Всевишният Аллах е Опрощаващ греховете. Мюсюлманите също трябва да си прощават. Всевишният Аллах е Щедър (Керй̄м) и Милостив (Рахй̄м). Мюсюлманите също трябва да са щедри и милостиви.

Прекрасните черти на Расуллюлах (*алейхисселй̄м*) са многобройни. Всеки мюсюлманин трябва да ги научи и да се стреми да бъде такъв. Единствено така ще бъде възможно за един човек да се сдобие с щастieto и в двата свята и със застъпничеството на Султана на двата свята.

Облеклото му

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше една одежда от хибера (йеменски плат на раета, изтъкан от памук и лен), която много обичаше да носи. Имаше и два изара (изар – парче плат, с което се обвива тялото от кръста надолу). Имаше и вълнен изар, върху който бяха изобразени линии, наподобяващи камилски седла. С него излизаше и навън.

От Ебӯ Бурде (*радияллāху анх*) се предава: „Когато посетихме Хазрети Аише, тя ни извади една дреха от сплъстена вълна, наричана мулеббеде, и един дебел йеменски изар и заклевайки се, каза: „Ето с тези дрехи беше облечен Пратеникът на Аллāху теāлйā, когато му беше взета душата.“⁴²⁵

В студените нощи Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) изпълняваше молитвата намāз с вълнен изар, който не бе нито грубо тъкан, нито пък фино тъкан.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи, че мъжете мюсюлмани могат да пуснат изара си до средата на крака и малко по-надолу, но не трябва да го пуснат до глезените. Съобщи, че в Деня Къймет Всевишният Аллах няма да погледне с милосърдие мъжете, влачещи изарите си от високомерие. На Джāбир бин Сулейм (*радияллāху анх*) каза: „**Вдигни изара си до средата на крака! Ако не можеш, го пусни до глезените си!**

⁴²⁵ Муслим, „Либās”, 57; Ебӯ Дāvӯд, „Либās”, 7; Ибн Мāдже, „Либās”, 1; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 453; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 326

Въздържай се от това, да го пускаш толкова дълго, че да се влачи по земята. Защото това е признак на надменност, а Аллах не обича надменността!⁴²⁶

Затова Абдуллах бин Омер пускаше изара си до средата на краката си, ризата си пускаше върху него, а върху ризата си обличаше рида.

Дължината на хадрабийската рида, която Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) обличаше при приемане на делегации, бе четири аршина, ширината ѝ – два аршина и една педя, а стойността ѝ бе един дирхем. Цветът ѝ бе зелен. Тази одежда по време на управлението на халифите се уви-ваше с плат и се съхраняваше при тях. Халифите я обличаха в празничните дни.

Имаше две одежди и една риза, произведени в Сухар (град в Оман). Ризата се наричаше Сухарй. Любимата дреха на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе камис – риза, изработена от плат, изтъкан само от памучни нишки. Дължината на ръкавите на ризите му бяха до китката на ръката.

Имаше и риза от йеменски плат, изтъкан от единични памучни нишки. Ризите от тази тъкан, която се произвеждаше в Сухул (селище в Йемен) се наричаха Сухулия. Сред даровете, изпратени му от негуса, имаше една риза и едно долно белъо.

Имаше и бяла одежда. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва: „**Обличайте белите от дрехите ви! Живите от вас да обличат бели дрехи, а починалите увийте в бели савани, защото те са най-хубавите ви дрехи!**“⁴²⁷

Обличаше и зелена одежда. От Ебӯ Римсе (*радияллāху анх*) се предава, че е видял Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) в зелена одежда, състояща се от две части.⁴²⁸

Обличаше и червено (шарено) хулле (облекло, състоящо се от две парчета плат на червени райета). От Берā бин Āзиб (*радияллāху анх*) се предава: „Не съм виждал сред облечените в червено (шарено) хулле и с коса, стигаща до месестата част на ушите, по-красив от Пратеника на Аллāху теāля.“⁴²⁹ Имаше и едно червено джуббе, което обличаше в петъчните и в празничните дни, едно йеменско джуббе и едно джуббе с тесни ръкави, произведено в Шам, което обличаше във военните походи.

А джуббето, изработено от използващата се за направата на дрехите на персийските шахове тайласанска тъкан, с атлазено парче на яката и атлазен кант на ръкавите, обличаше в битките, при среща с врага. До смъртта на Хазрети Āише това джуббе се намираше при нея. След това го взе Есмā

⁴²⁶ Ебӯ Дāvуд, “Либās”, 27; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 325; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 321

⁴²⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 449

⁴²⁸ Тирмизй, “Едеб”, 48; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 450; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 97

⁴²⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 450

бинти Ебӯ Бекр (*радияллāху анхā*). С водата, в която потапяха това джуббе, се къпеа болните и намираха изцеление.⁴³⁰

Владетелят на Думетулджендел Укейдир изпрати на любимия ни Пейгамбер атлазеното джуббе на убития си брат Хассан, извезано с палмови листа от златна сърма. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) го облече, качи се на минбера и седна. След малко, без да промълви нито една дума, слезе от минбера. Мюсюлманите докосваха джуббето, гледаха го и му се възхищаваха. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ги попита: **„На неговата красота ли се удивлявате? Много ли го харесахте?“**, „Не сме виждали по-хубава дреха.“ казаха те. Султанът на вселената отвърна: **„Кълна се в Аллāху теāлй, в Чиято Длан е съществуването ми, че кърпите на Саад бин Муāз в Дженнета са по-красиви и хубави от това, което виждате.“**

Веднъж облече подарения му атлазен кафтан и отиде в джамията, за да изпълни намāз. Като се върна оттам, веднага го съблече с погнуса и каза: **„Не подхожда на богобоязливите да обличат такава дреха!“** След това изпрати тази дреха на Хазрети Омер. Попитаха го: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Защо толкова бързо съблякохте тази дреха?“, **„Джебрāил ми забрани да я обличам.“** отговори той. Омер (*радияллāху анх*), плачейки, дойде при Султана на вселената и му каза: „О, Расӯляллах! Изпратили сте ми дреха, която не искате да обличате. Какво да я правя?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) му каза: **„Аз не съм ти я изпратил, за да я обличаш, а за да я продадеш.“** Тогава Хазрети Омер продаде дрехата за две хиляди дирхема.

Византийският император пък подари един атлазен кюрк с дълги ръкави, извезан със златна сърма. Когато го облече, хората го попитаха: „О, Пратенико на Аллāху теāлй! Това от небето ли слезе за вас?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: **„Много ли го харесахте? Кълна се в Аллах, в Чиято Длан е съществуването ми, че дори и една кърпа от кърпите на Саад бин Муāз в Дженнета е по-хубава от него.“**

След това изпрати този кюрк на Джа’фер бин Ебӯ Тāлиб (*радияллāху анх*) и когато той го облече, Султанът на пейгамберите му каза: **„Аз не съм ти го изпратил, за да го обличаш!?“** Тогава Хазрети Джа’фер попита: „Като няма да го обличам, какво да го правя?“ Пейгамберът ни (*алейхиссалйту весселйм*) каза: **„Изпрати го на негуса!“**

Също така му бе подарена една дреха от копринен плат с жълти линии, наречена Сийера, която се състоеше от две части. Пратеникът на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) я изпрати на Хазрети Али. Когато видя, че Хазрети Али я е облякъл, по лицето на Пратеника на Аллāху теāлй се забеляза, че се ядоса. Каза му: **„Аз не съм ти я изпратил, за да я обличаш, а за да я разкъсаш за направата на забрадки за жените.“** Тогава

⁴³⁰ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 327

Хазрети Али я разкъса на парчета и тези парчета разпредели между жените от семейството на любимия ни Пейгамбер.

Сред даровете, изпратени от негуса, имаше и едно египетско палто.

Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) обличаше и черна вълнена одежда. От Хазрети Аише се предава: „За Пратеника на Аллāху теāля беше изработена една вълнена черна одежда. Когато я облече, се изпоти и усети миризмата на вълна. Веднага я съблече и я остави, защото той харесваше само приятния аромат.“

Хазрети Омер видя на пазара, окачена на вратата на джамията, да се продава една копринена одежда от две части, донесе я на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и каза: „О, Расūляллах! Купете това и го обличайте в петъчните и в празничните дни, и когато пристигат делегации.“ Любимият ни Пейгамбер каза: „**Това е одеждата на онези, които са лишени от дял в отвъдния живот. Обличат я само лишените от дял в отвъдното.**“ След това изпрати на Хазрети Омер едно атлазено джуббе. Получавайки това джуббе, той отиде при Султана на вселената и му каза: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Чух ви да казвате: „Това е одеждата на онези, които са лишени от дял в отвъдния живот. Обличат я само лишените от дял в отвъдното.“ А сте изпратили на мен това джуббе!?“ Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Не съм ти го изпратил, за да го обличаш, а за да го продадеш и със спечеленото от него да си обезпечиш нуждите.**“

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„**Аллах се отвръща от обличащия се с цел известност и показност, докато не престане (да върши това). В Съдния ден ще му облекат дрехата на унижението!**“

„**Онзи, който облича дреха с цел известност и показност, в Деня Къямет Аллах ще го облече с подобна дреха.**“ „**После ще я запали.**“

От Сехл бин Саад (*радияллāху анх*) се предава: „Една жена донесе на Расūлюллах (*алейхисселām*) ръчно тъкан плат бурде (плат, с който се покрива тялото) и каза: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Изтъках го със собствените си ръце и го донесох, за да ви облека.“ Пратеникът на Аллāху теāля прие нейния подарък, защото имаше нужда от него. След това излезе при нас, покрит с него. Един човек от джемаата докосна с ръка наметалото и каза: „О, Расūляллах! Много хубаво наметало! Може ли да ми го дадете?“ „**Може**“ отговори Пратеникът на Аллāху теāля. След като поседя в джамията, се прибра в дома си. Сгъна наметалото и го изпрати на този човек. Хората укориха човека, казвайки му: „Не постъпи правилно! Поиска нещо, което Пратеникът на Аллāху теāля обличаше и имаше нужда от него!?! А знаеш, че Расūлюллах не отказва на искация.“ Човекът им отговори: „Кълна се в Аллāху теāля, аз не го поисках, за да го обличам, а за да ми послужи

за саван в деня на моята смърт. И наистина, в деня на неговата смърт този плат му послужи за саван.⁴³¹

Връхната дреха, дадена на Кааб ибн Зухейр

Когато в Тебук Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) сключи мирно споразумение с народа на Ейле, гарантиращо тяхната сигурност и безопасност, им подари в знак за сигурността им една връхна дреха. Впоследствие тази връхна дреха бе купена от Ебул Аббās Абдуллах бин Мухаммед от рода Аббās за триста дирхема и се предаваше от поколение на поколение. Когато в празничните дни халифите излизаха навън, обличайки тази одежда и вземайки в ръка тоягата на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), сърцата на мюсюлманите настръхваха и им причерняваше пред очите.

Известният арабски поет Кааб бин Зухейр отиде при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*), за да се извини и да приеме исляма, и когато прочете своята касида „Банет Суад“, съдържаща следното двустиише: „Без съмнение, Пратеникът на Аллāху теāлйā е светлина, показваща правия път и меч от острите мечове на Аллāху теāлйā, изтеглен от ножницата, за да премахне всяко зло.“, любимият ни Пейгамбер съблече връхната си дреха и я облече на него.⁴³²

По време на своето управление Хазрети Муāвийе отправи молба до Кааб бин Зухейр да му продаде тази дреха на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и му изпрати десет хиляди дирхема, но Кааб бин Зухейр отказа с думите: „Относно обличането на наметалото на Расулюллах, не бих предпочел никого пред себе си!“.

След смъртта на Кааб бин Зухейр, Хазрети Муāвийе я купи от синовете му за двадесет хиляди дирхема. След това дрехата се предаваше от халиф на халиф.

След края на управлението на Омаядите връхната дреха бе купена от първия халиф на Аббасидите Ебул Аббās Сеффāх бин Абдуллах бин Мухаммед за триста дирхема. Халифите я обличаха в празничните дни. При убийството на халиф Муктедир тази одежда бе изцапана с неговата кръв. По-късно Аббасидите я занесоха със себе си в Египет. Когато Селим I Явуз завладя Египет и стана халиф, връхната дреха, заедно с други свещени реликви, бяха пренесена в Истанбул.

Днес връхната дреха на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съхранява в „Двореца Топкапъ“. Тя е изработена от черен вълнен плат. Дължината ѝ е 1,24 см. и е с широки ръкави. Подплатена е с грубо тъкан кремав вълнен плат. В дясната страна на предната ѝ част лип-

⁴³¹ Ибн Мадже, „Либās“, 1; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, V, 333; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 454; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 346

⁴³² Ибн Хишām, *ес-Сйре*, II, 514; Хāким, *ел-Мустедрек*, III, 673; Бейхакй, *ес-Сунен*, I, 381

сва парче с размери 0,23 x 0,30. В десния ръкав също има липсващо парче. Съхранява се, увито с множество платове, в златно чекмедже с размери 0,57 x 0,45 x 0,21, с отварящ се отгоре капак. Съществува и един златен сандък със същите размери, изработен по заповед на султāн Мурād III. Този сандък, представляващ едно изключително красиво произведение на ювелирното изкуство, бе украсен с изумруди.

Пратеникът на Аллāху теāля (салляллāху алейхи ве селлем) имаше и едно наметало, боядисано с шафран. Обличаше го в домовете на благословените си съпруги.

Преди да се разболеет любимият ни Пейгамбер изпълняваше молитвата намāз върху хамиса (черен вълнен плат с шарки от двете страни). От Хазрети Аише се предава, че веднъж при изпълнение на намāз върху тази хамиса погледът му се спрял върху шарките. След като свършил изпълнението на намāза, казал: „**Занесете тази хамиса на Ебӯ Джахм, защото тя преди малко отвлече вниманието ми от намāза и ми донесете неговата енбиджания, намираща се при Адий бин Каб.**“ (Енбиджани – вълнено наметало без шарки, изтъкано в град Енбиджан.)

Ебӯ Джахм попита Султана на вселената: „О, Пратенико на Аллāху теāля! Защо ми изпратихте тази хамиса?“, „**По време на намāз погледът ми спря на шарките върху него.**“ отговори той (салляллāху алейхи ве селлем). Тази хамиса му бе подарена от Ебӯ Джахм.

Имаше и една друга овехтяла хамиса, която получи при разпределянето на трофеите, придобити в Хайбер. Расӯлюллах (салляллāху алейхи ве селлем) изпълняваше намāз и върху нея. При последното му боледуване, когато болките му се усиливаха, покриваше с нея лицето си, а когато му ставаше тягостно, я махаше от лицето си.⁴³³ Заради влажната почва на Медйна, след смъртта му дъното на гроба му бе постлано с тази хамиса.

През деветата година от Хиджра Хāнй бин Хабйб, от пристигналата в Медйна делегация на племето Бенй Дār, подари на любимия ни Пейгамбер дреха, извезана със златна сърма, а той я даде на чичо си Хазрети Аббās. „Какво да правя с тази дреха?“ попита той. Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) каза: „**Разпори златните конци и направи от тях украшение за жена си или ги използвай за прехраната ви, а атлазеният плат го продай и вземи парите.**“ Тогава Аббās (радияллāху анх) продаде тази дреха на един юдей за осем хиляди дирхема.

От Енес бин Мāлик (радияллāху анх) се предава: „Крал Зийезен подари на Пратеника на Аллāху теāля една одежда хулле, купена от него срещу тридесет и три стари женски камили. Пратеникът на Аллāху теāля я прие.“

От Исхак бин Абдуллах бин Хāрис (радияллāху анх) се предава: „Расӯлюллах подари на Зийезен дреха, купена от него срещу двадесет и девет млади камили.“

⁴³³ Бухārй, “Салят”, 19; Ебӯ Дāvуд, “Салят”, 93; Дāримй, “Салят”, 101; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, I, 269; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 468

Хулле е одежда, съставена от две части – рида и изар, изработени от йеменска или друга тъкан. Само едната част на тази одежда не може да се нарече хулле.

Златният пръстен, изпратен от негуса

Сред даровете, изпратени от негуса на Етиопия Есхаме (Асхама), имаше и един златен пръстен с камък. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) повика внучката на Ебӯл Ас (*радияллāху анх*) Умāме и ѝ каза: „**О, дъще! Ти носи това!**“⁴³⁴

Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) съобщи, че за мъжете е позволено да носят само сребърен пръстен. Носенето на пръстен от злато, желязо и жълт месинг е забранено. Самият той, до края на живота си, носи само сребърен пръстен.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) поставяше пръстена на дясната си ръка, понякога поставяше и на лявата. Поставянето на пръстен на дясната и на лявата ръка е джāиз. Поставя се на малкия пръст и на пръста до него (безимения пръст). Поставянето на пръстен в празничните дни е мустехаб*, поставянето за показност е забранено (харām).

Един ден при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) дойде Хазрети Ну’мāн бин Бешйр. На пръста му имаше златен пръстен. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) му каза: „**Защо си сложил това дженнетско украшение преди да си влязъл там.**“ Извади го и започна да си слага железен пръстен. Като видя това любимият ни Пейгамбер му каза: „**Защо носиш джехеннемска вещ?**“ Ну’мāн бин Бешйр (*радияллāху анх*) извади и този пръстен и си сложи бронзов. Като видя това Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Защо усещам миризма на идол у теб?**“ Тогава той попита: „Какъв пръстен да си слагам, о, Расӯляллах!“ Султанът на вселената отвърна: „**Може да си сложиш сребърен пръстен, чиято тежест да не надвишава един мискал (4,8 гр) и го сложи на дясната си ръка!**“

От Амр бин Шуайб (*радияллāху анх*) се предава: „Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) ни караше да извадим златните и железните пръстени, а за сребърните нищо не казваше.“

Когато Пейгамберът ни реши да изпрати писма до хосроя на Персия, до императора на Византия и негуса на Хабаша, му бе казано:

- О, Пратенико на Аллах! Те няма да четат това писмо без печат.

Тогава Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) поръча да му направят един сребърен пръстен-печат. На печата бе гравирани надписа: „**Мухаммедур Расӯлюллах.**“ Надписът на пръстена-печат бе изписан отдолу нагоре

⁴³⁴ Ебӯ Дāvӯд, “Хатим”, 8; Ибн Мāдже, “Либās”, 40; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 119; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 407; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 121

на три реда: на долния ред – „Мухаммед“, на средния – „Расул“ и на горния – „Аллах“.⁴³⁵

Един ден Амр бин Са'йд (*радияллаху анх*) отиде при Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллаху алейхи ве селлем*). Когато видя пръстена на ръката му, любимият ни Пейгамбер го попита: „**Какъв е този пръстен на ръката ти?**“ Хазрети Амр бин Са'йд отговори: „О, Расуляллах! Това е една халка. Аз я направих.“ „**Какво е гравирано на него?**“ попита Султанът на пейгамберите. „Мухаммедур Ресулюллах“ отговори той. Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллаху алейхи ве селлем*) взе от него този пръстен и го използва като личен печат и забрани изписването на тези думи върху други пръстени.⁴³⁶

Този пръстен бе на ръката му, когато почина. Обикновено този пръстен поставяше на малкия пръст на лявата си ръка. На дясната също го поставяше. Изпъкналата му част обръщаше към вътрешната част на ръката си. Преди да отиде по нужда го сваляше.

Когато Любимият на Аллāху теāлйā почина, този пръстен се намираще на ръката му. След неговата смърт го носи Хазрети Ебӯ Бекр, след него Хазрети Омер, а след него Хазрети Осмāн.

Хазрети Осмāн, по време на своето управление като халиф, един ден като седеше до кладенеца Ерйс, го извади от пръста си и като го въртеше в ръката си, го изпусна в кладенеца. Кладенецът бе пресушен и претърсен три дни, но пръстенът не бе открит.⁴³⁷

Изписването на надписи върху камъка на пръстените и използването им за печат продължи и след смъртта на Пейгамбера ни (*алейхиссалātu весселлям*). Върху пръстена на Хазрети Ебӯ Бекр имаше следния надпис „**Ни'мел кāдир Аллах**“ („Аллах над всяка неща има сила“), на Хазрети Омер – „**Кефā бил мевт вā'изан я Омер**“ („Смъртта е достатъчна като наставление“), на Хазрети Осмāн – „**Ле насбиране**“ („Разбира се, че ще бъдем търпеливи“), на Хазрети Али – „**Ел мулку лиллях**“ („Владението е само на Аллах“), на Хазрети Хасен – „**Ел иззету лиллях**“ („Величието е присъщо за Него“), на Хазрети Муāвийе – „**Раббигфир-ли**“ („О, Господарю, опрости ни!“), на Ибни Ебӯ Лейлā – „**Еддунйа гарӯрун**“ („Земният живот е мамещ, лъжлив“), на имām а'зам Ебӯ Ханйфе – „**Кул ил хайр ве иллā фескут**“ („Или кажи добра дума, или мълчи!“), имām Ебӯ Йӯсуф – „**Мен амиле би-ре'йихй недиме**“ („Действащият по свое усмотрение ще съжалява“), на имām Мухаммед – „**Мен сабере зафире**“ („Търпеливият постига победа), на имām Шāфий – „**Ел берекету фил канā'а**“ („Благодатта е в доволството от това, което имаш“).

⁴³⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 471, 473; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 123

⁴³⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 474

⁴³⁷ Бухārй, „Либās“, 50; Несāй, „Зйнет“, 82; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, II, 22; Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 476-477; Бейхакй, *ес-Сунен*, II, 239; Хейсемй, *Меджмау'з-Зевāид*, V, 184

Постелята му

Постелята на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) бе от кожа, пълна с палмови влакна. Възглавницата му също бе от кожа, пълна с палмови влакна.

От майка ни Хазрети Аише се предава: „При мен дойде една жена от енсāрите. Като видя постелята на Расул (*алейхисселām*), отиде и изпрати постеля, пълна с вълна.

Расул (*алейхисселām*) дойде при мен и ме попита: „**Какво е това?**“, „О, Пратенико на Аллāху теāлā! При мен беше дошла една жена от енсāрите. Като видя постелята ви, си отиде и ви изпрати това.“ отговорих аз. Пратеникът на Аллāху теāлā ми каза: „**Веднага ѝ върни тази постеля!**“ Но аз не я върнах. Бях я харесала в стаята си. Расул (*алейхисселām*) повтори тези свои думи три пъти. Накрая ми каза: „**О, Аише! Кълна се в Аллāху теāлā, ако бях пожелал, Аллах щеше да накара златните и сребърни планини да се движат до мен.**“⁴³⁸

Миндерът на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*) се състоеше от два груби вълнени плата. Една нощ, когато дойде при мен, аз бях прегънала този миндер. Заспа върху него. Когато се събуди, ме попита: „**О, Аише! Защо тази нощ постелята ми не беше както обикновено?**“, „О, Расуллāх! Прегънах миндера и го направих по-тесен заради вас.“ отговорих аз. Тогава Пратеникът на Аллāху теāлā ми каза: „**Върни го в стария му вид!**“⁴³⁹

Пак от Хазрети Аише се предава: „За курайшите в Мекка нямаше нищо по-хубаво от това да спят върху серир (дървено легло). Когато Пратеникът на Аллāху теāлā пристигна в Медйна и се настани в дома на Ебӯ Еййӯб, го попита: „**О, Ебӯ Еййӯб! Вие нямате ли си серир?**“, „Кълна се в Аллāху теāлā, нямаме.“ отговори той.

Саад бин Зурāра от енсāрите, като разбра за това, му изпрати един серир с дървени крака, покрит с рогозка. До преместването в дома си, Пратеникът на Аллāху теāлā беше спал върху него. И след това до смъртта си също спа върху него.

Когато тялото на Расулюллах (*алейхисселām*) беше измито и увито със саван, го положиха върху този серир и погребалният намāз беше извършен по този начин. След това хората го искаха от нас, за да пренасят с него починалите си роднини. Тялото на Ебӯ Бекр и Омер също беше пренесено с него.“

Пак от нея се предава: „Расул (*алейхисселām*) имаше една рогозка, която през нощта използваше за изпълняване на намāз, а през деня седеше с хората върху нея.“⁴⁴⁰

⁴³⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 465

⁴³⁹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 465

⁴⁴⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 468

Тоягата му

При произнасяне на проповеди (хутбе) в петъчните дни, любимият ни Пейгамбер се подпираше на тояга или на лък, а по време на военните походи се подпираше на лък.

Казваше, че подпирането на тояга е от нрава на пейгамберите. Самият той се подпираше на тояга и съветваше и другите да се подпират.

По време на управлението на халиф Муавийе бин Ебӯ Суфян тоягата на Пратеника на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) се намираще при Саадул'Караз. През 50 година от Хиджра Муавийе бин Ебӯ Суфян (*радияллāху анх*) отиде на поклонение (хадж) и пожела да премести минбера от джамията на любимия ни Пейгамбер в Шам. Поиска и тоягата, намираща се при Саадул-Караз. Джāбир бин Абдуллах и Ебӯ Хурайра (*радияллāху анхум*), отивайки при халифа, му казаха: „О, Емйрул муминйн! Няма да е правилно да се премести минбера и тоягата на Расӯл (*алейхисселйām*) в Шам.“ Тогава Хазрети Муавийе се отказа от желанието си и им се извини.

Любимият ни Пейгамбер заведе Абдуллах бин Унейс (*радияллāху анх*) в дома си, даде му една тояга и каза: „**О, Абдуллах бин Унейс, съхрани тази тояга при себе си!**“ Когато Хазрети Абдуллах бин Унейс излезе с нея пред хората, го попитаха: „Каква е тази тояга.“ Той им каза: „Даде ми я Расӯл (*алейхисселйām*) и ми заповяда да я съхраня при себе си.“ Казаха му: „Ще се върнеш ли при Расӯл (*алейхисселйām*), за да го попиташ защо ти е дал тази тояга!“ Тогава Абдуллах бин Унейс (*радияллāху анх*) се върна при любимия ни Пейгамбер и го попита: „О, Пратенико на Аллāху теāлйā! Защо ми дадохте тази тояга?“ Пратеникът на Аллāху теāлйā (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Тази тояга в Деня Къямет ще е знак между нас. Тогава много малко ще са хората в Дженнета, подпирани се на тояга. В Дженнета ти ще се подпираш на нея!**“

Хазрети Абдуллах бин Унейс (*радияллāху анх*) я носи винаги заедно с меча си. Когато вече бе на смъртно легло, каза на семейството си след смъртта му да сложат тази тояга в савана му и да го погребат заедно с нея. Завещанието му бе изпълнено.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) притежаваше един михджан (тояга с извит край), дълъг един аршин или малко повече. Насочвайки тази тояга към Черния камък, го поздравяваше отдалеч. Когато се качваше на камилата си, я закачваше пред себе си.

Притежаваше и една михсарра (тояга), наречена Урджун. Когато отиваше в Бакиулгаркад я носеше със себе си и се подпираше на нея, а когато седеше, я въртеше в ръката си. С тази тояга произнасяше и проповед.

Имаше и една тояга (кадиб), изрязана от планински дървета. Тя се наричаше Мемшук. Един ден, когато Хазрети Осмāн произнасяше проповед с тази тояга на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), Джахджох бин Са'йд или Джахджох бин Кайс се приближи към Осмāн (*радияллāху анх*),

взе тоягата от него и я счупи с коляното си. Хората започнаха да му се карат, а Хазрети Осмāн слезе от минбера и отиде в дома си. След стореното от Джахджах, Аллāху теāля го беляза с болестта екиле (сърбеж на ръката или коляното му) и след като Хазрети Осмāн бе сторен шехїд, в рамките на една година умря от тази болест.

Седемте неща, които носеше със себе си

Любимият ни Пейгамбер по време на военен поход или в мирно време не отделяше от себе си следните предмети: гребен, огледало, мисвāк, розово масло, антимон (сюрме) и ножица.

От Хазрети Āише се предава: „За военните походи приготвих розовото масло, гребена, огледалото, двете ножици, антимона и мисвāка на Расул (*aleyхисселям*).“

Майка ни Хазрети Āише казва: „По време на военен поход и в мирно време Расул (*aleyхисселям*) не оставяше седем неща: шише розово масло, гребен, огледало, антимон, мисвāк, две ножици, кост за разделяне на косата си.“⁴⁴¹

Султанът на вселената срещаше брадата си два пъти на ден.

От Енес бин Мāлик (*радияллāху анх*) се предава: „Расул (*aleyхисселям*) много често слагаше на главата си розово масло и вчесваше брадата си с вода.“⁴⁴²

Отдаваше особено значение на порядъка

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) отдаваше голямо значение на чистотата и на реда. Казваше: „**Който има коса, да я поддържа добре!**“

Когато се намираще в джамията, влезе един човек с рошава коса и брада. Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Този човек и розово масло ли няма, за да си оправи косата?**“, накара го да излезе и му посочи с ръка да си оправи косата и брадата. Човекът се оправи и когато влезе любимият ни Пейгамбер каза: „**Кое е по-добре – някой от вас да дойде в това състояние или с рошава коса и брада като шейтан?**“

Любимият ни Пейгамбер скъсяваше и оформяше брадата си. Преди да отиде на петъчния намāз подстригваше мустаците си и режеше ноктите си. Заповядваше и на мюсюлманите да го правят.

Когато се поглеждаше в огледалото, отправяше хамд на Всевишния Аллах и казваше следната ду'ā: „**О, Аллах мой! Така, както си ме създал в прекрасен облик, по същия начин ме дари и с прекрасен нрав.**“

⁴⁴¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484

⁴⁴² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484

Всяка вечер, преди да заспи, си слагаше три пъти антимон на очите. Три пъти слагаше на дясното си око и три пъти на лявото. Любимият ни Пейгамбер казваше: „Слагайте си антимон, защото то придава блясък на очите и спомага за поникването на веждите!“⁴⁴³

Ислямските учени съобщават, че мъжете могат да си сложат антимон на очите само с лечебна цел, но не и за показност.

Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) отдаваше голямо значение на използването на мисвāk. Винаги го носеше със себе си. Казваше: „Почиствайте зъбите си с клонче от дървото ерāk (мисвāk).“ Мисвākът премахва лошия дъх.

Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) казва:

„Мисвākът е и на мен, и на пейгамберите преди мен.“

„Ако нямаше да затрудня общността си, без съмнение щях да им заповядам да използват мисвāk преди всеки намāз.“⁴⁴⁴

„Много силно ви препоръчвам използването на мисвāk.“

„Мисвākът е чистотата на устата и задоволството на Господаря ми.“

Първата работа на любимия ни Пейгамбер, след влизането в дома му, бе почистването на зъбите с мисвāk.

Не заспиваше без мисвāk до себе си. След като се събуждаше от сън първо си почистваше зъбите. Почистваше ги и през нощта, когато ставаше за изпълнението на намāза текеджд.⁴⁴⁵

От Хазрети Аише се предава: „Пейгамберът ни (*алейхисселām*) след събуждане от сън, било то през деня или през нощта, не се е случвало да не е използвал мисвāk преди обредно умиване (абдест).“

Мечовете и копията му

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) имаше девет меча. Мечът, останал от баща му, бе единият от тези мечове. Наричаше се Месур. При преселението му в Медйна този меч се намираще при него.

Мечът, който се наричаше Абд му бе подарен от Саад бин Убāде (*радияллāху анх*) и в битката при Бедр бе при него.⁴⁴⁶

Мечът Зулфикър бе на езичника Мунеббих бин Хаджадж или на Ас бин Мунеббих. В битката при Бедр, след бягството на езичниците от бойното поле, техните оръжия и всичко, което носеха със себе си, остана на бойното поле. Сред трофеите бе и този меч. Заради цепнатините на гърба си, той

⁴⁴³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 485

⁴⁴⁴ Тирмизй, „Тахāрет“, 18

⁴⁴⁵ Ибн Мāдже, „Тахāрет“, 7

⁴⁴⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 135; Касталāнй, *ел-Мевāхибу'л-Ледуннийе*, 245

бе наречен Зулфикър. Султанът на вселената го подари на Хазрети Али. Дръжката, халките и верижката му бяха от сребро.⁴⁴⁷

След смъртта на Пратеника на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) Хазрети Аббās пожела да вземе този меч от Хазрети Али. Обърна се за съдействие към Хазрети Ебӯ Бекр, но той му каза: „Този меч винаги съм го виждал в неговата ръка. Не е хубаво да се вземе.“ Тогава Хазрети Аббās се отказа от желанието си и го остави на Хазрети Али.

Три копия бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнукā. Едното от копията му се наричаше Мусви, а другото – Мусна. Имаше също така едно дълго копие, наречено Бейза и едно късо, наречено Анезе.

Копието, наречено Наб’а, бе дадено на Зубейр бин Аввām (радияллāху анх) от негуса на Хабаша. При завръщането от битката при Хайбер Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) го взе от него.

Три копия (Анезе) му бяха изпратени от негуса на Хабаша Асхама. Едното от тях остави за себе си, второто даде на Хазрети Али, а третото – на Хазрети Омер.

В празниците Рамазāн и Курбан байрам Билял Хабешй (радияллāху анх), вървейки пред любимия ни Пейгамбер, носеше копието му до мястото за изпълнение на намāз и го забиваше пред него. И Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) ръководеше празничния намāз, заставайки в посока към копието.

След неговата смърт, в празничните дни Билял (радияллāху анх) вече носеше това копие до мястото за изпълнение на намāз пред Хазрети Ебӯ Бекр и го забиваше пред него.

По време на управлението на халиф Омер (радияллāху анх), след него и на халиф Осмāн (радияллāху анх), тази длъжност бе изпълнявана по същия начин от муеззина Саад ул-Караз. Мединските валии също правеха това.

Лъковете и щитовете му

Пейгамберът ни (салляллāху алейхи ве селлем) имаше шест лъка. Три от тях – Равха, Бейза, Шафра бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнукā. Лъкът, наречен Шафра бе направен от дървото неб.⁴⁴⁸ От същото дърво бе направен и лъкът, наречен Кетум. В битката при Ухуд този лък се счупи. Счупеният лък бе взет от Катāде бин Ну’мāн (радияллāху анх). Другите му лъкове се наричаха Седед и Зевра.⁴⁴⁹

Пратеникът на Аллāху теāлй (салляллāху алейхи ве селлем) имаше три щита. Върху единия от тях – щита, наречен Зелук, имаше изображение на овнешка глава. Този щит му бе подарен, но заради изображението върху

⁴⁴⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 484; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 245

⁴⁴⁸ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 246

⁴⁴⁹ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 246

него, любимият ни Пейгамбер не го хареса. На сутринта това изображение бе заличено от Аллах.⁴⁵⁰

Ризниците му

Любимият на Аллāху теāля имаше седем бронирани ризници:

Затулфудул – бе подарена от Саад бин Убāде (*радияллāху анх*) преди да се отправят към Бедр.⁴⁵¹

Садийе и Фидда – тези две ризници бяха придобити като трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнуkā. Ризницата Садийе бе историческа – това бе ризницата, която Дāвӯд (*алейхисселāм*) облякъл, за да се сражава с Джāлӯт.

В битката при Ухуд Пратеникът на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) облече две ризници една върху друга – Фудул и Фидда.

В предната и задната част на ризницата му се намираха две сребърни халки.

Преди смъртта си Пратеникът на Аллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) даде една от ризниците си като залог на един юдей на име Ебӯ Шахм в замяна на тридесет крини ечемик. Тази ризница бе Затулфудул.⁴⁵²

Другите му ризници бяха Затулвишах, Затулхаваши, Бетра и Хирник.⁴⁵³
Ризниците Затулфудул и Садийе облече в битката при Хунейн.⁴⁵⁴

Шлемовете му

Мувашшах – този шлем бе сред придобитите трофеи от юдеите от рода Бенй Кайнуkā.

Зуссубуг или Зуссусуб или Мешбуг – шлемът, който се счупи в битката при Бедр и две от халките му се врязаха в лицето на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*). При превземането на Мекка любимият ни Пейгамбер също носеше шлем.

Знамената му

Знамето на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселāм*) бе черно, а флагът – бял.

Освободеният роб на Мухаммед бин Кāсъм – Йӯнус бин Убейд казва: „Мухаммед бин Кāсъм ме изпрати при Берā бин Āзиб, за да го попитам за

⁴⁵⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489

⁴⁵¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 487

⁴⁵² Бухāрй, “Буйу”, 33; “Рехн”, 5; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, VI, 160; Ибн Ебй Шейбе, *ел-Мусаннеф*, IV, 271; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 334; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 307

⁴⁵³ Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 246

⁴⁵⁴ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 487; Тирмизй, *Шемāил-и Шерйф*, 138

знамето на Пратеника на Аллāху теāлā. Берā бин Āзиб ми каза, че е направено от черно четириъгълно немире (вълнена тъкан с черно-бели линии).”

Знамето на Султана на вселената се намираще при Хазрети Али. В битката при Хайбер Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза: „**Знамето ще дам на такъв храбрец, който обича Аллах и Неговия Пратеник и когото Аллах и Неговият Пратеник обичат!**“, извика Хазрети Али и му даде знамето.⁴⁵⁵ Хазрети Али се сражаваше геройски, докато Всевишният Аллах го дари с победата.

Върху флага (ливā) на Мухаммед (*алейхисселām*) имаше надпис: „**Ля илāхе илляллāх, Мухаммедур Расūллоллах**“.

В похода към Харрар завърза бяло знаме за Саад бин Ебū Ваккās (*радияллāху анх*). При изпровождането на Хазрети Али в Йемен завърза една чалма на върха на копието и каза: „**Знамето трябва да е такова!**“

Знамето се носеше само от командващия войската. В битката при Ебвā и Веддан бялото знаме на ислямската войска носеше Хазрети Хамза, в битката при Буват – Саад бин Ебū Ваккās (*радияллāху анх*), при преследването на Курз бин Джāбир’ул-Фихрй – Хазрети Али, в битката при Зул’усейра – отново Хазрети Хамза.

При отправянето на ислямската войска към Бедр бялото знаме бе дадено на Хазрети Мусаб бин Умейр, а Хазрети Али носеше черното знаме (Укаб) пред Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*).

При отправянето им към крепостта на юдеите от рода Бенй Кайнука бялото знаме носеше Хазрети Хамза, в битките при Каркарат-ул-кудр, Ухуд и Бедрулмевид го носеше Хазрети Али, а в битката при Ухуд – Зейд бин Хāрисе (*радияллāху анх*).

С бялото знаме на любимия ни Пейгамбер бе превзета и Мекка.

В похода към Тебўк най-голямото знаме повери на Хазрети Ебū Бекр. Друго голямо знаме връчи и на Зубейр бин Аввām (*радияллāху анх*).

Конете му

Първият си кон Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) купи в Медйна от един бедуин от рода Фезāра. Бедуините наричаха този кон Дарис, но Пратеникът на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) му даде името Секб. В битката при Ухуд се намираще върху него.⁴⁵⁶ На устната на коня имаше бяло петно. Бяло петно имаше и на трите му крака, а единият десен крак бе без петно. Секб се движеше много бързо, като течаща вода.

Конят Муртеджиз купи от един бедуин от рода Мурра. Този кон бе много хубав, цвилеше хармонично, като че ли изпълняваше стихче.⁴⁵⁷

⁴⁵⁵ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, II, 80

⁴⁵⁶ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 489

⁴⁵⁷ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 490; Касталāнй, *ел-Мевāхибу’л-Ледуннийе*, 247

Конят Лизаз му бе подарен от Мукавкис – владетеля на Египет. Този кон се движеше много бързо.⁴⁵⁸

Конят Зариб бе подарен от Ферве бин Умейр’ул-Джузами. Зариб бе много силен и издръжлив кон.

Конят Лахиф (или Лухайф) бе подарен от Рабѣа бин Ебѹ Бера’ул-Келбѣ. Опашката на този кон бе толкова дълга, че достигаше до земята.

Муравих бе състезателен кон. Движеше се като вятъра. Убейд бин Йѣсир му го подари в Тебѹк.

Мирвах – този кон бе подарен от пристигналите през десетата година от Хиджра в Медѣна представители на рода Бенѣ Раха. Когато го яхнаха пред Пратеника на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) и го накараха да се движи, той много го хареса.

Верд – бе подарен от Темѣм-и Дѣрѣй. Цветът му бе тъмночервен. Любимият ни Пейгамбер го подари на Хазрети Омер и той се сражава върху него по пътя на Аллѣху теѣлѣ.

Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) състезаваше три от конете си – Зариб, Лизаз и Секб. Върху коня Зариб сядаше Сехл бин Саад, а върху Лизаз – Ебѹ Усейд’ус-Сѣидѣй. Най-отпред се движеше Лизаз, след него Зариб, и накрая Секб.

Пейгамберът ни (*алейхиссалѣту весселѣм*) имаше и едно сиво магаре и едно сиво муле. Тези животни му бяха изпратени от Мукавкис – владетеля на Египет. Мулето се наричаше Дулдул, а магарето Яфур или Уфейр.⁴⁵⁹ Мюсюлманите за пръв път видяха муле със светла козина. Дотогава в Арабия те не бяха виждали муле с такава козина.

В битката при Хайбер Султанът на вселената яздеше това сиво муле, а в битката при Хунейн – другото си сиво муле. Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) пришпорвайки мулето си, се впусна сам срещу атакуващата ги войска на племето Хевѣзин. Хазрети Аббѣс, хващайки мулето за юздите, а Суфян бин Хѣрис (*радияллѣху анх*) – за стремето, се опитваха да намалят скоростта му и да му попречат да се вреже във врага. Също така се предава, че в битката при Хайбер Пратеникът на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) е яздел и магарето Яфур, слагайки седло на гърба му и поставяйки на главата му юзда от палмово въже.

След завръщането на Расѹл (*алейхисселѣм*) от прощалния хадж Яфур почина, а Дулдул живя до времето на Хазрети Муѣвийе. След смъртта на Пратеника на Аллѣху теѣлѣ (*салляллѣху алейхи ве селлем*) Дулдул остана при Хазрети Али. Яздеха го и Хазрети Али, след неговото преселение в отвъдния живот и Хазрети Хасан, след това и Хазрети Хусейн, а след него и Мухаммед бин Ханефийе (*радияллѣху анхум*).

⁴⁵⁸ Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, I, 490; Касталѣнѣй, *ел-Мевѣхибу’л-Ледуннийе*, 247

⁴⁵⁹ Ибн Саад, *ет-Табакѣт*, I, 491

Камилите му

Камилата Кусвā – наричаха я и Джед’а и Адба. Тази камила бе от животните на Бенй Кушайр бин Кааб бин Рабйā бин Амир или на Хурайш бин Кааб. Хазрети Ебӯ Бекр я купи за четиристотин дирхема и на същата цена я продаде на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*), според друго предание – я подари.

Любимият ни Пейгамбер се пресели в Медйна, възседнал камилата си Кусвā. Качвайки се на нея, се отправи и на умра. При превземането на Мекка също се намираше върху нея. Седнал върху нея произнесе и прощалното си хутбе в Арафāt.

Расӯл (*алейхисселām*) съревноваваше камилите и нито една камила не можеше да надмине Кусвā, освен двегодишната камила на един бедуин.

По време на управлението на Хазрети Ебӯ Бекр (*радияллāху анх*), камилата Кусвā бе оставена в гробището Бакй’ и там умря.⁴⁶⁰

Сред трофеите, придобити в Бедр, бе и камилата на Ебӯ Джехл. Тази камила бе взета от Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) и до поклонението Худейбийе се отправяше на военни битки върху нея. Тази камила бе белязана да се пренесе в жертва. Езичниците поискаха да я откупят срещу сто камили. Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) им каза: „Ако не бяхме я белязали, щях да изпълня искането ви.“

Мухаммед (*алейхисселām*) имаше седем дойни камили – Ханна, Семра, Урайс, Са’дийе, Бегум, Йесира, Дебба’. Семейството му се препитаваше с издоеното от тях два мяха мляко, което им се носеше всяка вечер.⁴⁶¹

По време на смъртта на Пратеника на Аллāху теāля (*салляллāху алейхи ве селлем*) от тези камили не бе останала нито една.

Домът му

След издигането на стените на месджида на Пратеника (Месджид-и Небй) в Медйна, към тях за любимия ни Пейгамбер пристроиха и две помещения от кирпич и ги покриха с палмови клони. Вратата на помещението, предназначено за Хазрети Аише се отваряше към пътя за джамията, а на Хазрети Севде – към третата врата на джамията, наречена Ал-и Осмāн.

Впоследствие, след женитбите на Пейгамбера ни (*алейхиссалāту весселām*), броят на тези помещения се увеличи. Някои от тях бяха от кирпич, някои от камък, а някои от палмови клони, измазани с глина и покрити също с палмови клони.

От Хасан бин Ебӯлхасан (*радияллāху анх*) се предава: „Когато бях в пубертета, бях влязъл в дома на Пратеника на Аллāху теāля, протегнах ръката си и докоснах тавана.“

⁴⁶⁰ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 492-493

⁴⁶¹ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 494

Имām Бухārй предава, че вратата на Пратеника на Аллāху теāлй била без халка, чукало се с върха на лъка.“

Мухаммед бин Хилял и Атаул'Хорасāнй видяха помещенията на съпругите на Пейгамбера ни (*алейхиссалйту весселйм*) и казаха, че помещенията били от палмови клони, а за врати били използвани пердета от груба тъкан, изработена от черна козина.

Според думите на Дāvūd бин Кайс, опиращи се на видяното от него, ширината на всяко едно от помещенията била 6-7 лакътя, а дължината – приблизително десет лакътя.

Хазрети Севде завеща след нейната смърт стаята ѝ да остане за майка ни Āише (*радияллāху анхā*), а стаята на Сафийе (*радияллāху анхā*) бе продадена на Муāвийе бин Ебū Суфян за сто осемдесет хиляди или двеста хиляди дирхема, при условие да остане в нея до смъртта си.

Когато в Медйна бе прочетено писмото на халйф Абдулмелик за отчуждаване на помещенията на съпругите на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) и включването им към джамията, много от жителите на Медйна не успяха да сдържат сълзите си и плакаха, както плакаха в деня на смъртта на любимия ни Пейгамбер.⁴⁶²

Са'йд бин Мусеййеб разкри мъката си по следния начин: „Кълна се в Аллāху теāлй, колко много исках помещенията да си останат така, както си бяха. Новото поколение на Медйна и чужденците, пристигащи в Медйна, щяха да видят с какво се е задоволявал Пратеникът на Аллāху теāлй и нямаше да желаят много имоти и да се хвалят с това.“

Вакъфските имоти

Първото дарение (вакъф) в исляма бе направено от падналия като шейх в Ухуд Мухайрик (юдейски учен и един от най-богатите юдеи, приели исляма), който завеща да се предадат на Пратеника на Аллāху теāлй (*салляллāху алейхи ве селлем*) следните му седем градини: Мисеб, Сафийе, Делал, Хусна, Бурка, А'ваф, Мешребе.⁴⁶³

Вакъфите в Медйна бяха главно от недвижимите имоти на Мухайрик. Ибн Хумейд казва: „Халйф Омер бин Абдул'азйз беше поискал да се донесат фурми от вакъфските градини на Мухайрик. Донесоха му в една паница.

Омер бин Абдул'азйз каза: „Ебū Бекр бин Хазм ми писа, че тази фурма е от палмовото дърво от времето на Пратеника на Аллāху теāлй и че той е ядял от него.“ Тогава аз му казах: „О, емйрул муминйн! Разпреди ги между нас!“ Разпреди ги и на всеки един от нас се паднаха по девет фурми.“

⁴⁶² Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 499

⁴⁶³ Ибн Саад, *ет-Табакāt*, I, 503

От Омер бин Абдул'азйз се предава: „Когато в качеството си на управител на Медйна влязох в тази градина, ядох от фурмата на това дърво. Не съм ял по-сладка, по-вкусна фурма от тази.“

От Амр бин Мухаджир се предава: „Имуществото на Расул (*алейхисселлям*) се намираще в една стая при Омер бин Абдул'азйз и той всеки ден го гледаше. В тази стая водеше и събиращите се при него курайши и обръщайки се към това имущество, казваше: „Ето го наследството на човека, с когото ви удостои Аллаху теалля.“ А това са били:

- Едно дървено легло (серир), покрито с рогозка, изплетена от палмови листа.
- Една кожена възглавница, пълна с палмови влакна.
- Една голяма паничка.
- Една чаша за вода.
- Една дреха.
- Една ръчна мелачка.
- Един колчан за стрели.
- Един кадифен юрган.

Проникналата върху юргана пот от главата на Расулюллах (*саллялляху алейхи ве селлем*) ухаеше по-приятно и от благовоние.

Омер бин Абдул'азйз, когато се разболяваше, се миеше с неговата вода и получаваше изцеление. Омер бин Абдул'азйз бе от Табийн* от Медйна, имам*, факх*, учен-муджтехид*, който много добре знаеше сунната. Неговата майка Умму Асъм бинти Асъм бин Омер бин Хаттаб бе пример за справедливост и страх от Аллаху теалля.

Имам Шафий казва: „Хулефа-и Рашидйн са петима: 1. Ебу Бекр, 2. Омер, 3. Осман, 4. Али, 5. Омер бин Абдул'азйз.“ Омер бин Абдул'азйз в правосъдието бе като Хазрети Омер, в страха от Аллаху теалля като Хасан'ул Басрий, в науката като имам Зухрий.

РЕЛИГИЯТА ИСЛЯМ

Ислям – това е религията, низпослана от Всевишния Аллах на Любимия Му пейгамбер Мухаммед (*алейхисселлям*), посредством мелйикето Джебраил (*алейхисселлям*). Религията е съвкупност от правила и норми, чиято цел е да покажат на хората пътя на щастието както в земния, така и в отвъдния живот. Той събира в себе си всички видими и невидими добрини на всички предишни религии. Всеки успех и всяко щастие са скрити в него. Състои се от нравствеността и от основите, които биха били приети от здравомислещите хора.

Никой разумен човек не би го отрекъл. В него няма никакво зло, извън него пък няма никакво добро, не може и да има. Търсенето на добро извън исляма е като търсене на вода в миража на пустинята. Ислямът повелява

развитието на страните, радостта и благоденствието на хората, почитането на повелите на Всевишния Аллах и състраданието към всички създания.

Ислямът категорично повелява потребността от земеделието, търговията и изкуството и отдава голямо значение на науката, техниката, индустрията. Повелява взаимопомощта между хората. Зачита правата, задълженията и отговорностите на служителите, на децата, на родителите, на обществото. Той е Сеадет-и дāрейн, т.е. събрал е в себе си щастието на земния и отвъдния живот.

Ислямът е донесъл принципи, осигуряващи по най-съвършен начин духовното и материалното благоденствие на хората. Човешките права и задължения са уредени чрез система от закони.

Накратко казано, ислямската религия съдържа в себе си основите на: вяра, ибāдет, мунāкехāt, му'āмеля̀т, укūбāt.

Вяра (ймāн)

В исляма “ймāн” означава да се вярва на факта, че Расул-и екрем (*саллаллāху алейхи ве селлем*) е Пратеникът на Аллāху теāля̀; че той е Небй, вестоносец, избран от Него, и да се казва всичко това с пълна убеденост; и да се вярва накратко в онова, което е съобщил накратко и в детайли на онова, което е съобщил в детайли; и винаги да се произнася Келиме-и ше-хāдет. Силната вяра е такава, че, както знаем със сигурност, че огънят изгаря, змията убива със своята отрова и бягаме от тях, така трябва да се вярва в Аллāху теāля̀ и в Неговите качества с цяло сърце, да се стремим към Неговите задоволство и лик, и да се пазим от Неговите гняв и мъчения, и да се настани здраво тази вяра в сърцето като надпис върху мрамор.

Основите на вярата са шест:

1. Първото от шестте е да се повярва, че **Аллāху теāля̀ е вāджиб-ул-вуджūd и че Той е истинският бог, и че е създателят на всички същества.** Трябва да се повярва, без капка съмнение, че само Той е създал от нищото всичко и в този, и в отвъдния свят, когато е нямало време, материя или образец. Той е творецът, създателят, собственикът и абсолютният господар на всичко. Трябва да се повярва, че никой не доминира и не властва над Него, нито пък има по-високопоставен от Него. Всички превъзходства и всички качества на съвършенство принадлежат Нему. Не притежава недостатък и никакво качество на несъвършенство. Той е в състояние да направи това, което пожелае. Това, което върши, не го прави, за да е полезно за Него или за другите. Не прави нищо за отплата. Заедно с това във всяко Негово дело има мъдрости, ползи и добрини.

Аллāху теāля̀ не е длъжен да дава доброто и полезното на рабите Си, нито пък да дава севāби (награди) на едните и наказания на другите. Дори да въведе в Дженнета всички грешни и разпътни раби, то това би подходило на Неговото великодушие, а ако хвърли в Джебхенема всички покор-

ни и служещи раби, това няма да е несправедливо, но Той е пожелал и е съобщил, че мюсюлманите и служещите ще въведе в Дженнета и ще ги дари с безкрайни дарове и добрини, а неверниците ще хвърли в Джехеннема и ще ги остави вечно в мъчение. Той не се отмята от Своята дума. Ако всички същества повярват и Му се подчинят, Той няма да има полза от това. Ако целият свят се изпълни само с неверници, бунтовници и угнетители, то те с нищо няма да Му навредят. Ако Аллāху теāля пожелает, ще прости на всеки, извършил голям грях и умрял без разкаяние, освен ако не е извършил нещо, водещо до неверие или съдружаване. Но ако пожелает, ще даде наказание дори и за малките прегрешения. Казва ни, че на умрелите като неверници и вероотстъпници няма да прости никога и вечно ще ги изтезва.

Мюсюлманин, който е умрял, имайки отклонения от суннитското вероубеждение, и който не се е покаял, ще отиде в Джехеннема, но няма да остане вечно там. Такива мюсюлмани се наричат новатори или **ехли бид'ат**.

Да се види Всевишният Аллах в земния живот е джāиз, но никой не Го е виждал. В Деня на Къямет (Съдния ден), на сборището Махшер, Той ще бъде видян от неверниците и греховните мюсюлмани с Неговите ярост и слава, а от праведните мюсюлмани със Своята доброта и красота. Аллāху теāля ще бъде видян в Дженнета от мюсюлманите. Ще Го видят и мелāикетата, и жените, но неверниците ще бъдат лишени от това. Достоверни са сведенията, че и джиновете ще бъдат лишени от това.

Аллāху теāля не е обект на време. Не подлежи на промяна, не може да се каже, че е бил такъв и онакъв. Няма подобен Нему и няма си Той съдружници. Той не прониква в нищо. Не се съединява с нищо. Той няма противоположен, съдружник, подобен, помощник или пазител. Няма съпруга, майка, баща, син или дъщеря. Той винаги е заедно с всички, заобикаля ги и ги вижда. По-близо е до човека дори от вената на шията му. Но Неговите близост, присъствие, заедност и заобикаляне не са по начин разбираем от нас. Човешкият ум не може да разбере същността на тези неща. Аллāху теāля е неповторим в своите личност и качества, които не претърпяват никаква промяна.

Имената на Аллāху теāля са безкрайно много. Известни са хиляда и едно имена, т.е. Аллāху теāля е съобщил на хората само толкова. В религията (шерй'ата) на Мухаммед (*алейхисселām*) са известени деветдесет и девет от тях. Наричат се **Есмā-и хуснā**.

2. Вярата в мелāикетата.

Мелāикетата са телесни (материални) създания от светлина. Невидими са с просто око. Лошите качества не са присъщи за тях. Те са живи, съществуват. Притежават ум и способността да приемат всякакъв облик. Както газовете се втечняват, а след това и се втвърдяват и при втвърдяване приемат някаква форма, така и мелāикетата имат способността да приемат всякакъв прекрасен облик. Те не са духове, отделящи се от телата на великите

хора, както считат християните. Не са и нематериални същества, каквито са силата и енергията, както вярвали част от древните философи.

Думата мелек означава вестител, посланик или сила, мощ. Множественото число на тази дума е мелйике. От всички създания най-напред са сътворени мелйикетата. Затова вярата в мелйикетата предхожда вярата в книгите. Те са създадени първи сред живите същества и затова вярата в тях е поставена на второ място след вярата в Аллāху теāлй, а вярата в книгите е преди вярата в пейгамберите. Условиата на вярата са изредени в тази последователност в Корāн-и керйм.

Мелйикетата са раби на Аллāху теāлй. Не са Негови съдружници, не са Негови дъщери, както считат неверниците и езичниците. Аллāху теāлй е доволен от всички тях. Подчиняват се на волята на Аллāху теāлй, без да му се противопоставят. Изпълняват заповедите без никакво възражение. Не вършат грехове. Нямаат пол, не встъпват в брак и нямаат деца. Живи са. Когато Аллāху теāлй им е съобщил, че ще създаде хората, мелйикетата Го попитали: **“Нима ще създадеш там някой, който ще сее по нея развала и ще лее кърви?”** Тези въпроси (наречени зелле) не вредят на тяхната невинност и безгрешност.

Мелйикетата са най-многобройните създания. Техният брой не знае никой, освен Аллāху теāлй. На небесата няма празно място, където мелйикетата да не изпълняват ибāдет. Всички кътчета са пълни с мелйикета, намиращи се в рукū и суджūd. В небесата, на земята, в тревата, в звездите, в живите и неживите същества, в дъждовните капки, в листата на дърветата, във всяка молекула, във всеки атом, във всяка реакция, във всяко движение, във всяко нещо имат задължения мелйикетата. Те изпълняват повелите на Аллāху теāлй навсякъде. Те са посредници между Всевишния Аллах и Неговите създания. Някои от тях командват другите, някои – известяват пейгамберите, някои – вдъхват красиви мисли в сърцата на хората (илхām), някои от тях пък нямаат никаква представа за хората и останалите създания. Всяко едно от тях си има свое определено място, което не може да напусне. Мелйикетата на Дженнета се намират в Дженнета. Най-главният измежду тези мелйикета е **Ридвāн**. Мелйикетата, намиращи се в Джехеннема се наричат **Зебāнй**. Те изпълняват възложените им в Джехеннема задачи. Огънят на Джехеннема не е опасен за тях така, както морето не е опасно за рибите. Главните зебāнйта са деветнадесет на брой. Най-главният от тях се нарича **Мāлик**.

Четирите мелйикета (двете, идващи през деня, двете – през нощта), които записват всички добри и лоши дела и постъпки на хората се наричат **Кирāмен кятибйн** или мелйикета **Хафаза**. Някои учени казват, че мелйикетата Хафаза са различни от Кирāмен кятибйн. Мелйикето, което стои от дясната страна на човека записва добрите му дела и е ръководител на мелйикето, стоящо от лявата страна на човека, което пък записва лошите му дела.

Съществуват мелйикета, подлагащи на мъчения неверниците и грешните мюсюлмани в гроба и мелйикета, чиято задача е да задават въпроси на мъртъвците в гроба. Разпитващите в гроба се наричат **Мункер и Некър**, задаващите въпроси на вярващите пък се наричат **Мубешшир и Бешър**.

Мелйикетата се различават един от друг по превъзходство. Най-главните мелйикета са четири. Те са: 1. **Джебрайил** (*алейхисселям*) – неговата задача е да пренася откровението (вахий) от Аллāху теāлй до пейгамберите. 2. **Исрафил** (*алейхисселям*) – неговото задължение е да протръби два пъти с Рога (Сър). При първото протръбяване всички живи същества освен Аллāху теāлй ще умрат, а при второто – ще се съживят отново. 3. **Микāил** (*алейхисселям*) – задачата му е да движи всяка материя. Също така той отговаря за оскъдицата и плодородието. 4. **Азрайл** (*алейхисселям*) – задачата му е да отнема душите на хората.

След четирите главни мелйикета следват мелйикетата **Хамеле-и Арш** (мелйикетата, носещи Арша). Те са четири, но в Деня Къямет ще станат осем. Мелйикетата, приближени на Аллāху теāлй се наричат **Мукаррабйн**. Главните наказващи мелйикета се нарича **Керубийн**. Мелйикетата на милостта се наричат **Рухāнийн**. Всички тези мелйикета са най-високопоставените сред мелйикетата. Те са по-високопоставени и от хората, с изключение на пейгамберите. Праведните мюсюлмани и приближените на Аллāху теāлй (евлий) са по-високопоставени от обикновените мелйикета. Обикновените мелйикета пък са по-високопоставени от грешниците сред мюсюлманите.

3. Вярващите в свещените книги, низпослани от Аллāху теāлй. На някои от пейгамберите Всевишният Аллах е изпратил тези книги чрез мелйике, на други – в отделни страници, на трети – без посредничеството на мелйике. Всяко едно от тези книги е Слово на Аллāху теāлй и не са създания. Те са изначални и вечни. Не са слова на мелйикетата и пейгамберите. Всички те са истински.

Свещеният Корāн заменя законите на всички предшествващи го книги. До Деня Къямет той ще запази своята същност – никога няма да има някакви промени в него. Всички минали и бъдещи знания са поместени в Корāн-и керйм и затова той е над всички - по-ценен и високопоставен от другите небесни книги. Свещеният Корāн е най-голямото чудо (дадено) на Пратеника на Аллāху теāлй (*саллялāху алейхи ве селлем*). Всички хора и джинове, събрани заедно, не са в състояние да измислят слово, подобно на най-късата сūra от Свещения Корāн.

Известни са ни сто и четири небесни книги. Десет сухуфа (малки книги) са низпослани на **Адем** (*алейхисселям*), петдесет - на **Шйт** (*алейхисселям*), тридесет - на **Идрис** (*алейхисселям*), а десет - на **Ибрахим** (*алейхисселям*). **Теврат** (Тората) била дадена на Мусā (*алейхисселям*), **Зебур** (Псалмите) - на Дāvуд [Давид] (*алейхисселям*), **Инджйл** (Евангелието) - на Йсā (*алейхисселям*), а **Корāн-и керйм** - на Мухаммед (*алейхисселям*).

4. Вярва в пейгамберите. Пейгамберите са изпратени, за да покажат на хората правия път. По природа, характер и ум те превъзхождат всички хора на времето си. Те са уважавани, почитани личности. Не притежават никакви лоши качества. За пейгамберите е характерно качеството **исмет** (непорочност). Не вършат малки и големи грехове преди или след като им се съобщи, че са избрани за пейгамбери. При тях не се появяват недостатъци, като слепота и глухота, от момента, в който им се съобщи, че са пейгамбери, до разпространяването на тази вест навсякъде. Задължително трябва да се вярва, че всеки пратеник притежава следните седем качества: **еманет** (вярност), **съдк** (правдивост), **теблиг** (известяване), **адалет** (справедливост), **исмет** (безгрешност), **фетанет** и **емнул-азл**, т.е. никога не се премахват от списъка на пейгамберите. Фетанет означава много развит ум.

Пейгамберите, изпратени от Всевишния Аллах с нова религия се наричат Расул. Пейгамберите, които не са изпратени с нова религия, а призовават хората към предишната, се наричат **Небй**. По отношение на призоваването на хората към религията на Аллаху теалй, няма разлика между “Расул” и “Небй”. Трябва да се вярва във всички пратеници, без да се прави разлика между тях, да се знае, че всеки един от тях е говорил истината. Отричане на един от тях е равносилно на отричане на всички.

Пророчеството не може да се придобие с труд, с гладуване, с мъка и с много служене. Възможно е само с избиране от страна на Аллаху теалй. Чрез тях са изпратени религиите, предпазващи хората от всякакво зло и призоваващи ги към щастие, както в земния, така и в отвъдния живот. Въпреки многобройните си врагове, подигравките на неверниците и мъченията, на които били подложени, пейгамберите без никакво колебание и без да изпитват страх продължили своето велико дело – известяването на повелите на Аллаху теалй. Всевишният Аллах, за да покаже тяхната правдивост (истинността на техните думи), ги подкрепил с чудеса. Никой не бил в състояние да отрече тези чудеса.

Тези, които са приели даден пейгамбер и са повярвали в него се наричат негова умма (уммет, общност). В Деня Къямет на пратениците ще им бъде позволено да се застъпят за грешниците от своята умма и застъпничеството им ще бъде прието. Също така ще бъде позволено и прието и застъпничеството на ислямските учени, праведниците и приближените раби на Аллаху теалй. Пейгамберите са живи в гробовете си, но този живот е непонятен за нас. Земята не разлага благословените им тела. По повод на това в един от благословените хадйси се казва: **„Пейгамберите изпълняват намаз в гробовете си.“**

Докато благословените очи на пейгамберите (*алеихимусселям*) спят, сърцата им остават будни. Всички пратеници са еднакви в изпълняването на пророческата си мисия. Всички те притежават споменатите по-горе седем качества. Тяхното пророчество не може да се отнеме. Но приближените на Аллаху теалй могат да загубят високите си степени. Пейгамберите

(*алеихимуссалева̄ту веттесліма̄т*) са от хората. Джиновете, мелйикетата и жените не могат да бъдат пейгамбери. Джиновете и мелйикетата не могат да се извисят до степената на пейгамберите. Пратениците имат превъзходства един над друг. Например последният пейгамбер Мухаммед (*алеихисселля̄м*) превъзхожда другите пророци с многобройността на своята умма, с големината на територията на народа, на който е изпратен, със знанията и уменията си, с многото чудеса и със специалната милост и благодат. Пратениците, които са Расул са по-високопоставени от онези, които са Небй, а тези, които са Улюл-азм са над пейгамберите Расул.

Точният брой на пейгамберите (*алеихимусселля̄м*) не се знае. Известно е, че са повече от сто двадесет и четири хиляди. Триста и тринадесет или триста и петнадесет от тях са Расул. Шестима измежду тях са по-извисени. Тези пейгамбери се наричат „Улюл азм“ и това са Адем, Нух, Ибрахим, Мусā, Йсā и Мухаммед Мустафā (*алеихимуссалля̄ту весселля̄м*).

Ибрахим (*алеихисселля̄м*) е Халйлуллах, защото в неговото сърце не съществувала никаква друга любов, освен любовта към Алляху теāля. Мусā (*алеихисселля̄м*) е Келймуллах, защото е разговарял с Алляху теāля. Йсā (*алеихисселля̄м*) е Рухуллах и Келиметуллах, защото се е родил без баща, само с Божията повеля „Бъди“, и е предал пълните с мъдрост слова на Всевишния на хората.

Мухаммед (*алеихисселля̄м*) – причината за сътворяването на създанията и най-почтения, най-достойния от хората, е Хабйбуллах. Много са доказателствата, показващи неговото достойнство и величие. В Деня Къямет най-напред той ще се изправи от гроба, най-напред той ще отиде към мястото Махшер, пръв той ще влезе в Дженнета. Невъзможно е да се изброят прекрасните му качества и човек е неспособен да ги опише.

В Деня Къямет всички пейгамбери ще се съберат под неговото знаме. Всевишният Аллах е повелил на всеки един от пейгамберите Си: „Ако доживеете до времето, когато ще бъде известно пророчеството на Моя избраник и любимец Мухаммед (*алеихисселля̄м*), повярвайте в него и му помагайте!“ Всеки един от тези пейгамбери е заповядал същото на своята умма. Мухаммед (*алеихисселля̄м*) е „Хāтемул енбий“ – след него няма да има други пейгамбери.

5. Петото условие на йма̄на е **вярата в Ахиретския ден**. Началото на този ден е смъртта на човека и продължава до края на Къямета. Причината да се нарече “последен ден” е фактът, че след него няма да следва нощ, или пък защото идва след този свят. Времето на Къямета не е известно, никой не знае кога ще настъпи, но Пейгамберът ни (*саллялля̄ху алейхи ве селлем*) ни е предупредил за неговите признаци. Някои от тях са следните: на земята ще се появи Хазрети Мехдй, Йсā (*алеихисселля̄м*) ще слезе от небето в Шам, ще се появи Деджāл, ще се появят Йе’джудж и Ме’джудж, слънцето ще изгрее от запад, ще се случат големи земетресения, религиозното знание ще изчезне, ще се увеличи злото, ще управляват безнравствените, ще

бъде забранено изпълняването на повелите на Аллāху теāлā, забранените неща ще се извършват навсякъде, от Йемен ще се появи огън, земята и небето ще се разкъсат, слънцето и луната ще потъмнеят, моретата ще се смесят, ще закипят и ще пресъхнат.⁴⁶⁴

Мюсюлманите, извършващи грехове, се наричат фāсък. Тях и всички неверници ги очаква наказание в гроба. Несъмнено трябва да се вярва в това. Починалият, след полагането му в гроба ще се съживи, но този живот е непонятен за нас, след което ще бъде или в блаженство, или ще бъде подложен на мъчение. В благословените хадйси ясно се посочва, че мелāикетата Мункер и Некйр, приемайки образа на страшни хора, ще дойдат в гроба и ще разпитват починалия.⁴⁶⁵ Според някои учени въпросите им ще бъдат от част от акāида*, а според други от целия акāид. Затова децата трябва да бъдат научени да отговарят на въпросите: „Кой е твоят създател? Коя е твоята религия? Към коя умма принадлежиш? Коя е твоята свещена книга? Кое е твоето къбле? Към кой мезхеб принадлежиш по отношение на вяра и дела?“ В книгата „Тезкире-и Куртубй“ е написано, че тези, които не са от Ехли суннет (сунити, суннити) няма да могат да отговорят правилно на въпросите на мелāикетата. Гробовете на тези, които отговорят правилно на въпросите, ще се разширят и ще им се отвори врата към Дженнета, от която сутрин и вечер ще видят мястото си в Дженнета, мелāикетата ще ги обсипват с благодеяния и благи вести. Тези, които не отговорят правилно на въпросите, така ще бъдат ударени с железни чукове, че техните викове ще бъдат чути от всички живи същества, с изключение на хората и джиновете. За тях гробът ще се стесни толкова много, че костите им ще се вплетат една в друга. Ще им се отвори дупка към Джехеннема, през която сутрин и вечер ще видят мястото, определено за тях там и ще бъдат подложени на мъчения в гробовете си чак до Деня Къймет.

Трябва да се вярва в съживяването след смъртта. След като костите и плътта изгният и се превърнат в пръст и газове, ще се съберат отново, душите ще влязат в телата и всички ще се изправят от гробовете си. Този ден се нарича **Деня Къймет** (Съдния ден).

Всички създания ще се съберат в мястото на събирането Махшер. Всеки човек ще получи своята книга с делата. Това ще бъде извършено от Твореца на земята, на небесата, на най-малките частици, на звездите, от Владетеля на безкрайната сила – Всевишния Аллах. Това е съобщено от Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*) и неговите слова без съмнение са истина. Това несъмнено ще се случи.

Книгите на праведниците ще им бъдат дадени от дясната им страна, а на грешниците – откъм гърба или от лявата им страна. В тези книги ще бъдат записани всички деяния на човека – и добрите, и лошите, и големите и малките, и скритите и явните. Даже и тези, за които мелāикетата Кирāмен

⁴⁶⁴ Бухāрй, “Илим”, 21; Ибн Мāдже, “Фитен”, 25; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, III, 108

⁴⁶⁵ Ибн Мāдже, “Фитен”, 25

кя̀тибѝн не знаят, ще излязат найаве с проговарянето на отделните органи и знанието на Аллāху теāлѝ. В Махшера всички тайни, които Аллāху теāлѝ пожелае, ще станат явни. Мелѝикетата ще бъдат запитани: „**Какво сте правили на земята и на небесата?**“, пейгамберите: „**Как съобщихте повелите на Аллāху теāлѝ на Неговите раби?**“, хората: „**Как се подчинихте на пейгамберите, как изпълнихте задълженията си? Как съблюдахте правата си?**“ Вярващите, добродетелните и благонравните ще бъдат възнаградени, а безнравствените ще бъдат подложени на жестоко наказание.

Ако пожелае, Аллāху теāлѝ ще въздаде наказание дори за малките грехове със Своята справедливост, а ако пожелае, ще опрости и големите грехове на някои мюсюлмани, проявявайки Своята милост към тях. Ако пожелае, ще опрости всеки голям грях, с изключение на неверието и съдружаването, а ако пожелае, ще въздаде наказание и за най-малките прегрешения. Аллāху теāлѝ е казал, че умрелите като неверници и езичници (съдружаващи, идолопоклонници) няма да бъдат опростени никога. Неверниците с писания или без писания, т.е. невярващите в това, че Мухаммед (*алейхисселѝм*) е пратеник за всички хора, както и нехаресващите дори една негова заповед или забрана, ако умрат с това убеждение, без съмнение ще влязат в Джахеннема и вечно ще останат там.

В Съдния ден ще се използва непозната за нас везна, наречена **Мѝзѝн**, с която ще се претеглят делата. Едното блюдо на тази везна побира земята и небето. Блюдото за добрите дела ще бъде сияйно и ще е откъм Дженнета, от дясната страна на Арша, а блюдото за лошите дела ще е откъм лявата страна на Арша, откъм Джахеннема, в тъмнината. Всички земни дела, думи, мисли и погледи там ще приемат определен вид. Добрините ще бъдат блестящи, а злините - тъмни и отвратителни. Тази везна не наподобява земните везни - натежалата страна ще се качи нагоре, а олекналата ще слезе надолу. Според част от учените везните ще са различни.

Мостът Сирѝт (Сърѝт) съществува. По заповед на Аллāху теāлѝ той ще бъде изграден над Джахеннема. На всеки ще бъде повелено да мине по него. В този ден всички пейгамбери ще кажат: “О, Господарю! Спасение!” Хората за Дженнета лесно ще минат по него и ще отидат в Рая. Някои от тях ще преминат като светкавица, а други – като вятър или като галопиращ кон. Мостът Сирѝт е по-тънък от косъм и по-остър от сабя. Така е и със следването на исляма в земния живот. Стриктното придържане към исляма е като преминаването по Сирѝт. Водещият борба с нефса си в земния живот ще премине лесно и спокойно по моста. Затова Аллāху теāлѝ нарича **сирѝт-и мустекѝм** пътя, посочен от исляма. Тази прилика в името показва, че стриктното следване на исляма е като преминаването през моста Сирѝт. Хората, определени за Джахеннема, няма да успеят да преминат моста и ще паднат в Ада.

Басейнът **Кевсер**, даден специално на пейгамбера ни Мухаммед Мустафā (*салляллāху алейхи ве селлем*), съществува. Големината му е колкото едномесечен път. Водата му е по-бяла от млякото, а миризмата му е по-приятна от мускус. Чашите около него са по-многобройни от звездите. Който пие от него, дори да е в Джехеннема, повече няма да ожаднее.

Застъпничеството е истина. Пейгамберите, приближените на Аллāху теāлй, праведниците, мелйикетата и получилите разрешението на Всевишния Аллах ще се застъпят за опрощаване на греховете на непокаялите се вярващи и тяхното застъпничество ще бъде прието.

Дженнетът (Раят) и Джехеннемът (Адът) в момента съществуват. Раят е над седемте небеса, а Адът е под всичко. Има осем Дженнета и седем Джехеннема. Дженнетът е по-голям от земята, слънцето и небесата, а Джехеннемът е по-голям от слънцето.

6. Шестото условие на ймāна е **вярата в съдбата** (кадера), **че доброто и лошото е от Аллāху теāлй**. Всяко добро или зло, всяка полза или вреда, печалба или загуба, сполетели хората, са с позволението на Аллāху теāлй. Речниковото значение на (кадер) е “измерване”, “закон”, “заповед” и “величие”. Желанието на Аллāху теāлй относно съществуването на нещо се нарича кадер (**съдба**). Създаването на творението, чието съществуване е пожелано, се нарича **казā**. Понякога двете понятия се използват едно вместо друго (т.е. се използват като синоними).

Всички животни, растения, неживи създания, твърди, течни и газообразни вещества, звезди, молекули, атоми, електрони, електро-магнитни вълни, движението на всяко създание, физичните, химичните и ядрените реакции, отдаването и приемането на енергия, физиологичните промени в живите организми, съществуването или несъществуването на нещо, добрите и порицаваните дела на рабите, наказването им в земния и отвъдния живот, т.е. всичко, още в изначалността, се е знаело от Аллāху теāлй. От изначалността до безкрая Аллāху теāлй създава всички творения, техните особености и движения в съответствие с изначалното Си знание. Той създава всички дела на рабите, тяхната вяра и тяхното неверие. Той е единственият създаващ и правещ. Всички следствия и резултати, предизвикани от причините, ги създава Той. Аллāху теāлй създава всичко с някаква причина.

Например, огънят има свойството да изгаря, но всъщност изгарящият е Всевишният Аллах. Огънят няма нищо общо с това, но докато огънят не се докосне до нещо Всевишният Аллах не осъществява горенето. Огънят не прави нищо, освен да повишава температурата до необходимата, за да се получи запалване. Огънят не е този, който кара въглеродът, водородът, участващи в състава на органичните вещества да взаимодействат и да се свържат с кислорода, не е този, който осигурява приемането и предаването на електрони. Тези, които не могат да видят тази истина, смятат, че всичко това го прави огънят. Изгарящият, вършещият реакцията горене не е огънят, не е и кислородът и топлината, не е и приемането и предаването на

електрони. Изгарящият е само Аллāху теāлā. Всички тези неща е сътворил като причини за изгарянето. Нямащият достатъчно знания за същността на всичко това си мисли, че огънят изгаря. Завършилият начално образование няма да хареса думите: „Огънят изгаря.“, а ще каже: „Въздухът изгаря.“ Завършилият основно образование няма да приеме това и ще каже: „Изгаря кислородът, намиращ се във въздуха.“ Завършилият средно образование ще каже: „Изгарянето не е специфично за кислорода. Всеки елемент, привличащ електрони притежава свойството да изгаря.“ Завършилият висше образование пък заедно с материята ще включи и енергията. Вижда се, че с развитието на науката се вниква по-дълбоко в същността на нещата, и се разбира, че в това, което считаме за причини, се намират още много други причини. Пейгамберите, които се намират на най-високото стъпало на знанието и виждат самата истина, и ислямските учени, които следвайки тези величия постигат капки от океана на знанието, съобщават, че нещата, които днес се считат за изгарящи, за извършители, са само едни нищожни средства, едни създания, причини, които са поставени от истинския Създател, от истинския Творец. Изгарящият е Всевишният Аллах. Той може да изгори и без огън. Ако не иска да изгори нещо, няма да го изгори, дори и в огъня да се намира. Така, както не позволил на огъня да изгори Ибрахим (*алеихисселām*) и нарушил обичая Си, защото много го е обичал.

Всевишният Аллах, ако бе пожелал, би сътворил всички неща без причини. Горенето би осъществил без огън, без поемане на храна би наситил човека. Но Аллāху теāлā е сторил добро на рабите си като е скрил Своето създаване зад причини. Своята работа, Своята Мощ скрил зад тези причини. Исканият нещо да бъде сътворено от Него, трябва да се залови за неговата причина и то ще бъде сътворено. Исканият да запали лампата използва кибрит, исканият да извлече зехтин използва преса, имащият главоболие използва аспирин, желяещият да влезе в Дженнета и да се сдобие с безкрайни блага се подчинява на исляма, стрелящият в себе си и пиещият отрова умират, пиещият вода изпотен се разболява, вършещият грехове влиза в Дженнема. Всеки, който прибегва към някаква причина, се сдобива с това, за което тази причина е била средство. Четящият книги за исляма, го научава, харесва го и става мюсюлманин, живеещият сред неверници слуша техните думи и остава невеж по отношение на религията. Много от тези религиозно необразовани хора са неверници. Човек отива там, където отива превозното средство, на което се е качил.

Ако Всевишният Аллах не бе сътворил нещата с техните причини, никой не би имал нужда от никого. Всеки би искал всичко от Аллāху теāлā, без да се обръща към някого. При това положение не биха останали социалните връзки между хората като началник-служител, работник-майстор, учител-ученик, би се нарушил порядъкът на този и на отвъдния свят. Не би съществувала разлика между красиво и грозно, добро и зло, покорство и непокорство.

Ислямът иска от мюсюлманите да вярват така, както е вярвал Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и както е известил, че трябва да се вярва. Той е известил само една единствена вяра. Всички сподвижници са вярвали така, както той (*салляллāху алейхи ве селлем*) е вярвал, нямало никакви различия във вярата им. След смъртта на Пратеника на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*), хората научили исляма от сподвижниците, слушайки ги и питайки ги. Всички те съобщили за една и съща вяра. Тази вяра се нарича вярата на Ехл-и суннет. Към тези знания за вярата сподвижниците никога не са прибавяли свои мисли, думи на философи, желания на нефса, политически възгледи и тем подобни.

Със съвършените качества, които притежавал всеки един от тях, като прославяне на Аллах и възнасяне на Неговата святост, приемане без никакво колебание на известното от Него, да не се впускат в те'вил* на знаменията, чийто истински смисъл е неясен (мутешāбих), успели да съхранят вярата си така, както са чули от Пратеника на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Основите на вярата известили в оригиналния, чистия им вид.

Приемащите предаденото от сподвижниците, без никаква промяна, повярвалите в това и следващите техния път се наричат Ехл-и суннет вел джамāат, отклоняващите се от този правилен и истински път на исляма се наричат ехл-и бид'ат (отклонени, еретични течения).

Всички сподвижници са били муджтехиди. Знанията за исляма получили лично от самия Пратеник на Аллāху теālй (*салляллāху алейхи ве селлем*). Виждайки го лично и присъствайки в неговата компания, те достигнали много висока духовна зрялост. Пречистени от желанията на нефса, всички те със своя ихляс*, с благоприличие, с прекрасния си нрав и с ирфāна* си достигнали до степента, до която не могли да достигнат нито учениите, нито евлиите (любимите, приближените раби на Аллāху теālй). В един от благословените хадйси се казва, че всеки един от тях е звезда на спасението. Вярата им била еднаква. Правели иджтихād по въпроси, за които няма насс*. Всеки един от тях си имал собствен мезхеб* по отношение на делата. Извлечените чрез иджтихād постановления на повечето от тях си приличали, но иджтихādите им не били събрани в книги и мезхебите им били забравени. Затова днес е невъзможно да се следва мезхеба на някой от сподвижниците.

И сред Тāбийна, който научил исляма от сподвижниците, и сред Тебе-и тāбийна, който пък го е научил от Тāбийна, е имало велики имāми, които достигнали до степента мутлак муджтехид (мезхеб имām). И те били имāми на свои мезхеби по отношение на амел (дела). Сборът от иджтихādите на имām (муджтехид) се нарича негов мезхеб. Иджтихādите на много от тези учени не били записани в книги и те се забравили. Само иджтихādите на четиримата големи имāми били записани и съхранени от техните ученици и се разпространили сред мюсюлманите. Първият от тези имāми, показва-

щи правия път на мюсюлманите и предпазващи исляма от изопачаване и промени, е великият имам Ебу Ханѝфе, вторият е имам Малик бин Енес, третият – имам Мухаммед бин Идрис Шафий, четвъртият – имам Ахмед бин Ханбел.

Пътят на имам Ебу Ханѝфе се нарича мезхеба Ханефй, на имам Малик – мезхеба Маликй, на имам Шафий – мезхеба Шафий, на имам Ахмед бин Ханбел – мезхеба Ханбелй. Днес вършенето на ибадети, които биха довели до задоволството на Аллаху теалй, е възможно единствено и само чрез следването на един от четирите мезхеба.

Религиозни задължения (ибадети)

Първото религиозно задължение е изпълняване на ежедневния петкратен намаз. Всеки намаз трябва да се изпълнява навреме, съблюдавайки фарзовете, ваджибите и суннетите* при изпълнението му и отдавайки душата си на Аллаху теалй. В Свещения Коран намазът се нарича салй. Речниковото значение на думата салй е отправяне на ду'а от човек, истигфар (искане на опрощение от Аллаху теалй) на мелйикета, благослов и милост от Всевишния Аллах. Религиозното значение на думата салй е извършване на определени действия и произнасяне на определени неща съобразно книгите илмихали*. Изпълняването на намаза започва с встъпителен (ифтитах) текбир. Това е казването на “Аллаху екбер”. Мъжете първоначално вдигат ръцете си до нивото на ушите, след което започвайки да ги смъкват казват “Аллаху екбер”. Ръцете накрая се слагат под пъпа. Намазът завършва с последното сядане, в края на което се дава селйам - главата се обръща първо към дясното, а после към лявото рамо.

Второто религиозно задължение е даване на зекй. Речниковото значение на думата зекй е чистота, възхваляване, достигане до добро състояние. В исляма зекй означава: притежаващият средства, надхвърлящи нуждите му и достигащи определените граници на нисаба* да отдели определена част от собствеността си и да даде на мюсюлманите, споменати в Свещения Коран, без да им натяква. Зекй се дава на осем групи хора. И в четирите мезхеба зекй се дава за четири вида материални блага: за злато и сребро, за търговски стоки, за добитъка и за селскостопанските продукти. Четвъртият вид зекй се нарича ушр (ушур) и се дава веднага след прибиране на селскостопанската продукция. Останалите три вида зекй се дават една година след достигане на нужната граница нисаб.

Третото религиозно задължение е спазване на оруч (говеене) по време на свещения месец рамазан. Говеенето се нарича савм. Речниковото значение на савм е опазване на нещо от друго нещо. В исляма савм означава въздържане от три неща: от ядене, пиене и полова близост. Месецът рамазан започва с виждането на новата луна на небето, а не с предварителни календарни изчисления.

Четвъртото религиозно задължение е извършване на хадж поне веднъж в живота от онези, които имат възможност – физическа, психическа и финансова. За всеки мюсюлманин, който е в добро здраве и притежава средства, достатъчни за неговите разходи и за семейството му до неговото завръщане, е задължително извършването на тавāф, обличайки ихрām, и престоаяването в местността Арафāt.

Петото религиозно задължение е полагането на усилия за разпространение на исляма (джихād).

Мунāкехāt – раздел, разглеждащ въпросите, свързани с женитбата, развода, изплащането на нафака ...

Муāмелят – разглежда въпросите, свързани с покупко-продажба, наем, фирми, лихва, наследство ...

Укūбāt – разглежда наказанията, които се делят на пет вида: късās (кисās), сиркат, зинā, казф и риддет (наказания, които се дават за вероотстъпниците).

Ахлйк (наука за нравствеността и доброто възпитание)

Ислямът повелява пречистването на нефса от лоши навици и украсяването на характера с прекрасни качества. Науката, даваща информация за това и сочеща пътищата за неговото постигане, се нарича **Тасаввуф**.

Както медицината е наука за здравето на човека, така и тасаввуфът е наука за пречистването на душата и сърцето от пороците. Тасаввуфът отдалечава човек от лошите дела – признаци на болното сърце и способства извършването на добри дела и изпълняването на добрите дела и ибāдетите само в името на Аллāху теāлй.

Ислямът повелява първо да се получат знания за исляма, след което, съобразно тези знания, да се изпълняват ибāдетите (религиозните задължения) и всички тези дела да се извършват само в името на задоволството на Аллāху теāлй. Накратко ислямът повелява знанието (илим), изпълнението на религиозните задължения (амел) и вършене на всичко в името на задоволството на Аллāху теāлй (ихлйс). Душевното извисяване на човека, постигането на щастие в земния и отвъдния живот ако се оприличи с летенето на самолета, то ймāна (вярата) и ибāдета (религиозните задължения) ще са като неговият корпус и двигателите му, а напредването по пътя на тасаввуфа ще е неговото гориво. За целта е нужен самолет и този самолет може да се придобие, т.е. ймāна и ибāдета могат да се придобият, а за да се задвижи този самолет е нужна енергия, т.е. напредване по пътя на тасаввуфа.

Тасаввуфът има две цели. Първата е осъвестяване на вярата (ймāна), т.е. настаняване на вярата в сърцето и непоклатимост във вярата. Вярата, която се постига с много разсъждения и доказателства, не може да е така силна. В Свещения Корāн Всевишният Аллах казва, меāл: **„Настаняването на**

вярата в сърцата става единството и само със зикр...“ (сӯра Рад: 28) Зикр е споменаване на Аллāху теālā във всяка работа, във всяко движение и вършене на всичко само в името на Неговото задоволство.

Втората цел на тасаввуфа е изпълняване на ибāдетите (съобщени от науката фъкх (фъкх, фикх)) с любов и лекота и отстраняване на трудностите, породени от нефса. Изпълняването на ибāдетите с любов и отбягването на всякакви грехове и прегрешения (изпитвайки омраза към тях) е възможно само с изучаването на науката тасаввуф и напредването по неговия път. Привързването към тасаввуфа не е с цел предаване на вести от неведомото, виждане на сияния, духове и сънуването на ценни сънища. За да се сдобие човек със знанията и поведението на тасаввуфа, първо трябва да оправи вярата си, да научи повелите и забраните на исляма и да изпълнява религиозните си задължения, съобразно тях. Без тези три неща е невъзможно пречистването на сърцето от лоши навици и възпитанието на нефса.

Следването на Мухаммед (алейхисселām)

Следването на Мухаммед (алейхисселām) означава подчиняване на него, вървене по неговия път. Неговият път е пътят на Свещения Корāн. Този път се нарича **ислям**. За да се последва Мухаммед (алейхисселām), първо е нужно да се повярва, да се изучи добре исляма, да се изпълнява фарза, да се въздържа от харāма, след това – да се изпълнява суннета и да се въздържа от мекрӯха, след това – да се следва Мухаммед (алейхисселām) и в нещата, които ислямската религия е съобщила, че са мубāх*.

Вярата е началото на следването на пътя на Мухаммед (алейхисселām) и влизане от вратата на вечното щастие. Всевишният Аллах е изпратил Мухаммед (алейхисселām), за да призовава всички хора към щастие. В сӯра „Себе“ се казва, меāl:

„О, любими Мой Пейгамбере! Изпращам те, за да благовестиш всички хора с вечното щастие и да им покажеш този път на щастие-то.“ (34: 28)

Спането преди обяд на придържания се към неговата сунна е много по-ценно от извършването на ибāдет по цели нощи, непридържайки се към неговата сунна, защото спането преди обяд, наречено „Кайлӯле“, било един от благословените му навици. Неспазването на оруч (говеене) в деня Байрам, поради това, че така е повелила неговата религия, е по-ценно от спазването на оруч, който не съществува в религията. Зекятът, даден на нуждаещите се с повелата на неговата религия е по-ценна от дадената като садака злато, колкото планина.

Един ден Хазрети Омер, след изпълнение на утринния намāз групово (с джемāат), погледнал към джемāата и забелязал, че един човек отсъства. Попитал сподвижниците каква е причината за неговото отсъствие. Казали му: „По цели нощи извършва ибāдет и сега може да е заспал.“ Хазрети

Омер казал: „По-добре щеше да е, да беше спал цяла нощ и да беше изпълнил утринния намаз с джемат.“

Онези, които се трудят без да се подчиняват на исляма, могат да притъпят нефса си. Ако този техен труд се заплаща, на този свят те няма да се сдобият с нищо, освен с определени облаги, но всъщност колко струва всичко земно, че да се отдава значение на някои улеснения в него! Те например приличат на вършешите обикновени дела, които много се трудят и се изморяват, и възнагражденията им, според извършената работа, са пониски от всички. А онези, които се подчиняват на исляма, са като ювелирите, занимаващи се с красиви скъпоценни камъни и скъпи диаманти. Работят малко, но печалбата им е много голяма. Понякога едночасовият труд им носи печалба за стотици хиляди години. Това е така, защото делата, извършващи се съобразно исляма, са много ценни и обичани от Всевишния Аллах.

Това се съобщава на много места в Свещения Коран. Например в сѳра „Ал-и Имран“, меал: **„О, любими Мой Пейгамбере! Кажим: „Ако обичате Аллаху теалй и искате и Аллаху теалй да ви обикне, следвайте ме! Аллаху теалй обича следващите мен.“ (3: 31)**

Следването на Мухаммед (*алейхисселям*) означава харесване на всички заповеди на Аллаху теалй, старание в разпространението на Неговата религия, уважаване и почитане на учените и праведните раби и необичане на неследващите и неуважаващите исляма.

Всевишният Аллах не обича и не харесва нещата, които не съответстват на исляма. А дава ли се награда за това, което не се харесва? Напротив – за него има наказание.

Постигането на щастие в земния и отвъдния свят е възможно единствено с подчинение и следване на пътя на Предводителя на двата свята – Мухаммед (*салляллаху алейхи ве саллем*). А за това е нужно да се повярва, да се изучи ислямската религия и да се изпълняват повелите на Всевишния Аллах.

Спасението от Джехенема е отредено само за подчиняващите се на Пратеника на Аллаху теалй (*салляллаху алейхи ве саллем*). Всички добри дела, всички открития, всички знания и състояния ще имат стойност само ако се следва Мухаммед (*алейхисселям*). А добрите дела, извършени от неподчинилите се на Пратеника на Аллах (*салляллаху алейхи ве саллем*), ще си останат само на този свят и ще предизвикат разруха в отвъдното. Всъщност техните добрини изглеждат като такива, но всъщност не са нищо повече от истидраджд*.

За да се подчини човек напълно на Мухаммед (*алейхисселям*) е нужно да го обича напълно. Признакът на тази любов е отбягването на неговите врагове и тяхното необичане. Двучието не подхожда на обичащите. Влюбените са луди по своите любими и са готови да изпълняват всички техни заповеди. Те не могат да бъдат на едно място с противящите се на

тях. Любовта на две противоположности не може да се смести в едно сърце.

Благата на този свят са временни и лъжливи. Това, което един човек притежава днес, утре може да е в ръцете на друг. А благата на отвъдния свят са вечни и могат да се придобият на този свят. Ако този краткотраен живот се прекара, следвайки сунната на изпратения като милост за световите Пратеник на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*), се очаква вечно щастие и спасение. Ако не се следва неговата сунна, всяко добро би останало на този свят. И най-малката частица на подчинението е много по-ценна от благата на този и отвъдния свят.

Основното правило за следване на Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е придържането към един от четирите мезхеба. Вярата в Мухаммед (*алейхисселām*) и приемането на това, което е донесъл, придържането към неговата сунна, вслушването в неговите наставления, отдаването на почит и уважение към него е задължително (фарз) за всеки мюсюлманин. Във връзка с това в Свещения Корāн се казва, меāl:

„Вярвайте в Аллāху теāлā и в Неговия Пратеник – неграмотния Пророк, и го следвайте, за да сте напътени!“ (сūra „А’раф“: 158)

„А за онези, които не вярват в Аллāху теāлā и Неговия Пратеник – Ние сме приготвили див огън за тези неверници.“

В благословените хадīси се казва:

„На мен ми беше повелено да се сражавам с хората (неверниците) докато свидетелстват, че няма друг Бог освен Аллāху теāлā и повярват в мен и в това, което съм им донесъл. Когато направят това, те ще спасят от мен живота си и имуществото си, с изключение на наказанията, които са извършили като мюсюлмани (т.е. ако извършат престъпления, ще бъдат наказани, дори да са мюсюлмани). (А за скритите си дела) ще отговарят пред Всевишния Аллах.“

„Който се подчини на мен, той се е подчинил на Аллāху теāлā. Който ми се противопостави, той се е противопоставил на Аллāху теāлā. Който се подчини на моята заповед, той се е подчинил на мен. Който се противопостави на моята заповед, той се е противопоставил на мен.“

„Състоянието на този, който се подчинява на мен и приема донесеното от мен, и на този, който се противи на мен и опровергава донесеното от мен, прилича на състоянието на човек, който си е построил къща, приготвил хубави, различни гозби (за да даде пищно угощение) и е възложил на някого да покани хората. Отзоваващият се на поканата, влиза в къщата и яде, колкото си иска от приготвените ястия, а неотзоваващият се, не може да влезе в къщата и да яде от приготвеното. Къщата е Дженнетът (приготвен за богобоязливите, отзоваващи се на поканата на Пратеника на Аллāху теāлā (*салляллāху алейхи ве селлем*)), а отпращащият поканата е Мухаммед (*алейхисселām*). Който се противи на Мухаммед (*алейхисселām*), се противи на Всевишния Аллах. Мухаммед

(*алеихисселѝм*) е разграничаващият хората на мюсюлмани, които го потвърждават, и неверници, които го опровергават.“

„Придържайте се към моята сунна и сунната на Хулефѝ-и рѝшидѝн. Придържайте се стриктно и с всички сила. Пазете се от нововъведенията (в религията, които нямат място в Корѝн-и керѝм, суннета, иджмѝ-и уммет и къяс-и фукахѝ*), защото всяко нововъведение (бид’ат) е заблуда.“⁴⁶⁶

От Енес бин Мѝлик (*радияллѝху анх*) се предава, че Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алеихи ве селлем*) е казал: „Онзи, който съживи моята сунна (действа съгласно нея и я разпространява), ще е съживил мен (ще е възвеличил моята слава, ще е разкрил моята заповед). А който съживи мен, ще бъде заедно с мен в Дженнета.“

Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алеихи ве селлем*) е казал на Билял бин Хѝрис (*радияллѝху анх*): „Който направи едно суннет-и хасене* в исляма, ще получи отплатата му и отплатата на онези, които го прилагат. А който въведе суннет-и сеййие*, ще получи този грях и греха на онези, които после го прилагат.“⁴⁶⁷

Хазрети Омер бин Абдул’азѝз е казал: „Пратеникът на Аллѝху теѝлѝ въведе хубав път. След него неговите халѝфи въведоха добри пътища. Придържането към неговата сунна и сунната на халѝфите след него означава да се действа съобразно Книгата на Аллѝху теѝлѝ. Подчинението на Аллѝху теѝлѝ и Неговия Пратеник е подсилване на религията на Аллѝху теѝлѝ. Никой няма право да изопачава и променя исляма. Не е джѝиз следването на думите на онези, които противоречат на сунната.

Придържащите се към сунната на Пратеника на Аллѝху теѝлѝ (*салляллѝху алеихи ве селлем*) и сунната на неговите сподвижници са намерили напътствие. От тях, който е поискал помощ, я е получил. Противоречащият на сунната е тръгнал по път, различен от този на мюсюлманите. Всевишният Аллах ще го хвърли в Джехеннема. Джехеннемът е най-лошото място, където може да се отиде.“

Ахмед бин Ханбел (*радияллѝху анх*) е казал:

„Един ден се намирах сред множество хора. Те се съблякоха чисто голи и влязоха във водата, а аз, подчинявайки се на благословения хадѝс: „Който вярва в Аллѝху теѝлѝ и Ахиретския ден, да не влиза в хамѝма (без да закрива срамните си места).“ не се съблякох. През нощта в съня ми един глас ми каза: „О, Ахмед! Радвай се, защото Всевишният Аллах те опрости, заради това, че се подчини на сунната на Пратеника на Аллѝху теѝлѝ. Направи те имѝм. Хората ще те следват.“ Попитах го: „Кой си ти?“ Отговорих ми: „Аз съм Джебрѝил.“

⁴⁶⁶ Ибн Мѝдже, “Мукаддѝме”, 6; Дѝримѝ, “Мукаддѝме”, 16; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 126; Хѝким, *ел-Мустедрек*, I, 174; Бейхакѝ, *ес-Сунен*, II, 422

⁴⁶⁷ Ибн Мѝдже, “Мукаддѝме”, 36; Дѝримѝ, “Мукаддѝме”, 44; Ахмед бин Ханбел, *ел-Муснед*, IV, 361; Бейхакѝ, *ес-Сунен*, II, 136

Не може да бъде вярващ онзи, който във всяко свое дело не следва Мухаммед (*алейхисселѧм*). Ако не го обича повече от самия себе си, вярата му няма да е пълна. Той е пратеник на Аллѧху теѧля към всички хора и джиганове.

Бѧджиб е за всеки народ да следва Мухаммед (*алейхисселѧм*), независимо в кой век живее. Всеки мюсюлманин трябва да помага за разпространението на неговата религия, да се стреми да придобие чертите на неговия характер, да споменава често благословеното му име, да чете салева̀ти, когато чуе или спомене неговото име, да изгаря от желание да го види, да обича и да уважава донесения от него Свещен Корѧн и неговата религия.

ХРОНОЛОГИЯ

571 Хазрети Мухаммед (*алейхисселѧм*) се ражда. (12 рабѧу'л-еввел - 20.04.571 г.) Бива даден на дойката Халиме.

574 Хазрети Халиме връща Мухаммед (*алейхисселѧм*) на майка му.

575 Майка му Амине умира. Той остава да живее при дядо си Абдулмутталиб.

577 Абдулмутталиб умира. Мухаммед (*алейхисселѧм*) остава да живее при чичо си Ебу̀ Тѧлиб.

578 Пътуване до Сирия с Ебу̀ Тѧлиб.

583 Пътуване до Сирия с Ебу̀ Тѧлиб. В Бусра̀ монахът Бахѧра вижда признаците по Мухаммед (*алейхисселѧм*) и разбира, че той ще бъде последният пратеник.

588 Пътуване до Йемен с чичо му Зубейр.

595 Тръгва за Шам като пълномощник на търговския керван на Хазрети Хадѧдже.

596 Жени се за Хазрети Хадѧдже.

606 Постава Хаджеру'л-есвед на мястото му след ремонта на Кяабе.

610 Първото откровение в пещерата Хира̀.

613 Качва се на хълма Сафа̀ и за пръв път съобщава публично, че е избран за пейгамбер.

615 Преселение на част от мюсюлманите в Абисиния.

616 Хазрети Хамза и Хазрети Омер стават мюсюлмани.

619 Хазрети Хадѧдже и Ебу̀ Тѧлиб умират.

620 Нощното възнесение (Ми'ра̀дж). Първото съглашение при Акабе.

621 Второто съглашение при Акабе.

622 Преселението (Хиджра).

623 Сражението и победата при Бедр. Къблето бива преместено от Месджид-и Акса̀ в Кяабе-и Муѧззама. Женитбата с Хазрети Аише.

624 Дъщеря му Хазрети Рукайѧе умира. Хазрети Фа̀тима се омъжва за Хазрети Али.

625 Битката при Ухуд. Хазрети Хамза пада шехїд. Хазрети Хасан се ражда (месец рамазāн). Хазрети Хусейн се ражда (месец шāбāн). Мухаммед (*алейхисселѧм*) се жени за дъщерята на Хазрети Омер - Хазрети Хафса.

627 Битката при окопа.

628 Договорът от Худейбийе. Изпращането на писма до владетели и управници с цел призоваването им към исляма. Превземането на Хайбер.

629 Битката и победата при Мўте.

630 Превземането на Мекка. Смъртта на дъщеря му Хазрети Зейнеб. Ражда се синът му Ибрāхим. Смъртта на Хазрети Ибрāхим. Битката при Тебўк.

632 Прощалното хутбе и обръщението към Есхāба, надхвърлящ сто хиляди. Посещаването на гробището Дженнету'л-Бакї'. Смъртта на Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) (понеделник - 08.06.632 г.)

РЕЧНИК

А

Акāид – Обхваща неща, в които трябва да се вярва. Това са знанията за вярата.

Алейхисселѧм – Мир нему. Използва се след изричане или изписване на имената на пейгамберите или най-главните мелѧикета. Ако са двама се казва “алейхимесселѧм”, а ако са повече – “алейхимусселѧм”.

Арасāt – Сборището Арасāt (Махшер). Това е мястото, където ще бъдат събрани всички създанията след възкресението. Нарича се още “Мевкиф” или “Махшер”.

Арш – Аршът е най-голямото творение на Аллāху теāлѧ, което се намира над седемте небеса и над Курсї. Той е крайт на материалния и началото на нематериалния свят. Нарича се още “Аршуллах”, “Арш-и меджїд” или “Арш-и а'лѧ”.

Āхир заман – Времето преди края на света.

Б

Бейт'ул Ма'мўр – Място, което се намира на небето и около което непрестанно обикалят мелѧикетата. Това е тяхното кѧбле.

Бид'ат – Вероубеждения, дела и думи, които не са съществували по време на Мухаммед (*алейхисселѧм*) и четиримата му халїфи, а се появили след тях.

В

Вāджиб – Заповеди, които категорично трябва да се изпълняват, също като фарза. Доказателствата на ваджибите в Корāн-и керїм не са така ясни, както на фарзовете. Към тази категория спадат кланянето на намāзите ви-

тир и байрам, коленето на курбан от богатите и даването на садака-и фътр. Силата на ваджиба е като на фарза.

Г

Гāзи – Убитите във война по пътя на Аллāху теāлй се наричат шехйди, а оцелелите гāзии.

Д

Джāиз – Позволено е, може да се извърши и не е грях.

Джихāд – Джихāдът не е правене на революция, неподчинение към държавните органи, въставане, тероризъм, нанасяне на побой, осъществяване на насилие или нагрубяване. Всички тези неща ислямът ги определя като пораждане на фитне (вж. Фитне). Това довежда до причиняване на страдания на самите мюсюлмани, до вкарването им в затвори и забраняване на разпространяването на ислямските знания. Остава се с напълно грешно впечатление за исляма. Затова предизвикващите фитне са прокълнати от Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*).

Джихāдът е борба с враговете на Аллāху теāлй с различни средства. Нашият нефс е най-големият враг на Мевлй (Аллāху) теāлй, затова борбата с него се определя като “голям джихāд”.

В Корāн-и керйм никъде не се говори за насилване на хората, за да приемат исляма. Напротив, това е порицано, категорично забранено и е голям грях. Джихāдът се прави с цел разпространяването на исляма, на ислямските знания, а не с цел да се накара някого да ги приеме насила. В Книгата на Аллāху теāлй се повелява милост към хората, меāл: **“Няма принуждение в религията.”** (сūra Бакара: 256) Хората, незачитащи тези повели, напускат исляма.

Джихāдът е повеляване на повеленото и възбраняване на забранените от исляма неща. Джихāдът е запознаване на немюсюлманите с исляма, за да могат да повярват доброволно. Джихāдът е съобщаване на илмихāла на мюсюлманите, за да може те да се предпазят от харāмите. При повеляване на повеленото и възбраняване на забраненото е забранено да се поражда фитне.

Джихāдът е три вида. Първият вид джихāд е извършваният с тялото. Тук влиза воденето на война и този джихāд се нарича “малък джихāд”. Такъв джихāд се води единствено и само от държавата, а не от отделните хора. Нападенията, осъществявани от отделните личности, не се наричат джихāд, а варварщина.

Вторият вид джихāд е разпространяването на исляма чрез медиите. Този джихāд се върши от ислямските учени. Когато липсват такива, джихāдът се извършва от мюсюлманите, като се разпространяват книгите на суннитските учени. Това е най-ценният джихāд на нашето време.

Третият вид джихад е правеният с ду'а. Това е джихадът, задължителен за всеки мюсюлманин.

Джин – Джиновете са невидими създания, сътворени от пламъка на огъня. Могат да придобиват всякакви форми.

Дланта (ръката) на Аллāху теāлй – Йед (букв. длан, ръка). Въпреки, че думи от този род се срещат в āйетите и хадйсите, те не се използват в смисъла, който разбираме ние. Такива āйети и хадйси се наричат (**Мутешāбихат**).

Аллāху теāлй вижда, но не с око. Чува, но не с ухо. Думата “Йедуллах” не означава органа ръка. Ислямските учени не са казали: “Аллāху теāлй има ръка, но не знаем каква е!”, а са казали: “Само Аллāху теāлй знае същността на тези неща!” Ако се оприличи на ръката на някое съзнание, оприличаващият напуска исляма. Това е куфр (неверие).

Е

Ебдал – Група евлии.

“Сред общността ми винаги ще има четиридесетима души. Техните сърца са като сърцето на Ибрāхим (aleyхисселям). Аллāху теāлй премахва бедите от рабите Си, посредством тях. Те се наричат “Ебдāl”. Те не достигнаха до тези степени чрез намāз и оруч.” Ибн-и Месūd (*радияллāху анх*) попита: “О, Расūляллах! А с какво достигнаха?” **“С щедрост и наставляване на мюсюлманите.”** – отговори той (*салляллāху алейхи ве селлем*).” (Хадйс-и шерйф, Хилйет-ул-Евлий)

Есхāб-и кирām – Това са сподвижниците на Пейгамбера ни (*aleyхисселām*).

З

Зелле – Всички пейгамбери са безгрешни и притежават качеството исмет. Нито един пейгамбер не е вършил малък или голям грях, но понякога не са избрали най-правилното от всички правилни варианти. Това се нарича зелле и не е грях. Зелле е вършене на дело, но не по най-правилния начин, без в това да има лош умисъл.

И

Ибāдет – Служене на Аллāху теāлй.

Идол – Статуя на човек или на животно, на която езичниците се кланят, обожествявайки го.

Иджмā – Третата част от Едилле-и шер'ийе (източниците, от които се извличат ислямските знания). Иджмā е съвпадение на иджитихадите на мутлак муджтехидите, т.е. големите ислямски учени, живели в един и същи век.

Тъй като след четвърти век по Хиджра не остава мутлак муджтехид, не остана и иджмā. Поради тази причина като се каже “иджмā”, се има предвид иджма по време на Есхāб-и кирāм (мюсюлманите, видели Мухаммед (*алеѝхисселя̄м*)), Тāбийн (големците, видели Есхāб-и кирāм) и Тебе-и тāбийн.

Иджтихāд – Извличане на закони за неща, които не са ясно съобщени в Корāн-и керй̄м и хадй̄с-и шерй̄фите, чрез тяхното оприличаване на ясно съобщените. Големите ислямски учени, способни да вършат иджтихāд, се наричат муджтехиди. Знанията, получени от муджтехидата чрез неговия иджтихāд, се наричат “негов мезхеб”. Грешката в иджтихāда не е грях. В хадй̄с-и шерй̄ф се казва: **“Учен ако сгреша в иджтихāда си получава един, а ако улучи – два севāба.”**

Иджтихāдът и къясът не са бид’ати, защото те разкриват значенията на насовете (āйетите и хадй̄с-и шерй̄фите), а не нещо друго. (имāм Раббāнй̄)

Илмихāл – Книга, която предава знания за вярата, ибадетите и нравствеността, необходими за всеки мюсюлманин.

Имāм – Думата има няколко значения:

- 1) Човек, който води намаза на мюсюлманите;
- 2) Ислямски учен, достигнал до най-високата степен на ислямските знания;
- 3) Държавен глава на мюсюлманите. Използва се като синоним на думата халиф.

Ирфāн – Използва се като синоним на думата мāрифет. Подобаващо познаване на качествата и имената на Аллāху теāля̄.

Същността на мāрифета е обичане на Аллāху теāля̄ от сърце, споменаване на името Му с език и губене на надежда от всичко, освен от Него. (Ахмед бин Хадравейх)

Истигфār – Искане на прошка от Аллāху теāля̄.

Истидрāдж – Необикновените, свръхестествените явления при пейгамберите се наричат чудеса (мўджизета), а същите тези явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля̄) се наричат керāмети, а при хора, които открито вършат грехове или при неверници, се наричат истидрāдж.

Ихляс (Ихлāс) – Вършене на всичко само в името на задоволството на Аллāху теāля̄.

Ихрāм – Две парчета бял памучен плат, които се обличат по време на хадж и умра.

К

Казā – Желанието на Аллāху теāля̄ относно съществуването на нещо се нарича кадер (съдба). Създаването на творението, чието съществуване е пожелано, се нарича казā. Понякога двете понятия се използват едно вместо друго (т.е. използват се като синоними).

Касйде (касйда) – Поетичен жанр с арабско-персийски произход. Произведенията са моноримни, без определен брой на стиховете.

Керāмет – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля) се наричат керāмети.

Кефен – Бял плат, с който се увива тялото на покойника.

Къям (киям) – Стоеж в изправено положение по време на намāз.

Къбле (къбля) – Посоката, към която се обръща човек, когато извършва намāз, т.е. към Кябе в гр. Мекка.

Къяс-и фукахā – Извличане на закони за неща, които не са ясно съобщени в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, чрез тяхното оприличаване на ясно съобщените.

Къяс може да се прави само от учените муджтехиди (учени, които могат правилно да разбират значенията на āйетите и хадйс-и шерйфите). Другите не могат. След четвърто столетие по Хиджра не остана учен, който да прави къяс. (Ибн-и Абидйн, имām Газāлй, Йўсуф Небхāнй)

Къямет (Киймет) – Когато Аллāху теāля повели, Исрāфил (*алейхисселлāм*) ще протръби с Рога и всички живи същества ще умрат, всичко ще изчезне. Това се нарича Къямет. С второто протръбяване всичко ще се върне към живот.

М

Макām Махмūd – Расўлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) ще се застъпи на шест места. След първото му застъпничество, известно като „Макām Махмūd“, хората ще се спасят от мъчението на дългото чакане в Съдния ден, когато всички ще чакат да започне Равносетката.

Махшер – вж. Арасāt.

Меāl – Смисълът на āйетите, даден съгласно тefсйрите (разясненията) на ислямските учени.

Мевлид – Означава „рождение“. Рождението на Пейгамбера ни (*алейхисселлāм*) е празник за всеки мюсюлманин.

Расўлюллах (*алейхисселлāм*) е устройвал угощения на своите сахāбии в нощта на рождението си, разказвал е за чудесата по време на рождението си, за детството си. Това се е правело и по време на управлението на Хазрети Ебў Бекр. Голям севāб е в тази нощ да се слушат, четат, учат или споменават необикновените явления по време на раждането на Султана на вселената. Ислямските учени отдават изключително значение на тази нощ. Хазрети Мевлянā казва: „Белите се премахват от местата, където се чете мевлид.“ Тази нощ е най-ценната в исляма след нощта Кадр, а според Имām Шāфий и някои други учени е по-ценна и от нощта Кадр.

В книги, като „Ел-мугни“, „Ел-мияр“ и „Тенвиру-л-кулюб“, се споменава, че най-ценната нощ в исляма е нощта на рождението на Султана на двата свята. (Ед-дурер-ул-месун)

Ислямските учени столетия наред са писали и чели книги за мевлида. Има многобройни касидета, възхваляващи Мухаммед (*алейхисселѝм*). Една от най-известните е тази на Сюлейман Челеби, написана през 15-ти век. Това, че е писана след смъртта на Расуллюллах (*алейхисселѝм*), не означава, че е бид'ат (нововъведение), защото да се възхвалява Слънцето на двата свята е ибѝдет. По всяко време могат да се пишат такива касидета. Четенето на мевлид-и шерѝф се прави с цел споменаване на раждането на Расуллюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*), неговия живот, ми'рѝджа (възнесението), както и с цел неговото възхваляване. Всеки вярващ много обича Мухаммед (*алейхисселѝм*) – обичта към него се поражда от вярата. Силната любов към него е признакът на зрелия мюсюлманин. В хадѝс-и шерѝф, предаден от имѝм Бухѝрѝ, се казва: **“Не може да е вярващ онзи, който не ме обича повече от майка си, баща си, детето си и всички останали.”** Не е грях да се чете мевлид, грях е по време на четенето да се вършат забранени от исляма неща.

В хадѝс-и шерѝф, предаден от Дейлемѝ, Расуллюллах (*алейхиссалѝту весселѝм*) казва: **“Човек, ако много обича нещо, разбира се, че го споменава много.”** Човек, обичащ много Мухаммед (*алейхисселѝм*), го споменава много често.

В друг хадѝс, предаден пак от Дейлемѝ, Мухаммед (*алейхисселѝм*) казва: **“Споменаването, сещането за пейгамберите е ибѝдет.”** Повъздействащо е, ако този ибѝдет се направи чрез стихове.

Расуллюллах (*алейхиссалѝту весселѝм*) много е обичал стиховете на Хасан бин Сѝбит. Заповядал е дори в месджида да се постави минбер за този поет. Хазрети Хасан се е качвал на минбера и оттам четял стихове, възхваляващи Мухаммед (*алейхисселѝм*) и порицаващи неверниците. Слънцето на двата свята е казвал: **“Думите на Хасан са по-въздействащи върху враговете, отколкото раните, причинени от лѝкове.”** (М. Насѝхат)

В хадѝс, предаден от имѝм Бухѝрѝ, се казва: **“Аллѝху теѝлѝ подкрепя Хасан с Рѝху'л-Кудс (т.е. Джебрѝил (*алейхисселѝм*)), по отношение на хваленето и защитаването на Своя Пратеник.”**

Веднѝж Расуллюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) харесал много думите на поета и се помолил за него: **“Да не ти опадат зѝбите!”** Хадѝсът е предаден от Хѝким.

Ето и някои хадѝси относно стиховете: **“Стихът е такова слово, че хубавото е по-хубаво, а грозното е по-грозно.”** (Бухѝрѝ) **“Някои стихове без съмнение са ясна мъдрост.”** (Бухѝрѝ)

Возхваляването на Расуллюллах (*алейхисселѝм*) не се харесва от необичащите него и Аллѝху теѝлѝ. Аллѝху теѝлѝ възхвалява Любимия Си по следния начин, меѝл:

“Изпратихме те като милост за световите.” (Енбийѝ: 107)

“И те изпратихме Ние за всички хора само като благовестител и предупредител,” (Себе: 28)

“За теб има несекваща награда. Ти наистина имаш велик нрав.”
(Калем: 3-4)

“И ще ти въздаде (много благословии) твоят Господар, и ще си доволен.” (Духа̄: 5)

“Аллах и Неговите ангели изпълняват салева̄т за Пейгамбера. О, вярващи, изпълнявайте салева̄т и вие!” (Ахза̄б: 56)

Мустехаб е в израз на благодарност за тази нощ да се четат салева̄ти и мевлиди в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля̄, да се раздават сладки и да се вършат добрини, но е харāм, когато се чете мевлид, да се събират жени и мъже на едно място, да се използват музикални инструменти или други харāми. (**Хадйка, Ни’мету-л-кубрā, М. Насйхат**)

Да се отдава значение на рождените дни е нещо, което християните са научили от мюсюлманите.

Ислямските учени са написали множество книги на различни езици, за да съобщят, че четенето на мевлид е ценен иба̄дет. Десет от тези книги са изброени в **„Кешфу-з-зунйн“**.

Сред известните книги за мевлид са **„Ер-редду аля̄ мен енкера кирāете-л-мевлиди-н-Небй̄“** на имāм Суййутй и **„Ен-ни’мету-л-кубрā“** на Ибни Хаджер-и Хейтемй̄.

Относно допустимостта на възхваляването на Расулюллах (*саллялля̄ху алейхи ве селлем*) не е ли достатъчен следният меа̄л на 56-о знамение на сӯра Ахза̄б: **“Аллах и Неговите ангели изпълняват салева̄т за Пейгамбера. О, вярващи, изпълнявайте салева̄т и вие!”**

Мустехаб е в израз на благодарност за тази нощ да се четат салева̄ти и мевлид в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля̄, да се раздават сладки и да се вършат добрини. Отдава се значение на тази нощ, като се подаряват дрехи и подобни неща на праведните. Голям севāб е това да се прави в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля̄. (**Ибни Батта̄л Мāликй̄**)

Алля̄ме Захй̄руддй̄н бин Джа’фер споделя подобни знания, но допълва, че е голям грях, когато се вършат изброените неща, да се използват и музикални инструменти.

Голям севāб е да се чете мевлид без да се извършат харāми. (**Алля̄ме Нāсируддй̄н**) Подобни неща пише и в шерха **С. Ибни Мāдже**.

В една от най-ценните книги на ханефитския мезхеб – **„Дурру-л-мухтāр“** пише: “Позволено е да се чете мевлид в името на задоволството на Алла̄ху теа̄ля̄.”

Да се вършат бид’ати при четенето на мевлида не означава, че и самото четене е бид’ат. Четенето на мевлид в днешно време е съпроводено с многобройни бид’ати. Например жени и мъже се събират на едно място, дават предимство на мевлида пред Корāн-и керй̄м, използват музикални инструменти. Някои хора изпадат в заблуда, като наричат мевлида бид’ат, вместо да кажат, че гореизброените неща са харāм.

Не е правилно да се казва: “Мевлидът е бид’ат”, но може да се каже: “Когато се четете мевлид в днешно време се вършат и много бид’ати.”

Мезхеб – Съвкупността от знанията, които учен муджтехид е постигнал чрез иджитихад, се наричат негов мезхеб.

Мекрӯх – Неща, които Аллāху теālā и Мухаммед (*алейхисселям*) не харесват и заличават севāбите от ибāдетите.

Мекрӯхът е два вида:

Тахрймен мекрӯх: Това е неизпълняването на ваджиба и е близък до харāма. Вършенето на този тип мекрӯх води до мъчение.

Тензйхен мекрӯх: Дела, които са близки до халйла или дела, за които е по-добре да не се извършат, отколкото да се сторят.

Мелйике – Ангел.

Месджид – Място, където се прави ибāдет.

Мехир (мехр) – Имущество, пари или нещо друго, което мъжът дава на жената, когато сключват брак.

Муджеддйд – Голям ислямски учен, който изчиства нововъведенията (бид’атите), разпространява ислямските знания, без да добавя нищо от себе си, и връща исляма в чистия му вид, както по времето на Расӯлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*). Пратеникът (*алейхисселям*) казва: **“Във всяко столетие ще се появи по един муджеддйд.”**

Муджтехид – Голям ислямски учен, който е събрал и записал в книги ислямските знания, които са ясно посочени в айетите и хадйсите, а знанията, които не са ясни ги е разбрал и разяснил по разбираем начин.

Муеззин – Човек, който четете езāн и призовава мюсюлманите към намāз от минаретата.

Мутевеккил – Уповаващ се на Аллāху теālā; поверяващ всяко дело на Аллāху теālā.

Мубāх – Неща, които не са нито повелени, нито възбранени. Т.е. ислямът не е съобщил, че са грях или подчинение. Ако те се изпълнят с добро възнамерение – носят севāб, а с лошо възнамерение - стават причина за мъчение.

Мустехаб – Нарича се още мендӯб или едеб (благоприличие). Той е като суннет-и гайри муюккеле. Това са неща, които Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е извършил един-два пъти през живота си или пък нещата, които той е обичал и харесвал.

Н

Насс – Айети и хадйс-и шерйфи.

Нефс – Думата има различни значения:

- Самият човек, неговото тяло;
- Същина. Зла сила, която е характерна за хората и джиновете, и е източникът на желанията, несъответстващи на исляма – нарича се още нефс-и еммāре.

Нисаб – Това е определена граница, под която човек в исляма е беден, а ако я превиши става богат и трябва да даде зекят.

Нур – Светлина. Тук не се има предвид познатата ни светлина. Ен-Нур е едно от имената на Аллāху теāля. Ен-Нур е Онзи, Който осветява земята и небесата, създава всичко, дарява хората с напътствие, осветява истинния път, разкрива всичко, украсява небесата със слънцето, луната и звездите, а земята – с пейгамберите (*алейхимусселям*), учените, мюсюлманите или с растенията и дърветата.

Р

Радияллāху анх – Аллāху теāля да е доволен от него.

Радияллāху анхā – Аллāху теāля да е доволен от нея.

Расул – Пратеник, пейгамбер.

Расулюллах – Пратеникът на Аллāху теāля.

Рахман – Едно от имената на Аллāху теāля - Който дава препитание и безброй блага на всички създания и хора (независимо дали са мюсюлмани или неверници) на този свят.

Религия – Пътят на спокойствието и щастието, съобщен от Аллāху теāля посредством пейгамберите.

Ръката на Аллāху теāля – Виж “Дланта на Аллāху теāля”.

Рукū – Поклон в намāза, при който дланите на ръцете се опират върху коленете. Един от фарзовете на намāза.

С

Салляллāху алейхи ве селлем – Аллāху теāля да го благослови и с мир да го дари.

Севāб – Награда, която в отвъдното Аллāху теāля ще даде на човек, който върши ибāдети и добри дела в земния живот.

Сехв – Неволен пропуск.

Сидрат-ул мунтехā – Дърво, което се намира на седмото небе.

Сърāt (Сирāt) – Мостът Сирāt е истина. По заповед на Аллāху теāля ще бъде изграден над Джехеннема и на всекиго ще бъде повелено да мине по него. За същността на моста не се знае.

Суджūd (седжде) – Поклон, при който челото, носът, дланите, коленете и пръстите на краката опират в земята.

Суннет (сунна) – Думата суннет носи различни значения в зависимост от контекста:

- Когато се каже: “Книгата и Сунната”, тука под “Сунна” се има предвид хадīs-и шерйфите на Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*);
- Когато се каже: “фарз и суннет”, тука под “суннет” се има предвид делата, които не попадат в категорията фарз.
- Ако се използва самостоятелно, тогава се има предвид ислямската религия.

Суннет-и сеййие – Неща, които се появяват след Пейгамбера ни (*алейхисселѝм*) и четиримата му халѝфи, и са забранени от исляма (и се вършат с цел ибѝдет). Бид'ат. (Вж. Бид'ат)

Суннет-и хасене – Добри и полезни дела, които ислямът позволява и дори повелява, чиято основа е съществувала през първи век (по време на Мухаммед (*алейхисселѝм*) и неговите сподвижници), но впоследствие са получили по широко разпространение и развитие, като строежа на училища и минарета, и написване на книги.

Съдружаване (ширк) – Приписване на съдружници на Аллѝху теѝлѝ или на подобни или равни на Него.

Т

Тѝбийн – Поколението, което се е учило непосредствено от Есхѝба.

Тавѝф – Седемкратно обикаляне около Кяабе. Тавѝфът започва от Хаджеру'л-есвед (Черния камък).

Таквѝ – Отбягване на забранените неща, страхувайки се от Аллѝху теѝлѝ.

Те'вѝл – Разясняване на ѝйетите от страна на ехли суннитските учени, съобразявайки се с тефсѝрите на Расѝлюллах (*салляллѝху алейхи ве селлем*) и Есхѝб-и кирѝм.

Тесбих - Споменаване и възхваляване на Аллѝху теѝлѝ.

Тефсѝр – Значението на Корѝн-и керѝм е разбрано и съобщено единствено от Мухаммед (*алейхисселѝм*). Тефсѝр се наричат знанията, които Пейгамберът ни (*алейхиссалѝту весселѝм*) е предал на Есхѝб-и кирѝм, те на Тѝбийн, които от своя страна на Тебе-и тѝбийн и така достигнали до нас чрез достоверни източници.

У

Улюл азм – Това са най-високопоставените пейгамбери - ѝдем (*алейхисселѝм*), Нѝх (*алейхисселѝм*), Ибрѝхим (*алейхисселѝм*), Мѝсѝ (*алейхисселѝм*), Ысѝ (*алейхисселѝм*) и Мухаммед Мустафѝ (*салляллѝху алейхи ве селлем*).

Ф

Факѝх – Учен по фикх.

Фарз – Неща, които Аллѝху теѝлѝ ги заповядва по ясен и категоричен начин в ѝйетите. Тяжното неизпълняване е харѝм.

Фейз – Сияние, духовно знание.

Фетвѝ – Отговор, даден от ислямски учен, в който се съобщава дали въпросното нещо съответства на религията (исляма) или не.

Фитне – Разединение, анархия, размирица. Дело, което кара хората да страдат.

Фъкъх (фикх, фъкх) – Наука, която съобщава нещата, които трябва да се вършат и отбягват.

Х

Хадїс-и кудсї – Хадїс, чийто смисъл принадлежи на Аллāху теāлї, а думите и изразът му са на Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхисселām*).

Хаджеру’л есвед – Черният камък, който се намира при един от ъглите на Кяабе.

Хазрети – Титла, която се слага пред имената на велики личности, с цел почит и уважение.

Халїф – Водач на мюсюлманите.

Хамд – Възхваляване на Аллāху теāлї по най-възвишения начин.

Харām-и шерїф – Джамията, в която се намира Кяабе.

Хора на писанието – Евреите и християните.

Хурӯфї – Човек, който принадлежи към отклонената секта, основана от евреина Фадлуллах Хурӯфї. Фадлуллах го приемат за бог.

Ш

Шехїд – Човек, който е загинал, борейки се по пътя на Аллāху теāлї.

БИБЛИОГРАФИЯ

1 Корāн-и керїм

2 Абдурраззāk, ел-Мусаннеф – Абдурраззāk, Ибн Хеммām, ес Сан’āнї (211/827), *ел-Мусаннеф*, (Хабїбуррахмāн ел-А’замї), I-XI, Бейрут, ел-Меджлисул-Илмї, 1983.

3 Аджлунї, Кешфу’л-Хафā - Аджлунї, Ебул-Фидā Исмаїл ибн Мухаммед (1162/1749), *Кешфул-Хафā ве музилул-илбāс аммештехара минел-ехāдїс алā ел-синетин-нāс*, (Ахмед Калаш), Халеб, Мектебетут-Турāсил-Ислāmї.

4 Ахмед бин Ханбел, ел-Муснед – Ахмед, Ибн Ханбел (241/855), *ел-Муснед*, (Хамза Ахмед ез-Зейн), I-XX, Кайро, Дāрул-Хадїс, 1416/1995.

5 Бегавї, ел-Енвār – ел-Бегавї, Мухїссунне ел-Хусейн ибн Мес’уд, ел-Енвār фї Лемаилїл-Мухтār, (Шейх Ибрāхим ел-Йакубї), II тома, Бейрут, Дāруз-Зийā, 1989/1409.

6 Белязурї, Енсāб – Белязурї, Ебул-Аббāс Ахмед ибн Яхия ибн Джāбир, (279/892), *Енсāбул-Ешрāф*, (Рийаз Зирикли, Сухейл Заккар), Бейрут, Дāрул-Фикх, 1996/1417.

7 Бейхакї, Деляил-ун-Нубувве – ел-Бейхакї, Ахмед ибн ел-Хусейн (384/994), *Деляил-ун-Нубувве ве ма’рифету ахвāли сахибуш-шерїа*, Бейрут, Дār’ул-Кутубил-Илмийе, 1985.

8 Бейхакї, ес-Сунен ----- *ес-Суненул-кубрā*, I-X, Хайдарабад, Дāиретул-Меāрифїл-Осмāнийе, 1344-56.

9 Бейхакї, Шу’абул-Имāн ----- *Шу’абул-Имāн*, (Ебӯ Хаджер Мухаммед Заглул), Бейрут, Дār’ул-Кутубил-Илмийе, 1990.

- 10 **Беззәр, ел-Муснед** – Беззәр, Ебӯ Бекир Ахмед ибн Амр ибн Абдулхалък ел-Басрӣ, (292/905), *ел-Бахруз-Заххәр-Муснедул-Беззәр*, (Адил ибн Саад), Медйна, Мектебетул-Улум вел-Хикем, 2006/1427.
- 11 **Бухәрӣ**, ел-Бухәрӣ, Мухаммед ибн Исмаил (256/870), *ел-Джәмиус-сахїх*, (Мухиббуддйн Хабїб), I-XIII, Кайро, Дәрур-Реййән лит-Турās, 1986.
- 12 **Бухәрӣ, ел-Едебул-Муфред** ----- *ел-Едебул-Муфред*, (Мухаммед Фуад Абдул-бәкӣ), Бейрут, Дәрул-Бешаирил-Ислямийе, 1409/1989.
- 13 **Дәре Кутнӣ, ес-Сунен** – ед-Дәре Кутнӣ, Омер ибн Ахмед (385/995), *ес-Сунен-уд-Дәре Кутнӣ* (Абдуллах Хәшим Йемәнӣ Меденӣ), I-IV, Медйна, Дәрул-Мехәсин лит-Тибә’а, 1966.
- 14 **Дәримӣ, ед-Дәримӣ** – Абдуллах бин Абдуррахмән (255/869), *ес-Сунен-уд-Дәримӣ*, (Превод: Абдуллах Айдънль), I-VI, Истанбул, книгоиздателство “Медве”, 1994-96.
- 15 **Речник на религиозните термини, вестник “Тюркийе”** – Речник на религиозните термини, I, II, Истанбул, вестник “Тюркийе”.
- 16 **Ебӯ Дәвӯд** – Сюлеймән ибн ел-Ешас (275/888), *ес-Сунен*, (Мухаммед Аввәме), I-IV, Бейрут, Муессесет-ур-Реййән, 1419/1998.
- 17 **Ебӯ Нуайм, Хилйет-ул-Евлия** – Ебӯ Нуайм, ел-Исфехәнӣ (430/1039), *Хилйетул-евлия ве табакәтул-асфийә*, I-X, Кайро, Матбәтус-Се’әде, 1394-99/1974-79.
- 18 **Ебӯ Йа’лә, ел-Муснед** – Ебӯ Йа’лә, Ахмед ибн Али ел-Мусенна ел-Мосули, Муснеду Ебӣ Йа’лә ел-Мосули, (Хусейн Сәлим Есед). Димешк (Шам), Дәрул-Ме’мӯн лит-Турās, 1984.
- 19 **Езракӣ, Ахбәру Мекке** – ел-Езракӣ, Ебул-Велйд Мухаммед ибн Абдуллах, (250/865), *Ахбәру Мекке ве мә джәе фїхе минел-әсәр*, (Рушду ес-Салих Мелхесе), Бейрут, Дәрус-Секәфе, 1979.
- 20 **Фәкихӣ, Ахбәру Мекке** – Фәкихӣ, Ебӯ Абдуллах Мухаммед ибн Исхак ибн ел-Аббәс, (272/885) *Ахбәру Мекке фӣ Кадїмид-Дехр ве Хадїсих*, (Проучил; Абдул-мелик ибн Абдуллах ибн Дехиш), Мекка, Матбәтун-Нахдатил-Хадїсе.
- 21 **Газәли, Ихйә** – Газәли, Худжетул-ислям Зейнуддйн, (505/1111), *Ихйә-у Улюмид-Дйн*, (Превод: Ахмед Сердароглу), Истанбул, Книгоиздателство “Бедир”, 1975.
- 22 **Хәким, ел-Мустедрек** – Хәким, ен-Нишәбӯрӣ (405/1014), *ел-Мустедрек алес-сахїхайн*, I-IV, Хайдарабад, Дәрул-Кутубил-Илмийе, 1915.
- 23 **Хейсемӣ, Меджмәиз-Зевәид** – ел-Хейсемӣ, Нӯреддйн Али ибн Ебӣ Бекир (807/1405), *Меджмәиз-Зевәид ве менбаул-февәид*, I-X, Бейрут, Дәрул-Китәбил-Арабӣ, 1967.
- 24 **Хузәй, ет-Тахридж** – Хузәй, Ебул-Хасен Али ибн Мухаммед ибн Ахмед ел-Ендулюсӣ, (789/1387), *Тахриджуд-Деләлетис-Сам’ийе*, (Проучил: Ахмед Мухаммед Ебӯ Селаме), Кайро, Визәретул-Евкәф, 1981.
- 25 **Ибн Абдилбер, ел-Истиәб** – Ибн Абдилбер, ен-Немарӣ (463/1071), *ел-истиәб фӣ марифети’л-асхәб*, (издал: Али Мухаммед Биджави), I-IV, Кайро, Дәру Нахдати Миср, 1969.
- 26 **Ибн Асәкир, Тәрїх-и Димашк** – Ибн Асәкир, Ебул-Кәсим Али ибн Хасен ибн Хибетуллах (571/1175), *Тәрїх-и медйнети Димашк*, (Издал: Мухиббуддйн Ебӯ Сайд Амравӣ), I-LXXIV, Бейрут, Дәрул-Фикх, 1415-1421/1995-2001.
- 27 **Ибн Ебӣ Шейбе, ел-Мусаннеф** – Ибн Ебӣ Шейбе, Ебӯ Бекир (235/850), *ел-Мусаннеф фил-ехәдїс вел-әсәр*, (Издал: Камал Йӯсуф Хут), I-VII, Бейрут, Дәрут-Тадж, 1989.

- 28 **Ибн Хабйб, ел-Мухаббер** – Ибн Хабйб, Ебу Джа'фер Мухаммед (245/860), *Китабул-мухаббер*, (Ise Lichtenstander), Бейрут, Меншурат Дарил-Афакил-Джедйде.
- 29 **Ибн Хаджер, ел-Исабе** – Ибн Хаджер, ел-Аскалани (852/1448), *ел-Исабе фи'темйизис-сахাবে*, I-IV, Багдат, Матбагус-Сеаде, 1328.
- 30 **Ибн Хиббан, ес-Сахйх** – Ибн Хиббан, Ебу Хатим Мухаммед Ибн Хиббан Ибн Ахмед ет-Темйми, (354/965), *Сахйху Ибн Хиббан*, (Шуейб Арнаут), Бейрут, Му-есесетур-Рисале, 1984.
- 31 **Ибн Хишам, ес-Сйре** – Ибн Хишам, Джемалюддин Абдулмелик (213/829), *ес-Сйретун-Небевийе*, (Сухейл Заккар), I-II, Бейрут, Дарул-Фикр, 1412/1992.
- 32 **Ибн Исхак, ес-Сйре** – Ибн Исхак, Мухаммед Ибн Исхак ибн Йесар (150/768), *ес-Сйре*, Конйа, ел-Вақф лил-Хадеметил-Хайрийе, 1401/1981.
- 33 **Ибн Кесйр, ел-Бидайе** – Ибн Кесйр, Ебул-Фида (774/1373), *ел-Бидайе вен-нихайе*, I-XIV, Бейрут, Мектебетул-Меариф, 1981.
- 34 **Ибн Кесйр, ес-Сйре** ----- *ес-Сйрет-ун-небевийе*, (Мустафа Абдулвахид), I-IV, Бейрут, Дарул-Марифе, 1396/1976.
- 35 **Ибн Мадже** – Ибн Мадже, Мухаммед Йезид ел-Казвини, (273/887), *Сунен-у Ибн Мадже*, (Мухаммед Фуад Абдулбакй), I-II, (Дару Ихйаи Турасил-Араби).
- 36 **Ибн Саад, ет-Табакат** – Ибн Саад, *ет-Табакатул-Кубра*, I-VIII, Бейрут, Дару Садър.
- 37 **Ибнул-Джевзй, ел-Вефа би-ахвалил-Мустафа** – Ибнул-Джевзй, Ебул-Фередж Джемаледдин Абдурахман ибн Али, (597/1201), *ел-Вефа би-ахвалил-Мустафа*, (Мустафа Абдулвахид), Бейрут, Дарул-Марифе, 1966.
- 38 **Ибнул-Есйр, Усуд-ул-Габе** – Ибнул-Есйр, Изеддин Али ибн Мунаммед (630/1233), *Усуд-ул-габе фи марифетис-сахাবে*, (Мухаммед Ибрахим Бенна), I-VII, Кайро, Даруш-Ша'б, 1390- 93/1970-73.
- 39 **Кадй Ийад, Шифа-и Шерйф** – Кадй, Ийад, *еш-Шифа би Тарикил-Мустафа*, (Наим Ердоган-Хюсеин С. Ердоган), Истанбул, книгоиздателство “Чиле”, 1977.
- 40 **Касталани, ел-Мевахибу'л-Ледуннийе** – Касталани, Ебул-Аббас Шехабеддин Ахмед ибн Мухаммед, *ел-Мевахибу'л-Ледуннийе бил-Минахил-Мухаммедийе*, (разяснение: Махмуд Абдулбакй, превод: Ихсан Узунгюнгор), Истанбул, Хикмет Газетеджилик, 1972.
- 41 **Кетгани, ет-Тератибул-Идарийе** – Кетгани, Мухаммед Абдулхай ибн Абдул-кебир ибн Мухаммед. (1382/1962). Хазрети Пейгамберин Йонетими, (превод: Ахмед Озел), I-II, Истанбул, Из Йайгнджълък, 2003.
- 42 **Килйй, ел-Иктифа** – ел-Килйй, Ебул-Раби Сюлейман ибн Муса, (634/1237), *ел-Иктифа би тазамменеху мин мегазу Расулиллях ве селясетул-хулефа*, (Камаладдин Изеддин Али), Бейрут, Алемул-Кутуб, 1997/1417.
- 43 **Макризй, Имтаул-Есмә** – ел-Макризй, Такиййуддин (845/1442), *Имтаул-есма бима лин-небиййи минел-ахвали вел-емвали вел-хафадати вел-мутлаи*, (издал: Мухаммед Абдулхамид ен-Немис), I-XV, Бейрут, Дарул-Кутубил-Илмийе, 1999/1420.
- 44 **Мунавй, Фейзул-Кадир** – ел-Мунавй, Абдуллауф (1031/1622), *Фейзул-кадир шерхул-Джамийис-сагйр*, I-VI, Бейрут, Дарул-Марифе.
- 45 **Муслим** – Муслим, Ебул-Хюсеин ибн ел-Хаджадж ел-Кушейри (261/875), *Сахйху Муслим*, I-V, Кайро, Дару Ихйаи Кутубил-Араби, 1955.
- 46 **Несай, ен-Несай**, Ебу Абдурахман Ахмед ибн Али ибн Шуейб (303/915), *ес-Сунен-ул-Кубра*, (Абдулгаффар Сюлейман ел-Бундарй-Сеййид Кусревй Хасан), I-VI, Бейрут, Дарул-Кутубил-Илмийе, 1411/1991.

- 47 **Сафедї, ел-Вāфї** – Сафедї, Ебус-Сафā Селāхуддїн Халїл ибн Айбек ибн Абдуллах, (764/1363), *ел-Вāфї бил-Вефайāt*, Нешрийтул-Ислямийе, 1988/1408.
- 48 **Сухейлї, Равзу’л-унуф** – ес-Сухейлї, Абдуррахмāн (581/1185), *ер-Равзул-унф фї шерхис-Сїретин-небевийети ли-ибни Хишām*, (издал: Абдуррахмāн ел-Векїл), I-VII, Кайро, Дāрун-Наср лит-Тибā, 1967.
- 49 **Суйūtї, Джāмиул-Ехāдис** – ес-Суйūtї, Ебул-Фазл Джелялуддїн Абдуррахмāн ибн Ебў Бекир, Джāмиул-Ехāдис, (Абулхалїм Махмўд, Ахмед Аббāс Сахр, Ахмед Абдулмедждїд), Матбāту Хагтāб.
- 50 **Суйūtї, ел-Леāли’л-Маснўа** – *ел-Леāли’л-Маснўа фї ехāдисил-Мевзўа*, (Ебў Абдуррахмāн Салах ибн Мухаммед ибн Увейза), Бейрут, Дāрул-Кутубил-Илмийе, 1996/1417.
- 51 **Суйūtї, Евсāфун-Неби** ----- *Захрул-Хамāир алев-Шемāил (Евсāфун-Неби)*, (Мустафа Ашур), Кайро, Мектебетул-Кур’ āн.
- 52 Шемседдїн Шāmї, Субул’ул-Худā – Шемседдїн, Шāmї, Ебў Абдуллах Шемседдїн Мухаммед ибн Йўсуф ибн Али, (942/1536), *Субул’ул-Худā вер-Решād фї Сїрети Хайрил-Ибад*, (Мустафā Абдулвāхид), Кайро, Визāратул-Евкāф веш-Шу’ўнил-Ислямийе, 1990.
- 53 **Таберāнї, ел-Му’джемул-Кебїр** – ет-Таберāнї, Сюлеймāн ибн Ахмед (320/971), *ел-Му’джемул-Кебїр*, (издал: Хамди Абдулмедждїд Селефї), I-XXV, Бейрут, Дāру Ихїāит-Турāсил-Арабї.
- 54 Таберї, Тāрих – ет-Таберї, Ебў Джа’фер Ибн Джерїр (310/923), *Тāрихул-умем вел-мулук*, (издал: Мухаммед Ебул-Фазл Ибрāхим), I-XI, Бейрут, Дāру Сувейдан, 1967.
- 55 Тирмизї, ет-Тирмизї, Мухаммед ибн Йсā ибн Севре (279/892), *Сунен-ут-Тирмизї*, (издал: Мухаммед Фуад Абдулбākї), I-V, 1396/1976.
- 56 **Тирмизї, Шемāил-и Шерїф** ----- *Хадислерле Пейгамберимизин Гюзел Ахлйкъ (Шемāил-и Шерїф)*, (Превод: Ходжа Рāиф Ефенди, опростил съдържанието: Махмут Озаккаш), Истанбул, Издателство “Хисар”, 1984.
- 57 **Вāкидї, ел-Мегāзї** – ел-Вāкидї, Мухаммед ибн Омер (207/823), *ел- Мегāзї*, (издал: Марсен Джонс), I-III, Бейрут, Алемул-Кутуб, 1404/1984.
- 58 **Якубї, Тāрих** – Якубї, ибн Вазих Ахмед ибн Исхак ибн Джа’фер, (292/905), *Тāрихи Якубї*, Бейрут, Дāру Садър.
- 59 **Зехебї, Сийер** – ез-Зехебї, Шемсуддїн Мухаммед ибн Ахмед (748/1347), *Сийеру еа’лймин-нубелй*, (издал: Шуейб Арнаут), I-XXIII, Бейрут, Муессеетур-Рисāле, 1401-1405/1081-85.

Използвани са още следните източници: **Тефсїр-и Мазхарї** – Сенāуллах Пāнипютї; **Тефсїр-и Куртубї** – Имām Куртубї; **Тефсїр-и Бейдāvї** – Кādї Бейдāvї; **Тефсїр-и Кебїр** – Фахруддїн Рāзї; **Тефсїр-и Хāзин** Алй’уддїн Багдādї; **Рўху’л-Бейāн** – Исмāил Хаккъ Бурсевї; **Сахїх-и Бухārї** – Имām Бухārї; **Сахїх-и Муслим** – Имām Муслим; **Сунен-и Тирмизї** – Имām Тирмизї; **Мувагтā** – Имām Мāлик; **Ел-Му’джему’с-сагїр** – Имām Таберāнї; **Сїрету’н-Небї** – Ахмед бин Зейнї Дахлāн; **Ес-Сийеру’л-Кебїр** – Имām Мухаммед; **Шерху’с-Сийери’л-кебїр** – Имām Серахсї; **Делйилу’н-Нубувве** – Ебў Нуайм Исфехāнї; **Шевāхиду’н-Нубувве** – Мевлйāнā Абдуррахмāн Джāmї; **Превод на Меāриджу’н-Нубувве** – Алтърпармак Мухаммед Ефенди; **Кисас-и Енбий** – Ахмед Джевет Паша; **Мир’āt-и Кйинāt** – Нишанджзāде Мухаммед Ефенди; **Мевлид-и Шерїф (Весїлету’н-неджāt)** – Сюлейман Челеби; **Исбātu’н-Нубувве** – Имām Раббāнї; **Мектўбāt** – Имām Раббāнї; **Мектўбāt** – Мухаммед Ма’сўм Фārўкї; **И’тикāднāме** – Мевлйāнā Хāлид-и Багдādї; **Джāлийету’л-екдār** – Мевлйāнā Хāлид-и Багдādї; **Кимїā-и Сеāдет** – Имām Газālї; **Ет-Табакātu’л-Кубрā** – Абдулвеххāб Ша’рāнї; **Тāриху’л-Ислям** – Имām Зехебї.

Изпратихме те като милост за световете.

(Енбийя: 107)

Ако не беше ти, ако не беше ти, нямаше да създам нищо.

(Хадис-и кудсї)

Всеки пейгамбер е по-съвършен във всяко едно отношение от който и да е човек по негово време, а Мухаммед (*алейхисселям*) е по-съвършен от всички създания във всяко едно отношение от създаването на земята до нейния край. Никой, в нито едно отношение не е над него. Това не е нещо трудно. Аллāху теālя, Който създава каквото пожелае, го е създал такъв!

Никой човек няма силата да го възхвали. Никой човек няма право да го критикува. Ако този няколкодневен живот премине в следване на него, то вечното щастие би било постижимо. В противен случай, ако не се следва Мухаммед (*алейхисселям*), всичко е едно нищо. Ако не се следва той, всяка добрина остава тук, а в отвъдното човек остава с празни ръце.

Сейид Абдулхакїм Арвāsї

Ислямските учени казват: пръстта на гроба, която докосва благословенното му тяло, е по-ценна от всичко друго във вселената, дори от Кяабе, Арша и Дженнета.

